

THE KUPPUSWAMY SASTRI
RESEARCH INSTITUTE,
64, R. H. ROAD MADRAS-4
ஸ்ரீ

32192

ஸ்ரீராமாயணம்

அயோத்யாகாண்டம்.

ரண்டாம பாகம்

தமிழ் வசனம்

புது

ஸ்ரீ வால்மீகி ராமாயணத்திற் கிணங்க

அ. வீ நரவீம்ஹாசராயரால்

மொழிபெயராகப் பெற்றது.

ன்றம் பதிப்பு.

செனனை

ஆர. வெங்கடேஸ்வர அண்டு கம்பெனியாரவர்களால்

ஆராத அச்சககூடத்தில் அச்சிட்டு

வெளியிடப்பட்டது

1928.

ALL RIGHTS RESERVED

RS. 2/-

ALL RIGHTS RESERVED

காபிரைட் 1912ஸ் — ஜா வெங்கடேஸ்வர அண்டு
கம்பெனியாரவர்கள் காபிரைட்டுக்குரியவர்கள் இப்புத்த
கம் இந்தியன் காபிரைட் ப்ரகாரமாகவும், அனய் கேசீ
யாது காபிரைட் ப்ரகாரமாகவும் காக்கப்பட்டிருக்கின
றது எவராயினும் இப்புத்தகத்தை முழுவதுமாவது,
அல்லது இதில் ஒரு பாகத்தையாவது தாம் வேறாக
அச்சிடவும், மற்ருரு பாஷையில் மொழிபெயர்த்து
அச்சிடவும், அதிகாரமில்லை இதிலுள்ள பதங்களை யா
வது, பாவங்களை யாவது, படங்களை யாவது காபி செய
வார்களாயின், அது காபிரைட்டை உல்லங்கனஞ் செய
ததே ஆகும்

விஷயங்கள்.

ஸாககம்.	பேஜ்.
44 ஸுமிதரை கௌஸலையையத தேற்றது தல ...	... 803
45 ராமன தனனைப் பினறொடாநது வநத பரஜைகளுக்கு நலவாரத்தை சொல்லு தல ...	. 813
46 ராமன தமஸாதீரத்தில ராதரி இளைப பாறியிருநது, அனறிரவே பினவநத பௌர ஜனங்களை ஏமாற்றி விட்டுப் போதல	820
47 ராமனைப் பினறொடாநது வநத பட்ட ணதது ஜனங்கள், அவன தமமை ஏமாற்றிப்போனது கண்டு சிந்தித்தது அபோதையைக்குத திருப்பிப்போதல	... 825
48 பட்டணதது ஜனங்களின மனவருத தம	828
49 ராமன அரணயத்திற்குப் போயக கொ ண்டே தேவஸருதி கோமதியெனனும நதிகளைத் தாண்டுதலும், ஸுமநதர னோடு கலநது ஸமபாஷணஞ்செய்த லும்	... 835
50 ராமன கோஸலதேசத்தைக கடநது கங்கா தீரத்திற்குச் சேறுதல	... 838
51 குழ லக்ஷ்மணர்களின ஸமபாஷணம்	... 848

ஸர்க்கம்.

பேஜ.

- 52 உதயமானவுடன் ராமன, குழைன கொணடுவந்த ஓடத்தின மேல ஏறுமபெரழுது ஸுமந்தரனிடம் தனதாயதந்தைகளுக்கு வேண்டிய ஸமாசாரங்களைச் சொல்லுதலும், தன்னைப் பிரியப்பொறுத குழைனுக்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுதலும், ஜடைதரிப்பதும், கங்கையைத் தாண்டிவதும், மூவரும் வதஸதேசங்கடரது மருகாதி மாமஸங்களை ஆஹாரஞ் செயது ஒரு வ்ருக்ஷத்தினடியில தங்கி யிருத்தலும் ... 853
- 53 ராமன லக்ஷ்மணனை அயோதயைக்குப் போவெனறனுபபுத்தலும், லக்ஷ்மணனராமனை ஸமாதானப் படுத்தலும், மூவரும் பாணசயனத்தில படுத்துக்கொள்ளலும் ... 870
- 54 பரதவாஜாஸ்ரமத்திறகுப் போதலும், அங்கு பரதவாஜரைக காணுதலும், பரதவாஜா சிதரகூடபாவத்ததை வாணித்தலும் .. 876
- 55 சிதரகூடத்திறகு பரயாண மாதலும், ஓடமேறி யமுனாநதியைத் தாண்டி அன்று ஸாயங்காலம் யமுனாவனத்தில் வஸித்திருத்தலும் ... 885
- 56 சிதரகூடவாலமீகியின ஆஸ்ரமத்திறகுப் போதலும், வாலமீகியைப் பார்த்தலும், அங்குப் பாணசாலை கட்டிக்கொண்டு வெகு காலம் வாஸஞ் செய்தலும் ... 890

ஸர்க்கம்.

பேஜ்.

- 57 ஸுமநதரன ராமனை விட்டு அயோத
யைக்குப் போதலும், பட்டணத்தது
ஜனங்கள் மனவருத்த முறுத்தலும், தச
ரதன சோகப்படுதலும் ... 896
- 58 ஸுமநதரன தசரதனிடத்தில் ராமன
சொல்லியனுப்பின ஸமாசாரங்களைக்
கூறுதலும், லீதையின் துக்கத்தைத்
தெரிவித்தலும் ... 902
- 59 ஸுமநதரன தசரதனுக்கு ராமனைப்
பிரிந்து அயோதயையிலுள்ள சரசர
ங்களினைத்தும் மனவருத்தமுற்றிருப்
பதைக் கூறுதலும், தசரதன அதைக்
கேட்டுப் பச்சாததாபத்தினால் மூாச
சித்தலும் ... 909
- 60 ஸுமநதரன சொன்ன ராமவருத்தநா
தத்தைக் கேட்டுக் கெளஸலயை மிக
வும் சோகித்தலும், ஸுமநதரன ஸமா
தானப்படுதலும் ... 918
- 61 தசரதனைப் பார்த்துக் கெளஸலயை
ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பினதைச்
சொல்லிப்புலம்புதலும், அரசன அது
கேட்டு மூாசசித்தலும் ... 921
- 62 மூாசசை தெளிந்த மன்னவனைக் கெள
ஸலயை ஸமாதானப் படுதலுவதும்,
கெளஸலயை தான் பருஷ்வாக்யங்
கள் சொன்னதற்கு ராஜாவிடம் மன்
னிக்ருமபடி வேண்டிக் கொள்வதும்,
சோகத்தினால் மன்னவன் நிதரைபோ
தலும் ... 928

ஸாககம்.

- 63 தசரதன கௌஸல்யைக்குத தான் பூர
வததில ஸரயூநதிககருகில ஒரு ரிஷி
குமாரனை யானையென்று நினைத்தாக
கொன்ற வருததாரதத்தைக கூறுதல ... 931
- 64 தசரதன மரணமடைதல ... 940
- 65 தசரதன மரணமடையவும ராஜபதனி
கள புலமபுதல 952
- 66 கௌஸல்யையின கதறலும், அரசனை
எண்ணையக கொப்பரையில் இட்டு
வைத்தலும், ராஜஸதரீ விலாபமும்,
பட்டணக கலககமும் ... 957
- 67 மாககண்டேயாதிகள் வஸிஷ்டரிடம
அராஜகத்தைச சொல்லி பராததித
தல .. 963
- 68 வஸிஷ்டா பரதனை அழைத்தி வருவ
தற்காகக கேகயதேசத்திற்குத தூதா
களை அனுப்புதல ... 969
- 69 கேகய நகரத்தில் பரதன தனக்குண
டான துஸஸவபனங்களைத் தனது
நண்பார்களுக்குச சொல்லுதல ... 973
- 70 பரதன அயோதயைக்கு ப்ரயாணமாய
புறப்படுதல ... 976
- 71 பரதன அயோதயைக்கு வருதலும், தந
தையின கருஹத்திற்குப் போதலும் ... 980
- 72 கைகேயி பரதனுக்குத் தசரதன மா
ணமடைந்த வருததாரதத்தையும் ரா
மன காட்டுக்குப் போனதையுந தெரி

ஸர்க்கம்.

பேஜ்.

- வித்து ராஜ்யாபிஷேகம் பெறுவா
யென்று கூறுதல 988
- 73 பரதன் கைகேயியைத் தூறுதல 996
- 74 பரதன் கோபத்தின மிகுதியால்
கைகேயியைப் பருஷமாகத் தூறுத
லும், சோகத்தினால் மூாசசித்தலும் ... 1000
- 75 பரதசதருகனாகள கௌஸலையிடம்
போதலும், பரதன் கௌஸலையை
யோடு ராமனை அழைத்துக்கொண்
டு வருவதாக பரதிஜ்ஞை செயதலும் ... 1006
- 76 பரதன் தசரதனுக்கு ஸமஸ்காரஞ்
செய்தல ... 1015
- 87 பரதன் பன்னிரண்டாவது நாள் ப்ரத
தஞ்செய்தலும், பரத சதருகனாகள
தந்தையை நீனைத்துச் சோகிக்க வஸி
ஷ்டாதிக்கள ஸமாதானப்படுத்தலும் .. 1019
- 78 சதருகனன் மந்தரையைச் சித்தித்த
லும், கைகேயி மந்தரையை ஸமாதா
னப் படுத்தலும் 1023
- 79 பரதன் ராஜ்யத்தைக் கைக்கொள்ளா
மல் ராமனைத் திருப்பி அழைத்துவரப்
போக முயன்று வழியைச் செவ்வைப்
படுத்தும்படி கட்டளை யிடுதல ... 1026
- 80 அயோதயை முதல கங்கைவரையிலு
முள்ள மராககத்தைச் சீர்திருத்தல ... 1029
- 81 பரதன் சோகித்தலும், வஸிஷ்டா ஸு
மந்தரனைக்கொண்டு பரத சதருகனர்

ஸர்க்கம்.

பேஜ்.

- முதலியவர்களை ராஜஸபைக்கு வர
வழைத்தலும், அவர்கள் அனைவரும்
ஸபைக்கு வருதலும் ... 1033
- 82 பரதன் ராஜ்யத்தை அங்கீகரியாமல்
பட்டணத்து ஜனங்களோடு ராமனி
டம் போகப் புறப்படுதல் ... 1035
- 83 பரதன் ஸையங்களோடு புறப்பட்டுக்
கங்காநதி தீரத்தில் இளைப்பாறுதல் ... 1042
- 84 பரதனுக்குக் குழை அநிதிபூஜை செய
தல் ... 1046
- 85 குழை பரதனுக்கு நலவாரத்தைச் சொல்
லுதல் ... 1049
- 86 குழை ராமனைக் குறித்து லக்ஷ்மணன்
துன்புறுப புலம்பினதைப் பரதனி
டம் கூறுதல் ... 1053
- 87 குழை பரதனுக்கு ராமன் ஜலாஹா
ரன் செயது லீதையுடன் இங்குணமா
ததின கீழ்ப்படுத்திருந்தது முதலா
ரக் கூறுதல் ... 1057
- 88 பரதன் இங்குண மாததினடியில் லீதை
யின் ஆபரணத்தினின்றும் இறைநத
பொன் பொடிகளையும் அவளது பட்டு
வஸ்தரங்களின் நூலிழைகளையும் பா
தகிச சோகித்தலும், ஸ்ரீராமபிரா
னுக்கு நோநத துன்பத்தை நினைத்துப்
புலம்புதலும் ... 1061
- 89 பரதன் கங்காநதியைத் தாண்டிப் பரத
வாஜாஸ்ரமத்திற்குப் போதல் ... 1065

ஸர்க்கம்

பேஜ.

- 90 பரதன பரதவாஜரைக் காணுதலும்
ஒருவாககொருவா குசலப்ரஸனமும் ... 1069
- 91 பரதவாஜா பரதனுக்கும் அவனது
ஸனையத்திற்கும் ஆதிதயஞ் செயதல ... 1073
- 92 பரதவாஜா பரதனுக்குச் சிதரகூடம்
போம் வழியைக் கூறுதலும், பரதன
பரதவாஜருக்குக் கௌஸலயாதிகளை
அறிவித்தலும், சிதரகூடம் போ
கப் புறப்படுத்தலும், இடையில யமுனா
நதிக்கரையிலுள்ள வனத்தில் ஸேனா
நிவேசஞ் செயதலும் 1085
- 93 பரதன சித்ரகூடத்தின தாமவரையி
லுள்ள வனங்களில் புகுதலும், வனவா
ணனமும், ராமாஸ்ரமத்தைத் தேடுத
லும், புகையைப்பிடித்து ஆஸ்ரமத்தை
அறிந்தஸனையத்தை அவ்விடத்திலே
யே நிறுத்துவதும் ... 1090
- 94 ராமன ஸீதைக்குச் சிதரகூடத்திலுள்
ள விசேஷங்களைக் காண்பித்தல ... 1094
- 95 ராமன மந்தாகினி பென்னும் நதியின
அழகைக் காட்டி ஸீதையை மகிழ்வித்
தல ... 1098
- 96 ராமனும் ஸீதையும் மாமஸாஹாரஞ்
செய்கையில் வனத்திலுள்ள மருகங்
கள கலக்கமுறுவதுகண்டு அதன்கார
ணந் தெரிவதற்காக லக்ஷ்மணனை

ஸர்க்கம்.

பேஜ்.

- அனுப்ப, அவன வருஷத்தினமேலே
றிப் பரதன ஸென்யத்துடன் வரக்
கண்டு சங்கிததல ... 1101
- 97 ராமன கோபிததுககொண்டிருக்கும்
லக்ஷ்மணனை ஸமாதானப்படுத்ததல ... 1105
- 98 பரதன சதருகனனோடும் குஹாதிக
ளோடுங் கூடப் பாதசாரியாய் ராமாஸ்
ரமத்தைத் தேடிவரும், அதற்கடையா
ளமான புகையைக் கண்டபின் மறறவ
ரை நிறுத்தித் தான குஹ சதருநா
களோடு நடந்து செல்லுதலும் 1109
- 99 பரதன ஸேனை இறங்கின இடத்திலு
ள்ள தாய்மார்களை அழைத்துவர வ
ஸிஷ்டரை அனுப்பிக் தானும் குஹ
னும் மந்திரிகளுடன் சென்று ராமாஸ்
ரமஞ் சேருதல ... 1111
- 100 ராமன பரதனைக் குசலபரஸ்னம் பண
னுதலும், அதன் மூலமாக ராமன ரா
ஜநீதியை உபதேசித்தலும் 1119
- 101 பரதன ராமனுக்குத் தசரதன மரண
மடைந்த வருத்தாரத்ததைக் கூறுதல .. 1134
- 102 ராமன தசரதன் துஞ்சினதைக் கேட
டுபுலமபுதலும், மந்தாகினியில் ஜல
தாப்பணஞ்செய்தலும், மீளவும் ஆஸ்ர
மத்திலு புகுந்து வருந்துவதும், அயோ
தயா ஜனங்கள் ராமனோடு சேருதலும் ... 1135

லர்க்கம்.

பேஜ்.

103 கௌஸல்யை முதலியவா நதிக்கரையில்
ராமன் தாப்பணஞ்செய்த இடத்தைப்
பார்த்து வருந்துதலும், ராமன் தாய்
மாரகளோடும், வஸிஷ்டா மந்தரிகள
முதலானவர்களோடும் கலத்தலும் 1142

104 பரதன் ராமனை ராஜ்யத்தை அங்கீகரிக்க
குடபடி வேண்டினதும், ராமன் பிதா
வின் ஆஜனஞ்சையத் தாண்டலாகா
தென்று ஸமாதானஞ் சொல்லுதலும் ... 1146

105 பரதன் ராமனை மீளவும் ராஜ்யத்தை
அங்கீகரிக்குமபடி பராரத்தித்தலும்,
ராமன் தத்தவாரத்தங்களைப் பராமா
ஸித்து ஸமாதானம் கூறுதலும் .. 1149

106 பரதன் ராமனை மீளவும் பராரத்தித்த
லும், வஸிஷ்டரும் கௌஸல்யாதிக
ளும் மந்தரி முதலானவர்களும் ராம
னை பராரத்தித்தலும்... 1156

107 பரதன்கீழ்தந்தையதுகாமமோஹத்தை
நிந்திக்கையில், ராமன் அதை மறுத்து
அவா தாமமே ஆசரித்தாரென்று வே
றொரு யுகதியைச் சொல்லுதல் ... 1161

108 ராமன் பரதனை நிருத்தரனயிருக்கச்
செய்யையில் ஜாபாலி சாரவாகமத்த
தை அவலம்பித்து ராமனை ராஜ்யத்
தை அங்கீகரிக்குமபடி பராரத்தித்தல் ... 1164

109 ராமன் ஜாபாலியின் மதத்தை நிராகரி
த்து வைதிக மதத்தை ஸதாபித்தல் ... 1167

110 வஸிஷ்டா ஜாபாலி வசனத்தினிப்பரா

யததைச சொல்லி ராமனது கோபத்
தைத தீர்த்து மனுமுதலாகத் தசரதன்
வரையிலுமுள்ள அரசாசனின ஸ்ராவா
சாரதசை சொல்லிப் பெரியவனே
ராஜ்யத்திற் குரியவனென்று தெரிவி
த்து அதன் மூலமாக ராமனைத் திருப்
பப் பாராதல ...

... 1174

111 வஸிஷ்டா ஆசாராயராகிய தனவசனத்
தைக் கடக்கலாகாதெனபதும், ராமன்
தநதையின வாரத்தை இதைக்காட்டி
லும மேலெனபதும், பரதனது ஸதண
டிஸசயனமும், ராமன் ஸமாதானங்
கூறுதலும் ...

... 1179

112 ராமன் பரதனை ஸமாதானப்படுத்தி
அயோதயைக்குப் புறப்படுத்தி யனுப்
புதல ...

... 1184

113 பரதன் அயோதயையுள் ப்ரவேசித்தல

1188

114 பரதன் அயோதயை நிராநதமா யிருப்
பது கண்டு துக்கித்தல ...

... 1191

115 பரதன் அயோதயையை விட்டு நநதி
கராமத்தில் ராமபாதுகைகளை முன
னிட்டு ராஜ்ய பரிபாலனஞ் செய்தல

... 1195

116 ராமன் சிதாசூடத்தை விட்டு மறறே
ராய்ரமத்திற்குப் போதல ..

... 1199

117 ராமன் அதரியினுர்ரமத்தில் ப்ரவே
சித்தல ...

... 1203

ஸர்க்கம்

118 ஸீதை, அனஸூயை உபதேசித்த பாதி
வ்ரதய தாமததைக கேட்டு ஆநந்தித்
துத் தன் ஸவயமவரதை அவளுக்காக
கூறுதல

.. 1207

119 ராமன அனறிரவு அமமுனிவரது ஆஸ்
ரமத்திலிருந்து விடியற்காலத்தில் அப
பொழுது செயயவேண்டிய சடங்கு
களைத் தீர்த்துகொண்டு தண்டகாரண
யத்திறகு பரயாணமாயப் போதல

... 1213

படங்களின் விவரம்.

லீதா ராமலக்ஷ்மணர்கள் கங்கையைத் தாண்டிதல	பேஜ. 855
ராமன் குழைந் கொண்டு வந்த ஓடகதினமேலேறிப் போதல.	865
லீதா ராமலக்ஷ்மணர்கள் அரண்மனையில் முதலராத திரியைக் கடத்தல	870
லீதா ராமலக்ஷ்மணர்கள் பரகவாஜமஹாஷியை நமஸ்கரித்தல	878
பரதன் தன் தாயாகிய கைகேயியை நமஸ்கரித்தல	989
சத்ருகனன் மந்தரையைச் சித்தித்தலும், பரதன் கைகேயியைத் தூறுதலும், கைகேயி மந்தரையை ஸமாதானப் படுத்தலும்	1024
பரத சத்ருகனர்கள் ஸபைக்கு வந்து ராமலக்ஷ்மணர்களைக் காட்டுக்கு அனுப்பினதைப்பற்றி டா முதலானோரை நிரந்தரத்தல	1038
பரதன் 'இங்குணமரத்கின்கீழ் லீதையும் ராமலக்ஷ்மணர்களும் படுத்திக் கொண்டார்கள்' என்று குழைந் சொல்லக் கேட்டு முாசசை அடைதல.	1057
பரதன் வஸிஷ்டா முதலானவர்களைப் பரதவாஜாஸ்ரமத்தில் பரவேசித்த பரதவாஜமஹாஷியைக் காணுதல	1070
ராமனும் லீதையும் மாமஸாஹாரஞ் செய்கையில் வனத்திலுள்ள மந்தகங்கள் கலக்கமுறுவது	

கண்டு அதன் காரணம் தெரிவதற்காக
 லக்ஷ்மணன் வ்ருக்ஷத்தினமேலேறிப் பரதன்
 ஸையத்துடன் வரக்கண்டு சங்கிததல. 1103

பரதசதருக்ணர்கள் ராமனுடைய பாணசாலைக்கு
 வந்து ஸீதாராமலக்ஷ்மணர்களைக் கண்டு
 நமஸ்கரித்தல. 1117

ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் மந்தாகினீ நதியில் தகப்
 பனருக்கு ஜலதாப்பணஞ்செய்தல 1138

பரதன் ஸ்ரீராம பாதுகைகளைச் சிரஸில் தரித்து
 வஸிஷ்டாதிக்களைமுன்னிடிகொண்டு சிதர
 கூடத்திலிருந்து அயோதயைக்குப் போ
 தல. 1188

நந்திகராமத்தில் ஸ்ரீராமபாதுகாபட்டாபிஷேகம். 1198

மஹாபாஹுவும் மஹாவீரனுமாகிய அந்த ராமன், காணையெடுத்து பசுக்களுடனகூடி வருவதுபோல, ஸீதையை முன்னிட்டு ரதத்தின்மேல் ஏறிகொண்டு இவவயோதயாபுரத்திற்குள் எப்பொழுது நுழைவானோ? பகைவரை அடக்கவல்ல பராகரமம் பொருந்திய மஹாவீரர்களாகிய அகருமாரர்கள் இந் நகரப்பரவேசஞ் செய்யும்பொழுது ராஜமாகக்கத்தில் அவர்கள்மேல், ஆயிரமாயிரமரக ஜனங்கள் குமபற்கூடி எப்பொழுது பெரிக்கீஇறைக்கப்போகிறார்களோ? அவர்கள் மேலான குண்டலங்கள் பளபளவென்று செவியில் விளங்குபெற்று விலலையும் கத்தியையும் தரித்து, சிகரங்கள் பொருந்திய பாவதங்கள்போல பரகாசித்துக்கொண்டு அயோதயையில் வந்து பரவேசிக்கையில் நான் எப்பொழுது பாரப்பேனோ? ¹ ராமன் வந்தானென்னும் மங்கலவாதயத்தைக் கேட்டு ஸந்தோஷமடைந்த பராஹ்மண்கன்னிகைகள் புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் கொடுத்ததுக்கொண்டு எப்பொழுது இந்நகரத்தை பரதக்ஷிணஞ் செய்யப்போகிறார்களோ? ராமன் ஜ்ஞானத்தில் முதிர்ந்தவன்; வயதில் தேவதைகளைப்போல இருபத்தைந்து வயதுள்ள பாலகுமாரனபோலவே விளங்குநதன்மையன்.

1. இதற்கு மூலம்—‘கஷா ஸுமநஸஃ கநயா ஜீவிஜாதீநாமமலா கிசி பரஹிஸந்தயஃ புரீஃ ஹுஷ்டாஃ கரிஷ்யநதி பரஹிணம்,’ இங்கு இது உத்தரதேசமங்கலாசாரமென்று கோவிந்தராஜா கூறுகிறார். மஹேஸ்வரதீர்த்தா ‘பரஹிஸந்த’ என்று பாடங் கொண்டு, ‘கநயா ஜீவிஜாதீநாம்’ எனப்பதை ஒரே பதமாக்கி—(நனமனமுடைய அந்த ராம லக்ஷ்மண வீதைகள் மூவரும் மங்கலவதிகளாகிய பெண்டூக்களுக்கும் பராஹ்மணர்களுக்கும் புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் கொடுத்துக்கொண்டு மனக்களிப்புடன் இந்தப் பட்டணத்தை எப்பொழுது பிரதக்ஷிணஞ் செய்யப்போகிறார்களோ)—என்று பொருள் சொல்லுகின்றார்.

அபபடிப்பட்ட கராமிகனாகிய ராமன மூன்றுவயதுள்ள பாலன்பேரில் கொஞ்சி, என்மனத்திற்கு ஸந்தோஷத்தை விளைத்துக்கொண்டு என்னிடத்திற்கு எப்பொழுது வருவானோ? மஹாவீரனே! நான் பூர்வஜனமத்தில் பெருமபாபிஷ்டையாயிருந்து, குழந்தைகள் பாலுண்ண விரும்புகிற ஸமயத்தில் தாய்மாரகளின் ஸ்தனங்களை அறுத்துப்போகட்டிருப்பேன் இதில் ஸந்தேஹம் இல்லை புருஷஸிம்ஹனே! இளங்கனறையுடைய பசு அக்கனறினமேல் மிகவும் பரீதியோடிருப்பதுபோல, நான் என்பிள்ளையிடத்தில் மிகுந்த பரேமமுள்ளவளாயிருக்கையில், ஸிம்ஹம் கனறைக் கொண்டு பசுவைக் கன்றற்றதாகச் செய்வதுபோல, கைகேயி பலாதகாரஞ் செய்ந்து ராமனைக் காட்டுக்குத் தூரத்தி் என்னைப் பிள்ளையிலலாதவளாகச் செய்துவிட்டாள் நான் வெகுதூரம் வரதோபபாஸங்களுிருந்து ஒருபிள்ளையைப் பெற்றேன். அவள், உலகத்தில் எவ்வளவு கலயாணகுணங்கள் உண்டோ அவைகளெல்லாம் அமையப்பெற்றவன், மேலும், ஸமஸ்த சாஸ்தரங்களையும் ஓதியுணர்ந்து பண்டிதனாயிருப்பவன் அபபடிப்பட்ட ஒரு புதல்வனைக் கைவிட்டு நான் பிழைத்திருக்கப்படுமேன நீண்ட புத்தண்டங்களை யுடையவனும் மிகுந்த பலமுள்ளவனுமாகிய அபபடிப்பட்ட என்னழகிய குமாரனைக் கண்களாரக் காணுதிருப்பேனாயின், தெய்வங்கூட எனக்கு இங்கு ஜீவித்திருப்பதற்குக் கொஞ்சமாயினும் ஸாமாதயத்தை விளைவிக்க வல்லதன்று வெயிறகாலத்தில் கருமராக பரகாசிக்கின்ற மஹானுபாவனாகிய ஸாராயன தனது கிரணங்களால் பூமியைத் தபிக்கச் செய்வது போல, புத்தசோகநஞ்சுல உண்டாகிய இப்பரிதாபாகனி மேன மேலும் வளரந்து என்னை எரிக்கின்றதே' என்று இவ்வாறு புலம்பினாள். நாரபத்து மூன்றுவது ஸாகா முற்றற்று

அவ்வனம் புலம்பிக் கொண்டிருக்கின்ற மடநகையா
மணியாகிய கௌஸலையைப் பார்த்து¹ ஸுமிதரை
தாமிஷ்டையாகையால் தாமம் பொருந்தியிருக்குமாறு
கூறினாள். — ‘மேனமைப்படுத்தினைக்குரிய மஹானு
பாவையே! உன் புதலவன் மேலானவன் ஆகையால்
அவனைப் பற்றி இவ்வனம் புலம்புவதால் பயன் யாது?
இப்படி தீனமாகக் கதறின பொழுதிலும் பரயோஜனம்
என்ன? பூஜிக்கத் தகுந்தவனோ! மஹாபலஞ்சிய உன்

1 இதற்கு மூலம்—‘இஹ யாமே ஸயிதா யாமய⁰ ஸுமிதரா
வாக்யமஸ்ரவீத்’ என்று தாரைபோலவும் மண்டோதரிபோலவும்
ஸுமிதரையும் பரதவஜ்ஞானமுடையவளென்ற^௩ ஸம்பரதாபமா கை
யால் இஹ ஸுமிதரை மூலமாக^௪ ராமன் பரதவத்தை வெளிப்படுத்த
துகிறா—(யாமேஸயிதா) தாமதத்தில் கிலேசினிறுப்பவள் இஹ
தாமமென்றால்—வித்ததாம் ரூபஞ்சிய ராமனை^௫ சொல்லுகிறதா கை
யால் ராமனிடத்தில் பற்றிய மஹா^௬ முடையவள், அல்ல^௭ —(யாமே)
ஜனமாநதர ஸுகருத்தத்தில் கிலேசினிறுப்பவள் அப்படிப்பட்ட
ஸுகருத்தபரிபாக வசத்தினாலென்றபடி (யாமம்) விசிஷ்ட தாமத
தினினுறு நழுவா தாகிய, ராமன் பரதவத்தைப் பற்றிய (வாக்யம்)
வாக்யத்தை, (அஸ்ரவீத்) சொன்னாள் ‘சவாயே ஸஜ்ஞாணா
யுகத^௮ புதரஸஸ புருஷோத்தம^௯’—(தவ புதர^{௧௦}) உன் பிள்ளை (ஸ^{௧௧})
அப்படி பரவித்தனாகிப், வேதாந்தங்களில் பரவித்தி பெற்றிருக்கிற,
(புருஷோத்தம^{௧௨}) நாராயணன் எப்படி^{௧௩} உயன்றால்—(ஸஜ்ஞாணா
யுகத^{௧௪}) அகிதரஸாதாரணங்களும் (புறாகுப் பொதுவாயிராதவை
களும்) அவ்வதிகாதிசு^{௧௫} நகளும், (எல்லையல்லாத மேனமை யுடைய
வைகளும்) அவ்வகயேயங்களும்^{௧௬} (கண்ககற்றவைகளுமாகி) விளங்
குக்கின்ற கலயாணகுணங்களை யுடைப்பவன் ஆகையால் இவ்வே
ஸ்ரீமநாராயணனென்றபடி இஹ (புருஷோத்தம^{௧௭}) என்கிற
விதுக்குப் புதரனென்ற புத்திபால் புருஷங்களில் தலைவனென்னும்
பொருள் வித்திகக்குமென்று கிளைத்து அப்படி பனறென்பதற்காக
(ஸ^{௧௮}) என்கிற விசேஷணம் சேர்க்கப்பட்டது (ஸ^{௧௯}) வேதாந்த

குமாரன ராமன சிஷ்டாகள எப்பொழுதும் ஸரத்தை யோடு ஆசரித்து வரத்தக்கதும் பரலோகத்தில் பெரும பயனைக்கொடுக்கத் தக்கதுமாகிய தாமதத்தைச் செய்ய முயன்று மஹானுபாவனாகிய கந்தையை ஸதயஸந்தனாகச் செய்யவேண்டு மென்று ராஜயத்தைத் துறந்து அரணயஞ் சென்றானறி மறறென்றும் இல்லை ராமன

ளில் பரதிபாதிக்கப்படுகிற புருஷோத்தமனேயன்றிக் கேவலமான புருஷோத்தமனன்றாகையால், புத்ரனென்னும் புத்தியால் அவனைக் குறித்தாச் சொல்கக்கவேண்டியதில்லை யென்றபடி வேதாந்தங்களில் ஒதப்படும புருஷோத்தமனாவாயின, காமபரதந்தரையிருப்பதேனே எனினில் சொல்லுகிறாள்—‘ஸ்ரிஷ்டைர ஈரிதே ஸமயக ஸநீ வத்பரேத யமலோடியே ராமோ யாமே ஸயீதநீ ஸீரேஷ்டோ நஸ ஸோசயக்ஷாநா’ (ஸ்ரிஷ்டை) சிஷ்டாகளால் (ஸமயக) நனகு (ஆசரிதே) ஆசரிக்கப்பட்டும், (பரேதயமலோடியே) பாரலௌகிக பலத்திற குக காரணமாயிருப்பதமாகிய, (யாமே) தாமதத்தில், (ஸயீத) நீலே ஸீனறிருப்பவன (ஸ்ரிஷ்டைரஈரிதே) என்றவிதனால்—சிஷ்டாகள ஆசாரப்பதலலாம லோகானுகரஹத்தினபொருட்டாகையால், புருஷோத்தமனாயிருந்தும், லோகானுகரஹத்திறகாகச் சிஷ்டாகள ஆசரிக்குங் காமங்களில் மனங்குகமுற்றிருக்கிறனென்று ஸித்தம். (பரேதயமலோடியே) என்றவிதனால்—தசரதனுக்குப் பரலோகத்தில் ஸித்தம் உண்டாயதற்காக இங்ஙனம் முயன்றனெனடதும் ஸித்தம், இயன் ஸயவதெலலாம லோகானுகரஹத்தின பொருட்டே யென பதைத் தெரிவிக்கிறாள்—(ஸ்ரீரேஷ்ட) ‘யஜ் யஜா-ரதி ஸீரேஷ்ட ஸதத்தேவேதரோஜ’ என்னுங் கீதாவசனத்தினடடி ஸீரேஷ்ட டாகள ஆசரிப்பனவெலலாம மறறயாகளை அனுகரஹிப்பதற்காக டே தனா ஆசாரத்தைப் பார்த்தப் பிறரும் அங்ஙனம் செய்து உஜ்ஜ்வுக்கவேண்டுமென்னும் புத்தியுடன் காமங்களைச் செய்ய முயன்றனென்று கருத்து மேலும், ‘காமவருத்தஸதயம் லோக கருதஸநஸ ஸமநுவாதத்தே யஜ்வருத்தாஸஸந்தி ராஜாநஸ தஜ்வருத தா உத்திஹி பரஜா’ (இயவுலகம் முழுவதும் தனயனப் போன படி பாத்திக்கின்றது (நடக்கின்றது) அரசர்கள் பைடி நடப்பார்களோ, அப்படியே பரஜைகளும் நடக்கும்) என்று மேலிற சொல்லு

அப்படிப்பட்ட தாமததில் நிலைகின்று அவவிதமான ஸத காரயத்தைச் செய்ய அரண்யம போயிருக்கையில், அப்படிப்பட்டவனைக் குறித்து மனவருத்தப்படலாகாது. ராமனைக் குறித்து மாத்ரமே அன்று, லக்ஷ்மணனைப்பற்றியும் விசாரப்படவேண்டிய அவஸ்யம இல்லை பாபத்தினின்று விலகிச்சென்றவனும் ஸகல பராணிகளிடத்திலும் தையயுடையவனுமாகிய லக்ஷ்மணன் அந்த ராமனுக்கு மிகவும் சுசரூபை நடத்திக்கொண்டிருப்பவன் இது மஹாத்மாவாகிய லக்ஷ்மணனுக்குப் பெருத்த லாபமாகையால் அவனைப்பற்றியும் மனவருத்தப்படவேண்டிய

கிறபடியே, ராஜாவாய் அவதரித்து, ப்ரஜைகளும் தன்னைப் டாத்தது ஆசாரங்களை அறிந்துகொள்வதற்காக ஆசாரங்களை அனுஷ்டிக்கிறா னென்று கருது. தன் சேஷதவ ஸவருபத்திற்கு அனுகுணமாகிய கைங்கரியத்தைக் கெட்டியாக்க கைடபற்றி லக்ஷ்மணன் கூடவே சென்றான் ஆகையால் அவனைப்பற்றியும் துக்கிக்கவேண்டியதில்லை, யென்கிறான் -- 'வாதத்தே சோததமா' வருத்தம் லக்ஷ்மணோஸ மிநஸ்டாநவ | டயாவாந ஸாவஹுதேஷு லாஹஸ தஸ்யமஹாத மநஃ' (அநவ) பாபமில்லாதிருப்பவன் ; பரமாத்மற்றிருப்பவன், (ஸாவஹுதேஷு டயாவாந) ஸமஸத பராணிகளிடத்திலும் தைய யுடையவன் ஸகலாதமாக்களும் ஜ்ஞானைகாகாராக'வென்று [ஜ்ஞா னமென்னும் ஆகாரம் ஒத்திருக்கப் பெற்றவாக'வென்று] தெரியுமா கையால் எல்லாவற்றிலும் ஸமபுத்தியுடையவனாகையால் ஸனேஹமு டையவன் இப்படிப்பட்ட லக்ஷ்மணன், (உததமா) ஸ்ரதீச்யபுரு ஷாதததமாகையால் (புருஷாதததக ளெல்லாவற்றிலும் சிறந்திருப்ப தாகையால்) உததமாகிய, (வருத்தம்) கைங்கரியவருத்ததைய, கைங்கரியகாஷ்டையை, (கைங்கரியம்-ஆடிமைசெய்தல்) (ஸ்டா வாதத்தே) எப்போழுதும் அனுஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கின்றான் (தஸ்ய மஹாதமநஃ) அந்த மஹானுபாவனுக்கு, (லாஹ) கைங்கர யமே புருஷாததம் இந்த ஸீலோகத்தில (வாதத்தே) எனனும் சபத்திலுள்ள (வ) எனனும் அக்ஷரம் காயதர்யில ஐந்தாவது அக்ஷர

டிய அவர்யம் இலலை ¹ ஸீதையும் ஸுகததை அனுப
விப்பதற்குத் தஞ்சைதவள். அவளுக்கு அரண்யவாஸத்தி
லுள்ள துகக்கங்கள் தெரியுமாயினும், பதிவரதையாகை
யால் ஸதீர்களுக்குப் பதியே தெய்வமென்று நினைத்து,
அவனுக்கு அரண்யவாஸத்தில் துயரங்களைப் போக்க
முயன்று தாராயிகனாகிய உன குமாரனைப் பின்பொடாந்து
அரண்யத்திற்குப் போகின்றனள். ஆகையால் தாமத
தினபடி நடந்த ஸீதையைப் பற்றியும் மனவருதகப்பட
வேண்டியதில்லை உன் புதல்வனாகிய ராமன் ² கீரத்தி
யென்னும் தவஜிததை உலகத்தில் எங்கும் பரவச்
சுழற்றிக்கொண்டு திரிகின்றனன் அவன் ஸகலலோகங்
களுக்கும் பரபு ஆகையால் ரக்ஷயகோடிகளைப்பார்த்து
ரக்ஷிப்பதற்காகச் செல்லுகின்றனன் ஒருவன் தனது
ஸோதன வீனிய அழிந்துகிடக்க வெலும்மே பொறுத
துக்ககொண்டிருப்பானே? ராமனுக்கு உலகம் முழுவதும்
குழைச்சரக்கு. ஆகையால் அவன் அவை வருத்தப்
பட்டுக்கொண்டிருக்கப் பொறுத்திருக்கலாகுமோ?
மேலும், இதனால் அவனது கீரத்தி உலகத்திலெங்கும்
பரவுகின்றது. ஆகையால் அவனது புகழ் எங்கும் பரவி
அவனுக்கு மேனமையைக் கொடுக்கவற்றாகிய இந்த
மாகையால் கரந்தஸங்கைய நாலாய்ரம் முடிந்த ஐந்தாவது கரந்த
ஸஹஸரம் ஆரம்பிக்கப் பட்டதென்று தெரியவருகின்றது.

1 இதில்—அவனுக்கு ஸஹதாமசாரினியாயிருக்கும் வீதை
யைப்பற்றியும் துக்கக்க வேண்டியதில்லை யென்கிறாள் அவளோடு
கூட தாமதங்களை ஆசரித்துக்கொண்டு போவதுபற்றி அவளைக் குறித்து
மனவருத்தப்பட வேண்டாமென்று கருத்து.

2 இதில்—வேதாந்த பரதிபாதிதான அவனது வக்ஷணங்க
ளைச் சொல்ல முயன்று 'தஸ்ய நாம் மஹஜ்யஸு' என்னும் ஸ்ருதி
யின் அர்த்தத்தை பரதிபாதித்தான்

வன்வாஸததைப் பற்றி நாம் துக்கிப்பது கூடாது பின்
 னும் அவன் ஜிதேந்தரியன், ஆஸரிதாகளைக் கைவிட
 லாகாதென்னும் ஸதயவரதத்தையே தன்மாகக் கொண்
 டவன் இப்படிப்பட்ட பாபவாகிய உன் புதல்வனுக்கு
 எந்த மேனமைதான் உண்டாகாது? ஸமஸத நன்மை
 களும் அவனுக்கு வம்பவிக்ருமர்கையால் அவனைப்பற்றி
 வருகலாகாது ¹ ராமனுடைய தரிகரணசத்தியையும்,
 ஒப்பினை நியமநிம்மையையும்ஸபஷ்டமாக அநிந்தாஸூர
 யன் அவன் துதிருமேனியைத் தன் உஷ்ண ஸாணங்க
 ளால் எள்ளளவும் தழிக்கச் செய்வமாட்டான். ² காற்
 றும் ஸமஸத காலங்களிலும் அந்நகரக் காலசதிமகுத்
 தகுநதபடி சிதோஷ்ணங்களைச் செய்துகொண்டு வேக
 மினறி மெதுவாயிருக்கையால் மன்கலகரமாக அரண்மன
 களிலுள்ள பூஞ்செடிகளிலுங் குளிர்த் ஜலபரவாஹங்

1 இது முதலாக—தேவதைகள் அனையரும் அவனது ஆற்றை
 யின்படி நடப்பவர்களே யாகையால், அவனுக்கு அநுபூலாகளா
 யிருப்பார்களென்று உதரிவிக்கிறாள் (ராமனுடைய தரிகரணசத்தி
 யையும்) என்று துடங்கி இதனால் 'ஜீஷோஷேதி ஸூராய' (என
 னும் ஸீருதயாததம் கூறப்பட்டது) இதற்கு மூலம்—'வயகதம்
 ராமஸ்ய விஜ்ஞாய நௌசம் மாஹாதமயமுததம்' (நடாதமஸூ
 லிஸஸூராயஸ ஸந்தாபயிதுமாஹதி) (மாஹாதமய முததம்) மே
 லான மஹிமை--தனக்கு ஸமானமாவது மேறப்பட்டதாவது இல்லா
 திருக்குமபடியான மாஹாதமயம்

2 இதற்கு மூலம்—'ஸ்ரிவஸ ஸாவேஷம் காலேஷம் காநேஜீ
 யோ விசிஸஸ்யத: | ராவஹர யுகதஸிதோஷ்ணஸ ஸேவிஷ்யதி
 ஸூவோலில:' இதனால் 'ஜீஷோஸமாஜ் வாது பவதே' என்னும்
 ஸீருதயாததம் கூறப்பட்டது (ஸ்ரிவ:) எனறதனால் வேகமிவலாமல
 மந்தமாயிருக்குமென்பதும் (காநேஜீய: விசிஸஸ்யத:) என
 | கையால் அங்குள்ள புஷ்பங்களின் பரிமளங்களைக் கொண்டு
 ிசுக்கை, சைத்யமும் காற்றைக்குச் சொல்லப்பட்டன தனிஸ்
 ிலாகி

களிலும் காட்டுத் தீக்களிலும் பட்டு வருவதனால் உஷண காலங்களில் பரிமளமும் குளிர்ச்சியும் பொருந்தியும் மழைக்காலங்களில் பரிமளமும் உஷணமும் பொருந்தியும் ஸுகமாயிருக்கும்படி ராமனமேல வீசுமேயன்றி அவனுக்குக் கொஞ்சமும் உபதரவஞ்செய்யாது ¹ சந்தரணம் பாபதூரனாகிய அந்த ராமனை ராதரிகளில் தந்தை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்வதுபோல, குளிரந்த கிரணங்களால் பரிசிதது அவனுக்கு இனிப்பைக் கொடுப்பான முனபு ராமன சம்பராஸூரனுடைய பிள்ளையாகிய தானவேந்தரனை ஸமஹரிகையில், அது கண்டு பாஹ்மீதவன் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து அவனுக்கு திவ்யாஸ்கரங்களாக கொடுத்தானல்லவா? ஆகையால் அந்த ராமன மிகுந்த சூரன்; புருஷாகளிற சிறந்தவன் அவனுக்குத் தன் ரக்ஷணத்திற்காக ஒருவனை ஆஸ்ரயிக்க வேண்டிய அவசயம் இல்லை அவனது பாஹுபலமே அவனுக்குப் போதுமானது அதுவே அவனுக்குப் பெரிய அவலம்பம் அப்படிப்பட்ட ராமன் அரணயஞ் சென்றிருந்தபோதிலும் பப்பபடாமல் வீட்டிலிருப்பதுபோலவே ஸுகமாயிருப்பான ராமனுக்கு அரணயத்தில் க்ஷேமம் உண்டாகுமாக 'இங்குப் பரகன் வேருன்றப் பெறுவானுயின், ராமனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்குமா?' எனபாயேர அதற்கும் சொல்லுகிறேன், கேள் ராமனது பாணங்களுக்குக் குறிப் படுவாராயின், எப்படிப்பட்ட சதருக்களாயினும் நசித்துப்போ

1 இதற்கு மூலம்—“ஸயாநமநவம் ராதரண பதேவாஹிபாஷ வஜந | ரதீமிவிஸ ஸம்ஸபுஸஞ் ஸீதையீ சநீரமா ஹலாடியிஷ யதி” இதில் (ஏதஸ்யவா அக்ஷரஸ்ய பரஸாஸகெநாஸி ஸத்ராயாசநீரமஸௌ வியுதௌ திஷந்த) எனகிற ஸ்ருதியின் பொருளை உட்கொண்டு இங்ஙனம் கூறப்பட்டது

வராகள அபபடிப்பட்ட மஹாவீரனாகிய ராமனது ஆஜ்
னையில பூமி நிறகாமல எப்படி தவறிப்போகும்? அவ
ர்யம இந்தப்பூமி அவனுக்கே உட்பட்டிருக்கும் ஸமஸ்த
லக்ஷணங்களும் பொருந்திய ராமனது சரீரகாதியை
யும், சூரதனத்தையும், பரசஸ்தமான பலத்தையும் கண்
டரல், அவன் அரண்யவாஸத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டு
சீகரமாகவே ராஜ்யம் பெறுவானென்று எனக்குத்
தோற்றுகிறது, தேவீ! ராமன்¹ ஸூரியனுக்கும் ஸூர

1 இதற்கு மூலம்—‘ஸூரியஸயாபி ஹவேத ஸூரியோ ஹயத்
கேரத் சி: ப்ரஹோ: பரஹு: | ஸ்ரீ: ப: ஸ்ரீ: ஸ்ரீ: ஹவேத: ஸ்ரீ: யா: கீ: ததி:
கீ: தயா: க்ஷமா: க்ஷமா இநகு ‘தமேவ ஹந்தமநுஹதி ஸாவம்’ என
னும ஸ்ருக்யாத் தம் சொல்லப்பட்டது (ஸூரிய ஸுபி) ஸகலலோகங்
களுக்குப் பரகாசத்தைக் கொடுப்பவனாகிய ஸூரியனுக்குங்
(ஸூரிய:) பரகாசம் கொடுப்பவன் ஸூரியமண்டலத்தி னிடை
யில இருந்துகொண்டு கண்ணாடியின ஁ளளேயிருக்கும் தீபம் போல
அவனை பரகாசிக்கச் செய்பவனென்றபடி (அத் கேரத் சி:) அகனிக
கும் அகனியாயிருப்பவன் எல்லா வஸ்துக்களையும் பச்சனஞ் செய்
வது நஷ்டிப்பது முதலிய அகனிகாபங்கள அவன் ஁ ஸகல
பத்திறகுட்பட்டவை யென்றபடி ‘அஹம் வைஸ்வாநரோஹுதவா’
என்கிற தீதாவசனத்தைக் கண்டு கொள்க (ப்ரஹோ: பரஹு:) பர
புகுக்கும் பரபு பரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு ஸருஷ்டிமுதலியவற்றைச்
செய்யும் ஸாமாதயத்தைக் கொடுத்த ஁வஹிப்பவனும் தானேயென
றபடி (ஸ்ரீ: ப: ஸ்ரீ:) ஸ்ரீ: கும் ஸ்ரீயாயிருப்பவன் பரஹ்மாதி
களுக்குள்ள ஐஸ்வரியம் எவளுடைய கடாக்ஷலேசத்திற்கு அதீன
மாயிருக்கின்றதோ நாராயணனுடைய பரபரஹ்மதவமும் எவ
ளுடைய கடைக்கணபாவையின் மகுதியினறியில் வித்திக்காதோ
அபபடிப்பட்ட ஸ்ரீதேவிக்கும் அவனை ஆஸ்ரயித்தது பற்றியே
ஸ்ரீயென்னும் இப்போ வித்திக்கின்றது. அவனுடைய ஈஸ்வரதவம்
பூணமாக க்றைவேறுவதற்குக் காரணமாகிய ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின்
ஸவருபமும் அவளுலேயே ஁வஹிக்கப்படுகிறதென்றபடி (கீ:
தயா: கீ: ததி:) கீ: ததிக்கும் கீ: ததியை விளைப்பவன் ‘தஸ்ய நாம்

யன; அகனிககும் அகனி; தேவாகனுககும் தேவன^௨ பூதனகனுககும் முதலாகிய பூதா அபபடிபபபட்ட மஹா பாபுவும் யாவராலும் மேனமை பெற்றவனுமாகிய ராமனுக்கு தேசத்திலாயினும் பட்டணத்திலாயினும் பரதிபகதகங்கள் எவைதான் உண்டாகக்கூடும்? இப்பட்டணத்தைத் துறந்து எவன் வனத்திற்குப் போகக்கண்டு இந்தப்பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்கள் துககத்தின மிகுதியால் தமொறி அவனைப் பிரித்திருக்கப் பொருமை யால் கண்ணீர்களைப் பெருகுகின்றார்களோ, அபபடிப

மஹேயஸ^௩ என்று கோத்திகருச சொன்ன மஹிமை பகவதஸம்பந தத்தைப் பற்றியன்றோ? அவனுடைய கோத்தியன்றோ அசித்தரஸாதா ரணமாயிருப்பது (பிறாகருப் பொதுவாயிராதிருப்பது) மற்றவாக ளின் கோத்தி அளவிடக்கூடியதல்லவா? ஆகையால் அவன் தன் ஸம் பநத்தினால் கோத்திகரும் 'அளவற்ற' மஹிமைபுள்ளது, பிறாக ருப் பொதுவன்றியிருப்பது' எனலுமபடியான கோத்தியைக்கொடுப்பவ னென்றபடி (கூமாக்கூமா) ஸ்வத்திற்கும் ஆதாரமாகிய பூமிக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவன் இதற்கு 'யஸமிஃ ஹிபௌ: ப்யயிவீ' சாந்தரி கூம் என்கிற ஸ்ருதி பரமாணம் (ஹைவதாநாஞ்ச ஹைவதம்) தேவா க்கும் தேவனுயிருப்பவன். இங்கு 'தஃஹைவதாநாம் பரமஞ்ச ஹைவ தம்' என்று ஸ்ருதி (ஹுதாநாம் ஹுதஸததம்) பூதமாவது ஸத்தையுள்ளது ஸத்தையுள்ள பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் அவை களின் ஸத்தையை சிவவஹித்துக்கொண்டு போருமவென்றபடி இங்ஙனம் கலயாணகுணங்களுக்கு இவனே வ்ளைசிலமென்று சொல்லி இனி ஹேயகுண வ்ரோதியாயிருக்குந் தன்மையை ஸூசிப்பிக்கொள்ள—'தஸ்ய கேஹயமூனா ஹேவி ராஷ்டரேவாபயய வாபுரே' என்று (தஸ்ய கேஹி அமூனா) அவனுக்கு ஹேயகுணங் கள் ஒன்றும் இல்லையெனக் அதாவது—உபயவிபூதியிலும் அவன் தன்தன்மை தவறாதிருப்பவன் அதாவது—தன்ஸ்வரூபத்தை விடாதிருப்பவென்றபடி (ஹி) என்றவது பரவித்தியைச் சொல்லுகிறது அவனுடைய தோஷவ்ரோதிதவம் 'அபஹத பாபமா' என்ற இது முதலிய ஸ்ருதிகளில் பரவித்ததென்றபடி

பட்டபுருஷ சிகாமணியாகிய ராமன சீகரமாகவே ஸீதை யோடுமே பூதேவியோடுமே ராஜயலக்ஷ்மியோடுகூடி பட்டாபிஷேகம் பெறப்போகின்றனன். ராமனுக்குப் பராஜய மென்பதே தெரியாது. அப்படிப்பட்ட அவலீரன தாப்பாஸை ததையும் மரவுரிகளையும் தரித்து அரண்யத்திற்குப் போய்க்கொண்டிருக்கையில், ஸீதையைப்போல, ராஜலக்ஷ்மியும் அவனைப்பின்னொடங்கு சென்றது அப்படிப்பட்ட ராமனுக்குத் தூலபமாயிருப்பதும் ஒன்றுண்டோ? மேலான விலலாளியாகிய லக்ஷ்மணன் பாணங்களும்கத்திகளையும் மறறை ஆயுக்களையும் தரித்து ராமனைப்பின்னொடங்கு தானே போகின்றனன் அப்படிப்பட்ட ராமனுக்கு எதுதான் தூலபம் தேவி! ராமன் விதிப்படி வனவாஸத்தைத் தீர்த்துத் திருமயிலிருக்கையில் நீபாக்கப்போகின்றனை. இவ்வஜ்ஞானமும் துக்கமும் வேண்டாம் உனக்கு நான்ஸதயத்தையே சொல்லுகின்றனன் றி வேறில்லை மங்கல ஸ்வபாவமுடையவளே! உனது அவயவங்களில் ஒவ்வொன்றும் லக்ஷணங்கள் பொருந்தி அழகாயிருக்கின்றன, ஒன்றாவது லக்ஷணந்தவறி நிரதைக்கிடமாயில்லை. குணங்களாலும் நீ அனைவரும் புகழ்ப் பெற்றிருப்பவளே யன்றி, உன்னை ஒருவரும் சிந்திக்கப் பெறா இப்படி ஸமஸதலக்ஷணங்களும் பொருந்தி ஸகல குணங்களும் அமைந்து விளங்குகின்ற உனக்கு இவ்வருத்தம் நீடித்து நிற்காது ராமன் வனத்தினின்றும் திருமயிலுந்து ஸாவலக்ஷணங்களும் பொருந்திய உன பாதங்களில் தலை சாயத்து வந்தனஞ் செயது அப்பொழுதே உத்தித்த சகதரன்போல மிகவும் இனியனாகப் புலப்படக் கண்டு களிக்கப்போகின்றனை. திருமயிலுந்து தப்பட்டணத்திற்கு வந்து பட்டாபிஷேகம் கொண்டு மிகுந்த காரதியுடன் விளங்குகின்ற ராமனைப்பார்த்து

நீ சீகரமாகவே ஆராதபாஷ்பங்கள் பெருகப்பெறுவாய். தேவி! ராமனுக்கு அசுபம் ஏதாயினும் உண்டாகுமென்று எனக்குத் தோற்றவில்லை ஆகையால் இங்ஙனம் புலம்புவதும், மனத்தில் வருந்துவதும் செய்யலாகாது. ராமன ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் கூடி வருகையில் சீகரத்திலேயே நீ பாரககப்போகின்றனை நீ பாபமென்பது சிறிதும் இல்லாதிருப்பவளன்றோ? உனக்கும் இவ்வருத்தம் கூடுமோ? நீ உன்னை ஸமாதாபப்படுத்திக்கொள்வதேயன்றி, மற்றவர்களுடைய கூட ஸமாதாபப்படுத்தவேண்டுங் காலம் அன்றோ இது? இப்படிப்பட்ட ஸமயத்தில் நீயே இப்படி மனங்கலங்கப்பெறுவாயின், இனி மற்றவர்கள் எப்படி ஸமாதானம் அடைவார்கள் சீமீதத்தினையே நீ இங்ஙனம் மனங்கலங்கப்பெறுவதேனோ? தேவி! மஹாநுபாவனாகிய ராமனைப் புதல்வனாகப் பெறுமபடியான பாக்யம் செய்தவனாகு மனவருத்தங் கூடுமோ? உலகத்தில் ராமனைக் காட்டிலும் ஸனமாரககவாததிகளில் சிறந்தவன் ஒருவனும் இல்லையன்றோ? ராமன தனது நண்பர்களுடன் கூடி வந்து உனக்கு வந்தனஞ் செய்கையில், அது கண்டு நீ வாஷாகாலத்தில் மேகக்கூட்டம் ஜலத்தைப் பெய் வதுபோல, தவரையிலேயே ஆராதபாஷ் நகலைப் பெருக்கப்போகின்றனை. வீருப்பின் வீருப்பங்களையெல்லாம் ராடேற்ற வல்லவனாகிய உனகுமாரன ராமன திருமபி அயோத்யைக்கு வந்து மேனமை மிகுந்து மஹாபலிஷ்டங்களாகி வீளங்குந் தனது ஹஸ்தங்களால் உன பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு நமஸ்கரிக்கப்போகின்றனன. சூரனாகிய ராமன தனது ஸனேஹிதர்களோடுகூடி உன்னிடம் வந்து தன பரவாததைச் சொல்லி உனக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கையில், மேகங்களின் வரிசை பாவத்ததை

வரஷங்களால் நனைப்பதுபோல, ஆகநதபாஷ்பங்க
ளால் நனைக்கப் போகின்றனை' என்றனர். தேரஷங்க
ளொன்றுமீன்றி விளங்கும் ஸுமிதராதேவி வராததை
களைச் சொல்லி மனவருத்தத்தைப் போக்குவதில் ஸமாத
தையாகையால், அநத ராமன் தாயாகிய கௌஸல்யை
யைப் பலவித வசனங்களால் ஸமாதானப்படுத்தி வரையை
மூடிக்கொண்டிருந்தனள். இங்ஙனம் லக்ஷணனை நூ மா
தாவாகிய ஸுமிதரை சொல்லிய வராததைக் களைக்
கேட்டவுடனே, சரதகாலத்தில் அறபஜல்முள்ள மேகம்
வேகமாக நசித்துப்போவதுபோல, ராமனுக்குத் தாயும்
தசரதமஹாராஜனது மஹிஷிபுராகிய கௌஸல்யையின்
சரீரத்தி லெங்கும் வியாபித்திருந்த சேகம முழுவதும்
நசித்துப்போயவிட்டது. நார்பத்து நான்காவது ஸாக
கம் முற்றிற்று.

{ ராமன் தனனைப் பின்தொடர்ந்துவந்த பாணை }
{ கஞ்சு நலவராதை சொல்லுதல் }

ராமன் உண்மையான பராகரமமுடையவன்; மே
லும் மஹானுபாவன். ஆகையால் ஜனங்களெல்லோரும்
அவனிடத்தில் மிகுந்த அநுராகமுடையவர்கள். ஆகை
யால், வனவாஸத்திற்காகப் போகின்ற ராமனை அவர்கள்
பின்தொடர்ந்து போயினர். ராமன் அஸனேஹிதர்களும்
ராஜாவின அநதப்புரஸதீர்களும் ராஜாவும் ராமனது
நிரப்பத்தத்துக்குட்பட்டுத் திருமயினரானேயன்றி, ராம
னது ரதத்தைப்பின் சென்ற பரணைகளமாதரம் எவ்வ
ளவு சொல்லினும் திருமபாமலே பின்தொடர்ந்தனா அந
தராமன் மிகுந்த கீரத்தியுடையவனும் நற்குணங்கள்
அமையப்பெற்றவனுமாகையால், அயோத்தியில் வாஸஞ்

செய்யும் புருஷர்கள் அனைவராகும் பூரணசந்தரணபோல பரியனாயிருந்தனர். ராமனது பரஜைகள் அவனை அரசன் யத்திரகுப போகவேண்டாமென்று எவ்வளவு வேண்டிக் கொண்டபோதிலும், அவன தந்தையை ஸதயஸந்தனாகச் செய்ய முயன்று அவர்கள் வாரதந்தையர் செவியிற் படுத்தாமல் அரசன்யத்திற்கே போயினான். ராமன் மிகுந்த ஸ்நேஹம் துலங்கும்படி கண்களால் பார்க்கு செம்பவனபோல அந்த பரஜைகளைத் தனபுதல்வர்களோடொக்கப்பார்த்து ஸ்நேஹத்தினால் 'அயோத்யாபுரத்தில வாஸஞ்செய்யும் பரஜைகளே! உங்களுக்கு என்னிடத்தில் எவ்வளவு பரிதியும் கௌரவபுத்தியும் உளவோ, இவையெல்லாவற்றையும், எனக்கு பரியஞ்செய்ய வேண்டுமீர்களாயின், பரதனிடத்தில் விசேஷித்து நடத்தவேண்டும் கைகேயியின் கண்களைக் களிக்கச் செய்வனாகிய அந்தப் பரதன் நல்ல நடவடிக்கையுடையவன், ஆகையால் பரியங்கனையும் ஹிதங்கனையும் செய்ய வேண்டிய வழிபபடி உங்களுக்குச் செய்வான் அவன் வயதில் சிறியவனாயினும் ஜ்ஞாஸ்தத்தில் முகிராதவன், மருதுஸ்வபாவனாயினும் பராகரமத்தில் புலியைப்போல வீரயகுணம் பொருந்தியவன். ஆகையால் உங்கள் பயங்களைப் போக்கி உங்களைத் தஞ்சுகப்படி காப்பாற்றிக் கொண்டு வருவாரா மேலும் அவன் அரசர்களுக்குரிய குணங்கள் பொருந்தி விளங்குந்தன்மையன் ஆனது பற்றியே அரசனால் அவன் யுவராஜனாக ஏற்படுத்தப்பட்டான் மேலும், உங்களுக்கும் எனக்கும் மறஹைலக்ஷமணி சதருக்னதிகளுக்கும் ராஜராஜனாயினபடி நடக்க வேண்டியது அவஸ்யமாகையால், நாமெல்லோரும் பரதனை அரசனாக அங்கீகரிக்கவேண்டும். நான் வந்ததில் வலித்துக்கொண்டிருக்கையில், நீங்கள் எல்லோரும்

எனக்கு பரியஞ்செய்ய விரும்பி, என்னை நினைத்து அம்
 மஹாராஜா மனவருத்தப்படாதிருக்கும்படி பார்த்துக்
 கொண்டிருக்கவேண்டும்' என்றனன் ராமன் இவ்வாறு
 மேனமேலும் பிதருவசன பரிபாலனமென்னுந் தாமத்தி
 லேயே நின்றிருக்கக் கண்டு, அந்தபாலைகளும் 'உன
 னேயே அரசன் முதலில் எங்களுக்கு யுவராஜனாகச் செயத்
 தான். ஆகையால் அந்த ராஜாஜனையை நீயும் நாந்
 தருமாக நிறைவேற்றவேண்டும்' என்று மொழிந்தது
 கொண்டு ராமனே ராஜாவாகவேண்டுமென்று மேன
 மேலும் விருப்பங்கொண்டனா. ராமன் தாமத தவற
 லாகாதென்று எவ்வளவு பிடிவாதம் கொண்டிருந்தா
 னோ, அவ்வளவும் அவனே ராஜாவாகவேண்டுமென்று
 பாலைகளும் பிடிவாதம் கொண்டனா பட்டணத்து
 ஜனங்கள் முகத்தில் முழுவதும் கண்ணீர் கிரம்பப்
 பெற்று தீனாகளாகி, ராம லக்ஷ்மணர்கள் எவ்வளவு
 நல்லவராததை சொல்லினும் கேட்காமல் பின்னொடர்
 நது போகும்பொழுது, அவ்விருவரும் தமது குணங்க
 ளென்னும் பாசங்களால் அவர்களைக் கடடி இழுத்துக்
 கொண்டு போவதுபோல புலப்பட்டது ஜனாநத்தி
 லும் வயதிலும் பரஹ்மவாசஸத்திலும் (தபோபலத்தி
 லும்) இப்படி மூன்று விதங்களிலும் வருத்தங்களாகிய
 அனுகுளன் பரஹ்மணர்கள் கிழத்தனத்தினால் தலை
 வணங்கப்பெற்று ராமனுக்கு தூரத்தில் நின்றுகொண்டு
 'மிகுந்த வேகத்துடனாகடி உயர்ந்த ஜாதியிற் பிறந்து
 ராமனை வஹித்துக்கொண்டு போகின்ற ஓ அஸ்வரிகளே!
 திருமபுகள், பாகவேண்டாம் உங்கள் பரபுவாகிய
 ராமனுக்கு விரிதஞ்செய்வீர்களாக ஐந்துக்களில் குதிரை
 களுக்குக் காதுகள் விசேஷித்துச் சிறந்தவை அவை
 கள் எவ்வளவு தூரத்தில் உண்டான சபதங்களையும்
 கேட்கவல்லவை. நாமும் எங்கள் பராரத்தனையைத்

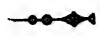

தெரிவித்தோமாகையால், உங்களுக்கு அது நன்றாகச்
 செவியில் படமிருக்கும். ஆகையால், நீங்கள் 'எங்களுக்கு
 குக காது கேட்கவில்லை' யென்று சொல்லாமல் உடனே
 திருமபவேண்டும். உங்கள் பரபுவாகிய ராமன் தாராயிக
 னாகையால் பரிசுத்தமான மனமுடையவன், வீரயம்
 அமைந்தவன், சுபங்கநாகிய வரதங்களைத் திடமாகப்
 பற்றி நடத்துந் தன்மையன் ஆகையால் அவன் பட்ட
 ணத்திற்குத் திருப்பிக்கொண்டு வரத் தகுந்தவனே யன்
 றிப் பட்டணத்தினின்றும் அரண்யத்திற்குக் கொண்டு
 போகத் தகுந்தவனன்று' என்றனா இங்ஙனம் தூக்க
 வராததைக்கேள் சொல்லிப் புலம்புகின்ற அந்த வருந்
 தபராஹ்மணாகளைக் கண்டு ராமன் சீகரமாக ரத்ததி
 னின்றும் கீழே இழிந்தனன் பராஹ்மணாகளது வாக
 யத்தைக் கேட்கும் ரத்ததில் பேசுவது தோஷமென
 றும், அவர்களை ஸமாதானப் படுத்துவதற்காகத்
 திருமபினாலும் வரதபங்கமாகுமேயென்றும் நினைத்து
 ராமன் ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் கால நடை
 யாகவே நடந்துகொண்டு அந்த வருந்தபராஹ்மணா
 கள் தன்னை ஸமீபத்தில் வந்து பிடிக்குமபடி மெல்ல
 மெல்ல அடிகளை இடங்கொண்டு சென்றனன்.
 ராமன் தயாரஸம் வழிந்து வரப்பெற்ற கண்களையுடைய
 வன், மேலும், ஸதாசாரத்தில் பரிதியுடையவன் ஆகை
 யால் கால நடையாகவே நடந்து வருகின்ற அந்த பரா
 ஹ்மணாகளைத் தான் ரத்ததிலிருந்தே ஸமாதானப்
 படுத்துவதற்கும் அவன் மனம் பொறுக்கவில்லை அந்த
 பராஹ்மணாகள், ராமன் நிறகாமல் போய்க்கொண்டே
 யிருப்பதைக் கண்டு மனம் பரபரக்கத் தூக்கத்தினால்
 மிகவும் பரிதாபித்து அவனைப்பார்த்து 'நீ பராஹ்மணாக
 ளிடத்தில் மிகுந்த பரிதியுடையவன், ஆகையால் இந்த
 பராஹ்மணாகள் அனைவரும் உன்னைப் பின்பொருடாகது

வருகின்றனா அரணிகளில் ஏறிடப்படடிருக்கிற இவ
வகனிகளும் இரக பாரஹமணாகளது தோள்களில்
ஏறிகொண்டு உன்னைய பின்பொடாந்து வருகின்றன;
வாஜபேயயாகத்தில் நோதவைகளும் சரதகாலத்தி
லுள்ள மேகங்களபோல வெளுத்தவைகளுமாகிய எமது
சதாங்கனும் (குடைகளும்) இதோ உன் பின்னே புறப்பட்டு
வந்து கொண்டிருக்கின்றன உனக்குக் குடையிலையா
கையால் மெய்ய வலிவு பெற்று உன்னைத் தடுக்கச்
செய்யும்பொழுது நாங்கள் வாஜபேயயாகத்தில் எம்
பாதித்த எங்கள் குடைகளைக் கொண்டு உனக்கு வெயி
லைப் போக்கி நிழல் படச் செயலோம் குழந்தாய்!
இதுவரையில் சிசுசிறையாக எப்பொழுதும் வேதம்
தாங்களில் சென்றிருந்த எங்கள் புத்தி இப்பொழுது
உன்னைப் பற்றி வனவாஸத்தைப் பின்சென்றிருக்கின
றது 'உன்கள் தனமாகிய வேதங்களையும், கூடவே
தொடர்ந்து தாமதங்களை அனுஷ்டிக்கின்ற பாரையகளை
யும் துறந்து வரக்கூடுமா?' எனபாயோ? அது வேண
டாம் எங்களுக்குப் பெருந்தனமாகிய வேதங்கள் எமது
ஹருதயங்களிலேயே இருக்கின்றன எங்கள் பாரைய
களையும் அவாசனது பாதிவரதயமே ரக்ஷிக்கின்றது.
நாங்கள் ரக்ஷிக்கவேண்டிய அவஸ்யம் இல்லை. ஆகை
யால் அவாசன கருஹங்களிலேயே இருப்பார்கள் 'என
வேண்டுமோருநகராக நீங்கள் திருமபவேண்டும' எனபா
யோ? அதிலை உன்னைத் திருப்பி அழைத்துக்
கொண்டு போகவேண்டுமென்று நாங்கள் மனத்தில் திட
மாக சிசயரு செய்துகொண்டிருக்கின்றனம். நீ வனத்
திற்கே போவேனென்று மீளவும் பிடிவாதஞ் செய்வது
யுகதம் அன்று நீ தந்தையின் வராததையைப் பரி
பாலனஞ் செய்வதென ஒரு தாமதத்தையே நிறைவேற்ற

விருமபுவாயாயின, இனி நாங்கள் தாமதத்தை அனுஷ்டிப்பதற்கு சிரித்தம் யாதிருக்கின்றது? உன்னைப்போன்ற தாமிரகவி அரணயத்திற்குப் போவானாயின, நாங்கள் தாமதத்தையே துறக்கவேண்டுமென்பது வேறில்லை. நாங்கள் காமததை அனுஷ்டிக்கலாமென்று பராததா லும் நீ அரணயஞ் சென்ற பின்பு, எங்கள் தாமத அனுஷ்டானத்திற்குப் பிடிபடி யாசிருக்கின்றது? தாமதப் பராமணனாகிய நீயே பராஹ்மணாகளின் பராதத்தினையே செய்பவேண்டுமென்னும் காமதத்தை உபேக்ஷித்துக் கானகஞ் செல்வாயாயின, இனி எந்தப் பராணிதான் தாமதத்தை அனுஷ்டிக்க வல்லது? தாமத அனுஷ்டானத்தில் சில நின்றுருப்பவனே! அப்படிப்பட்ட உன்னை, நரைத்திருந்தையால் ஹம்ஸங்கள் போல் வெளுத்த மயிரைகள் அமைந்த எமது சிரங்களைப் புழுதி படியும்படி சிலநகில் படுத்தி நம்ஸகாரஞ் செய்து வேண்டுகின்றனம், அதைப் பராததாயினும் திருமபுவாயாக குழந்தாய்! உன்னைப் பின்புடையது இவ்விடம் வந்திருக்கிற பராஹ்மணாகள் பலரும் யாகங்களைச் செய்வதற்காக வேண்டிய ஸம்ப்ரதங்களைச் சேர்த்து வைத்து விட்டு வந்திருக்கின்றனா நீ திருமபினுல்தான் அந்த யாகங்கள் சிறப்பேறும் திருமபாயிடின அந்த யாகங்களுக்கு விகனஞ் செய்தவனாவாய் ராமா! நாங்கள் மாத்ரமே அன்று ஜங்கமங்களாகிய திரயக்கு ஜகத்க்களும் ஸதாவரங்களாகிய வருக்ஷாதிகளும் உன்னிடத்தில் பகதி உண்டாகப்பெற்றிருக்கையால் உன்வரவை வேண்டுகின்றன. அங்ஙனம் வேண்டுகின்ற பகதியுள்ள அவைகளிடத்தில் ஸனேஹத்தைக் கரட்டி அவைகளின் பகதியை ஸபலப்படுத்துவாயாக வருக்ஷங்கள் நீ வனத்திற்குப் போவது கண்டு தாமதம்

பிளரொடாகது வர முயன்று தமது வேட்கள் காற்
புறங்களிலும் சென்று படிக்கப் பேராமலகின்று போக
வொட்டாமல் தடுக்கின்ற மயமால் தமது வேகமெல்லாம்
தடைப்படப்பெற்று வாயுபேகதகினால் கிளைகள் சிவம்ப
வும் உயர்ந்தபுதுபுறநிக கைகளை உயர்வெழுப்பினுற
போலவும், காற்றினால் அசைந்து சபரிப்பதுபற்றி
உண்ணப்பிட்டு ரொடாகது செல்லும் பாகமும் தமக்கு
இல்லையேயென்று முறையிடுகின்றவை போலவும் புலப்பதி
சிறந்து பகலிக் குறங்குடசு சேஷனை யிதறி நு ஹாரங்
களைத் துறந்து ஸஞ்சாரத்தையும் இரங்க செடிகளில்
நுவலோரிடத்திலிருந்து வாகல் பிராணிகளிடமிருந்
தவாளுவாகிய உண்ணாத சிருமபுமபடி மிகவும் வேண்டி
கின்றன' என்று கா. இவ்வாறு ராமனைத் திருப்பி
அழைத்துக் கொண்டு போவதற்காகக் கதறி முறையிடு
கின்ற அந்த பதாஹமணர்களைக் கண்டி காணும் ராமனைப்
போக வொட்டாமல் தடுப்பதுபோல தமஸாநடு ராம
னுக்குக் குருக்கே லந்து சிறந்து பிறகு வழி நடந்து
வாகமையாம் ஓயநடுருக்கிற குகைகளை அவிழ்த்து
பரமம தீருவதற்காகச் சீகரத்தில் கரையில் புறாச
செய்து தண்ணீர் குடிப்பித்து ஜலத்தில் நன்கு அக்
குகைகளின் சரிததைக் கழுவி அதைத் காஸாந்
யினகரையிட வேயு படிக்கு விடுத்தனா. காற்பந்
தைநதாவது ஸாககம் முற்றிற்று

 { ராமன தமஸாதீரத்தில் ராதரி இளைப்பாறியிருந்
 து, அனதிரவே பினவந்த பெளரஜனககளை யேமாறறிவிட்டுப் போதல }

பின்பு ராமன அழகாயிருக்கின்ற அந்தத் தமஸா நதியின்கரையில் சோந்தது ¹ ஸீதையைப் பார்த்துக்கொண்டே லக்ஷ்மணனை நோக்கி இவ்வசனத்தைச் சொல்லினான் — 'லக்ஷ்மண! நமது வனவாஸ காலத்தில் முதலிரவு இதுவே அரண்யத்தில் நோக்கிருக்கின்றது இதற்காக நீ கருஹம் முதலியவற்றை நினைத்துக்கொண்டாவது, 'ஸீதை எங்குமாயிருக்கப்பட்டவள், இதை எப்படி ஸஹிப்பாள்' என்றாவது மனத்தில் வருத்தப்பட்டாதிருக்கவேண்டியம். லக்ஷ்மண! இதோ அரண்யங்களைக் காண்பாயாக. ராதரி வரவே இங்குள்ள மருகங்களும் பக்ஷிகளும் நரபுறத்தினின்றும் வந்து தமது இருப்பிடங்களில் சோந்தது முழுவதும் நிறைந்திருக்கின்றன. இங்குள்ள மருகங்களும் பக்ஷிகளும் தந்தமது இருப்பிடங்களில் சென்று மறைந்திருப்பதனால், இவ்வரண்யங்கள் சூன்யங்களாகி பரகாசமுமின்றி அந்த மருகபக்ஷிகளின் சபதங்களால் அழுவன்போலிருக்கின்றன, காண்பாயாக. இப்பொழுது ² என்னதந்தையின் ராஜதானியாகிய அயோத்யாநகரத்திலுள்ள ஸதீர்களும் புருஷர்களும் ஆகிய அனைவரும் தம்மை விட்டுப் போன நம்மைக் குறித்து மனவருத்தப் பட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள் இதற்கு ஸந்தேஹம் இல்லை புருஷர்களே! பரஜைகளெல்லோரும் பல குணங்களைப்பற்றி ராஜாவினிடத்திலும், உன்னிடத்

¹ (ஸீதையைப் பார்த்துக்கொண்டே லக்ஷ்மணனை நோக்கிச் சொல்லினான்) என்றதனால் லக்ஷ்மணனைட்டோல வஸீதையும் மனங்கவனசாதிருக்கவேண்டுமென்று தெரியப்படுத்தவதற்காக வேன்றுணாக

² அழுவட்டோன்ற அவ்வரண்யத்தின் ஸத்தியைக் காணவே ராமனுக்கு அயோத்யை நினைவுக்கு வந்ததென்று தெரிகின்றது.

தி லும், என்னிடத்திலும், பரதசதருகனாகளிடத்திலும்
 மிகுந்த அனுராகம் உண்டாகப்பெற்றிருக்கின்றனா ,
 ஆகையால் அவர்கள் வருந்துவார்களென்பதைப்பற்றிச்
 சொல்லவேண்டுமோ? எனக்கு என தந்தையையும்
 மிகுந்த புகழ் அமைந்தவளாகிய எனதாயாரையும்
 சீனைக்கும் பொழுது மனவருத்தம் உண்டாகின்றது.
 அவர்கள் ஓயாமல் கண்ணீர் பெருக்கிக் கொண்டே
 யிருந்து கண்கள் பாழாகப்பெற்றுக் குருடராய்விடுவா
 களோ! என்னவோ! ஆனால் ஒரு ஆய்வாஸம் உண்டு
 பரதன் தாமஸ்வபாவனல்லவா? ஆகையால் அவன்
 தாமராதத காமங்கள் பொருந்திய வாகயங்களைச்
 சொல்லி என தந்தை தாய்களை ஸமாதானப்படுத்து
 வான் லக்ஷ்மண! பரதன் கருரஸ்வபாவனல்லென்று
 அடிக்கடி சீனைக்கும் பொழுதெல்லாம் எனக்குத் தந்தை
 வைப்பற்றியும் தாயைப்பற்றியும் மனவருத்தம் உண்டா
 கிறதில்லை புருஷஸிம்ஹனே! நீ என்னைப் பின்சென்று
 வருவதுபற்றி நல்ல காரயம் செய்தீன் நீ வராத
 பக்ஷத்தில் ஸீதையை ரக்ஷிப்பதற்காக ஸஹாயக தேட
 வேண்டியதாயிருக்கு மல்லவா? நீ இருப்பதனால்
 அந்தக் கஷ்டம் இல்லாமற்போயிற்று லக்ஷ்மண!
 இன்றைய தினத்தான வனவாஸம் ஆரம்பிக்க கால
 மிலும், இது புனயக்ஷேத்ரமாகிய தமஸாததியின
 கரை. ஆகையால் உபவாஸம் இருக்கத்தக்கும் ஆனது
 பற்றி இன்றிரவு ஜலம் மாதாமே உட்கொண்டிருக்கின்ற
 னன் பலவகை¹ வனயாஹாரங்கள் இருந்தபோதிலும்,
 என்னிடத்தில் பரீதியுள்ளவர்களின் துகக்கங்களை சீனைத்
 துக்கொண்டால் அவையெல்லாம் எனக்கு ருசிக்கவே
 யில்லை. எனக்கு இப்பொழுது ஜலம் மாதாமே இஷ்ட
 மாயிருக்கிறது' என்றன ராமன் இங்ஙனம் லக்ஷ
 மணனைப்பாராததுச் சொல்லிமுடித்துப் பின்பு ஸம்மந

தரணே நோக்கி 'அழகிய ஸ்வபாவமுடையானே' குதிரைகளின்மேல் மனவழக்கம் தவறாதிருப்பாயாக' என்றன. அந்த ஸுமந்தரன், ஸூரயன் அஸ்தமித்த உடனே குதிரைகளைக் கட்டி அவைகளுக்கு எதிரே புறங்களை நிரம்பப் போகட்டு மேற்செய்யவேண்டிய காரியங்களை அறிந்தவனாகையால் ராமனது பராமர்த்தியில் வந்து நின்றான். ஸுமந்தரன் மங்கலசுரமாகிய ஸாயங்காலநேரத்தை உபாஸித்து, தரி வரகதண்டு லக்ஷ்மணனுடன் கூடி ராமனுக்குப் படுக்கை ஏற்படுத்தினான். ராமன் தமஸாரதிகாரத்தில் செடியின் இலைகளால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அந்தப் படுக்கையைக் கண்டு, லக்ஷ்மணன் பாதுகாக்கப் பெற்று வீரதயுடன் படுத்துக் கொண்டான் இப்படி. பராதாவாகிய அந்தராமனும் அவனது பதனியும் நன்கு விதரைபோக்க கண்டு, லக்ஷ்மணன் ஸுமந்தரனைப் பார்த்து ராமனுக்குள்ள பல குணங்களை வரணித்துச் சொல்லினான் லக்ஷ்மணன் ஸுமந்தரனுக்குத் தமஸாரதிகாரத்தில் ராமனது குணங்களைச் சொல்லிவிழித்துக்கொண்டேயிருக்கையில் ஸூரயன் உதயமாயினான். ராமனும் தன்னைப் பின் றொடர்ந்து வந்த பட்டணத்து ஜனங்களோடு கூட, பசுக்கள் குவியல் குவியல்களாக நிரம்பப் பெற்றிருக்கிற அந்தத் தமஸாரதிகாரத்தின் அருகில் அன்றிரவேல் லாம இருந்தான். மஹாதேஜஸகியாகிய ராமன் படுக்கையை விட்டுழுந்து அந்தப் பரஜைகளைப் பார்த்துப் புணய லக்ஷணங்கள் பொருந்திய லக்ஷ்மணனைக்குறித்து மொழிந்தான். — 'லக்ஷ்மண! நமமிடத்திலுள்ள மீனாகத் பரீதியால் தந்தமது கருஹங்களிலும் சிறிதும் அபேகையில்லாமல் நமமைத் தொடர்ந்து வந்து இரந்தச் செடிகளின் கீழ் இப்பொழுது படுத்து நித்திரைசெய்து கொண்டிருக்கின்ற ஜனங்களைக் காண்பாயாக இந்தப்

பட்டணத்து ஜனங்களுக்கென நமமைத திருப்பி அழைத்துக் கொண்டு போவதற்காகக் கொண்டிருக்கும் பிடிவாதத்தைக் கண்டால், பரணைகளையாயினும் விடுவார்களே யன்றித் சமது பிடிவாதத்தைமாதரம் விடமாட்டாராக னென்றே தோற்றுகின்றது இவர்கள் சிதரை போய்க் கொண்டிருக்கும் பொழுதே நாம் சுருக்கென ரத்தின மேல் ஏறிக் கொண்டு பயமில்லாத வழியில் போவோம் அப்படிச் செமதோமாயின, இவ்வயோதபாபுரவாஸிகள் எனமேலுள்ள பரீசுமால் இப்பொழுதைப்போல இனி மேலாவது செடிகளின்கீழ்படுதது சிதரைபோகாதிருப்பாராக ராஜகுமாரர்களாயிருப்பவா தமமால் பட்டணத்து ஜனங்களுக்கும் மனவருத்தம் உண்டாகும்பொழுது, அதைத் தாம் போகக் வேண்டுமேயன்றித் தமது துக்கங்களைப் பட்டணத்து ஜனங்களுக்கும் விளைவிக்க லாகாதல்லவா ?' என்றன லக்ஷ்மணனும் ஸக்ஷித் தாமஸ்வரூபனாகிய ராமனைப் பார்த்து 'நீ எல்லாதெனிக தவன நீ சொல்லாது எனக்கு ஸமமதமாயிருக்கின்றது சீகரத்தில் தேரினமேல் ஏறுவாயாக' என்றன பிறகு ஸ்ரீமான்னாகிய ராமன் ஸாமந்தரனைப் பார்த்து 'நீ ஸாமாதயமுள்ளவன், ஆகையால் ஒருவாக்குந்தெரியாதபடி ரத்ததை ஸீததப்படுத்தவாயாக நான் அதில் ஏறிக் கொண்டு அரண்பத்திற்குப் போகவேண்டும சீகரம் போய் ரத்ததைக் கொண்டு வருவாயாக' என்றன பின்பு அந்த ஸூதன சீக்கிரமாக அந்தரத்தத்தில் உத்த மங்களாகிய அஸ்வங்களைப் பூட்டிக் கொண்டு வந்து கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு ராமனைநோக்கி 'ரதிகர்களிற றலைவனே! நீண்டழகிய புஜதண்டங்களையுடையவனே! இதோ குதிரைகளைப் பூட்டி ரத்ததை ஸீததப்படுத்திக் கொண்டு வருகிருக்கிறேன் நீ ஸீதையோடும் லக்ஷ்மண னோடு கூடி ஏறுவாயாக உனக்கு மங்களம் உண்டாக

வேண்டும' எனறன்ன ராமன தனுஸஸ் கவசம் முதலிய பரிகரங்களுடன் அந்த ரதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு வேகத்துடன் பெருகி வருகின்றதும் பல நீர்ச்சுழிகள் கிரமப்ப பெற்றதுமாகிய தமஸரதிகையத் தாண்டிச் சென்றன்ன பித்ருவசனபரிபாலனம் செய்ய நேரப்பெற்ற மையால் மிகுந்த ஒளியுடன் விளங்குகின்ற மஹாபாஹு வாகிய ராமன் அநந்திகையத் தாண்டி ரதத்தின்மேல் இருந்து கொண்டே அக்கரைமைச்சேரத்து ரதம் கரையோரத்தில் ஜலத்தில் இருக்கும் பொழுதே அந்நின்னும் இறங்கிப்பாதசாரியாகவே, முளக்கல்லலாமல் பயங்காட்டுக கனமையுள்ள செந்நாய முதலிய துஷ்டஜரதங்களின் பயமுமின்றி மங்கலகரமாகிய பெரியவழியைப் பிடித்துச் சென்றன்ன ராமன் தன்னைப் பின்புறமாகத் து வந்த பட்டணத்து ஜனங்களை¹ மோசஞ் செய்வினைத்து ஸுமந்தரனைப் பாகத்து 'ஸாரதமே' நீ ஒருவன்மாதிரம் ரதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு வந்திசைப்புறம் பற்றிச் செல்வாயாக அப்பொழுது பட்டணத்து ஜனங்கள், நான் அயோத்யைக்கே போனே

1 ராமன் தயாதிதயாய்ருந்துப் கண்ணப் பிடிப்பொராமல தன்னிடத்தில் மிகுந்த பரிதியுடையவாக்களை மூங்கலம் வஞ்சித்துப் போவது அனுசிதமனடே, வென்னில—ஆ" வஞ்சனப் அன்று பட்டணத்து ஜனங்களுக்குத் தன்னுடன் ஸாவகாலமும் ஸஹவாம நேருவதால் ஆநந்தம் தலைக்கு மேலிட்டு வருமாநகரால் அவர்கள் ஸததையே இலலாமற் போயவிடம் ஆங்கடால் அவாக்களை ஸாத்திசுகி பண்ணிப் பிறகு அனுபவத்தை நன்றாகக் கொடுக்கும் டொருட்டு வரண்சித்தினை செய்பவனபோல வன்வாஸத்தினால் விநீலேஷத்தை ஸங்கலபித்தனன ஆன பற்றி ஆ" அவர்களுக்கு ஹிதமான வயாபாறமேயன்றி வஞ்சனமாக நேரா ராணுக்கு அப்படிப்பட்ட ஸங்கலபம் இல்லையாய்ன ஜனங்கள் எல்லோரும் சித்தரைபோவது நேராது ஸுமந்தரனைப் போலவும் லக்ஷ்மணனைப் போலவும் இவர்களில் ஒருவனாகத் விழுத கமகாண்டிபுரப்பான், அப்படி யில்லாமையால் ராமனுடைய ஸங்கலபமேயென்று தெரிய

னென்று சினைதனுகொளவராகள். ஒரு முஹூர்த்த காலம் அவநாம வேகமாகச் சென்று மீளவும் ரத்ததைத் திருப்பிக்கொண்டு வேறுவழியாகத் திரும்பி வருவாயாக் கான அரண்பம் போவது பட்டணத்து ஜனங்களுக்குத் தெரியாதிருக்கும்படி நீ இதை மனங்குகம் மிகப்பெற்று நடத்தவேண்டும்' என்றன ஸாமந்தரனும் ராமனது வார்த்தையின்படி செய்து வேறு வழியாகத் திரும்பி வந்து 'நீ சொன்னபடி ரத்ததைத் திருப்பிக்கொண்டு வந்தேன்' என்று ராமனுக்குத் தெரிவித்தனன் அனந்தராம ரகுலத்திற்கு வருத்தியைச் செய்கின்ற அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸீதையுடன், ஸாமந்தரன் தாய்கள் சொன்னபடி நனருகத் திருப்பிக்கொண்டு வந்த ரத்ததினமேல ஏறிகொண்டனர். பின்பு அந்த ஸாரதிபம் தபோவனத்திக்குப் போகும் வழியைப் பிடித்துக் குறியைகளை அதட்டி ஓட்டினன் அனந்தராம மஹாரதனாகிய அந்தத் தசரதகுமாரன் ஸாரதிபோடுகூட ரத்ததினமேல ஏறிகொண்டு அரண்யத்திற்குச் சென்றனர் பின்பு அந்த ஸாரதி பரயாண காலத்தில் மங்குலத்திற்காக ரத்ததை வடதிசையாகக் கொஞ்சம் போகும்படி ஓட்டினன். நாற்பத்தாறுவது ஸரகம் முற்றிற்று

{ ராமனைப் பின்னொடர்ந்து வந்த பட்டணத்து }
 ஜனங்கள், அவன் தமமை ஏமாற்றிப்
 போனது கண்டு சித்தித்து அயோத
 யைக்குத் திரும்பிப்போதல் }

இரவு கழிந்து பொழுது விடிகையில் அந்தப் பட்டணத்து ஜனங்கள் அங்கு ராமனைக் காணாமல் சோகத்தினால் பரிதபித்துச் சேஷடைகளின்றி இன்னது செய்ய வேண்டுமென்று தோன்றாமல் மனம் மயங்கப் பெற

றிருந்தனா அவர்கள் சேரகத்தினால் கண்களில் நீர்
 தருமப்பெற்றது மிகவும் வருத்தி நாமபுறமும் கண்களை
 விட்டுப் பார்த்துக்கொண்டே ஆறுதலாக ராமனது
 வழியைக் காட்டவல்ல ரதரேணுவையுங் கூடப் பாரகக்
 கோரமல மேனமேலும் மனவருத்தம் மேலெழப் பெற
 றிருந்தனா புத்திமாலாகிய அந்த ராமன் தம்மைக்
 துறந்து விட்டுப் போனது பற்றி, அவர்கள் ராமனிடக்
 தில் மிகுந்த மனநீதியுடையவர்களாகையால் மிகவும்
 வருத்தி முகமவாடி விலவிலத்துத் தீனாகளாகிக் கேட
 போர்களுக்குக் கருணை உண்டாகும்படியான வாரத்
 தைகளை ஒருவருக் கொருவர் சொல்லிக்கொண்டனர் —
 'ஓ! பாழான சிதரை! அந்நிதரையை எவ்வளவு பழித்
 தாலும் போதாது அதனாலன்றோ நாம் மனம் மயங்கப்
 பெற்று ஏமாறி அகன்ற மரபையுடையவனும் நீண்டழ
 கிய புஜகண்டங்களை யுடையவனுமாகிய ராமனைப் பாரகக்
 கோதிருக்கின்றனம் அம்மஹாபாஹு தன்னை அனு
 ஸரிப்பவர்களை வீண செய்பவன் அல்லன், அப்படிப்பட்ட
 வன் இப்பொழுது பகலாகளாகிய நம்மைப் பரிசுயாகளு
 செயது அரண்யத்திற்கு எப்படிப் போயினன்? தந்தை
 கனது ஒளரஸபுத்ரர்களைக் காப்பாற்றுவது போல
 நம்மை எப்பொழுதுங் காப்பாற்றுக தன்மையனுட ரகு
 குல திலகனுமாகிய ராமன், இப்பெசாது நம்மைத் துற
 கக் மனம் வந்து அரண்யத்திற்கு எப்படிப் போயினன்?
 நாம் இங்கேயே பராயோபவேசஞ் செய்து பாணன்களை
 விட்டு விடுவோம்; அல்லது மஹாபரஸ்தானஞ் செய்
 வோம் (மரணதீக்ஷையைக் கைப்பற்றி வடதிசைவழி
 யாகப் போவோம்) இப்படிச் செய்யலாமென்றி ராமனைப்
 பிரிந்து ஒன்றி நமக்குப் பிழைப்பு எதுக்காக? இங்கு
 உலர்ந்த காஷ்டங்கள் மிகப் பெரியனவாகப் பலவும்
 இகோ இருக்கின்றன அவைகளைக் கொண்டு சிதை
 ஏற்படுத்தி அதில் அகனியை வளர்த்தி நாம் எல்லோ

ரும் அகனிபாவேசத்தையாயினும் செயவோம். இனி
 அயோத்யைக்குப் போவோமாயின, அங்குக் கேட்பவா
 களுக்க, என்னவென்று பதி லுரைப்போம்? பெருத்தழ
 கிய புஜங்கள் அமைப்பபெற்றுப் பொருமையென்பது
 சிறிதும் இல்லாமல் இனிய உரைகளை உரைக்குந் தன
 மையனும் ரகுதலிலங்காரனுமாகிய அந்ந ராமனைக்
 காட்டுகருக் கொண்டுபோய் விட்டு வந்தோமென்றன
 றோ பதி லுரைக்கவேண்டும்! இது எப்படி பொருத்தம்?
 முன்னமே ராமனைப் பிரிந்ததற்கு வருத்த முற்றிருக்கிற
 ஸகீ பால் வருத்தங்களோடு கூடிய அவவயோத்யா
 நகரம் முழுதும் 'போனவர்கள் ராமனைத் திருப்பிக்
 கொண்டு வருவார்களோ' என்று எதிர்பார்த்துக்
 கொண்டிருந்து ராமனை விட்டு நாம் மாத்ரம் வருவது
 கண்டு மனக் களிப்பினை வருந்துவது ஸத்யமே ராமன்
 எப்பொழுதும் மனத்தை அடக்கிக் கொண்டிருப்பவன்.
 மஹாவீரன் அப்படிப்பட்ட மஹனீயனோடு கூடவே
 அயோத்யையினின்றும் புறப்பட்டனம், இப்பொழுது
 அப்படிப்பட்டவனை விட்டு நாம் எப்படி திருமபி அபதப்
 பட்ட ஸத்யைப் பராகஸம்? என்று செவ்விக்
 கொண்டு காண்களை விட்டுப் பிரிந்த பக்கங்களைப்போல
 கைகளை உயர எழுப்பிக்கொண்டு துக்கத்தினால் பரித
 பித்து இயமனம் பலவித வர்த்தைகளைச் சொல்லிப்
 புலம்பினா பிறகு அவர்கள் தோ போனவழியைக்
 கண்டுபிடிக்க முடியு திருமபிக் கொஞ்சதூரம்
 சென்று, அந்நகரம் வழி புலப்படாமையால் அளவில்
 லாத துக்கஸாகரத்தில் மூழ்கிக் கிடந்தனா நல்ல மன
 முடைய அந்நகரத்து ஜனங்களை ரதம்போனவழி தெரி
 யப் பெருமல் இது வென! இனி எனசெயவோம்?'
 'தெய்வம் நம்மைப் பாழாக்கி விட்டதே' என்று புலம்பிக்
 கொண்டே திருமபினா பின்பு அவர்களெல்லோரும்
 மனத்தில் சிறிதும் உதஸாஹயிணித் தாம் வந்தவழியே
 பிடித்து அயோத்யாபுரத்திற்குப் போயினா. அப்பொ
 முது அந்நகரத்திலுள்ள ஸத்புருஷர்களெல்லோரும்

ராமவியோக துகக்கதினால பீடிக்கப்பட்டிருந்தனா திருமபி வந்த ஜனங்களைல்லோரும் அந்தப் பட்டணம் ஜலந தெளித்து விளக்கிப் புஷ்பங்கள் தூவுதல் முதலிய ஸமஸ்காரங்கள் ஒன்றுமில்லாமல் பாழாயிருக்கக்கண்டு மிகக் மனவருத்தம் உற்றவர்களாகி 'ஒரு நகிலைச் சாராத ஓடையில் ஸாப்பம் ஒன்று வஸிக்கங்கொண்டிருக்க, அந்த ஸாப்பத்தைக் கருடன் கொண்டபோகையில் அந்த சூனியமாகி விளங்காதிரு-பதுபோல, இப்பட்டணம் ராமன் இல்லாமையால் சூனியமாகி மிகவும் மனக்களிப் பற்றிருக்கின்றதே' என்று புலம்பிக் கொண்டு சோகத்தினால் வருந்திய கணக்கரினினும் நீரகளைப் பெருக்கினா ராமன் இல்லாமல் போனது பற்றி ஆரதகமென்பது சிறிதும் இல்லாமல் பாழாயிருக்கின்ற அந்தப் பட்டணம், துகக்கதினால் மனம்பரிசுபிக்கப்பெற்றிருக்கிற அப்பொர் ஜனங்களுக்க, ராதரியில் சுகதராளிலலாத ஆராயம் போலவும், ஜலமில்லாத ஸமுதரம் போலவும், புலப்படக்கொண்டிருந்தது அவர்கள் துகக்கதினால் வருந்தி உதலாஹமென்பது சிறிதும் இல்லாமல் மிகவுரதா ஸமுததியுள்ள தீடங்குறுங்களுக்கொர் எவ்வளவோ மனவருத்தத்தடம் சென்று மனக்களிப் பென்பது முழுவுதும் அழிகது சோகத்தில ஆழ்' இருப்பதனால், தமமெதிரில் இருப்பவர்களைக் கண்டிம். அவர்கள் ஸவஜனங்கள் இது ஜனங்களாவென்று சிறிதும் அறியப் பெருகிருந்தனா காப்பக்கேழாவது ஸாககம் முற்றிற்று

—●—●— பட்டணத்த ஜனங்களின் மனவருத்தம் —●—●—

அப்பட்டணத்து ஜனங்கள் இங்ஙனம் ராமனைப் பிளசென்று நடுமழியில் அவனைத் துறந்து காணாமல் அவன் போனவழியும் தெரியப்பெறாமல் திருமபி எவர்களாகி, அவனைக் காணாத மனவருத்தத்தினால் மிகவும்

பீடிககடபட்டுக கணகளிரணடி லும் நீர் தனும்பப பெற
 லு மஸ்தநாரத்து வருந்திச சிறிதாயினும் ஸுகபப லா
 மேபெனலு மரணத்தை ஆசைபபட்டுத் திடநதபபி பரா
 ணளகன தொலைத்து போனாஸ்போல மூசசித்திருநத
 னா பினலும், அவர்கள் முதத்தில கண்ணீர் கிரமபப
 பெறறுத தந்தமலு கருஹங்கலகஞ்ச செனறு புதராக
 லோமம் பதனிகலெட்டுங் கூடி எல்லோருமாக மீமன
 மேலும் கண்ணீர் பெருக்கனா அவர்கள் ஸனேஹிதா
 முத்தலெனோகளைக் கண்டு மனக்கலிப்பினறி யிருநத
 னா முன்பு எப்பெழுதும தாம பெறறனுபவ்யாத
 சிறந்த பதாரத்தங்கலை லபிதலும் ஸந்தோஷியாமலே
 இருந்தனா, வாததகாகன கடைகளில் சரக்குகளைப்
 பரப்பவிலை பெருந்தாஞ்செய்து புணயபலனாகப் பெறற
 பிள்ளை பெண்டிர்முதலியவைகளும் விளக்க முறுதிருந
 தன கருஹஸ்தாகன தத்தம் கருஹங்களில் சமைய லுங்
 கூடச சமையவிலை, கெட்டுப்போய வெகுகாலம் அகப்
 படாத ரதனாதிசன திருமபி அகப்படினும், சித்திமுதலிய
 வறறல் ஏராளமாகப் பணங்களைப்பெற்றினும் அவர்கள்
 மனக்கலிப்பினறியிருந்தனா. தாய வெகுநாள வரதோப
 வாஸங்களைச் செய்து முதலில் பெறற பிள்ளையைக் கண்
 டும் களிப்பிலலா திருந்தனா. வீடுகளதோலும் மடநதை
 யா துக்கத்தினால் பீடிககபபட்டுப் புலம்பிக்கொண்டிருந
 து வீட்டிறகு வந்த கணவர்களை, யானைப்பாகா மாவெட
 டிகளால் யானைகளைக் குத்தித் துன்புறச செயவதுபோல
 கருரங்கனா ன சொற்களைச் சொல்லி வருந்தச செயத
 னா, அதை ஸதரீகன அவர்களைக்கண்டு 'எவர்கள் ராம
 னைக் காணப் பெறுதிருநகிருநாகனோ, அவர்களுக்கு வீடு
 கள் எங்குக்காக? அப்படிப்பட்டவர்களுக்குத் தனங்களா
 லாவது, பிள்ளைகளாலாவது பரமோஜனம் என? அவா
 களுக்கு ஸுகமங்கள் தானும் எதுக்கு? அரணயத்தில்
 ஸீசையுடனகூடிய ககுதஸதஞ்ஞலலங்காரனாகிய ராம
 னுக்குப் பரிசாயை செய்யும்பொருட்டுப் பினரெடாநது
 நடந்த லக்ஷ்மணன் ஒருவனே உலகம் அனைத்திலும்

ஸத்புருஷன் எனவும் கூறத் தகுந்தவன் ராமன் அரண்மனையில் எந்த நதிகளிலும் எங்கத நாமரையோடு கூட விலும் எங்கத நாமரைகளினங்களிலும் இழிந்து சென்ற, ஜலங்களில் ஸனாநு செயப்பபோகிறான், அப்பெல்லாம் மிகுந்த புணயஞ் செய்கலை அழிய வருஷங்களின் வரிசைகள் நிரம்பப்பெற்ற அரண்மனைகளும் அகன்றழகிய ஜலக்கரைகளையுடைய நதிகளும், உதாரண காழ்வரைகளையுடைய பாத்தங்களும் ராமனுக்கு மனதகர்ப்பை விளைக்கப்போகின்றன. ராமன் அரண்மனையிலிருந்து வந்து மலைக்காவது எவ்விடம் போயிற்று, அவை பரிய அதிநியைப்போல தாமீடம் வந்த பால் பூலிக் காதிருக்க நோரது ¹ வருஷங்கள் ராமன் சிவனங்களில் சிரோபூஷணமட்பால் விசிதமாய விளங்கி நிற புஷ்பங்களோடு கூடிக் கிளைகளோடும் பூங்கொத்துக்கள் நிரம்பப்பெற்று இனிம லீலியுடன் கூடிய னைக்கள் சூழப் பரகாசித்துக்கொண்டிருந்து ராமன் புலப்படப்போகின்றன பாவதங்களும் ராமன் வசக்கண்டி அவனிடத்திலுள்ள அதராட்சியத்தினால் வசாலத்திலும் மேலான பூக்களையும் பழங்களையும் அப்பொழுது உண்டாக்கசெய்து புலப்படுத்தி ஸநகோஷ ரைந விளைக்கப்போகின்றன பாவதங்கள் வேண்டியபொழுதெல்லாம் ராமனுக்குத் கமரிடத்திலுள்ள அறபுதங்களாகிய பலவித மலையருளிகளைப் பலபாறுகள் புல படுத்தித் தெளிந்து அழகாயிருக்கின்ற ஜலங்களைக் கொடுக்கப் போகின்றன பாவக் சிவங்களிலுள்ள வருஷங்களும் ராமனுக்கு

1 வருஷங்கள் ராமனைப் பரமாதமாவாக வினைத்துத் தமமிருக்கிற வண்டுகளின் ஜலகாரங்களாகிற மந்த்ரங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு தம் கிளைகளாகிற கைகளில் பூங்கொத்துக் காளாகிற புஷ்பாஞ்ஜலிகளைக் கொண்டு ராமனை அசுசிக்கப் போகின்றன வென்று கருத்து. இப்படிக்கு மஹேஸ்வர தீர்த்தர்

மனக்களிப்பை விளைக்கப் போகின்றன ராமன் மஹாகு
 ளன், மேலும், நீண்டழகிய பாஹுதண்டங்களை யுடைய
 வன், சூரர்களில் தலைவனாகத் தசரதனது குமாரனல்ல
 வா? அப்படிப்பட்ட ராமன் இருக்குமிடத்தில் நமக்கு பய
 மென்பது நிறிதும் நேரிடாது, அராம'ன'மும் எள்ளளவும்
 உண்டாகாது. ராம காமஸப்பதித்தினோமாயின, ரா
 மன் பேனமெலும் வெகுதூரம் நடந்து போய்விடு
 வான். ஆகையால் இப்பொழுது புறப்பட்டு ராமனிருக்கு
 மிடம் தேடிச் செல்வேரம் அப்படிப்பட்ட மஹானு
 பாவனுடைய பரபுவின பாதஸேவையே நமக்கு ஸுகத்
 தைக் கொடுக்கவல்லது அவனே நமக்கு ராதன்
 அவனே கதி அவனே நமக்குப் பரம ஆதாரமும்
 நாயகன் ஸீதைக்குப் பரிசாய் செய்கின்றோம். நீங்கள்
 ராமனுக்குப் பரிசாய் செய்யலாம்' என்றனர். இங்ங
 னம் அப்படி ணத்து மடந்தையர் தங்க ராதிசயத்தினால்
 வருந்திப் பாதாக்களைப் பாதது அந்தரத் சொற்களைச்
 சொல்லி, மீளவும் அவர்களை 'நாக்கி ரொழிந்தனர் —
 'ராமன் உமது யோகக்ஷேமங்களை சிறைவேற்றவில்லையான்.
 ஸீதையும் இந்த ஸதரீஜனங்களுக்கு வேண்டிய பேசு
 க்ஷேமங்களை நடத்துவான் ராமனில்லாமையால் வஜ்
 ஜனங்கள் பாஸுஞ் செய்யத் தகுந்ததும் ஆனதுபற்றியே
 மேனமை குன்றப்பெற்றதும் ராமனைச் சீனைத்து மனவருத்
 தமுற்றப் பரித்பிகு' என்ற ஜனங்களுடன் கூடியதும் மனக்
 களிப்பைத் தொலைத்துப் புத்தியைக் கெடுக்கவல்லதுமா
 கிய இவ்வயோத்யாபுரவாஸத்தினால் எவன் தான் மனக்
 களிப்புறுவான்? இந்த ராஜ்யம் கைகேயியைச் சேருமா
 யின, தாமத்தினி னறும் நழுவி எத்தனையும் துறந்து
 பாழாய்விடும் இதற்கு ஸந்தேஹம் உண்டோ? அப்பொ
 முது நமக்குப் பிழைத்திருப்பதனால் பயனில்லை. பிழைத்

திருப்பத்தனாலும் பயனில்லையாயின, அனந்தராம பிள்ளைகளாலாவது பணங்களாலாவது பரயோஜனம் யாது? எவளையாவதத்திற்காகப் புதல்வனையும் பாத தாவையும் பரிதயாகஞ் செய்தானோ, குலத்தைக் கெடுப்பவனான அப்படிப்பட்ட கைகேயி மறறெவனைத் தான் பரிதயாகஞ் செய்யமாட்டான்? கைகேயியின் ராஜ்யத்தில் அவள் பிழைத்திருக்கையில், நாம் பராணவர்கள் இருக்கும் வரையிலும் பருதயாகப்போல ஒருநாளும் வஸித்திருக்கலாகாது இவ்விதமாக என்கள் புதல்வரேமேலும் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகின்றனம் நமது ராஜசிரோமணியாகிய தசரதனுடைய குமாரனை ராமனைத் தயையின்றி அரண்யத்திற்கு அனுப்பினோ! அப்படிப்பட்ட அதாமிஷ்டையாகிய அந்தத் துராசாரையினிடஞ் சேர்ந்து எவன்தான் ஸுகமாகப் பிழைத்திருப்பான்? இந்த ராஜ்யம் முழுவதும் ஆதாரமின்றி நாயகனுமில்லாமல் உபதரவப் பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றது ஒரு கைகேயியைப்பற்றி இதெல்லாம் நாசம் அடையப்போகின்றது. ராமன் அரண்யத்திற்குப்போன பின்பும் தசரதமன்னவன் பிழைத்திருக்கப்போகிறானோ? பிழைத்திருக்கமாட்டானல்லவா? தசரதன் காலஞ்சென்று போகையில், பிறகு எல்லாவற்றிற்கும் நாசம் உண்டாய்விடுமென்பது யாவாக்கும் வெளிச்சமே யல்லவா? எமக்குப் புண்யம் குறைந்து போய்விட்டது மேலும், பெரிய ஏழைகளாய் விட்டனம். இவ்விஷயத்தை நன்கு ஆலோசித்து விஷதையாவது பருகுளீர்களாக; இல்லையாயின, ராமனையாவது பின்புறொருநாள் நடப்பீர்களாக. அதுவும் இல்லையாயின, உன்கள் பேருங்கூடச்செவியில் படக்கூடாத தூர தேசத்திற்காவது போகவேண்டும். 'பிதருவசன பரிபாலனத்திற்காகவும்

கைகேயிகளுக்கு பரியஞ் செய்வதற்காகவும் ராமன் அரண்
யத்திறகுச் சென்றானுயின், அதற்கு ராமனின் செயயக
கூடும்' என்கிறீர்களோ? அப்படி இல்லை அரசன் கப
டம் வைத்துக்கொண்டு ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும்
ராமனை அரண்யம் போகத் தூதர் விட்டான். பசு-
களைக் கொலையாளியிடம் ஒப்பிவிப்பது போல், நம்மையும்
பரதனிடம் ஒப்பிவித்தான் மன்னவன் இந்தக்காரயத்
தைச் செய்து விட்டான். ஆயினும் நாம் ராமனைப்
பின்னொடர்ந்து செல்வோமாயின் ஸுகித்திருக்கலாம்.
லக்ஷ்மணனுக்குத் தமையனாகிய ராமன் பூரணசந்தரன்
போன்ற முகமுடையவன், குளிராக் கருகிறமுடைய
வன், மேலும், நல்ல ஸ்வபாவமுடையவன், தோளெ
லும்புகள் மறைந்தழகாயிருப்பவன்; பின்னும், பகை
வரைப் பறந்தோடச் செய்யவல்லவன், முழந்தாளவரை
யிலும் நீண்டழகிய பாஹு தண்டங்களை யுடையவன்;
தாமரையிதழ்போன்ற கண்களுடையவன் அவன் எவ
னோடாயினும் தானே முன்னிட்டுப் பேசுநன்மையுடை
யவன், யாவாகத் து இனியனாயிருப்பவன், ஸதயத்தையே
மொழியும் ஸ்வபாவமுடையவன், மிகுந்த பலம் அமைந்
தவன் அவன் ஸமஸதலோகங்களுக்கும் சந்தரன்போல்
அழகிய கரடையுடையவன், மத்தகஜம்போல் நடையிடுக
குடையவன், அம்மஹாசகிகள், அப்புருஷஸிம்ஹன்,
தன் ஸஞ்சாரத்தினால் அரண்யங்களை விளங்கச் செய்யப்
போகின்றான் இது நிஜம்' என்றனர் அந்தப் பட்ட
ணத்து மடந்தையர் நாகரிகர்களாகையால் எதற்கும்
கலங்காத மனமுடையவராயினும் ராமனிரஹத்தைப்
பொறுக்கமுடியாமல் இவ்வன்ம புலம்பிப் பரிதபித்து
மரணம் நோந்தாற்போல் கூகுரலிட்டழுதனர் இவ்
விதமாக அந்தஸ்தீர் கருஹங்களில் ராமனைக் குறித்
துப் புலம்பிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே ஸுயயன்

அஸதயிததன்ன. ராதரியும் வந்துவிட்டது. அப்பொழுது ஹோமம் முதலியவற்றிற்காக வளர்த்தப்பட்ட அகனிகள் பரகாசிககாமலே யிருந்தன. வேதாதய யனங்களாவது புராணபடனங்களாவது நடக்கவில்லை அநதப்பட்டணம் முழுவதும் இருளமுடப் பெற்றது போல இருந்தது மேலும், அப்பட்டணத்தில் வாதத காகளும் கடைகளைப் பரப்பவில்லை ஸந்தோஷம் என கிற வாததையே அவகெங்கும் புலப்படவில்லை திகடே இல்லாதிருந்தது ஆகையால் அவவயோதயாநகரம் நஷ்டரயில்லாத ஆகாயம்போல புலப்பட்டது ஸதரீ கள தமது புகல்வர்களாவது, தமதுடன் பிறந்தவர்களா வது அரணயத்திற்குத் துரத்தப்படுவார்களாயின எப் படி மனவருத்த முறுவராகளோ, அப்படியே ராமனைக் குறித்து மிகுந்த மனவருத்தமுற்றுத் தீனர்களாகி மனத்திடந் தவறிப் பன்னிப்பன்னிப் புலம்பியழுதனா எனெனில், அநத ராமன் அவர்களுக்குப் புதல்வர்களைக் காட்டிலும் உடன் பிறந்தவர்களைக் காட்டிலும் மேலாக வே இருந்தனன் அப்பொழுது அவவயோதயாநகரத் தில் ஆட்டங்களும் பாட்டுக்களும் உதஸவங்களும் வாதய கோஷங்களும் நினறுபோயின ஸந்தோஷம் அவவிடம் விட்டு வெகுதூரம் நடந்து சென்றது கடைகளும் ஸம் ருத்திகளொன்று மில்லாமல் முடப்பட்டிருந்தன ஆகை யால் அநதப் பட்டணம் ஜலமவற்றிய மஹாஸமுதரம் போல பாழாயிருந்தது நாற்பத்தெட்டாவது ஸாககம் முற்றிற்று

{

 ராமன் அரண்யத்திற்குப் போய்க்
 கொண்டே வேதஸீருதி கோமதி
 யென்னும் நதிகளைத் தாண்டதலும்
 ஸ-மந்தரனோட்கலந்து ஸம்பாஷ
 ணை செயதலும்.

}

புருஷஸீமஹனாகிய ராமன் தந்தையின் ஆஜனை யை ஸமரித்துக்கொண்டே பட்டணத்து ஜனங்களை நடுவழியில் துறந்த அந்த¹ ராதரிசேஷத்திலேயே வெகு தூரம் போயினன் அவன் அந்நன்ம போயக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே ராதரியும் ஸுகமாகக்கடந்து சென்றது. ராமன் மங்கலகரமாகிய விடியற்காலஸந்தியை உபாஸித்து உகதரகோஸல் தேசத்தினுடைய தக்ஷிணபாகத்தின் எல்லையைச் சேரத்தன்ன வழியிலுள்ள கராமங்களெல்லாவற்றிலும் விதை விதைக்கும் பொருட்டு அவைகளைச் சுற்றி எல்லைக் கடைசி வரையிலுமுள்ள நிலங்களை நான்கு உழப்பெற்றிருந்தன. வனங்கள் முழுமையும் புஷ்பித்திருந்தன ராமன் அவைகளையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு பெரிய ஊர்களிலும் சிறிய ஊர்களிலும் வஸிக்கும் ஜனங்கள் மெழியும் வராததைகளைச் செவியிற் படுத்திக்கொண்டே, குதிரைகள் வேகமாக கடந்து சென்றபோதிலும் அவைகளின்² கதிலாகவத்தினாலும் ஆங்காங்குள்ள விசேஷங்களில் மனஞ்செலுத்திச் செல்வத்தினாலும் மெதுவாகப் போவது போலவே வெகுதூரம் கடந்து சென்றனன். பெரிய ஊர்களிலும் சிறுச சேரிகளிலும் வாஸஞ்செய்பவர அந்த ராமனைக் கண்டு 'சீ' தசரதமஹாராஜன் எவ்வளவு மனுஷ்யன்! கேலை காமத்திற்கு உட்பட்டு இவனான செய்தனன். ஐயோ! கைகேயி, இப்பொழுது கொந்தனமையளரயினனே, இதென்ன வருத்தம்! எவ்வளவு பாபிஷ்டையோ! இடைவிடாமல் மேனமேலும் பாபன்

1. ராதரிசேஷம்—ராதரியின் மிச்சம், இன்னம் பொழுது விடிவதற்கு எவ்வளவு அவகாசம் இருந்ததோ அவ்வளவிலேயே

2. கதிலாகவமாவது நடையில் உள்ள வேகம்.

களையே செய்யுந் தனமையளாயினள். இல்லாமலென ?
 ராமன் தாமஸவபாவன் , எல்லாவற்றிலும் மிகுந்த
 அறிவுடையவன்; அவனே தனக்குப் பிறப்பிடம் ;
 இந்தரியங்களை யெல்லாம் தனவழி செலலாதபடி அடக்
 கிக்கொண்டிருப்பவன் , அப்படிப்பட்ட புதலவனை வன்
 வாஸஞ்செய்யும்படி ஊரைவிட்டுத் துரத்தினனே! அவள்
 கருநாஸவபாவமுடையவள் அல்லளோ ? அவள் ஸதரீ
 களின் மாயாதையை அதிகாரித்தவள்; கருநா காரயத்தில்
 இழிந்திருக்கின்றனள் மஹாபாகயமுடையவளும் எப்
 பொழுதும் ஸுகத்திலேயே மூழ்கிக்கிடப்பவளும் ஜனக
 ராஜன் திருமகளுமாகிய ஸீதை துக்கத்தை எப்படி
 அனுபவிப்பாள் ? ஐயோ ! தசரதமஹாராஜன் ஸனே
 ஹமே அறியாதவன் ஆனதுபற்றியே பராஜகளுக்
 கெல்லாம் பரியனாகி எந்தப் பரபதையும் அறியாத தன்
 குமாரனாகிய ராமனை இப்பொழுது கைவிடலாயின்ன'
 என்று ஒருவாக்கொருவா சொல்லிக்கொண்டனர். மிகுந்
 த வீரயமுடையவனும் கோஸலேஸ்வரனுமாகிய ராமன்
 காரமன்களிலும் சேரிகளிலும் வளிக்கின்ற அவர்கள்
 சொல்லும் வார்த்தைபைச் செவியிற் படுத்திக்கொண்
 டே கோஸலதேசங்களைத் தாண்டிச் சென்றான் .
 அநந்தரம் அவன் அழகிய ஜலபரவாஹம் பொருந்திய
 வேதஸூருதியென்னும் நதியைத் தாண்டி அகஸ்திய
 மஹாஷியின் வாஸஸ்தானமாகிய தென்கிசை முகமாகச்
 சென்றான் ராமன் வெகுநேரம் பரயாணமாய்ச் சென்று
 பிறகு கோமதியென்னும் நதியைத் தாண்டினான் அந்
 நதி குளிரந்தழகிய ஜலமுள்ளது அகன் ஜலக்கரை
 களில் பசுக்கள் மந்தை மந்தையாக மேயரது கொண்டி
 ருக்கும் அந்தி ஸமுதரத்தில் போய விழுந்தனமை
 யுள்ளது ராமன் குதிரைகள் வேகமாகப் போவதுபற்றிக

கோடிகையையுந் தாண்டி மயிலகனும் ஹமஸனகனும் காற்புறங்களிலும்கூவப்பெற்று அழகியதாகிப் ஸயந்திகையென்னும் கதிகையுந் கடந்து சென்றன முன்பு மனு இக்ஷுவாகுவுக்குக் கொடுத்ததும் மிகுந்த பரப்புள்ளதும் அவரதரதேசங்களோடு கூடியதுமாகிய ¹ கோஸல தேசங்களை ராமன் லீதைக்குக் காண்பித்துக்கொண்டே போயினன். புருஷாகளிற சிறந்தவனும மிகுந்த சோபை பொருந்தியவனுமாகிய அந்த ராகவன் மதித்த ஹமஸத்தின் கண்டஸவரம் போன்ற கண்டஸவரத்துடன் 'ஸுல்தா' என்று ஸாரதியை அழைத்து, 'இனி எப்பொழுது நான் திரும்பிவந்து என் தாயோடும் தந்தையோடுங் கூடிப் புஷ்பித்திருக்கின்ற ஸாயூரதிகக்கரையிலுள்ள வனங்களில் வேடடையாடி விளையாடப் போகிறேன்? 'வேடடை சிஷ்டாசாரம் அன்று' என்பாயோ? வனத்தில் வேடடையாடுதல் பரலோகஸூகத்தை விளைவிககாதாயினும், ராஜரிஷிகளுக்கும் (ரிஷிகளைப்போல தாமத்தில் நிலைநின்ற அரசர்களுக்கும்) இவவுலகத்தில் மனக்களிப்பின் பொருட்டு ஏற்படுத்தப்பட இருக்கிறதன்று? மேலும், ஸதாசாரபராகளாகிய மனிதர்கள் ஸராததாதிக்காலங்களில் மாமஸக்திற்காக வேடடையை அபேக்ஷிக்கிறார்களல்லவா? விலலாளிகளும் சலிக்கின்ற லக்ஷயங்களைக் குறி தவறாமல் அடிக்கத் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு இதை ஆசைப்படுகின்றனா ஆயினும், நான் இதை அதிகமாக விரும்ப வில்லை, ஸாயூவனத்தில் கொஞ்ச

1 'இக்ஷுவாகுநாமம் ஹ-மிஸ ஸஸைலவநகாநா என்று பூமி முழுவதும் இக்ஷுவாகுவம்சத்தரசர்களுடையதாகவே இருக்கக் கோஸலதேசத்தை இக்ஷுவாகுவினுடையதாகச் சொல்லுகை எப்படி? என்னில்—இஃ அவனுடைய ஜனபூமியாச்ச சொல்லப்பட்டது மறறைத் தேசங்களிலுள்ளவர்கள் யாவரும் அவனுக்குக் கப்பன்கட்டுகிறவர்களெனத் தெரியவருகின்றது. ஆகையால் 'இக்ஷுவாகுநாமம் ஹ-மிஸ' என்கிறதற்கு ய்ரோதமிலையென்று கண்டுகொள்வது

மாகவே வேடடைமாட விருமபுசினறனை நிரந்தரமாக அதைச் செய்தல் தோஷமேயன்றிக் கொஞ்சமாகச் செய்தால் அது தோஷம் ஆகமாட்டாது. இப்படி கொஞ்சமாகவே தஞ்சைகாலங்களில் செய்யும்படியான வேடடை ராஜாஷிகள் பலாக்கும் ஸமமதமல்லவா? அவர்களுக்கு இததோடொத்த வினோதகரீடை இவ்வுலகத்தில் மறறென்றும் இல்லை' என்று அந்த ஸாமந்தரனைக் குறித்துப் பல்முறை மொழிந்தன. இங்ஙனம் ராமன் அந்தந்த விஷயங்களைக் குறித்து ஸூதனுடன் இனிய உரையை உரைத்துக்கொண்டே அம்மராகத்ததைக் கடந்து சென்றன நாற்பத்தொன்பதாவது ஸாககம் முற்றிற்று

❖ { ராமன் கோஸலதேசத்தைக் கடந்து } ❖
கங்காநீரத்திறஞ்சு சேருதல்

புத்திஸம்பன்ன னும் லக்ஷ்மண னுக்குத் தமையனுமாகிய ராமன் மிகுந்த பரப்புள்ளதும் மிகவும் அழகுள்ளதுமாகிய கோஸலதேசத்தையெல்லாம் சீகரத்தில் கடந்து சென்று¹ அயோதயைமுகமாகத் திரும்பிக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு 'கருதஸ்தவமசத்தரசராக ளால் பரிபாலிக்கப்படும் பட்டண ஸ்ரேஷ்டமாகிய அயோதயையே' உன்னிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொள்கின்றனன். மேலும், உன்னிடத்தில் எவா வாஸஞ்செய்கின்றானோ, உன்னையாவா பரிபாலித்து வருகின்றானோ, அந்தத் தேவதைகளையுங்கூட அனுமதி கொடுக்க

1 ராமன், தான் ஆரம்பித்த வனவாஸவரதம் சிர்விகனமான சிறைவேறுமபொருட்டி, சிஷ்டாசன செய்யும் ஆசாரத்தின்படி நகரத்தேவதைக்குப் புறப்படுமபொழுது செய்யவேண்டிய நமஸ்காரத்தை ஆப்போது காயஸங்கடத்தில் செய்ய முடியாமையால் இப்பொழுது கோஸலதேசத்தினை எல்லையிற சோந்து சின்று அந்த நகரத்தேவதைக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து அனுமதியை வேண்டிக் கொள்கிறுனென்ற தெரிகின்றது.

குமபடி வேண்டுகின்றன. நான் பதினான்கு ஸமவதஸ ரங்கள் வனவாஸம் நடத்தி ராஜாவாகிய என தந்தையின் ருணததைத் தீர்த்துக்கொண்டு, என தாயோடு நதந்தையோடுங்கூடித் திருமபியும் உன்னைப் பாரக் கின்றேன் என்று பராததிதத்தை பிறகு ராகவன கண்களிரண்டும் சிவககப் பெற்றவனாகித் தன்னைப் பாரக்கவந்த நாட்டுப்புறத்து ஜனங்களை ரக்வேகத்தினால் மிகவுங் கடந்து வருவது பற்றி அவர்கள் தனக்கு தூரஸதாகளாகையால் கூப்பிட்டுச் சொல்வதற்காக வலகையை உயர எடுத்துக்கொண்டு, அவர்கள் கண்ணீர் தருமப்பெற்றிருப்பதைக் கண்டு தானும் முகம் முழுவதும் கண்ணீர் வழியப்பெற்றுத் தினனாகி அவர்களை நோக்கி 'நீங்கள் என்னிடத்தில் நான் பரபுவாயிருப்பதற்குத் தகுந்தபடியாகவே ஆதரத்தையும் தயையையும் காட்டினீர்கள் எனனைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதனால் உங்களுக்கு மேனமேலும் மனவருத்தம் பெருகி வருகுகொண்டே யிருக்கும், வெகு நேரம் வருத்தப்படுவது நல்லதன்று ஆகையால் உங்கள் கருஹகாரயங்களை நடத்தப் போவீர்களாக' என்றன அநக் நாட்டு ஜனங்களும் அம்மஹானுபாவனுக்கு பரதக்ஷிணமாகவந்த நமஸ்காரஞ்செய்து பயங்கரமாகக் கதறி மேனமேலும் ராமனைப் பாரக்கவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தினால் வேகமாக நடந்துபோக முடியாமல் ராமனைத் திருமபிப் பாரத்துக்கொண்டே ஓவவேரிடத்தில் நின்றிருந்தனா அவர்கள் ராமனை எவ்வளவு பாரத்தபோதிலும் தருபதி உண்டாகப்பெறாமல் அங்கனம் புலம்பிக் கொண்டிருக்கையிறாளுே, ராதரி வருகையில் ஸாரயன மறைவதுபோல் ராமன் அவர்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படாதபடி மறைந்து வெகுதூரம் போயின.

இங்ஙனம் கோஸலதேசங்களின் இடைவழியாகவே அத் தேசங்களைத் தாண்டிச் சென்றன அந்தக் கோஸல தேசங்களிலுள்ள கராமங்களெல்லாம் தனதானயஸம் ருத்தியுடன் விளங்கலுற்றிருந்தன அந்த ஸம்ருத்திக் குத்தகுந்தபடி அங்குள்ள ஜனங்களும் தானதாமஸவ பாவங்களாயிருந்தனா. அக்கோஸலதேசம் முழுவதும் மங்களங்கள் நிறைந்து ஒரு விதத்திலும் பயமின்றி ஸுரக்ஷிதமாகி ரமணீயமாயிருக்கும் அததேசங்களில் தேவாலயங்களும் யாகபசுக்கள் கூடுகிற யூபஸதமங்களும் நரபுறங்களிலும் புலப்படிக் கொண்டிருக்கும். மேலும், அதில் அழகிய உதயானங்களும் மாந்தோப்புகளும் உண்டு சின்று குளம் ஏரி மடு ஓடை ஆறு முதலியன தண்ணீர் சிரமப்ப பெற்றிருக்கும் ஜனங்களும் ஸந்தோஷம் மிகுந்திருக்கப்பெற்றுப் புஷ்டியுடன் கூடி நிறைந்திருப்பார்கள் எங்குப் பார்த்தபோதிலும் பசுக்கூட்டங்களே புலப்படிக் கொண்டிருக்கும். அததேசங்களிலுள்ள கராமங்களும் நகரங்களைப்போல மிகவும் அழகாகி அரசர்களும் ஆசையுடன் பாரகதத்தக்கவைகளாயிருக்கும் அங்கெப்பொழுதும் வேதபாராயண தவனி ஓயாமல் செவிபட்டுக்கொண்டிருக்கும். இப்படிப்பட்ட கோஸலதேச கராமங்களைப் புருஷஸரேஷ்டனாகிய ராமன் ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டே தாண்டிச் சென்றன ராமன், இங்ஙனம் ஸகலஸம்ருத்தியோடுங்கூடி மனக்களிப்புற்றுச் செழித்து அழகிய உதயானங்களும் அடாந்திருக்கப் பெற்று அரசர்களும் அனுபவிகக ஆசைப்படுமபடி விளங்குகிற கோஸலராஜ்யத்தின் மதய மாரகத்தைப் பிடித்து. அங்குள்ள அழகிய விசேஷங்கள் புலப்படினும், தீராகளில் தலைவனாகையால் அவைகளில் மனத்தைச் செலுத்தாமலே பேரமின அனந்தரம் அக்கோஸலதேசங்களின் தென்பாகத்தில்,

பாசியிலலாமையால் தெளிவது குளிர்ச்சியுமுடைய ஜல
 பரவா ஹத்துடனகூடி மிகவும் அழகாகப் புலப்படுவதும்
 பரிசுத்தியுடைய துமாகையால் நிஷி ஜனங்களால் மிகவும்
 ஆதரிக்கத்தக்கதும் ஸவாகக பாதாள சூழிகளாகிற
 மூன்று லோகங்களிலும் ஸஞ்சரிப்பதுமாகிய கங்காநதி
 யை ராமன கண்டனன். அக்கங்காநதியின் அருகாமை
 யில் தாம ஸமருத்தியால் அழகு பொருந்திய ஆஸ்ரமங்
 கள் பலவும் பரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் வினையாட
 வேண்டுங் காலங்களில் அபஸரஸதீர்கள் வந்து மனக்
 களிப்புடன் அக்கங்கையைச் சாராத ஓடைகளின் ஜலங்
 களில் ஜலகரீடை செயதுகொண்டிருப்பார்கள். அது
 வினோதத்தின்பொருட்டு வந்து வினையாடினபேர்திலும்
 சுபத்தைக் கொடுக்கவற்றாகவே யிருக்குப் தேவர்களும்
 தானவர்களும் கந்தாவர்களும் கின்னரர்களும் அங்கு
 ஸஞ்சரித்துக் களித்திருப்பார்கள் பலவகையினராகிய
 கந்தாவர்களின் பதனிகளும் எப்பொழுதும் அவவிடம்
 வந்து ஜலகரீடை செய்யுகொண்டிருப்பார்கள். எவ்வ
 கையா வந்து ஜலகரீடை செய்யினும், அதின் ஜலங் கங்
 கப்பெருமல சுபகரமாகவேயிருக்கும். தேவதைகளுக்குரி
 ய கரீடாபாவதங்கள் நூறுநூறு அங்கு கிறைந்திருக்
 கும. தேவதைகள்வந்து வினையாட தத்குர்த லீலோதயா
 ரங்களும் பலவும் அங்கு பரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்
 அது தேவதைகளுக்காக ஆகாயத்திலும் பரவாஹங்
 கொண்டி ஆகாச கங்கையென்று பெயர் பெற்றிருக்கும்.
 பின்னும், அது தேவர்களுக்குரிய ஸவாணதாமரஸபுஷ்
 பங்களோடுகூடி உலகமெங்கும் புகழ்பெற்றிருக்கும்
 அங்குச் சிறுசில் விடங்களில் கற்களின்மேல் ஜலபரவா
 ஹங்கள் வந்து சடேலென்று மோதுவதனானுண்டாகிற
 ஜலகோஷங்களாலும் வெளுத்த நுரைகளாலும் அட்ட

ஹாஸஞ் செயவதுபோல பயங்கரமாகப் புலப்படடுக்கொணடிருக்கும் சிலவிடங்களில் வெளுத்த நுரைகளமாத்ர முண்டாகப்பெற்று வெண்முறுவல் செயவதுபோல தோற்றமும் மறநாம, மேடும பள்ளமுமான சில விடங்களில் விழுமபொழுது அதன் பரவாஹம் தலைப்பினனலபோல விளங்கும் மறநுஞ் சிலவிடங்களில் நீரச்சுழிகள் பலவுட உண்டாகப்பெற்று அழகாய் விளங்கும். மறறையோரிடத்தில் ஜலபரவாஹஞ் செலவதும் தோற்றமல்ல கம்பீரமாகப் புலப்படடுக்கொணடிருக்கும் பறபல விடங்களில் ஜலங்கள் அதிவேகமாகப் பெருக்கிக்கொண்டிருக்கும். இன்னுஞ் சில விடங்களில் அழகிய மத்தளங்கள்போல கம்பீரமாக ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும் சில விடங்களில் பயங்கரமாகச் சபதித்துக்கொண்டிருக்கும் தேவதைகள் கூட்டங்கூட்டமாக வந்து அதன் ஜலபரவாஹங்களில் ளனுஞ் செயதுகொண்டிருப்பா அங்கு அழகிய கருநெய்தற்புஷ்பங்கள் நிரம்பியிருக்கும் சிலவிடங்களில் அகன்ற மணற்குன்றுகள் அடையப்பெற்றிருக்கும் மறநுஞ் சிலவிடங்கள் பளபளவென்று விளங்குகின்ற மணற்குன்றுகளே 1௫ கூடியிருக்கும். பின்னும், அதன் பரவாஹங்களில் ஹமஸங்களும் ஸாரஸப் பறவைகளும் அழகாய் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும் சகரவாகங்களும் கலகலவென்று குலாவிக் கொண்டிருக்கும். மேலும், இடையிடையில எப்பொழுதும் மதித்திருக்கிற இதர பக்ஷிகளும் அழகாய்க் கூவிக் கொண்டிருக்கும் அநந்தி, கரையோரங்களில் வருஷங்கள் வரிசையாக முளைத்திருப்பதால் பூமால் சூட்டியிருப்பதுபோல புலப்படடுக்கொண்டிருக்கும் சில விடங்களில் ஜலபரவாஹமென்பதே தோற்றமல்ல இடைவிடாமல் கருநெய்தல்கள் நிரம்பப் பூத்திருக்கும் சிலவிடங்களில் தாமரைக்காடுகள் நிரம்பப்பெற்று மிகவும் அழகாய் விளங்கும். சிலவிடங்களில்

குனியல குனியலான ஆம்பல பூக்களும் மறநாம செங்கழு
 நீர் முதலியவற்றின் மொகளுக்கும் நிறைந்து அழகா
 யிருக்கும். பலவகைப் புஷ்பங்களின் பராகங்களை பரவப்
 பெற்றிருப்பதனால் அது வாணம் மாறிச் சிவப்பு மேலே
 முப்பெற்று மதயபானத்குஞ் சரீரம் முழுவதும் சிவக்
 கப்பெற்றாற்போல புலப்படடுக்கொண்டிருக்கும் அழக
 கெனபது சிறிதும் இல்லாமையால் அது வைநாய ரத்
 நம்போல நிரமலமாய பரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்.
 அதன் கரையிலுள்ள வனாதரங்களில் திகழ்வுகளும்
 வனகலங்களும் ராஜகலங்களும் தேவகலங்களும் மதித்
 துக் கீங்காரஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் மேலும், அது
 தளிரகளும் புஷ்பங்களும் பழங்களும் காய்களும் நிறைந்
 திருப்பதனால் பரயதனத்துடன் ஆபரணங்களால் அலங்கா
 ரஞ் செய்துகொண்ட ஓர் அழகிய மடங்கைபோல
 பரகாசிக்கும் மேலும், அதில் சிறு புதார்களும் பக்ஷி
 களும் கிரம்பியிருக்கும் அதில் சிறிய முதலைகளும்
 நீர்க்குரங்குகளும் யானைகளைப் பிடித்து ஹிமஸ்ககவல்ல
 பெரிய முதலைகளும் வாஸஞ்செய்யும் அது ஸ்ரீ விஷ்ணு
 பாதாஸ்கத்ததின்னினும் பெருகின் மஹாதியாகை
 யால் திவ்யஸவரூபமுடையதாகித் தான் பாபங்களற்றுத்
 தன்னை அடைந்தவர்களது பாபங்களைத் தொலைக்க வல்
 லதுமாகிப் பகீரதனுடைய தவமஹிமையால் சிவனது
 ஜடாமண்டல வழியாகப் பூமியிலவந்து விழுந்து கரையு
 சம் முதலிய பறவைகளின் தவனிகள் விளங்கப்பெற்று
 ஸமுத்ரராஜனுக்குப் பாரையாகி பரகாசித்துக்கொண்
 டிருக்கும் மஹாபாஹுவாகிய ராமன் ஸ்ருங்கிபேரபு
 ரத்திற்குப்போய அவவழியாகவே அதற்கு ஸமீபத்தி
 லிருக்கிற அநகக கங்காநதிக்குப் போய்ச் சேருதனன்.

அந்த மஹாரதன் அலைகளுடன் கூடிய சுழி ள்ளால் பரகா
சித்துக்கொண்டிருக்கிற அக்கங்கையைக்கண்டு ஸாரதி
யாகிய ஸுமந்தரனுடன் 'நாம இப்பொழுது இங்கேயே
வஸித்திருப்போம் இரத்தியின் அருகில் புஷ்பங்களும்
தளிர்களும் சிரமப்பெறாது பெரியதுமாகிய ஓர் இங்
குணமரம் இதோ இருக்கின்றது. ஸாரதியே! ஆகையால்,
இங்கேயே இன்று இருந்துவிடலாம். தேவதானவ
கந்தாவர்களும் மனுஷ்யர்களும் மருகங்களும் பக்ஷிக
ளும் இரத்தியின் ஜலத்தை மிகவும் கொள்வதற்குப்
போருகின்றன. மேலும், இரத்தி மங்களகரமாயிருப்
பது. ஆகையால் நதிகளிற சிறந்த இரத்தியைப் பாரப்
போம்' என்றன லக்ஷ்மணனும் ஸுமந்தரனும் ராம
னைப்பார்த்து 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று மொழிந்தது,
குதிரைகளை ஓட்டி ரதத்தை அவ்விங்குண மரத்தின்
அருகிற்கொண்டு வந்து சேர்த்தனர். இக்ஷ்வாகு வம்சத்
தர்சகர்களுக்கு மஹாரதத்தைக் கொடுக்குத தன்மை
யுள்ளவனாகிய அந்த ராமன் அழகிய அம்மரத்தின் அடி
யிற் சென்றவுடனே பாயையாகிய ஸீதையோடும் லக்ஷ்
மணனோடும் ரதத்தினின்று கீழே இழிந்தன ஸுமந்
தரனும் ரதத்தினின்று இழிந்து உத்தமங்களாகிய
குதிரைகளை அவிழ்த்துவிட்டு மரத்தின்கீழ் இருக்கிற
ஸ்ரீராமபிரானிடம் சென்று கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு
கின்றிருந்தனன் அததேசத்தில குஹனென்னும் ஒரு
வன் அரசாண்டு வந்தனன் அவன் ராமனுக்கு பரணன்
களைப்போல பரியமாயிருக்கும் ஸனேஹிதன்; வேடா
ஜரத்தில் பிறந்தவன், மிகுந்த பலமுடையவன், வேடா
களில் மேனமை பெற்றிருப்பவன், இங்ஙனம் கயாதி
பெற்றவன் அவன் புருஷர்களிற சிறந்தவனாகிய அந்த
ஸ்ரீராமன் தன் தேசத்திற்கு வந்திருப்பதைக் கேட்டுக்

குலவருத்தாகளாகிய மந்தரிகளையும் பரதுக்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அவர்களால் சூழப்பட்டு ராமனிடம் வந்தனன் பிறகு அந்த வேடாதலைவன் தூரத்தில வருவது கண்டு, ராமன் லக்ஷ்மணனுடன் கூடி அந்தக் குஹனை எதிர்கொண்டு சென்று அக்குஹனுடன்¹ ஸந்தித்தனன். அந்தக் குஹனும் மரவுரிகளை உடுத்திக்கொண்டிருக்கிற அந்த ராமனைக் கண்டு² மனவருத்த முற்றவனாக ஆவிக் கன்கு செய்துகொண்டு 'ராமா' அயோதயை எப்படியோ, அப்படியே என்று பட்டணமும் உனக்கு ஸௌந்தமே உனக்கு நான் எந்தக்காரயம் செய்யவேண்டும்? செலவாய் மஹாபாஹுவே! பரியனாகிய இப்படிப்பட்ட அதிதி எவனுக்கு நேரிடுவான்? நீ இவ்விடம் வந்தது நான் செய்த பூவபுண்யங்களின் பலமேயன்றி வேறன்று' என்று மொழிந்தது. உடனே மேலான பலவித ஆஹாரங்களைக்கொண்டு

1 'ஹீரபரேஷ்யாஹீரஸவஹீரமேஹ கிஷேவணம்' என்று ஹீனஞ்சி ஸனேஹஞ்செய்தல் உபபாதகங்களில் ஒன்றாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கையில் மஹாசூல பரஸூதனாகிய ராமனுக்கு அது எப்படி கூடுமெனினில்—'ஸூரூத்ரா ஹவஜ்ஜகதா விபரா ஹவதாஸஸமூதா, ஸாவவாணேஷா ஸூரூத்ரா யேஹயஜகதா ஜகாடிநே' (பகவானிடத்தில் அகபடமான பகதியுடையவர்கள் சூதரஜாதியில் பிறந்ததாகளாயினும் சூதரர்களாகமாட்டார்கள் பசுஉத்பகதியுடையவர்களை பராஹ்மணாகளென்றே கொள்ளவேண்டும் யாவா பகவானிடத்தில் பகதியின்றி யிருப்பார்களோ, அவர்கள் எப்படிப்பட்ட உயர்ந்த வாணத்தில பிறந்தவர்களாயினும், அவர்களை சூதரர்களென்றே கொள்ளவேண்டும்) என்கிறபடியே குஹன் ராமபகதஞ்சையால் அவன் உத்தமனேயன்றி ஹீனஞ்சமாட்டானென்று தெரிய வருகின்றது.

2 இதனால் ராமனுக்கு வேடடை முதலிய வயாபரங்களின் மூலமாகக் குஹஞ்சி ஸனேஹம் முன்பே உண்டாயிருந்ததென்று தெரியவருகின்றது.

வந்து சீக்ரமாக அர்கயததையும் வரவழைத்து ராமனைப் பார்த்து 'மஹாபாஹுவே' உனக்கு நலவரவா? இந்த எனது அரண்மனையெல்லாம் உன்னுடையதே. நாங்களெல்லோரும் உனது பரிசாரகர்களே நீ எங்களுக்கு பாபு. இனி எங்கள் ராஜ்யத்தை நீ உன்கொண்டபடி. நன்கு பரிபாலித்துக்கொள்வாயாக. இதோ அபயம் முதலிய பக்ஷணங்களும் போஜயங்களாகிய அன்னங்களும் பானகம் முதலிய பரியபதார்த்தங்களும் ரஸாயணம் முதலிய லேஹ்யதரவயங்களும் ஸித்தமாயிருக்கின்றன இவைகளை அமுதுசெய்வாயாக. உயரந்த படுக்கைகள் இதோ இருக்கின்றன. மேலும், உனக்குதிரைகளுக்குப் புல முதலியனவும் இதோ ஆயத்தமாயிருக்கின்றன' என்றன. இவ்வாறு குஹன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் ராமன் அவனைப் பார்த்து 'நீ அடியிட்டு நடந்து எம்மை எதிர்கொண்டனே. 'என்ற ராஜ்யத்தை அங்கீகரிப்பாயாக' என்று என்னிடத்தில் ஸனேஹத்தையும் காட்டினே இவ்வளவிலேயே எனக்கு ஸமஸ்தவிதபூஜைகளும் செய்யப்பட்டன எனக்கு மிகவும் ஸந்தோஷமாயிருக்கின்றது' என்றுரைத்து, லக்ஷணங்களுக்கே ஓத்தபடி நன்கு பருத்தழகிய புஷ்பங்களால் அவனைக் கெட்டியாக்கக் கட்டி அணைத்து 'குஹனே! அதருஷ்டவசத்தினால் நீ உன பக்துகளோடு ரோகங்களொன்றுமின்றி ஸுகமாயிருக்க நான் காணப்பெற்றனன். உன் ராஜ்யம் உபதரவமொன்றும் இல்லாமல்க்ஷேமமாயிருக்கின்றதா? ஸனேஹிதாக்கள்க்ஷேமமா? உன்னுடைய தனங்கள் பாழாகாமல் நாள்தோறும் வளரந்து வருகின்றனவா? நீ என்னிடத்திலுள்ள பரிதியால் எனக்காக எதெது ஸித்தப்படுத்திக்கொண்டு வந்தனையோ, அவை யெல்லாவற்றையும் எனக்கு எல்லாம்

செவ்வையாகச் செயதாயென்று ஒப்புக்கொண்டு உனக்
கே திருபதிக கொடுக்கின்றனன. ஏனெனில்—நான் இப்
பொழுது ¹ பாதிகரஹத்தைத் துறந்திருக்கின்றனன்.
இதற்குக் காரணஞ் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. நான்
பிதருவாகயபரிபாலனமென்னுந் தாமததில் மனங்கொண்டு
கொண்டிருப்பவனாகையால் தந்தையின் ஆஜைஞ்சுப்படி
தாப்பங்களுமே மரவுரிக்கையுமே உடுத்திப் பழங்களைச்
சாப்பிட்டு அரண்மனையில் ஸஞ்சாரஞ் செய்து தவம்
நடத்திக்கொண்டிருப்பவனென்று தெரிந்துகொள்வா
யாக குதிரைகளுக்குப் புல ஒன்றுமாதாமே இப்
பொழுது நான் விரும்புகின்றனன் மறநெனனும்
எனக்கு வேண்டியதில்லை இவ்வளவு மாதாஞ் செய
தாயாயின, இவ்வளவிலேயே நீ என்னை நன்கு பூஜித்
தவனாவாய். இந்தக் குதிரைகள் எனத் தந்தையாகிய
தசரதமஹாராஜருக்கு மிகவும் பரியமாயிருப்பவை.
இவைகளை நன்கு போஷிப்பாயாயின, அது என்னைப்
பூஜித்ததே ஆகும் மறநெனனெவ்விதத்திலும் நீ என்
னைப் பூஜிக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை' என்றனன்.

பிறகு அந்தக் குறையை அப்பொழுதே தன் மனுவை
யாகளை வரவழைத்து, குதிரைகளுக்குப் புல முதலிய
ஆஹாரமும் பால் முதலிய பானதரவயமும் கொடுக்க
கும்படி ஆஜைஞ்சுப்பித்தனன். பிறகு ராமன் மரவுரியைத்
தானே உத்தரீயமாகப் போகட்டுக்கொண்டு ஸாயங்கால
ஸந்தியை உபாஸனஞ்செய்து, லக்ஷ்மணன் தானாகவே
சென்று கொண்டுவந்த கங்காஜலத்தையே ஆஹாரமாக
உட்கொண்டான் ராமன் பாரையுடனகூடத் தரையி
றறானே படுத்துக்கொள்கையில், லக்ஷ்மணன் அவா
களுக்குப் பாதபாஷாலநஞ்செய்து அவ்விடமவிட்டு

1. வாங்கிக்கொள்ளுதல். 2. பானதரவயம்—குடிக்கத்தகுந்த வஸது.

வெளியே வந்து குஹனிநுககிற அவவிவகுணமரத்தினருகில வந்து சேரத்தனன. குஹன ஸூதனுந தானுமாக ராமகுணங்களை பரஸதாவிதது லக்ஷ்மணனிடஞ சொல்லிக்கொண்டே விலலைக கையில் பிடித்துப் 'பராக்கினறி ராமனைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டு ராதரி முழுவதும் கண விழித்துக்கொண்டே இருத்தனன. பிறகு மிகுந்த புகழ் பொருந்தியவனும் சிறந்த மதியுடையவனும் மஹானுபாவனுமாகிய ராமன என்றும் துயரங்களை அறியாமல் ஸுகங்களை அனுபவிப்பதற்கே தகுந்த ஸுகுமாரனயிருப்பது பற்றி அவனும்தரையினமேல் படுத்திருப்பதனால் ஸுகமாக கிதரை நேரப் பெருமல் வருந்துகின்ற அந்த ராஜகுமாரனுக்கு அன்றிரவு வெகுசாலம் வளரத்திருந்து கடந்தாற்போலா 1. ஐம்பதாவது ஸாககம் முற்றிற்று

—●—●—● குஹ லக்ஷ்மணர்களின் ஸம்பாஷணம். —●—●—●

லக்ஷ்மணன தனது அண்ணனைக் காக்கும்பொருட்டு மனப் பூாவமாகவே விழித்துக்கொண்டிருப்பது கண்டு குஹன மிகுந்த மனவருத்தத்துடன் அவனைப் பார்த்து 'அப்பா ! நீ ராஜகுமாரன , இவனும கணவிழித்திருக்கலாகாது இதோ ஸுகமாக உனக்குப் படுக்கை ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது இதன்மேல் ஸுகமாகப் படுத்துக்கொண்டு கனகு ஸரமங்களைத் தீர்த்துக் கொள்வாயாக இதோ உள்ள நாங்கள் எல்லோரும் அரண்யத்தில் வஸிப்பவர்களாய்கையால் கஷ்டங்களை அனுபவிக்க உரியவர்களாயிருக்கின்றனம். நீயோ அப்படி அன்று ஸுகுமாரனாகையால் ஸுகத்திற்கே தகுந்தவன ககுதஸதவமசத்திற பிறந்த மஹானுபாவனே ! லக்ஷ்மண ! ராமனைக் காக்கும்பொருட்டு நாங்கள் ராதரி முழுவதும் விழித்துக்கொண்டிருக்கின்றனம். நீ படுத

துக்கொண்டு இளைப்பாறுமபடி நிதராஸுகத்தை அனுபவிப்பாயாக. நான் இப்படி ஏன் சொல்லுகிறேனென்றால் — ராமனைக்காட்டிலும் பரியஞ்சிருப்பவன் இப் பூலோகத்தில் எனக்கு யாவனும் இல்லை இதை நான் ஸதயமாகச் சொல்லுகின்றனன் இப்படியென்று நான் ஸதயத்தின்மேல் ஆணையிட்டுக் கூறுகின்றனன். நான், ராமனுடைய அனுகரஹம் ஓன்றைக்கொண்டே இவ்வுலகத்தில் மிகவும் பெரிய கீர்த்தியையும் விஸ்தாரமான தாமதத்தையும் கேவலமான அரத்தத்தையும் பெற விரும்புகின்றனன். நான் இப்படி ராமனது அனுகரஹத்தை எகிர்பாரத்துக்கொண்டிருப்பவ னாகையால் எனது அருமைத் தோழனாகிய ராமன் ஸீதையுடன் கூடிப்படுத்ததுக்கொண்டிருக்கையில் என பந்துக்களோடுகூடி வில்லைத் தரித்து எல்லாத் திசைகளிலும் அவனைப் பாதுகாத்து வருவேன் நான் எப்பொழுதும் இவ்வனத்திலேயே திரிபவனாகையால் இதில் எனக்குத் தெரியாது ஒன்றும் இல்லை ஆகையால் இதில் எவனாவது விரோதி வருவானாயின் எனக்குத் தெரியாதிருக்க முடியாது. மேலும், இவ்வுள்ள ¹ பயஸ்தானங்களெல்லாம் எமக்குத் தெரிந்தவையே யாகையால் சதுரங்க ஸையங்கள் மேனமேலென விஸ்தரித்து வந்தாலும் நான்குள் பொறுக்கவல்லோம்' என்று மொழிந்தனன் பிறகு லக்ஷ்மணன் குஹனைப் பார்த்து, 'பாபமற்றவனே! நீ தாமத்திலேயே கணவைத்திருப்பவன், இப்படிப்பட்ட நீ என்கொல்லோரையும் ரக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கையில், எங்களுக்கு இவ்விடத்தில் எள்ளளவும் பயம் இல்லை. 'பயமில்லையென்று தூங்காதிருப்பதேன்' எனபாயோ? தசரதமஹாராஜரது வயிற்றில் பிறந்த இவன் ஸீதையோடு இவ்வுண்ம தரையில் படுத்ததுக்கொண்டிருக்கை

---

1. பயஸ்தானம்—பயம் விளையும்.

கிய அயோதயாநகரில் நரஹசநதி வீதிகளின் ஸநநிவே
சன்கள் மிகவும் அழகாயிருக்கும் ராஜமராக்கங்களில்
இரண்டு பக்கங்களிலும் வீடுகள் நனகு வரிசைதீராகப
பெற்றிருப்பதனால் அவை சிறிதுங்கோணலின்றி நன
ருகப் பரந்து இருபக்கத்திலும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கும்.
தனவான்களின் உப்பரிகைகளும் அரசார்களின் உப்பரி
கைகளும் அங்கு அழகாய விளங்கும். அநநகரத்தில்
வாரஸதீர்களும் மின்னற கொடிபேரல் பளபளவென்று
விளங்குவார்கள். தோகளும் குதிரைகளும் யானைகளும்
அங்கு சிறைநதிருக்கும். வரதயகோஷங்களும் அங்கு
என லும் ஓயாதிருக்கும். புதரஜனமோதஸவம் முதலிய
ஸமஸத மன்களங்களும் ஓயாமல் அங்கு நடந்துகொண்
டே யிருக்கும் ஜனங்களெல்லோரும் துஷ்டியும் புஷ
டியும் பெற்று அங்கு ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பார்கள்
அதில் உதயானவனங்களும் அரசாருடைய கரீடா
வனங்களும் மிகவும் அழகாய விளங்கும். அநநகரத்தில்
ஜனங்கள் குமபல்கூடித் திருவிழாக்களை அடிக்கடி
நடத்துவார்கள் அப்படிப்பட்ட எனதநதையின் ராஜ
தானியில் பாகயசரஸிகள் ஸுகமாக விஹரிகப்போ
கின்றனர். தசரதா பிழைத்திருப்பாரா? அவா பிழைத்
திருக்க நான்கள் வனவாஸத்தைக் கடத்தித் திரும்பி
இவவிடம் வந்து வரதநதவறுதிருக்குநதனமையராகிய
அமமஹானுபாவரைக் காண்போமா? இந்த ராமன்
வனவாஸத்தைக் கடத்தினபின்பு, பரதிஜைஞ தவறுத்
வராகிய எனதநதைக் க்ஷேமமாயிருக்கையில், அவருடன்
கூடி நான்கள் இவவயோதயாபுரத்திற்குள் பரவேசிக்க
நேருமா? எனறன்ன. மஹானுபாவனாகிய அநத ராஜ
குமாரன் இவ்வனம் மிக்க மனவருத்தமுற்றபு புலம்பி
விழித்துக்கொண்டிருக்கையிறறனே அவவிரவு கடந்து

சென்றது. பரஜைகளுக்கு ஹிதனாகிய அந்த ராஜ குமாரன, தனக்குப் பெரியோனாகிய ராமனிடத்திலும், மறமுள்ள தசரதாடிகளிடத்திலும் தனக்குள்ள ஸனே ஹத்தின மிகுதியால் அங்ஙனஞ்சொன்ன வாஸதவத் தைக கேட்டு, குஹன ராமனிடத்தில் மிகுந்த ஸனே ஹ முடையவனாகையால் அந்த விபத்தை நினைத்துப் பீடிக் கப்பட்டு மனங் கொதிக்கப்பெற்று ஜவரத்தினால் வருகது கின்ற யானைபோல கண்ணீர் பெருக்கின்ற ஐம்பத் தொன்றாவது ஸாககம் முற்றிறது

{ உதயமானவுடன் ராமன், குஹன கொ ணடுவந்த ஓடத்தின் மேல் ஏறும்பொழுது ஸுமத்ரனிடம் தன் தாய் தந்தைகளுக்கு வேண்டிய ஸமாசாரங்களைச் சொல்லு த லும், தன்னைப் பிரியப்பொருந்த குஹனுக்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுதலும், ஜடைதரிப்ப தும், கன்கையைத் தாண்டிவரும், மூவரும் வதஸதேசம் கடந்து மருகாதிமாமஸை களை ஆஹாரஞ்செய்து ஒரு வருஷத்தி னடியில தங்கியிருத்தலும் }

அவ்விரவு கடந்து ஸுராயோதயமானவுடன், அக் னற மாரபுடையவனும் மிகுந்த புகழ் அமைந்தவனுமா கிய ராமன் சுபலக்ஷணங்கள் பொருந்திய ஸுமிதரா புத்ரனாகிய லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து 'அப்பா' ஸுராயோ தயஸமயம் இதோ ஸமீபித்திருக்கின்றது. காமத்தை வளரக்குந்தனமையுள்ள ராதரியும் கடந்தது. இதோ 1 பரதவாஜமும் கோகிலமும் கூவுகின்றன அடவிகளில் கேகாவென்று சபதிக்கின்ற மயில்களின் கண்டதவனி களும் செவிகுப் புலப்படுகின்றன நல்லியற்கையுடை யவனே! இந்தக் கருகாரத்தி ஸாதாரணமான நதிகளைப்

1 பரதவாஜம்-இது ஒரு பக்ஷி ; வலியனென்கிறார்கள் கோகி லம்-குயில்.

போனறதல்ல. ஸமுதரத்தில நேரே போய்ச்சேருமபடியான மஹாரதியாகையால மிகுந்த வேகத்துடன் பாவஹிததுச செல்லுகின்றது. இதை எப்படியாவது கடக்கவேண்டும்' எனறன்ன. நண்பர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்க வல்லவனாகிய லக்ஷ்மணன் ராமனுடைய வாரததையைக் கேட்டு 'அநந்தி வெறுமனே தாண்டக்கூடியதல்ல ஆகையால் எதாவது ஒரு ஸாதனம் வேண்டும்' என்று அதன் தாத்பாயத்தையும் தெரிந்துகொண்டு குஹனையும் ஸாமந்தரனையும் அழைத்து 'இந்தக்கருத்து உங்களுக்குத் தெரிந்ததா' என்று வினாவி, அவர்களுக்கு அதன் கருத்தை அறிவித்துத் தமையனெதிரில் நின்று கொண்டிருந்தனன். அநந்தரம் அந்தக் குஹனும் ராமனது வாரததையைக் கேட்டுச் சிரஸாவஹிததுத் தன்மந்தரிகளை வேகமாகக் கூப்பிட்டு 'இந்த ராஜகுமாரன் ஸாகமாக இந்ததியைத் தாண்டிமபடிகுத்த தகுந்த கெட்டியோடம் ஒன்றை அதன் நடுவில் தள்ளுகோல முதலிய கருவிகளையும் ஏற்படுத்தி நல்ல ஓடக்காரனையும் அமைத்துத் துறையினருகில் கொண்டுவருங்கள்' எனறன்ன. பெருந்தன்மையுடையவர்களாகிய அந்தக் குஹனுடைய மந்தரிகள் அவன் சொன்ன வாரததையின்படி அழகிய ஓடம் ஒன்றைத் துறையிற் கொண்டு வந்து சேர்த்து அவனிடம் தெரிவித்தனர் பிறகு அந்தக் குஹனும் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு ராமனைப் பார்த்து 'தேவா! உனது ஆஜனையின்படி ஓடம் இதோ ஸித்தமாயிருக்கின்றது. இன்னும் என்னசெய்யவேண்டும்; சொல்வாயாக தேவகுமாரன்போல புலப்படுகின்ற புருஷசிரோமணியே! வரதங்களில் மனந் திடமாயிருக்கப் பெற்றவனே! ஸமுதரத்தில் நேரே போய்விழுமபடியான இந்தக் கங்காநதியை

நீ தாண்டிப் பொருட்டு இதோ ஓடம் வந்திருக்கின்றது
 நீ அதன்மேல் ஏறிகொண்டு போகலாம்' என்றனன்
 அநந்தரம் மஹாதேஜஸவியாகிய ராமன் குஹனைப்பா-
 தது 'நீ என்கருத்தை நாடேற்றினை. இனி மணவெட்டி-
 புட்டிற் கூடை ஸீதையின் வஸதராபரணங்கள் முதலிய
 வற்றை ஓடத்தில் ஏற்றுவாயாக' என்றனன். பின் பு-
 அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் கவசங்களைத் தரித்து அம்-
 பருத்தூணிகளையும் கத்திகளையும் விறகளையும் கையில்
 ஏந்திக்கொண்டு ஸீதையுடன் கூடி, கங்காநதிக்குப்
 போகும் வழியைப் பிடித்துச் சென்றனர். ராமன் பருத்-
 யர்களின் தாமதங்களையெல்லாம் அறிந்தவனாகையால் ஸு-
 மந்தரன் அவனிடம் வந்து விரயதண்டன கைகளைக் கூப்-
 பிக்கொண்டு 'நான் என்ன செய்யவேண்டும்' என்று
 விண்ணப்பஞ் செய்தனன். பிறகு ராமன் உத்தமமாகிய
 தனவலக்கையினால் ஸுமந்தரனை ஸபாசித்துக்கொண்டு
 'மேனமையுடைய ஸுமந்தரனே! நீ திருமபிச சீகர-
 மாக அரசரிடம் செல்வாயாக. அவரிடத்தில் ஏமாறாமல்
 இருப்பாயாக நீ என்களை இவ்வளவுதூரம் ரத்தத்தில்
 ஏற்றிக்கொண்டு வந்து விட்டாயல்லவா? இனி நாங்கள்
 ரத்தத்தை விட்டுக் காலநடையாகவே மஹாரணயத்திற-
 குச் செல்லுகின்றனம். ஆகையால் நீ பட்டணத்திற்குத்
 திருமபிச செல்வாயாக' என்றனன். ஸாரதியாகிய ஸு-
 மந்தரன் அரசனிடம் போகும்படி தனக்கு ஆஜனை
 கொடுப்பதைத் தெரிந்து தன்னையும் அழைத்துக்கொ-
 ண்டுபோவதாகச் சொல்லவில்லையே யென்று மிகுந்த
 மனவருத்தங்கொண்டு அந்தப் புருஷஸிம்ஹனாகிய ரா-
 மனைப் பார்த்து 'உன்னைப்போன்றவன் தம்பியோடும்
 பாரையோடுகூடி கூடாதாரணபோல அரண்மனையில்
 வாஸஞ் செய்வதென்பது உலகத்தில் ஒருவனுக்கும்
 ஸம்மதமன்று. (இனி என்னைப்போன்றவனுக்குச் சொல்

லவேண்டுமோ?) தெய்வம் இப்படி உனக்கு ஏற்படுத்தின இரதக கஷ்டத்தைக் கடத்துவது உலகத்தில் ஒருவனுக்கும் தரமன்று. பாஹ்மசாயவரத்ததைச் செலுத்தி வேதாத்யயனஞ்செய்து தையுடன் கூடி ஆரஜவத்துடன் விளங்குகின்ற உனக்கும் வயஸனம் வருமாயின், அரதபாஹ்மசாயத்தினாலாவது வேதாத்யயனத்தினாலாவது தயை அமைந்திருப்பதாலாவது கபடமற்றிருக்கையாகிற ஆரஜவத்தினாலாவது பயன ஸித்திக்குமென்று எள்ளளவும் எனக்குத் தோற்றவில்லை. வீரர்களில் தலைவனே! நீ ஸீதையோடு தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனோடும் கூடி, பிதருவசனபரிபாலனஞ் செய்வதற்காக வனத்தில் வாஸஞ் செய்துகொண்டு மூவுலகங்களையும் அதிகாரித்த விஷ்ணுதேவனபோல பெருங்கீரத்தியைப் பெறப்போகின்றனை, மூன்று லோகங்களையும் வென்றே நற்கதியையும் பெறப்போகின்றனை. உனது அபிஷேகத்தைக்கெடுத்து எங்களை வஞ்சித்தது கைகேயிமாதரமே அன்று, உன்னைப் பினரொடரது வந்த நகரஜனங்கள் ராதரி நிதரை போகும்பொழுது சொல்லாமலே விட்டுவந்த நீயும் வஞ்சித்தனை கூடவே அரண்யத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போகுபவனபோலவே நடனஞ் செய்து கடைசியில் வஞ்சித்துவிட்டனை. இனி மனவருத்தத்திற்குட்பட்டுப் பாபிஷ்டையாகிய கைகேயியின் கையில் அகப்படடிருக்கவேண்டியவர்களாகையால் பாழாய் விட்டோம்' என்றன. இங்ஙனம் ஸுமந்தரன தனக்கு பராணதுலயனாகிய ராமன் அப்பொழுது வெகு தூரம் போவதாயிருப்பதை அறிந்து மனவருத்தம் கொண்டு பரிதபித்து வெகுநேரம் ரோதனஞ்செய்தனன் அநந்தரம் கண்ணீர் பெருக்கினதுபற்றி ஸுமந்தரன் ஆசமனஞ்செய்து பரிசுத்தனாயிருக்கையில், அவ

னைப பாரதது ராமன அடிக்கடி இனிய உரைகளை
 மொழிகதனன — ‘இஷ்வரகு வமசத்திற பிறந்தவா
 களுக்கு உனனைப் போன்ற ஸனேஹிதன ஒருவனையும்
 நான் பாரக்கவில்லை. தசரத மஹாராஜன எனனை
 நினைத்துக்கொண்டு மனவருத்தப்படா திருக்குமபடி
 நீ ஸமாதானப்படுத்திக்கொண்டிருப்பாயாக அரசன
 சோகத்தினால் ஹருதயந தபித்திருக்கப்பெற்றவன, வரு
 ததன, மேலும், மிகுந்த காமத்தினால் மோஹித்திருப்ப
 வன; ஆனதுபற்றியே நான் இந்தவாரத்தையை உனக்
 குச் சொல்லுகின்றனன். மஹானுபாவனாகிய மன்ன
 வன கைகேயிக்கு பரியம உண்டாகவேண்டுமென்று
 விருமபி அதற்காக எடுத்து ஆஜ்ஞாபிப்பானாயினும்,
 அவையெல்லாவற்றையும் எள்ளளவும் சங்கைசெய்யா
 மல நிறைவேற்றவேண்டும் அரசர்கள் காமத்தினால்
 வது கோபத்தினாலாவது எந்தெந்த காரணங்களில் தமது
 மனம் செலவினும், அவையெல்லாம் தன்கருத்து தடை
 படாதபடி நிறைவேறுவதற்காகவன்றோ ராஜ்யத்தைப்
 பரிபாலனஞ் செய்துவருகின்றனர் ஸுமந்தரனே! எந்
 தக்காராயத்தை எப்படி செய்தால் அம்மஹாராஜன சிறி
 தும் மனங்கோணப்பெறு திருப்பானோ, மற்றும், நமது
 இஷ்டம் நடக்கவில்லையே யென்று துக்கத்தினால் பரி
 தபியாதிருப்பானோ, அப்படியே அவையெல்லாவற்றை
 யும் நடத்தி நிறைவேற்றவேண்டும் அரசன இதுவரை
 யினும் துக்கம் அறியாதவன், வயது முதிர்ந்தவன், யா
 வரும் அனுஸரித்து மேனமைப்படுத்தத் தகுந்தவன்,
 இந்தரியங்களையெல்லாம் வென்று வசப்படுத்திக்கொண்
 டவன். அப்படிப்பட்ட அம்மன்னவன் இப்பொழுது இங்
 னனம்இந்தரியங்கள் கலங்கிமனவருத்தமுற்றனன். ஆகை
 யால் நீ எனக்குப் பதிலாயிருந்து அம்மன்னவனுக்கு
 நமஸ்காரஞ்செய்து ‘அயோத்யையினின்றும் அப்புறப்
 பட்டு வந்தோமென்றாவது இனி அரண்யத்தில வாஸஞ்

கள நீ தூரத்திலிருந்தபோதிலும் உன்னையே மனதில் இடைவிடாமல் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பதால் எதிரிலிருப்பவனாகவே வைத்து நினைத்துக்கொண்டு ஆஹாரதையுடைய பாராட்டாமலிருப்பார்களென்பது நிச்சயம் இது அபத்தம் அன்று. ராமா! நீ அரண்யத்திற்குப் பரயாணமாய் வரும்பொழுது நீ போகிறாயென்கிற வருத்தத்தினால் மனம் வாடப் பெற்றிருக்கிற பராஜகளுக்கு அப்பொழுது எப்படிப்பட்ட கலகம் உண்டாயிற்றோ, அதையெல்லாம் நீயே நேரில் கண்ணாரக் கண்டாயல்லவா? நீ அரண்யத்திற்குப் புறப்படும் பொழுது பட்டணத்து ஜனங்களின் துக்கதவனிகள் எவ்வளவு செவிக் குப்பலப்பட்டனவோ, இப்பொழுது நீயில்லாததத்துடன் கூடப்போயிருக்கிற என்னைப் பார்த்தவுடனே அதைவிட நூறுமடங்கதிகமாக அழுகுரல்கள் உண்டாகுமே! நான் பேரய உன் தாயாகிய கௌஸல்யாதேவிக்கு என்னவென்று ஸ்மாதானஞ் சொல்லுவேன்? 'உன் புதல்வனை உனது உடன் பிறந்தவனாகத்திற கொண்டுபோய் விட்டுவந்தேன், ஆகையால் நீ வருத்தப்படவேண்டாம்' என்பேனோ? இப்படிப்பட்ட அபத்தத்தையாவது சொல்லலாமென்னில், அது நான் சொல்ல மாட்டேன் அல்லது 'அரண்யத்தில் விட்டு வந்தேன்' என்று ஸத்யஞ் சொல்லலாமென்பாயோ, இது அபரியமல்லவா? ஸத்யமென்று இப்படிப்பட்ட அபரியத்தை எப்படி சொல்லலாகும்? அமமஹிஷி பராணன்களையே விட்டுவிடுவாளே. உன்னையும் உன்பகதுக்களாகிய ஸீதையையும் லக்ஷ்மணனையும் ஏற்றிக்கொண்டு, நான் ஓடினபடி சிறிதும் தப்பாமல் நடக்கின்ற மேலான உனது குதிரைகள், நீ இல்லாத இந்த ரத்ததை நான் வகையுடன் ஓட்டினேனாயினும் எப்படி இழுத்துக் கொண்டு செல்லும். ஆனதுபற்றி, கிரத்தோஷனே!

நான் உன்னைவிட்டு அயோதயைக்குப் போகப்பொறேன. உன்னைப் பின்சென்று அரண்யவாஸத்திற்கு வரும்படி அனுமதி கொடுப்பாயாக நான் 'இப்படி பலவாறாக வேண்டிக்கொண்ட போதிலும், நீ அழைத்துக்கொண்டு போகாமலே விட்டுப் போவாயாயின் ரதத்தோடு கூடவே அகனியில் விழுந்து பட்டுத் தீருவேன ராமா! உனதவத்திற்கு விகனஞ் செய்யும் கருராஜத்துக்களை யெல்லாம் நான் ரதத்தில் ஏறி அடித்துக்கொண்டிருப்பேன் நீ ராஜயாபிஷேகம் பெற்று ராஜயபரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில், உனக்காக ரதம் நடத்துவதாலுண்டான ஸுகம் பாகயமற்ற எனக்கு லபிக்காமற் போயிற்று அது இல்லாமற்போயினும் உன்னோடு வனத்தில் வாஸஞ் செய்யும்பொழுது உனக்கு ஸாரதியாயிருந்து பரிசாயை செய்வதனுண்டான ஸுகததையாயினும் பெறலாமென்று ஆசைப்படுகின்றனன் அரண்யத்தில் உனது அருகில் வாத்திக்கவேண்டுமென்று விருமபுகின்றனன் இங்ஙனம் அருள புரிவாயாக. 'ஆகில நீ என்னுடன் இருப்பாயாக' என்று நீ பரீதியுடன் சொல்லுவதை நான் எதிர்பாரத்துக் கொண்டிருக்கிறேன் வீராக்ளிற் றலைவனே! இந்தக் குதிரைகளுங்கூட நீ அரண்யவாஸஞ் செய்யும் பொழுது உனக்கு ஸேவை செய்யுமாயின் பரமகதியைப் பெறும் நான் உன்னுடன்கூட வனத்தில் வாஸஞ் செய்து கொண்டிருந்து உனக்குச் சுஸருஷையைச் சிரஸாவணித்து நடத்திவருவேன் எனக்கு அயோதயையைத் துறக்கவேண்டுமென்கிற மனவருத்தம் எள்ளளவுங் கூட இல்லை அயோதயைமாதரமே அன்று, தேவலோகமாயினும் எனக்கு ஒரு விஷயமேயன்று எல்லா விதத்திலும் மனவிருப்பமின்றித் துறந்துவிடுவேன் உன் ஸேவையே எனக்கு வேண்டியது பாபிஷ்டனாயிருப்பவன் தேவேந்தரனது நகரத்திற்குப் போக முடியாததுபோல, நான் உன்னை விட்டுப்பிரிந்து அயோதயாபுரத்திற்குப் போக வல்லனல்லேன். வனவாஸம் தீரு

கையில், திருமபி இரதத் தேரினமேலேயே உனனை ஏற்றிக்கொண்டு அயோதையைக்கூக கொண்டுபோக வேண்டுமென்பது எனக்குத்தான் அப்பனே! அரண்யத்திலேயாயினும், உன்னோடுகூட இருப்பேனாயின், எனக்கு இரதப் பதினான்கு ஸமவதஸரங்கனும் கொடிப்பொழுது போலவே கடந்து செல்லும் உனனை விட்டுப் பிரிந்திருப்பேனாயின், அப்பதினான்கு ஸமவதஸரங்களை நூற்றுண்டுள்ளபோல வளரந்துவரும் நீ அடிமைகளிடத்தில் மிகுந்த வாதஸலயமுடையவனல்லவோ? மேலும், நான் உனக்கு பகதனும் பருதயனுமாயிருக்கின்றனன். ஆகையால் இங்ஙனம் பருதயனிருக்கவேண்டிய மாயாதைகளைச் சிறிதுநேரமல்ல அதன்படியே எனப் பரபுவின புதலவனாகிய உனனைப் பின்னொடர்ந்து வர விரும்புகின்றனன். இதில் யாது பிழையையுங் காணேன் இப்படிப்பட்ட எனனை நீ விடுவது யுத்தமன்றே' என்றனன் ராமன் பருதயர்களிடத்தில் மிகுந்த தையுடையவனாகையால், இங்ஙனம் தீனனாகிப் பலவிதமாக பராததித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸுமந்தரனைப் பார்த்து 'ஸுமந்தரனே! நீ ஸவரமியினிடத்தில் மிகுந்த பரிதியுடையவன் ஆகையால் ஸவரமியாகிய என்னிடத்தில் உனக்கு மிகுந்த பகதி உண்டென்பதை அறிவேன். ஆயினும் உனனை இப்பொழுது அயோதையைக்கு அனுப்புவதற்குக் காரணஞ் சொல்லுகிறேன், கேள். நீ பட்டணத்திற்குப் போகக் கண்டு என சிறிய தரயாகிய கைகேயி 'ராமன் அரண்யத்திற்குப் போனான்' என்று நம்பிக்கை உண்டாகப் பெறுவான் நான் வனவாஸஞ் செய்ப்போகையில், அதை உன்மூலமாகத் தெரிந்து கொண்டு அந்தக் கைகேயி மிகுந்த மனக்களிப்புடையவனாகிப் பிறகன்றோ தாமாதமாவாகிய தசரதரைக் குறித்

துப பொய சொல்பவனோவென்று ஸந்தேஹப்படாதிருப்பான். எனது சிறியதாய் தனபுதலவனாகிய பரதனனக்கு பரிபாலனஞ்செய்து வருகையில் வருத்தியடைந்து வருகிற அந்த ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக் களிக்கையே எனக்கு முகயம் இந்த முகயபரயோஜனத்தைப் பற்றியே உன்னை அயோதயைக்குப் போகும்படி அனுப்புகின்றன மறுகு சில பரயோஜனங்களும் உண்டு எனக்கும் அரசனுக்கும் பரியம் உண்டாவதற்காகவும் நீ இப்போது ரதத்துடனகூடவே அயோதயைக்குப் போவாயாக உன்னிடம் எந்தெந்த விஷயங்களை எப்படியெப்படி சொல்ல வேண்டுமென்றேனோ, அவையெல்லாவற்றையும் அந்தந்தபடியே ஏற்றல் குறைச்சலின்றி அவரவர்களுக்குச் சொல்வாயாக' என்றன தீராகிய ராமன் ஸுமந்தரனுக்கு இங்ஙனஞ் சொல்லி அவனை அடிக்கடி ஸமாதானப்படுத்திவிட்டுக் குஹனைப் பார்த்து யுகதிகள் அமைந்திருக்கும்படி 'குஹனை! என்னை இங்கேயே இருக்கவேண்டுமென்றனை. இப்பொழுது நான் ஜனஸஞ்சாரத்துடன் கூடிய இவ்வனபந்தேசத்தில் இருப்பது ஸரியன்று அவஸ்யமாக ஆஸரமங்களிற் சென்றே இருக்கவேண்டும் ஆஸரமங்களில் இருக்கவேண்டுமென்றே தந்தையின் ஆஜனை இவ்விதமாக என தந்தையினிடம் ஆஜனை பெற்றிருப்பவனாகையால் நான் தபஸவி ஜனங்களுக்கு மிகவும் அழகைக் கொடுக்கின்ற வரதங்களைச் செய் முயன்று, என தந்தைக்கும், மிக்க மேலாக ஸீதைக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் மேனமை உண்டாகும் பொருட்டு ஜடைகளைத் தரித்து வனத்திற்குப் போக வேண்டும் ஆகையால் முன்பு ஜடை திரிக்கும்பொருட்டு ஆலம்பால கொண்டு வருவாய்' என்றன. குஹனும் அது கேட்டு அந்த ராஜகுமாரனுக்குச் சீக்ரமாக ஆலம்பால

வரவழைத்துக் கொடுத்தனன. ராமனும் அந்த ஆலம
பாலிக கொண்டு முனடி லக்ஷ்மணனை ஜடைகள் தரிசு
கச்செய்து பிறகு தானும் தரித்தனன இவ்வனம் மஹா
பாஹுவாகிய அந்தப்புருஷஸிம்ஹனும் ஜடைகள் தரிசு
தவனாயினன அப்பொழுது மரவுரி உடுத்துக்கொண்டு
ஜடாபாரமுக தரித்திருக்கிற பராதாககளாகிய அந்த
ராம லக்ஷ்மணர்களிருவரும் நிஷிக்ஷோபபோல விளங்கி
னா. பிறகு விக்னஸஸௌனனும் மஹாஷி ஏறப்படித்தின
தாக்கையால் வைகாணஸமௌனனும் போபேற்ற வனவாஸ
மிருப்பதாகிற தாமத்தை லக்ஷ்மணனும் தானுமாகக்
கைப்பற்றி, வனவாஸிகள் செய்யும் வரதானுஷ்டானங்க
ளைத் தவருமல் நடத்துந் திறமையுடைய ராகவன தன
க்கு அன்பனாகிய குஹ்லோப பாரத்து 'குஹ்னே' ராஜ்யத்
தைப் பாதுகாப்பது மிகவும் அரிதாயிருக்கும். ஆகை
யால் நீ சதுரங்கபலத்திலும் கருஆலத்திலும் கோட்டை
யைப் பாதுகாத்து வருவதிலும் தேசத்தைப் பரிபால
னஞ் செய்வதிலும் கொஞ்சமாயினும் பராக்கினறி மிக்க
மனவூக்கத்துடன் இருக்கவேண்டும்' என்று கூறினன
பிறகு இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களுக்கு மனக்களிப்பைக்
கொடுக்குந் தன்மையனாகிய ராமன அந்தக் குஹ்னிடம்
விடை பெற்றுக்கொண்டு அவனை அனுமதி கொடுத்
தனுப்பிவிட்டுப் பாரையேர்டும் லக்ஷ்மணனோடுங்கூட
மனோவயாகுலமின்றிச் சீகரமாகப் போயினன அவன
அவ்வனம் போய்க் கங்காகதியின் துறையில் ஓடம்
வந்திருப்பதைக் கண்டு, அந்தத் வேகத்துடன் பெருகி
வருகிறதாக்கையால் ஓடமேறித் தாண்ட வீருமபி லக்ஷ்
மணனைப் பார்த்து 'புருஷ ஸிம்ஹனே! இதோ நமக்
காக ஓடம் வந்து நிற்கின்றது. நீ இதை அசையாமற்
பிடித்துக்கொண்டு பயப்படுந் தன்மையனாகிய ஸீதை
யைக் கைக்கொடுத்து மெதுவாக இதன்மேல் ஏற்றிவிட்

865. ராமன குஹன கொண்டு வந்த ஓடத்தின் மேலேறிப் போகுத

டுப பிறகு நீ ஏறுவாயாக' என்றனன். லக்ஷ்மணனும் தமையனது ஆஜைஞையைக் கேட்டு மிகுந்த மதியுடைய வஞ்சகையீல ராமனது அபிபராயத்திற்கு விரோதமில்லாதபடி ஓடத்தைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு முனடி ஸீதையை அதனமேல் ஏற்றிவிட்டுப் பிறகு தான ஏறினன். மஹாதேஜஸவியும் லக்ஷ்மணனுக்குத் தமையனுமாகிய ராமனும் பிறகு ஓடத்தின் ஏறிகொண்டனன் அநந்தரம் வேடாகளுக்குப் பரபுவாகிய குஹன தனது பந்துக்களைப் பார்த்து 'இவ்வேடத்தை நீங்கள் அக்கரை சோப்பியங்கள்' என்று ஆஜ்ஞாபித்தனன் மஹாதேஜஸவியாகிய ராமனும் ஓடத்தின்மேல் ஏறிக் கொண்டு பராஹ்மணாகளும் ஷ்டிரியாகளும் ஆகிய இரண்டு ஜாதியாக்களுக்கும் உரியதாகிய¹ நாவாரோஹ மந்தரத்தைத் தனக்கு ஹிதம் உண்டாகும்பொருட்டு ஜபித்தனன் ராமன் ஸீதையோடுகூட ஆசமனஞ் செய்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் சரீரம் முழுவதும் ஒளி விளங்கப் பெற்றுச் சாஸ்தரத்தின்படி அந்த கங்கா நதிக்கு நமஸ்காரஞ் செய்தனன் அளவிலலாத ஒளியுடன் விளங்குகின்ற லக்ஷ்மணனும் அப்படியே அந்தக் கங்காநதியை நமஸ்கரித்தனன். ராமன் ஸாமந்தரானுக்கும், ஸையத்துடன் கூடிய குஹனுக்கும் அனுமதி கொடுத்ததுவிட்டு ஓடத்தி் லேறிக் கொண்டு அதை நடத்துமபடி ஓடக்காரர்களுக்கு ஆஜைஞையிட்டனன். பிறகு மனவூக்கமுள்ள ஓடக்காரர்களோடுகூடிய அந்த ஓடமானது அவ்வேடக்காரர்களால் தூண்டப்பட்டு அழகிய தளஞ் கோலால வேகமாய்த் தளஞ்ண்டு சீக

1. நாவாரோஹ மந்தரமாவது-ஓட மேலும் பொழுது அனுஸந்திக்கும் மந்தரம்.

ரததில் அநந்தீபரவாஹத்தைக் கடந்து சென்றது. நற் குணங்களைப்பற்றியும் ஓரவயவத்திலும் பிச்சினறி லக்ஷணங்களுக்கொத்த அழகைப்பற்றியும் ஒருவராலும் நிகழிகப்படாதவளாகிய ஸீதாதேவி அந்தக்கங்காரதிபரவாஹத்தின் மத்தியில் வரும்போது கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு அநந்தியைப்பார்த்து 'கங்கையே' மிகுந்த மதி பொருந்திய தசரதமன்னவரின குமாரனாகிய இம்மஹாநுபாவன் உன்னால் பாதுகாக்கப்பட்ட பிப்பதினான குஸமவதஸரங்கள் நிரம்ப அரண்யத்திலிருந்து தங்கையின் ஆஜனஞ்சைய சிவிகைமமாக சிறைவேற்றித் தம்பியோடும் எனனோடும் கூடத் திருமபி வந்த பின்பு நான்குமத்ததுடன் கூடி ஸமஸ்த அபிஷ்டங்களும் நிரம்பப் பெற்று மிக்க மனக்களிப்புற்று, அழகிய புகழ் அமைந்த கங்காதேவியே ' உனக்குப் பூசையிடுவேன். கங்காதேவியே' நீ, ஊராதவலோகம் அதோலோகம் மதயலோகம் என்கிற மூன்று லோகங்களிலும் ஸஞ்சார முடையவள ஆகையால் பரஹ்மலோகத்தையும் நீ பாரத்திருக்கின்றனை நீ பரஹ்மலோகத்தில் வெகுநாலமாக வஸித்திருக்கும்பாழுது ஒருகாலத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு தரிவிகரமாவதாரஞ் செயது தனதிருவடியை பரஹ்மலோகத்தளவும் நீடுகையில் பரஹ்மதேவன் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அம்மஹாவிஷ்ணுவின் ஸ்ரீபாதத்தைத் தனது கமண்டலு ஜலங் கொண்டு விளக்கத் தொடங்குகையில் நீ அந்தக் கமண்டலுவழியாக அவவிஷ்ணுவின் ஸ்ரீபாதத்தில் வீழ்ந்து அதினின்று நதீருபமாக ஆவிரப்பவித்தனை. ஆனதுபற்றியே உனக்கு தரிபதையென்றும் விஷ்ணுபதியென்றும் பேர்கள் வழங்கி வருகின்றன மேலும் இவ்வுலகத்தில் நீ ஸமுதார ஜனங்குப் பாரையாகப் புலப்படிக் கொண்டிருக்க

கின்றன. ஆகையால் நீ இவவுலகத்திலும் மிகவும் புகழ் பெற்றவளா மங்களத்தைக் கொடுக்குற தன்மையுள்ள கீங்காதேவியே! 'இவன வனவாஸத்தினின்றும் திருமபி வந்து ராஜ்யம் பெற்றுக் கேஷமமாயிருக்கவேண்டும்' எனனும் அவ்வெண்ணமுடையவளாகி உனக்கு நான் நமஸ்காரஞ் செய்கின்றேன் மேலும், உனனைப் புகழ்கின்றேன் புருஷாகன்ற சிறந்த இமமஹாபுவன கேஷமமாகத் திருமபி இவ்விடம் வந்து ராஜ்யத்தைப் பெற்று வாழ்ந்திருக்கையில், நான் உனக்கு பரியஞ் செய்வதற்காக லக்ஷம் பசுக்களையும் உயரந்த வஸ்தாறுகளையும் அறுசுவையுள்ள அன்னத்தையும் பராஹ்மணிகளுக்குக் கொடுக்கின்றனன் தேவி! நான் பட்டணத்திற்குத் திருமபி வந்தவுடன் பரிசுத்தமாகிய மனத்துடன் உனக்கு ஆயிரங்குடங்களில் மதயத்தையும் மாமஸமாகிற் அன்னத்தையும் கொடுத்துப் பூஜிக்கின்றனன் உன கரையில் எந்தெந்த தேவதைகள் இருக்கின்றனார்களோ, அவர்கள் எல்லோரையும் பூஜிக்கின்றனன் மேலும், உன்கரையிலுள்ள மணிகாணிகை பரயாகம் முதலிய தீர்த்தங்களிலும் காசி முதலிய தீர்த்தங்களிலும் காசி முதலிய தேவாலயங்களிலும் ஆசிய எல்லா இடங்களிலுமுள்ள தெய்வங்களுக்கெல்லாம் பூசையிடுகின்றனன். பாபமற்றவளே! பாபத்தை அறியாதவனாகிய இமமஹாபுஜன் வனவாஸத்தை நடத்தி அவ்வனத்தை விட்டு என்னோடும் தம்பியோடுங் கூடித் திருமபி கேஷமமாக அயோதையைக்கு உனது அனுக்ரஹத்தினால் வந்து சேருவானாக' என்று பாராத்தித்தனள். எவ்வித நிரதையும் பெறாதவளும் செய்யவேண்டிய காரியங்களில் மிகுந்த ஸாமாதயமுடையவளுமாகிய அந்த ஸீதாதேவி இவ்மனம் கங்காநதியைக் குறித்துச் சொல்லிக்கொண்டே சீகரத்தில் அநந்தியின் தென்கரைக்கு வந்து சேர்ந்தனள் பகைவரைப் பறந்தோடச் செய்யவல்ல பராக்ரமசாலியாகிய அந்தப் புருஷஸீமஹன், அக்கரைக்குப்

பேய்ச சோதவுடன ஓடத்தை விடழிந்தது தம்பி
 யோடும ஸீதையோடுநகடி அப்புறம் பரயாணமாய்ப்
 புறப்படஞ்ச சென்றனன் பிறகு நீண்ட முகிய புஜதண
 டங்கனையுடைய அந்த ராஜகுமாரன் ஸுமிதரைக்கு
 ஸந்தோஷத்தை விளக்கருந தனமையனாகிய லக்ஷ்மண
 னைப்பார்த்து 'இனிமேல நீ ஜனஸஞ்சாரமுள்ள இடத்
 திலாயினும் ஜனஸஞ்சாரமில்லாத இடத்திலாயினும்
 மிகுந்த மன ஆக்கமுடையனாயிருக்கவேண்டும் நாம்
 இதுவரையிலும் பார்த்தறியாத நிரமனுஷ்யமாகிய
 வனத்திற்குப்போகிறோமாகையால் அவஸ்யமாய் நமக்கு
 நாம் பாதுகாததல செய்துகொள்ளாமல் தீராத. லக்ஷ்
 மண! நீ முன்பு நடந்து செல்வாயாக. ஸீதை உன்னைப்
 பின்புடாந்து வரட்டும். உன்னையும் ஸீதையையும்
 பாது காததுக்கொண்டு உங்கள் இருவரையும் பின்பு
 டாந்து நான் வருகின்றனன் புருஷ்கிலகனே! இப்
 படிப்பட்ட இடத்தில் நாம் ஒருவரையொருவர் பாது
 காததுக்கொண்டிருக்கவேண்டும் எந்தச் காரணமாயி
 னும், அதற்குத் தகுந்த ஸமயம் கடந்து செல்லுமாயின்,
 திருமபி அதை நிறைவேற்றிக்கொள்வது ஸூலபமன்று.
 ஆகையால் தகுந்த காலங்களில் மன ஆக்கத்தோடிருக்க
 வேண்டும் ஸீதை, இப்பொழுது ஜனஸஞ்சாரமின்றிப்
 பயிரக்கமுனிகளையாவது தோட்டங்களையாவது காணப்
 பெறாமல், மிக்க மேடும் மிகப் பள்ளமுமாயிருப்பதால்
 ஒருவகையாயிராத வனபரதேசத்தில் நுழையப் போ
 கின்றனன் ஆகையால் இப்பொழுது வனவாஸத்தினு
 ண்டாகுந் துக்கம் இப்படிப்பட்டதென்று தெரியப்
 போகின்றது' என்றனன். லக்ஷ்மணன், ராமன் சொன்ன
 வாரததையைக் கேட்டு முன்னே நடந்து சென்றனன்.
 ஸீதையும் அவன் பின்னே போயினள். ரகுலதிலக்கு

கிய ராமன ஸீதையைப் பின்சென்று போயினன இவர்கள் இவ்வுனம் போகையில், ராமனை விட்டுப் பிரிந்து காண்போகளுக்குக் கருணையை விளைவிக்ருந்தசையி லிருக்கின்ற ஸுமந்தரன், ராமன கங்காநதியின் அக கரைக்குப் போய்ச்சேருமவரையில் கண்ணிமை கொட் டாமல் அவனைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்து, அந்நத ரம் அவன் வெகுதூரம் போனபடியால் கண்ணுக்குத் தோற்றமுற்ற போகையில், கண்பாவையைத் திருப்பிக் கொண்டு மனம் பரிதபிக்கப்பெற்றுக் கண்ணீர்களைப் பெருக்கி நின்றனன. லோகபாலர்களை சிகரத்த மேன மையுடையவனும் விரும்பிய வரங்களைக் கொடுக்கும் மஹானுபாவனுமாகிய அந்நத ரம்பிரான அம்மஹாநதி யைத் தாண்டிப் பரயாணமாய்ச் சென்று அழகிய பயிராக கழனிக்குடன்கூடி மிகவும் செழிப்பாயிருக்கையால் மனக்களிப்பைக் கொடுப்பதும் ஆனதுபற்றியே ஜனங் கள் ஸந்தோஷித்திருக்கப் பெற்றதுமாகிய வதஸதேசத் திற்கு கரமமாகப் போய்ச் சேர்ந்தனன அவர்கள் அவ்விடத்தில் பசித்தவர்களாகி ஸீதையை ஓரிடத்தில் விட்டு இருவருமாக வேட்டையாடிக் கொண்டு சென்று அங்குப் பன்றியையும் ரூரயம் பருஷதம் மஹாருரு என கிற மூன்று மருகங்களையும் கொன்று பரிசுத்தமாகிய அவைகளை எடுத்துக்கொண்டு ஸீதையிடம் வந்து ஸா யங்காலமானது பற்றியும் பசியின் மிகுதியைப் பற்றியும் தவரைப்பட்டு வாஸத்தின் பொருட்டு ஒரு வருஷத்தின் அடியில் வந்து சேர்ந்தனர். ஐம்பத்திரண்டாவது ஸாக் கம் முற்றிற்று.

{

 ராமன லக்ஷ்மணனை அயோத்யைக்குப் போ
 வெனறனுப்புதலும், லக்ஷ்மணன் ராமனை
 ஸமாதானப்படுத்தலும், மூவரும் பாண
 சயனத்தில் படுத்துக கொள்ளலும்.

}

மனத்திற்கு ஸந்தோஷத்தை விளைப்பதில் நிகரில்
 லாத ஸாமாதப முடையோனாகிய அந்த ரகுசுலதிலகன
 ராமன் அம்மரத்தின் அருகிற சென்று ஸாயங்காலத்து
 ஸந்தியை உபாஸித்து லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து 'நாம
 தேசங்களைத் தாண்டி ஸுமந்தரனை விட்டுத் தனிய
 ராக இருந்து கடத்தும் ராதரிகளில் முதலாகிய ராதரி
 இதோ வந்தது இதற்கு மனவருத்தங்கொண்டு பரி
 தபிக்கலாகாது நமது யோக்கேஷ்மங்களை நாமே நடத்
 திக கொள்ள முடியும் ஸீதை தனையோக்கேஷ்மங்களைத்
 தானே நடத்திக்கொள்ள வேராது அவளுடைய யோக
 கேஷ்மங்கள் நமமிடத்திலேயே ஆயத்த மாயிருக்கின
 றன அவைகளை நாமே பார்த்து நடத்தவேண்டிய
 வர்களாயிருக்கின்றனம். ஆகையால் இன்றுமுதலாக
 ராதரிகளில் நாம சோமபாமல ஏமாறுதலின்றி விழித்
 துக்கொண்டிருக்கவேண்டும் லக்ஷ்மண' இது தனி
 யாக இருந்து நடக்கிற முதல ராதரியாகையால் நிரம
 பவும் கஷ்டமாயிருக்கும். ஆயினும் எப்படியோ ஒரு
 விதமாக இதைக் கடத்தி விடுகிறோம் மேலும், இது
 இப்பொழுதே நன்றாக வந்துவிட்டதாகையால் குடிசை
 ஏறப்படுத்திக்கொண்டு ஸுகமாகப் படுத்துக்கொள்ள
 அவகாசம் இல்லை ஆகையால் நாமே கொஞ்சம் புற்
 களையும் தழைகளையும் கொண்டு வந்து பறப்பிப்படுத்
 துக்கொண்டிருந்து இன்றிரவைக் கடத்துவோம்' என்ற
 னன் மேலான மஞ்சத்தில் படுக்கத் தகுந்தவனாகிய
 அந்த ராமன் தரையில் படுத்துக்கொண்டு லக்ஷ்மண
 னைப் பார்த்து இங்ஙனம் மேல வருமாறு அழகிய சதை
 களைச் சொல்லத்தொடங்கினன் — 'லக்ஷ்மண! இப்
 பொழுது மஹாராஜா துக்கத்தினால் வருந்தி ஆயாஸப்

870. ஸீதா ராமலக்ஷ்மணர்கள அரண்மனையில் முதலராத்நிரிடை
கடத்தல்

பட்டுத் தூங்கிக்கொண்டிருப்பாராகையால் அவருக்கு நல்ல நிதரை பிடிக்காது இது நிச்சயம் கைகேயியோ வென்றால் தன் கருத்து நிறைவேறப் பெற்றவளாகையால் ஸந்தோஷம் அடைந்திருக்கக்கூடும் அவள் பரதன் வரக்கண்டு அவனுக்கு ராஜ்யத்தில் பட்டங்கடடுவதற்காகவும், மேலும் அவனுக்கு ராஜ்யம் கிளையிருப்பதற்காகவும் விருப்பமுற்று மஹாராஜ பராணன்களைப் போக்காதிருப்பாளா? தசரதா அராதா, மேலும், வருத்தராயிருப்பவா நானும் அவரை விட்டு வந்தனன். காமத்திற்குட பட்டவராகையால் கைகேயியினிடம் அகப்படிகொண்டிருக்கிறா அவர் இன்னும் என்ன செய்யப்போகிறாரோ? நமக்கு இப்பொழுது வந்திருக்கிற இக்கஷ்டத்தையும் ராஜாவின் புத்திக்கு கேரிட்ட மாரபாட்டையும் கண்டால் அராத தாமங்களைக் காட்டிலும் காமமே அதிகமென்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது லக்ஷ்மண! எவனையினும் ஒருவன் அபன் டிதனாயிருப்பானாயினும், தந்தை என்னைத் துரத்தினார்போல தன்னிஷ்டப்படி நடந்து வரும் புதல்வனை ஒருஸ்தரீ ரிமித்தமாகக் கைவிடுவானா? விடமாட்டான் கைகேயியின் புதல்களுடைய பரதன் தானொருவனே மஹாராஜனாகக் கோஸல தேசம் முழுமையும் ஸந்தோஷத்திருக்குமபடி ஆளப்போகின்றனன் அவனன்றோ பாரையுடன் கூடி ஸுகமாயிருப்பவன் தந்தை வயது கடந்து

1 ஸமஸத்புருஷராதங்கள்லும் அபிலாஷதிலலா மலிருக்கின்ற ஸ்ரீராமன், தன்னை ராஜ்யம் கிடைக்கவில்லை போனதற்கு வயாஜத்தை மனத்தில் வைத்தகொண்டு கைகேயியின் கிந்தையை முடியமாகக் கருதி இருநன்ம கூறுவாயுகத்தமோ? என்னில்—லக்ஷ்மணனை உதயமானவுடன் அடோதடைக்குப் போவென்று சொல்லப் போகிறாருளையாலும், அந்த லக்ஷ்மணன் கைகேயியைத் தவிர்த்தவனாகையாலும், அவனை ஸமாதானப்படுத்தி இருநன்ம அனுடபுவதற்காக் கிந்தித்தானன்றி வேறில்லையென்று தெரிடவருகின்றது.

காலஞ் செல்லுகையில், நானும் அரண்யம் வந்து சேரு
கையில், அவனொருவனே ஸமஸ்தராஜ்யத்திற்கும் ஒரு
முகமாயிருக்கப்போகிறான்லலவா ? எவன் தசரதனைப்
போல அாததததையும் தாமததையும் பரிதயாகஞ்
செய்து காமதததமாதரம் அனுஸரிப்பானோ, அவனு
க்கு இப்பொழுது மமரசனுக்கு வந்தாற்போல சீகரத
தில் தானே இப்படிப்பட்ட ஆபத்து நேரிடும் இனிய
ஸவபாவமுடையவனே ! தசரதன் முடிந்தபோவதற்கும்
நான் அரண்யவாஸஞ் செய்வதற்கும் பாதனுகுந் ராஜ
யம் வருவதற்குமே கைகேயி நம் வீட்டில் குடி புகுந்தா
ளென்று எனக்குத் தோற்றுக்கின்றது கைகேயி இப்
பொழுது தனக்கு உண்டாயிருக்கிற ஸௌபாக்யத்தி
னால் மதித்து மெய்மறந்து என்னைச் சோந்தவர்களான
கௌஸல்யையையும் ஸுமிதரையையும் பீடியாதிருப்
பாளா ? பீடியாதிருக்கமாட்டாள லக்ஷ்மண ! என
கியித்தமரக ஸுமிதராதேவி துக்கத்தில் அகப்படா
திருப்பாளாக நாம் இன்னும் தூரம் போய்விடுவோ
மாயின் கஷ்டம் இவ்விடமே அயோதயைக்கு ஸமீபமா
யிருக்கின்றது ஆகையால் இங்கிருந்தே நீ விடியற்கா
லத்தில் எழுந்திருந்து அயோதயைக்குப் போவாயாக
நானொருவனே ஸீதையுடனகூடித் தண்டகாரணத்திற்
குப் போகின்றனன் கௌஸல்யை அங்குத் திக்கற்
றிருக்கின்றனன். நீ புறப்படடுப் பேவாயாயின் அவனைப்
பாதுகாத்துவருவாய் கைகேயி அலப் காரயங்களுக்கும்
பின்வாங்காதவள் ஆகையால் ஒரு காலத்தில் தன
தவேஷத்திற்குத் தகுந்தபடி கௌஸல்யைக்கு எதாயி
னும் ஓர் அவமானத்தைச் செய்யநேரிடும் பாதன் தா
மங்களை அறிந்தவனாகையால் நீ அவ்விடஞ் சென்று
எனதாயைப் பாதுகாத்து வருமபடி சொல்லி அவனி

டம் ஒப்புவித்து விடுவாயாக. லக்ஷ்மண ! எனதாய் பூவஜனமத்திலயாரோ சில ஸதரீகளைத் தமது பிள்ளைகளுடன் "சேரவொட்டாமல் பிரித்தது விட டிருப்பாள். இது சிஜம் ஆனது பறறியேஇரத வயஸனம் அவளுககு ஸம்பவித்தது கௌஸலையை எனனை வெகுகாலமாகப் போஷித்து மிகக் வருத்தப்பட்டு வளர்த்தனள் இனி எனனால் சுஸருஷை முதலிய பலத்தை அடையவேண்டிய ஸமயத்திலேயே அவளை விட்டுப் பிரிந்து வந்தனள் சி ! என பிழைப்பும் ஒரு பிழைப்பா ! லக்ஷ்மண ! நான், பெற்ற தாயாருக்கு அளவில்லாத மனவருத்தத்தை விளைத்துக்கொண்டிருக்கிறேனே. எனனைப் போன்ற புதலவன் ஒரு பெண்பிள்ளைக்கும் பிறக்காதிருப்பானாக லக்ஷ்மண ! எனதாயாகிய கௌஸலையை வளர்த்து வருகின்ற சாரிகைப்பறவை அருகிலிருக்கிற கிளியைப்பார்த்து 'கிளியே' நமக்குச் சதருவாகிய பூனையின் காலேக் கடிப்பாய்' என்று சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்டு அவள் ஸந்தோஷித்திருப்பாளாகையால் திராயக் ஜாதி யாகிய அநதச் சாரிகை, தன்னை வளர்த்த கௌஸலையைக்குச் செய்த அவ்வளவு பரியதையுங்கூட, அவள் வயிற்றிற் பிறந்தும் மறுஷ்யஜாதியாயிருந்தும் நான் செய்யப் பெற்றிலன் ஆகையால் அநதச் சாரிகைப்பறவையே அருகில் இருந்து இவ்வன்ம இனிய உடைகளால் கௌஸலையைக்குப் பரிதியை விளைப்பதில் எனனைக்காட்டிலும் மேற்பட 'உதனறு நான் நினைக்கின்றனன் பகை

1 'பரிஷீயாஹி யாமஜஞ் ஹதே மம் மாதரம்' என்று கோவிந்தராஜா முதலியவர்களின் பாடம் திலகவயாகயானசாஹர் 'பரிஷீயாஹி யாமஜஞ் ஹதே மாதரம் மம்' என்று பாட்டுக் கொண்டு (தேமமச் மாதரம்) உன் தாய்க்கும் எனதாய்க்கும், (ஹம்) வ்ஷத்தை, (பரிஷீயாதஹி) கொடுப்பாளனா? என்று அர்த்தஞ் செய்திருக்கிறார்

வரைப பரிதபிககச செய்யும் பராகரம சாலியே! பாகயன்
 ழைநதிருக்கப்பெற்றவனும் பிள்ளையைப் பெற்றும் பர
 யோஜனமற்றிருப்பவளுமாகி மனம் வருந்திப் பரிதபிக
 கின்ற எனது அனனைக்குக் கொஞ்சமாயினும் உபகா
 ரஞ் செய்யாத எனனைப் போன்ற புதல்வனால பரயோ
 ஜனமென? பரயோஜனம் இல்லாமற் போயினும் போ
 கடடும் என தாய பாகயமற்றிருப்பவளாகையால் என
 னைப் பிரிந்து யிருந்த மனவருத்தங்கொண்டு பரிதபித
 துச் சோகஸாகரத்தில் விழுந்து படுத்துக்கொண்டிருப்
 பான இதுவே எனக்குப் பெருந் துயரமாயிருக்கின
 றது. லக்ஷ்மண! நான் கோபித்துக் கொண்டேனாயின,
 ஓருவனாகவே, அயோத்யையை மாத்ரமேயன்றி, இந்தப்
 பூமண்டலம் முழுமையும் பாணங்களால் ஆகரமிக்க
 ளலேன ஆயினும் காரணமின்றி வீரயத்தை உப
 யோகப்படுத்தலாகாதன்றோ? மேலும், அதாமத்தை
 ஆசரித்தோமாயின, லோகாபவாதம் உண்டாகுமென
 றும், பாலோகத்தில் கெடுதி நேரிடுமென்றும் பயப்படு
 கிறேன் பாபமற்றவனே! லக்ஷ்மண! அந்தக் காரணத்
 தினால் நான் அபிஷேகஞ் செய்து கொள்ளாதிருக்கின
 றேன்' என்றனன் ராமன் ஜனஸஞ்சார மில்லாத
 வனத்தில் முகம் முழுவதும் கண்ணீர் தளும்பப்பெற்று
 இவ்வனம் இவவுரைகளையும் மற்றுஞ்சில உரைகளையும்
 கேட்பார மனங்கரைந்துருகுமபடி உரைத்து அன்றிர
 வெல்லாம புலம்பிக்கொண்டிருந்து பிறகு கடைசியில்
 ஆயாஸ தந்தாலும் மனவருத்தத்தின் யிருதியாலும்
 மேல வராததை சொல்ல முடியாமல் வாய்ப்முடிக்க
 கொண்ட உட்காரத்திருந்தனன் இவ்வனம் புலம்பித்
 தானே ஓயந்து எரிந்தணைந்த அகனிபோலவும், அலை
 வேகமடங்கின ஸமுதரம்போலவும் வாயை முடிக்கொண்

டிருக்கிற ஸ்ரீராமபிரானைப் பார்த்து லக்ஷ்மணன் ஸமா
தானப்படுத்திக்கொண்டே 'ராமா ! நீ ஆயுதத்தரித்
தவாகளில் மேலாயிருப்பவன் ; பின்னும், அரசன் இப்
படிப்பட்ட நீ புறப்பட்டு வந்தவுடன், இப்பொழுது
அயோத்யாநகரம் சந்தரணிலலாத ராதரிபோல காந்தி
யற்றிருக்குமென்பது கீஜம் ராமா' புருஷஸீமஹனாகிய
உன்னையேனென்றவன் இப்படி பரிதப்பிப்பது யுகதமன்று
இதனால் எனக்கும் ஸீதைக்கும்கூட மனவருத்தம்
விளைக்கின்றன ஸூரயோத்யமானவுடன் என்னை
அயோத்யைக்குப் போகச் சொல்லினை ராமா' ஸீதை
உன்னை விட்டுப் பிரிந்திருக்கப் பொருள் ஸீதையைப்
போலவே நானும் உன்னை விட்டுப் பிரிந்து ஒரு நொடிப்
பொழுதும் ஜீவித்திருக்கமாட்டேன். ஜீவிப்போமாயின்
ஜலத்தினின்றும் வெளியில் எடுத்தெறியப்பட்ட மீன்கள்
அந்த நீர்நீர்ச்சை இருக்குமளவு ஜீவித்திருந்து அந்தநீர்
யற்றவுடனே எப்படி முடிந்ததுவிடுமோ, அப்படியே நான்க
ளும் உன்மனக்கருத்து வெளியாகுமவையி லுமே ஜீவித்
திருப்போம், பிறகு ஜீவித்திருக்கமாட்டோம் இந்த
வனத்தில் வாஸஞ் செய்ந் நோதது பற்றிப் பரிதப்பிக்க
வேண்டா மென்றனை சதருக்களை அடக்க வல்லவனே !
இப்பொழுது உன்னை விட்டு நான் தந்தையையாவது,
சதருக்களையாவது, ஸூமிதரையையாவது, ஸ்வாககத்
தையாவது பாரக்கவும்கூட விருமபமாட்டேன் என்ற
ன்ன பிறகு தராயிகர்களாகிய அந்த ஸீதாராமாக
ளிருவரும் ஆஹாரஞ் செய்த அந்த மரத்தினடியிலேயே
ஸூகமாக உட்காந்திருந்து அருகிலிருக்கின்ற ஆல்
மரத்தின்கீழ் லக்ஷ்மணன் நன்றாக ஏறப்படுத்திப் படுக்க
ையைக் கண்டு அதில் படுத்துக் கொண்டனா 1
பகைவரைப் பரிதப்பிக்கச்செய்யும் திறமுடைய அந்தராக
வன், இவ்வாறு லக்ஷ்மணன் தெளிவாகவும் ஸனேஹத்
தினால் மிக்க மேலாகவும் சொன்ன வாரததையைக்

மூலம்— 'ஸலக்ஷ்மணஸ்யோத்தமபுஷ்கலம் வசோ
கீஸ்மிய சைவம் வநவாஸமாஹராத | ஸமஸி ஸமஸ்தா விடியே பரந

கேட்டு மிகவும் ஸந்தோஷித்து வேகு காலம் பூயியின
மேல படுத்திருப்பது முதலிய வானபரஸ்த தாமததைச்
செய்ய விரும்பி லக்ஷ்மணனுடன் கூடிப் பதினான்கு ஸம்
வதஸரங்கு வனவாஸஞ் செய்யும்படி மனத்திடங்
கொண்டன பிறகு அந்த ஸமயத்தில் ரகுவம்சத்தை
வளர்த்து வருந்தனமையர்களாகிய அந்த ராம லக்ஷ்
மணர்களிருவரும் நிரமணுஷ்யமாகிய அரண்யத்தில்
மிகுந்த பலமுடையவாகளாகையால் மலைச்சாரல்களில்
திரியும் ஸிம்ஹங்கள்போல பயமாவது பரபரப்பாவது
உண்டாகப் பெருமல் ஸுகமாயிருந்தனா ஐப்பத்து
முன்னுவது ஸாககம் முற்றிற்று

பரதவாஜாநீரமத்திறகுப்போதலும், அங்கு
பரதவாஜரைக் காணுதலும், பரதவாஜா
! சிதரகூட பாவதத்தை வாணிததலும்

அம்மூவரும் சுபமாகிய ராதரி முழுவுதும் அந்தப்
பெரிய வருஷத்தின் அடியில் இருந்து ஸுராயன நன்றாக
உதயமான உடனே அவ்விடத்தினின்று பரயாணமாய்ச்
சென்றனா பெரும் புகழ் பொருந்திய அந்த ராமாதி
கள் மிகவும் பெரியதாகிய அரண்யத்திற்குள் நுழைந்து
ஆங்காங்கு இதுவரையில் என்றும் பாராத நானாவித
பரதேசங்களைப் பாராத்துக்கொண்டே சென்று யமுனை
கங்காநதியுடன் கலக்குமிடத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்த
னா அங்கு ராமன் கஷ்டம் உண்டாகாதிருக்கும்படி

தப. பரபஜீய ஸாமம் ஸுசிராட ராவவ 'இதற்கு 'பகைவரைப் பரித்
பிக்ச்ச செய்யுந் திறமுடைய ராமன் தனக்கு லக்ஷ்மணன் வனவாஸத்
தைக் குறித்து ஆதரவுடன் சொன்ன மிகக் மேலான வார்த்தைக்
ளைக் கேட்டுத் தான் வெகுகாலம் தாமதத்தில் நிலின்று லக்ஷ்ம
ணனுக்கு எல்லா வாஷங்களும்தன்னோடு வனவாஸஞ் செய்யும்
படி அனுமதி கொடுத்தான் என்று மஹேஸ்வரதீர்த்தா பொருள்
கூறுகின்றனா

நல்ல வழியைப் பிடித்துப் பலவகை வருஷங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே நடந்து சென்று பொழுது திரும்புகையில், லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து 'லக்ஷ்மண' பரயாகக்ஷேத்ரத்திற்கு நாற்புறத்திலும் பகவானாகிய அகனி தேவனுக்கு தவஜம் போன்ற புகை உயர் எழும்பி வருகின்றது, பார ஆகையால் பரதவாஜமஹாஷி அருகிறருளே இருக்கிறாரென்று தோற்றுகிறது நாம் நிச்சயமாக இப்பொழுது கங்காயமுனைகளின் ஸங்கமஸ்தானமாகிய பரயாகக்ஷேத்ரத்திற்கு வந்துவிட்டனம் ஜலங்கள் ஸுனரோடொன்று மோதிகொள்வதனால் உண்டாகும் ஒலியும் காதுக்குப் புலப்படுகின்றது, கேள் காட்டிலுண்டாகிற காய கிழங்குகள் காஷ்டங்கள் முதலியவற்றால் ஜீவித்துக்கொண்டிருப்பவா வெட்டி உலாத்தியிருக்கும் காஷ்டங்கள் என்கும் புலப்படுகின்றன இதோ பரதவாஜாஸ்ரமத்திலுள்ள நானாவித வருஷங்களும் காணப்படுகின்றன' என்றன அன்றதாம் அவ்வல்லாளிகள் இருவரும் ஸங்கமாக வழி நடந்து ஸாராயண அஸதமிப்பதற்குள்ளாகவே கங்காயமுனாஸங்கமமாகிய பரயாகக்ஷேத்ரத்திலிருக்கும் பரதவாஜாஸ்ரமத்திற்கு அருகிலுள்ள வனபரதேசத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்தனர். பிறகு ராமன் ஆஸ்ரமத்திற்குள் நுழைந்து தனது அபூரவாகாரத்தைக் கண்டு மருகங்களும் பக்ஷிகளும் பயந்து கிறகும்படி ஒரு முஹூர்த்தகாலம் நடந்து சென்று பரதவாஜமாமுனியின் ஸமீபத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்தனன். அனந்தரம் வீரர்களாகிய அவனிருவரும் வீரதரின்னொடங்கு வரப்பெற்று ஆஸ்ரமத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்து பரதவாஜமாமுனியைப் பார்க்க விரும்பினர் யங்காலமாகையால் ரிஷி அகனிஹோதரம் முதலிய காரயங்களை முடித்துக்கொண்டு வெளி வருவதை எதிர

யைப் பார்த்துச் சுபமான மொழியை மொழிந்தன —
 1 'மஹானுபாவரே' பட்டணத்து ஜனங்களும் பள்ளிப்பட்டு ஜனங்களும் இவ்விடத்திற்கு ஸமீபமாயிருக்கின்றனர். ஆகையால் ஸீதையையும் என்னையும் பராகவீருமபுகிற ஜனங்கள் இங்கு ஸுகமாகப் பராக முடியுமென்று தெரிந்துகொண்டு எங்களைப் பராகிறதற்காக இவ்வாஸரமத்திற்கு வருவார்களென்று நினைக்கின்றன இந்நக காரணத்தைப்பற்றி எனக்கு இங்கிருப்பது இஷ்டப்படவில்லை. ஆகையால் ஜனங்களில் ஒருவாக்கும் தெரியக்கூடாத ஏகாதஸதலத்தில் எங்காயினும், ஜனசராஜன் புதலவியாகிய ஸீதை ஸுகத்தையே அனுபவிககத் தஞ்ரதவளாகையால் அவள் ஸுகமாக

ராஜா 'முனியின் பரபாவத்தினால், திரயசஜாதிகளாயிருந்தும் ராமனை ஈஸ்வரனென்ற ஈனைத்து முனிவர்களோடு ஸமானமாக அவனை ஸேவித்துக் கொண்டிருந்தன' என்று மஹேஸ்வரஜாதிகளா

1 இதற்கு மூலம்—'ஊயவநசித் ஆஸந பெளரஜாநபஜோ ஜநஃ | ஸுஹாஸமிஹ மாம பரேக்ஷயமநேஹமிமம்' ரமம் | ஆமிஷ்யதி வைஷேஹிமமாஞ்சாபி பரேக்ஷோ ஜநஃ | அநேககாரணேநாஹமிஹ வாஸநரோசயே | ஏகாததே பஸ்யஊயநாஸ் ரமஸ்யாநமுததம் | ரமேதபதரவைஷேஹி ஸுவாஹா ஜநகாதஜா.' இதற்கு ரஹஸ்யராததம்—(ஊயவந) ஸாவஜஞ்ஞராகிய பாதவாஜரே | ராவணவதத்தின் பொருட்டு ரஹஸ்யமாக அவதாரித்திருக்கிற என்னை இப்படி வெளிப்பட்டு துவீராயின, அப்பொழுது (பௌரஜாநபஜோ ஜநஃ) பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்களும் நாட்டுப்புறத்து ஜனங்களும் (மாம) என்னை (ஸுஹாஸம்) டிப்யதே தவநாயயா' என்று ஸீருதியால் கிருபிச்சப்பட்ட வ்ஷணுவாகவும், (வைஷேஹி) ஸீதையை (மம்) லக்ஷியமாகவும், தெரிந்துகொண்டு, (பரேக்ஷ) பராகவீருமபினவாகாகி, (இஹ ஆமிஷ்யதி) இவ்விடம் வருவார்கள். (அநேககாரணேந) இந்நககாரணத்தைப்பற்றி, (இஹவாஸம்) இங்கு வெளிப்பட வாஸஞ்ஞ செய்வதை, (ந ரோசயே) விருமப பொறேன ஆகையால் (யதர) எதில், பரமானந்தஸவருபியாகிய எந்த என்னிடத்திலென்றபடி. (வைஷேஹி) ஸீதை, (ரமதே) 'யோ மூத்யதே

வினையாடிக் கொண்டு இருக்கும்படிக்கு ஏகாந்தத்தில் உத்தமமாகிய ஓராஸ்ரமபரதேசத்தை ஆலோசித்துச் சொல்லவேண்டும்' என்றனன். அந்தப் பரதவாஜமா முனிவரும் ராமன் மொழிந்த இச் சுபவசனங்களைக் கேட்டு, உடனே அவனைப் பார்த்து மிகுந்த பொருளடக்கமுள்ள உரைகளை உரைக்கத் தொடங்கி 'அப்பனே! இவ்வாஸ்ரமத்திற்குப் பத்துக்கூப்பிடு தூரத்தில் மஹர்ஷிகள் வாஸஞ் செயயப் பெற்றதும் பரிசுத்தமுமாகிய சிதரகூட மென்னும் பாவதம இருக்கின்றது அது நாற்புறத்திலுப் பாரக்க அறபுதமாயிருக்கும்¹ அதில கொண்டை முயல்களும் குரங்குகளும் கரடிகளும் வெகுவாயிருக்கும். அது கந்தமாதன் பாவ தத்தை நிகரத்திருக்கும் அந்தப்

ஹஸதஹுதபஜ்மயா ஸீரியேதரைரவஹ விமய்யமாணயா' (ஓய! பிறா தேம்படியான வைபவம் அமைந்தவளும் ஹஸதத்தில் தாமரஸபூஷத்தைத் தரித்திருப்பவளுமாகிய ஸ்ரீதேவியால் யாவன தேடப்படுகின்றனோ) என்று ஸாவஜனங்களுக்கும் ஆஸ்ரயிக்கத் தக்க வளாகிய ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியுடன்கூட என்னை இரவும் பசலும் ஒழிவின்றி அனுபவித்துக்கொண்டிருந்த போதிலும், சுப்பொழுதே புதிதாக அனுபவிக்க ஆரம்பித்தாற்போல இடைவிடாத அனுராகம் உண்டாயிருக்கப்பெற்றிருப்பாளோ, அப்படிப்பட்டவனும், (ஆஸ்ரமஸ்திரமம்) 'ஆஸ்ரீயதே இதயாஸ்ரமம்' என்கிற வயுதபத்தியால் 'ஆஸ்ரமம்' என்றால் ஜகத்தைச் சொல்லுகிறது; ஜகத்துக்கு ஸ்திரமம்) ஆதாரமாயிருப்பவனும், (உத்தமம், ஸவரூபகுணவிபூதிகளில் பரஹ்மருத்ராதிகளின் காட்டிலும் மிக்க மேலாயிருப்பவனுமாகிய என்னை, அதிப்ரியராயிருக்கிற நீரொருவரே (ஏகாந்தே பரீய) ஏகாந்தத்தில் கண்டு களிப்பீராக. 'ஹுஹயாஜ் ஹுஹயதமம்' என்கிறபடியே மிகவும் ரஹஸ்யமாகிய எனஸவரூபத்தை வெளிப்படுத்தவேண்டாம் என்று ரஹஸ்யோபதேசமென்று மஹேஸ்வரதீர்த்தா

1. இதற்கு — 'மோலாஹுலாநுசரிதோ வாநராக்ஷிஷேவித: | சித்ரகூட இதீய்யாதோ ஸ்யமாநஸந்நிஹ: |' என்று மூலம், வருணகாலம் நிகழ்காலம் கழிகாலமாகிய மூன்று காலங்களையும் அநி

பாவதத்தில் நீ வாஸஞ் செயயலாகும். மனுஷ்யன எப பொழுது சிதரகூடபாவதசிகரணகளைப் பராப்பரானோ, அப்பொழுதே அவனுக்குப் பாவததில் மனம் செல்லாது; மன்களகாரயன்களிலேயே புத்தி சென்று கொண்டிருக்கும் ¹ அநதச சிதரகூடபாவதத்தில் பலரிஷிகளும் பல நூறுஸமவத்ஸரண்கள் விளையாடுவதுபோல ஸுகமாகத் தவஞ் செலுத்தி, அநதத் தவத்தின் மஹிமையாலும் இடைவிடாமல் கபாலஸனஞ் செயவதனாலும் தலை மயிரகளும் சரீரத்தில் தோலகளும் விடப்பெற்றுக் கபால மாத்ரம் மிகுந்திருக்கப் பெற்று அநதச் சரீரத் துடனே ஸவாககலோகம் போய்ச் சோதனா. ராமா! அது மிகவும் ஏகாந்தமாயிருக்கும் நீ அங்கு ஸுகமாக

ந்த மஹாஷி 'மோலாகம-உலாதுசரிதோ வாநராஷுஷ்டிஷேவித்' என்ற கொண்டை மூயலகளும் குரங்குகளும் கரடிகளும் ஆகிய மூனறையுஞ் சொன்னதனால் அவவிதமானவாகளே ராமனுக்கு ஸஹாடமாவார்க்கென்று ஸூசிப்பித்தாரென்று தெரிவினறது

1. இதற்கு மூலம்—'ருஷ்யஸ் தஃர வஹுவோ விஹுதய ஸர ஜாஸ்தம் | தபஸா கிவமாருஸிஃ கபாலஸிரஸா ஸஹ'. இங்கு 'கபால ஸிரஸா' என்னும் இநதப் பதத்திற்குப் பலவிதமாகப் பொருள் கூறு கின்றனா அதில் ஒரு விதம் மூலத்தில் சொல்லப்பட்டது. மற்றை விதங்களாவன—(கபாலஸிரஸா) என்பது-சரீரம் முழுவதையுங் காட் டுகிறது. சரீரத்தோடு கூடவே ஸவாககஞ் சென்றாகென்றபடி. அல்லது—(கபாலஸிரஸா) கபாலசிரஸஸென்னும் ஒரு ருஷி உளா, அவருடன் கூட மற்றவரும் ஸவாககஞ் சென்றாகென்று பொருள். அல்லது (ஸரீரேண) என்னும் பதத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு (கபால ஸிரஸா ஸரீரேண) கபாலசிரஸஸுடன் கூடிய சரீரத்தோடு கூடவே யென்று பொருள் கபாலஸிரஸாவது கபாலந் திடமாயிருக்கப் பெற்ற சிரஸஸு கபாலம்—மண்டையோடு. அல்லது—(கபாலஸிரஸா) என்று (தபஸா) என்பதற்கு விசேஷணமாகி, சிரககபாலம் மிகுந்திருக்கும்படி சரீரத்தை உலாததிக் கடுமையாக நடத்தின தவத்தின் மஹிமையால் ஸவர்க்க லோகஞ் சென்றாகென்றுபொருள்.

வாஸஞ் செய்யலாமென்று தோற்றுகின்றது. இப்படி இல்லையாயின, இங்காவது எனனோடுகூட வஸித்திருநது உனது வனவாஸசியமத்தைத் தீர்த்துக்கொள்வாயாக' என்றனா. அநதப பரதவாஜமஹாஷி தாமங்களை அறிந்தவராகையால், ராமனுக்கும் ஸீதைக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் அநிதிகளுககுச் செய்யவேண்டிய ஸத்காரங்களை நடத்தி உபசரித்தனா. இங்ஙனம், பரயாகக்ஷேத்ரத்தில வாஸஞ் செய்கின்ற அநதப பரதவாஜமஹாஷியிடஞ் சென்று பணிநது அவா செயத ஸத்காரங்களையும் பெற்று அம்மஹாஷியின அருகில உட்கார்நது அறபுதங்களாகிய கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், பரிசுதகமாகிய ராதரி வநதது. ஸுகாணு பவததிறகே உரியவர்களாகிய ஸீதாராமலக்ஷ்மணர்கள ஸ்வரும் ஸ்ரமந தீரப படுததுக்கொண்டு அன்றிரவெல்லாம அழகியதாசிய அநதப பரதவாஜமஹாஷியின ஆஸ்ரமத்திலேயே ஸுகமாக வஸித்திருநதனா உதயமானவுடன் புருஷசிகாமணியாகிய ராமன, பரஹ்ம தேஜஸஸுடன் பரகாசிததுக்கொண்டிருக்கின்ற பரதவாஜமுனிவரிடம் வநது அம்முனியைப் பாரதது 'ஸதய சீலரே! மஹானுபாவா! நான்கள இன்றிரவெல்லாம இவ வாஸ்ரமத்தில் வஸித்திருநதோமனரா? இனி நீ அருளிச செயத வாஸஸ்தானத்திற்குப் போகின்றனம். அனுஜைஞ் கொடுப்பீராக' என்றனன. அநதப பரதவாஜரும் உதயமானது கண்டு ராமனைப் பாரதது 'தேனும காய கிழங்குகளும் சிதரகூட பர்வதத்தில் வெகு வாயிருக்கின்றன. ஆகையால் நீ அவவிடம் போவாயாக. யிருநத பலமுடையவனே! அது உனக்கு யுகதமான வாஸஸ்தானமென்று கினைக்கின்றேன. அதில நானுவித வ்ருக்ஷங்கள் விறைந்திருக்கின்றன. கினனராகளும் உர

கர்களும் அவ்விடத்திற்கு வருவார்கள். மயில்களின
கேகாசபதங்களை அங்கு நரம்புறத்திலும் செவிப்பட்டுக்
கொண்டிருக்கும். மேலான யானைகளும் அவரு அழ
கராயப் புலப்படக்கொண்டிருக்கும். இவ்வனம் பரி
சுத்தியுள்ளதும் ரமணீயமாயிருப்பதும் பழங்கனும் கிழங்
குகளும் கரையனும் ஏராளமாயிருக்கப்பெற்றதுமாகி
என்கும் புகழ்பெற்று விளங்குகின்ற அநதச சித்ரகூட
பாவதத்திற்குப் போகலாம். ராமா! அப்பாவதத்தின்
வனமதயபரதேசத்தில யானைகளும் மானகளும் குவி
யல குவியலாக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும். நீ அவை
களைப் பார்த்து ஸுகமாகப் பொழுது போகலாம்.
அவரு ஆறுகளையும் மலையருவிகளையும் மலைச்சாரல்களையும்
கற்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து நெருக்கமான
அழகிய சரத்துகளையும் குறைகளையும் கற்கள் வெடித்து
விசாலமான பரதேசங்களையும் ஸீதையுடன் பார்த்துக்
கொண்டே ஸஞ்சரிப்பரயாயின, உனமனம் களிப்புறும்.
அவருச் சிறு குருவிகளும் குயில்களும் களித்துக் கலகல்
வென்று குலாவிக்கொண்டிருக்கும் பறபல மானகளும்
யானைகளும் மதித்து அழகாய் உலாவிக்கொண்டிருக்க
கும். இவ்வனம் மனகலமாகி மிகவும் அழகாயிருக்கின்ற
அநதச சித்ரகூடபாவதத்திற்குச் சென்று அங்கு
ஓராஸரமம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு ஸுகமாயிருப்பா
யாக' எனறனா ஐம்பத்து நான்காவது ஸாககம்
முற்றிற்று.

{

 சித்ர டட்டத்திறகு பரயாணமாதலும், ஓட
 மேறி யமுனாதினையத் தாண்ட அன்று
 ஸாயகாலம் யமுனா வனத்தில
 வவித்திருத்தலும்

}

பகைவரை அடக்கும் பராகரமசாலிகளாகிய அரத ராஜகுமாரராக அனறிரவு அமமுனிவரின ஆஸ்ரமத்தில் இருந்து உதயமானவுடன் அமமஹாஷிகு நமஸ்காரஞ் செய்து அச சித்ரகூடபாவததைக் குறித்துப் போயினர். அமமஹாஷியும் அவர்களுக்கு மங்களாசீர் வசனங்களை நடத்தினர். அங்ஙனம் அவர்கள் பரயாணமாய்ப் போவதைக் கண்டு, தந்தை பிள்ளைகளைப் பிளரெடாவதுபோல, தானும் அவர்களைப் பிளரெடாந்து சென்றனர். பிறகு மஹாதேஜஸவியாகிய அமமுனிமன்னவர உண்மையான பராகரமம் பொருந்திய ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து 'புருஷ ஸரேஷ்டர்களே! நீங்கள் கங்கா யமுனைகள் கலக்குமிடமாகிய பரயாகக்ஷேத்ரத்திற்குச் சென்று அங்கு கங்காஜலம் மோதுவதனால் திரும்பிக கொஞ்சம் மேற்குழுகமாகப் பாய்கின்ற யமுனையை அனுஸரித்துப் போவீர்களாக ரகுவம்சத்திற் பிறந்த மஹானுபாவர்களே! யமுனாதி வேகமாகப் பாய்ந்துகொண்டிருக்கிற இடத்திற்குச் சென்று, அங்கு அனாதியாக ஜனங்கள் எப்பொழுதும் தாண்டிப்போகுதுறைக்குப் பேரயத் தெப்பங் கட்டிக்கொண்டு அநந்தியைத் தாண்டவேண்டும் பிறகு அநந்தியின் அக்கரையில் பச்சைவாணம் பொருந்திய இலைகளுடையதும், தன்னைச் சுற்றிப் பல வருஷங்களோடு வளரந்து வருவதும், ஸித்தர்கள் வந்திருக்கப் பெற்றதுமாகிய ஸயாமமென்னும் பெயருடைய ஒரு பெரிய ஆலமரம் இருக்கின்றது, ஸீதை அரத ஆலமரத்திற்குக் கைகுவித்துத் தனவிருப்பங்களெல்லாம் ஈடேறுமபடி பாராத்திக்கவேண்டும். அரத மரத்தினருகே சென்று, ஸீதை அலுத்

திருப்பாளாயின், அங்கேயே கொஞ்சநேரம் இளைப்பாறியிருக்கலாம் இல்லையாயின் மேல நடநது செல்லலாம். அங்கிருந்து ஒரு கூப்பிடுதாரம் போவீர்களாயின், அங்கு கறுப்பாகப் புலப்படுகின்ற ஓர் அரண்மனை தெரியும். அதில பல வருஷங்களும் இலகை மரங்களும் யமுனாதிவதி லுண்டான மூங்கிற புதர்களும் மிகவும் அழகாயிருக்கும் அது சிதரகூடத்திற்குப் போகும் வழி நான் பலதடவைகளில் அவ்வழியாகச் சித்ரகூடத்திற்குப் போயிருக்கின்றேன் அது அழகான மாரகம். நடநது போவதற்கு மெதுவாயிருக்கும். அங்கு காட்டுத்தீக்களும் உண்டாகா ஆகையால் அவ்வழியில் ஓர் அபாயமும் கஷ்டமும் ஸம்பவிககாது' எனறனா அம்மஹாஷி இவ்வனம் ராமலக்ஷ்மணர்களுக்குச் சித்ரகூடம்போகும் வழியைத் தெரிவிக்கையில், ராமனும் அம்மஹாஷிக் கு நமஸ்காரஞ் செய்து 'அப்படியே ஆகட்டுமே. நீ நிற்கலாம்' என்று அவரைத் திருப்பி அனுப்பினான் அவரும் ராமனால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்றுத்தனது ஆஸ்ரமத்திற்குத் திரும்பிச் சென்றனர். அவ்வனம் அம்முனிவர திரும்பிச் சென்ற பின்பு ராமன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து 'லக்ஷ்மணா! முனிவர நமஸ்கரித்தில கருணை கூர்ந்திருக்கின்றனர். ஆகையால் நாம் புண்யாதமாகக் கொண்டு தோற்றுக்கின்றது' என்று மொழிந்தனன். இவ்வனம் தீராகளாகிய அந்நத புருஷசிகரமணிகள் இருவரும் ஆலோசித்துக் கொண்டு ஸீதையைத் தானே முன்னிட்டு நடநது யமுனா நதிக்குப் போயினர். அந்நதரம் யமுனா நதியின் ஸமீபத்திற்குப் போய் அந்நதீ ஜலத்தைத் தாண்ட விரும்பி அந்நதி வேகமாகப் போகின்றதாயால், 'இதை எப்படி தாண்டுவோம்' என்று அவர்களெல்லோரும் சிந்தையுற்றனர். பின்பு ராமலக்ஷ்மணர்கள்

பறபல காஷ்டங்களைக் கொண்டு வந்து அவைகளோடு உலராத மூங்கில்களைப் பரப்பிக் கயிறறுக்குப் பதிலாக வெட்டிவோர்களைக்கொண்டு கட்டி அழகாயிருக்கும்படி பெரியதொருதெப்பஞ் செய்தனா. பிறகு வல்லவனாகிய லக்ஷ்மணன் வஞ்சிக்களைகளையும் நாவற்களைகளையும் வெட்டி அவைகளைத் தெப்பத்தினமேல் பரப்பிஸீதை ஸுகமாக உட்காருமபடிக்கு ஓராஸனம் கற்பித்தனன். தசரத குமாரனாகிய ராமன் அங்கு லக்ஷ்மீதேவிபோல் இப்படிப்பட்டவனென்று ரௌசிலும் நினைக்கமுடியாமல் மிகுந்த ஸௌந்தரயத்துடன் பரகாசிக்கின்றவனும் தனக்கையப் பிடிப்பதற்குச் சிறிது வெட்கத்திருப்பவனும் தன் பரீதிக்ருப்பிடமுமாகிய ஸீதாதேவியைத் தெப்பத்தினமேல் ஏற்றினன். ராமன் அந்தத் தெப்பத்தில் ஸீதையின் பக்கத்தில் அவளது வஸ்தாங்கனையும் பூஷணங்களையும் மணவெட்டியையும் ஆட்டுத்தோலால் செய்த புட்டிற்சூட்டையையும் தமது ஆயுதங்களையும் வைத்தனன். பிறகு வீரர்களாகிய தசரதகுமாரர்கள் இருவரும் முதலில் தெப்பத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு ஸீதையை ஏற்றிவிட்டுப் பிறகு தாம் ஏறிக்கொண்டு பாயத்நப்பட்டு அதை நடத்தி அந்தநியைத் தாண்டினா. ஸீதை அந்தநியின் மத்தியில் வரும்பொழுது அதை நோக்கி 'யமுனாதேவி! நான் உன்னை இப்பொழுது சுகமாகத் தாண்டுகின்றேன். எனபாததா வனவாஸவர தத்தைத்தீர்த்துக்கொண்டு இக்ஷ்வாகுவம்சத்தாசாக்கள் பரிபாலித்து வருகிற அயோத்யாபுரத்திற்குக் க்ஷேமத்துடன் திரும்பி வந்தவுடனே உனக்கு ஆயிரம் பசுக்களைத் தானஞ் செய்து நூறுகுடங்கள் நிரம்ப மதயத்தையும் சிவேதனஞ் செய்து பூஜிக்கின்றேன்' என்று வேண்டிக்கொண்டு வந்தனஞ் செய்தனர். உத்தமஸ்தீரியாகிய அந்த ஸீதை இங்ஙனம் கைகூப்பி யமுனாதியை

பராததிததுககொண்டே அநந்தியின் தென்கரையைச் சேர்தனர். பிறகு வேகமாக பரவஹிததுச் செலவதும் அலைகள் வரிசைவரிசையாக மேலெழப்பெற்று விளங்குவதும் கரையில் பல வருஷங்கள் நிறைந்திருப்பதும் ஸ்ரீராமபுதலவியுமாகிய அநதயமுனாதியை அவர்கள் தெப்பங்கொண்டு தாண்டினர் அவர்கள் நதிபைத தாண்டித் தெப்பத்தை விட்டு யமுனைக்கரையிலுள்ள வனத்தினின்றும் புறப்படப் போய குளிரந்து பசு சென்று விளங்குகின்ற இலைஞடனகூடி ஸயாமமென்னும் போபெற்ற ஆலமரத்தின் அருகிற சென்றனர். ஸீதை அநத ஆலமரத்தின் அருகில வந்து 'மஹாவருஷமே! உனக்கு நமஸ்காரம் என்பாததா வனவாஸ வரதத்தை நடத்தி யீடேற்றுவாராக நான் திருமயி வந்து கௌஸலையையும மிகுந்த புகழ்பொருத்திய ஸ்ரீமதிதாராதேவியையும காண்பேனாக' என்று பராத திததுக கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு அநத வருஷத்திறகு பரதக்ஷிணஞ் செயதனள் பிறகு நிகைக்கிடமாகாதவளும் தனக்குட்பட்டு நடந்துகொள்பவளும் தனமனத்திற்கு மிகவும் ஸந்தேஷத்தைக் கொடுப்பவளுமாகிய ஸீதாதேவி இவ்வன்ம தன மனோதத்தை வேண்டிக்கொண்டிருக்கையில், ராமன் கண்டு அவள் இளைப்புறறிருக்கிறாள் இல்லையாவென்று பரிசீலித்து லக்ஷ்மணனைப் பராதது 'புருஷஸ்சேஷ்டனே' ஸீதையைப் பின்னே அழைத்துக்கொண்டு நீ முன்னே நடப்பாயாக. நான் ஆயுதத் தரித்து உங்களுக்கு வரக்கும் பின்னே வருகின்றனன் ஸீதை, பழத்தையாவது புஷ்பத்தை யாவது எதெதை விரும்புகின்றாளோ, எதெது அவன் மனத்திற்கு இனிப்பைக் கொடுக்குமோ, அவையெல்லாவற்றையுங் கொண்டுவந்து அவளுக்குக் கொடுப்பாயாக, என்றனன். ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் இவ்வன்மபோய்க்

கொண்டிருக்கையில். அவர்களுக்கு இடையில், ஜனகரா ஜன புதலவியாகிய ஸீதை இரண்டு ஆண்யானைகளின் மத்தியில் ஒரு பெண்யானைபோல அழகாயிருந்தனர். ஸீதை முன்பு எப்பொழுதும் பாராத வருஷங்களை யாவது செடிகளையாவது புதரையாவது சிறையப் புஷ்பித திருக்கிற கொடியையாவது பராக்மபோது 'அது வென? அதுவென?' என்றுராமனை வினாவிக்கொண்டிருந்தனர் ஸீதை வினாவுமப்பொழுதே லக்ஷ்மணன் தவறையுடன் சென்று புஷ்பங்கள் சிரம்பி அழகாயிருக்கின்ற பற்பல கிளைகளை ஓடித்துக்கொண்டு வந்து ஸீதைக்குக் கொடுத்ததுக்கொண்டிருந்தனர் அவர்கள் வெகுதூரம் யமுனாதிக்கரைவழியாகவே போய்க்கொண்டிருந்தார்களாகையால் ஸீதை, அப்பொழுது விசிதரமான மணற்குன்றுகள் விசிதரமான ஜலபரவாஹம் இவை விளங்கவும், ஹமஸங்கள் ஸாரஸ்பபற்கைகள் இவை கல்கலவென்று கூவிக்கொண்டிருக்கவும் பெற்று அழகாபப் புலப்படுகின்ற யமுனாதிக்கரை நெய்தோஷித திருந்தனர். அநந்தரம் அண்ணன் தம்பிகளாகிய அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் யமுனாதிக்கரையிலுள்ள வனத்தின் வழியாகவே ஒரு கூப்பிடு நூரஞ் சென்று சாப்பிடத் தகுந்த சுத்தங்களாகிய மருகங்கள் பல்வற்றையுங் கொண்டுபுஷித்தனர். அவர்கள் அங்ஙனங் கஷ்டப்பட்டபோதிலும் வருகதமுற்றவாகளபோல சிறிதும் புலப்படாமல் முகத்தில் ஸந்தோஷமசிரமப்பெற்று மயில்கள் குவியல் குவியலாகக் கூவுதலால் ஒலி உண்டாகப் பெற்றுக் குரங்குகளும் யானைகளும் எங்குந் திரிந்துகொண்டிருக்கிற மேலான அந்திககரையிலுள்ள அரண்யத்தில் ஸந்தோஷத்துடன் கரீடித்து அவவாற்றின் கரையில் மேடுள்ளமில்லாமல் ஸமமாயிருக்கிற பாத்தேசத்திற்குச்

சென்று ஸீதைக்கு ஸம்மதமான ஒரு வாஸஸ்தானத்தை அடைந்தனர். ஐம்பத்தைந்தாவது ஸாக்கம் முற்றிற்று.

{ சித்ரகூடபர்வதத்திறகருகிலிருக்கிற வால
மீகியின ஆஸ்ரமத்திற்குப் போதலும்,
வாலமீகியைப் பார்த்தலும், அங்குப்
பாணசாலை கடடிகொண்டு
வெகுகாலம் வாஸஞ்
செய்தலும். }

பிறகு ராதரி கடந்தவுடன் ராமன, தான் தூங்கி யெழுந்திருந்த பின்பு கொஞ்சம் சிதரை போகின்ற லக்ஷ்மணனை மெதுவாக எழுப்பி 'லக்ஷ்மணா! பண்கவரைப் பறந்தோடச் செய்பவனே! அரண்யத்திலுள்ள கிளிகளும் குயில்களும் சாரிகை முதலிய மறறைப் பறவைகளும் செவிக்கினிதாகக் கூவுகின்றன, கேட்பாயாக. பரயாணத்திற்குக் காலம் ஆயிற்று. நாம் புறப்பட்போ போவோம்' எனறனன. சிதரை போய்க்கொண்டிருந்த லக்ஷ்மணன, தமையனாகிய ராமன தஞ்சுத காலம் பார்த்து எழுப்புகையில், அது முதலாக சிதரையையும் சோம்பலையும் வழி நடந்த ஸ்ரமத்தையும் துறந்துவிட்டனன. பிறகு அவர்கள் எல்லோரும் எழுந்திருந்து பரிசுத்தமாகிய அந்தீஜலத்தில் விடியற்காலத்திற்செய்யவேண்டிய ஸ்னானம் முதலிய வயாபாரங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு சித்ரகூடத்திற்குப் பரதவாஜமுனிவா சொன்னமராகத்தையப் பிடித்து நடந்து சென்றனர். பிறகு ராமன தஞ்சுத காலத்தில் பரயாணமாய்ப் புறப்பட்டு, லக்ஷ்மணனையும் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடைய ஸீதையையும் பார்த்து 'ஸீதே! வஸந்த ரூதுவில் பலாச வருஷங்கள் நரபுறத்திலும் கிரம்பப் புஷ்பித்து

நெருப்பு பற்றி எரிசினறவைபோல புலப்படுகின்றன, பார-
மேலும், புஷ்பங்கள் நிறைந்திருப்பதனால் தாமே புஷ்ப
மாலைகளைத் தரித்திருப்பனபோலும் விளங்குகின்றன
பல்லாதக (சேரா) மரங்கள் நன்றாகப் பூத்திருக்கின்றன,
பார. இவை புதாபோல அடாந்திருக்கையால், மனி
தர்களால் கிடடி நாடமுடியாதவைகளாயிருக்கின்றன.
மேலும், இவை இலைகளும் காய்களும் இடைவிடாமல்
நிறைந்திருப்பதால் அந்தப்பாரம் தாங்கமுடியாமல் வளை
ந்திருக்கின்றன இவ்வரணயம் இப்படி அழகாயிருப்ப
தனால் இங்கு நான் ஸுகமாக ஜீவித்திருப்பேன். இதற்கு
ஸந்தேஹம் இல்லை. லக்ஷ்மண! இதோ தேனீக்கள்
கட்டின தீதனக்கூடுகள் பதக்களவு தேன்கள் நிரம்பி
ஒவ்வொரு மரத்திலும் தொங்குகின்றன, பார. மரங்
கள் தெரியாமல் பாயப்படுததாற்போல புஷ்பங்கள் நிறைந்
திருக்கிற இவ்வரணயபரதேசத்தில், இதோ! ரசகுக
குருவி கூப்பிடுகின்றது, இதைக் கேட்டு, மயில இதற்கு
பாசியாகக் கூவுகின்றது, பார. இதோ சிதரகூடம் புலப்
படுகின்றது, பார. இங்கு யானைக்கூட்டங்கள் நாற்புற
மும் திரிந்துகொண்டிருக்கின்றன பக்ஷி ஸமூஹங்களும்
கலகலவென்று கூவுகின்றன, கேள். இப்பாவதத்தின்
சிகரங்கள் மிகவும் உயர்ந்திருக்கின்றன. அப்பா! சிதர
கூடபாவதத்தின் வனபரதேசத்தில் பூமி மேடுபள்ள
யில்லாமல் ஸமமாயிருக்கின்றதாகையால் அது அழகா
யிருக்கின்றது. மேலும், அதில் பல வருஷங்கள் நிறைந்
திருக்கின்றன. மற்றும், அது பரிசுத்தமுமாயிருக்கு மா
கையால் நாம் அதில் கரீடத்துக்கொண்டிருக்கலாம்
என்றன. அந்நதரம் அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள்
ஸீதையோடுகூடக் கால்கடையாகவே சென்று கண்கொ
ண்டு பார்க்கில் மிகவும் இனியதும் மனத்திற்கு மிக்க

ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதுமாகிய சிதரகூடபர்வதத்திற்குப் போய்ச் சோந்தனா அந்தப் பாவதம் நானுவித பக்ஷிஸமுஹம். நிறைந்த மிகுந்த பலவாகக்கன்களும் நிரம அழகாகி ஸமஸத வஸதுக்களும் ஸமருத்தமாயிருக்கப் பெற்றிருக்கும் அங்கு நல்ல ருசியுள்ள ஜலங்களும்விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் இப்படிப்பட்ட அமமலைக்குச் சென்று 'இனிய ஸவபாவ முடையவனே' இந்தப் பாவதம் மனோஹரமாயிருக்கின்றது. இதில் பலவித வருஷங்களும் கொடிகளும் இருக்கின்றன காய கிழங்குகளும் இங்கு ஏராளமாயிருக்கின்றன. இவ்வனம் எல்லா ஸமருத்தியும் பொருத்தி அழகாயிருப்பதனால் இதிலேயே ஸுகமாக ஜீவித்திருக்கலாமென்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது மேலும், இப்பாவதத்தில் மஹானுபாவர்களாகிய முனிவர்களும் வாஸஞ்செய்கின்றனா ஆகையால் இது நமக்கும்¹ வஸதியாகக் கூடும் நல்லியற்கையுடையவனே! இதில் நாம கரீடித்துக்கொண்டிருப்போம்' என்று ஒருவாக்கொருவா சொல்லிக்கொண்டு சிச்சயித்து மூவரும்² வாலமீகி முனிவரின ஆஸாமத்திற்குப் போய் கைகளைக்குவித்து அம் முனிவர்க்கு நமஸ்காரஞ் செய்தனா காமஜஞ்ராகிய அமமஹாஷியும் அவர்கள் வரக்கண்டு மிகவும் ஸந்தோஷித்து, அவர்களைப் பூஜித்து, ஸவாகதம் விசாரித்து, உட்காருங்களென்று மொழிந்தனா பிறகு நீண்டழகிய

1 இருப்பிடமாக.

2- ராமன சிதரகூடத்திற்குப் போகும் காலத்தில் வாலமீகி மஹாஷி சிதரகூடத்தில் வலித்திருந்தனா. பரதன் அந்தச் சிதரகூடத்திற்கு வந்தபின்பு ரிஷி அதை விட்டுப் போனாரென்கையால் அதுமுதலாகத் தமஸாந்தீரத்தில் வலித்திருந்தாரென்று தெரிகின்றது.

பாஹுதண்டங்களையுடையவனும மிகுந்த ஸாமர்த்ய முடையவனுமாகிய ராமன தனவருத்தாரதங்களை யெல்லாம் கரமப்படி அமமுனிவாக்குச சொலலி, பிறகு லக்ஷ்மணனைப் பிராத்து 'லக்ஷ்மணா' அழகிய ஸவபாவமுடையவனே! உரத்துச் சிறந்த கடடைகளைக் கொண்டுவருவாயாக இவகு ஒரு வாஸஸதானம் ஏற்படுத்திக் கொண்டு வஸிககவேண்டுமென்று எனமனம் ஆசைப்படுகின்றது. ஆகையால் அதற்குரிய கடடைகளைக் கொண்டுவந்து நாம் இருக்கும்படி ஓர் இடம் ஏற்படுத்துவாயாக' என்றனன் பகைவரை அடக்குத திறமுடையோனாகிய அந்த லக்ஷ்மணனும், ராமன சொன்னதைக் கேட்டுப் பலவித காஷ்டங்களை வெட்டிக்கொண்டு வந்து பாணசாலை ஏற்படுத்தினன் ராமன, காரணமுழை முதலியவைகளாலும் அசைக்கக்கூடாதபடி நிலைகின்றிருப்பதும் மேற்கூரையுள்ளதும் பராகத அழகாயிருப்பதுமாகிய அந்தப் பாணசாலையைக் கண்டு, தனக்குப் பரிசாய் செய்துகொண்டு, 'இன்னும், என்ன ஆஜனையிடுவாரோ' என்றுமன ஆக்கத்துடன் இருக்கிற லக்ஷ்மணனைநோக்கி 'லக்ஷ்மணா! கறுத்த மானமாமஸத்தைக் கொண்டு வந்து, இந்தப் பாணசாலையில் அந்தந்த திசைகளில் அதிஷ்டானம் பெற்றிருக்கிற தேவதைகளைப் பூஜிப்போம். முதலில், வெகுதூரம் பிழைத்துக்ஷேமமாயிருக்க வேண்டுமென்று விருமபுகிறவர்கள் கருஹபரவேந்திறகுச் செய்கிற வாஸதுசாரதியை நடத்தவேண்டும். அழகிய கண்களையுடையவனே! நீ சீகரமாகக் கறுத்த மாணை அடித்துக்கொண்டுவருவாயாக. பசுவதரு செய்வது தோஷமாமேயென்று சங்கிக்கவேண்டாம். சாஸதாததில் விதிகபபட்ட காயத்தைச் செயதே தீர வேண்டும். அது தாமமென்றே நினைப்பாயாக ¹ அவ விதிககு அனுகூலமாகிய தாம சாஸ்தரத்தையும் அவ

தாணித்துப் பாரப்பாயாக' எனறன்ன. 1 வைரிகளை அழிக்
கவல்லனா லக்ஷ்மணன் இப்படி தமையன் சொன்ன
வராததையைக்கேட்டு அவ்வாறே கறுப்புமான அடித்
துக்கொண்டு வந்தனன். ராமன் மீளவும் அவனைப்
பாரத்து 'இந்தக் கறுப்புமான மாமஸத்தைப் பசனஞ்
செய்வாயாக. இதனால் க்ருஹாதிஷ்டான தேவதை
களை நாம் பூஜிப்போம். இந்தஸமயம் ஸதிரமான சுப
முஹூரத்தமாயிருக்கின்றது இந்தத்தினமும் மிக ஸதி
ரமானது' என்று மொழிந்தனன் பரதாபசாலியா
சிய அந்த ஸுமிதராபுதரனும் பக்ஷயமருகவாகக்
களிற சோரதமையால் பரிசுத்தமான ஒரு கறுப்புமா
னைக்கொண்டு அதன் மாமஸத்தை எளிகிற அகனியில்
வைத்துப் பசனஞ்செய்தனன். லக்ஷ்மணன், அம்மாம்ஸம்
நன்றாகக் காயந்து ரகதமெல்லாம் சுண்டிப்போய் பகவ
மானது கண்டு புருஷஸ்ரேஷ்டனாகிய ராமனை நோக்கி
'தேவர்களை நிகர்த்தவனே! இந்தக் கறுப்பு மருகமாம்
ஸத்தை எல்லா அவயவங்களோடும் பகவஞ்செய்தனன்.
எல்லா அவயவங்களோடுங்கூடப் பாகத்தினால் கறுத்
திருப்பது பற்றி இது கறுப்பு மருகம் போலவே புலப்படு
கின்றது நீ இனி வாஸ்துதேவதைகளை இம்மாமஸத
தைக்கொண்டு பூஜிக்கலாம். அதற்கு நீயே ஸாமாதய
முடையவன்' எனறன்ன. குணங்கள் பொருந்திய ஸ்ரீராம
பிரானும் ஜபிக்கவேண்டிய மந்தரங்கள் எல்லாவற்றிலும்
பண்டிதனாகையால், அவன் ஸனானஞ் செய்து சியமத்துட
னிருந்து வாஸ்துசாரதிககு வேண்டியகாமம் நிறைவேறு
மளவும் உள்ள மந்தரங்களை யெல்லாம் சுருக்கமாக ஜபித்
துக்கொண்டே வாஸ்துகாமங்களை நடத்தினன். அங்ங
னம் ராமன் வாஸ்துதேவதாஸமுஹத்தையெல்லாம்
பூஜித்துப் பரிசுத்தமாகி க்ருஹத்தில் பரவேசித்தனன்

அனவிலலாத ஒளியுடன் பரகாசிக்கின்ற ஸ்ரீ ராமபிரா
 னுக்கு அதனால் மனத்தில் மிகுந்த ஆநேதம் உண்டா
 யிற்று. ராமன் வைஸ்வதேவபலியையும் ருத்ரபலியையும்
 விஷ்ணுபலியையும் நடத்தி வாஸ்து சாரதியினபொருட்டு
 கருஹத்திலுள்ள பீடைகளெல்லாம் ஒழியும்படிக்கும்
 மிகுந்த மனங்களாக உண்டாகும்படிக்கும் அதற்குரிய
 புனயாஹவாசனசார்திஜபாதிகளைச் செய்து காமநதவ
 ருமல அநதநத மநதரங்கையும் ஜபித்து, விதியின்படி
 மீளவும் கதியில் ஸ்னானஞ் செய்து ஸமஸத பாபங்களும்
 சாரதமாகும்படி ஸமஸத பூதங்களையும் உததேசித்து
 மறுபடியும் உத்தமமான பலியை நடத்தினான். அநந
 தரம ராமன், பலியிடுவதற்காக வேண்டிய மேடைகளே
 யும் கந்தாவா முதலியவருடைய வாஸஸ்தானங்களையும்
 விஷ்ணு முதலியவர்களுடைய வாஸஸ்தானங்களையும்
 அகனிஹோதர கருஹங்களையும் ஆஸ்ரமத்திற்குத் தகு
 நதபடி சிறியனவாக நிருமித்துக்கொண்டனன். சுபலக்ஷ
 ணங்கள் பொருந்திய ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருவரும் வன
 த்திலுள்ள புஷ்ப மாலைகளாலும் பழங்களாலும் கிழங்கு
 களாலும் பக்வஞ் செய்த மாமஸங்களாலும் ஜலதாப
 பணங்களாலும் வேதங்களிற் சொல்லிய மந்தரஜபங்க
 ளாலும் ஸமிததுக்களாலும் நாணற்புலங்களாலும்
 தாபபங்களாலும் விதி தவருமல பூதங்களுக்கு த்ருபதி
 செயவித்து ஸீதையுடன் கூட மிகவும் அழகாரிருக்கின்ற
 அநதப் பாணசாலையில் பரவேசித்தனா. செடிகளின்
 இலைகளால் செய்யப்பட்ட மேற்கூரையுடையதும் அழ
 காரிருப்பதும் சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்பட்ட அநதநத
 இடங்களில் மடைப்பள்ளி முதலியவை நனராக ஏற்படுத்தப்
 பெற்றதும் அதிகமாகக் காற்று வீசப்பெருத்தாமாகிய
 அநதப் பாணசாலையில் ராமன் முதலிய மூவரும், தேவ

தைகள் ஸுதர்மஸபையில் பரவேசிப்பதுபோல தாம் வரஸஞ் செய்வதற்காக பரவேசித்தனர் அப்பொழுது ஜிதேந்தரியர்களாகிய அம்முவரும் பலவகைப்பட்ட பல மருகங்களும் பக்ஷிகளும் கிரம்பி, விசிதரங்களாகிய பூங்கொத்துகள் விளங்கப்பெற்ற செடிகளுடன் கூடி, யானைகளின் கீங்காரங்களாலும் மறறை மருகங்களின் கண்டதவனிகளாலும் கலகல வென்றெலித்துக்கொண்டிருக்கிற அந்தச் சிதரகூட பாவத்தின் வனபரதேசத்தில் ஸுகமாக விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். ராமன் இவ்வாறு மிகவும் அழகாயிருக்கிற அச்சிதரகூடப் பாவத்தையும், மருகங்களும் பக்ஷிகளும் ஸஞ்சரிக்கப்பெற்று அழகான துறையமைந்து மாலயவதி யென்னும் பேருடைய அப்பாவத்ததிலுள்ள நதியையும் சோந்தவுடனே ஸந்தோஷத்தினால் சரீரம் முழுவதும் பளபள வென்று விளங்கப்பெற்றுப் பட்டணத்தை விட்டு வந்ததனுண்டான மனவருத்தஞ்சிறிதுந் தோன்றாமலிருந்தான். ஐம்பத்தாறாவது ஸாககம் முற்றிற்று.

{

 ஸுமந்தரன் ராமனை விட்டு அயோத்யைக்குப் போதலும், பட்டணத்து ஜனங்கள் மனவருத்தமுறுதலும், தச்சரன் சோகப்படுதலும்.

}

இவ்வுணம் ராமன் புறப்பட்டுக் கங்கையின் தென்கரைக்குச் சோந்தவுடனே குஹன் மிகக் மனவருத்தமுற்று அந்த ரகுலசிகாமணி கணபராவையைக் கடந்து செல்லும் வரையிலும் அங்கேயே இருந்து ஸுமந்தரனுடன் கூட ராமனது குணங்களைப் பேசிக்கொண்டிருந்து அவனை அழைத்துக்கொண்டு தனவீட்டிற்குப் போயினான். அந்த ஸ்ருங்கிபேரப்புத்திலுள்ள சாராகன் ராமாதிகள் பரத்வாஜமுனிவரிடம் போவது, பரயாக

கூஷதரத்தில் அமமுனிவருடன கூடியிருப்பது முதலாகச் சிதரகூட பர்வதத்திற்குப் போகும் வரையிலும் நடந்த வ்ருத்தாரதங்க ளெல்லாவற்றையும் ஸுமந்தரனுக்குத் தெரிவித்தனா. பிறகு ஸுமந்தரன குஹனிடத்தில் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு மேலான குதிரைகளைத் தேரில் பூட்டிக்கொண்டு மிகக் மனவருத்தத்துடன் அயோத்யாபுரத்திற்குப் போயினன அவன் மராககத்தில் புஷ்பங்கள் நிறைந்து குழுகுழுவென்று மணங்கமழ்ந்துகொண்டிருக்கிற வனபரதேசங்களையும் நதிகளையும், ஸரஸஸுகங்களையும், கராமங்களையும், பட்டணங்களையும் பாராத்துக்கொண்டே தாண்டிச் சென்றனன. ¹ அநந்தரம் ஸுமந்தரன் ஸ்ருங்கிபோபுரத்தினின்றும் புறப்பட்ட முன்னராவது நான் ஸாயங்காலத்தில் அயோத்யைக்குப் போய்ச் சேர்ந்து, அநந்தரம் ஆந்தமற்றிருக்கக் கண்டனன். ஸுமந்தரன் ராமனை விட்டுப் பிரிந்ததற்கு முதலே மனத்தில் பரிதபித்துக்கொண்டிருந்தனன். மேலும், பாழடைந்தாற்போலாகி நிஸஸபதமாயிருக்கின்ற அநந்தரத்தைக் கண்டவுடனே மனவருத்தங்கரைபுரண்டு மேலெழப்பெற்றுத் தனக்குள் 'இப்பட்டணமும் இதிலுள்ள யானைகளும் குதிரைகளும் ஜனங்களும் ஜனாதிபதியும் ராமனுக்கு நேர்ந்த மனஸ்தாபத்தினால் மனவருத்தம் உண்டாகப் பெற்று அந்தச் சோகாக்க்னியில் ஆழந்து அவ்வகனியால் தஹிக்கப்படா திருப்பார்களா?' என்று சிந்தித்தனன். ஸுமந்தரன் இங்

1 முதல்நாள் கண்கையைத் தாண்டி ஒரு வருஷத்தினதீழ் வாஸஞ் செய்தல், இரண்டாவது நாள் பரத்வாஜாஸ்ரமத்தில் வலிந்தல், மூன்றாவதுநாள் யமுனைக்கரையில் இருத்தல், நான்காவதுநாள் சித்ரகூடத்திற்குப் போதல், ஐந்தாவது நாள் சாரங்கன் திரும்பி வந்து வ்ருத்தாரதத்தைத் தெரிவித்தல்—என்று தெரிவிக்கிறது.

கனஞ் சிறதி ததுககொண்டே, 'பட்டணம் கிம்ஸபதமாயிருக்கின்றது. மன்னவந்து கதியாதாயிருக்கின்றதோ' என்று வேகமாகப் போருதனமையுள்ள குதிரைகளை ஓட்டிக்கொண்டு பட்டணத்துதவாரஞ் சேர்ந்து தவரையுடன் பரவேசித்தனன ஸுமந்தரன் வந்துகொண்டிருக்கையில், பட்டணத்து ஜனங்கள் கண்டு நூறு நூறுகளும் ஆயிரமாயிரமாகவும் குமபல்கூடி 'எங்கே ராமன்' என்று வினாவிக்கொண்டு அந்த ஸாரதியை எதிர்கொண்டு ஓடி வந்தனர். ஸுமந்தரனும் அவர்களுக்கு 'நான் கங்காதிக கரையில் ராமனை விட்டு விடைபெற்றுக்கொண்டு மஹா னுபாவனாகிய அந்தத்தாராயினது கட்டளைப்படிக்குத் திருமபி வந்தேன்' என்றன ஜனங்கள், ராமாதிகள் கங்கையைத் தாண்டிச் சென்றார்களென்று தெரிந்து முகத்திலகண்ணீர் தளும்பப்பெற்று, 'ஐயோ! ராமனை இழந்தோமே! ஓ! என்ன பிழைப்பு' என்று பெருமூச்செறிந்து 'ஹா! ராமா!' என்று கூப்பிட்டிக் கதறினர். அந்த ஜனங்கள் குமபல்குமபலாக நின்றுகொண்டு 'இந்த ரத்ததில் ராமனைப் பராகக் கேரப்பெறுகிருக்கின்றோமே. அவனைப் பராகப்பெறாமல் பாழாய் விட்டோமே. 1 நாம் தானஞ் செய்யும்பொழுதும் யாகம் நடத்துமபொழுதும் விவாஹம் முதலிய மங்கலகாரங்களிலும் பெரிய ஸபைகள் சேரும்பொழுதும் அந்தந்த காரியங்களை நனகு நடத்துமபொருட்டு நமக்கு கடுவில் வந்திருக்கிறதேவேற்றுத் தாராயினாகிய ராமனை இனி நாம் ஒருகாலும் அங்

1 ஒருவன் தானஞ் செய்யும்பொழுது தேசகாலங்களைத் தெரிவித்து ஸத்பாத்ரமாயிருப்பவனுக்குக் கொடுப்பித்திறத்தாகவும், யஜ்ஞங்கள் செய்யும்பொழுது ந்யாயத்தின்படி ஸத்பாதித்த த்ராயங்களைக் கொண்டு அந்த யஜ்ஞங்களைச் செவ்வித்துத் கர்மங்களில் வரும் ஸத்தேஹங்களைத் தீர்த்து மறத்தவைகளை ஜ்ஞாபனஞ் செய்

கனமே நங்குட்டத்து நடுவில் வந்திருக்கப் பாக்கப் போகிறதில்லை. ராமன 'ஜனங்களுக்கு எது ஹிதம்? எது ப்ரியம்? எதனால் ஸுமம் உண்டாகும்?' என்று நன்கு ஆலோசித்துப் பார்த்து, தனதை தனபிள்ளைகளைப் பாதுகாப்பதுபோல இப்படடணம் முழுமையும் பாதுகாத்து வந்தானே' என்று ஒருவரோடொருவர் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், ஸுமந்தரன செவியுற்றனன். ஸுமந்தரன கடைத்தெருவில் போகும்பொழுது இருபுறத்திலும் ஸதரீகள ராமதுக்கத்தினால் பரிதபித்துச் சாரங்குகளினின்றும் தன்னைப் பார்த்துச் செய்யுங்கதறல்களைக் கேட்டுக்கொண்டே சென்றான். அந்த ஸுமந்தரன பரமதுக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு மனமயங்கின ஜனங்களைப் பாக்கப் பொருமல் முட்டாக்கிட்டு முகத்தை மூடிக்கொண்டு ராஜமரக்கத்தினமத்தியில் சென்று, தசரத மஹாராஜன வாஸஞ் செய்யும கருஹத்திற்குப் போய்ச் சேர்தனன். அவன சீகரமாக ரதத்தினின்றும் கீழே இழிந்து ராஜகருஹத்தில் பரவேசித்து, அரசன் வெளிக்கிளம்பி வாராகிருப்பதுபற்றி வெகு ஜனங்கள் சிதைந்திருக்கிற ஏழு கடடுக்களைத் தாண்டிச் சென்றான் அப்பொழுது அங்குள்ள ஸதரீகள மேடைகள் மேலிருந்தும் 'ஏழு கிலையுள்ள விமானங்களினின்றும் உபபரிகைகளினின்றும் ஸுமந்தரன வந்ததைக் கண்டு ராமனைக் காணுமையால் துக்கத்தில் ஆழந்து பரிதபித்து ஹாஹாகாரஞ் செய்தனா. அந்த ஸதரீகள மேன்மேலும் துக்கத்தினால் வருத்தி 'மீண்டு நிரமலங்கைக்காவும், விவாஹத்தில் உபயவர்க்கத்திலுள்ளவர்களுக்கும் பொதுவாக நின்று ஸம்மதிகாதவர்களுக்கும் வேண்டிய ந்ரவ்யங்களைக் கொடுத்தும் அழகங்களைத் தவறாமல் நடப்பிக்கிறதன்' எனும் ராமன் அங்கில் வந்திருப்பானென்று கருத்து.

னாகிய கண்களில் வேகமாக நீர் தளும்பப் பெற்றுக் கலக்க முற்றிருக்கையில் ஒருவரையொருவர் ஸ்பஷ்டமாகப் பாரக்க ரோமலே பாரத்துக்கொண்டிருந்தனர். அனந்தரம் ஆங்காங்கு உப்பரிகைகளிலிருந்து தசரதனுடைய பெண்களுள் ராமன காட்டுக்குப் போன மன வருத்தத்தினால் பரிதபித்து மெதுவாகத் தமக்குள் 'ஸுமந்தரன் இங்கிருந்து ராமனோடுகூடப் போயினான். இவ்விடத்திற்கு ராமனில்லாமல் வந்தனனே ! துககித்துக்கொண்டிருக்கிற கௌஸலையைக்கு என்ன சொல்லப் போகின்றனன்? ராமனில்லாமல் எனக்குப் பிழைத்திருப்பது கஷ்டமாயிருக்கின்றது. அப்படியே பிள்ளை புறப்பட்டுப்போகையில் கௌஸலையை பலாத்காரமாகப் பாரணன் களைப்பிடித்து வைத்துக்கொண்டிருப்பாளென்பது நிஜமாக ஸாதயமன்றென்றே எனக்குத் தோற்றுகின்றது' என்று சொல்லிக் கொண்டனர் அந்த ஸுமந்தரன் இவ்வினம் அப்பெண்களுள் சொல்லுகிற ஸத்யமரணபேசுக்களைச் செவியுற்றுகொண்டே, அவரது சோகாக்களியால் எரிவதுபோல புலப்படுகின்ற ராஜகுலத்திற்குள் வேகமாக பரவேசித்தன்ன அவன் எட்டாவது கடடில் நுழைந்து அங்கு வெளுத்துப் புலப்படுகின்ற மந்திரத்தில் புதரசோகத்தினால் வருந்தி மனமயங்கி முகம் வாடி உட்காரத்திருக்கிற மன்னவனைக் கண்டான். ஸுமந்தரன் அங்கு உட்காரத்திருக்கிற அம் மன்னவனிடஞ் சென்று நமஸ்காரஞ் செய்து, ராமன் சொன்னவற்றில் சிறிதும் தப்பாமல் சொல்லிவிட்டான். அரசனும் மனங்கலங்கப் பெற்றிருப்பதனால் அவவுரைகளைக் கேட்டுப் பதிலொன்றுஞ் சொல்ல முடியாமல் ராமன் காட்டுக்குச் சென்ற மனவருத்தத்தினால் பரிதபித்து மூர்ச்சித்துப் பூமியில்

வீழ்த்தனன். இப்படி மன்னவன் முாச்சித்தவுடனே
அந்தப்புரமடந்தையாகள் எல்லோரும் சோகத்தில்
ஆழ்ந்து வருந்தி, அவன் தரையில் விழும் பொழுதே
கைகளை உயரத தூக்கிக்கொண்டு 'ஹா' என்று கதறி
னார். அப்பொழுது கௌஸலையை, ஸுமிதரையும் தானு
மாகத் தரையில் விழுந்த பாததாவை எழுப்பி எடுத்தது
'மஹாபாக்யமுடையவனே! எவர்களுக்கு செய்யமுடியாத
காரயத்தைச் செய்யுந் திறமையுள்ளவனும உமது புதல்
வனுமாகிய ராமனால் அனுப்பப்பட்டு, அவன் வாஸஞ்
செய்கிற வனத்திலிருந்து வந்திருக்கின்ற தூதனாகிய
இந்த ஸுமந்தரனைப் பார்த்து ஏனேசாதிருக்கின்றீர்?
ராகுலதிலகனே! ராமனைக் காட்டுக அனுப்பி நீதியி
னினுந் தவறினீர். இப்பொழுது அதற்கு லஜைப
படுகின்றீர். அது யுகதமன்று எழுந்திருந். உமக்கு,
சொல்லித் தவறுதிருக்கும் வரதத்தைப்பற்றின புண்யம்
உண்டாகுமாக சோகிப்பதனால் பரயோஜனம் இல்லை.
தேவா! எவளிடத்தில் பயப்பட்டு ஸூதனைப் பார்த்து
ராம வருத்தநாதம் வினவாதிருக்கின்றீரோ, அந்தக்
கைகேயி இவ்விடம் இல்லை ஆகையால் பயமின்றி மனக்
கவலையற்றுப் பேசலாம்' என்றன இங்ஙனம் அந்தக்
கௌஸலையை சோகத்தினால் வருந்திக் கண்ணீர் தளும்
பப்பெற்றுத் தழதழத்த கண்டத்துடன் மஹாராஜனைப்
பார்த்து மொழிந்து உடனே சோகாதிசயத்தினால்
தானும் கீழே விழுந்தனர். இவ்விதம் புலம்பித் தரையில்
விழுந்த கௌஸலையையும் முாச்சித்தாக் கீழே விழுந்
திருக்கிற பர்ததாவையும் பார்த்து ராஜபத்னிகளெல்

ம் அழகிய குரலுடன் அழுதனா அநந்தரம்
வந்தப்புரத்தில் இங்ஙனம் அழுகுரல் உண்டாவதைக்
கேட்டுப் பட்டனத்திலுள்ள வயது சென்றவர்களும்

பருவம் சீரம்பினவாகளுமான புருஷர்களும் ஸத்ரீகளும் ஆகிய அனைவரும் காற்புறத்திலும் கோதனஞ் செய்த னர். அங்ஙனம் அநதப பட்டணம் முழுவதும் ராமன வனத்திற்குப் போன ஸமயத்திற்போல மீளவும் பெருங் கலகம் உண்டாகப் பெற்றிருந்தது ஐம்பத்தேழாவது ஸாககம் முற்றிற்று.

{ ஸுமந்தரன தசரதன்டத்தில் ராமன
சொல்லியனுப்பின ஸமாசாரங்களைக் கூறு
தலும், வரீதையின துககத்தைத் தெரிவித்
தலும். }

பிறகு மன்னவன சீதோபசாரங்கள் செய்யப்பெற்று மூர்ச்சை தெளிந்த ராமனது வருத்தாரதங்களை விசாரிக்கும்பொருட்டு அவன்டத்தினின்று வந்திருக்கிற அநத ஸுமந்தரனை அருகில அழைத்தன்ன அமமன்னவன ராமனைப் பற்றியே சோகித்துக்கொண்டிருந்தமையால் துககசோகங்கள் சீரம்பப்பெற்று வயது முதிர்ந்தமையால் அவற்றை அடக்கமுடியாமல் மிகவும் பரிதபித்துக் கொண்டிருந்தன்ன அவன ஒருகாலும் துககத்தை அனுபவிக்காதவனாகையால் புதிதாய்ப் பிடியுண்டயானே போல ஒன்றும் தோற்றாமல் பெருமூச்செறிந்து கொண்டு தயானஞ்செய்வதுபோல பேசாதிருந்தன்ன. அங்ஙனம் வியாதியால் பீடிக்கப்பட்ட யானேபோல சிகதையுற்றிருக்கின்ற வருத்தனாகிய அமமஹாராஜனிடம் வந்து ஸுமந்தரன கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு நின்றிருந்தன்ன அரசனும், தன்னருகில புழுதிபடிந்து அழகு குலைந்த அவயவங்களோடு முகத்தில் மிகுந்த கண்ணீர் பெருக ஒளி மழுங்கி நிற்கிற ஸுமந்தரனைப் பார்த்து மிகவும் பரிதாபம் அடைந்து மேல வருமாறு கூறினன. — 'ஸூதனே ! மேலான ஸுகங்களை அனுபவித்த தர்மஸ்வபாவனாகிய

அந்த ராமன எந்த வருஷத்தின கீழ் வலித்திருக்கின்ற
 னன்? எதைச் சாப்பிடுகின்றான்? ஸுமந்தரா! அவன்
 துக்கத்தை அனுபவிப்பதற்குரியவனன்றே! மேலான
 படுக்கையில் படுத்துக்கொள்ள வேண்டியவனாயிற்றே!
 அப்படிப்பட்ட ராஜகுமாரன கஷ்டப்பட்டு வெறுதரை
 யில் அநாதனபோல எப்படி படுத்துக்கொள்கின்றான்?
 எவன் போகும்பொழுது காலடகளும் தோகளும்
 யானைகளும் பினொடரது செல்லுமே, அப்படிப்
 பட்ட ராமன இப்பொழுது ஜனஸஞ்சாரமில்லாத அரண்
 யத்தில் எப்படி இருக்கின்றான்? கருநாகளாகிய ஸீம
 ஹாதி மருகங்களும் மலைபாம்புகளும் கருஷ்ணஸரப்
 பங்களும் நிறையத் திரிந்துகொண்டிருக்கிற வனத்திற்கு
 என்குமாராகளாகிய ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும்
 எப்படி போயிருக்கின்றான்? ஸுமந்தரனே! ஸீதை
 மிகவும் ஸுமரையிருக்கத்தகுந்தவள அவள கதிலயக
 கண்டால் எவர்க்குத்தான் மன வருத்தம் உண்டாகாது?
 அப்படிப்பட்ட ஸீதையை அழைத்துக்கொண்டு அந்த
 ராஜகுமாரர்கள இருவரும் ரத்தகினிந்நம் கீழே இழி
 ந்து எப்படி காலநடையாய் போயினா? ஸூதனே!
 அஸ்வீனீதேவதைகள் மந்தரபாவத்தில பரவேசிப்பது
 போல வனந்தரத்தில் பரவேசிக்கின்ற எனபுதலவர்களைக்
 கண்டாயர்கையால், நீ பரயோஜனங்களெல்லாம் நிறை
 வேறப் பெற்றனை. அரண்யத்திற்குப்போனபின்பு ராமன
 யாது மொழிந்தான்? லக்ஷ்மணன் யாது கூறினான்?
 ஸீதையும் என்னசொல்லினான்? ராமன் என்கென்கு உட்
 காரத்திருந்தானே, என்கென்குப் பரித்திருந்தானே,
 அவையெல்லாவற்றையும் எனக்கு விஸதரமாக வாணித்
 துச் சொல்லவேண்டும யயாதி ஸவாககத்தினிந்நம்
 கீழே விழுமபொழுது, தனக்கு ஸஜஜனஸஹவாஸம்

கேரிடும்படி இகத்ரணே வேண்டிக்கொண்டு அ த ன ல
 ஸ்வாககத்தினின்று கழுவிக்கீழேவிழுந்த துககம சிறி
 தும் கெஞ்சில தோற்றப் பெருதிருந்தனன. அப்படியே
 காணும் ராமனை விட்டுப்பிரிந்த மஹாதுக்கத்தில ஆழ்
 கதிருப்பினும், அவனது சரிதரத்தைக் கேட்பதனால்
 வது அந்த வருத்தந தீர்ப்பெற்றுப் பிழைத்திருப்பேன்
 என்றனன. மனனவன இங்ஙனம் வினாவுகையில் ஸுமந
 தான கண்டத்தில் கண்ணீர் வந்தடைக்கப் பெற்று அதி
 னால் தழதழத்த வாரத்தையுடன் அமமஹாராஜனைப்
 பார்த்து மொழிந்தனன — ‘மனனவாதலைவனே! ராமன
 தாமதத்தையே பரிபாலிக்க முயன்று உன்னை கினைத்துக்
 கைகளைக் குவித்துத் தலைவணக்கி நமஸ்காரஞ்செய்து
 என்னைப் பார்த்து, ‘ஸாரதி’ எனதந்தை ஆதமஸவருப்
 முணர்ந்தவா; தலைவணக்கி நமஸ்காரஞ் செய்ந்திருந்த
 வா ஆகையால், நான் அவரை நமஸ்கரித்தேனென்று
 மொழிந்து எனக்குப் பதிலாக அமமஹானுபாவரது பா
 தங்களிரண்டிலும் தலைவணக்கி நமஸ்காரஞ் செய்
 வேண்டும். ஸூதனே! அந்தப்புரத்தில் ‘இவா அவா’
 என்றுபாராமல் எல்லோராகுமநானசொன்னேனென்று
 சொல்லி எனது ஆரோக்யத்தை அறிவித்து அவர
 வா பருவத்துக்குத் தகுந்தபடி எனது நமஸ்காரத்தை
 யுந் தெரிவிக்கவேண்டும். எனதாயாகிய கௌஸலையைக்
 கும் நீ எனக்கேழ்மததையும் எனது நமஸ்காரத்தையும்
 சொல்லவேண்டும். அவளுக்கு, தாமததிலாவது பாததா
 வினிடத்திலாவது ஏமாறாமல் மனஆக்கமுற்றிருக்கும்
 படி நான் சொன்னதாகச் சொல்லவேண்டும். மேலும்,
 இவவார்த்தையையுந் கூட அவனிடம் கூறுவாயாக.
 ‘தேவி! நீ எப்பொழுதும் தாமத்தைக் கைவிடாமல்
 அந்தந்த காலங்களில் தவறாமல் அக்னிஹோத்ர க்ருஹ

ததிற்கு வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பாராயாக. அரசரது பாதங்களில் தெய்வத்திற்குப் போல் பரிசரையை நடத்திக்கொண்டிருப்பாராயாக. உனக்குச் சக்களத்திகளாகிய கைகேயி முதலிய என தராயமார்க ளெல்லோரிடத்திலும் 'நான மேற்பட்டவள்' என்கிற காவமாவது, 'நான ஜயேஷ்ட பதனியாகையால் ஒரு வாகுக்கு கீழ்ப்படிந்திருக்கலாகாது' என்கிற மனப்பெரு மையாவது உண்டாகப் பெருமல அவையிரண்டையும் தூரத்தில் துறந்திருப்பாராயாக. அம்மா! அரசனையும், அரசனைப்போல கொளனிக்கத்தகுந்தவளாகியகைகேயி யையும் பேதமின்றி அனுஸரித்திருப்பாராயாக. அரசர கள் தனத்தினால் பெரியோராகளே யன்றி வயஸஸைப் பற்றி அன்று. தனத்தினால் பெரியோராயிருப்பவர்களே ராஜாக்களாவார்கள். ஆகையால் பரதன் சிறியவனா யினும் அவன் ராஜாவாகையால் அவனைப் பெரியவ னென்றே பாவிக்கவேண்டும் ராஜதாமததை மனத் தில் படுத்திக்கொள்வாராயாக இதுஉனக்கே தெரிந்திருக் கும்' என்றான் பரதனிடஞ் சொல்லும் படிக்கும் என னைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தான் — 'ஸூதா! நீ! பரதனுக்கு எனக்கேழ்மததைச் சொல்லவேண்டும். மேலும், தராயமார்கள அனைவரிடத்திலும் பேதமின்றி நயாயத்தின்படி நடக்கவேண்டுமென்று நான் சொன் னதாக அவனுக்குச் சொல்லவேண்டும் இக்ஷ்வாகுவம் சததை மனக்களிப்புறச் செய்யும் மஹாபுஜனாகிய அநதப் பரதனைக் குறித்து 'நீயுவராஜனாயிருந்து, ராஜ யத்தில் பரதானமாகத் தகப்பனாரையே வைத்து அவ ரது ஆஜ்ஞையின்படி பரிபாலித்து வரவேண்டுமேயன்றி அவரை உலலங்கனஞ் செயயலாகாது. ஏனெனில், அவர் மிகவும் வயது சென்றவா. ஆகையால் அவர்

சொன்ன வார்த்தைக்குத் தடைசெய்யலாகாது. யௌவ ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றி அவரது ஆஜனையை நடத்தி இஷ்டங்களான போகங்களை அனுபவித்து ஜீவித்திருப்பாயாக' என்றும் சொல்லுவாயாக' என்ற ன்ன. ராமன் மீளவும் என்னைப் பார்த்துக் கண்ணீர் மிகவும் தருமப்ப பெற்றுப் பரதனுக்குச் சொல்லும்படி மீளவும் மொழிந்தனை 'பரதா! எனதாய பிள்ளைகளிடத்தில் மிகுந்த பரேம முடையவள அதற்குத் தகுந்தபடி நான் அவளருகில் இல்லாமற்போயினும் நீ எனக்குப் பதிலாக இருந்து உனதாயைப்போலவே என தாயாரையும் பாரத்துக்கொள்ளவேண்டும்' என்று எனனுடன் சொல்லிக்கொண்டே மனவருத்தத்தினால் கண்களிரண்டும் செந்தாமரைமலர்போல விளங்குப பெற்று மிகவும் கண்ணீர் பெருக்கின. லக்ஷ்மணன்மாத்ரம் மிகுந்த கோபாவேசத்துடன் பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு 'இந்த ராஜகுமாரனாகிய ராமன் எந்த அப் பாரதஞ்செய்தானென்று நகரத்தினின்றும் துறத்தப்பட்டனன் ராமனை அரண்யத்திற்கு அனுப்பினதைப்பற்றி நான்குமூன்றுமாம் மிகுந்த மனவருத்தம் அடைகின்றனம் இவ்வளவு எவர்களுக்கு இந்த மனவருத்தம் கொடுப்பதனால் அம்மன்னவன் செய்கது மிகவும் அக்ராயமேயென்பதில் ஸந்தேஹமேயிலலை. அவ்வரசன் துச்சமாகிய கைகேயியின் ஆஜனையை உட்பட்டு இப்படிப்பட்ட துஷ்டகாரயத்தைக் காரயம்போல நினைத்துச் செய்தனன். 'அரசன் தான் செய்த பிரதிஜனையை நிறைவேற்றினானா, அது எப்படி அகாரயமாகும்?' எனபாயோ? கைகேயி ராஜ்யலோபத்தினால் ராஜாவினிடத்தில் ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பும்படி சொல்லிச் செய்வித்ததேயன்றி வேறில்லை ஆகையால் இது

தோஷமெனபதைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டிய அவர் யமேயில்லை. அன்றியே கைகேயிக்கு வரங் கொடுத்திருந்தானாகையால் அகைப்பற்றி இங்ஙனஞ் செய்ய நேரிட்டதென்றாலும், எவ்விதத்திலும் துஷ்கராயஞ் செய்ததேயாகுமன்றி அழகாகவே செய்தானென்று சொல்லமுடியாது அவ்வாறுகளுக்கு ராமனை அரண்யம் போகத் தூரத்துவதும் பரதனுக்கு ராஜ்யத்தில் பட்டா பிஷேகஞ் செய்வதுமே பலன்களாகவேண்டு மென்று நிரப்பாதயில்லை யன்றோ? ஆகையால் இது எப்படி பாராததபோதிலும் துஷ்கராயமே யெனப்பதற்கு ஸந்தேஹமே யில்லை. இப்படி எங்களைப் பிடிப்பது, தெய்வம் தன்மனம் போனபடி மன்னவனைத் தூண்டி விட அதற்கு வசப்பட்டு மன்னவன் செய்தானன்றி ஸவ புத்தியைக் கொண்டு செய்யவில்லையெனிலும், தெய்வம் பரேரித்த பொழுதிலும் எதாவதொரு தோஷத்தை முன்னிட்டிக்கொண்டே பரிதயாகஞ் செய்யவேண்டும். ராமனைப் பரிதயாகஞ் செய்வதற்கு அப்படிப்பட்ட காரணம் ஒன்றும் புலப்படவில்லை ராமனை அரண்யத்திற்கு அனுப்புவது சீரமபவும் நயாயவிருத்தமாயிருக்கின்றது ஆயினும் புத்திககுறையினால் ஆலோசியாமல் மன்னவன் செய்துவிட்டான். ஆகையால் அது இப்பொழுது அவனுக்கே அனுதாபத்தை விளைவிக்கப்போகின்றது தந்தையை நிகழ்க்கலாகாதென்பாயோ? எனக்கு மஹா ராஜனிடத்தில் தந்தையின் தன்மை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை அவரிடத்தில் எனக்குத் தந்தையென்னும் புத்தியே உண்டாகவில்லை எனக்கு உடன்பிறந்தவனும் ஸவாயியும் பரதனும் தந்தையும் ராகவனே. ஸமஸ்த லோகபரியனும் ஸாவலோகஹிதனுமாகிய ராமனை விட்டு, இப்படிப்பட்ட கஞ்சாகாமத்தைச் செய்ததனால் உலகங்களுக்கெல்லாம் அபரியனும் லோகஹிதத்

தில் ஆஸகதியற்றவனுமாகிய உன்னிடத்தில பரதனைப் போன்றவனுக்குத் தவிர மற்றை ஸமஸத லோகங்க ளுக்கும் பரீதி எப்படி உண்டாகும் ? ஸகல பரஜைகளின் மனத்திற்கும் இனிப்பைக் கொடுக்குந் தனமையனும் தாமஸவபாவனுமாகிய ராமனை அரண்யத்திற்கு அனுப் பி இவ்வுலகத்திலுள்ளவா அனைவரோடும் விரோதித் துக்கொண்டு நீ எப்படி அரசனாயிருக்கப்போகின்றனே?' என்று அரசனிடம் சொல்லுவாயாக' என்றான். மஹா ராஜனே ! ஸீதையோ வென்றால், லக்ஷ்மணனைப்போல ஒன்றுக் கூறமாட்டானே யன்றி மனத்திலுள்ள சோகா திசயத்தினால் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு கம்பீரமான மனமுடையவளாகையால் உள்ளே பூதம் ஆவேசிக்கப் பெற்றவளபோல அப்படி இப்படி அசையாமல் நின்று திகைத்தவளபோல கணவிழிகள் இரண்டும் ஆணியிட் டாறபோல ஒரே நிலையாக விளங்கப் பெற்று எல்லாவற் றையும் மற்றது புனசிரிப்புடன் பரகாசிகளும் நிலையும் தொலையப்பெற்று வெறுமனே இருந்தனள். அவள் ராஜ குமாரத்தியாகையால் அதுவரையில் எந்நாளும் வயஸ் னத்தை அனுபவித்ததற்கதவ ளன்று அப்படிப்பட்ட ஸமயத்திலும் கைகேயியைப்பற்றி ஒரு சொல் சொல்லி யும் கிந்தியாதிருந்த அப்பெண்பிள்ளையை எவ்வண்ணம் புகழலாகும் ? அந்த ஸீதை பாததாவின துயரத்தைப் பார்த்து அதனால் தனக்கு மனவருத்தம் உண்டாகப் பெற்று அழுதுகொண்டிருந்தனள் அதுவேயன்றி என் னிடம் ஒன்றுஞ்சொல்லவில்லை அவள் தன் பாததாவை வெறுமனே பார்த்துக்கொண்டிருந்து மனவருத்தத்தி னால் முகமவாடி வதங்கப்பெற்று நான் பரயாணமாய்ப் புறப்பட்டுப்போவதைக் கண்டவுடனே 'ரதம் போயிற்று; இனி ராகவன எப்படி நடக்கப்போகின்றான்' என்று துக் கத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் கண்ணீர் பெருக்கினள்.

லக்ஷ்மணன் புஜிதகளால் சுஸ்ருஷைகள் செய்து காத
துக்கொண்டிருக்கப்பெற்ற ஸ்ரீராமன் அந்நன்ம மொ
ழித்து முகத்தில் கண்ணீர் தருமபக கைகளைக்குவித்துக்
கொண்டிருந்தனன். அப்படியே ஸீதையும் பார்ப்பவா
களுக்கும் கேட்பவர்களுக்கும் மிகுந்த மன இரக்க முண
டாகுமபடி அழுதுகொண்டு ராஜ ரகததையும் ரத்த
தைப்போலவே என்னையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த
னன் ஐம்பதத்தெட்டாவது ஸாககம் முற்றிற்று

{ ஸுமந்தரன் தசரதனுக்கு, ராமனைப் பிரி
 நதி அயோதயையிலுள்ள சராசரங்கள்
 னைத்தும் மனவருத்தமுற்றிருப்பதைக் கூ
 றுதலும், தசரதன் அதைக் கேட்டுப் பச
 சாததாபத்தினால் மூர்ச்சிததலும் }

¹ (இப்படி மந்தரிஸரேஷ்டனும் ஸாரதியுமாகிய ஸு
மந்தரன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் அரசன் கேட்டு
'மறறை வருத்தாரத்தங்களையும் சொல்லுவாயாக' என்ற
னன். ஸுமந்தரனும் அரசன் து வாரத்தையைக் கேட
டுக கண்ணீர் வந்து கண்டத்தில் நின்றடைக்கையில் மிக
வும் ஆயாஸம் அடைந்து மீளவும் ராம வருத்தாரத்த
தை விஸ்தாரமாக இவ்நன்ரு சொல்லத்தொடங்கி
னன் — 'மஹாராஜனே! வீரர்களாகிய அவ்விருவரும்
ஐடைகளைத் தரித்து மரவுரிகளை உடுத்துக் கங்காநதி
யைக் கடந்து பரயாக்ஷேதரத்தைக் குறித்துப் போயி
னார். லக்ஷ்மணன் ராமனைக் காத்துக்கொண்டு எல
லோராகும் முன்னே சென்றனன் 'பிறகு ஸீதை கடந்து
சென்றனள். பின்புரக்குலாநந்தகானாகிய ராமன் கடந்து
சென்றனன். அந்நன்ம அவர்கள் போய்க்கொண்டிருக்
கையில், அப்பொழுது பார்த்திருந்து பாரதினனாக
யால் அவர்களைப் பின்னொடர்ந்துபோக நேரமல்ல நான்
திரும்பி வந்தனன்) ராமன் வனத்திற்குப் பரயாணமாய்ப்
புறப்பட்டுப் போனவுடனே நான் திரும்பிவிட்டனன்.

¹ குண்டலிதம் வியாக்கியானத்தில் இல்லை.

திரும்பிண்போதிலும் எனகுதிரைகள் ராமவியோகதுக் கத்தினால் மிகவும் உஷ்ணமாக மூச்சுவிட்டுக்கொண்டு வழியில் சரியாய் நடந்து செல்லாமல் இடக்கு பண்ணிக் கொண்டிருந்தன. பிறகு நான் ராஜகுமாரர்கள் இருவா க்கும் அஞ்ஜலிசெய்து ரத்தத்தில் ஏறிகொண்டு அடக்க முடியாத அந்த மனவருத்தம் முழுவதையும் அடக்கிக் கொண்டு பரயாணமாய்ப் புறப்பட்டனன். நான் அந்த ஸ்ருங்கிபேரபுரத்திலேயே 'திரும்பியும் என்னை ராமன் சாராகள் மூலமாக வரவழைப்பானே' எனனும் ஆசை யிலை குஹனுடன் கூடப்¹ பலதினங்கள் வஸித்திருந்

1 இங்கு (பலதினங்கள்) என்ற விடத்தில் பலதினங்களென ரூல—மூன்று தினங்களென்று சிலர் கருத் - வாஸ்தவமாகப் பார்க்க ில்—(செடியின் கீழ் ஒரு நாள், பரதவாஜாஸ்ரமத்தில் இரண்டாவது நாள், யமுனைக்கரையில் மூன்றாவது நாள், நான்காவது நாள் சிதர கூட பரவேசம், ஐந்தாவது நாள் குஹனுடைய சாரர்கள் ராமவருத் தாந்தம் தெரிவித்தல், ஆறாவது நாள் ஸூதன அயோத்யைக்குப் புறப்படுதல் ஆகையால் ஆறு தினங்கள் ஆயின அல்லது—இரண் டாவது நாள் பரதவாஜாஸ்ரமத்தில் ராமன் சித்ரகூடத்திற்குப் போவதாக சிச்சயிக்கையால், அது தெரிந்து சாராகள் மூன்றாவது நாள் வந்து ஸூமந்த்ரனுக்குத் தெரிவிக்க, நான்காவது நாள் ஸூமந்தரன் புறப்பட்டானென்று நினைக்கலாமாயின கனகாதீரத்தில் மூன்று தினங்கள் இருந்ததாகத் தெரிய வருகின்றது. ஆகையால் 'பலதினங்கள்' என்றால் மூன்று தினங்களென்று கொள்ளவேண் டும் ராமவியோகத்தினால் ஒவ்வொரு தினமும் ஒரு கல்பம் போல தோற்றுகையால் அம்மூன்று தினங்களையே பலதினங்களாகச் சொல்லினன். இங்ஙனம் கோவிந்தராஜா

வீதா ராம லக்ஷ்ணங்கள் கனகையைச் சேர்ந்த குஹனுடனி ருந்த தினம் ஒன்று, கனகையைத் தாண்டி ஆலமரத்தினடியில் இரு ந்த தினம் ஒன்று. ராமன் பரத்வாஜாஸ்ரமஞ் சேர்ந்தவன்ஷுத் தினம் அங்கிருந்து சாரர்கள் வந்த தினம் ஒன்று, ஆக மூன்று தினங்கள் ஆகின்றன. இவையே பலவென்று சொல்லப்பட்டன.

தனன். மஹாராஜனே! ¹ உன தேசத்திலுள்ள வருஷங்களுக்கூட ராமவயஸனம் பொறுக்க முடியாமல் இளைத்துப் புஷ்பங்களோடும் தளிரகளோடும் மொகளுக்களோடும் வாடியிருக்கின்றன. இனி மனிதர்களைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? ² நதிகளிலும் குளங்களிலும்

ராமன் பரதவாஜாஸ்ரமத்திற்குப் போய்ச் சோந்த இரண்டாவது நாள் சாராகன் அங்கிருந்து வந்து ஸாமந்த்ரனுக்கு வருத்தநாதன் தெரிவிக்கையில், அவனும் அனைப்பதினமே பரயாணமாய் புறப்பட்டு மூன்றாவது நாள் ஸாயங்காலம்—அதாவது—புறப்பட்டதினத்தோடிகூட மூன்றாவது நாள் ஸாயங்காலம் அயோத்யையைச் சேர்ந்தனன் ஆகையால் 'ததஸ ஸாயாஹஸமயே த்யூதீயேஹி ஸாரயி' அயோத்யாம் ஸமதுபராபய கிராநநஜாம் டீஷாஸஸு' என்று அவன் மூன்றாவது நாள் அயோத்யையைச் சேர்ந்தானென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது ஆகையால் (த்யூதீயேஹி) எனப்பற்றியிருக்கிறபேர புரத்தினின்று புறப்பட்ட தினத்தோடு கூட மூன்றாவது நாள் அயோத்யைக்குப் போய்ச்சேர்ந்தானென்று தெரிகின்றது இங்ஙனம் மஹேஸ்வர தீர்த்தா.

1 இதற்கு—'விஷயே தே மஹாராஜ ராமவயஸநாஸிதா' அபி வருக்ஷா பரிமலாநா ஸபுஷ்பாகுரகோரகா' என்று மூலம் (மஹாராஜ) மஹாராஜனே! (விஷயேதே) உன தேசத்திலுள்ள (ராமவயஸநாஸிதா) ராமதுக்கம் பொறுக்கமாட்டாமல் இளைத்திருக்கிற, (வருக்ஷாஅபி) வருஷங்களும், அபிஸபத்தத்திலை கொடுக்க முத்தவிய வறறையுடன கொள்ளவேண்டுமே. பருப்பருத்த வருஷங்களுக்கும் இந்நதகத்தியாயின் சிறிய கொடுக்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமோவென்று கருத்து. (ஸபுஷ்பாகுரகோரகா) புஷ்பங்களோடும் தளிரகளோடும் மொக்குகளோடும் கூடவே இதனால் வயாதிமுதலியவற்றால் வருஷங்களில் எதோ ஒருபாகமே கெட்டுப்போய்ற்றென்பது தடுக்கப்பட்டது. முழுவதும் கெட்டுப்போய்ற்றென்படி. இதனால் வருஷாவருஷங்களில் 'இளையது முற்றினது' என்னும் பேதமில்லாமல் எல்லா அவயவங்களும் ஒரேகாலத்திலே கெடுதியை அடைந்தனவென்றுகருத்து.

2 இதற்கு 'உபத்யோஷா கஜீய பவ்வாசி ஸாரஸி' பரிஸுஷ்பகாஜாஜி வரம்புபவ்வாசி' என்று மூலம். (கஜீய) கதிகள்,

சூட்டைகளிலும் ஜலங்கள் கொதித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அரண்மனைகளிலும் உதயானவனங்களிலும் வருஷங்களின் இலைகள் எல்லாம் உலரத் திருக்கின்றன. அரண்மனைகளில் ஜந்துக்கள் சலியாதிருக்கின்றன. கருமருகங்கள் இறைக்காகத் திரிவதையும் இழந்து விட்டன ராமவியோகத்துக்கத்தினால் அரண்மனைகள் முழுவதும் நிஸ்ஸபதமாயிருக்கின்றன மன்னவனே! தாமரையோடைகள் அனைத்தும் கொடிகள் உலரத்திவதனால் இலைகள் ஜலத்தில் மறையப்பெற்று, அந்த இலைகள் அழுகிப் பாழாய் விடுகையால் கலங்கிய ஜலமுடையவைகளாகத் தாமரைப் பூக்கள் வாடி வதங்கவும் மீன்களும் ஜலப்பூக்களும் மழுங்கி மறையவும்பெற்றுக் கலக்க முற்றிருக்கின்றன. ஜலத்திலுண்டாகும் புஷ்பங்களும் பூயியில் உண்டாகும் புஷ்பங்களும் பழங்களும் காய்களும் வாஸனை குறையப்பெற்று முன்போல விளங்கவில்லை. இந்தப் பட்டணத்திலுள்ள உதயானவனங்களெல்லாம் பூக்களின் இனிய நடைகளும் ஒலிகளும் ஓயப்பெற்றுப் பாழாயிருக்கின்றன புருஷர்களில் சிறந்தவனே! உதயான ஓன்றாவது என மனத்திற்கு இனிதாகப் புலப்

(உபதேச உட்கா) கொதித்த ஜலமுடையவை நதிகள் கொதித்தன வெனனும் அதுவுள்ள ஜலம் கொதிக்கின்றதென்கையால் ஜலத்தில் எதோ ஒருபாகமன்றியே முழுவதும் அடிவரையில் கொதித்ததென்று பொருள். இதனால்—வெயில் பட்டுக் கொதித்துப் போனதென்றது ஏற்படுகின்றது, (பவ்வலாசி ஸராஸ்வதி) சூட்டைகளும் குளங்களும். இதனால் சிறியதென்றும் பெரியதென்றும் வாசியில்லாமல் ஜலமுள்ள இடங்களெல்லாம் கொதித்தனவென்று கருத்து. (வநாசி) இடைவிடாமல் ஜலந்தேக்கி வளர்ப்பாரில்லாமல் வருமழை போமழைகளில் வளர்ந்தவையாகையால் கடினாகாரங்களாயிருப்பவை பென்றபடி. வெயில் முதலியவற்றிற்கு வாடாத வலிவை

படவிலலை. நான் அயோத்யைக்குள் புகுநதுவருகையில்
என்னை ஒருவனாயினும் அபிநைதிககவிலலை. ஜனங்கள்
எல்லோரும் எனனோடு கூட ராமன் வரககாணுமையால்
மனவருததம் மிகப்பெற்று அடிக்கடி பெருமூச்செறிந்து
கொண்டிருக்கின்றனா. தேவனே! ராமனிலலாமல
இவவிடம் திருமபிவந்த ராஜரதத்தைக கண்டு ராஜ
மராககத்திலுள்ள ஜனங்கள் எல்லோரும் துயரத்தினால்
கண்ணீர் பெருகுகின்றனா. ஸதரீகள் மேல மெத்தை
களிலும் விமானங்களிலும் உப்பரிகைகளிலும் ஏறிக
கொண்டு ராமனிலலாமல ரதமமாதரம் வருவதைக
கண்டு ராமனைக காண்ப பெருமைக்கு வருந்தி ஹாஹா
காராடு செயதனா ஸதரீகள் மிகவும் பரிதபித்து மேன
மேலும் வேகமாகக கண்ணீர் பெருகி வருவதனால் மிக
வும் அகன்று மை கரைந்து குலையப் பெறுகையால்
நிர்மலமாய விளங்குகின்ற நீண்ட கண்களுடன் ஒருவரை
யொருவர ஸபஷ்டமாகப் பாரகக நேராமலே பாரத்துக
கொண்டிருக்கின்றனா ராமனைப் பற்றி மனவருததப்
படும விஷயத்தில் சதருக்களுக்காயினும் மிதராக
ளுக்காயினும் உதாஸீனாருக்காயினும் பேதமென்பது
சிறிதாயினும் புலப்படவிலலை. எல்லோரும் ஒருவிதமா
கவே வருததப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனா. மஹா
ராஜனே! இவவயோத்யையிலுள்ள ஜனங்கள் எல்லோரும்
மனக்களிப்பினறி வருந்துகின்றனா. கஜங்களும் அம்
வங்களும் வருததப்படுகின்றனா. எல்லா விடத்திலும்
ஜனங்களின் அழுகுரலினால் ஸந்தோஷமென்பது சிறி

புடையவையென்றாகருத்து (உபவநாசி) பரதிதினமும் ஜலம் வற்று
திருக்குமாறு ஜலநதேக்கி வளர்த்தவையாகையால் மெதுவாயிருப்
பவை யென்றடி. இவவிரண்டும் (பரிஸுஷ்டபலாஸாசி) ஒரே ரீதி
யாக இலைகள் உலாந்து போயின.

தும் புலப்படாதிருக்கின்றது. ஆங்காங்கு நீண்ட பெருமூச்சுகளின் சபதங்கள் எழும்புகின்றன. ஸ்வாஸவியாகியினால் மூச்சு தடைபடப் பெற்றவாபோல ஜனங்கள் துக்கத்தினால் வருத்தி ஹாஹாகாரம் செய்கின்றனர். எங்குப் பாராததபோதிலும் ஆரதம் உண்டாகாதிருக்கின்றது. ராமனைக் காட்டுக அனுப்பினதனால் எங்குப் பாராததபோதிலும் மனவருத்தமே. ஆகையால் இவ்வயோதயை புதரனைப் பிரிந்த கௌஸல்யைபோல எனக்குப் புலப்படுகின்றது' ¹ எனறன. இங்ஙனம் ஸாரதியாகிய ஸுமந்தரன் சொன்ன வாரததையைக் கேட்டு மன்னவன் கண்ணீர் கண்டத்தில் வந்தடைக்கையால் தழதழத்து மிகவும் தீனமாகிய உரைகளை உரைத்துக் கொண்டே அந்த ஸாரதியைப் பார்த்து, ² 'கைகேயியின் கருத்தெல்லாம் பாபத்திற்குப் பிறப்பிடம். மேலும், அவள் பாபிஷ்ட வம்சத்திற் பிறந்தவளாகையால் அதற்குத்தகுந்தபடி பாபிஷ்டஸ்வபாவ முடையவளாயிருக்கின்றனள் அப்படிப்பட்ட கைகேயி 'ராமனைக் காட்டுக அனுப்புவாய்' என்று தூண்டுகையில், நான் கரையாலோசனையில் ஸமாததாளாகிய பெரியோராக

1. இது வரையில் ராமனது ஸ்வாத்மதையை ரிஷி அனுஸந்திதாரென்று பரந்தகதவஸதுதவனி ஏற்படுகின்றது பரந்தகதவஸ உதவனியாவது — ஒரு பரந்தத்தில் ஒரு கதை சொல்லிக்கொண்டுவர, அதில் மற்றொரு தாதபாயம் ஏற்படுவதே

2 ஸுமந்தரன் தசரதன் கேட்டவற்றிற்கு உததரஞ் சொல்லி அதேபோலி சிவலாமல் ராஜ்யத்திலுள்ள மனுஷ்யாதிதிகள் மனக்கலகம் முற்றிருப்பதைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் அரசன் யான் செய்தது அகருதயமென்று தெரிவிக்கக்கூக ஸுமந்தரன் அங்ஙனம் சொல்லுகிறானென்று தெரிந்தது தான் செய்தது அகருதயமே யென்று அங்க்ளித்தது உததரஞ் சொல்லுகிறான் — (கைகேயியின் கருத்தெல்லாம் பாபத்திற்குப் பிறப்பிடம்) என்றது முதலாக.

னோடு கலந்து விசாரஞ்செய்யாமற் போயினன்.
 நான் ஸனேஹிதாகளோடாவது மகத்ரிகளோடாவது
 நகரத்து, ஜனங்களோடாவது இந்தராமனை அனுப்
 பும விஷயத்தைப்பற்றி ஆலோசனை செய்யாமற் போய்
 விட்டனன். அதுவுமன்றி ஒரு பெண்பிள்ளையினிடத்தி
 லுள்ள மோஹத்தினால் முன்பின் பாராமல் திடீரென்று
 இந்தக் கராயத்தைச் செய்துவிட்டனன். ஸூதனே! அப
 படி இல்லையாயின், நான் ஜனமாதாதத்திற் செய்த பரப
 வசத்தினால் இப்படி நடக்கவேண்டியதா யிருப்பதுபற்றி
 இந்த வயஸனம் மறையொரு ஹேதுவுமின்றி தெய்வா
 தீனமாக இக்குலம் பாழாகும்படி எமக்கு நோக்கிருக்
 கலாம் ஸூதா! உனக்கு எப்பொழுதாயினும் எதா
 யினும் உபகாரஞ் செய்திருப்பேனாயின், அதைப்பற்றி, நீ
 சீகரமாக என்னைராமனிடங் கொண்டுபோய்ச் சோபிக
 கவேண்டும். என பரணன்கள் கிளம்பிப் போகின்றவை
 போலிருக்கின்றனவாகையால் அவையே என்னை அவஸ
 ரப்படுததுகின்றன. இப்பொழுதும் எனது ஆஜனையே
 செல்லுமாயின், ராமனைத் திருப்பி அழைத்துக்கொண்டு
 வருவாயாக ராமனைப் பிரிந்து நான் ஒரு முஹூர்த்த
 காலமாயினும் ஜீவித்திருக்கப் பொறேன். இல்லையா
 யின், அம்மஹாபாஹு வெகுதூரம் போயிருக்கக் கூடு
 மாகையால் அவனைத் திருப்பி அழைத்துக்கொண்டு வரு
 வதைக்காட்டிலும் என்னையே ரத்ததில் ஏற்றி அழைத்
 துக்கொண்டுபோய்ச் சீகரத்தில் ராமனுக்குக் காட்டு
 வாயாக. குருக்கத்தியின் மொகருபோல விளங்கும் பல்
 வரிசைகள் பொருந்தியவனும் பெரு வில்லாளியுமாகிய
 லக்ஷ்மணனுக்குத் தமையன் ராமன் என்கே இருக்கின்ற
 னன்? அவன் என்கே? சாகப்போகிற நான் என்கே?
 இப்படிப்பட்ட மஹானுபாவனாகிய இந்த ராமனை நான்

ஸீதையுடன் பார்க்கப் பெறுவேனாயின் மிழைத்திருப்பேன. இல்லையென்றால் எனபராணனாகள நிலலா.சிவந்த கடைக்கண்கள் அமையப் பெற்று நீண்ட புஜதண்டன களுடையவனாகி ரத்னங்களிழைத்த அழகிய குண்டலங்கள் அணிந்து விளங்குகின்ற ஸ்ரீராமபிரானைக் காணப் பெறேனாயின், யமலோகத்திற்குப் போவேனென்றி வேறில்லை. இப்படிப்பட்ட நான இவ்வளவு துக்கஸ்திதி அடைந்திருக்கும்பொழுதும் இக்ஷ்வாகுசூலகுமாரனாகிய ராமனைக் காண நேரத்திருக்கின்றேனே! எனக்கு இதைக்காட்டிலும் துக்கம் வேறு யாதிருக்கின்றது? ஐயோ! ராமா! ஐயோ! லக்ஷ்மணா! ஆ! ஸீதே! உன்னைப்பற்றி நிரம்பவும் சோகிக்க வேண்டியதாயிருக்கின்றது நான இவ்விடத்தில் அநாதனபோல மனவருத்த முற்றுச் செய்துப் போகின்றன இது உனக்குக்குத் தெரியவில்லையே' என்று இங்ஙனம் புலம்பினன. அந்நகர அந்த மனவருத்தத்தினால் மனத்தை சிலைநிறுத்தி ஸவஸ்தனாயிருக்க முடியாமல் வருந்தியும் கடக்கமுடியாத சோகஸமுதரத்தில் ஆழந்து கௌஸலையைப் பார்த்து 'தேவீ! எனக்குச் சோகம் இவ்வளவு அவ்வளவென்ன முடியாமல் ஸமுதரம்போல பொங்கி வருகின்றது. இந்தச் சோகஸாகரத்திற்கு ராமதுக்கமே ப்ரவாஹத்தின் பரப்பு ஸீதையை விட்டுப்பிரிவதே இதற்குக் கரை. பெரிய நெடுமுகச்செநிகையே, இதற்கு அலைகளும் சுழிகளும், கண்ணீரே இதில் நுரைகளுடன் கூடிய கலக்கமுள்ள ஜலம், கைகளை உதறுதலே மீன்களின் துள்ளல்களாகும். ¹ ரோதனத்தவனியே இந்த ஸமுத்ரத்தின் பெருங்கோஷம் அவிழ்ந்தடைகிற தலைமயிராகனே இதிலுள்ள வேலம்பாசிகள் கைகேயியே இதற்கு ² படபாகனி. ஸமுதரம் மழைக்கு ஹேதுவாயிருப்பது

1 அழகுரல்

2. ஸமுத்ரத்தினிடையிலிருக்கும் ஓர் அக்னி.

போல இதுவும் என கண்ணீராகிற்¹ மஹாவர்ஷத்திற்கு
 ஹேது வாயிருக்கின்றது கூனியின துர்ப்போதன் வா
 கயங்களை இதற்குப் பெருமுதல்கள். அந்தப் பாபிஷ்
 டையின வரமே இதற்கு ஜலபாவாஹம் பொங்கி வருத
 லாகும். ராமனைத் துரத்ததுகையே இதற்கு வைசாலயம்.
 இப்படிப்பட்ட சோகஸமுதரத்தில், ஐயோ! கௌஸல
 யே! மூழ்கிவிட்டன. தேவீ! ராமன இல்லாமல் நான்
 ஜீவித்திருநது இதைத் தாண்ட வல்லனல்லேன்! நான்
 இப்பொழுது இவ்விடத்தில் ராமனையும் லக்ஷ்மணனை
 யும் பராக்கவேண்டுமென்று ஓயாமல் ஆசைப்பட்டபோதி
 லும் பராக்க நேரப்பெறுதிருக்கின்றேனே! இதைக்காட்
 டிலும் அம்மங்கலம் மறநொன்று யாதிருக்கின்றது? எனற
 னன். மஹாகீர்த்திசாலியாகிய அம்மஹீபாலன் இங்ங
 னம் புலம்பிக்கொண்டே மூாசசை அடைந்து மஞ்சத்
 தினமேல வேகமாக விழுந்தான். இவ்வண்ணம் ராமனை
 நினைத்துக்கொண்டு மன்னவன் கேட்போர்களுக்கு மிக
 வும் மன இரக்கமுண்டாகும்படி இருமடங்காகப் புலம்பி
 மூாசசித்துக் கீழே வீழ்கையில், அவன் பதனியாகிய
 ராமனதாய கௌஸலயை அவன் வாரத்தைக்களைக்
 கேட்டு, முன்பு ராமனுக்கு அரண்யத்தில் எனன் விபத்து
 நேருமோ வென்று பயந்திருந்தும், இப்பொழுது பாததா
 வுக்கு எதாருமோ வென்று மீளவும் பயமுற்றான். ஐம்
 பத்தொன்பதாவது ஸாககம் முற்றிற்று.

{

 ஸுமந்தரன சொன்ன ராமவருத்தாந்தத்
 தைக கேட்டுக் கௌஸலையை மிகவும்
 சோகித்தலும், ஸுமந்தரன ஸமா
 தானப்படுத்தலும்

}

அனந்தரம கௌஸலையை பூதாவேசம பிடித்தவள
 போல அடிக்கடி பூமியில் விழுந்து புரண்டுகொண்டு
 பரணன்கள் வெளிக்கிளம்பிச்சென்றாற்போல் மூர்ச்சி
 தத்து உடனே கெளரியப்பெற்று ஸுமந்தரனைப்பார்த்து
 'ராமனும் ஸீதையும் லக்ஷ்மணனும் எங்கே இருக்கின
 ராகளோ, அவ்விடத்திற்கு என்னைக்கொண்டு போவா
 யாக. நான் அவர்களைப் பிரிந்து க்ஷணகாலமாயினும்
 இங்குப் பிழைத்திருக்கப் பொறேன சீகரமாகத்
 தேரைத்திருப்பி என்னைத் தண்டகாரணயத்திற்குக்
 கொண்டுபோவாயாக நான் அவர்களைப் பினரொடங்கு
 செல்லப் பெறேனாயின, யமகருஹத்திற்குப் போய்ச் சேரு
 வேனென்றி வேறில்லை' என்றனள். அந்த ஸுமந்தரன
 கைகூப்பிக் கண்ணீர் வந்துதடுக்கையால் வராததைகள்
 தழுத்தழக்கப்பெற்றுமிருந்தமனவருத்தத்துடன் கௌஸல
 யையை ஸமாதானப்படுத்திக்கொண்டு 'நீ சோகத்தை
 யும், ராமனுக்கு என்னுக்குமோ வென்ற மோஹத்தையும்,
 மனவியாகுலத்தையும் மற்றும் துக்கத்தினால் உண்டாகு
 மவையெல்லாவற்றையும் துறப்பாயாக ஏனெனில்-ரா
 மன் சிறிதும் மனஸ்தாபமின்றி வனத்தில் ஸுகமாயிரு
 ப்பான். லக்ஷ்மணனும் தாமத்தை அறிந்தவனாகையால்
 இந்தரிய ஸுகங்களில் கால தாமதம் வனத்தில் ராம
 னது பாதாரவிந்தங்களுக்குப்பரிசரையசெய்துகொண்டு
 பரலோகத்தை ¹ஆராதிக்கின்றனன். ஸீதையும் ஜனஸஞ்
 சாரமில்லாத வனத்திலிருந்தும், கருஹத்திற் போலவே

1 ஆரதிக்கை- அதைக் கைபுகுமபடி ஸாதிக்கை.

பயமினறி ராமனிடத்திலேயே மனததை நில்நிறுத்தி
 மனக்களிப்புறநீருக்கினறனள் வனவாஸததினலுண்
 டாகக்கூடிய துககம் எதுவும் எள்ளுமுககளவாயினும்
 ஸீதையிடத்தில் புலப்படவில்லை ஆகையால் ஸீதையும்
 வனவாஸதகளுக்குத் தகுந்தவனென்றே எனக்குத்
 தோற்றுகின்றது. ஸீதை முன்பு இவ்விடத்தில் நகரத்தி
 லுள்ள உதயானவனங்களில் கரீடி ததுக்கொண்டிருப
 பதுபோலவே இப்பொழுது ஜனஸஞ்சாரயில்லாத அரண்ய
 ப்ரதேசங்களிலும் கரீடி ததுக்கொண்டிருக்கின்றனள்.
 பூரணசந்தானை நிகர்த்த அழகிய முகத்துடன் கூடிய
 பதிவரதையும் ஸுந்தரானகியுமாகிய அந்த ஸீதை ராம
 னிடத்தில் மனம் பொருந்தப்பெற்று ஜனஸஞ்சார
 யில்லாத வனப்ரதேசத்தில் குழந்தைபோல நாடுகளை
 மறந்து துககத்தைப் பாராட்டாமல் விளையாடிக்கொண்
 டிருக்கின்றனள். மேலும், ராமனே அவளுக்கு ஸீலோ
 த்யானம். அவள் வனவாஸஞ் செயதபோதிலும் ராம
 னது அருகில் இருப்பதுபற்றி அவளுக்கு மனவருத்தந்
 தெரியாதிருக்கின்றது ஸீதையினுடைய ஹருதயமும்
 ப்ராணனகளும் ராமனுக்கு அதீனங்களாயிருப்பவை;
 ஆகையால் ராமன் இல்லையாயின இவ்வயோதயையும்
 அவளுக்கு அரண்யமபோன்றதேயாகும் மரக்கத்தில்
 போகும்பொழுது ஸீதை அயோதயைக்குக் கூப்பிடு
 தூரத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருப்பதுபோல ஸந்தோ
 ஷம் பெருகப்பெற்று கராமங்களையும் பட்டணங்களையும்
 நதிகளினபாவாஹங்களையும் நானாவித வருஷங்களையும்
 பார்த்து ராமனையோ அல்லது லக்ஷ்மணனையோ வினாவு
 வள்; இங்ஙனம் வினாவி அவைகளின் போகளைத்
 தெரிந்துகொள்வாள். ஸீதையைப் பற்றி நான் இப்பொ
 ழுது எவ்வளவு சொன்னேனோ, அவ்வளவே எனக்கு

கிணைவுககு வருகினறது. அவன் 'கைகேயியைக் குறித்துத் திடீரென்று ஒரு வாரததை சொல்லினள அது எனக்கு இப்பொழுது கிணைவிறகு வாவிலை' என்று மனலுக்கந தவறிச் சொல்ல ஆரம்பித்த அந்த ஸீதையின் வாரததையை மறந்தார்போல மறைத்துவிட்டுக் கௌஸல்யாதேவிககு முன்பு சொன்னவறறைப்போலவே மனத்திறகு இனிப்பைக் கொடுத்து மதுரமாயிருக்கும்படி மொழிந்தனன் — 'அகிகமாக வழி நடந்தபோதிலும், காற்று வேகத்துடன் வீசினபோதிலும் புலி முதலியவறறைப்பாரத்துக் கலக்கமுற்றிருந்தபோதிலும் வெயிற்பட்டு வதங்கினபோதிலும் சந்திரகிரணம்போல் விளங்குகின்ற அந்த ஸீதையின் சரீரகாந்தி மாறுதிருக்கின்றது அழகாய்ப் பேசுந்தனமையளாகிய அந்த வைதேஹியின் முகம் தாமரைப்பூவை நிகாத்துப் பூரண சந்தரனபோல் காந்தி விளங்கப்பெற்றிருக்கு மல்லவா? அம் முகம் இப்பொழுதும் வழிநடப்பது முதலியவறறால் தனவாணம் மாறப் பெறாமல் அப்படியே இருக்கின்றது. அந்த ஸீதையின் பாதங்கள் இயற்கையாகவே செம்பஞ்சிகுழம்பிட்டப்பெற்றவைபோல் சிவந்த காந்தியுடன் பரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் அவை இப்பொழுது செம்பஞ்சிகுழம்பு இடுவது மாறப்பெற்றிருந்தபோதிலும் அரண்யத்தில் திரிந்துகொண்டிருந்தபோதிலும் அப்படியே தாமரைமொக்குபோல் பரகாசிக்கின்றன. அரண்யத்தில் ஸஞ்சரிக்கும்பொழுதும் அப்பெண்மணி பூஷணங்களிலுள்ள ஆசையால் சிலம்பு முதலியவற்றைத் தரித்து அதனுடன் நடக்கும் பொழுதுண்டான கல்கலதவனியைக் கேட்டு வேடிக்கையாக நடப்பவள் போல் மிகவும் அழகாக நடந்து போகின்றனள். ஸீதாராமனது பாஹுமதயத்தை அடைந்திருப்பவளாகையால், பார்த்தவுடனே பயத்தை வினைக்கும்படியான பேருருவம் பொருந்திய யானையையாவது புலியையாவது ஸிமஹதையாவது பார்த்தபோதிலும், அந்த

யானே புலி ஸிம்ஹம் முதலியவை இல்லாதபோதிலும் இயற்கையாகவே பயத்தை விளைவிக்கும்படியான அரண்யத்திலிருந்தேபோதிலும் பயமெனப்பது சிறிதும் உண்டாகப் பெறுகிறார்களென்றன பிதருவசன பரிபாலனமென்கிற இச்சரிதரம் உலகத்திலெங்கும் ஸாஸுவதமாக விளங்கிவரப்போகின்றது; ஆகையால் அந்த ஸீதா ராம லக்ஷ்மணர்களைக் குறித்தாவது நமமைக குறித்தாவது ராஜனைக் குறித்தாவது மனவருத்தப்படவேண்டிய அவர்யமில்லை. அவர்கள் ஸாகத்தைத் துறந்துவிட்டு மனத்தில் ஸந்தோஷம் மிகப்பெற்று மஹாஷிகள் ஆசரிக்கும் மராகத்தில திடமாக நிலைநின்று வனத்தில் மனக்களிப்புற்று வனத்திலுண்டாகும் பழம் கிழங்கு களைத் தின்றுகொண்டு தந்தையின் சுப்பரதிஜனையைப் பரிபாலித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்' என்றன. 'கௌஸலயாதேவி புதரசோகத்தினால் மிகவும் பரிதபித்துக்கொண்டிருப்பதனால், ஸுமந்தரன் அந்நன்ம மிகவும் யுகதமான வசனங்களைச் சொல்லி எவ்வளவு ஸமாதானப்படுத்தினபோதிலும், 'என்னப்பனே' என குழந்தாய்! ராகவா' என்று ஓபராமல புலம்பிக்கொண்டே இருந்தன அறுபதாவது ஸாககம் முற்றிற்று.

{ தசரதனைப் பார்த்துக் கௌஸலையை ராமனைக் காட்டுக அனுபபினைதச சொல்லிப் புலம்புதலும், அரசன் அது கேட்டு மூச்சுத் தித்தலும். }

தாமதங்களை உணராதவனும் பிறரை மனக்களிப்புற்செய்பவர்களில் மேனமைபெற்றவனுமாகிய ராமன் இவ்நன்ம வனத்திற்குப் போகையில் கௌஸலையை

மிகவும் பரிதபித்துப் புலம்பிக்கொண்டு பாததாவைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தனள்.—‘ரகுவம்சத்திற பிறந்தவனாகிய தசரதன் மிகுந்த மன இரக்கமுடைய வன், மஹா தானசீலன், இனிய உரைகளையே உரைக்குந் தன்மையன்’ என்று உன் பெருங்கீர்த்தி மூன்றுலோகங்களிலும் ப்ரஸித்தி பெற்றிருப்பினும், என்ன பரயோஜனம்? அந்தப் பெருங்கீர்த்தியெல்லாம் ஒரு நொடிப் பொழுதில் பாழாகும்படி மிகுந்த அபகீர்த்தியை விளைகவல்ல இக் கராயத்தைச் செய்தனையே. அரசர்களில் தலைவனே! உனக்குப் பெருங்கீர்த்தி மூன்று லோகங்களிலும் பரமபி பரகாசிக்கின்றதேயாயினும், இளம் பிராயமே பிடித்து ஸுகமாக வளர்ந்துவந்த உன்புதல்வர்களும் ஸீதையும் இப்பொழுது மனவருத்தத்தில் ஆழ்ந்து வளத்திலுண்டாகும் வருத்தங்களை எப்படி ஸஹிக்கப் போகின்றனர்? மன்னவனே! ‘முதுமையில் பலவித வரதோபவாஸங்களைச் செய்து மிகவும் பரயாஸப்படடுபெற்ற மூத்தகுமாரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து களிக்கவேண்டிய ஸமயத்தில் துரத்தியாயினும் ப்ரதிஜனையை நிறைவேற்றினான்’ என்று உனக்கு உலகம் எங்கும் பெருங்கீர்த்தி பெருகிவருகின்றது, வாஸதவம் ராகவனும் தான் மஹாதானசீலனாகையாலும் மிகுந்த மன இரக்கமுடையவனாகையாலும் இனிய உரைகளையே உரைக்குந் தன்மையனாகையாலும் ‘எனக்கு முதலில் வாயால் தானஞ்செய்த ராஜ்யத்தை நான் விடமாட்டேன்’ என்று சொல்லப்பொருமையால் ராஜ்யத்தைக் கொடுத்துவிட்டான். அதனால் அவனுக்குப் பெருங்கீர்த்தியே. ஆயினும் பால்யமே பிடித்து ஸுகமாக வளர்ந்துவந்த அப்புதல்வர்கள் இருவரும் ‘வனம் போக நேர்ந்ததே’ யென்று மனவருத்தமுற்று வனவாஸனாகத்தை எப்படி ஸஹிக்கப்போகின்றனர்? ஏறக்குறைய யௌவனப்பருவத்தின் இடையில் பரகாசிக்

கின்றவனும் மிகுந்த ¹ ஸௌகுமார்யமுடையவனும் ஸுகானுபவத்திற்கே உரியவனுமாகிய அந்த மைத்ரீ கரட்டில் வெயிலையும் குளிரையும் எப்படி ஸஹிக்கப்போகின்றனா. நீண்டகண்களையுடைய அந்த ஸீதை இங்கு இதுவரையில் மிகுந்த ருசியுள்ள வயளுஜனங்களோடு கூடிய மேலான ஆஹாரத்தைப் புசித்துக்கொண்டிருந்து, இனி அடவியில் விளையுமா செவ்வெரியிற் செயத ஆஹாரத்தை எப்படி புசிக்கப் போகின்றனா? எவ்விதத்திலும் நிரதைக் கிடமாகாத அந்த ஸீதை மங்கலகரமான கீதவாதயதவனிகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்து இனி அரண்யத்திலுள்ள கருாங்களாகிய ஸிமஹாதி மருகங்களின் பயங்கரமான காஜ்னையை எவ்வண்ணங் கேட்கப் போகின்றனா? இந்தரதவஜம் போல மிகுந்த க்ஷேமங்களைக் கொடுக்க வல்லவனும் நீண்ட புஜதண்டங்களுடையவனும் மஹாபலனுமாகிய ராமன் உழலத்தியை நிகரத்ததாகிய தனதுபுஜத்தையே தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு அடவியில் எங்கே படுத்துக்கொண்டிருக்கிறோ? தாமரையிதழ் போன்ற ஒளி விளங்கப்பெற்றதும் அழகிய முன்னெற்றி மயிரக ளோடு கூடியதும் தாமரைப்பூவின வாஸனை அமைந்த மூச்சுக்காற்றையுடையதும் தாமரையிதழ்போன்ற கண்கள் பொருந்தியதும் தனக்கு நிகரொன்று நேரப் பெருமல மேனமை யுற்றிருப்பதுமாகிய ராமனது முகத்தை எப்போது பாரக்கப்போகிறேன்? ராமனைக் காண நேரப் பெருதிருப்பினும் எனமனம் ஆயிரஞ்சுக்கலாய் வெடித்துப் போகாதிருக்கின்றதே! ஆகையால் இது வஜராயுத்தத்தின் ஸாரத்தை எடுத்துச் செய்யப்பட்டதென்பதற்கு ஸந்தேஹம் இல்லை, நிச்சயம் ஸுகத்திற்கு உரியவர்களும் எனது ஆபத பந்துக்களுமாகிய அந்த ஸீதா ராமலக்ஷ்மணர்கள் நீதுரத்திவிடுகையாலப்பட்டனத்தை

விட்டு, தீனாகளாகி அடவியில் திரிசுனராகளே !
 இது மிகவும் மன இரக்கமில்லாத காரணம் அன்றா ?
 ராமன பதினேந்தாவது ஸமவதஸரத்தில திருமபி இவ
 விடத்திற்கு வருவானாயினும், பரதன் தன் கையிலுள்ள
 ராஜயத்தையும் பொக்கசத்தையும் விடுவானென்று
 எனக்குத் தோற்றவில்லை அப்படி கொடுப்பானாயினும்
 அவன் அனுபவித்த ராஜயத்தை ராமன் வேண்டா
 மென்று துறப்பானன்றி அங்கீகரிக்கமாட்டான் பராஹ்
 மணர்களிற சிலா ஸராததகாமஞ் செய்யும்பொழுது,
 மிகவும் உயரவுள்ள பராஹ்மணோத்தமர்கள் இருப்பி
 னும், தாம் கொடுக்குந் தக்ஷிணாதிகள் தமமுடைய
 வருககே சேரவேண்டுமென்று நினைத்து, அப்பொழுது
 அந்த உத்தமபராஹ்மணர்களை விட்டுத் தமக்கு பந்துக
 களாயிருப்பவர்களையே புஜிப்பிக் கிணராகளல்லவா ?
 அவ்நன்ம ஸராததகாமம் முடிந்த பின்பு கீழ் உபே
 க்ஷித்த பராஹ்மணோத்தமர்களை இஷ்டப்பங்கதியில் புஜிப
 பிக்க வேண்டுவார்கள். அவர்களில் குணங்கள் அமை
 யப்பெற்றவர்களும் விதவான்களும் தேவதைகளுக்கொப்
 பானவர்களும்மிகிய பராஹ்மணோத்தமர்களாயிருப்பவர்,
 அவ்நன்ம தமமை விட்டு குணஹீனர்களுக்கு ஸராத்
 தத்தில் போஜனமிட்டது பற்றி, இஷ்டப்பங்கதியில்
 தமக்கு அமருதங் கொடுப்பவர்களாயினும், அதற்கு
 எள்ளளவும் ஸமமதிகமாட்டார்கள் முதலில் புஜித்த
 வர்கள் பராஹ்மணர்களையாயினும் சூதரசேஷ்போஜ
 னத்திலபோல பராஹ்மணஸேஷ் போஜனத்தில்
 தோஷம் இல்லையேயாயினும் பராஹ்மணோத்தமர்கள்,
 வருஷப்பங்ககள் தமது கொம்புகளை ஓடிப்பதற்குப் பொரு
 திருப்பதுபோல, குண ஹீனர்களாகிய அவர்கள் புஜித்த
 பின்பு தாம் போஜனஞ் செய்ய ஸமமதிகப்பொருர்கள்.

அரசனே! இங்ஙனம் பின் பிறந்தவனாகிய பராதா அனுப
வித்த ராஜ்யத்தைப் பெரியவனும் குணங்களில் சிறப்
புற்றவனுமாகிய ராமன் ஏன் நிராகரிக்கமாட்டான்?
பெருமபுலி மறநெரு மருகந் தின்று மிகுந்த பகையத்
தைத் தினனாது. அவனும் புருஷர்களில் பெருமபுலி
போல மேனமையுற்றிருப்பவனாகையால் பிறா அனுப
வித்த வஸதுவைப் பெரிதாக நினைக்கமாட்டான் சரு
முதலிய ஹவிஸஸும் ஹோமததிற்கு வேண்டிய நெய்
யும் புரோடாசமென்று சொல்லப்பட்ட மாவிறசெய்த
பதாரத்தங்களும் தாப்பங்களும் கருங்காலி பலாசு முத
லியவற்றைச் செயப்ப்பட்ட சூபஸதம்பங்களும் ஒரு யாகத்
தில் உபயோகப்பட்டிருக்குமாயின், மீளவும் அவைகளை
மறநெரு யாகத்தில் உபயோகப்படுத்தார்கள. அப்படி
யே ராமனும் திருமபி இந்தராஜ்யம் தனக்கு வருமாயி
னும், ஸாராமசம் எடுக்கப்பெற்ற மதயம்போலவும் மற
நெருவா ஸோமபானஞ் செயப்ப்பெற்ற யாகம்போல
வும் கிஸஸாரமாகிய இந்த ராஜ்யத்தைச் சிறிதும் விரும்
பமாட்டான் (ராமன் மிகவும் கோபித்துக் கொண்டிருப்
பானாயின், இப்படிப்பட்ட அவமானத்தை அவன் அடை
ந்தே யிருக்கமாட்டான் அவன் கோபித்துக் கொள்வா
னாயின், தீக்ஷணங்களாகிய தனது பாணங்களால் மந்தர
பரவதத்தையும் இருபிளவாகப் பிளந்துவிடுவான் தான்
இப்படிப்பட்ட மஹானுபாவனாயினும், அவன் உன்னை
மாதரம் தந்தையென்கிற கௌரவத்தைப்பற்றி அடக்க
முயலான ராமன் கோபமுறுவானாயின், சந்தரஸூரியா
களோடும் அஸ்வினி முதலிய நக்ஷத்ரங்களோடுங் கூடி
ஸாதாரண நக்ஷத்ரங்களால் விசித்ரமாயிருப்பதுமாகிய
ஆகாயத்தையாயினும் ஸவாகந்தையாயினும் அறுத்
துத் தளளியிடுவான் நூறுநூறுகப் பாவதங்கள் நிரய
பிய பூமணடலம் முழுவதையும் கலக்கடித்து வெல்லவும்
வல்லமையுள்ளவன் அப்படிப்பட்ட ஸமர்த்தனாயினும்

அவன உன்னைமாத்ரம் உலகங்களுஞ் செயயாதிருக்கின
 (நன்ன.) மிகுந்த பலமுள்ள பெருமபுலி தன வாலைப்பிடித்
 திழுககப் பொறுக்கமாட்டாததுபோல, பலவாகுகிய ராம
 னும் இப்படிப்பட்ட அவமானத்தைக் கொஞ்சமாயினும்
 ஸஹிக்கமாட்டான். உலகங்களெல்லாம் ஒன்று கூடி
 மஹாயுத்தத்தில் எதிர்த்து வந்தாலும், ராமனுக்குப்
 பயமென்பது சிறிதும் உண்டாகாது. ஆகையால் அவன்
 பெருஷத்தை இழந்தவனன்று மேலும், தாமஸவபா
 வனாகையால் அதாமமராகத்தில் நடந்து செல்கின்ற
 உலகத்தை தாமத்தில் நடக்கச்செய்யவல்லவன். ஆனது
 பற்றியே தான் தாமத தவறலாகாதென்று அரண்யம்
 போயினன். 'ஓ மஹாராஜனே' மிகுந்த பராகரமமுடைய
 வனும் அதற்கேற்ற நீண்டபுஜதண்டங்களை யுடையவ
 னுமாகிய ராமன், பரலய காலாகணியானது பூமி ஆகா
 யம் முதலிய பஞ்சபூதங்களைத் தழிப்பதுபோல, ஸுவா
 னமயங்களாகிய பாணங்களைக் கொண்டு ஸமுதானங்களை
 யாயினும் தழித்துவிடுவான் அந்நன்ம வாயாலும்
 மனததாலும் அளவிட வெண்ணாத பராகரமம் பொ
 ருத்தி ஸிமஹம்போல மிகுந்த பலமுடையவனும் வருஷ
 பம்போல நீண்டகனற கண்களுடன் பரகாசிக்கின்றவனு
 மாகிய அப்புருஷசிகரமணியை, மீன தன குடியைக்
 கொலவதுபோல, தந்தையே தானாகக் கொன்றுவிட்ட
 னான் தாமதத்தில் கிலேசின்றிருக்கருதனமையனாகிய உன்
 புதல்வனை அரண்யத்திற்கு அனுப்பிவிட்டனே, இப்படிப்
 பட்ட உனக்கு பரஹ்மணாகள் ஆசரிப்பதும் சர்ஸதரங்
 களில் விதிக்கப்பட்டதுமாகிய ஸனாதனதாமம் உண்டா?
 உன்னைப்போன்றவனுக்கு அது எப்படி உண்டாகும்?
 மன்னவனே! ஸதரீககு முகயமானகதி பாததா ஒருவ
 ன்; இரண்டாவது கதி புதல்வன்; மூன்றாவது கதி பர

துக்கள; இனி நானகாங்கதியாகிய ஸ்வாதந்திரியம் இவ்
 வுலகத்திலேயே இல்லை. அம்முனது கதிகளி லும முதல
 கதியாகிய நீ எனசககளத்திக்கு உட்பட்டவனாகையால்
 எனக்கு இல்லாதவன்போலவே ஆயவிட்டனே. இரண்
 டாங் கதியாகிய ராமனோ வென்றால் அரண்மமபேயச்
 சேராதனன். பாததாவை யுடையவளாகையால் உன
 னை விட்டு ராமனைப் பின்சென்று அரண்மம போக
 நினைக்கலாகாது. அன்றியே எனக்குப் பருதுக்கள் தூர
 தேசத்திலிருக்கிறாக ளாகையால் அவர்களும் இல்லை
 யென்றே சொல்லவேண்டும். எல்லாவிதத்திலும் நீ என
 னைப் பாழாக்கிவிட்டனே. இக்கோஸலராஜயததையும்
 மறறும், உன் நண்பர்களுடைய ராஜயங்களையும் உன்
 மந்திரிகளையும் பாழாக்கச் செய்தனே. உன்னையும் பாழாக்
 கிக் கொண்டனே, என புதலவனையும் எனனையும் நாசஞ்
 செய்தனே. பட்டண தது ஜனங்களையும் நாசமாக்கிவிட்
 டனே. எவா எப்படி ஆனாலென² உனது அருமைப் புதல்
 வனாகிய பரதனும் உனது ஆசை நாயகியாகிய கைகேயி
 யும் மிகக் மனக்களிப்புறநிருக்கிறார்கள அல்லவா³ என
 னன். இங்ஙனம் பயங்கரமாகச் செவியிற் படுகின்ற
 அநத வராததைக்களைக் கேட்டு மஹாராஜன் மனவருத்
 தமுற்று மூாசசை யடைந்தனன். பிறகு கொஞ்சகேரங்
 கழித்து மூாசசை தெளியப்பெற்று, அநத துக்கத்திற்
 குக் காரணமாகிய தன் பூவஜனம்¹ துஷ்கருதத்தை
 நினைத்துக்கொண்டு, மீளவும் சோகமுற்றனன். அறுபத்
 தொன்றாவது ஸாககம் முற்றிற்று.

மூர்ச்சை தெளிந்த மனனவனைக் கௌ
ஸலயை ஸமாதானப் படுத்துவதும், கௌ
ஸலயை தான பருஷவாக்யங்கள் சொன்ன
தற்கு ராஜாவீடம் மன்னிக் குமபடி வேண்
டிகொள்வதும், சோகத்தினால் மனனவன
சித்ரைபோதலும்

இங்ஙனம் ராமன தாயாகிய கௌஸலயை மிகுந்த
மனவருத்தமுற்றுக் கோபித்துச் சொன்ன பருஷவாக்
யங்கள் முழுவதும் செவியிற் படப்பெற்ற மனனவன மன
வருத்தத்திலாழ்ந்து 'தப்புக காரயஞ் செயதுவிட்டோ
மே' என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தனன். பகைவ
ரைப் பறந்தோடச் செய்யவல்ல பராகரமசாலியாகிய அம்
மனனவன அங்ஙனஞ் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்து இந்
தீயிங்கள் கலங்கப்பெற்று மூர்ச்சையடைந்தனன், பிறகு
வெகு நேரங்கழித்து மூர்ச்சை தெளியப் பெற்றனன்.
அவன் மூர்ச்சை தெளிந்தவுடனே அதயுஷ்ணமாகப்
பெருமூச்செறிந்துகொண்டு தனபக்கத்திலிருக்கிற கௌ
ஸலயையைப் பார்த்து மீளவும் 'இப்படிப்பட்ட துக்கத்
தை அனுபவிக் குமபடி நான் பூர்வ ஜனமத்தில் என்ன
பாபஞ் செயதேனோ' என்று சிந்திக்கத் தொடங்கினன்.
அங்ஙனம் அவன் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், லக்ஷ்
மன் தன் கண்ணுக்குப் புலப்படா திருப்பினும் அதன் சப
தத்தைப்பிடித்துக் குறிவைத்து அடிக்கும் வல்லமை
யுடையவனாகையால், அந்த ஸாமாதயத்தினால் முனப்
தெரியாமல் இவன் என்ன பாபகாரயஞ் செய்தானோ,
அது அப்பொழுது புத்தியிற் பட்டது. அந்த பாப
முனப் தான் செய்த பாபத்தினுண்டான சோகமும்
ராமனைப் பற்றிய சோகமும் ஆக இரண்டும் மேலே
நுப் பெற்று மனங் கலங்கி மிகவும் பஞ்சாத்தாப முற்ற
னன். அரசன் இரண்டுசோகங்களாலும் தவிர்க்கப்பட்டு,

கடுககமுற்றுத் தலை வணங்கப் பெறறுக கைகளைக் குவித்
துககொண்டு கௌஸல்யையை மனந தெளிவுறச் செய
யுமபொருட்டு அவளைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிகத
னை — 'கௌஸல்யே! நீ எனனிடத்தில் அருளபுரியும்
படி. உன்னை வேண்டுகின்றனன். இதோ உனக்கு அஞ்
ஜலி செய்கின்றனன். நீ பகைவரிடத்திலும் தோஷத்
தைப் பாராமல் மிகுந்த மன இரக்கமுடையவள். உனக்
குக் கொடுமையென்பது சிறிதும் தெரியாது. தேவீ!
தாமததைப் பராமாசிக்ஞர் தனமையாகளாகிய உன்
னைப்போன்ற மடந்தையார்களுக்கு குணமுடையவனாயி
னும் குணமற்றவனாயினும் பாததாவே பாதயக்ஷதெய்வ
மன்றா' அங்ஙனம் பதிதேவதையாகிய (பாததாவையே
தெய்வமாக நினைத்திருக்கிற) நீ எப்பொழுதும் தாமததி
லேயே விருப்பமுடையவள் உலகத்திலுள்ள ஏற்றக்
குறைவுகளை அறியுந் திறமுடையவள் இப்படிப்பட்ட
உனக்கு எப்படிப்பட்ட மனவருத்தம் உண்டாயிருப்பி
னும் மிகவும் மனவருத்த முற்றிருக்கிற என்னைப்
பாரத்து இத்தகைய அபரிபங்களை உரைப்பது யுகத்
மன்று' என்றனன். அரசன் தீனனாகி மன இரக்கமுண்
டாகுமபடி சொன்ன அந்த வாரததைக்களைக் கேட்டுக்
கௌஸல்யை, மேடைகளின் மீதிருந்து மழைஜலம்
கீழே விழுமபொருட்டு மரம முதலியவற்றால் ஏற்படுத்தப்
பட்ட ஜலதாரை புதிய மழை ஜலத்தைச் சலசலவென்று
பெருக்குவதுபோல கண்ணீர் பெருக்கிள்ள அந்தக்
கௌஸல்யை 'பாததாவை இங்ஙனம் மொழிகதோமே'
என்று தாமலோபத்திற்குப் பயப்பட்டுக் கதறிகொண்
டே அரசனது அஞ்ஜலியைத் தாமரஸபூஷபம்போன்ற
தன கைகளால் எடுத்துச் சிரத்தில் இட்டுக்கொண்டு
பரபரப்பினால் விரைந்த அக்ஷரங்களையுடைய வசனத்தை
இங்ஙனம் மொழிகதனள். — 'தேவா! எனமீது அருள
புரியவேண்டும். தரையில் தலை படுமபடி வீழ்ந்து
உனக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து வேண்டுகின்றனன். பாத்

தாவாகிய நீ எனனை யாசிக்கும்படி செய்து கொண்டன. இரத அபராதத்தைப்பற்றி நான் உனக்குத் தாஸி போல நனகு புடைக்கத் தகுந்தவனா யிருக்கின்றேன். நான் ஸவயமாகவே அடிபட்டிருக்கின்றேனாகையால் எனனை மீளவும் நீ அடிக்கவேண்டாம். வீரனே! கொண்டாடத் தகுந்தவனும் சிறந்த புத்தியுடையவனுமாகிய பாரததாவானவன தனனை மிகவும் வேண்டிக்கொண்டுகலக்கந தெளிவிக்கும்படி எவள செய்துகொள்வாரனோ, அரத ஸதரீ இரண்டு லோகங்களுக்கும் ஆகமாட்டாள். அவளை இவவுலகத்திலுள்ளவாகளும் நிர்திப்பாராள். பாலோகத்திலும் அவள தண்டனைக்கிடமாவாள். தாமங்களை உணராதவனே! நான் தாமங்களை அறிவேன் நீ ஸதயவாதி யெனபதும் தெரியும் ஆயினும் புதரசோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு முனபின் பாராமல் எதோ உனனைத் தகரத் வாராததைகள் சொல்லினன இவவளவே யாகையால் எனனை மனனிக்கவேண்டும் சோகத்தினால் தையம் நசித்துப்போகும் சோகத்தினால் கலவியும் பாழாயவிடும் சோகம் எல்லாவற்றையும் தொலைத்து விடுமாகையால் சோகத்தைப்போன்ற சதரு மறறொருவனும் கிடையான். பகைவனது ஹஸதத்தினினது திடரென்று விழுந்த உதையைமாயினும் பொறுக்கலாகும். அப்படியே திடரென்று சோகம் மேலெழுமாயின, அது எவவளவு சிறிதாயினும், அதைப் பொறுத்திருக்கமுடியாது. (வீரனே! தாமஜ்ஞார்களும் வேத மோதினவர்களும் தாமராததங்களைப்பற்றின் ஸந்தேஹங்களைத் தீரக்கவல்லவாகளுமாகிய மஹாஷிகளுங்கூட, சோகம் வந்து மனத்தை நன்றாகக் கலக்குகையில், மதி கெட்டு ஏமாறிப் போவார்கள்.) ராமன் வனவாஸஞ் செய்ய ஆரம்பித்து இப்போதைக்கே ஐந்து ராதரிகள் ஆயின. அவ்வைந்து ராதரிகளும் துக்கத்தினால் மனக்களிப்பைத் துறந்திருக்கிற எனக்கு ஐந்து ஸம்வத்ஸரங்கள்

போல் இருக்கின்றன. அவைகளை நினைத்த மாதரத்தில் தானே, நதிவேகத்தினால் ஸமுதர ஜலம் வளரந்து வருவதுபோல் என மனத்தில் அந்தத் துயரம் பெருகி வருகின்றது' என்றனர் இங்ஙனம் கௌஸலையை ஸமாதானம் உண்டாக்கும்படி நல வாரததைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே ஸூரியன் அஸதயித்தனன். ராத்ரியும் வருதுவிட்டது. அரசன் அங்ஙனம் மொழிந்த கௌஸலையின் சுப வாக்யங்களால் மனக்கலக்கந தீராதமையாலும் சோகத்தினால் பீடிககப்பட்டு வருந்தி ஓயரதிருந்தமையாலும் நிதரைக்கு வசமாயினான். அறுபத்திரண்டாவது ஸாககம் முற்றிற்று

[தசரதன் கௌஸலையைக்குத் தான் பூர்வக
தில் ஸரயூந்திககருகில் ஒரு ரிஷி குமாரனை
யானையென்று நினைத்தது கொன்ற
வருத்தாரத்ததைக் கூறுதல்]

பிறகு தசரதமஹாராஜன் ஒரு முஹூரத்த காலம் கழிந்தவுடனே விழித்துக்கொண்டு சோகத்தினால் மதிமயங்கப் பெற்றுச் சிந்தையுற்றனன். தேவேந்தரனை நிகரத்த அந்தத் தசரத மன்னவன் ராம லக்ஷ்மணர்களை வனத்திற்கு அனுப்பினதைப்பற்றி ராஹுணினால் பிடிக்கப்பட்ட ஸூரியன்போல் மிகவும் உபதரவம் அடைந்தனன். ராமன் பாரமையோடுகூட வனத்திற்குப் போகையில், அந்தக் கோஸலாதிபதியாகிய தசரதன் தான் முன்பு நடத்தின பாபகார்யத்தை நினைத்துக்கொண்டு கறுத்தழகிய கடைக் கண்களையுடைய கௌஸலையைப்பார்த்துச் சொல்ல விருப்பமுற்றனன். ராமனை அரண்யத்திற்கு அனுப்பின பின்பு அந்தத் தசரதமஹாராஜன் ஆளுவது ராத்ரியின் அரத்தராத்ரியில் முன்பு தான் செய்த பாப கார்யத்தை நினைத்துக்

கொண்டிருந்தனன. அங்ஙனம் புத்ரசோகத்தினால் பரிதபிக்கின்ற அமமன்னவன் தான் பூர்வத்தில் செய்த ¹ துஷ்க்ருத்யத்தை நினைத்துக்கொண்டு தன்னைப்போலவே புத்ர சோகத்தினால் புலம்பிக்கொண்டிருக்கிற கௌஸலையைப் பாரத்து இவ்வசனத்தை மொழிந்தனன — ‘மறுகல ஸ்வபாவமுடையவளே! க்ஷேமத்தை விளைவிப்பவளே! ஒருவன் பிறாக்கு நல்லதாவது கெட்டதாவது எதாவதொரு காரயத்தைச் செய்வானாயின், அதனால் பிறாக்கு விளையும் பலனைப்போன்ற பலனையே தானும் அனுபவிப்பான். எவன் ஒருகாரயத்தைச் செய்ய ஆரம்பிக்கும்பொழுது அதன் பலத்தினுடைய ஏற்றக்குறைவுகளையாவது அநதப்பலத்தா லுண்டாகும் ஸுகத்தையும் துக்கத்தையுமாவது தெரிந்துகொள்ளானோ, அவனே மூடனென்று சொல்லப்படுவான் எவனாவதொருவன், புஷ்பம் எவ்வளவோ அவ்வளவே பலமும் விளையுமென்று புஷ்பத்தைப் பாரத்துப் பலத்தில் போரசையுடையவனாகி, மாமபூ சிறியதும் வானமில்லாதிருப்பது மாகையால் அநத வருஷத்தின் பலம் சிறியதாகவே யிருக்குமென்றும் பெரியதும் அழகிய வானம் பொருந்தியதுமாகிய பலாசின் புஷ்பங்களைப் பாரத்து அநத வருஷத்தின் பலன் பெரிதாயிருக்குமென்றும் ஆலோசித்துக்கொண்டு மாந்தோப்புக்களையெல்லாம் வெட்டி வேரைக் களைந்து பலாச வருஷங்களை வைத்து ஜலம் பாய்ச்சி வளர்ப்பானாயின், அவன் பலமுண்டாகும் காலத்தில் பலாசவருஷத்தில் தான் எதிர்பாரத்திருந்த மஹா பலனைக் காணாமல் மனவருத்தமுறுவான் எவன் வரப் போகிற பலக தெரியாமல் மனத்திற்குத் தோன்றியபடி காரயங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பானோ அவன் மாமரங்களை வெட்டிப் பலாசமரங்களை நீர் வாரத்து வளர்ப்பவன்போல பல காலத்தில் மனவருத்தப்படுவான். ராம

னுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செயயவேண்டியிருக்க அதைச் செய்யாமல் அவனை அரண்யத்திற்கு அனுப்பிக் கை கேயிக்கு ப்ரியஞ் செயதவனாகிய நான மாநதோபபுககளை வெட்டிப் பலாசவருஷங்களை ஜலம் வாரத்து வளர்ப்ப வனாயவிட்டனன. ஆனதுபற்றி நான இவ்நன்ம புத்தி கெட்டுப் பலன பெறவேண்டிய காலத்தில் அப்படிப்பட்ட அசுபகாரயததைச் செயததற்குப் பலனாக ராமனைப் பிரிந்து பிறகு அவனை விட்டுப் பிரிந்த பலனை அனுப வித்துக்கொண்டு துக்கிக்கின்றனன. கௌஸலயே! நான குமாரனாயிருக்குந் தசையில் நல்ல விலலாளியாகி 'இந்தப் பயல் சபதததையே குறியாகக் கொண்டு அடிக்கவல்ல வன்' என்று பரஸித்தி பெற்றிருந்தனன அந்த இள மைப் பருவத்தில் இந்தப் பாபததைச் செயதனன காம பலம் ஸோகாநதரத்திலேயோ, அல்லது -இதர ஜனமத் திலேயோ விளையுமென்பது உண்டு. எனக்கோவென்றால் உலகத்தில் வாலிபனாயிருப்பவன் அஜ்ஞானத்தினால் விஷததைத் தீனபானாயின, அது அவனுக்கு உடனே துக்கத்தை விளைவிப்பதுபோல, எனக்குள் தெரியாமையால் செயத பாபத்தின பலமாக இந்த மனவருத்தம் இதோ உடனே ஸம்பவித்தது ஸாமானயனாயிருப்பா னொருவன் புஷ்பததைப்போலவே பலமும் இருக்கு மென்று சினைத்துப் பலாசின புஷ்பங்கள் அழகாயிருப்பது கண்டு அதனுடைய பலனகளும் நன்றாயிருநகு மென்று பரமிப்பதுபோல், நானும் யிருக்கனின சபதத் தையே குறியாகப் பிடித்துப் பாணங்களால் அவை களை அடித்து அதனால் எனக்கு உலகமென்கும் பாரது விளைந்த பரஸித்தியைக் கண்டு, அதன பலனும் அப் படியே உலகம் முழுவதிலும் புகழத் தக்கதாயிருநகு மென்று ப்ரமித்து, அதனுண்டாகக் கூடிய அனர்த்த

பலனை அறியாமற் போயினன. தேவீ! உனக்கு அப்பொழுது விவாஹம் ஆகவில்லை. என தந்தையும் இருந்தனா நான் அப்பொழுது யுவராஜனாயிருந்தனன். பிறகு மதத்தையும் காமத்தையும் வளர்ச் செய்வதாகிய வாஷாகாலம் வந்தது. ஸூரியன் தனது கிரணங்களால் பூமியிலுள்ள ரஸத்தை இழுத்து உலகத்தைத் தழிக்கச் செய்து பரேதங்கள் திரியப்பெற்று பயங்கரமாகிய தென்திசைக்குப் போய்ச் சோந்தனன் அப்பொழுது வெயில் குறைந்து மறைந்து மேகங்கள் நீர் கொண்டு நிகுகென்று கறுத்துக் குளிராதவைகளாய்க் காணப்பட்டன பிறகு தவளைகளும் சாதகப்பறவைகளும் மயில்களும் ஆகிய இவையெல்லாம் ஸந்தோஷித்தன. பக்ஷிகள் சிறகுகளின் மேல் பாகங்களெல்லாம் நனைப்பெற்று ஸனானு செயதாற்போல புலப்பட்டு மழையினாலும் காற்றினாலும் அசைகின்ற நுனிகளை யுடைய வருஷங்களினமீது நனைந்த இறகுகளுடன் எப்படியோ கஷ்டப்பட்டுப் போய்ச் சோந்தன. யானை தாரைதாரையாகத் தன்மேல் விழுந்தும் விழுந்து கொண்டுமிருக்கிற மழை ஜலத்தினால் (அதாவது விடாமழையினால்) மறைக்கப்பட்டு ஜலம் சுற்றிலும் சூழ்ந்த மலைபோலவும், அடக்கவின்றி அசையாமலிருக்கின்ற ஸமுத்ரம் போலவும் பரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. ஜலபரவாஹங்கள் தாம் இயற்கையாகவே அழுகின்றி நிரமலமாயிருப்பவர்களாயினும் வெளுத்தும் சிவந்தும் விளங்குகின்ற கைரிகதாதுக்கள் (காவி கல்கள்) வந்து சேருகையால் நானுண்ணுகளுடையவைகளும், காட்டுத் தீக்களின் சாமபல்களை வாரிக்கொண்டு வருபவைகளுமாகிய பல வாணதகன்கள் ஸாப்பம்போல் கோணல கோணலாக மலைகளினின்றும் பெருகுவதன. (ஜலப்ரவாஹங்கள், தாம் இயற்கையாகவே நிரமலமாயிருப்பவையாயினும் மழை பெய்வதனால் கலங்கிச் சிவந்த

ஜலமுடையவைகளாகித் தமது வழியைக் கடந்து மே
டடுப்புறங்களிலும் பாய்ந்து கொண்டிருந்தன.) மிகவும்
ஸுகத்தை விளைவிப்பதாகிய அகநாலத்தில் நான வேட
டையாட வேண்டுமென்று நிச்சயித்து சிலையும பாணத்
தையும் தரித்து ரத்தினமீதேறிக் கொண்டு ஸரயூ
ரதியைக் குறித்துப் போயினன நான், இரதரியங்களை
வெல்லப்பெறாத மூடனாகையால் அநந்தியில் இழிந்து
ராதரியில் ஜலங்குடிகுருதுறையில் காததிருந்து ஜலங்
குடிப்பதற்காகக் காட்டுக்கடாவாயினும் யானையாயி
னும் மறறை கருா மருகம் எதாயினும் வருமாயின
அவைகளை அடிக் கலாமென்று விருப்பமுற்றிருந்தன.

(ஜனஸருசாரயில்லாமையாலும் இரவாகையாலும்
ஏகாதமாயிருக்கிற அந்த ஸரயூரதிக் கரையில் நான்
விலலை நானேற்றிப் பிடித்துக்கொண்டு சின்றுருக்கை
யில் ஓர் அரண்ம மருகம் அநந்திக் கரையில் வந்து கண்
ணுக்குத் தெரியாதிருந்து சபதம் செய்ய, செவியிற
பட்ட சபதத்தைக் குறிசெய்து அந்த மருகத்தை
அடித்தனன் அதன் பிறகு மறறொரு கருாமருகத்தை
யுங் கொன்றனன்.) அநந்தரம் காடாந்தகாரத்தில்
கண்ணுக்குப் புலப்படாத இடத்தில் ஆறநில குடத்தில்
ஜலம் மொளருகிற தவனி யொன்று யானை காஜிக் கிற சப
தம்போல என செவிக் குப் புலப்பட்டது. பிறகு நான்
யானை காஜிக் கிறதென்று பாயித்து ஸரப்பம்போல பா
காசிக் கின்ற பாணத்தை எடுத்து அந்த யானையைக்
கொல்லவிரும்பி அந்த சபதம் வந்த வழியைப் பிடித்து
இன்ன இடத்தில் யானை இருக்குமென்று குறி வைத்து
பாணத்தை எய்தனன். நான் கூடான பாணத்தைப்
போகட்ட இடத்தினின்றுமே, நான் போகட்ட பாணம்
மாமத்தில் நன்கு படப்பெற்று வருகதி ஜலத்திலே வீழ்

கின்ற ஒரு முனி குமாரன் 'ஜயோ!' என்று கத்தும் வரத்தை விடியற்காலத்தில் ஸ்பஷ்டமாகச் செவிக்குப் புலப்பட்டது. அந்த பாணம் போகட்டவுடனே அது விழுந்த இடத்தினின்றும் நானரிஷியாயிற்றே! ஆகையால் எனக்குப் பகைவன் ஒருவனும் இல்லையே! இப்படிப்பட்ட எனமேல் பாணம் எப்படி விழுந்ததோ! நான் அரத்தராத்ரி காலத்தில் ஒருவனும் இல்லாதபொழுது ஆற்றினின்று ஜலம் கொண்டு போவதற்காக வந்தனன் எனனை எவன் பாணத்தினால் அடித்தனன்? நான் எவனுக்கு யாது அபகாரஞ் செய்தனன்? வாகு மனம் சரீரம் ஆகிய இம்முனறினாலும் பிறர்க்கு எள்ளளவாயினும் ஹிமஸை செய்யாமல் அரண்யத்தில் அகப்படுமவற்றைத் தின்று காலங்கழிக்கின்ற என்னைப்போன்ற ரிஷியை ஆயுதங்கொண்டு அடிப்பது எப்படி. ஸம்பவித்தது? ஜடாபாரத்தைத் தரித்து மரவுரியையும் கருஷ்ணஜினத்தையும் உடுத்துத் திரிகின்ற என்னைக் கொன்று எவன் என்ன பரயோஜனத்தைப் பெற விருப்பினோ? அப்படிப்பட்டவனுக்கு நான் என்ன அபகாரஞ் செய்தனன்? இப்படிப்பட்ட கராம நடத்தினதால் கேவலம் அனாததம்மாதாம் விளைந்தேயன்றி மற்ற யாது பயனும் உண்டாகாது. இச்செயல் செயதவனை, குரு பதனியிடம் சென்ற மஹாபாதகனைப்போல எவனும் நன்றாக நினைக்கமாட்டான். என பராணன்கள் போவதைப்பற்றி நான் அவ்வளவு துக்கப்படவில்லை. எனனை வதிகையில், என் தாய் தந்தைகள் திக்கற்றவரானானே யென்று நினைத்து வருத்தப்படுகின்றேனன்றிவேறில்லை. வெகு காலமாக நான் வருத்தர்களாகிய இந்தத் தம்பதிகளைப் போலித்துக்கொண்டு வந்தனன். நான் மாணம் அடைகையில் இனி இவர்கள்

எவ்விதமாக ஜீவிககப போகின்றனர்? எவன் மிகவும்
முடனாகச் சிறிதுதான் தெளிவினறி ஒரு பாணத்தினால் என
னையும் கிழவர்களாகிய என தாய் தந்தைகளையும் ஆக
மூவரையும் கொன்றுவிட்டனன்? என்று மனுஷ்ய வாக்
யம் செவியிற்பட்டது. மிகவும் மன இரக்கத்தை விளை
விக்ரமபடியான அவவராததையைக் கேட்டு நான் தா
மத்தில் ஆஸகதியுடையவனாகையால் அதாமஞ் செய
தோமே யென்று வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில்
எனக்கெனினின்று விலலும் பாணமும் கீழே விழுந்தது
விட்டன. ராதரி காலத்தில் அந்நன்ம தீனமாகப் புலம்பு
கின்ற அந்த முனி குமாரனது தீனவாகயங்கள் பலவும்
செவிப்பட்டவுடனே தடுமாறி மிகுந்த சோகம் மேலெழப்
பெற்று மதிமயக்கி இருந்தனன் இப்படி மிகவும் மனங்
கலங்கப் பெற்றுச் சரீரத்திலும் பலம் குறைந்திருக்கிற
நான் அவ்விடஞ் சென்று ஸரயூரத்திக் கரையில் பாணத்
தால் அடிக்கப்பட்டுக் கீழே விழுந்திருக்கிற முனியைக்
கண்டனன். அவன் ஜடைமுடி அவிழ்ந்து குடத்து ஜலம்
பெருகிச் சரீரத்தில் புழுதியும் ரகதமும் படிந்து பாணத்
தீன நுணியால் அடியுண்டு பீடிக் கப்பட்டுக் கீழே விழுந்
திருந்தனன் அம்முனி குமாரன் சிகிலபட்டு மனங்கலங்கி
யிருக்கிற என்னைத் தனது தேஜஸஸினால் தவிர்ப்பவன்
போல இரண்டு கண்களாலும் கருமராக உற்றுப்பாரத்
துப் பிறகு இந்நன்ம பருஷமாகச் சொல்லத் தொடங்கி
னன் 'அரசனே! தாய் தந்தையர்களுக்கு ஜலங்
கொண்டு போவதற்காக வந்த என்னை நீ பாணத்தினால்
அடித்தனையே வனத்தில் வாஸஞ் செய்துகொண்டு
காலத்தைக் கழிக்கின்றவனாகிய நான் உனக்கு யாது அப
காரஞ் செய்தனன்? எனது மாமஸ்தானங்களில் ஒரு
பாணத்தினால் அடிக்கையில் நான் செத்துப்போவது

மாத்ரமேயனறி வயது செனறவாகளும் கண் தெரியாத வாகளுமாகிய தாய தந்தைகளுங்கூடச் செத்துப்போய விடுவார்களே! அவளிருவரும் மிகவும் தூரப்பலாகளாகி எழுந்திருக்கவும் முடியாதிருக்கின்றனா; மேலும் குருடாகள். அவர்கள் தண்ணீர் தாஹத்தினால் தப்பித்துக் கொண்டு நான் எப்பொழுது வருவேனோவென்று என்னை எதிர்பாத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். வெகுநேரமவரையில் 'பால்கள் ஜலங்கொண்டு வருவான்' எனனும் ஆசையுடன் ஸஹிக்கமுடியாத தாஹத்தை எவ்வளவு அடக்கிக் கொண்டிருக்கப்போகிறார்கள்? நான் இவ்வளவு தரையில் விழுந்து பரிதப்பித்துக்கொண்டிருப்பது என தந்தைக்குத் தெரியாதல்லவா? மிகத் தவறு செய்தும் கலவியைக் கற்றும் தந்தைக்குங்கூடத் தெரியாமல்தரையில் விழுந்து படுத்திருக்கின்றேனே! ஆகையால் எவ்வளவு தவறு செய்கப்போதிலும் எவ்வளவு கலவியைக் கற்றப்போதிலும் யாதும் பயன் இல்லை நடக்கவுங்கூட முடியாத என் தந்தைக்கு நான் இவ்வளவு விழுந்திருப்பது தெரிந்தப்போதிலும் தான் என்ன செய்யப்போகின்றனா? காரறு முதலியவற்றால் ஒரு வருஷம் முற்க்கப்பட்டுக் கீழே விழும்போது மற்றொரு வருஷம் பக்கத்தில் பார்த்துக்கொண்டிருந்த போதிலும் அதைக் காப்பாற்றமுடியுமா? முடியாது. ராகவனே! என தந்தையிடம் நீயே சீகரமாகச் சென்று என ஸங்கதியைச் சொல்வாயாக. அவர், காட்டுத் தீ வளரந்து அரண்யத்தைக் கொளுத்துவது போல, கோபித்துக்கொண்டு உன்னைக் கொளுத்தாதிருப்பாராக. நீ சொல்லாத பஷத்தில, அவர் வெகுநேரம் எதிர்பாத்தும் என்னை வரக்காணாமல் கோபித்துத் தனது தேஜஸஸினால் ஒருகால் தவறிக் கவுங்கூடும். இதோ போகின்ற ஒற்றைக்கால் வழியே

நடந்தது போவாயாயினு, எனது தந்தையின் ஆஸ்ரமத் திறகுப் போயச் சேருவாய். நீ அங்ஙனஞ் சென்று அவரைக் கலக்கத் தீரச் செய்வாயாக. அப்பொழுது கோபித்துக்கொண்டு உன்னைச் சபியாதிருப்பாரா. இல்லையாயின் தப்பாமல் சபித்து விடுவா மன்னவனே! என சரீரத்திலுள்ள பாணத்தைப் பிடுங்கிவிடுவாயாக. ஜலபரவாஹம் உயாநது மணற் குளையிருப்பதுபற்றி மெதுவாயிருக்கிற கரையைக் கரைப்பது போல இக் கூரான பாணம் என மாமஸ்தானத்தைப் பீடிக்கின்றது' எனறன்ன அது கேட்டவுடன் 'இமமுனி குமாரன பொத்தின் பாணத்துடனே யிருப்பானாயின், பாதைப்படுவான்; பாணத்தைப் பிடுங்கி விடுவேனாயின் பராணன்களை விட்டுச் சாவான். ஆகையால் இந்தப் பாணத்தைப் பிடுங்கலாமோ, கூடாதோ, என்று அந்த பாணத்தைப் பிடுங்கும் விஷயத்தில் எனக்குள் சிந்தை உண்டாயவிட்டது 'இப்படிப்பட்ட அகராயஞ் செயதேனே' என்று துக்கத்தவனாக 'பரஹ்மஹதயை உண்டாகுமோ' என்னவோ' என்று சோகத்தினால் பரிதபித்துச் சரீரம் தளாநது மனத்தில் நான் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதை அமமுனிகுமாரன் தெரிந்துகொண்டனன் அவன் மிகவும் இளைப்புறந்துத் துடித்துப்பரிதபித்து உடம்பைத் திருப்பித் திருப்பித் தரையில் புரண்டு மரணகாலம் ஸமீபிக்கப்பெற்று என்னைப் பார்த்து 'நான் தையத்தினால் துக்கத்தை அடக்கி மனத்தை உறுதியாக நிலை நிறுத்திக்கொண்டிருக்கின்றனன் ஆகையால் நீயும் அப்படியே மனவருத்தப்படாதிருப்பாயாக. என்னை அடித்ததனால் பரஹ்மஹத்யை ஸம்பவித்ததே யென்னும் சுவையை மனத்தினின்றும் தூரத்தி விடுவாயாக. அரசனே! நான் பரஹ்மண்ணலலேன். அதற்காக நீ பரி

தபிக்க வேண்டாம். நான் வைபவனுக்குச் சூத்ரஸ்தீ யிடத்தில் பிறந்தவன்' எனறான். இங்ஙனம் அவன் பாணத்தினால் மாமஸ்தானத்தில் அடிக்கப்பட்டு வருகது வதனால் வாரத்தை சொல்ல முடியாமலிருந்து மிகவும் வருததப்பட்டு எனக்கு இவவார்த்தையைச் சொல்லி ஒருகால தரையில் கடகடவென்று சுழன்றும் ஒருகால கைகாலசையாமல் சேஷ்டையினறி யிருந்தும் ஒருகால் சிறிது நெகசமுறறும் ஒருகால நோயினால் உடம்பைச் சுருட்டிக் கொண்டிருந்தும் வருத்த முற்றிருக்கையில் அவனது சரீரத்தினின்றும் பாணத்தைப் பிடுங்கிப் போகட்டான் அந்தத் தபோதன்ன மிகவும் ஆயாஸப்பட்டு என்னைப் பார்த்துக்கொண்டே பராணன்களை விட்டான். நல்ல ஸவபாவ முடையவனே! மாமத்தில் அடிக்கப்பட்டு மிகவும் வருந்திப் புலம்பி அனந்தரம் புலம்பவும் முடியாமல் ஓயாமல் பெருமூச்செறிந்து கொண்டு ஜலத்தினால் சரீரம் முழுவதும் நனைப்பெற்று ஸரபூ நதியின் கரையில் தரையில் படுத்திருக்கிற அம்முனி குமாரனைப் பார்த்து மிகக் மனவருததமுற்றேன்' எனறான் அறுபத்து மூன்றாவது ஸாககம் முற்றிறது.

தசரதன் மாணமடைதல்

தாமஸவபாவனாகிய அந்தத் தசரதன் நடுநடுவில் ராமனை நினைத்துப் புலம்பிக்கொண்டே மீளவும் கௌஸலையைப் பார்த்து அம்முனி குமார வதத்தையே சொல்லத் தொடங்கினான்:—'அங்ஙனம் நான் தெரியாமல் அம்மஹாபாபத்தை நடத்தி அனந்தரம் மனக் கலக்கமுற்று, 'இனி எப்படி செய்தால் நன்மை' உண்டாகும்?' என்றுகாஞ்ஞெருவனே புத்தியில் ஆலோசித்த

னன. பிறகு அமமுனிகுமாரன சொல்லியபடி செய்வதே நலமென்று நிச்சயித்துக் கலககயிலலாத நல்ல ஜலம் நிரம்பிய அந்தக் குடத்தை எடுத்துக்கொண்டு அவன் சொன்ன வழியாகவே நடந்து சென்று அவவாஸரமத் திற்சேருதனன. அங்கு தூரப்பலாகளாகிக் கண்கள் தெரியாதவர்களும் தமமைக கைப்பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு பேரவான எவனுமில்லாமல் இறகொடிந்த பறவைகள்போன்றவர்களும் வயது முதிர்ந்தவர்களுமாகிய அவனது தாய் தந்தைகளைக் கண்டனன அவர்கள் நடக்கமுடியாதவர்களாகையால் ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாமல் வெறுமனே பிள்ளையைப் பற்றிய அவ்வோகைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு உட்காரந்து மறறொரு பரயதனமும் செய்ய முடியாமல் திக்கற்றவர்களபோல இருந்தனர். என நிமித்தமாக அவர்களுக்குப் புதல்வன் வருவானென்றாவது ஜலங்கொண்டு வருவானென்றாவது ஆசையும் இல்லாமற் போயிற்று முதலில் அந்த நிஷிகுமாரனை அடித்ததற்கே எனமனம் சோகத்தினால் மிகவும் பரிதபித்துக்கொண்டிருந்தது, இப்படிப்பட்ட எனக்கு அவவாஸரமஞ் சென்று அந்த வருத்தங்களைப் பார்த்தவுடனே மேலும் சோகம் அதிகமாயிற்று. மற் றும், 'இவர்கள் என்னை எனன் சபிப்பார்களோ?' என்னும் பயத்தினால் எனமனம் மிகவும் திகிலடைந் தது. அமமுனிவா என காலடியைக் கேட்டவுடனே¹ 'என குழந்தாய்! என இவ்வளவு தாமஸம்? சீக்ரமாய் ஜலங்கொண்டு வருவாயாக. என்னப்பா! நீ எதற்காக ஜலத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தாய்? இதோ உனது

1 இதற்கு—'யசெயித்தமிஃ தாத ஸலிலே கரீஃதம் தவயா' என்று மூலம், இதற்கு 'யந் ததமிஃ தாத' என்னும்பாடத்தில்— 'என்னப்பா! நீ இதுவரையில் ஜலங்கொண்டு வந்து கொடாமை யால் நீ ஜலத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தாய் யென்பது நிச்சயம்' என்று பொருள்.

அன்னை உன்னை நினைத்துக்கொண்டு நீ வராததைப் பற்றிப் பரிதபிக்கின்றன. ஆஸ்ரமத்திற்குள் வேகமாய் நுழைந்து வருவாயாக பிள்ளாய! உன் தாயாவது நானாவது உனக்குள்தேனும் அபரியமோவது அபராதமாவது செயதிருப்போமாயின, நீ த்பஸவியாகையால அதை மனத்திற் கொள்ளலாகாது கதியற்ற எங்களுக்கு நீயேயன்றோ கதி. டேககக காலகளிலலாத எங்களுக்கு நீயே நடை கொடுப்பவன். கண்களிலலாத எங்களுக்கு கண்களும் நீயே. எங்கள் பராணன்களும் உன்னிடத்திலேயே சிலை பெற்றிருக்கின்றன. நீ எங்களிடம் பேசாதிருப்பதேனோ? எனறனா. நான் அம்முனியைப்பாராது யிகவும் பயநது வராததைகள் தழுதழக்கவும் எழுத்துகள் மறையவும் பெற்று அஸபஷ்டமான வராத்தையுடன் பேசத் தொடங்கி மனஸஸை எங்கும் சலிக்கவொட்டாமல் நிலைப்படுத்திக் கை கால முதலியவற்றின் சேஷடைகளையும் நிறுத்திவிட்டுத் தழுதழுத்த வராததையையும் கஷ்டப்பட்டு வழிப்படுத்திக்கொண்டு அவாக் குப் பயத்தை விளைக்குமபடியான புதரமரண¹ விபத்தைச் சொல்லினன். 'நான் க்ஷத்திரியன். எனக்குத் தசாதனென்று போ நான் மஹானுபாவராகிய உமது புதலவனல்லேன். பூரவத்தில் நான் செய்த காமவசத்தினால் ஸதபுருஷர்கள் நிரதிக்குமபடியான இரத வயஸனம் இப்போது நோந்தது. மஹானுபாவரே! நான் நதியில் ஜலங் குடிக்குந் துறையில் வரத் எதேனும் க்ருர ஜநதுவையாவது யானையையாவது அடிக்கவிரும்பி வில்லுறகையுமாக ஸரயூரதிகககைக்கு வந்தனன். அவ்விடத்தில் நான் குடத்தில் ஜலம் மெளளும் சபதத்தைச்

1 விபத்த—ஆபத்து.

னன. நான, 'இது யானையாயிருக்கும்' என்று
கினைத்து இதைக் குறி வைத்து பாணத்தினால் அடித்
தனன. டீறகு நான அரத்த துறைக்குச் சென்று அங்கு
என பாணத்தினால் அடியுண்டு பராணன போனாற்போல்
பூமியில் விழுந்திருக்கிற ஒரு தாபஸனைக் கண்டனன.
மஹானுபாவரே! நான சபதத்தைக் குறிசெய்து யானை
யைக்கொல்லமுயன்று ஜலத்தில் பராணபரயோகஞ்
செய்கையில், அந்த பாணத்தால் உமது புதலவன
அடியுண்டனன. உடனே அவனருகிற சென்று, பாணவே
தனையைப் பொறுக்க முடியாமல் பரிதபிக்கின்ற அரத்த
தாபஸகுமாரன 'இரதப் பாணத்தைப் பிடுங்கி விடுவாய்'
என்றுரைக்கையில், அப்பொழுது உடனே அவனது
மாமஸதானத்தினின்றும் அரத பாணத்தைப் பிடுங்கி
விட்டனன பாணத்தை எடுத்தவுடனே அம் முனி
குமாரன 'என தாய தந்தைகள் கண்ணிலலாதவாகளா
யிருக்கின்றார்களே! இனி அவர்களை யாவா போஷிப்
பார்களோ!' என்று உங்களைக் குறித்துச் சோதித்
துப் புலம்பிக்கொண்டே ஸவாககஞ் சோந்தனன. நான
அஜ்ஞானத்தினால் உமது புதலவனைத் திடீரென்று
கொன்று விட்டேன். இங்ஙனம் நடந்து போயிற்று.
இதற்கு மேல சாபமோ, அனுக்ரஹமோ, எது செய்ய
வேண்டுமோ, அதை எனக்கு முனிவர அருள புரிய
வேண்டும்' என்றனன. மஹிமை பொருந்திய அரத்
ரிஷி, நான இங்ஙனம் அரத்த துக்கத்தைத் தெரிவிக்க
ையில் கருரமாகிய அரத் வாரதத்தையைக் கேட்டு
மேலெழுந்த மிகவும் தீவரமாகிய வயஸனத்தை அடக்க
வல்லவராகவில்லை. மஹாதேஜஸவியாகிய அரத் மஹாஷி
முகத்தில கண்ணீர் வழியப் பெற்றுப் பெருமூசு செறிந்
து சோகத்தினால் பரிதபித்து, கைகளைக் கூப்பிக்

கொண்டு எதிரில் நின்று கொண்டிருக்கிற என்னைப் பார்த்து 'மன்னவனே! இவ்வசுப காரயத்தை நீயே எனக்குச் சொல்லாமல் மற்றொரு விதமாக எனக்குத் தெரியுமாயின, உன தலை இந்தக் கண்ணத்திலேயே லக்ஷ்ஞ சுககலாகப் பிளந்து போயிருக்கும், அரசனே! ராஜ்ய பரிபாலனஞ் செய்கிற மன்னவன் வானபரஸதனான் எவ் னையாயினும் தெரிந்து வதிப்பானாயின, அவன் தேவேந்திரனாயினும் அவனை அவ்வதம் தன பதவியினின்று நழுவச் செய்யும் தவஞ் செலுத்தும் பரஹ்மஜ்ஞானியாகிய அததகைய முனிவன்மேல் தெரிந்து ஆயுதம் இட்டிருப்பாயாயின, உன சிரஸஸு பல சுககலாய விட்டிருக்கும். நீ தெரியாமையால் இந்தக் காரயஞ் செய்தனை ஆனதுபற்றியே பிழைத்திருக்கின்றனை' தெரிந்தே செய்திருப்பாயாயின, உனது இஷ்வாகு வம்சம் முழுவதும் இப்பொழுது இல்லாமற் போய்விடுமே? இனி, நீ ஒருவன் எவ்வளவு?' என்று மொழிந்தது மீளவும் என்னைக் குறித்து இறுங்கம் மொழிந்தனா.— 'ராஜனே! இதுவே எனபுதல்வனை நான் கடைசிபாகப் பார்ப்பது. இனிமேல் அவனைப் பாரக்கப்போகிறதில்லை. ஆகையால் இப்பொழுது அவயவங்களில் ரகதந்தோயப் பெற்று அரையில் உடுத்த கருஷ்ணஜினவஸ்தரமும் அவிழந்து கீழே விழுந்து பரஜைஞயினறி யமன் வசத்தில் இருக்கின்ற அந்தப் புதரனைப் பாரக்க விரும்புகின்றோம். எங்களை அவ்விடம் கொண்டுபோவாயாக' என்றனா. அனந்தரம் நானொருவன் மிகவும் துக்கிதாளாயிருக்கின்ற அவ்விருவரையும் அவ்விடம் கொண்டு சென்று, அவர்களுக்குக் கண்கள் தெரியாதாகையால் நானே அம்முனிவாக்கும் அவரது பாரையைக்கும் அவர்கள் புதல்வனைத் தொடுவீத்துக் காட்டினன். அம்

முனிதம்பதிகள் இருவரும் தமது புதலவனைத் தடவிப் பார்த்து அவனது அருகிற சென்று தூக்கத்தினால் அவனது சரீரத்தின் மேல் விழுந்தனா. அவர்களில் தந்தை புதலவனைப் பார்த்து 'என்னப்பா! என்னைப் பார்த்து இப்பொழுது ஏன் வணங்காதிருக்கின்றனை? மேலும், என்னைப் பார்த்து ஒன்றும் பேசாதிருக்கின்றனை. நீ ஏன் வெறுத்தரையில் படுத்திருக்கின்றனை? குழந்தாய்! எனமேல கோபமா எனை? தாமஸவடாவனே! நான் உனக்கு பரியலைலேனாயின, என்னைப் பாரக்க வேண்டாம் இதோ உனது அனனை வந்திருக்கின்றனள், பா. எங்களை ஏன் எழுந்திருந்து கட்டிய னையாதிருக்கின்றனை? ¹ ஸுகுமாரமான பேசசைப் பேசுவாயாக, செவியாயாக கேட்கின்றனம் இனி எவன் அரத்தாராதரத்தில் எழுந்திருந்து வேதசாஸ்தாங்களை யாவது மறறைப்புராணதிகளையாவது வாசித்துக்கொண்டிருக்கையில், மனத்திற்கு மிகவும் இனிதாயிருக்கின்ற அமமதுரதவன்யைக கேட்கப்போகின்றன? இனி எவன் ஸனாஞ் செயதுஸந்தயாவந்தனம் முடித்து அகன்றில் ஹோமத்தை நிறைவேற்றி எனது அருகில் உட்காராதிருந்து புதரசோகத்தினால் வருந்திப் பரிதபிக்கின்ற எனக்குப் பரிசாயை செயவான்? இனி எவன், காமங்களை அனுஷ்டிக்கச் சகதியினறி, செந்நெல் முதலியவற்றைச் சோத்து வைத்துக் கொள்ள வல்லமையற்ற தடிபையப் பிடித்து நடப்பித்துக்கொண்டு போவானெருவனும் நேரப்பெருமல் வருந்துகின்ற எனக்கு, ஜலத்தில் உண்டாகுந் தாமரைக்கிழங்கு முதலிய கிழங்குகளையும் நிலத்தில் விளையும் சேம்பு முதலிய கிழங்குகளையும் கொண்டுவந்து, பரியனாயிருக்கும் ஓர் அத்திக்கு இடுவதுபோல, போஜனம் இடப்போகின்றனன்? என்னப்பா! கண்கள் தெரியாதவனும் கிழத்தனம் மேலெழப் பெற்றவனும் பிள்ளையிடத்தில் மிகுந்த பரிதியுடையவனும்

1 ஸுகுமாரமான- இனிதான்.

உனனைப் பிரிந்து மிகவும் தீனையாகிக் காண்போரகளுக் கு மன இரக்கமுண்டாகும் நிலையில் இருக்கின்றவளு மாகிய உனது அனனையை நீ போன பிறகு நான் எப் படி போஷிக்கப்போகிறேன்? பிள்ளாய! எனனைப்பற் றிக் கொஞ்சநேரம் கிற்பாயாக. போகவேண்டாம். நானையதினம் நானும் உனது அனனையும் கூட வர எங் களையும் அழைத்துக்கொண்டு யமனது கருஹத்திற்குப் போகலாம். அரண்யத்தில் உனனைப் பிரிந்து அநாதர் களாகித் துயரத்தினால் பரிதபித்து மிகவுருதினாகளா கிய நாங்கள் இருவரும் ஒரு நிமிஷமாயினும் இருக்க மாட்டோம். இதோ சீகரமாக உன்னுடன் கூடவே யமனது லோகத்திற்கு வருகின்றனம். அநாதரம் நான் யமனைப் பார்த்து 'என்னுடைய குமாரனாகிய இப்பால கன் தாயதந்தைகளுக்குப் பரிசாயை செய்துகொண்டி ருப்பானாக' என்னும் இவ்வராதையைச் சொல்லுகின்ற னன், தாமராஜனும் தன் ஸமீபத்திற்கு எனது புதல் வன் தாமதித்து வருவதைப் பொறுப்பானாக. அநத யமன் தாரமிகன், மிகுந்தபுகழுடையவன், லோகபாலன்; ஆகையால் இப்படிப்பட்ட அநாதனாகிய எனக்கு, நாச மிலலாத ஓர் அபய தக்ஷிணை கொடுக்கத் தகும. புதரனே! இந்நதப் பாபிஷ்டன் உனை அடித்ததனால் நீ செயத பாபங்களெல்லாந் தொலைத்து போயின. ஆனது பற்றியும் எனது ஸதயத்தின் மஹிமையாலும், ஆடித் மெடுத்து யுத்தஞ் செய்யும் வீரர்களுக்கு எநத லோகங் கள் நேருமோ, அநத லோகங்களுக்கு நீ வேசித்துடன் போய்ச்சேருவாயாக. புதலவனே! சூரர்கள் யுத்தத்தில் பின்வாங்காமல் எதிரகொண்டு போசெய்து அடியுண்டு எநதக கதியைப் பெறுவார்களோ, அந்தப்பரமகதியை நீயும் பெறுவாயாக. குழந்தாய்! ஸகரனும் சைபயனும்

தில்பனும் ஜனமேஜயனும் கஹ்லஷ்ணும் துரதுமார
 னும் எந்தக்கதியைப் பெற்றார்களோ, அந்தக் கதியை
 நீயும் பெற்றவாயாக. எனது அருமைப்புதலவனே !
 ஸத்புருஷராயிருப்பவர்களெல்லோராகும் வேதாத்யயன்
 சீலர்களாயிருப்பவர்களுக்கும் தபஸவிகளாயிருப்போராக
 கும் எந்தக் கதி உண்டாகுமோ, பூதானஞ் செய்
 பவனுக்கும் ஆஹிதாக்கனியாயிருப்பவனுக்கும் ஏகபத்னீ
 வரதமுடையவனுக்கும் எந்தக் கதிகள் வித்திககுமோ,
 ஆயிரம் பசுக்களைத் தானஞ் செய்தவர்களுக்கு எந்தக்
 கதி விளையுமோ, குருசுஸ்ருஷை செய்தவர்களுக்கு
 எந்தக் கதியோ, மஹாபரஸ்தானம் முதலியவற்றிலா
 வது கங்காயமுனஸங்கமம் முதலிய புண்யஸ்தானங்களி
 லாவது அக்ஷியிலாவது ஸங்கஸ்பஞ்செய்து கொண்டு
 தேஹதயாகஞ் செய்தவர்களுக்கு எந்தக் கதி உண்டாகு
 மோ, அந்தக் கதிகளை நீ அடைவாயாக, தபோசிஷ்டாக
 ளாகிய நமது இக்குலத்தில் பிறந்தவன் எவனாயினும்
 தூக்கதியைப் பெற்றமாட்டானல்லவா! எனப்புதலவனாகிய
 உன்னை அடித்தவன் மாதரம் தூக்கதியைப் பெறு
 வான்' என்று இங்ஙனம் அம்முனி அவ்விடத்தில் அடிக்
 கடி மிகவுந் தீனமாகப் புலம்பலுற்றான் அநந்தரம்
 அம்முனி பரையயுடனகூடி அக்குமாரனுக்கு ஸமஸ
 காரத்தைச் செய்து ஜலதாபபண்திகளைச் செய்ய முபன
 றான். தாமங்களை அறிந்தவனாகிய அம்முனிகுமாரன்
 தனது புண்யகாமங்களால் திவ்யரூபம் பெற்று¹ இரத்நா
 னேடு கூடச் சீகரமாக ஸ்வாகக்கலோகம் போய்ச் சேர்ந்
 தான். அம்முனிகுமாரன் தேவேந்தரானேடுகூடவே
 வருத்தர்களாகிய அந்தத் தாய் தந்தைகளைப் பார்த்து
 மொழிந்தான். ஆயினும், வருத்தர்களாகிய அவர்க
 ளைக் கொஞ்சநேரம் ஸமாதானப்படுத்தி அநந்தரம்
 அவர்களைப் பார்த்து 'என் உறக்கங்களுக்குச் சுஸ்ருஷை

1. இதனால், அம்முனிகுமாரன் அழைத்துக்கொண்ட போக
 இரத்நன் வந்தானென்று தெரிகிறது.

செய்ததனால் மேலான பதவியைப் பெற்றனன். நீங்களும் சீகரமாகவே என்னிடம் வந்து சேருவீர்கள்' என்றனன். ஜீதேந்தரியனாகிய அம்முனிசுமாரன் இங்ஙனம் அவர்களுக்கு ஸமரதானஞ் சொல்லி சிறந்த உருவமுடைய தீவயவிமானத்தினமேல் ஏறிக்கொண்டு சீகரமாகவே ஸவாககலோகம் போய்ச் சேர்ந்தனன். மஹாபாரவமுடையராகிய அம்முனிவர் பாரையேயோடு கூடப் புதரனுக்கு விரைவில் ஜலதாபபணம் நடத்தி அருகில்கையைக் கூப்பிக்கொண்டு கிறகிற என்னைப் பார்த்து மொழிந்தனா. — 'அரசனே! என்னை இப்பொழுதே கொண்டு விடுவாயாக. செத்துப்போவேனாயின் எனக்குப் பாதை இல்லாதிருக்கும் 'சாவது பாதையன்றே' என்பாயாயின், சொல்லுகிறேன், கேள். போயும்வந்தும் எனக்குப் புதலவன் ஒருவனே அந்தப் புதலவனையும் நீ பாணத்தை எய்து முடித்து என்னைப் பிள்ளையிலலாதவனாகச் செய்து விட்டனை. இதைக்காட்டிலும் வேறொரு பாதையும் உளதோ! இதைப் பாரக்கிலும் எனக்கு மரணமே மேலாயிருக்கின்றது. நீ கிராமலனாகிய என புதலவனைத் தெரியாமல் அடித்து விட்டனை. ஆனது பற்றியே நான் இப்பொழுது உன்னைப் பலமஞ்செய்யாமல் மிகவும் துயரத்தை விளைப்பதாகிய ஒரு கொடுஞ்சரபத்தை இடுகின்றனன். மன்னவனே! எனக்கு இப்பொழுது அந்தயகாலத்தில் புதரநாசத்தினால் மரணத்தில் வந்துமுடியும்படியான துக்கம் உண்டாயிற்று. நீயும் இவ்வண்ணமே புதரசோகத்தினால் மரணம் அடைவாயாக அரசனே! ஸுத்திரியனாகிய நீ முனிவனைத் தெரியாமல் அடித்தாயாகையால் உனக்கு அதனால் பாரம்மஹதையைப்போன்ற மஹாபாதகம் உண்டாகாதிருக்கின்றது. தெரிந்து செயதிருப்பாயாயின் அது உனக்கு லித்தமே. ஆயினும், நீ எனக்கு யாணன்களைத்

தொலைகும்படியான இப்படிப்பட்ட கொடுநிலைமையை விளைத்தாயாகையால், தக்ஷிணை கொடுத்தவன் அதற்குத் தகுந்த புண்யத்தைப் பெறுவதுபோல, என்னைப் போன்ற நிலைமையை நீயும் சீகரத்தில் இந்த ஜனமத்திலேயே பெறப்போகின்றாய்' என்றான். இங்ஙனம் எனக்குச் சாபத்தைக் கொடுத்து அந்தத் தம்பதிகள் இருவரும் கேட்போமனம் கரையும் படி பலவாறுகப்பலம்பி இருவா சரீரத்தையும் ஒன்றாகக் கட்டிக்கொண்டு சிதையில் ஏற்றுவித்து ஸவாககஞ் சோந்தனா. தேவீ! மாணத்தில் வந்து முடியும்படியான இந்தப் புதரசோகத்திற்குக் காரணம் யாதென்று சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், முன்பு பாலயத்தில் சபதத்தைக் குறிவைத்து பாணபரயோகஞ் செய்யும் விளையாட்டை நடத்திக்கொண்டிருந்த பொழுது நான் முனிசுமாரனை அடித்த பாதகம் தானாகவே எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது தேவீ! பதயங்களல்லாத பதாரதங்களுளோடு அன்னத்தைப் புசிக்கையில் வயாதி வளர்ந்து வருவது போல, நான் செயத் அந்தப் பாபகாமத்திற்குப் பலமாக இப்படிப்பட்ட தூக்கம் விளைந்தது. மங்கலஸவபாவமுடையவனே! நான் இப்பொழுது புதரசோகத்தினால் பராணைகளை விடப்போகிறேனாகையால், மஹாநுபாவராகிய அம் முனிவா மொழிந்த அந்தச் சாபவசனம் எனக்குப் பலித்துவிட்டது. கௌஸல்யே! என கண்களுக்குப் பாரவை தொலைந்துவிட்டது. ஆகையால் உன்னை என கண்களால் பராகக் நேராதிருக்கின்றான். என்னை நன்றாகப் பரிசிப்பாயாக' என்று மொழிந்த மீளவு கதறிக் கொண்டு பயந்து மீளவும் பாரையைப்பார்த்து 'தேவீ! ராமனிடத்தில் நான் செயத் கருகாராயம் பாபிஷ்டனாகிய எனக்குத் தகுந்தேயிருக்கின்றது. ராமன் எனது கட்டளைக்கு மறுமொழி கூறாமல் உடனே அரண்யத்திற்குச் சென்றானே; அது தாமஸவபாவனாகிய அந்த ராமனுக்கே தகுமன்றி, மற்றை எவனுக்கும் தகாது. பிள்ளையை, அவன் எவ்வளவு தூமராக்கனாயிருப்பி

னும் பண்டிதனாயிருப்பவன் எவனதான் கைவிடுவான்? தகப்பன தன்னைத் துரத்தியனுப்புகையில், பிள்ளையாயிருப்பவன் எவனதான் அவனிடத்தில் அஸூயையைப் பாராட்டாதிருப்பான்? ராமன் இப்பொழுது என்னைப் பரிசிப்பானாயின, அல்லது ஒருகால என் கண்களுக்குப் புலப்படுவானாயின, பிழைப்பேன், யமலோகத்திற்குப் போனபின்பு மனுஷ்யாகள் தமது பகதிகளைப் பராக்க முடியாதல்லவா? ஆகையால் பரண்கள் இருக்குமென்போழுதே ராமனைப் பராக்க விருமபுகின்றனன். கௌஸலயே! உன்னைக் கண்ணூல காண நேரதிருக்கின்றனன், எனக்கு நினைவுக்கூட ஸ்ரீணித்துக்கொண்டிருக்கின்றது இதோ யமதூதர்கள் என்னை வேகமாகக் கிளம்புவாயென்று தொந்தரவு செய்கின்றனர். மரண காலத்தில், தாமதங்களை அறிந்தவனும உண்மையான பராக்ரம முடையவனுமாகிய ராமனைப் பார்க்க நேரதிருக்கின்றேனே! இதைக்காட்டிலும் வேறு துக்கம எனினிருக்கின்றது? ராமன் செய்ய முயன்ற கார்யத்திற்குத் தடைசெய்ய ஒருவரும் வல்லரல்லா. இப்படிப்பட்ட ராமனுடைய தாசன மிலலாமையால் எனக்கு நேரிட்ட இரத்த துயரமானது, கொஞ்சமாகிய ஜலத்தை வெயில இழுத்துக்கொள்வதுபோல, இப்பொழுது என் பரண்களை இழக்கின்றது. பதினேந்தாவது ஸம்வத்ஸரம் பிறக்கையில், அழகிய மேலான குண்டலங்கள் விளங்கப்பெற்ற ராமனது முகரவிரத்தத்தை மீளவும் எவர் பராக்கப் பெறுவார்களோ, அவர்கள்¹ தேவதைகளே ஆவராகளன்றி மனுஷ்யாகள் அல்லா. தாமரை

1 'அஹம் புநா தேவகுமாரரூப மலங்குதந்தம் ஸுதமாவ்ரஜந் தம1 நந்தாமி பநீயநநபி ஷர்ஸநே ஹவாமி ஷுஷ்ட்வாச புநர்யுவேவ' - (தேவகுமாரன்போல் விளங்குகின்ற எனது ராமனைக் கண்டு மீள-

விதழ்போனற கண்களையுடையதும் அழகிய புருவங்கள்
வினகபபெற்றதும் அநதம் பொருந்திய பற்களோடு
கூடியதும் அழகான மூக்குடன் பாகாசிப்பதும் சந்தர
மண்டலம் போனறதுமாகிய ராமனது முகத்தைப் புண்
யபுருஷர்களாயிருப்பவர்களன்றோ பராகம்போகின்ற
னா சரதகாலத்து சந்த்ரனபோலவும் அப்போதலா
கத செந்தாமரைமலர் போலவும் பாகாசித்துக் கொண்டு
கமகமவென்று மணங்கமழுகதனமையதுமாயிருக்கின்ற
எனது நாதனாகிய ராமனது அவவழகிய முகமண
டலத்தைப் புண்யபுருஷர்கள் பராகம்போகின்றனர்.
வனவாஸத்தைத் தீர்த்துத் திருமபி அயோதயைக்கு
வந்த ராமனை, மூடத்தை விட்டுத் தான இருக்கவேண
டிய ஸதானத்திற்குச் சோந்திருக்கிற சுகரணைப்போல
யிருந்த ஸந்தோஷத்துடன் புண்யசாலிகள் பராகம்ப
போகின்றனர். கௌஸலயே! என மனம் இருள் மூடப்
பெற்றிருக்கின்றது. ஆகையால் அதற்கு இடமாகிய
ஹ்ருதயமும் விரிவதுபோல வருகதுகின்றது. மேலும்,
எனது இரத்தரியங்களோடு சபத ஸபாச ரஸங்கள் ஸம்பந
தித்தபோதிலும், அவ்விரத்தரியங்கள் நசித்தமையால்
அநதச் சபதாதிகள் எனக்குத் தெரிய வராதிருக்கின
றன. எனது இரத்தரியங்கள் நசிப்பதற்குக் காரணம்
சொல்லுகிறேன், கேள். எண்ணெய் வறறிப்போகையில்,
தீபத்துடன் இடைவிடாமல் கூடியிருக்குந் கிரணங்க
வும் யெனவனம் திருமபி வரப் பெற்றவனபோல ஆவேன)என்று
தசரதன் சொன்னதுபற்றி இவரு மீளவும் ராமனது முகத்தைப்
பார்க்க நேரப் பெற்றவர்கள் மனுஷயர்களன்றென்றால்—மனிதர்
களைப்போல் கிழத்தனம் பெறுவோரல்லா, தேவதைகளைப்போல்
வீத்ய யெனவன முடையராயிருப்பார்களென்று பொருள். இதனால்
ராமனது முகஸௌந்தர்யாதியத்தின் மஹிமை தோற்றவிககப்
பட்டது.

ஹும் நசிததுப்போவதுபோல, என சரீரம் கட்டுத் தளரு
 கையில், மனமும் நசிதது அதனுடன் ஸம்பந்தித்த எனது
 இரதரியங்களும் எல்லாம் நாசம் அடைகின்றன. ஆம்
 றின் பரவாஹம் அதனகரையைக் கரைப்பதுபோல,
 அந்தப் புதரசேகமானது, நாதனற்றவனும் பரஜைஞ
 தப்பிவிருப்பவனுமாகிய என்னைப்பிடிக்கின்றது ஐயோ!
 ராகவா! மஹாபாஹுவே! ஆ! என துயரத்தைப்
 போக்குமவனே! ஆ! தகைக்கது பரியஞ்சிருப்பவனே!
 தாகையிடத்தில் பரீகியுடையவனே! எனது நாதனே!
 ஆ! புதல்வனே! இப்பொழுது எங்குப் போயினே? ஐயோ!
 கொஸம்பே! நான் மரணம் அடையப் போகிறேன்.
 சேரக்கையேண்டிய சிலைமயி விருப்பவனே! ஸுமித்
 ரே! ஆ! கொடியவனே! எனக்குச் சதருவாயிருப்ப
 வனே! அடி! குலத்தைப் பாழாக்கவந்தவனே! கை
 கேயி! என்று ராமனது தாயாகிய கௌஸல்யையையும்
 ஸுமிதகரையும் எதிரில் பார்த்துக் துக்கித்துக்
 கொண்டே அந்தத் தசரத மஹாராஜன் மரணம்
 அடைந்தான். பெருங் கரையத்தில் கண் செலுத்துந்
 தன்மையனாகிய அம்மன்னவன் தனது பரிய புதரனாகிய
 ராமனை அரண்மனையிலிருந்து அனுப்பி அதை கினைத்து
 மிகவும் பரிதாபித்துத்¹ தீனாபங்களை இவ்வளவு புலம்
 பிக்கொண்டிருந்து அத்தராதரங் கடக்கையில், அப்
 பொழுது மனவருத்தத்தினால் மிகவும் பிடிக்கப்பட்டு
 அதைப் பொறுக்க முடியாமல் பரணைக்களைத் துறந்த
 னன். அதுபத்து நான்காவது ஸாககம்

(தசரதன் மரணமடையவும் ராஜபத்னிகள் }
 புலம்புதல் }

அனந்தரம் அந்நிரவு கடந்து செல்ல, மற்றைநாள்
 பிமைலையிற்றானே வந்திஜனங்களும், வமசாவளி படிக்க

1. தீனாபங்களை—மன இரக்கத்திற்கிடமான மொழிகளை.

கும ஸுதாசனமும், மனகல பாடகர்களாகிக் கந்தாவ வித்யையைப் பெரியோர்களிடம் நனருகக் கேட்டுத் தோரத காயகர்களும் ஆகிய அனைவரும் இலக்கணம் முதலிய சிறந்த ஸம்ஸ்காரத்துடன் கூடி ஸதுதி சீலர்களாகி முகத்தை நனகு அலங்காரஞ்செய்து கொண்டு வந்து வேறு வேறுகத் தந்தமது காரயங்களை நிறைவேற்றுவவர்களாகி அமமன்னவனிநுக்கும் மாளிகையைச் சோரத்தனா அப்பொழுது மன்னவனைத் துதிசெய்ய ஆரம்பித்துப் பெருங்குரலுடன் ஆசீர்வாதங்களை நடத்துகின்ற அவர்கள் து ஸதோதரதவனியானது அந்த ராஜகருஹத்தின் விஸ்தாரம் முழுமையும் பரம்பிவளாகத்து வந்தது. பிறகு வம்சாவளிபடிக்கும் ஸுதாசன ராஜாவைப் புகழ்ந்துகொண்டிருக்கையில், கைத்தாளமிடும் பாடகர்கள், பூர்வராஜாக்களும் தசரதம்ஹாராஜனும் நடத்திய அற்புத காரயங்களை எழுத்து வாணிததுக கைத்தாளமிட்டுக் கொண்டிருந்தனா அந்த ராஜகருஹத்தின் உதயானங்களிலுள்ள வருஷங்களின் கிளைகளில் இருக்கும் பக்ஷிகளும் ராஜகருஹத்தில் கூடுகளில் இட்டு வளர்க்கப்படும் பக்ஷிகளும் அந்தச் சபத்தைக் கேட்டு விழித்துக்கொண்டு பலவாறு தவனிகளைச் செய்தன ஹரிநாராயணுதி புனய சபதங்களும், பரஹ்மணாகள புண்பபுருஷர்களையும் புண்யக்ஷேத்ரங்களை யுங் குறித்துச் செய்யுங் கீர்த்தனங்களும், வீணைகளின் காதங்களும், ராஜசரிதரங்களைக் கூறும் பாபந்தங்களைக் கொண்டு ஆசீர்வாதரூபமாகச் செய்யுங் கானமும் அந்த ராஜகருஹம் முழுமையும் கிரம்பியிருந்தன அனந்தரம் பரிசுத்தாசாரமுடையவர்களும் ராஜஸேவையில் ஸமாததாசனமாகிய பரிசாரகர்கள், பெரும்பாலும் அந்தப்பூர்த்துத்தலைவர்களாகிய ஸதரீர்களும் பேடிகளும் தம்மில் வந்து கலக்கப்பெற்று முனபோலவே மன்னவனைப் பணிய வந்தனர். ஸ்ஞானஞ் செயவிக்க வேண்டிய

விதிகளெல்லாம் அறிந்த வேலைக்காரர்கள், ஸ்னானஞ் செயயவேண்டிய காலத்தில் விதியின்படி ஹரி சந்தனம் கலந்த ஜலத்தைப் பொறகுடங்களிறகொண்டு வந்தனர். பெருமபாலும் இளமைப்பருவம் நிரம்பிய கன்னிகைகள் சூழப்பெற்ற பெண்டுகள் பலா எண்ணெய் நலங்கு முதலிய மன்கலப்பூசகங்களையும் பல தேயத்தபிறகு வாயைக் கொப்பளிப்பதற்கு வேண்டிய ஜலம் முதலியவற்றையும் கண்ணாடி வஸ்தரம் ஆபரணம் முதலிய அலங்காரஸாமகரிகளையும் கொண்டு வந்தனர். விடியற்காலத்தில் மன்னவனுக்கு மங்கலத்தின் பொருட்டு வழக்கமாகக் கொண்டு வருகிற அந்தப் பதாரதங்களெல்லாம் ஸமஸ்தலக்ஷணங்களும் அமைந்து, விதிப்படி சீர்திருத்தப் பெற்றுக் குணங்கள் பொருந்திப் பளபளவென்று ஒளியும் உடையனவாயிருந்தன. அந்தப் பரிஜனங்களெல்லாம் அரசனைப் பணிய மிக்க ஆவலுடன் ஸூரயோதயம் வரையில் காத்துக்கொண்டிருந்து அதன் பிறகும மன்னவன் வெளிப்பட்டு வாரர்திருந்தமைபற்றி 'அரசனுக்கு என்ன வந்ததோ' என்று சங்கீத்திருந்தனர்.

அநந்தரம் கோஸலாதிபதியாகிய தசரதனதுபடுக்கைக்கு அருகிலிருந்த அந்தப்புரஸ்தரீகள் வந்து தமது பார்த்தாவாகிய அம்மன்னவனை வணக்கத்துடன் மெதுவான வாகயங்களைச் சொல்லி எழுப்பினர். அங்ஙனம் எழுப்பினபோதிலும் எழுந்திராமையால் அந்த மடந்தையர் அப்பொழுதைக்குத் தகுந்த வயாபாரங்களால் வியத்தோடும் யுக்தியோடும் அம்மன்னவன் படுத்துக்கொண்டிருக்கும் இடத்தைப்பரிசித்துக்கொண்டிருந்து விதானித்துப் பார்த்தும் மூச்சு முதலிய நித்தரையின் அடையாளங்கள் ஒன்றையுங் காணப்பெறுகிருந்தனர். அந்த ஸ்தரீகள் கித்ராஸ்வபாவத்தின் லக்ஷணங்களை

நனகறிதவர்களாகையால் அம்மன்னவரிடத்தில் கை
கால்களை ஆட்டுதல் ஹ்ருதயம் முதலியவற்றை அசைத்
தல் மூச்சுவிடுதல் முதலிய நிதரையின அடையாளமாக
னில் எதையும் காணப்பெற்றில். அம்மடந்தையர்
'அரசனுக்கு பராணன்கள் இருக்கின்றனவோ இல்
லையோ' என்று ஸந்தேஹம் உண்டாகப்பெற்று நடுக்க
முற்று, பரவாஹத்திற்கு எதிர்ப்பட்ட நீர் வஞ்சி முதலிய
புறகளின் நுனிகளபோல புலப்பட்டனா. அநந்தரம்
நடுங்குகின்ற அந்த ஸதரீகள் எல்லோரும் மன்னவன்
இருக்குமிருப்பைக் கண்டு முனடி மரணம் அடைந்தானே
என்னவோ என்று மாணருபமான பாபத்தைப்பற்றித்
தங்களுக்கு உண்டான ஸந்தேஹத்தைப் போக்கி மா
ணம் அடைந்தானென்றே சிச்சயித்துக்கொண்டனா.
கௌஸலையையும் ஸுமிதரையும் புதரசோகம் மிகவும்
மேலெழப்பெற்றுப் பராதீனாகளாகி மெய்மறந்திருந்
தமையால் மரணம் அடைந்தவர்களபோல கணவிழித்
துக்கொள்ளாமலே யிருந்தனா. கௌஸலைய, காத்நி
குறைந்து சிறம் மாறப்பெற்றுச் சோகத்தினால் இளைத்து
அந்த இளைப்பினால் வணங்கி, உத்பாதத்தில் பிறக்கும்
புகையாகி இருள் மூடப்பெற்று ஒளிமழுங்கிய நஷ்ட
ரம்போல பரகாசியாதிருந்தனள். முதல் முதலாக மன
னவன், மரணம் அடைந்தது பற்றிக் காத்நியற்றிருந்
தனன். அவனுக்குப் பின்னு கௌஸலைய, ஓயாமல்
கண்ணீர்களைப் பெருக்கி முகத்தில் அழகு மழுங்கப்
பெற்றிருப்பதனால் காத்நியற்றிருந்தனள். அவளுக்குப்
பிறகு ஸுமிதரையும் அப்படியே காத்நி குறையப்பெற்
றிருந்தனா. அந்தப்புரத்திலுள்ளவர் அங்ஙனம் நித்
ரைக்குட்பட்டுக்கிடக்கிற மங்கலஸவபாவைகளாகிய அந்
தக் கௌஸல்யாஸுமிதரைகளைப் பார்த்து, அப்படியே
வித்தித்துக்கொண்டேயிருந்து பராணன்கள் போகப்

பெற்ற மன்னவனையும் பாராததனா. அனந்தரம மடந
தையாமணிகளாகிய அந்த ராஜபதனிகள் முகம வாடப்
பெற்று அரண்யத்தில இருக்கவேண்டிய இடத்தினின்
றும் கூட்டத்திற்குத் தலைவனாகிய ஆண்யானை தவறிப்
போகப்பெற்ற யானைப்பேடுகள் கதறுவதுபோல பெருங்
குரலுடன் கதறினா அவர்கள் அழுகுரலை கேட்டுக்
கொல்லையையும் ஸுமிதரையும் திடீரென்று விழித்துக்
கொண்டு தூக்கத்தை விட்டெழுந்தனா கொல்லையையும்
ஸுமிதரையும் அரசனை உற்றுப்பார்த்தும் பரிசித்தும்
மரணம் அடைந்தானென்று தெரிந்துகொண்டு 'ஆ!
நாதா' என்று கதறிக்கொண்டு கீழே விழுந்தனா
கோஸலராஜன புதலவியாகிய கொல்லைய, இவ்நாம
தரையில் விழுந்து புலம்பிக்கொண்டே, மேனி முழுவதும்
புழுதி நிரம்பப்பெற்று, ஆகாயத்தினின்று கீழே விழுந்த
நக்ஷத்ரம்போல் ஒளியற்றிருந்தனள். தேஹத்திலுள்ள
உஷ்ணம் முதலிய குணங்கள் நசிக்கப்பெற்று மன்னவன்
மரணம் அடைந்தபின்பு தரையில் விழுந்திருக்கிற கொள
லையை, அடியுண்டு பூமியில் விழுந்த யானைப்பேடுபோல்
அவ்வந்தப்புரத்திலுள்ள மடந்தையா அனைவர்க்கும்
புலப்படடனள். அனந்தரம கைகேயி முதலிய ராஜபத
னிகள் யாவரும், ராஜனது மரணம் தெரிந்துகொண்டு
அவ்விடம் வந்து சோகத்தினால் பரிதபித்துப் புலம்பிக்
கொண்டு பரஜைஞ் தப்பிக் கீழே விழுந்தனா. கொல்ல
யை முதலியவர்களின் அழுகுரல், அவர்களுக்குப் பின்பு
வந்த கைகேயி முதலியவர்களின் அழுகுரலோடு கலந்து
வலியுற்று நிலைநின்று அம்மாளிகை முழுவதும் நிரம்பி
யிருந்த பரதித்வனியை விளைத்தது. முன்பு உத்ஸா
ஹத்துடன் ஜனங்கள் நிரம்பியிருந்த அந்த ராஜக்ரு
ஹம் அரசன் மரணமடைந்தவுடனே, அந்த ஜனங்க

ளெல்லோரும் ஸந்தோஷ மற்று நடுநடுங்கி அலைந்து
 சிதறப்பெற்றிருந்தது அம்மாளிகையில் எங்குப்பார்க்க
 கிலும் அழகுரலே கிரம்பியிருந்தது. பந்துக்கள் அனை
 வரும் பரிதாபத்தால் நொந்திருந்தனர் மரணம் அடை
 நத் மன்னவனுடைய கருஹத்தில், ஆகந்த மென்னும்
 வராததை உடனே அடியோடு இல்லாமற் போயவிட
 டது, எவரைப் பார்த்தபோதிலும் முகவொளி மழுங்கி
 மனக்களிப்பினறிக் கண்கொண்டு காணக்கூடாதிருந்த
 னர். மிகுந்த புகழுடையவனாகிய அம்மஹாராஜன் மர
 ணம் அடைந்த வருத்தாரந்தத் தெரிந்தவுடனே அவனது
 பதனிகள் அவனைச்சுற்றிச் சூழ்ந்துகொண்டு மிகக்
 மனவருத்தமுற்றுக கேட்போர்களுக்குக் கருணை உண
 டாகும்படி அளவீனறிய ரோதனஞ் செய்துகொண்டு
 ஒருவாக்கொருவா கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அநா
 தைகளாகிப் புலம்பினர். அறுபத்தைந்தாவது ஸாககம்
 முற்றிற்று

{ கௌஸலையின் கதறலும், அரசனை எண்
 ணையக் கொப்பரையில் இட்டுவைத்த
 லும், ராஜஸத்ரீவிலாபமும்,
 பட்டணக்கலக்கமும்.

அரசன் மரணம் அடைந்தது, அனைந்த அகனி
 போலவும் ஜலம் வற்றின் ஸமுதரம்போலவும், ஒளியற்ற
 ஸூரியனபோலவும் இருப்பது கண்டு, கௌஸலையே
 சோகத்தினால் பரிதாபமுற்றுக கண்களில் நீர் கிரம்பப்
 பெற்று, மன்னவனது சிரஸஸைத் தனது துடைமேல்
 இட்டுக்கொண்டு கைகேயியைப் பார்த்துப் பலவாறு
 மொழிந்தனள்:—‘கைகேயி! உன் கருத்து கிறைவேறி
 விட்டது. கருாஸவபாவமுடையவளே! ஒரே பிடிவாத

மாயிருந்து உன முயற்சியை நிறைவேற்றிக்கொண்ட
 னையல்லவா! மனனவனைக் கைவிட்டனை. மற்றை ராம
 னும் இல்லை. ஆகையால் இனி அகண்டகமாக ராஜ
 யம் முழுவதையும் உனதலையிறாளுே கட்டிககொண்டு
 அனுபவிப்பாயாக. எனனை விட்டுத் துறந்து ராமன
 அரண்யம் போயினன். என பாததாலும் ஸவர்க்கம்
 அடைந்தனன். வழிதப்பி நடந்து தன்னுடன் துணை
 யாக வந்த கூட்டத்தை விட்டுப் பிரிந்த பெண்பிள்ளை
 போல, உனனைப்போன்ற துஷ்டாக்களிருக்கப் பெற்ற
 இந்த பரதேசத்தில் எனக்குத் துணையாகிய பாததா
 வையும் புதலவனையும் துறந்து நான் பிழைத்திருக்கப்
 பொறேன். தாமதத்தைக் கைவிட்ட கைகேயி தவிர
 மற்றை எவள தான் தனக்கு பாதயக்ஷ தெய்வமாகிய
 அந்தப் பாததாவை விட்டுப் பிழைத்திருக்க விரும்பு
 வான்? எட்டிக கொட்டையைச் சாப்பிட விரும்பமுற்ற
 வன அதனாலுண்டாகுங் கெடுதியைப் பாராட்டாத்து
 போல, பேராசையுடையவன தனது லோபத்தினால் வருக
 தோஷங்களை ஆராய்ச்சி செய்யமாட்டான், ஒரு கூனி
 யின் நிமித்தமாகக் கைகேயி, ராஜ்யத்தில் பேராசை
 கொண்டு அதனாலுண்டாகுந் தோஷங்களைச் சிறிதுந்
 தெரிந்துகொள்ளாமல் தனது லோபத்தினால் ரகு
 குலத்து மன்னவர்களின் ஸந்ததியைப் பாழாக்கிவிட்ட
 னள். முன்பு வரங்கொடுக்கும் பொழுது இன்ன வர
 மென்று ஏற்பாடு இல்லாமற் போனமையால், அவை
 களுக்காக ராமனை அரண்யத்திற்குத் தூரத்திப் பாத
 னுக்குப் பட்டங் கட்டவேண்டு மென்று கைகேயி
 தூண்டுகையில், அரசன் செய்வது தோற்றமல் ராம
 னை அவனது பாரையேயோடுகூட அனுப்பினானென்று
 ஜனகமன்னவா கேட்பாராயின எனனைப்போலவே

பரிதபிப்பார். ¹ ராமன பிழைத்திருந்த போதிலும் இவ்விடம் இராமையால் நரசம் அடைந்தார்போலவே ஆயவிட்டனன. ஆகையால் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடைய அந்தத் தாமிகன, நான இப்பொழுது அநாதையாயிருப்பது மாத்ரமேயன்றி விதவையுமாயிருப்பதை அறியானல்லவா! துக்கத்தை அனுபவிக்கத் தகாதவனும் துக்கத்தில் ஆழ்ந்து மன இரக்கத்திற்கிடமாயிருப்பவனும் நன்னடத்தை யுடையவனும் ஜனகராஜன புதலவியுமாகிய அந்த ஸீதையும் அந்நம அரண்யத்தில் மனவருத்தம் மிகப்பெற்றுப் பயந்திருக்கப் போகின்றனள். அவள், ராதரிகளில் பயங்கரமான கோஷத்தையுடைய மருகன்களும் பக்ஷிகளும் சபதிகைகளில், அந்த சபதத்தைக் கேட்டு நடுக்கமுற்று ராமனைக்கட்டியணைப்பது நிஜம். வயதுசென்றவரும் இரத்தப் பெண்தவிர வேறு புதலவர்களில்லாதவருமாகிய அந்த ஜனகமஹாராஜரும் தன் புதலவியாகிய ஸீதையை நினைத்துக்கொண்டு துக்கம் மேலெழப்பெற்றுப்பொறுக்கமுடியாமல் பராணன்களை விட்டுவிடுவாரா. நான் பதிவரையாயிருப்பவன் ; ஆகையால் இப்பொழுதே பாததாவோடு கூட பராணன்களை விடப்போகின்றனன். இரத்தப் பாததாவின் சரீரத்தை ஆஸிநகனஞ்செய்து கொண்டு அகனியில் குதித்துவிடப் போகின்றேன்'

1 இதற்கு—'ஸமாமநாயாஹியவா⁰ நாஹீய ஜாநாதி யாமிகி¹! ராம² சுமலபத்ராஹோ ஜீவநாஸமிதோ³ உத⁴' என்று மூலம். இதில் 'ஜீவநாஸம்' என்ற இதற்கு 'ஜீவநாஸம், என்று பாடாந்தரமான போது—(தாமரையிதழ்போன்ற கண்களை யுடையவனும் தாமிகனும் மாகிய ராமன தான் இவ்விடம் இல்லையாகையால், அரசன் மரணம்⁵ அடைந்ததையும், அதனால் நான் அநாதையும விதவையுமாயிருப்பதையும் அறியான்) என்று மஹேஸ்வர தீர்த்தா.

என்று சொல்லிக்கொண்டே கதறலிட்டனர். அந்நகரம்¹ ராஜ்யவயவஹாராக ஸௌலராஹ்நிலம் ஏவப்படவாகளாகிய மந்தரிகள் வந்து மிகுந்த மனவருத்தத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு மன இரக்கத்திற்கிடமாகி அரசனை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு புலம்புகின்ற கௌஸல்யையை மன்னவனிடத்தினின்று விடுவித்து அப்புறம் கொண்டுபோயினா. பிறகு மந்தரிகள் வஸிஷ்டாதிக்களின் ஆஜனஞ்செய்து மன்னவனது சரீரத்தை எண்ணெய்க்கொப்பரையில் இட்டுவைத்துப் பிறகு மேல் ராஜகராயங்களை நடத்திக்கொண்டிருந்தனா. அம்மந்தரிகள் ஸமஸ்த தாமங்களுமும் அந்நகரவாகளாகையால், புத்தானில்லாமல் அரசனுக்கு ஸமஸ்காரம் செய்ய ஸமமதப்படவில்லை ஆகையால் அவனது சரீரத்தைக் கெடவொட்டாமல் பதாரமாகக் காப்பாற்றி வைத்திருந்தனா. மந்தரிகள் மரணம் அடைந்த அம்மன்னவனை எண்ணெய்க் கொப்பரையில் இட்டு வைப்பதைக் கண்டு, அந்த ஸதரீகள் எல்லோரும் 'ஐயோ! இவன் மரணம் அடைந்தானே!' என்று மிகவுறு கதறலிட்டனா. அவர்கள் சோகத்தினால் மிகவும் பரிதாபிக்கப்பட்டு மன இரக்கத்திற்கிடமாகிக் கைகளை உயர எழுப்பிக்கொண்டிருக்கங்களில் நீர்தனும்ப 'ஐயோ! மஹாராஜா! எப்பொழுதும் பரியத்தையே பேசுந்தன்மையனும் ஸதய ஸந்தனுமாகிய ராமன் முதலே எங்களைக் கைவிட்டனன் அப்படிப்பட்ட எங்களை நீயும் ஏன் துறந்து விடுகின்றனை? ராமன் எங்களை விட்டுப்போகையில், பாததாவாகிய நீயும் மரணம் அடைகையில், விதவைகளாகிய நாங்கள் இனி துஷ்டஸவபாவையும்² பதிகாதுகையுமாகிய கைகேயியினிடத்தில் எப்படி இருப்போம்! ராமன் எங்களுக்கும்

1 இதற்கு—'வயாவஹாரிசா' என்று மூலம். (அந்நகரத்தத் தலைவாணாகிய ஸதரீகள்) என்ற இதற்கு மஹேஸ்வர தீர்த்தாகூறம் பொருள்.

2 பதிகாதுகை—பதியைக் கொல்பவன்.

உனக்கும் எப்பொழுதும் காதலுயிருப்பவன் ; திறமையுடையவன் ; அழகிய மனமுடையவன் ; ஸமஸ்த ஸம்பத்துக்களும் நிறைந்திருக்கப் பெற்றவன். அப்படிப்பட்ட ராமனும் ராஜ்லக்ஷ்மியைப் பரிதயாகஞ் செய்து அரண்யத்திற்குப் போனான் லலவா ! உன்னையும் அவலீனையும் விட்டுப்பிரிந்து அந்த வயஸைத்தினால் மெய்மறந்திருக்கின்றனம். இததோடுகூட ராஜபகைபுகுந்த காவத்தினால் கைகேயி பலவாறுகத் திரஸகாரஞ் செய்கையில், அதையுறுகூடப் பொறுத்துக்கொண்டு எப்படி இருக்கப் போகிறோம்? பாததாவாகிய மஹாராஜனையும் ராமனையும் மிகுந்த பலமுள்ள லக்ஷ்மணனையும் ஸுகுமாரையாகிய ஸீதைதையும் எவள பரிதயஜித்தனனோ, அப்படிப்பட்டவள் மறறை எவரைத்தான்¹ பரிதயஜிக்கமாட்டாள்? என்று இவ்வுணம் புலம்பினா மடந்தையர்களில் மேனமையுற்றவராகிய அந்தத் தச்சாதமஹாராஜனது பாரையைக் கண்ணீர் நிரம்பப்பெற்று மிகுந்த சோகஸாகரத்தில் மூழ்கி மனக்களிப்பினைறித் தரையில் வீழ்ந்து புரண்டனா. அப்பொழுது சந்தரணிலலாத ராதரிபோலவும், பாததாவை விழந்த மடந்தைபோலவும், மஹானுபாவஞ்சிய அம்மன்னவன் இல்லாமையால் அவவயோதயாபுரம் விளக்கமுறுகிருந்தது அதில் ஜனங்களெல்லோரும் மனவருத்த முற்றுக் கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டிருந்தனா. குலஸ்தரீகளெல்லோரும் ஹா ஹாகாரஞ் செய்துகொண்டிருந்தனா. நான்சந்திவிதிக்கும் வீட்டு வாசற்புறங்களும் மெழுகுவது விளக்குவது முதலிய ஸமஸ்காரங்களெனனு மின்றுப் பாழடைந்திருந்தன. அதனால் அந்தப் பட்டணம் முன்போலப் பாக்கிக்கவில்லை. அரசன் புதரசோகத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் ஸவாககத்திற்குப் போகையில், ராஜபாரைகள் அனைவரும் தரையில் விழுந்து புரண்டு புலம்பிக்

1. பரிதயஜிக்கை-தூற

கொண்டிருக்கும் பொழுதே ஸூரியன் கிரணங்களை இழுத்துக்கொண்டு அஸ்தமயபாவதம போய்ச் சேருத னான். பிறகு ராதரியும் திசைகளில் இருட்டடைப்பரப்பிக் கொண்டு நெருங்கி வந்தது அப்பொழுது அங்கிருந் தவாகன்றி சிலா 'அரசனுக்கு பல பராகரமங்கள் பொ ருந்திய ஸதபுதராகள இருந்தும் தெய்வாதீனமாக இப் பொழுது அவர்களில் ஒருவனுங் கூட அருகில் இல்லா மற்போயினன் நாம் வெறுமனே யிருப்பது யுகதமன்று. ஆகையால் எதோ ஒருவிதமாக மன்னவனுக்கு ஸமஸ காரஞ் செய்வோம்' என்று யதனிகையில், அங்கிருந் த பந்துக்களுக்குப் புதல்வனில்லாமல் அரசனுக்கு தஹ்னம் முதலிய ஸமஸகாரங்களைச் செய்வது எவ்வளவும ஸம் மதமாயிருக்கவில்லை ஆகையால் பிள்ளை இல்லாமல் ஸமஸகாரஞ் செய்யக்கூடாதென்று சிசுசயிதது நெஞ்சி லும் சினைக்கத்தகாத் காட்சியையுடைய மன்னவது சரீ ரத்தை எண்ணெய்க் கடாரத்தில் இட்டு வைத்தனா. அப்பொழுது மஹாநுபாவஞ்சிய அம்மன்னவனைப் பிரிந்த அவவயேரத்திமாநகரமானது மார்க்கங்களிலும் காற்சந்திவீதிகளிலும் ஜனங்கள் நெருங்கிக் கண்ணீர களைப் பெருக்கி மனக்களிப்பற்று வருத்தமுற்றிருக்கப் பெற்று, ஸூரியன் அஸ்தமிகையில் வெளிச்சமில்லாத ஆகாயம்போலவும், நக்ஷத்ரங்கள் விளங்கப்பெருத் ராதரிபோலவும் விளக்கமற்றிருந்தது. இங்ஙனம் அரசன் மரணம் அடைகையில் அப்பொழுது அந்தப்பட்ட ணத்திலுள்ள புருஷர்களும் ஸதரீகளும் ஆங்காங்குக் குவியல்குவியலாகக் கூடிப் பரதனது தரயாகிய கைகேயி யை வைது வயிறெறிந்துகொண்டிருந்தாராகளேயன்றிச் சிறிதாயினும் ஸூகம் பெறவில்லை. அறுபத்தாறுவது ஸாககம் முற்றிற்று.

{ மார்கண்டேயாதிகள் வலிஷ்டரிடம் }
 { அராஜகத்தைச் சொல்லி பரார்த்திததல் }

அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்க ளெல்லோரும் 'ஐயோ' என்றுகதறிக்கொண்டு மனக்களிப்பற்றுக்கண்ட த்தில் கண்ணீர் தடுக்கப்பெற்று துக்கித்துக்கொண்டிருக்கையில், அந்த ராதிரியானது வெகுநேரம் வளராததுபோல புலப்படக்கொண்டிருந்து எப்படியோ கடந்துசென்றது. அன்றிரவு கடக்கையில் பிறகு ஸ்ரீராமேய தயம் ஆயிற்று. அன்றை நாளை அபிஷேகஞ்செய்யும் பராஹ்மணிகள் வந்து ஸபை கூடியுள்ள மார்கண்டேயர், மௌதகலயர் வாமதேவர், காஸ்யபர், காத்யாயனர், கௌதமர், பிருத்த புகழூடைய ஜபாஸி ஆகிய ராஜாவை ஏற்படுத்திவிட்டு இந்த பராஹ்மணைத்தமர்களும் மந்தரிகளும் வந்து ராஜபுரோஹிதரும் ஸ்ரீரஷ்டருமாகிய வலிஷ்டரிருக்குத் திசையில் முகத்தைக் திருப்பிக் கொண்டு அவரைப்பார்த்து வேறுவேறுக மொழிக் கனர் — 'இந்த நமது அரசன் புரட்சோகத்தினால் மரணம் அடைகையில், அதனால் இன்றிரவு நமக்கு நூறுஸம்வத்ஸரங்கள் போல கடத்தவேண்டியதாகப் புலப்படும் அதி கஷ்டமாகக் கட்டுத்து அரசன் ஸ்வரக்கம் அடைந்தான் ராமன் அரசனாய்த் திறகுப் போயினான். தேஜஸ்வியாகிய லக்ஷ்மணன் கூட பிறகாமல் ராமனைப் பின் றொடங்கதே சென்றான் பகைவரைப் பரிதபிக்குத் திற முடையவர்களாகிய பாத சத்ருக்களாகின்றவரும் கேகய தேசத்தில் ரமணீயமாகிய ராஜகருஹ்மென்னும் பாட் ணத்தில் பாட்டனாகத்தில் இருக்கின்றனர். இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற பிறந்தவர்களில் எவ்வரைப்பவது ஒருவரை இந் நகரத்தில் இப்பொழுதே ராஜாவாக ஏற்படுத்தவேண் டும். அரசனில்லாத பக்ஷத்தில் ராஜ்யம் நாசம் அடை யாமலிருக்கமாட்டாதல்லவா ?' அராஜகமாகிய தேசத் தில் மேகம் பளபளவென்று மின்னல் விளங்கப் பெற்றுப்

பெருங் காஜனையுடன் திவ்யமான ஜலத்தைப் பூமியின மீது வாழிக்கொது. அராஜகமான தேசத்தில் மழை பெய்யாமையாலும் ஒருகால மழைபெய்து விளையுமாயினும் திருடுபோகுமென்னும் பயத்தினாலும் காலங்களில் விதை விதைக்கமாட்டார்கள். அராஜகதேசத்தில் தப்புச் செயலோரைச் சித்திப்பவன இல்லையாகையால் தகைதககுப் பிள்ளையாவது பாததாவுக்குப் பாரையாவது உட்பட்டு நடக்கமாட்டார்கள். ராஜன இல்லாத ராஜ்யத்தில் திருடா பறிப்பார்களாகையால் தனமுங் கைப் பட்டாது இன்னவள இன்னவனுக்கு மனையாளென்னும் நிலைமையும் உண்டாகாது. இதுவேயன்றி மற்றொரு ஹோபயமும் உண்டு:—அரசன இல்லையாயின், காயவிக்ரமம் முதலிய ஸத்பம் எங்கிருந்து ஸம்பவிக்கும்? இதைக் காட்டிலும் பயம் வேறு யாது? ராஜா இல்லாத ராஜ்யத்தில் ஜனங்கள் ஸுகந்திருக்க மாட்டார்களாகையால் ஸந்தோஷத்துடன் ஸபை கூட்டார்கள். எவராவது செட்டிப் போடுவார்களென்னும் பயத்தினால் அழகிய உதயானவனங்களையும் ஏறபடுத்தமாட்டார்கள். துஷ்டர்கள் மறைந்திருக்க மறைவிடமாகுமென்று தேவாலயாதி புணயஸ்தலங்களையும் கூட்டார்கள். ராஜா இல்லாத தேசத்தில் இடைவிடாமல் யாக்கஞ் செய்பவர்களும் வேதாதபயனசீலர்களும் தீக்ஷணமான வரதங்களை ஆசரிப்பவர்களும் ஜிதேந்தரியாக்களுமாகிய பராஹ்மணர்கள் மஹாபஜருங்களை விகனபயத்தைப்பற்றி அனுஷ்டிக்க மாட்டார்கள். அராஜகமான தேசத்தில் யாக்கங்களைச் செய்யும் பராஹ்மணர்கள் தனஸம்பனனர்களாயினும் யாக்கஞ் செய்யும்பொழுது தாம தனிகாக்களென்று தெரியுமாயின், துஷ்டர்கள் தமமைத தண்டித்துக் கொள்ள வடிப்பார்களென்னும் பயத்தினால் பூரிதஸினைகளைக்

கொடுக்கமாட்டார்கள். அராஜகமான தேசத்தில் உத்ஸாஹப்படுத்திக் கொடுப்பவர்களுக்கும் இல்லாமையால் நடாக்கவும் கர்த்தகர்களும் சிறைதே உத்ஸவங்களும் தேசத்தைச் செழிக்கச் செய்யும் ஸபைகளும் நடக்கிறேனா. அராஜகதேசத்தில் நடாக்கவும் கர்த்தகர்களும் ஏராளமாயிருக்கப்பெற்ற உதஸவங்கள் நடக்கமாட்டா, தீரத்தயாதைகளும் நடக்கமாட்டா. இவை யிரண்டும் தேசத்தை வளரச்செய்யுகிற முகையவை. அராஜகதேசத்தில் நயாயம் வேண்டுவா கிடைப்பது அரிதாகையால் வயவஹாரம் பேசுகிறவர்களுக்குப் பரயோஜனம் நேராது. பின்னும் இதிலாஸ புராணத்தினைச் சொல்பவர்களும் கதைகளைக் கேட்க ஆசையுடையவர்களுக்குக் கதைகளைச் சொல்லுவித்துப் பாரிதோஷி கங் கொடுப்பிக்கும் பரபுகளில்லாமையால் கதா பரஸங்கங்களைப் பற்றின் ஸந்தோஷம் பெறமாட்டார். அராஜகமான தேசத்தில் திருடர்களுக்குப் பயத்து கண்ணிகைகள் ஸவாணபரணங்களை அணிந்து குவியல்குவியலாகத் தோழிகளுடன் கூடி ஸாயங்காலத்தில் விளையாடுவதற்காக உதயானங்களுக்குப் போகா. ராஜன இல்லாத தேசத்தில் துஷ்டர்கள் பரிபஷிப்பவர்களென்னும் பயத்தினால், காதலுற்ற புருஷர்கள் தமது காதலிகளோடு கூடி வேகமாகப்போகும் வாஹனங்களின்மேல் ஏறிக் கொண்டு விஹாரத்தின்பொருட்டுக் கீடாவனங்களுக்குப் போக வெளிப்படா. அராஜகமான தேசத்தில் கருவியினாலும் கோரக்ஷணத்தினாலும் ஜீவிக்குத் தன்மையுடைய தனிகாக்களாகிய வையாக்கள திருடரிடம் பயத்தினால் காற்று வீசும்பொருட்டுக் கதவுகளைத் திறந்து கொண்டு ஸுரக்ஷிதமாக ராத்ரிகளில் படுக்க நேரப்பெறார். அராஜகமான தேசத்தில் கணகணவென்று சப்திக்கின்ற மணிகள் கட்டப்பெற்று அழகிய தரத்தங்களோடு விளங்குகிற அறுபதுவயதுள்ள யானைகளும், ராஜமாக்கங்களில் அழகைய உலாவிக்கொண்டிருக்க நேராது. ராஜன இல்லாத தேசத்தில் மந்த்ரமில்லாத,

பாணங்களையும் மந்தரங்களோடுகூடிய பாணங்களையும்
 பரயோகஞ்செய்ய அபயஸிக்கும் பொழுது இடைவிடா
 மல அந்தப்பாணங்களை பரயோகஞ்செய்யவாகளின் நாணி
 முகமும் ஓசையானது ஒருபொழுதும் செவிப்படாது.
 அராஜகமான தேசத்தில் சரக்குகளைப் பலவாக ஏற்றிக்
 கொண்டு விக்ரயிப்பதற்காகத் தூரதேசாதரம போகும்
 வர்த்தகர்கள் க்ஷேமமாக வழிகடந்து செல்லப்பெறா
 கள். அராஜகமான தேசத்தில், இந்தரியங்களை வென்று
 தனியாகத் திரிந்துகொண்டு, எவ்விடத்தில் பொழுது
 போகுமே அதையே வாஸஸ்தானமாகக் கொள்ளும்
 யதி அனனயிடுவாரில்லாமையால் மனத்தில் பரமாத்ம
 த்யானஞ் செய்துகொண்டு ஸஞ்சரிக்கநேராது. அராஜக
 மாண தேசத்தில் ¹ யோகக்ஷேமங்கள் ஸம்பவிக்கா.
 அராஜக தேசத்தில் ஸேனையும் யுத்தத்தில் பகைவரைப்
 பொறுத்துப் பொருது வெல்லுந் திறமை நேரப்
 பெறுது. அராஜகதேசத்தில், சோரபயத்தினால் ஜனங்
 கள் ஆபாணங்களை அணிகது சிறந்த குச்சிகளின்மே
 லும் தோகளின்மேலும் ஏறிக்கொண்டு விஹாரத்தின்
 பொருட்டு நினைத்தபடி சிாப்பயமாக வெளிப்புறப்படா.
 அராஜகதேசத்தில் துஷ்டர்களுக்குப் பயந்து சாஸ்தரங்
 களை யறிந்த பண்டிதர்கள் நிஷயாஸ்ரயங்களிருக்கும்
 வனங்களிலும் உபவனங்களிலும் சாஸ்தரங்களை எடு
 த்து உபயாஸஞ் செய்துகொண்டிருக்க நேராது.
 அராஜக தேசத்தில் விக்ரம நேருமெனகிற பயத்தினால்
 ஜனங்கள் நியமத்துடனிருந்துதேவதாசசனத்தினபொ
 ருட்டுப் பூமாலையையும்² மோதகங்களையும் தக்ஷிணை³ளை
 யும் வித்தப்படுத்த மாட்டார்கள் அராஜகமான தேசத்
 தில், ராஜ புத்ரர்கள், சந்தனம் அகில முதலிய பரிமளங்

1. யோகமாவது தனக்கிலலாத வஸ்துவைத் தான பெறுதல்;
 க்ஷேமாவது தனக்குள்ள வஸ்துவைப் பத்ரமாகப் பாதுகாத்துக்
 கொள்ளுதல்.

2. ஒருவகையான பக்ஷணம். கொழுக்கடையெனப் பிலர்,
 டுட்டு என்பர் சிலர்.

களைப் பூசிக்கொண்டு, வஸந்த காலத்து வருஷங்கள் போல் பரகாசிகமரட்டாராக ஜலமில்லாத நதிகள் போலும் புறகளில்லாத வனம்போலும், பசு காப்பவனில்லாத பசு மகதைபோலும் ராஜன் இல்லாத ராஜ்யம் பரகாசிக்காது. ரதத்திற்குக் கொடி அடையாளம்; அகனிககுப் புகை அடையாளம்; அப்படியே நமமெல்லோராகும் அரசன் தவஜம்போலும் புகைபோலும் பரகாசகனியிருந்தன்ன அப்படிப்பட்ட மன்னவன் நமமை இவ்வனம் விட்டு தெய்வத்தன்மையை அடைந்து ஸவாககம் போயினன். அரசனில்லாத ராஜ்யத்தில் ஒருவனுக்கும் ஒன்றும் ஸௌந்தரியிருக்க இராது மதஸ்யங்கள் ஒன்றை ஒன்று பகிழ்ந்துபோல, மனிதர்களும் ஒருவரை ஒருவா பகிழ்த்துவிடுவார்கள். ¹ வாணஸ்ரமர் சாரமாயாதைகளை உலலங்கனஞ்செய்து தெய்வமே இல்லையென்று வாதித்துச் சங்கையின்றித் திரியும் நாஸ்திகர்கள், அரசன் உள்ளாயின், அவனுடைய கண்டனையால் பீடிககப்பட்டுப் பயந்து ஸாதுக்களாவார்கள் எப்படியானால் கணஸாவகாலத்திலும் சரீரத்திற்கு ஹிதத்தைச் செய்து அஹிதத்தைப் போக்குகின்றதோ, அப்படியே அரசனும் ராஜ்யத்திற்கு நன்மைகளை நடத்தித் தீமைகளைப் போக்கி ஸதயத்தையும் தாமதத்தையும் விளையச்செய்கின்றனன். ஸத்யம் தாமம் இவையிரண்டும் அரசனே அவற்றிற்கு அவனே காரணம் அவனில்லையாயின் அவை நடையாடா அரசனே ஸதகுலத்தில் பிறந்தவர்களின் குலாசாங்களை நடத்துகின்றனன். அரசனே ஜனங்களுக்குத் தாயுநதந்தையுமாயிருக்கின்

1 இதற்கு—யேஷி ஸமவீநமாயாடா நாஸ்திகாய் விக்ரஹஸ்யாஸி தேபி ஹாவாய கலபந்தே ராஜஜ்ணவஜீபீபிதா: என்று மூலம் இதற்கு (சாஸத்ரமாயாதைகளை அதிகரமித்துப் பூவம் ராஜதண்டனையில் அகப்பட்டுவருந்திய நாஸ்திகர்கள் இப்பொழுது ராஜதண்டனை உண்டாகுமென்கிற சங்கை சிறிதுமின்றித் தலை காட்டிக்கொண்டு ஸமஸ்த ஆஸ்திகர்களுக்கும் மனவருத்தம்விளக்கவல்ல ராவார்கள்) என்று கோவிந்தராஜர் கூறும் பொருள்.

மனன். அரசன் ஜனங்களுக்கு ஹிதஞ்செய்யவன். யமன தண்டனை மாத்ரமே செய்வான். குபேரன் தனத்தை மாத்ரம் கொடுப்பான். இந்த்ரன் பாலனமாத்ரமே செய்வான். வருணன் நன்னடத்தைகளை மாத்ரமே ஏற்படுத்துவான். அரசனேவென்றால் இந்த எல்லா விதத்தையும் தானொருவனே செய்து ரக்ஷிக்கையால் அந்த யம குபேராதிகள் நாலவரினும் அகிசயித்திருப்பான். 'இது கல்லது; இது கெட்டது' என்று வேறு வேறுக விரணயஞ்செய்து பத்ததிகளை ஏற்படுத்தும் மனன் வன் உலகத்தில இல்லாமற் போவானாயின, ஐயோ! இந்த ஜகத்து முழுவதும் இருள் மூடப்பெற்றதுபோல் ஆய்விடும. மேலும், 'இது தரும், இது தகாது' என்று ஒன்றுமே ஏற்படாது மஹாராஜன் பிழைத்திருக்கும் பொழுதும் நாண்களெல்லோரும், ஸமுதரம் தனக்காயைத் தாண்டாதிருப்பதுபோல, உமது வாததையை எள்ளளவும் அகிகரமித்தறியோம். இனி மன்னவன் காலஞ்சென்றபின்பு அப்படியே இருப்போமென்பதுபற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? பராஹ்மனோததமரோ! ராஜாவை ஏற்படுத்திவது நமக்குள்ள கடவடிக்கையென்பதை ஆலோசித்தும், ராஜன் இல்லாமையால் நமக்கு உண்டாகும் நாசத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தும், ராஜன் இல்லாதபக்கத்தில் ராஜ்யம் முழுவதும் அரண்யமபோல் ஆய்விடுமென்பதை ஊஹித்தும் இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற் பிறந்தவனும் தான் தாம் ஸ்வபாவனுமாகிய குமாரனொருவனை ராஜனாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செயவீராக' என மனன். அதுபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

வலிஷ்டா, பரதனை அழைத்து வருவதற்
காகக் கேகய தேசத்திற்குத் தூதர்
களை அனுப்புதல்.

அவர்களது வார்த்தையைக் கேட்ட வலிஷ்டரும், தனக்கு நண்பர்களாகிய ஸுமந்தரா முதலிய மந்தரிக னையும் மராககண்டேயா முதலிய மறறைபராஹ்மணாகளையும் ஆகிய அனைவரையும் கேககி இங்ஙனம் மறுமொழி கூறினா. — 'பரதன் தனது தம்பியாகிய சதருகனனோடு கூட ராஜகருஹ்மெனனுமபட்டணத்தில் தனது மாமா வின் அகத்தில் ஸுகமாயிருக்கின்றனன். ஆகையால் இப்பொழுது வீரர்களாகிய அவவண்ணன் தம்பிகளிரு வரையும் அழைத்துக்கொண்டு வருவதற்காகச் சீகர மாகப் போகவல்ல தூதர்கள் வேகமாகச்செல்லுங் குகி ரைகளினமேல் ஏறிக்கொண்டு விரைவில் போவார்களாக. ராஜன் பரதனுக்கு ராஜ்யம் கொடுத்திருக்கிறானே! இனி நாம் விசாரிக்கவேண்டியது யாதிருக்கின்றது?' என்றனா. அநந்தரம் மந்தரிகள் முதலிய அவர்களெல்லோரும் 'நீ சொல்லியபடியே தூதர்கள் போவார்களாக' என்று வலிஷ்டரிடஞ் சொல்லினர் வலிஷ்டரும் அவர்கள் சொன்னதுகேட்டு இங்ஙனம் மொழிந்தனா — 'ஸித்தாதாதா! விஜயனே! ஜயந்தா! அசோகா! நந்தனா!' இவ்வுவாறுகள் நீங்கனெல்லோரும் என்ன செய்யவேண்டுமோ, அதைச் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள் வேகமுள்ள குகினைகளினமீது ஏறிக்கொண்டு நீங்கள் வேகமாக ராஜகருஹ்மெனனுமபட்டணத்திற்குச் சென்று துக்கத்தைத் துறந்து எனது ஆஜ்ஞையின்படி பரதனைப் பார்த்து இங்ஙனம்

1. இங்குச் சொல்லுகிறவிததாத்தன் முதலியவர்கள் மந்தரிக எல்லர், மந்தரிகளின் பேரைப் போன்ற பேருடைய வேறு சிலர். ஆனதுபற்றியே இவர்களோடு மந்தரியாகாத நந்தன் நென்பவனும் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டன.

சொல்லவேண்டும்:—‘புரோஹிதரும் மந்த்ரிகளும் ஆகிய அனைவரும் உனக்குத் தமது க்ஷேமத்தைத் தெரிவித்து உன்னை க்ஷேமம் விசாரிக்கின்றனர். நீ இல்லாமையால் ஒரு கராயம் காலம் விஞ்சிப்போகிறது. நீ அதைச் செய்யவேண்டியதா யிருக்கையால் தாமதஞ் செய்யாமல் உடனே புறப்பட்டுவரவேண்டும்’ என்று சொல்லீர்களாக. நீங்கள் சென்று ‘ராமன் அரண்யத்திற்குப் போனான்’ என்றாவது ‘உங்கள் தந்தை காலஞ் சென்றான்’ என்றாவது சகுனலத்திற்கு நோக்கி அதைத் தேஜோநாசத்தை எள்ளளவுஞ் சொல்லவேண்டாம். கேகயராஜனுக்கும் பரதனுக்கும் காணிக்கையாகப் பட்டுவஸதாங்களையும் விலையாகத் ஆபரணங்களையும் சீகரமாக எடுத்துக்கொண்டு போவீர்களாக’ என்று ஆஜ்ஞாபித்தனர். இங்ஙனஞ் சொல்லி வழியில் ஆஹாசஞ்செய்வதற்குவேண்டிய ஸாமகரிகளைக் கொடுத்தனுப்புகையில் அந்தத் தூதர்கள் பரயாணத்திற்குத் தகுந்த வையென்று புகழ்ப்பெற்ற மேலான குதிரைகளினமேல் ஏறிக்கொண்டு கேகய தேசத்திற்குப் போக முயன்று மனைவி முதலியவர்க்குத் தமது பரயாணத்தைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டுத் தந்தம் வீட்டிற்குச் சென்றனர். அநந்தரம் அந்தத் தூதுவர்கள் பரயாணத்திற்கு வேண்டிய ¹பாதேயம் முதலியவற்றை வித்தப்படுத்திக் கொண்டு மற்றைக் கராயங்களையும் சிறையேற்றி விட்டு மீளவும் வஸிஷ்டரிடம் வந்து அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு வேகமாகச் சென்றனர் அவர்கள் அயோத்யைக்கு மேற்றிசை வழியாகப் புறப்பட்டு அபரதாலமேனனும் பாவதத்திற்கு மேலண்டையாகச் சென்று அந்தப் பர்வதத்திற்கும் அதற்கு மேலண்டையிலிருக்கிற பரலம்ப பாவதத்திற்கும் இடையிலுள்ள மாஸினி யெனனும் கதியின் கரைவழியாகக் கொஞ்சதூரம் வடதிசையாகச்

1. பாதேயம்—வழியில் கொண்டுபோய்ச் சாப்பிடுமாஹாரம்.

அனந்தரம் பரஸம்பாவத்ததிறகு வடககு பாகத்தைத் தொடரது மேற்கு முகமாக பரயாண மாயப்போயினா. அவர்கள் ஹஸதிநுபுரத்தினருகில கங்கையைத் தாண்டி மேற்கு முகமாகத் திருமபிக குருக்ஷேத்ரத்தி லடங்கிய ஜாங்கல தேசத்தின் மதய மாரகமாகப்போயப பாஞ்சாலதேசஞ்சேரது அங்கு ஜலம் நிரம்பிய குளங்கனையும் தெளிந்த ஜலமுடைய நதி கனையும் பாரத்துக்கொண்டு கராய வசத்தினால் எங்கும் நிற்க நேராமல் தவரையாகப் போயினா அவர்கள், தெளிந்த ஜலமுடையதும் பலவித பக்ஷிகள் குலாவப் பெற்றதும் ஸனாபானங்கள் செய்யும் ஜனங்கள் நிறைந்திருப்பதும் அறபுதமுமாகியசரதண்டாந்தியின் அருகில சீகரமாகச்சென்று அங்கு நிற்காமல் அதைத் தாண்டிச் சென்றனா அந்தத் தூதர்கள் அந்தச் சரதண்டாந்தியின் மேலகரையிலிருப்பதும் தேவதாதிஷ்டாநமுடைய தும் விரும்பியவற்றையெல்லாம் ஈடேற்றுவதுபற்றி ஸத யோபயாசன மென்னும் யதாரத்தநாமம் பொருந்தியது மான புணயவருக்ஷத்தின் அருகிறசென்று எல்லோராக் கும நமஸ்கரிக்கத் தக்கதாகிய அந்த வருக்ஷத்திற்கு பரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்துக் குலிங்கையென னும் பட்டணத்திற்குச் சென்றனா. அனந்தரம் அங்கிருந்து புறப்பட்டு அபிகாலமென்னும் கராமஞ்சேரது அங்குபோதிபவனமென்னும்பேருடைய பர்வத்ததிலன்றி யிறங்கி அதினின்றும் பெருகிவருகின்ற இக்ஷாமதியென னும் நதியைக் கடந்துசென்றனா அந்தநதியின்கரையில் உள்ள கராமங்கள் தசரதனது வம்சத்தில் பிறந்தமன்ன வர்களால்¹ பிதரு பிதாமஹகரமமாக ஆண்டு வரப்படு பவை. அவர்கள், அந்தநியின் கரையில் அஞ்ஜலி யளவு ஜலத்தைமாத்ரமே ஆஹாரமாகக்கொண்டு தவஞ

செய்யும் வேதபாரங்கதாக்களாகிய ப்ராஹ்மணர்களைக் கண்டு, பாஹ்லிகதேசத்திலுள்ள க்ராமங்களின் இடைவழியாகவே சென்று ஸுதாம பாவதத்திற்குப் போயினார். அவர்கள் அந்தப் பாவதத்தில் விஷ்ணுபாதாரவிரதத்தின் அடையாளமுடைய ஒரு புண்யஸ்தானத்தையும் அமமலைச்சரிவிலுள்ள விபாஸாரத்தியையும் அநந்திககரையிலுள்ள ஒரு இலவமரத்தையும் பாரத்துக்கொண்டே நடந்துசென்று ஆங்காங்குள்ள நதிகளையும் கடைவாங்கிகளையும் குளங்களையும் குட்டைகளையும் ஓடைகளையும் ஸீமஹம் புனி மான யானை முதலிய பலவகை மருகங்களையும் பாரத்துக்கொண்டே ராஜாஜனஞ்சையச் செய்ய விரும்பி நெடுந்தூரம் வழியைக் கடந்து சென்றார். அநந்தரம் அந்தத் தூதர்கள் குதிரைகளுக்கு கிரம்பவும் இளைப்புண்டாகும்படி நெடுந்தூரங்கடந்து சென்று விரைவாகவே கிரிவரஜமென்னும் வேறு பேருடைய கேகயராஜனது பட்டணத்துக்குப்போய்ச் சேர்ந்தனர். பரதனைச் சீகரமாக அழைத்துக்கொண்டுவந்து, அவனால்¹ ஓளாத்வதைஹிகம் முதலியவற்றைச் செய்வித்துப் பரலோகபராபதியென்னும் பரியத்தைத் தமது பரபுவாகிய தசரதமஹாராஜனுக்கு விளைவிப்பதற்கும், தசரதனது குலத்திலுள்ளவா யாவரும் அநாதர்களாயிருக்கையால் பரதனை அழைத்துக்கொண்டுவந்து அவனை நாதனாகச் செய்து அவர்களை ரக்ஷிப்பதற்கும், பாததாவாகிய தசரதனுடைய வம்சமாகிய பரதாதிகளை அழைத்துக்கொண்டு வந்து அவனது வம்சத்திற்கு மேனமேலும் பாதிஷ்டையைவிளைப்பதற்கும் அந்தத் தூதர்கள் மிகுந்த ஆதரத்துடன் த்வரைப்பட்டுப் பொழுது போயினும் ப்ரயாணத்தை நிறுத்தாமல் ராத்ரியிலும்

கொஞ்சம் நடந்து சென்று அனறையதினம் ராதரியே
அந்த ராஜகருஹத்திற்குப் போய்ச் சோகதனா அறு
பததெட்டாவது ஸாககம் முற்றிற்று

{ கேசய நகரத்தில் பரதன் தனக்குண்டான் }
{ துஸ் ஸவபனங்களைத் தனது நண்பர் }
{ களுக்குச் சொல்லுதல் }

அந்தத் தூதர்களை கிரிவரஜபுரம் போய்ச் சோகத
ராதரியே பரதனுக்கு மனவருத்தத்தை விளைக்கை
யால் அபரியமான இந்த ஸவபனம் உண்டாயிற்று அன
றிரவு விடியும் பொழுதே அனிஷ்டமாகிய அந்த ஸவப
னத்தைக்கண்டு ராஜாதி ராஜகுமாரனாகிய பரதன் ¹
இந்த ஸவபனம் சீக்கிரத்தில் பலிக்குமேயென்று பரித
பித்தன்ன பரியம் கூறுத தன்மையாகளாகிய பரதனது
நண்பர்கள் அவன் எதோபரிதபிக்கிறுனென்று தெரிந்து
கொண்டு அவனுக்குள்ள அமமனவருத்தத்தை போகக்
விரும்பி ஸபையில் பலவித கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்
டிருந்தனா பரதனுடைய தூக்கத்தைப் போக்குவதற்
காகச் சிலா வீணாதி வாதபங்களைக்கொண்டு பாடினா.
சிலா அபிநயஞ் செய்தனா. மற்றுஞ் சிலா நாடகங்களை
வாசித்தனா. சிலா பலவகையான ² ஹாஸ்யங்களைச்
செய்தனா ரகுவம்சகதிர பிறந்த அமமஹானுபாவன்
பரதன், பரியத்தைக் கூறுத தன்மையாகளாகிய தனது நண்
பர்கள் ஸபைக்குரிய ஹாஸ்யங்கள் எவ்வளவு செயரி
னும ஸந்தோஷம் பெறுகிருந்தனன். அப்பொழுது
நண்பர்களால் சூழப்பெற்றிருக்கிற பரதனைப் பார்த்து
அந்தரங்கஸன்னேஹித னொருவன் 'அன்பனே! அன்பர்கள்
சுற்றிலுஞ் சூழத்திருந்து எவ்வளவு வேடிக்கைகளைச்
செயரினும நீ ஸந்தோஷமுறுகிருக்கின்றனே, ஏன்?'

1. இந்த ஸவபனம்—விடியற்காலத்த ஸவபனம். அது தேவ
ரத்தில பலிக்குமென்ற ஸவபன சாஸ்திரம்.

2. ஹாஸ்யமாவது—சிரிப்பை விளைக்கும்படியான வாக்யம்.

என்று வினாவினான். இங்ஙனம் கணபன் கேட்கையில், பரதன் அவனைப்பார்த்து மொழிந்தான் — 'எனக்கு இரதமனக்கவலை உண்டானதற்குக் காரணஞ்சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக — நான் ஸவபனத்தில் எனதகதை அழுககடைந்த சரீரத்துடன் தலை மயிரகளை விரித்துக் கொண்டு பாவத சிகரத்தினின்றும் கலங்கின சாணி மடுவில் விழுககண்டனன் மேலும் அவர் அந்தச் சாணி மடுவில் தவளைபோல நீந்திக் கொண்டும் அஞ்சலியால் எண்ணெயை யெடுத்திச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு அடிக் கடி விகாரமாகச் சிரித்துக்கொண்டு மிருகக்க கண்டனன். பிறகு அவர் என்னோரை சாப்பிட்டு அடிக்கடி தலைகீழாகச் சரீரம் முழுவதும் எண்ணெயைப் பூசிக் கொண்டு எண்ணெயிலேயே முழுகிவிட்டான் மேலும் அந்த ஸவபனத்தில் ஸமுதரம் உலரதுபோகவும், சந்தரன் பூமியில் விழவும், உலகமெல்லாம் இருள் மூடப் பெற்றறம்போன்று ஒன்றும் தோற்றமல்ல மறைந்திருக்கவும், அரசன்து பட்டத்து பாணியின் தந்தங்கள் சுககல சுககலாய் ஒடிந்து விழவும், எரிந்துகொண்டிருக்கிற அகனி திடீரென்று அணைந்துபோகவும், பூமிக்கீழே விழவும் (பூமி வெடிக்கவும்) பலவகை வருஷங்கள் பட்டுப் போகவும், பாவதங்கள் சிதறிட புகையவும் கண்டனன். பின்னும், அமமன்னவர் கறுத்த வஸ்தரன் தரித்து இருப்பு மணையின்மேல் உட்காரத்திருக்கையில், கறுப்பு வரணமும் கோரோசனும் வரணமுமுடைய ஸதரீகள் அவரைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டிருக்கக் கண்டனன். மேலும், தாமஸ்வபாவராகிய அமமன்னவர் சிவந்த பூமர லைபைச் சூடிச் செஞ்சந்தனம் பூசி வேகமாகக் கழுதை கள் கட்டப்பெற்ற ரத்தத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு தென்திசைநோக்கிச் செல்லக்கண்டனன். சிவந்த வஸ்தரன் தரித்து விகாரமான முகத்துடன் கூடிய ராஜஸமடந்தை

யொருததி, பெருகு சிரிப்பு சிரித்துக்கொண்டு அரசனைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போகக் கண்டான். இவ்வளவு இன்றிரவு மிகவும் பயங்கரமான இந்த ஸவபனங் கண்டான். ஆகையால் எனக்கோ, ராமனுக்கோ, அரசனுக்கோ, அல்லது லக்ஷ்மணனுக்கோ மரணம் உண்டாகப் போகின்றது. ஸவபனத்தில் எந்த மனிதன்கூடக் கடடின ரத்ததினமேல் ஏறிக் கொண்டு போவதாகப் புலப்படுவானோ, சிதையில் அவனது சரீரத்தினின்றும் புகையின் சிகை புலப்படும் இந்தக் காரணத்தைப்பற்றி நான் மனக்களிப்பற்றிருக்கின்றனன் ஆனது பற்றியே நான் உங்களைக் கொளவித்துப் பாராட்டாதிருக்க வேண்டியது. எனக்குக் உலாந்துபோவதுபோலிருக்கின்றது எனமனம் சிறிதும் சிலையையின்றித் தத்தளிக்கின்றது. பயம் உண்டாவதற்குக் காரணம் எதுவும் எனக்குத் தோற்றவில்லை. ஆயினும், எனக்கும் வசப்படாமல் பயமே மேலெழுந்தது வருகின்றது என்கண்டதவ்னியும் அடங்கிவிட்டது என சரீரகாரதியும் மாறிவிட்டது எனவே நான் பார்த்து ஜுகுபஸைப்படுவது போலிருக்கின்றனன். காரணமோ தெரியவில்லை. இந்த ஸவபனபரகாரம் பலவிதமாக இருக்கின்றது இப்படிப்பட்டதை இதற்கு முன்பு நான் எப்பொழுதும் விசாரித்துப் பார்த்ததில்லை. இப்படிப்பட்ட துஸஸவபனங்கண்டதனால் மனவரைப்பாக்க நேருமோ நேராதோ வென்று மனக்கவலை உண்டாகப் பெற்றிருக்கின்றனன், இப்பொழுது பாரக்கமுடியாதிருக்கிற மனவரைநிலைகளில், என மனத்தில் உண்டான இமமஹாபயம் அதைவிட்டுப் போகாதிருக்கின்றது' என்றனன். அது பத்தொன்பதாவது ஸாககம் முற்றிற்று.

 பரதன் அயோத்யைக்கு பரயாணமாயப்
 புறப்படுதல்.

பரதன் அந்நினைவானது ஸஸவபனவருதகாரதததைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், தூதர்கள் தமது குதிரைகளை மிகவும் ஸ்ரமப்படுத்திக் கொண்டுவந்து, பகைவருக்குத் தாண்டமுடியாத அகழியுடைய ரமணீயமான அந்த ராஜகருஹமெனனும் பட்டணத்தில் பரவேசித்துக் கேகயராஜனும் ராஜகுமாரனாகிய யுதாஜித்தும் எதிர்கொண்டு செய்யும் பூஜைகளைப் பெற்றுக் கேகயராஜனது பாதங்களில் நமஸ்காரசெய்து அந்த தரம அந்தப் பரதனிடஞ்சென்று இந்நினைவ மொழிக் தனா:—‘புரோஹிதா உன்னிடம் தமது க்ஷேமத்தை அறிவித்து உன் க்ஷேமத்தை விசாரிக்கின்றனா. அப்படியே மந்தரிகள் அனைவரும் உன் க்ஷேமத்தை விசாரிக்கின்றனா. ஆனால் நீ சீகரமாயப் புறப்பட்டு வர வேண்டும். நீ இல்லாமைவரல் ஒரு காரண காலந்தவறிப்போகின்றது. நீ அதைச்செய்யவேண்டும் ஆகையால் வேகமாகப் புறப்பட்டு வரவேண்டும் அகன்றழகிய கண்களையுடையவனே! மிகவும் மேலான இந்த வஸத்ரங்களையும் ஆபரணங்களையும் கைப்பற்றி உனது மாதாமஹனுக்கும் மாமனுக்கும் கொடுப்பாயாக. ராஜகுமாரனே! இதில் உனது மாதாமஹனாகிய கேகயராஜனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய வஸத்ராபரணங்கள் குற்றவிலரமல இருபதுகோடி விலையுள்ளவை இருக்கின்றன. அப்படியே உனது மாமனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய வஸத்ராபரணங்கள் குற்றமின்றிப் பத்துக் கோடி விலையுள்ளவை இருக்கின்றன ஆகையால் இவைகளை வாங்கி அவர்களுக்குக் கொடுப்பாயாக’ எனறனா கண்பாக்களிடத்தில் மிகுந்த பரிதியுடைய பரதன் அவையெல்லாவற்றையும் வாங்கிக்கொண்டு ‘மாதாமஹனுக்கும் மாதூலனுக்குக் கொடுத்து, அந்தத்

1. மாதாமஹன்—தாயைப்பெற்ற பாட்டன்; மாதூலன்—யாமின்.

தூதர்களுக்கும் வேண்டிய தனம் முதலியவற்றைக் கொடுத்து ஸரதோஷப பதித்தி, அனரதரம் அவர்களை கோக்கி 'எனதநீதை தசரத மஹாராஜா நனகு க்ஷேமமாயிருக்கிறாரா? அனறியே ராமனும், மஹானுபாவனாகிய லக்ஷ்மணனும் ஆரோக்யம் உண்டாகப் பெற்றே யிருக்கிறார்களல்லவா? புத்தியிற் சிறந்த ராமனது தாயும் பூஜிக்கத்தகுந்தவளும் தாமததில் நனகு மனஞ்செலுத்தியவளும் தாமதங்களை நனகுணரதவளும் பரஜைகளிடத்தில் குணத்தை மாதரமே கரவிப்பவளுமாகிய கௌஸலையை க்ஷேமமாயிருக்கின்றாளா? லக்ஷ்மணனுக்கும் வீரனாகிய சதருகனனுக்குத் தாயும் தாமதங்களை உணர்ந்தவளும் நடுத்தாயுமாகிய ஸுமிதரையும் ஆரோக்யத்தோடிருக்கின்றார்களல்லவா? தனது கராயத்தையே பாராட்டுந் தனமையுடையவளும் எப்பொழுதும் கருமாயிருப்பவளும் கோபத்தினால் கருமபுருமென நிருப்பவளும் தனனை எல்லா மறிந்தவளாக நினைத்துக் காவித்திருப்பவளுமாகிய என்னு அனனை கைகேயியும் ரோகங்களினறி க்ஷேமமாயிருக்கின்றாளா? அனறியே நீங்கள் தனது பருதுக்களிடம் வருவது தெரிந்து அவள் ஏது ஸமாசாரஞ் சொல்லினாள்?' என்று வினாவினா. மஹானுபாவனாகிய பரதன் இங்ஙனம் சொல்லுகையில், அதைக் கேட்ட அத்தூதர்கள் வணக்கத்துடன் அதைப் பரதனை நோக்கி.—'புருஷஸரேஷ்டனே! நீ எவருடைய க்ஷேமத்தை விருமபுகின்றனையோ, அவர்கள் எல்லோரும் க்ஷேமமே. 1 கையில் தாமரை மலரேந்திய மஹாலக்ஷ்மியும் உனனைக் கைப்பற்றுகின்றாள் ரதத்தைச்

இதகு—ராஜ்யலக்ஷமி உனக்கு நேரப்போகிறதென்று தூதர்களின் உட்கருத்தது. அதை, அமங்கலந் தொலைவதற்காகச் சுபமாகச் சொன்னார்களென்று பரதனுக்குத் தோற்றும்படி மறைத்துச் சொல்லினர்.

சித்தப் படுத்திக்கொள்வாயாக' என்றனர். பரதனும் அந்தத் தூதர்கள் இங்ஙனஞ் சொல்லக் கேட்டு. அவர்களை நோக்கி 'நான் கேகயமஹாராஜரிடஞ் சென்று 'தூதர்கள் வரது எனனை வரவேண்டுமென்று தவரைப் படுத்திகுறார்கள்' என்று தெரிவித்து வருகிறேன்' என்று சொல்லி அந்த ராஜகுமாரன தூதர்கள் தூண்டுதலால் மாதாமஹனாகிய கேகயராஜனரிடஞ்சென்று 'மன்னவரே! என தந்தையினிடமிருந்து தூதர்கள் வரது எனனை அயோதயைக்கு வருமபடி அழைக்கின்றனர் ஆகையால் தந்தையினிடம் போகின்றனன். மீளவும் நீரே எப்பொழுது நான் வரவேண்டுமென்று நினைக்கின்றீரோ; அப்பொழுது அது தெரிந்து வருகின்றேன்' என்றனன். பரதன் இங்ஙனஞ் சொல்லுகையில், அவனது மாதாமஹனாகிய அந்தக் கேகயராஜன் அந்த ரகுநுல குமாரனை உச்சியிலமோரது அவனைப்பார்த்து:—'என்னப்பனே! பகைவரை அடக்கும் பராகரமசாலியே! நான் அனுமதி கொடுக்கின்றனன், போய்வருவாயாக. உன்னைப் பெற்ற கைகேயி நல்ல புதரனுடையவளாயினள். உனதாய்க்கும் உனது தந்தைக்கும் கேஷமத்தை அறிவித்து நான் விசாரித்ததாக கேஷமம் விசாரிப்பாயாக. அப்பனே! புரோஹிதராகிய வஸிஷ்டருக்கும் மற்றுமுள்ள பராஹ்மணோத்தமர்களுக்கும் பெருவில்லாளிகளாகிய அவவண்ணன் தம்பிகள் ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும் இவ்விடம் கேஷமமென்று சொல்லி அவர்களை நான் கேஷமம் விசாரித்ததாகச் சொல்லுவாயாக' என்று இங்ஙனம் சுபமான மொழிகளைக் கூறினன் இங்ஙனம் சொல்லிக் கேகயமன்னவன் பரதனுக்கு மிகுந்த கௌரவத்துடன் சிறந்த யானைகளையும் அற்புதமான சிதரகமப்ளவங்களையும் மேலான மானதோலங்களையும்¹ தனமாகக் கொடுத்தனன். மேலும் கேகயாதிபதி, கைகேயியின் குமாரனை மேனமைப்படுத்தி அவனுக்குப் பொன்னிறசெய்த இரண்டாயிரம் கண்டபூஷணங்களையும் ஆயிரத்தறுநூறு

குதிரைகளையும் தனமகத் தந்தனன. பின்னும் அவ் வஸ்வபதிமன்னவன் பாதனுக்கு, பாபுவோடுகூட பரா ணனகளை விடுமபடியான ஸ்வாயிபகதி அமைந்தவர்களும் எவவிதஸங்கடத்திலும் ஸஹாயமாயிருப்பவர்களும் விஸ்வாஸஞ் செய்வதற்குரியவர்களும் குணங்களெல்லா முடையவர்களுமாகிய தனது அந்தரங்க புருஷர்களை அவனைப் பின்சென்று போகும்படிக்குக் கொடுத்தனுப் பினன. பரதனது மாமாவாகிய யுதாஜிதனும், ¹ இரா வரதமென்னும் பாவதத்தில் உண்டானவைகளும் இரதா சிரமென்னும் பாவதத்திலுண்டானவைகளும் பாரக கமிக இனியவைகளுமான யானைகளையும், வேகமுள்ளவை களும் பாரஞ் சுமப்பதற்குத் தகுந்தவைகளும் அதில் பழக்கப்பட்டவைகளுமாகிய கழுதைகளையும், தனமா கக கொடுத்தனன மேலும், அவன் அந்தப்புரத்திலேயே ஸுகமாக வளராதவைகளும் பெரும்புலியைப்போல வீர யுமம் பலமும பொருந்திக் கோரைப்பற்களே ஆயுதமா கப்பெற்றுப் பெரிய சரீரத்துடன் விளங்குகின்றவைகளு மான நாயகளையும் காணிக்கையாகக் கொடுத்தனன. அப்பொழுது கைகேயியின் குமாரனாகிய பரதன், பரயா ணத்திலுள்ள தவரையினால், கேகயமஹாராஜன் தனக்கு அவ்வளவு தனம் கொடுத்ததற்குச் சந்தோஷம் உண்டா கப் பெறுகிறுந்தனன. அப்பொழுது தூதர்கள் அவ ஸரப்படுத்தாவதனாலும் துஸஸவபனங்கண்டிருப்பதனாலும் அனாததம் எதோ உண்டாயிருக்கிறதென்று அவன் மனத்தில் பெரியதொரு சிந்தை உண்டாயவிட டது ஐஸ்வரயம் பொருந்திய அந்தராஜகுமாரன் தனது விடுதியினின்று புறப்பட்டுச் சென்று ஜனங்களும யானை குதிரைகளும் சூழப்பெற்று மிகவும் விசாலமாகி அழ காயிருக்கின்ற ராஜவீதிவழியாகச் சென்றனன. பிறகு

1. இங்கு 'ஐராவதாந நாகசிராந' என்று மூலம். இதற்கு-ஐராவ தாந—ஐவதகுலத்தில் பிறந்தவைகளும், நாமுநிராந- நாகசிரமென னும் தேசத்தில் பிறந்தவைகளுமென்று மஹேஸ்வர தீர்த்த வியாக யானம்

நாத மதியுடையவனாகிய அநாத ராஜகுமாரன அத்தகைய ராஜவீதியைக் கடந்து அநாதப்புரத்தைக் கண்டனன். ஸ்ரீமானாகிய அப்பரதன அவ்வநாதப்புரத்திற்குள் தடையின்றி பரவேசித்தனன். அநாதப் பரதன சதருக்னனுந் தானுமாகப் பாட்டனாகிய கேகயராஜனையும் மாமாவாகிய யுதாஜிததையுமப்பரதன அவர்களிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு ரதத்தினமேல் ஏறி பரயாணமாய்ச் சென்றனன். அங்ஙனம் பரதன போய்க் கொண்டிருக்கையில், வட்டமான சகரங்களை யுடைய பலநூறு தோகளில் ஒட்டைகளையும் எருதுகளையும் குதிரைகளையும் கட்டி ஒட்டிக்கொண்டு பல பருதயாகள அவனைப் பின்சென்று போயினா மஹானுபாவனாகிய அப்பரதன பாட்டன் கொடுத்த ஸைனயம் தனனைக் கரத்துக்கொண்டு வரப்பெற்றுச் சதருக்னனையும் அழைத்துக்கொண்டு தனனைப் போன்றவர்களாகிய பிள்ளொடங்கு வருகின்ற ஸஹாயபுருஷர்களோடுங்கூடச் சதருக்களொருவருயின்றி, ஸவாககத்தினின்றும் ஸித்தன புறப்படுவதுபோல கருஹத்தினின்றும் புறப்பட்டனன். எழுபதாவது ஸாககம்

{ பரதன அயோதயைக்கு வருதலும், தந்தையின் கருஹத்திற்குப் போதலும். }

பிறகு ரகுலரலங்கரானும் மிகுந்த ஒளியுடையவனும் ஐஸ்வரயன்களெல்லாம் அமைந்தவனும் இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற்கு ஸந்தோஷத்தை விளைப்பவனுமாகிய அநாதப் பரதன ராஜகருஹமென்னும் கேகயராஜனது நகரத்தினின்றும் புறப்பட்டுக் கிழக்கு முகமாகச் சென்று வழியில் புலப்படுகிற ஸுதாமை யென்னும் நதியைக் கண்டு ஸந்தோஷித்து அதைத்தாண்டி, அக்கரைவெகு தூரமாயிருக்கப்பெற்றதும் மிகவும் அகன்றிருப்பதுமா

கிய ஹ்லாதினியென்னும் நதியையுங் கடந்து மேற்கு முகமாகப் பெருகி வருவதும் அலைகள் ஓயாது வீசப் பெற்றதும்¹ கிய சததருந்தியைத் தாண்டினன செலவம் நிறைந்தவனாகிய அந்த ராஜகுமாரன் ஏலாதான் மென்னும் க்ராமத்தின் அருகில அந்தச் சததருந்தியைத் தாண்டி இளைப்பாறுவதற்காக அபரபாபபட மென்னுங் க்ராமஞ்சேர்ந்து, கற்களைப் புரட்டிக்கொண்டுவருந் தன் மையுடைய சிலாவஹையென்னும் நதியைத் தாண்டி, அதற்குத் தென்கிழக்கு மூலையில் இருக்கின்ற சலயகாத் தன் மென்னும் பட்டணஞ் சேர்ந்து அதன் அழகைப் பார்த்து ஸதயஸந்தனும் பரிசுத்தனுமாகையால் அங்குள்ளவர்களின் ராதிபாதைகளைப் போக்குவ தாகச் சொல்லி அப்படியே செய்து, சைதாராதமென்கிறவனத் தைப் பாரக்கவேண்டுமென்னுங் குதூஹலத்தினால் வழியில் கிடக்கிற பல மஹாசைலங்களைக் கடந்து சென்றனன் அவன் ஸரஸவதீ நதியும் ¹ கங்காநதியும் ஸந்திக்கிற இடத்திற்குச் சென்று, வீரமதஸ்ய தேசத்திற்கு வடபாகத்திலுள்ள பாருண்டமென்னும் வனத்தில் பரவேசித்தனன் அனந்தராம அவன், வேகத்துடன் பெருகி வருவதும் மனத்திற்கு மிகவும் இனிப்பைக் கொடுப்பதும் பாவதன்களால் சுற்றிலுஞ் சூழப்பட்டதுமாகிய குலிகாநதியைச் சேர்ந்து சில இடங்களில் பரவாஹ வேகத்தினாலும் மறறைச் சில இடங்களில் மலைகள் சூழநதிருப்பதனாலும் தாண்டமுடியாமையால் யமுனையின் அருகில வந்து அந்தநியைத் தாண்டி அப்பொழுது

1 இங்கு 'ஸரஸவதீஞ்ச மகடாஞ்ச' என்று மூலம். இங்கு கங்கை பென்று ப்ரவித்தகங்கையைச் சொல்லுகிறதன்று. கங்கையென்னும் பெயருடைய மற்றொரு நதியைச் சொல்லுகிறது. அது மேற்கு ஸமுத்ராத்திற்குப் போகும் நதி. அல்லது கங்காபரவாஹங்களில் இதுவொன்றென்று கொள்ளவேண்டும்.

வெயிலில் வழி நடநதுவந்த ஸ்ரமத்தினால் ஓயத்திருக்கிற தனது ஸைன்யத்தை இளைப்பாறும்படிக்குக் கட்டளை யிட்டனன். குலிங்கையும் யமுனையும் ஸந்திக்கும்படியான அவ்விடத்தில் குதிரைகளின் ஸ்ரமத்தைத் தீர்த்து ஜலங்களை யிறைத்துக் குளிப்பாட்டித் தானும் அவ்விடத்தில் ஸ்னானபானங்களைச் செய்து இதற்குமேல் ஜலம் அகப்படுவது கஷ்டமாகையால் வேண்டிய ஜலத்தையும் லித்தப்படுத்திக் கொண்டு சென்றனன். மங்கலாசாரம பொருந்திய அந்த ராஜகுமாரன் பத்ராஜாதியிற் பிறந்த யானையினமேல் ஏறிக் கொண்டு எவ்வளவும் ஜனஸஞ்சார மில்லாத அம் மஹாரண்யத்தை, வாயு ஆகாசத்தைக் கடநது செல்வதுபோல, ஸுகமாகக் கடநது சென்றனன். அனாதரம் அரதப்பரதன அமசுதானமென்னும் தேசத்தில் அடங்கிய பராகவட மென்னும் பட்டணம கங்கையைத் தாண்டுவதற்குரிய இடமென்று பரஸித்த மாகையால் அவ்விடத்தில் அரததியைத் தாண்டும பொருட்டுச் சென்றனன். அவன ஸைன்யத்துடனகூட ப்ராக்வடத்தில் கங்கையைத் தாண்டி அனாதரம் குடி கோஷ்டிகை யென்னும் நதியைக் கிடடி அதையும் தாண்டி அதன்பிறகு தாமவர்ததனமென்னும் க்ராமஞ் சேரதனன். தசரதகுமாரனாகிய அப்பரதன, அங்கிருநது தோரணமென்னும் கராமஞ் சேரநது, அதற்குத் தென்புறமாகப் புறப்பட்டுச் சென்று ஜமபூபரஸத மென்னுந் கராமம் அடைநது அங்கிருநது அழகியதான வ்ருதமென்னுந் கராமம் போய்ச் சேரதனன். அவன் அவ்நூறுகருகில இருக்கின்ற அழகான ஒரு வனத்தில் அனதிரவு வஸித்திருநது, விடிந்தவுடன் கிழககு முகமாகப் புறப்பட்டு உஜ்ஜிஹாண யென்னும் நகரத்தின உத்யானவனம் போய்ச் சேர்தனன். அங்குக் கடம்ப

மரங்கள் வெகுவாயிருக்கும். அவன அவ்வனத்திலுள்ள கடம்ப வஞ்சுக்களைக் கிடமினவுடனே இனிமேல் எல்லாம் தனது தேசமே யாகையால் பயமில்லாமல் மெதுவாக வாருங்களென்று ஸனையத்திறகுக கட்டளை யிட்டு அதை ஸனையத்தினால் அனுமதி கொடுக்கவும் பெற்று வேகமுள்ள குதிரைகளை ரதத்தில் பூட்டிக்கொண்டு த்வரையாகச் சென்றன. அவன பிறகு¹ ஸர்வதீர்த்த மென்னுங் கராமத்தில் ஓரிரவு வஸித்திருந்து, விடிந்தவுடன் புறப்பட்டு உத்தரானிகை யென்னுங் நதியையும் மற்றுமுள்ள பலவகை நதிகளையும், தனது ரதத்திறபூட்டிய மலைகளிற் பிறந்த சிறந்த குதிரைகளைக் கொண்டு தாண்டிச் சென்று² ஹஸ்திபருஷ்டகமென்னும்க்ராமஞ் சேர்ந்து அதனருகிலுள்ள குடிகை யென்னும் நதியைத் தாண்டினன. புருஷ ஸ்ரேஷ்டஸூகிய அந்த ராஜகுமாரன அங்கிருந்து சென்று லௌஸித்ய மென்னும்பட்டணஞ் சேர்ந்து அங்குள்ள கபீவதி யென்னும் நதியைத் தாண்டினன அவன ஏகஸால் மென்னும் கராமத்தில் ஸதாணுமதி யென்னும் நதியைத் தாண்டி அங்கிருந்து வினதமென்னும் க்ராமஞ் சேர்ந்து கோமதி யென்னும் நதியைத் தாண்டிக் கலிங்கநகரஞ் சென்று அதனருகிலுள்ள ஸாலவனஞ் சேர்ந்து அங்கு குதிரைகள் மிகவும் இளைப்புறறிருகையால் அவை இளைப்பாறுமபொருட்டுக் கொஞ்ச நேரமே இருந்து அப்பொழுதே புறப்பட்டுச் சிகரமாகப் போயினன். அவன அதை ஸாலவனத்தை அதை ராத்ரியிலேயே கடந்து கடந்து, அருணோதயமாகையில் வைவஸவத மனுவால் சிருமிககப்பட்ட அயோத்யாபுரத்தைக் கண்ட

1 இங்கு ஸர்வதீர்த்தமென்பதற்கு ஸர்ப்பதீர்த்தமென்று பாடாசாரம்.

2 ஹஸ்திபருஷ்டகமென்றால் ஒரு க்ராமத்தின் பேர். அன்றியே யாணவின் முதுகில் ஏறிக் குடிகாநதியைத் தாண்டிஞ் சென்று மஹேஸ்வரதீர்த்தர் கூறுகின்றார்.

னன. புருஷ சிகரமணியாகிய அந்தப் பரதன சிகரம
போய்ச் சேரவேண்டுமென்கிற தவரையின மிகுதியால்
ஏழுராதரிகள் வழிகடந்து பிறகு எட்டாவது நாள் தன
கண்முன புலப்படுகிற அயோதயையைப் பார்த்து ஸா
ரதியை நோக்கி இங்ஙனம் மொழிந்தனன.—‘ஸாரதி!
அழகிய உதயானவனங்கள் அமைந்ததும் மிகவும் புகழ்
பெற்றதும் வெளுத்த மண்ணுடையதும், பல யாகஞ்
செய்தவர்களும் நற்குணங்களெல்லாம் அமைந்தவர்களும்
வேதங்களின் கரையிறந்தவர்களும் செல்வம் மிகுந்திருக்
கப் பெற்றவர்களுமாகிய பராஹ்மணாகள் நார்புறத்தி
லும் சூழ்ந்திருக்கப் பெற்றதும் ராஜாஷிகளால் பரிபா
லிக்கப்பட்டதுமாகிய அயோதயாபுரம் இதோ புலப்படு
கின்றது, பா ஆனால் இந்நகரம் பாரகமும்பொழுதே
முன்போல ஸக்தோஷத்துடனிருப்பதாகத் தோற்ற
வில்லை. முன்பு அயோதயையில் புருஷர்களும் ஸ்த்ரீ
களும் நார்புறத்திலும் கலகலவென்று பேசிக்கொண்
டிருக்கையில், இன்னது இனியதென்று தோற்றமல்
பெருங்கோஷமொன்று செவிப்படடிகொண்டிருக்கும்.
அதை இப்பொழுது நான் கேட்கப் பெறுகிறார்களென
னன ¹ முன்பு ஸாயங்காலங்களில் புருஷர்கள் உத்யா
னங்களுக்கு வந்து விளையாடியிருந்து பிறகு இருட்டுகை
யில் விளையாடுவதை நிறுத்தி நார்புறத்திலும் பிரிந்து
வேறுவேறுகத் தந்தமது மாளிகைகளுக்குப் போகை
யில் அவுதயானங்கள் அப்பொழுது ஓர் அழகுடனகூடி
வேறுவிதமாகவே பரகாசித்துக்கொண்டிருந்தன. இப்

1 இதற்கு—‘முன்பு ஜனங்கள் ஸாயங்காலம் கடந்த பின்பு
ராத்ரிகளில் உத்யானவனங்களுக்கு வந்து விளையாடிவிட்டு உதய
மானவுடன் விளையாடலை நிறுத்தி நார்புறமும் புறப்பட்டுத் தந்தமது
மாளிகைகளுக்குப் போகையில், அப்பொழுது அவுதயானங்கள் மற்ற
நெரு விதமாக பரகாசிக்கும்’ என்று கொவிந்தராஜா கூறும்பொருள்.

பொழுது அவைகள் காமுகர்கள் எவரும் வரப்பெறாமல்
 அழகற்று அழுபவைபோல் இருக்கின்றன. ஸாரதி! பட்ட
 ணம் முழுநீதும் அரண்மனையோடு போல எனக்குப் புலப்
 படுகின்றது. முன்போல் பரமுகர்களாகிய புருஷர்கள்
 ரதங்களினமேலும் யானைகளமேலும் குதிரைகளமேலும்
 ஏறிகொண்டு பட்டணத்தினின்று வெளியிற் போகிற
 வர்களாவது பட்டணத்திற்குள் நுழைகிறவர்களாவது
 எவரும் புலப்படவில்லை. முன்பு உதயானவனங்கள்,
 பழங்கனையும் தளிரகனையும் தேனகனையும் உட்கொண்டு
 மதித்த கிளி குயில் வண்டு முதலிய பக்ஷிகளுடன் பரகா
 சித்துக்கொண்டும், பாததிகள் ஏறபடுததி ஜலம் பாய்ச
 சப்பெற்றுக் களகளவென்று தளிரத்து விளங்குகின்ற
 கொடிசெடிகளோடு கூடியும், ரதிகேலியினபொருட்டு
 வரும் ஜனங்கள் கூடுவதற்கு வேண்டிய கொடிமாடம்
 கடைவாவி முதலிய ஸதானங்கள் பொருந்தியும் மிகுந்த
 குணமுடையனவாகி அழகாயிருந்தன. அப்படிப்பட்ட
 அந்த லீலோதயானங்களெல்லாம் இப்பொழுது வழி
 களில் எங்கும் இலைகள் உதிரப்பெற்று அழுவனபோ
 லிருக்கிற வருஷங்களோடுகூடி நாரபுறமும் ஆந்தமற்
 றுப் புலப்படுகின்றன. ஸாரதீயோதயம் ஆகவேண்டி
 யிருப்பினும் இன்னுங்கூட கரீடாமருக்களும் பக்ஷி
 களும் யதேஷ்டமான ஆஹாரங்களால் மதித்து அழகிய
 ராகத்துடன் அவயகத மதுரமாகச் செய்யுஞ் சபதங்கள்
 எவையும் செவிப்படாதிருக்கின்றன. முன்போல் சந்த
 னாகருவாஸனைகளுடன் கலந்தும் தூபவாஸனைகள் நிரம்
 பியும் மணம் கமழ்ந்துகொண்டு மனக்களிப்பை விளை
 கும் மேலான காற்று இப்பொழுது ஏன் வீசாதிருக்கி
 றது? முன்பு எப்பொழுதுகூட கம்பீரமாகக் கிளம்புமபி
 கைகளாலும் கோலங்களாலும் அடிக்கப்பட்ட துரதுபி

ம்ருதங்கம் வீணை முதலிய வாதயங்களின் தவணி ஓயாமற் செவிப் பட்டுக்கொண்டிருக்கும். அது இப்பொழுது ஏன் ஓய்ந்திருக்கின்றது? அனிஷ்ட ஸூசகங்களும் கருாங்களும் பார்த்தபொழுதே மனத்திற்கு மிகக் குக்கத்தை விளைவிப்பவைகளுமாகிய அசுபசுருனங்கள் பலவும் புலப்படுகின்றன. அதனால் எனமனம் மிகவும் வருகதுகின்றது. ஸாரதி! என மனத்திற்கு வருததம் உண்டாகக் காரணமின்றி யிருப்பினும், அது மிகவும் வருகதுகின்றதே! ஆகையால் எப்படியாயினும் எனது பகதுகளுக்குக் க்ஷேமம் உண்டாவது அரிதென்றே தோற்றுகின்றது' எனறன்ன. இவ்வுன்ம பரதன் மனவருததமுற்று மன்ன கலங்கவும் பயம் மேலெழவும் இரதரியங்கள் நலுங்கவும் பெற்று இக்ஷவாகுவம்சத்தரசர்களால் பாதுகாக்கப் பட்டுவருவதாகிய அயோதயரபுரத்திற்குள் சீகரமாக பரவேசித்தனன். தூர பரயாணமாகையால் மிகவும் வருகதிய குதிரைகளோடு பரதன்¹ வைஜயந்தமேனகிற மேற்கு வாசற்படி வழியாகப் பட்டணத்திற்குள் நுழைத்தனன். அநந்தரம் அவருள்ள தவாரபாலகர்கள் திடீரென நெழுந்திருந்து 'விஜயமா' என்று கேட்டுப் பின றொடங்கதுவர, அவர்களுடன் கூடவே போயினன். ரகு குல குமாரனாகிய அநதப் பரதன், மனம் ஓன்றிலும் கிலை பெருமல் வயாகுலப் பட்டிருப்பதனால் அநத த்வாரபாலகர்களை உபசாரத்துடன் திருப்பிவிட்டுத் தன் மனத்திற்கு இனியனும் தூரவழி வந்ததனால் இளைப்புற்றவனுமாகிய

1 இதற்கு 'ஃவாரேண வைஜயந்தே ந்ராவிஸ ஃரார்தவா ஹஸ' என்று மூலம் இதில (ஃவாரேண) என்ற இடத்திலுள்ள (ரே) என்னும் அக்ஷரத்தினால் காயநரியின் ஆறுவதக்ஷரம் க்ரஹிக்கப் பட்டது. இதனால் ஐயாயிரக் க்ரந்தங்கள் கடந்தன வென்றும் ஆறு வதாயிரம் தொடங்கப்பட்டதென்றத தெரிகின்றது.

அஸ்வபதியின் ஸாரதியைப்பார்த்து அபபட்ணத்திற்குள் போகும்போது இங்ஹனம் மொழிகதனை:— 'குற்றமற்றிருக்கும் ஸ்வபாவமுடையவனே! ஆலோசனை யறிகதவனே! காரணம் ஒன்றும் இல்லாமல் எனனை வலிஷ்டர் தவரையாக வரவழைப்பது ஏனோ' 'யாது அசுபமோ?' என்று மனத்திற சங்கை உண்டாகின்றது. எனது இயற்கையும் கெட்டு மாறுவதுபோல இருக்கின்றது. ஸாரதி' பூர்வத்தில அரசாங்கருக்கு மரணம் உண்டாகும் பொழுது எவ்வகைக்குறிகள் இருக்குமென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோமோ, அக்குறிகளெல்லாம் எனக்கு இறுகுப புலப்படுகின்றன. இங்குக் குடிகளின் வீடுகள் விளக்குதலில்லாமையால் கருரமாயிருக்கின்றன. அவைகளின் கதவுகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன அங்கு எங்குப் பராக் கிலும் அழகு சிறிதுந் தேற்றுகிருக்கின்றது. மேலும் இவைகளில் பூஜாகாரயங்களும் அறநீருக்கின்றன பின்னும், மணங்கமழும் தூபவாஸனைகளும் இறுகுப புலப்படவில்லை இறுகுள்ள ஜனங்கள் எல்லோரும் போஜனங்கூடச் செய்யாமல் ஒளிமழுங்கி மனக்களிப்பற்றிருக்கின்றனர். ஆனதுபற்றியே இகத வீடுகள் லக்ஷம் விலாஸம்ற்றிருக்கின்றன. தேவாலயங்களும் தவாரங்களில் புஷ்பமாலைகள் இடப்பெறாமல் சூனாமாயிருக்கின்றன. அவைகளின் முற்றங்களும் ஜலநதெளித்து விளக்கப்பெறாமல் துலக்க மற்றிருக்கின்றன மேலும், பூஜக பரிசாரகர்களில்லாமையால் பாழாகி முனபோல விளக்க முறுதிருக்கின்றன. தேவ பூஜைகளும் ஒழிகதிருக்கின்றன. யஜ்ஞஸபைகளும் அங்கனமே ஒய்கதிருக்கின்றன பூக்கடைகளில் சரக்குகளும் முனபோல புலப்படவில்லை இப்பொழுது இறுகு வாததகங்களும் மனக்கவலையுற்றவராகி கரயவிகரயாதி வயாபாரங்களைத் துறந்து ஸகோசமடைந்திருக்கிறார்களே யன்றி, முனபோல புலப்படவில்லை. தேவாலயங்களிலும் காற்சகதி வீதிகளிலும்

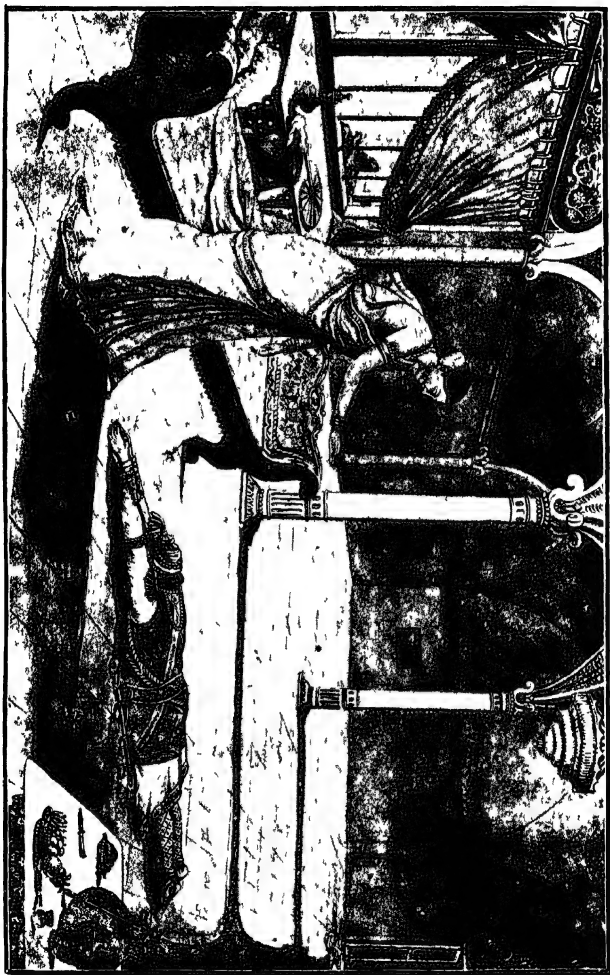

உன்ன பறவைக கூட்டங்களும் அப்படியே மனக்களிப்
பற்றிருக்கின்றன. 'பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்கள் ஸ்திரீ
களும் புருஷர்களும் சரீரம் அழககடையவும் கண்களில்
நீர பெருகவும் பெற்றுத் தினாகளாகிச் சிந்தையினால்
இளைத்து பரிய பசுக்களை இழந்தால் வருத்தமுறுவது
போல வருத்தி யிருக்கக காண்கின்றேன்' எனநின்ற.
இவ்வனம் அப்பரதன அயோதயையில் அவ்வணிஷ்ட
சகுனங்களைக் கண்டு மனக்கவலையுடன் அந்த ஸாரதி
யிடம் இரத பாகாரஞ சொல்லித் தசரத மஹாராஜனது
மாளிகைக்குச் சென்றனன். அமராவதிபோல் விளங்கி
யிருந்த அநகரம் நரகநதி வீதிகளிலும் க்ருஷங்குள
ம ராஜமாரகங்களிலும் ஜனஸஞ்சாரம் அறப்பெற்றுப்
பரமுகி, விளக்குதல் முதலிய ஸமஸகாரங்களில்லாம
யால் வாசநகதவுகளும் அவைகளின் பிடி முதலியன
வும் தூசிபடிந்த சிவக்கப பெற்றுப்பாரகமுடியாதிருந்
பதைக் கண்டு அவன் மிகுந்த மனவருத்தமுற்றனன்.
மிகவுந தையசாலியாகிய அநதப்பரதன் முன்பு ஒரு
காலம் தன் பட்டணத்தில் உண்டாகாதவைகளும் மனத்
திறகு அபரியத்களுமாகிய அநதலக்ஷணங்களும் மறந்
பல அசுபசகுனங்களும் உண்டா யிருப்பது கண்டு தலை
வணக்கமுற்று மனங்கலங்கப் பெற்றுச் சிறிதுங் களிப்
பினறித் தந்தையின் கருஹத்துள் றுழைந்தனன். எழு
பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

கைகேயி, பரதனுக்குத் தசரதன் மாணம்
அடைந்த வருத்தாதத்தையும் ராமன்
காட்டுக்குப் போனதையும் தெரி
வித்து ராஜ்யாபிஷேகம் பெறு
வாயென்று கூறுதல்.

அநந்தரம் பரதன் அங்குச் சென்று தந்தையின்
கருஹத்தில் தந்தையைக் காணாமல் தாயைப் பூர்த்தும்

989. பரதன தன தாயாகிய கைகேயியை நமஸ்கரித்தல்.

பொருட்டு அவள துமாளிகைக்குச் சென்றனன். கைகேயி அப்பொழுது, தேசாந்தரம் போயிருந்த தனபுதல்வன் வருவதைக் கண்டவுடனே ஸந்தோஷாதிசயத்தினால் உட்கொண்டிருந்த பொன்பீடத்தினின்று திடீரென்று எழுந்தனன். தாமஸவபாவஞ்சிய அப்பரதன் ஒளிவிளக்கம் மாறியிருக்கிற தன் தாயின் மாளிகைக்குப் போனவுடனே, சுபங்களாகிய தாயின் பாதங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு நமஸ்காரஞ் செய்தனன். அவள் மிகுந்த புகழுடையோனாகிய அப்புதல்வனை உச்சிமோகன ஆஸிங்கனா செயதுமடியில் உட்கார வைத்துக்கொண்டு வினாவத்தொடங்கினாள் — ‘அப்பா! நீ உனது பாட்டனாகத் தை விட்டுப் புறப்பட்டு இன்று எத்தனை ராதரிகள் ஆயின? ரதத்தினமீதேறி மிகக் வேகத்துடன் வந்தனையே; உனக்கு மார்க்காயாஸம் இல்லாதிருக்கின்றதா? புதல்வனே! பூஜ்யராகிய உனது மாதாமஹரும் உனது மாமாவாகிய யுதாஜிததும் நன்கு க்ஷேமமாயிருக்கிறார்களா? உனக்கு இவ்விருந்து போனதுமுதல் ஸுகமா? இதை யெல்லாம் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்’ என்றனள். கைகேயி இவ்வமை இனிமையாகக் கேட்கையில், ராஜகுமாரனும் தாமரைக் கண்ணனுமாகிய பரதன் தன் தாய்க்கு எல்லாவற்றையும் மொழிந்தனன் — ‘அம்மா! நான் பாட்டனாகத்தினின்றும் புறப்பட்டு இன்றைக்கு ஏழு ராதரிகள் ஆயின. அம்மாவின் தந்தையும் எனது மாமன் யுதாஜிததும் க்ஷேமமாயிருக்கின்றனர். பகைவரைத் தபிக்கச் செய்ய வல்லவராகிய கேகயராஜா என்னக்குக் கொடுத்த தனங்களும் ரதனங்களும் அவைகளைக் கொண்டுவரும் வாஹனானவன் வழி நடந்து வந்த ஸ்ரமத்தினால் இளைப்புற்றிருப்பது பற்றி வழியிலேயே விட்டுக் கொள்ள முன்னதாக வந்தனன். ராஜன் சொல்லி

யனுபபினை தூதர்கள் எனனை த்வரைப்படுத்தின்படியால்
 என முன்னே வந்துவிட்டனன. அம்மா! என எதைக்
 கேட்க விரும்புகிறேனோ, அதை எனக்குச் சொல்ல
 வேண்டும். ஸவாணத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டபடுக்கைத்
 தருகிறருக்கிற உனது மஞ்சம் தந்தை யில்லாமல் பாழா
 யிருக்கின்றது. இஷ்டவாகுவம்சத்து மன்னவராகிய தச
 ரதரது ஜனங்கள் ஸந்தோஷ முற்றிருப்பதுபோல எனக்
 குத் தோற்றவில்லை. மஹாராஜா இங்கு அம்மாவின்
 கதையில் வெகுவாக இருப்பவ ரென்று சினைத்து அவ
 ரைப்பார்க்க விரும்பி இவ்விடம் வந்தனன. இப்பொழுது
 அவரை இங்குப் பாரக்க நேரத்திருக்கின்றனன. அம்மா!
 தந்தையின் பாதங்களைப் பிடித்து நமஸ்காரஞ் செய்
 விரும்புகின்றனன. அதற்காகக் கேட்கின்றனன. அவா
 எங்கே இருக்கின்றனா? அவரை இங்குமே வினவுகிற
 எனக்குச் சொல்லவாய். ஒருகால என பெரிய தாயா
 ரான கௌஸலையின் அகத்தில் இருக்கிறாரா என்ன?
 என்று வினவினன. அனந்தரம் கைகேயி ராஜ்யத்தில்
 பேராசை யுற்று மதி கெட்டிருப்பதனால் கோரமாகிய
 வும் அபரியமுமா யிருக்கிற வருத்தத்தைப் பரியமாகப்
 பாவித்து நடந்த தொன்றுந் தெரியாத அப்பரதனைப்
 பார்த்து — ‘மஹானுபாவரும் மஹாதேஜஸவியுமயாகஞ்
 செய்யும் ஸவபாவரும் ஸஜஜனங்களுக்கு ஆதரவாயிருப்ப
 வருமாகிய உன் தந்தை மஹாராஜா, ஸமஸத் பராணிக
 னும் தப்பாமல் எந்தக் கதியைப் பெறுவாரானோ; அப்ப
 டிப்பட்ட கதியைப் பெற்றாரா’ என்றனன. தர்மஸ்வபா
 வனும் ஸதகுலத்திற பிறந்தவனும் பரிசுத்தனுமாகிய பா
 தன் தந்தை மாணம் அடைந்தாரென்னும் அவவார்த்தை
 யைக் கேட்டவுடனே தந்தையைப் பற்றிய துக்காதிசயத்
 தினால் நலுங்கித் திடீரெனது கீழே விழுந்தனன. மஹா

பாஹுவும் பராகரம் நீதியுமாகிய அநதப்பரதன் 'ஐயோ! பழாய்விட்டேனே' என்று கேட்போர்க்கு மன இரக்கத்தை விளைப்பதும் தீனமுமாகிய வராததையைச் சொலவிக கொண்டே கைகளை உதறித் தரையில் வீழ்ந்தனன் பிறகு மஹாதேஜஸ்வியாகிய பரதன் தந்தையின் மரணத்தைக் கேட்டு வருந்திச் சோகம் மேலெழப்பெற்று ஒரு நிலையில் நிலலாமற் கலங்கின மனமுடையவனாகி இவ்வுணம் புலம்ப ஆரம்பித்தது 'சரதகாலத்தூராதரியில் கிராமமான ஆகாசம் சந்தரனுடன் கூடி பரகாசிப்பதுபோல, முன்பு என்தந்தை படுக்கிற இரதப் படுக்கை அம்மஹானுபாவரால் மிகவும் அழகுற்று பரகாசித்ததுகொண்டிருந்தது அப்படிப்பட்ட இரதப் படுக்கை இப்பொழுது அப்புத்திமான இல்லாமையால், சந்தரனில்லாத ஆகாசம்போலவும் ஜலம் வற்றின் ஸமுதரம்போலவும் அழகுழியப்பெற்று பரகாசியாதிருக்கின்றதே' என்று கதறினன். ஜயசாலிகளில் மேனமயுற்றவனாகிய அநதப் பரதன் பெருங்குரலுடன் இவ்வுணங் கதறிக் தண்ணீர் பெருக்கிப் பளபள வென்னும் ஒளியுடன் விளங்குகின்ற தனது முகத்தை வஸ்தரத்தினால் மூடிக்கொண்டு மிகவும் பரிதபித்தது மனம் வருந்தப் பெற்றிருந்தனன். தேவதையைப்போல பரகாசிப்பவனும் மதங்கொண்ட யானையை சிகாத் திருப்பவனும் சந்தர ஸூரயர்களுக்கு ஒப்பான வனுமாகிய அநதப் பரதன், வருத்தி வனத்தில் கோடாலியால் அறுப்புண்ட ஸாலமரத்தின் அடிப்பாகம்போல தரையில் வீழ்ந்திருக்கக் கண்டு கைகேயி அவனைப் பூயியினின்று எழுந்திருக்க எடுத்தாச் சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிற அன்னவனைக்குறித்து இவ்வாறு மொழியவும் மொழிந்தனள் — 'ராஜனே! பெருமபுக முடையோனே! எழுந்திரு எழுந்திரு. இங்கு ஏன் படுக்கிருக்கின்றனே? ஸபையில் மேன்மைப் படுத்திவதற்குரிய உன்னையேனற ஸதபுருஷர்கள் எள்ளளவும் மனவருத்த முறாகளல்லவா? மிகுந்த மதியுடையவனே! உன்

புத்தி, தானத்திலும் யஜ்ஞத்திலும் ஊகக முற்றிருப்பதல்லவா? அன்றியே`நன்னடத்தையையும் வேதவாக்யங்களையும் அனுஸரித்திருக்கும் தன்மையுடையது. ஆகையால் அது, மந்தர பாவதத்தினால் ஸூர்ய காரத்திமிகவும் விளங்குவதுபோல உன்னிடத்தில் மிகவும் விளக்கமுற்றிருக்கும்ல்லவா?' என்றனள். அப்பரதன் வெகுநேரம் அழுதுகொண்டே புவியில் புரண்டுருண்டிருந்து பலவகைச்சோகைகள் மேலெழப்பெற்றுத் தாயைநோக்கி இறுதனம் மொழிந்தனன் — 'அரசா என்னை அழைத்துவரத் தூதர்களை அனுப்பினாரே! ராமனுக்கு எதாயினும் பட்டாபிஷேகம் நடத்துவாரா! அல்லது, தான் எதாவது யாக்கு செய்வாரா?' என்று மனத்தில் நினைத்து ஸந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டு பரயாணமாய் வந்தனன். அப்படிப்பட்ட என்கினைவு மறநொருவிதமாய் விட்டதே! பரத்தினமும் எனக்கு ஸந்தோஷத்தை ஊளைத்து மேனமையைச் செய்துகொண்டிருந்த என தந்தையைக் காணப்பெறாத என மனம் இருபிளவாகப் பிளந்துபோவதுபோலிருக்கின்றது. அம்மா! நான் வாராதிருக்கும்பொழுது மன்னவா எந்த வயாதிடையால் மரணம் அடைந்தனா? பெற்ற தந்தையைத் தாமே கைகளால் ஸம்ஸ்காரஞ் செய்விப்பெற்ற ராமன் முதலியவர்களே புன்யஞ் செய்தவர்கள். மிகுந்த புகழுடைய மஹாராஜா, நான் வந்திருக்கிறேனென்பதை அறியா இது வாஸதவம், அறிவாராயின, சீகரமாக வந்து என்னை வணக்கி உச்சிமோந்து ஸந்தோஷப்படுவாரல்லவா? துககங்களைத் தொலைக்கும்படியான கர்யங்களைச் செய்யுந்தன்மையராகிய என தந்தை, எந்த ஹஸதத்தினால் தூரத்தினின்று வந்து புழுதிபடிந்த மேனியுடனிருக்கிற என்னைத் துடைத்துக் கொடுப்பாரோ ஸுகஸபாசமுடைய அந்த ஹஸதம் எங்கே

இருக்கின்றது? எவன் எனக்கு பராதாவும் பிதாவும் பக்தாவும் ஆவானோ, மேலும், எவனுக்கு நான் தாஸனாயிருக்கிறேனோ, யாதொரு வருததமுமின்றித் தான் முயன்ற கராயத்தை விறைவேற்றுக தன்மையனாகிய அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமனுக்கு நான் வந்திருப்பதை வேகமாகத் தெரிவிப்பாயாக பெரியோர்களின் தாமதத்தை அறிந்தவனுக்குத் தன்மையன் பிதாவே ஆவான்ல்லவா? ஆகையால் அவனது பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு கமஸகாரஞ் செய்கிறேன். தந்தை காலஞ் சென்ற பின்பு இனி இப்பொழுது அவனே அன்றோ எனக்குக் கதி? தாமங்களை அறிந்து தாமங்களிறறானே என்றும் தவறாது நடக்குக தன்மையுடையவரும் ஸதயஸந்தரும் முயன்ற நியமத்தைக் கைவிடாதவரும் உண்மையான பராகரமமுடையவரும் சூழிக்கத்தகுந்தவருமாகிய என்தந்தை மஹாராஜா என்ன சொல்லிப் போயினா? அவர் மரணஸமயத்தில் கடைசியாக என்னைக் குறித்து என்ன சொல்லிப்போயினரோ, அதை நன்றாகக் கேட்க விரும்புகின்றேன்' என்று வினாவினான். இவ்வுண்ம அவன் கேட்கையில், கைகேயி நடந்ததை நடந்தபடியே அவனோடு சொல்லத் தொடங்கி 'நல்ல கதி பெற்றவர்களில் உத்தமரும் மஹானுபாவருமாகிய அம் மஹாராஜா 'ராமா! ஐயோ! ஸீதே! லக்ஷ்மண!' என்று புலம்பிக் கொண்டே பரலோகம் அடைந்தனா. மேலும், உன்தந்தை பாசங்களால் கட்டுண்ட பெரிய மத்தகஜாட்போல மரணத்தில் அகப்பட்டுக் கடைசியாக 'எவா இவ்விடத்திற்கு ஸீதையோடுகூடத் திரும்பி வருகின்ற ராமனையும் மீண்டு வந்த மஹாபாஹுவாகிய லக்ஷ்மணனையும் பராக்ஷப் பெறுவானோ, அவரே பரயோஜனையு கைகூடப் பெற்றவர்கள்' என்று இந்தச் சொல்லை மாதரமே சொன்னார்' என்று மொழிந்தனர். பாதன் அது கேட்டு

ராமன பட்டணத்தில் இல்லையென்னும் இரண்டாருக்கக வராததையைச் சொல்லக் கேட்டதனால் முகவொளி மழுங்க மிகவுந் துக்கித்து மீளவும் தாயைப் பார்த்து 'காமஸ்வபாவனும் கௌஸலையைக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைக்குந் தன்மையனுமாகிய அந்ந ராமன தம்பி லக்ஷ்மணனோடும் ஸீகையோடுங்கூடி இப்பொழுது எவ்விடம் போயிருக்கின்றான்?' என்று வினாவினான் அவ்நன்ம அவன் கேட்கையில், கைகேயி மிகவும் அபரியமாகிய பெரிபதொரு வராததையை பரியமாகப் பாரித்து நடந்ததை நடந்தபடியே முழுமையும் சொல்லத் தொடங்கி, 'பிள்ளாய! அந்ந ராஜகுமாரன் லக்ஷ்மணனோடும் ஸீகையோடுங்கூடி மரவுரிகளை உடுத்தும் ஹாவனமான தண்டகாரண்யம் போனான்' என்றுரைத்தனள் பரதன் அது கேட்டுத் தன் வம்சத்திற்கு ஸதாசாரத்தில் சிலை சின றிருக்கையாலுண்டான மஹிமையை சினைத்து 'தனது அண்ணன் எது தவறி நடந்தனனோ' இப்படி அரண்யம் போவதற்கு' என்று அவனது நடத்தையைப் பற்றிச் சங்கித்துப் பப்நது மீளவுந் கேட்கத் தொடங்கி 'ராமன் யாராவதொரு பராஹ்மணருடைய தனத்தை அபஹ்ரிக் கவிலலைபனரு?' மேலும், தனிக்னையாவது தரிதரீன யாவது எந்தப் பாபமுந் செய்யாத எவ்னையும் ஹிம்ஸிக்கவிலலைபனரு?' அந்ந ராஜகுமாரன் பிறாமடந்தையா மீது விருப்பமுன்னல்லவா? ராமன் எந்தப் பாபத்தையும் அறியானே! ஸமஸத் வேதபாகங்களும் ஸகல சாஸ்த்ரங்களுந் உணர்ந்தவனைக் கொன்றவனபோல ராமன் தண்டகாரண்யத்திற்கு ஏன் துரத்தப்பட்டான்?' என்று வினாவினான். பிறகு ராஜ்யத்தில் விருப்பமுள்ள வளாகிய இவன் தாய் கைகேயி முன்பு ராஜனை வரந் கேட்டபொழுது வெளிப்படுத்தின தன் ஸ்தரீ ஸ்வபாவத்தையே அனுஸரித்துத் தான் செய்தது நன்றென்று சிலைத்து நடந்தபடியே சொல்ல ஆரம்பித்தனள்.

மஹாநுபாவஞ்சிய பரதன இங்ஙனங் கேட்கையில், கை
 கேயி மதியற்றவளாகையால் தனனைப் பண்டிதையாக
 கினைத்து 'சாம இவனுக்கு ஹிதஞ் செயதோம்' என
 னும் ஸந்தோஷத்துடன் அவனைக் குறித்து 'ராமன
 எந்த பராஹ்மணனுடைய எந்த தனததையும் அப
 ஹரிக்கவிலலை மற்றும், தனிகனையாவது தரிதரனையா
 வது பாபஞ்செய்யாதவனை ஒருவனையும் ஹிமஸ்கக்
 விலலை அன்றியும், ராமன பிறா ஸதரீகளைக் கண்
 ணெடுத்ததாயினும் பராகமமாட்டான புதலவனே! ரா
 மனுக்கே பட்டாபிஷேகம் நடப்பதைக் கேட்டு நானே
 உனக்கு ராஜ்யங் கொடுக்கவேண்டு மென்றும் ராமனைக்
 காட்டுக்கு அனுப்பவேண்டு மென்றும் உன் தந்தையை
 வேண்டிக்கொண்டனன். உன் தந்தை அம்மஹாராஜா
 சொல் தவறாமையாகிற தனதாமததைத் தவறமுடியாமல்
 நான் வேண்டிக்கொண்டதை அப்படியே நடத்திவிட்ட
 னா ராமனை லக்ஷ்மணனோடும் ஸீதையோடும் அடவிக
 குத துரத்திவிட்டனா பெரும் புகழுடையராகிய அம்
 மன்னவா, இப்படி ராமன் அரண்யம் போகையில் அவ
 வன்பக்குமாரனைக் காணப்பெறாமல் புதரசோகத்தி
 னால் பரிதபித்துக் கொண்டே மரணம் அடைந்தனா. நீ
 ராஜநீதிகள் அறிந்தவன், ஆகையால் இப்பொழுது
 ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றுவாயாக நான் இதையெல்லாம்
 உனக்காகவேயன்றோ இங்ஙனஞ் செய்தனன்' என்னப்
 பனே! நீ, 'மன்னவா மரணம் அடைந்தா' என்கிற
 சோகத்தையும், 'ராமன் காட்டுக்குப் போனான்' என்ற
 மனஸ்தாபத்தையும் கொள்ளவேண்டாம் தையம்
 பெறுவாயாக. இரக்கமும் உபதரவமொன்றுமில்லாத
 இந்த ராஜ்யமும் இனி உன்னதீன் மன்றா? புதலவனே!
 இங்ஙனம் இருப்பதுபற்றிச் சாஸ்தரங்களை உணர்ந்த
 வஸிஷ்டா முதலிய பராஹ்மணோத்தமர்களோடுகூடி,

பின்வாங்காத வீரயம் பொருந்திய மஹாராஜருக்கு விதியின்படி வேகமாக ஸம்ஸகாரஞ் செய்து உனக்கு இப்பூ மண்டலத்தில் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்துக்கொள்வாயாக' எனறனள். எழுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

❖ பரதன சைச்சேய்யைத் தாறுதல். ❖

பரதன், தந்தை மரணம் அடைந்ததையும் அண்ணன் தம்பிகளை அரணயத்திற்கு அனுப்பினதையும் கேட்டவுடனே துக்கத்தினால் மிகவும் பரிதபித்து இறங்குஞ் சொல்லத்தொடங்கி 'தந்தையை இழந்து தந்தையைப்போன்ற உடன்தோன்றலையும் பிரிந்து பாழாகி வருந்துகின்ற எனக்கு இறங்கு ராஜ்யத்தினால் செய்ய வேண்டிய காரயம் என்ன? ராஜனை மரணம் அடையச் செய்து, ராமனையும் தாபஸனாக்கிவிட்டனையே! துக்கத்தினமேல் துக்கத்தை விளைத்தனையே! உரித்த புண்ணினமேல் காரத்தை இட்டாயபோலும் நீ எங்கள் குலம் ஶ்ரீராமாயணம் நசித்துப்போகும்படி பாலயகால ராதிரிபோல வந்தனையே! என தந்தை நெருப்பைக் கட்டிக்கொள்வதுபோல உன்னைக் கட்டிக்கொண்டனா, உன்னை அறியாமற்போயினா, நீ பாபத்திலேயே கணவைத்தவன். ஆகையால் மன்னவருக்கு மருத யுவை விளைத்தனை. குலத்தைக் கெடுக்க வந்தவளே! அறிவுகெட்டு எமது குலத்தை இக்கதிபெறச் செய்து, அதில் ஸுகமென்பது சிறிதும் இல்லாதிருக்கும்படி செய்தனையே! ஸதயஸந்தரும் பெருமபுகழுடையவருமான என தந்தை தச்சமன்னவா உன்னைக்கைப்பற்றியனரோ இப்பொழுது கொடிய துக்கத்தினால் மிகவும் பரிதபித்து மாண்டனா? என தந்தை தாமங்களில்

விருப்பமுடையவா; அமமஹாராஜரை ஏன் கொன்று விட்டனை? மேலும், எதற்காக ராமனை ஊரைவிட்டுத் தூரத்தினை? எதற்காக அவன் அரண்மனையிலே போயினான்? என தாயாகிய உன்னைப்பற்றிக் கௌஸலையையும் ஸுமீதரையும் புத்ரசோகத்தினால் பீடிகைப்பட்டிருக்கின்றனர். இனி அவர்கள் பிழைக்கமாட்டார்கள். ஒரு கால பிழைத்திருப்பார்களாயின், அது அவர்களுக்கு நிரம்பவும் கஷ்டமாகவே இருக்கும் பூஜ்யனாகிய ராமனும பெரியோரிடத்தில் நடக்கவேண்டிய வழிகளெல்லாம் மறிந்தவன், தாமஸவபாவன். ஆகையால் அவன் தன் தாயிடத்தில் நடப்பது போலவே உன்னிடத்திலும் ஒப்பில்லாத சுஸ்ருஷை யெல்லாம் நடத்துபவனல்லவா? கௌஸலையை தூரத்தில் வரும்வற்றையெல்லாம் முன்பாகவே அறிபுகுந்திருமுடையவன்; ஆகையால் என பெரிய தாயான அவளும் அப்படியே தாமதத்தில் முயன்று உன்னை உடன் பிறந்தவளைப்போல பாத்துக்கொண்டு வருகிறாள்ல்லவா? அப்படிப்பட்ட தாமசிலையின் குமாரனை, பாபிஷ்டே! மிகுந்த மதியுடைய ராமனை காரத்தூணி மரவுரி இவைகளை உடுத்து வனவாஸஞ்செய்ய அனுப்பி மனவருத்தமின்றி எப்படி இருக்கின்றனையோ? ராமன் பாபத்தில் கணவைப்பவனல்லன், ஞான, கல் மதியுடையவன்; மிகுந்த புகழ் அமைந்தவன்; அப்படிப்பட்டவனை நீ மரவுரிகளை உடுத்து உரைத் துறந்து போகும்படி அனுப்பினையே! இதற்கு யாது காரணம் உனக்குத் தோற்றியது? இதனால் நீ யாது பயனைப் பெற்றனை? நீ பேராசை பிடித்தவள் ஆனதுபற்றியே கான் ராமனிடத்தில் எப்படி இருக்கிறேனோ, அது உனக்குத் தெரியாதென்று நினைக்கிறேன். அப்படி தெரியாமையைப் பற்றியே எனக்கு ராஜ்யம் வரவேண்டுமென்று இப்படிப்பட்ட பெரிய அனர்த்தத்தைக் கொண்டுவர

11

தனை நான புருஷஸிம்ஹாகளாகிய ராமலக்ஷ்மணர களைப் பாராமலே எந்தச் சகதிவிசேஷத்தைக் கொண்டு ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்ய வல்லனாவேன்? அவ்விருவா களையன்றோ எனது சகதிவிசேஷம்? எனக்குமாதரமே அவனை எதிர பரக்கவேண்டுமென்பதில்லை. மஹாபல ரும் தாமஸ்வபாவ முள்ளவருமான மன்னவருங்கூட, மேருபாவதம் தனது ரக்ஷணத்தின் பொருட்டுத் தனனைச் சோதன ஆரண்யத்தை எதிர்பாரத்திருப்பது போல, எப்பொழுதும் பலவந்தனாகி விளங்கும் ராமனையே எதிர பாரத்துக்கொண்டிருந்தாரல்லவா? பெரும் பளுவைத் தூக்கவல்ல பெருங்காளைமேல் ஏற்றவேண்டிய பாரத்தை இளங்கன்று பரிக்கமாட்டாததுபோல, மஹாபலராகிய மன்னவா ரிவஹித்துவந்த இந்த ராஜ்ய பாரத்தைப் பாலனாகிய நான எந்த அவலம்பத்தைக் கொண்டு பரிக்கவல்லேன்? ஒருகால ஸாமம் முதலிய உபாயங்களாலாவது தாரணை முதலிய புத்திபலத்தினாலாவது ராஜபுதரனாகிய எனக்குப் பரிபாலனஞ் செய்யச் சகதி உண்டாயினும், பிள்ளையிடத்தில் பேராசையால் இப்படிப்பட்ட அனாதத்ததை விளைவித்த உன கருத்தைமாதரம் நான ஈடேற்றப்பொறேன். ராமனுக்குத் தனதாயிடத்திற்போலவே உன்னிடத்திலும் எப்பொழுதும் பகதியோடு கூடிய மனக் கருத்து இல்லாதிருக்குமாயின், பாப நிச்சயமுள்ள உனனைத் துறக்க எனக்கு விருப்பம் உண்டாகாதிராது. உனனைத் துறக்கவே நிச்சயிப்பேன். அவனுக்கு உன்னிடத்திலுள்ள கௌரவத்தைப் பற்றியே, 'ஏது கோபிப்பானே' என்று உனனைத் துறக்க முடியாதிருக்கின்றனன். பாபத்திலேயே கண்ணுடையவளே! ஸாதுக களின் நடத்தையினின்று நழுவினவளே! எமது பூர்வாகள் அனைவரும் நன்கு நிரதிக்குமபடியான இந்தத் தூபபுத்தி உனக்கு எப்படி உண்டாயிற்றோ? எமது இக

குலத்தில் பூனிகாக்களுக்குள் பெரியவனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்வதே வழக்கமல்லவா? மறறை உடனபிறந்தவர்கள் எல்லோரும் அம்முத்தவனது மனத்தை அனுஸரிப்பதில் மிகக் ஊக்கத்துடன் நடப்பார்கள் கருர். ஸவபாவமுடையவனே! நீ ராஜ்யதாமததைப் பாராட்டுபவனல்லையென்றும், ராஜாக்களுக்கு அனாதியாகத் தவறமுடியாமல் நடந்துவருகிற ஸதாசாரம் இன்னதென்று தெரியாதவனென்றும் எனக்குத் தோற்றுகின்றது ராஜாக்களின் நடத்தையைப் பாரகையில், எப்பொழுதும் முத்தவனே ராஜ்யாபிஷேகம் பெறுகிறுன்னென்று தெரிகிறதல்லவா? இந்த ஆசாரம் அரசர்கள் அனைவர்க்கும் ஸமானமேயன்றி அதிலும் ஸதாசாரத்தில் நிலைநின்ற இஷுவாகு வம்சத்தரசர்களுக்கு அதுமேலும் விசேஷித்திருப்பதல்லவா? அவர்கள் தாமததையே தமக்கு ரக்ஷையாகக் கொண்டிருப்பவா, குலபரம்பரையாக வந்த நடத்தையை எப்போதும் கைவிடாமல் அனுஷ்டித்து வருபவா அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு 'எம்மைப்போன்ற ஸதாசாரமுடையோர் இல்லை' என்று தமது சரித்தரத்தைப்பற்றிய காவம் நீ வந்து சேர்ந்தபின்பு கொலைநாவிட்டதே. எமது வம்சத்திலுள்ளவரே யன்று, உன பிறந்தகத்து அரசர்களும் தம்குலத்தில் முத்தவனுக்கே பட்டாபிஷேகம் செய்வது வழக்கம்மேலும், அவர்கள் மிகுந்த மேனமையுற்றவர்கள் அப்படிப்பட்ட வம்சத்திற் பிறந்தும் எதனால் இப்படிப்பட்ட மதிக்கேடு உனக்கு நேரிட்டதோ? நீ பாபஞ் செயய் நிச்சயன்கொண்டவன். ஆகையால் உன் விருப்பத்தைமாதரம் நான் நடத்த மாட்டேன். நீ என பராணனுக்கு முடிவைக் கொடுக்கும்படியான வயஸைத் தை ஆரம்பித்தனை. உன்னிஷ்டத்தை நிறைவேற்றுமை மாதரமே அன்று, உனக்குக் கஷ்டத்தையுஞ் செய்கிறேன். இதோ

நான் உனக்கு அபரியஞ் செய்வதற்காக இப்பொழுதே சென்று, பாபமற்றவனும் பரதுஜனங்களுக்கு பரியனும் ப்ராதாவுமாகிய ராமனை அரண்யத்தினின்றுத் திருப்பி அழைத்துக்கொண்டு வரப்போகிறேன். இவ்வளவே அன்று; ராமனை அங்ஙனம் திருப்பி அழைத்துக்கொண்டு வந்து, தேஜஸஸுடன் பரகாசிக்கின்ற அவனுக்கு மிகவும் நிலைநின்ற மனத்துடன் 'தாஸனாயிருக்கப்போகிறேன்' என்றன்ன மஹானுபாவஞ்சிய பரதன் இப்படி அகக்கேயியை மனவருத்தம் விளைக்கவல்ல பறபல வராததைகளால் பீடித்து, மீளவும் சோகம் மிகுந்து மேலெழப் பெற்றுப் பாவதருஹயிலுள்ள ஸிமஹம் காஜிப்பதுபோல பெருத்த கண்டதவனியுடன் கதறவிட்டனன் எழுபத்துமூன்றாவது ஸாககம் முற்றிற்று

—◆— { பரதன் கோபத்தின மிகுதியால் கைகேயி
 பைப் பருஷமாகத் துறத்தலும் சோகத்தி } —◆—
 னுல மூச்சித்தலும்.

பரதன் தனது தாயாகிய அகக்கேயியை அங்ஙனம் மிகுதுவாக நிந்தித்து, மீளவும் மிகுந்த ரோஷ முற்றவனாகி அவளை நோக்கி இங்ஙனம் மொழிந்தனன்:— 'கருாஸவபாவமுடையவளே! தூரதத்தை யுள்ளவளே! காமத்தினால் துறக்கப்பட்டனயே! உனது அபுத்தியைக் கண்டு தாமம் உன்னைத்திண்டவுங்குட மாட்டாமல் ஒதுங்கிப் போய்விட்டதே, நீ உன் தாயைப் போலவே ராஜ்யத்தினின்றுத் தொலைத்துபோவாயாக உனக்கு நான் செத்தாற்போலவேயாகையால் என்னைச் செத்தவனாக நினைத்து அழுதுகொண்டிருப்பாயாக மரணம் அடைந்த பாததாவைக்குறித்து உனக்குச் சோக்கிகவேண்டிய அவச்யமேயில்லை. உனக்கு அதைப் பற்றி மனவருத்தம் இருக்குமாயின் நீ இப்படி யிருப்ப

யோ? பாததாவிடத்தில் பரையை இருக்கவேண்டிய நிலைமையைக் கடந்தனை யாகையால் உனக்கு மன்ன வரின மரணத்தைப் பற்றிச் சோக்கிக்கவேண்டிய இடமே இல்லை. ஆகையால் மன்னவரின மரணத்தைப்பற்றிக் கண்ணீர் பெருக்கவேண்டிய வருத்த மினறி ஸுகமாயிருப்பாயாக. நீ மஹாராஜருக்கு மரணத்தையும் ராமனுக்கு வனவாஸத்தையும் ஓரேகாலத்தில் விளைத்தனையே! அந்த மன்னவராவது பரமதாரமிகனாகிய ராமனாவது உனது குணத்தையோ கடத்தை முதலிய வற்றையோ எதைத் தூஷித்தனா? கைகேயி! இக்குலத்தை நாசஞ் செய்தாயாகையால் உனக்கு இப்பொழுது பருணஹதையைச் செய்தவளவு பாபம் கேரிட்டதே! ஆகையால் நீ நரகத்திற்கே போவாயன்றி உன பாததா போன லோகத்திற்கு நீ போகமாட்டாய் பயங்கரமான செய்கையால் கொடிகட்டி ராமனை அரண்யத்திற்கு அனுப்பும்படியான பாபத்தைச் செய்து தீர்த்து விட்டனை. இதனால் ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் பரியனாகிய அந்தராமனைத் தூரத்தி எனக்கு அவனுடைய ஸம்பந்தமில்லாமற்செய்து பயத்தையே விளைத்தாயன்றி ராஜ்யமாகிற நன்மையை விளைத்தவளல்ல உன்னைப் பற்றி எனதகதை மாணம் அடைந்தனா ராமனும் அரண்யஞ் சென்றன ஆகையால் 'காய மூலமாகத் தகதையைக் கொண்டு அண்ணனை அரண்யத்திற்கு அடித்தோட்டினான்' எனனும் அபகீர்த்தி இந்த பராணி லோகத்தில் என்கும் எனக்கு கேரிட்டதே! தாய்ரூபமாக எனக்கு கேரிட்ட சதருவே! கொடுந்தன்மை யமைந்தவளே! ராஜ்யத்தில் ஆசை கொண்டவளே! கெடுகடத்தையுடையவளே! பதியைக் கொன்ற பாபிஷ்டே! எனனோடு பேசாதே கௌஸலையையும் ஸுமிதரையும் மறந்து முள்ள எனதாய்மாராகளும், நீ வம்சத்தைப் பாழாக்க முயன்றமையால் மிகக் மனவருத்த முற்றிருக்கின்றனா.

எனறும் ஸத்யத்தில் மனஆக்க முடைய தாயிகளுள் ராமனை அரண்யத்திற்கு அனுப்பினை. அந்தத் தூக்கத்தினால் என தந்தையும் ஸவாககம் அடைந்தனா ஆகையால் இப்படிப்பட்ட நீ, தாமதத்தையே முகயமாகக் கொண்ட மன்னவரும் சிறந்த புத்தியுடையவருமாகி விளங்குகக்கேயருக்குப் பிறந்தவளல்லே. அந்தத் தந்தையின் குலத்தைத் தவமஸஞ் செய்யும்பொருட்டு அதில் பிறந்த ராக்ஷஸியே ஆவாய் உனக்குப் பாபகராயமே முகயம் அதனால் நீ ஸமஸத் லோகங்களுக்கும் தவேஷிக்கத் தக்கவளாயிருக்கின்றனை. அப்படிப்பட்ட பாபம் நீ செய்ததற்கு அதன் பலன் எனக்கும் ஸம்பவித்துத் தந்தையை இழந்து அண்ணன் தம்பிகளும் கைவிடப் பெற்று ஸமஸத் லோகங்களுக்கும் அபரியணம் ஆயினன். நீ பாபத்திற்கே முயன்றவன், ஆகையால் நாகத்திற்கே போகவேண்டியவன் தாயிஷ்டையான கௌஸலையைக் குப் புதர வியோகத்தை விளைவித்த நீ எந்த நாகத்திற்குப் போவாயோ? ஸருஷ்டித்திருக்கிற நாகம் உனக்குப் போதாதே! கௌஸலையையின் புதலவனாகிய ராமன் பரிசுத்தனென்றும் பக்துகளெல்லோராகும் கதியென்றும் மூத்தவனாகையால் எனக்குத் தந்தை போன்றவனென்றும் அறியாயா என்ன? இப்படிப்பட்ட ராமனைப் பக்துகளாகென்றே நினைத்தலை! ¹ புதரன் தாயினுடைய முகம் கண்டம முதலிய அங்கத்தினின்றும் கண் மூக்கு முதலிய உபாங்கத்தினின்றும் ஹ்ருதயத்தினின்றும் பிறக்கிறான் ஆகையால் அவன் தாய்க்கு மறறை யெல்லோரைக் காட்டிலும் மிகுந்த அன்பிற்கிடமாவான் பக்துகள்கேவலம் அன்பிற்கிடமாகவானேயன்றிப் புதரனைப்போல மிகுந்த அன்பிற்கிடமாகமாட்டார்கள். அங்ஙனம் அவன்பரீதிக்கிடமாயிருப்பதனால் தாய்க்கு மறற்பக்து

1 இதற்கு 'அந்நாடிநாநத் ஸமஹவஸி ஹ்ருதயாடியிஜாயஸே' இது முதலான ஸ்ரூதி பரமாணம்

வைபபோனறவனல்லன. முன்னம ஒருகாலத்தில் ஸகல தாமதங்களையும் அறிந்து தேவர்களுங் கௌரவிகுமபடியான மேனமையுடைய காமதேனு, பாரததைச் சுமந்து வருநதி மூர்ச்சை அடைந்தவைகளும் தன் வம்சத்தில் பிறந்தமையால் தனக்குப் பிள்ளைகளுமாகிய இரண்டு எருதுகளைக் கண்டது. அக்காமதேனு அன்று மதயாஹ்னம் வரையில் பாராது சுமந்ததனால் இளைப்புற்றிருக்கிற அப்புத்தராகளைப் பூமியில் கண்டு அவைகளின் துக்கத்தினால் தானும் துயரம் அடைந்து கண்களிரண்டிலும் நீர்தளும்பப் பெற்றுக் கதறலிட்டது. அப்பொழுது அந்தக் காமதேனுவுக்குக் கீழ்ப்புறத்தில் மஹானுபாவனாகிய தேவேந்தரன் போயசுகொண்டிருக்கையில், அதன் கண்ணீர்களின் சிறு துளிகள் நறுமணங்கமழந்து கொண்டு அந்த இரத்தானது சரீரத்தின்மேல் வீழ்ந்தன. இரத்தானும் கமமென்னும் வாஸனையுடன் தன்மேல் வீழ்ந்த அக்கண்ணீர்களைக்கண்டு சிறப்புற்ற காமதேனு ரோதனஞ் செய்கிறதென்றுவினைத்தனை இரத்தானபிறகுநாற்புறத்திலுங் கணவிட்டுப் பாராக்கையில், ஆகாயத்தில் துக்கத்தினால் ஒன்றுந் தோன்றாமல் நிகைத்துவிட்டு தீனையாகிய மிகக் மனவருத்தத்துடன் அழுதுகொண்டிருக்கிற அந்தக் காமதேனு புலப்பட்டது வஜராயுதந்தரித்தவனும் தேவர்களுக்கரசனுமாகிய அவந்தரன், மிகுந்த புகழுடைய காமதேனு சோகத்தினால் பர்தப்பிப்பது கண்டு 'யாது வருத்தமோ' என்று பாரந்து அஞ்சலியுடன் அருகிறசென்று 'காமதேனுவே' எம்மைச் சோந்தவர்களில் ஒருவராலும் உனக்குப் பெருமபயம் ஒன்றும் உண்டாகிறதில்லையல்லவா? ஆனால் நீ இவ்வனஞ் சோகிப்பதற்குக் காரணம் யாது? நீ யாவாக்கும் மேனமை விருமபுற தன்மையள உனக்கு யாவா கெடுதி செய்தனா? சொல்வாய்' என்றனன் புத்திமானாகிய அந்த வானவரதிபதி இவ்வினம் வினாவுகையில், காமதேனுவும் பேச வல்லவனாகிய இரத்தானைப் பார்த்துக் கம்பீரமாக 'ஓ தேவராஜனே!

இப்படிப்பட்ட அமங்கலம் எப்போதும் உண்டாகாதிருக்குமாக. உன்னைச் சோகதவாகள் ஒருவராலும் எனக்குப் பயம் ஒன்றும் இல்லை. தேவேந்தரனே! பயிர் செய்வா னொருவன்பிடித்துப் பீடிகைகளில் இளைப்புறது வருகி ஸ்ரீராமகிரணங்கள் பட்டுப் பரிதபிக்கவும் பெற்று இப்படி ஸங்கடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற என பிள்ளைகளான எருதுகளைப் பார்த்துச் சோக்கிக்கிறேனன்றி மறநொன்றும் இல்லை. இவை என தேஹத்தினின்றும் பிறந்தவையல்லவா? ஆகையால் இங்ஙனம் பளுவை இழுககமுடியாமல் பீடிககப்பட்டு வருகதுவது கண்டு சோக்கிகின்றனன். இது ஓர் ஆச்சரியம் அன்று உலகத்தில் எங்காயினும் பிள்ளைகொப்பான அன்பன் எவனும் அகப்படான்' என்றது காமதேனு, பரபஞ்சம் முழுவதும் கிரமபுமபடி அனேகமாயிரம் பிள்ளைகளைப் பெற்றதாயினும் இரண்டு பிள்ளைகள் கஷ்டப்படுகிறார்களென்று அழுவதுகண்டு, இந்தரன் புதரனைக்காட்டிலும் மேற்பட்டது மறநொன்றும் இல்லையென்று கினைத்தனன் ஓபபிலலாத நன்னடத்தையுடையதும் மிகுந்த ஒளிவிளங்கப் பெற்றதும் அளவிலலாத நற்குணங்கள் அமைந்ததும் கினைத்தவுடனே வேண்டியவற்றைப் படைக்க வல்லதுமாகிய காமதேனு ஸதரீபுருஷர்களின் இயற்கையாகிய ஸ்ரீராதவர்பார பரமபரையால் லோக ஸங்கரஹத்தை விருமபிப் பலவாயிரம் பிள்ளைகளைப் பெற்றதாயினும் இரண்டு பிள்ளைகளின் கஷ்டத்தைப் பார்த்துச் சோக்கிகின்றதே! இனி ராமனொருவனையே பிள்ளையாகப் பெற்ற கௌஸலையை இவ்வொரு புதல்வனையும் விட்டுப்பிரித்து சோகிப்பாளென்பது சொல்லவேண்டுமோ? இவளபோயும் வந்தும் ஒரே பிள்ளையைப் பெற்றவள், மேலும் பதிவரதை, இவளைப் பிள்ளையைத் துறக்குமபடி செய்தனை. ஆகையால் நீ இவ்வுலகத்தில் மாதரமே யன்றிச் செத்துப் பரலோகம் போனபொழுதும் என்றும் துக்கத்தையே அனுபவிப்பாய், காண எனது அண்ணனாகிய ராமனையும் என தந்தையையும் இங்ஙனம் பரிபூர்ண

மாகப பூஜிதது மிகுத கீர்ததியை விளைவித்துக்கொள்
கின்றன. பூஜிக்கும் விதஞ் சொல்லுகிறேன்; கேள்.
கௌஸலையின் குமாரனும் மிகுத பலமுடையோனும்
மாகிய ராமனை அழைத்துக்கொண்டு வந்து அவனுக்குப்
பதிலாக நானே முனிகள் வஸீகரிற் அரண்யத்திற்குப்
போகின்றனன். பாபக கருததுடையவனே! பாவி! இந்
தப பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்கள் கண்டத்தில் கண்ணீர்
தடைபடப் பெற்று என்னைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில
நீ செய்யமுயன்ற இப்பாதகத்தை நான் நிறை
வேற்ற வல்லனல்லேன் நான் அரண்யத்திற்கே போ
வேன். அப்படிப்பட்ட மஹாபாபத்தைச் செய்த நீ
நெருப்பிலாவது விழுவாய், அல்லது, நீயே தண்ட
காரண்யமாவது செல்வாய், அல்லது கழுத்துக்கு உச்சு
சூளுக்காவது போகட்டும்கொளவாய் உனக்கு இவை
தவிர மற்றொரு கதி இல்லை. நானும், ஸதயபராகரமஞ்
சிய ராமன் ராஜ்யம் பெறுகையில், அத்தனால என பாபத்
தைப் போக்கிக்கொண்டு செய்யவேண்டிய காரயத்தைச்
செய்து முடித்தவனாகிறேன்' என்றனன். இப்படி பா
தன் மிகுத கோபங்கொண்டு ஸாபபம்போல பெருமூச்
செறிந்தது, அரண்யத்தில் வேடாகளின் ஈட்டி மாவெட்டி
இவைகளால் அடியுண்டு பள்ளத்தில் விழும் யானை
போல தரையில் விழுந்தனன். பரந்தபனாகிய அந்த
ராஜகுமாரன் கோபத்தினால் கண்கள் சிவக்கவும் ஆடை
அவிழ்ந்தது விழவும் ஆபரணங்கள் சிதறவும் பெற்று,
உதஸவம் முடிந்தவுடன் இரத்தரத்தவஜம் கீழ் சாயவது
போல கீழே விழுந்தனன். எழுபத்து கானகாவது
ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{

 பரத சத்ருகனர்கள் கௌஸலையிடம்
 போதலும், பரதன் கௌஸலையோடு
 ராமனை அழைத்துக்கொண்டு வருவதாக
 பரதிஜைஞ செயதலும்

}

பராகரமம் பொருந்திய பரதன் வெகுநேரஞ்சென்ற பின்பு பாஜைஞ அடைந்து கண்களில் நீர் சிரமப்ப பெற்றவனாகி, வருகதுகின்ற தன் தாயைப்பார்த்து, அதற்கு முன்பே தான் வந்திருப்பது தெரிந்து அவ்விடம் வந்திருக்கிற ஸுமந்தரான முதலிய மந்தரிகளிடையில், அவர்கள் அறியும்பொருட்டு மீளவும் தாயாகிய அவளை நிகழிககத் தொடங்கி 'நான் ஒருகாலும் ராஜ்யத்தை விருமப்பவிலலை, அப்படி ராஜ்யத்திற்காகத் தாயுடன் கலந்து ஆலோசித்ததும் இல்லை. அரசன் என்னபிஷேகத்தைப்பற்றி ஆலோசித்த விஷயமும் எனக்குச் சிறிதும் தெரியாது. நான் சத்ருகனனோடு கூட வெகு தூர தேசத்தில் இருந்தது உங்களுக்குத் தெரியும் அல்லவா? மஹானுபாவனாகிய ராமனுக்கு வனவாஸம் ஏற்படுத்தின விஷயமும் எனக்குத் தெரியாது, அன்றியே லக்ஷ்மணனுக்கும் ஸீதைக்கும் வனவாஸம் எப்படி நேரத்தோ, அதையும் நான் அறியேன்' என்றான். மஹானுபாவனாகிய பரதன் அங்ஙனமே கதறிகொண்டிருக்கையில் அந்த சபதத்தைக் கேட்டுக் கௌஸலையை ஸுமிதரையைப்பார்த்து 'கொடுத தொழிலுக்கு முயன்ற கைகேயியின் புதல்வன் பரதன் வந்திருக்கின்றான். ¹ அவன் வெகுதூரஞ் சென்றறிய வல்ல மதியுடையவன். ஆகையால் அவனைப் பராகக் விருமபுகின்றேன்' என்றான். தூக்கத்தினால் ஒளி மழுங்கி அழுகக்கூடாது இளைத்திருக்கிற அந்தக் கௌஸலையை ஸுமிதரையுடன் இங்

1 இதற்கு 'ஃர்வஃர்ஸிம்' என்று மூலம். இதனால் பரதனுக்கு ராமனைத் தரத்தினது ஸமமதமனறென்று கௌஸலையைக்குத் தெரியுமென்று தெரிகின்றது

கனம் மொழிந்தது, உடனே கிடுகிடுவென்று நடுங்கி
 பரஜைஞயறறுப பரதனிநுக்குமிடத்திற்குப் போகப்
 புறப்பட்டனள். அப்பொழுது ராமனது தம்பியாகிய
 பரதனும சதருகனனோடு கூடக் கௌஸலையை யிருக்குற
 கருஹத்திற்குப் போயினன் பிறகு பரத சதருகனாகங்
 துக்கத்தினால் வருந்தித் தரையில் வீழ்ந்து பரஜைஞ
 யினறி அழுதுகொண்டிருப்பவனும் மிகுந்த மேனமை
 யுடையவனும் கம்பீரமனமுடையவனுமாகிய கௌஸல
 ையையின் அருகிற் சென்று அவளைப் பார்த்து மனவருத்த
 முற்றுக் கதறிகொண்டே இருவரும் அவளைக் கடிக்
 கொண்டனர். அப்பொழுது கௌஸலையை மிகவுற துய
 ரம் அடைந்து பரதனைப் பார்த்து மொழிந்தனள் —
 ‘ராஜயத்தினை பொருட்டு ஆசைப்பட்டிக்கொண்டிருக்
 கிற உனக்கு இதோ அகண்டகமான ராஜயம் கிடைத்
 தது ஐயோ! கைகேயி செயத கொடுஞ் செயகையால்
 தவரையில் உனக்கு ராஜயம் பரப்பதமாயிற்று கை
 கேயியின் காரயம் இது கருரகாரயங்களில் கணவைத்த
 கைகேயி என புதல்வனை மரவுரி உடுத்தி வனத்தில் குடி
 யிருக்கும்படிக்குச் செய்தனளே! அங்ஙனஞ் செயத்த
 னால் அவளுக்கு லாபம் என? ராமனை அரணயத்திற்கு
 அனுப்பாமலே ராஜயம் பெறக்கூடாதா? ஸாவரதிகார
 முள்ள கைகேயி, மிகுந்த புகழுடையவனும ஸுவாணம்
 போல பளபளவென்று விளங்கும் சரீரமுடையவனுமா
 கிய எனபுதல்வன் ராமன் என்கே இருக்கின்றானோ, அவ
 விடத்திற்கு என்னையும் இனிச சீகரமாகவே அனுப்பி
 விடுவாள அவ்வளவென? நான் ஸுமிதரையைக்கூ
 டவே அழைத்துக்கொண்டு ஸுகமாகத் ¹ தசரதனது

1 அக்னி, ஐயேஷ்ட பாயைக்கு அதீனமாகையாலும், தசரதன்,
 பரதன் ஸம்ஸாரஞ் செய்ய வேண்டாமென்று விஷேதித்தமையா
 லும் அவ்வசனியைத் தான் எடுத்திக்கொண்டு போவதாகக் கௌ
 ஸலையைச் சொல்லினள் இதனால்—கௌஸலையை பரதனுக்குக் கை
 சேய் செய்த பாப ஸம்பந்தச்சத்னா ராஜஸம்ஸாரத்திற்கு அதிகார
 மில்லைமென்று ஸூட்சிபிததானென்று தெரிகின்றது.

அக்னியையும் அவரது சரீரத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு ராமனிருக்கு மிடத்திற்குப் போகின்றான். புருஷ ஸ்ரேஷ்டனாகிய என புதல்வன் ராமன் எங்குத் தவளு செய்துகொண்டிருக்கிறானோ, அவன்ிடத்திற்கு நீயாவது என்னைக் கொண்டுபோய் விட்டு வரத்தகும். 'உன்னைக் கொண்டு போய்விட எனக்கு யாது சகதி' எனபாயோ? அப்படியன்று; மிகுந்த விஸ்தாரமுடையதும் தன் தானயங்கள் நிறைந்ததும் ரதக்ஷத்ராகபதாதிகள் சீரம பியதுமாகிய இந்த ராஜ்யத்தையெல்லாம் உனக்குக் கைகேயி கொடுப்பித்தன்ன அன்றா?' என்றான் இது முதலிய கருர வாக்யங்கள் பலவுளு சொல்லிக் கௌஸல் யை தன்னை வையவும், ஒரு பாபத்தையும் அறியாத பரதன் முன்னமே தந்தையின் மரணம் முதலியவற்றால் வருத்தி யிருப்பவனாகையால் புண்ணின்மேல் ஊசியால் குத்தப் பெற்றவன்போல அவ்வாரத்தைக்களைக் கேட்டு மிக்க மனவருத்தமுற்றான் அப்பொழுது மனங் கொ திகப்பெற்ற அப்பரதன் கௌஸல்யையின் பாதங்களின் மேல் விழுந்து மிகவும் பரஜைஞ் தப்பியிருந்து பலவாறு கப் புலம்பி அனந்தரக தெளிவு பெற்றான். பரதன் அப்பொழுது பலசோகங்களால் சூழப்பட்டுப் பெரிய பரி தாபத்துடன் புலம்புகின்ற கௌஸல்யையைப் பார்த்துக் கைக்களைக் குவித்துக்கொண்டு இவ்வுண்மையை மொழிந்த னான்:— 'அம்மா! ராமன்ிடத்தில் எனக்கு மிகவும் கிடமான பேரன்பு உண்டென்று உனக்குத் தெரியுமே தெரிந்தும், இவ்வபிஷேகாதிக்களை எவ்வளவும் அறியாமல் எந்தப் பாபத்தையுஞ் செய்யாமல் இருக்கிற என்னை ஏதுக்காக இவ்வுண்மையை நிரூபிக்கின்றனை? எவன் ராமன் அரண்யம் போக ஸம்மதித்தானோ, அவன் குருமுகச்

1 இது முதலாகப் பரதன், தன்மேல் கௌஸல்யை ஆரோபித்த தோஷத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காகச் சபதவாக்யங்களைச் சொல்லுகின்ற ன்ன இச்சபதங்கள் பரதன் பேரால் சொல்லாமல் ஸாமான்யமாகச் சொன்னபோதிலும் பரதனுக்கே ஸம்பந்திகின்றன மேலும் பரத சபதவயாஜத்தால் வாலமீசி தாமவிசேஷங்களைத் தெரிவிக்கிறாரென றும் தெரிகின்றது.

சாஸ்திரங்களை அனுஸரித்துக் கற்ற புத்தி ஒருகாலும்
 ரோபபெறுதிருப்பானாக. எவன ஸம்மதித்திருக்கையில்
 ராமன அரண்யம் போனானோ, அவன, மிகவும் பாபிஷ்
 டர்களான ஹீனஜாதிகளுக்கு ஊழியஞ் செய்பப பெறு
 வானாக மேலும், ஸூரபனுக்கு எதிராக நின்று மல
 மூதரங்களை விட்டவனது பாபத்தை அடைவானாக;
 நித்ரைபோகின்ற பசுவைக் காலால் மிதித்த பாபத்தில்
 போவானாக. எவன ஸம்மதித்திருக்க ராமன காட்டிற்
 குச் சென்றானோ, அவன, வேலைக்காரனைக் கொண்டு
 பெருங்கராயமொன்று நிறைவேற்றிக்கொண்டு அவ
 னதுஸ்ரமத்தை வீணசெய்யும் பரபுவுக்கு நேரும் பாபத்
 தை அடைவானாக எவன ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன
 அரண்யஞ் சென்றானோ, அவன, பராஜைகளைத் தன்
 பிள்ளைகளைப்போல பரிபாலனஞ் செய்யும் மன்னவனுக்கு
 தரோஹஞ் செய்பவர்களின் பாபத்தைப் பெறுவானாக.
 எவன ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன அரண்யஞ் சென்
 றானோ, அவனுக்கு, விளைந்தவற்றில் ஆறில் ஒருபாகம்
 கப்பம் வாங்கிக்கொண்டு பராஜைகளை ரக்ஷியாதிருக்கிற
 மன்னவனுக்கு நேரும் பாபம் ஸம்பவிக்ஞமாக. எவன
 ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன அரண்யஞ் சென்றானோ,
 அவனுக்கு யாகத்தில வரதோபவாஸ சீலர்களாகி
 யாகஞ் செய்விக்ஞம் பராஹ்மணார்களுக்குத் தக்ஷிணை
 கொடுப்பதாக பரதிஜைஞ் செய்து பிறகு இல்லையென்று
 சொல்பவனுக்கு நேரும் பாபம் நேருமாக. எவன ஸம்
 மதித்திருக்கையில் ராமன அரண்யஞ் சென்றானோ,
 வன ரத கஜ தூரக பதாதிகள் நிறைந்த யுத்த
 மியில் யுத்தஞ் செய்யும்பொழுது நனமையுள்ள வீரா
 களின் தாமதத்தை இழந்து ஓடிப்போகிறவனுக்கு
 நேரும் பாபத்தை அடைவானாக. எவன ஸம்மதித்
 திருக்கையில் ராமன அரண்யஞ் சென்றானோ, அவன்

புத்தியில் சிறந்த ஆசார்யன பரலோகஸாதனங்களாகிய ரஹஸ்யராததங்களோடு வேதாந்த சாஸ்தரத்தை யதன ததுடன் உபதேசிக்கையில், தூரபுத்தியனாகி அதை மறந்தவனுக்கு ஸம்பவிக்ஞம் பாபத்தை அவ்வானாக எவனுடைய ஸமமதியின்படிக்கு ராமன அரணயஞ் செனருளே, அவனுக்கு, அழகிய புஜங்களுந் தோள்களுமுடையவனும் ஸுராயனையும் சந்தரனையும் நிகரத்த ஒளியுடையவனுமாகி ராஜயாபிஷேகம் பெற்றுச் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற ராமனைக் கண்டுகளிக்ஞம் பாக்யம் இல்லாதிருக்குமாக. எவனுடைய ஸமமதியைக்கொண்டு ராமன அரணயத்திற்குச் செனருளே, அவன், பாயஸத்தையும் எள்ளும் வெல்லமும்கலந்த பக்ஷயத்தையும் மேஷமாமஸத்தையும் தேவதைகளுக்கும் பிதருக்களுக்கும் அதிதிகளுக்கும் அமுது செய்யப் பண்ணாமல் வீணாகத் தையினிறிப் பக்ஷிப்பவனும், தாயதத்தை முதலிய பெரியோர்களைக் கௌரவிகரமல் அவமதிப்பவனுமாவானாக. எவன் ஸமமதித்திருக்கையில் ராமன அரணயஞ் செனருளே, அவன் பசுவைக் காலால் உதைத்தவனும், தானாகவே குருவை சித்தித்தவனும், ஸனேஹிதனுக்கு மிகுந்த அபகாரம் நினைத்தவனும் ஆவானாக எவனுடைய ஸமமதியினமேல் ராமன அரணயஞ் செனருளே, அவன், தனனோடு ஒரு ஸ்னேஹிதன் நம்பிக்கையால் ரஹஸ்யமாக ஏதேனும் ஒர் அபவாதத்தைச் சொல்ல, அதை மதிக்கெட்டு வெளியிட்டவனாவானாக. எவன் ஸமமதித்திருக்கையில் ராமன அரணயம் போனானே, அவன் பரோபகாரஞ் செய்யாதவனும், பிராசெயத உபகாரத்தை மறந்தவனும், ஸத புருஷர்களால் தூறக்கப்பட்டவனும், உச்சுளுக்கு முதலியவற்றால் பரணனகளை விட்டு தூமரணம் அடைந்தவனும், பாபத்தைச் செய்து பராயச்சித்தத்தையாவது செய்து

கொள்ளாமல் வெட்கமின்றித் திரிபவனுமாகி உலகத்தில் அனைவரும் த்வேஷிகளுந் தனமையுடையவனும் ஆவானாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானோ, அவன் தன் வீட்டில் பிள்ளைகளும் பாரையையும் வேலைக்காரர்களும் சுற்றியிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், அவர்களுக்குச் சிறிதும் இடாமல் தான் மாத்தரம் அறுசுவை அமைந்த மேலான ஆஹாரத்தை உட்கொள்பவனுக்கு ஸம்பவிக்ஷை பார்த்ததை அடைவானாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானோ, அவன் தகுந்த குலத்திற் பிறந்த நல்ல பாரையையப் பெருமல் அகனிஹோதரம் முதலிய தாமகராயங்களைச் செய்யாமல் ஸந்தானங்கூட உண்டாக நேராமல் இங்ஙனம் இஹலோக ஸுகத்தினின்றும் பாலோகஸுகத்தினின்றும் நழுவி மாணம் அடைவானாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானோ, அவன் பூரணயுக்யம் பெருமல் மனவருத்த முற்றுத் தன்பாரையையிடத்தில் ஸந்தானத்தைக்காரண நேராதிருப்பானாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானோ, அவனுக்கு, மன்னவன் மடத்தை இளம்பிள்ளை கிழவன் ஆகிய இவர்களை வதிக்கினும், வேலைக்காரனைப் போஷியாமல் கைவிடும் எந்தப் பாபம் ஸம்பவிக்ஷைமோ, அந்தப் பாபம் ஸம்பவிக்ஷைமாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானோ, அவன் எப்பொழுதும் அரக்கு மதஸ்யம் மாமஸம் லோஹம் விஷம் இவை முதலிய நிஷித்தவஸ்துக்களை விகரயஞ் செய்து பரிக்கவேண்டிய தாரபுதராகி குடுமப்போஷணஞ் செய்வானாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானோ, அவன், சதருபக்ஷத்திற்குப் பயங்கரமான யுத்தம் ஸமீபித்து வருகையில் பயந்து பின்வாங்கி ஓடிச்செல்கையில் அடிக்கப் படுவானாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானோ, அவன் கபாலத்தைத்

தரிதது மரவுரி உடுத்துப் பித்தம் பிடித்தவனபோல
 இப்பூயி முழுவதும் பிசசையெடுத்துத் திரிவானாக-
 எவன ஸமமதித்திருக்கையில் ராமன அரண்யம் போனா-
 னோ, அவன எப்பொழுதும் காமகரோதகங்களால் வருத-
 தப்பட்டு எப்பொழுதும் மதயபானஞ் செயதுகொண்டு
 ஸதரீலோலனாகிச் சூதுசதுரகைகளில் மனலூக்கமுற்-
 றிருப்பானாக எவன ஸமமதித்திருக்கையில் ராமன
 அரண்யம் போனானோ, அவன தாமத்தில் மனஞ்செல-
 லப் பெருமல அதாமததயே செயதுகொண்டிருப்பா-
 னாக; மேலும் அவன ஸதபாதரங்கன்றி சிறிதும் கொடுக்-
 காமல் அஸதபாதரங்களுக்கே தானஞ்செய்வானாக.
 எவன ஸமமதித்திருக்கையில் ராமன அரண்யம் போனா-
 னோ, அவன ஆயிரமாயிரமாக ஸம்பாதித்த பலவகைத்-
 தனங்களையும் திருடா திருடிகொண்டு போவாராகளாக-
 எவன ஸமமதித்திருக்கையில் ராமன அரண்யம் போனா-
 னோ, அவனுக்கு, ஸ-லாயோதயத்திலும் ஸ-லாயாஸ்த-
 மயத்திலும் சிதரை செயப்பவனுக்கு நேரும் பாபம் ஸம்-
 பவிக்ஞமாக. எவன ஸமமதித்திருக்கையில் ராமன
 அரண்யம் போனானோ, அவன், வீட டினமேல் நெருப்பை
 வைத்தவனுக்கும் குருபாரையிடம் போனவனுக்கும்
 மிதாதரோஹஞ் செய்தவனுக்கும் உள்ள பாபங்களைப்
 பெறுவானாக எவன ஸமமதித்திருக்கையில் ராமன
 அரண்யம் போனானோ, அவன் தேவதைகளுக்கும் பித்-
 ருக்களுக்கும் தாயதந்தைகளுக்கும் சுஸ்நுஷை செய-
 யாதவனுக்கு நேரும் பாபத்தை அடைவானாக. எவன
 ஸமமதித்திருக்கையில் ராமன அரண்யம் போனானோ,
 அவன் சீகரமாக இப்பொழுதே ஸதபுருஷிகுழாததி-
 னின்று பூஷிப்போவானாக, ஸதபுருஷிகள் செய்யும்
 புகழ்ச்சிகுப் பாதரமாகா திருப்பானாக, ஸதபுருஷிகள்
 செய்யுந் காமங்களை இழந்திருப்பானாக. எவன ஸம்-
 மதித்திருக்கையில் முழந்தாள வரையில் நின்ற பாஹு-
 தண்டங்களை யுடையவனும் அகன்றழகிய மரபமைந்

தவனுமாகிய ராமன் அரண்யம் போனானே, அவன் மாத்ருசக்ருஷையைத் துறந்து அனரத்தத்தில் நிலை நின்றிருப்பானாக. எவன் ஸமமதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானே அவன் பல புதல்வர்களைப் பெற்ற தரித்ரானுசி ஜ்வரம் முதலிய ரோகங்களும் உண்டாகப் பெற்று எப்பொழுதும் மனவருத்த முற்றிருப்பானாக. எவன் ஸமமதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானே, அவன் உயரத ஆஸனத்தின்மேல் வீற்றிருக்கிற தன்னைக் கண்களை மேலெடுத்துப் பார்த்துப் புதழ்ந்து தினர்களாகிய யாசிப்பவர்களின் ஆசையை வீண செய்வானாக. எவன் ஸமமதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானே, அவன் என்றும் அதாமஸவபாவனும் மன இரக்கமற்றவனும் கபட முடையவனும் தூயமையற்றவனும் மன்னவனிடம் பயந்தவனுமாகி வருசனைச் செய்து களித்திருப்பானாக. எவன் ஸமமதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானே, அவன் பகிவரதையான தன் பாரையை ருதுஸனைஞ் செய்வ ருதுகால நியமத்தை அனுஸரித்துத் தன்னை அடுத்திருக்கையில் கெடுமதியானுசி அவனை உலலங்கனஞ் செய்ந்ருப்பானாக. எவன் ஸமமதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானே, அவன் தாமத்தில் ஆஸக நியை இழந்து மூடானுசித் தனது தாமபதனியை விட்டுப் பராஸதரீகமனஞ் செய்வானாக. எவன் ஸமமதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானே, அவன் ஸந்தானத்தை இழந்த பராஹ்மணனுக்கு நேரும் பாபத்தை அடைவானாக. எவன் ஸமமதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானே, அவன் அனைவருங் குடிக்கத்தகுந்த ஜலத்தைக் கலக்கிப் பாழ் செய்தால் எந்தப் பாபமோ, எவனுக்காவது விஷத்தைக் கொடுத்தால் எந்தப் பாபமோ, அவனிரண்டு பாபங்களையும் ஒருவனே அடைவானாக. எவன் ஸமமதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானே, அவன் இரத்திரியங்கள் கெட்டுப் பராஹ்மணனுக்குச் செய்ய நிக்ச்ச

யித்த பூஜையைக் கெடுத்தவனாவானாக. பின்னும், ஈன்று பத்துதினங்களுஞ் செல்லாத இளங்கனனுடைய பசுவைப் பால் கறப்பானாக. எவன ஸம்மதித்திருக்கையில், ராமன அரண்யம் போனானே, அவன தன் வீட்டில் குடிநீர் இருப்பினும் ஜலங்குடிக்க விரும்பினவனுக்கு அதைக் கொட்டாமல் மோசன செய்பவனுடைய பாபத்தில் போவானாக. எவன ஸம்மதித்திருக்கையில், ராமன அரண்யம் போனானே, அவன இருவா விவாதஞ் செய்து கொண்டிருக்கையில், அவர்களில் ஒருவனிடத்தில் ஸனேஹத்தினால் அவனுக்கு ஜயோபாயத்தை ஆராய்ந்து பார்த்துச் சொல்லுகிறவனுடைய பாபத்தையும், ஜயோபாயந்தெரிந்தும் ஒருவனிடத்தில் ஸனேஹத்தினால் அதைச் சொல்லாமல் வெறுமனே பார்த்துக் கொண்டிருப்பவனுக்கு நேரும் பாபத்தையும் அடைவானாக' என்றன ராஜகுமரானாகிய அரதப் பாதன், பாததாலை இழந்து புதரனையும் விட்டுப் பிரிந்திருக்கிற கௌஸலையைக்கு ஸமாதானம் உண்டாகுமாறு இங்ஙனஞ் சொல்லிக் கொண்டே துக்கத்தினால் வருந்திப் பூமியில் வீழ்ந்தான் கௌஸலையை அங்ஙனம் செவி கொடுத்தாக கேட்க முடியாத சபதங்களைச் செய்து பரிதபித்து மூர்ச்சித்துக் கிடக்கிற பாதனைப்பார்த்து, 'பிள்ளாய! நீ இங்ஙனஞ் சபதஞ்செய்யக் கேட்டு என மஃவருதகம் மோவோ' லும் வளரந்து வருகின்றது. ¹ இங்ஙனம் சபதங்களால் சபிக்கிற நீ என பராணைகளை வருத்துகின்றனை' எனப்பா! பாகயவசத்தினால் உளமனம் பெரியோனை அனுவாதத்திகையாகிற தாமத தினின்றும தவறாதிருக்கின்றது எனவிஷயத்தில் லக்ஷ்மணனைப்போல நீயும் பாரதிஞ்ஜை தவறாதவனாயிருக்கின

1 'பராணைவருணதவிமே' என்று மூலம், பராணைகளைத் தடுக்கிறயென்று பொருள். ராமவியோகத்தினால் போகின்ற பராணைகளைச் சபதங்களையிட்டுப் போகவொட்டாமல் நிறுத்துகிறயென்று கருத்து. இங்ஙனம் அரததாந்தரம்.

றனை. ஆகையால் ஸத்புருஷர்கள் பெறும் லோகங்
களைப் பெறுவாயாக' என்று மொழிந்த உடன்பிறந்த
வனிடத்தில் மிகுந்த பரீதியுடைய மஹாபாஹுவான
அப்பரதனை எடுத்துத் துடையினமேல் உட்காரவைத்
துக் கட்டியினைத்து மிகுந்த மனவருத்தத்துடன் கண்
ணீர் பெருக்கினள். இங்ஙனம் சபதங்களைச் சொல்லிப்
புலம்பிப் பரிதபிக்கின்ற அந்த மஹானுபாவனுடைய
மனம் மூாசசையாலும் சோகத்தாலுண்டான ஆயாஸத்
தினாலும் மிகவும் கலக்கமுற்றது. அவன் பலவாறாகப்
புலம்பிப் பரஜனையை இழந்து மதியும் ஒழியப்பெற்றப
பூமியில் விழுந்து அடிக்கடி உஷ்ணமாகப் பெருமூச்
செறிந்து சோகித்துக் கொண்டிருக்கையில், அன்றிரவு
கடந்து சென்றது. எழுபத்தைந்தாவது ஸாககம் முற்
பிறந்து

—◆— பரதன் தசரதனுக்கு ஸமஸ்காரஞ் செய்தல் —◆—

பேச அறிந்தவர்களில் மேனமை யுள்ளவரும் மே
லான வாகுடையவருமான வஸிஷ்டமஹாஷி இங்ங
னஞ் சோகத்தினால் மிகவும் பரிதபித்துப் புலம்புகின்ற
கைகேயியின் புதல்வனாகிய பரதனைப் பார்த்து 'ராஜ
குமாரனே' மிகுந்த புகழுடையவனே' துக்கப்பட்டது
போதும் நீ துக்கப்பட்டதற்காது. உனக்கு மங்கலம்
உண்டாகுக. தசரத மஹாராஜன் ஸவாககம் அடை
வதற்குரிய உத்தரகரியைகளைச் செய்வாயாக. அது
வன்றோ இந்த ஸமயம் செய்யத் தக்கது' என்றனா.
தாமதகையறிந்த பரதன் வஸிஷ்டா சொன்ன வாரத்
தையைக் கேட்டு, தையத்துடன் மனத்தை நிலைநிறுத்
திகொண்டு தந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய பரேத்
காரியங்களை யெல்லாம் நடத்தினான் தசரதனைத்¹
தைலத்ரோணியினின்றும் எடுத்து எண்ணெயைத்

1. தைலத்ரோணி - எண்ணெய்க் கொப்பரை.

துடைப்பதற்காகப் பூமியிலிட்டனா. எண்ணெயில் ஊற்றி
யிருப்பதால் பொனவர்க்கு முண்டாகப்பெற்று அவயவங்
கள் அழியாமலிருப்பதால் நிதரை செய்கின்றவனபோ
லிருக்கிற அவவாசனது சரீரத்தைப் பலவகை ரத்னங்
களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மேலான மஞ்சத்தில் விட்டு,
பிறகு புதரனாகிய பரதன் மிகுந்த மனவருத்தங்கொண்டு
இறுதனம் புலம்பினான் — ‘மன்னவனே! நான் தேசநா
தரனா சென்று இவ்விடம் திருமயி வராதிருக்கும்பொ
ழுது, தாமங்களை யுணராத ராமனையும் மஹாபலனான
லக்ஷ்மணனையும் அரண்யத்திற்கு அனுப்பி நீ இப்பொ
ழுது ஸ்வர்க்கம் போக முயற்சி கொண்டது ஏனோ?
மஹாராஜனே! அனைவாக்கும் மனக்களிப்பை விளைக்
கும்படியான காரயத்தைச் செய்வனும் நினைத்த கார
யங்களை அனாயாஸமாகச் செய்து முடிக்குந்தன்மையனு
மாகிய ராமனை இழந்து வருந்துகின்ற இந்த ஜனத்தை
உதாஸித்து விட்டு எவ்விடம் போகமுயன்றனே? தந்தை
யே! நீ அரசனன்றோ? அறுதனமிருக்க நீ ஸ்வாக்ம
போயினையே; ராமனும் அரண்யஞ் சென்றானே; இனி
உன் பட்டணத்திற்கு யோகக் க்ஷேமம் விசாரிப்பவன்
யாவன்? ராஜனே! நீ இல்லாமைமால் இப்பூமி விதவை
யாகி விளக்க முழுதிருக்கின்றது. மற்றும், இந்நகரி சந்
தானிலலாத ராதிரிபோல எனக்குத் தோற்றுகின்றதே’
என்றிவ்வாறு புலம்பினான் அநந்தரம் வஸிஷ்டமா
முனிவர இறுதனம் மனநதளாந்து வருந்துகின்ற பரத
னைப் பார்த்து மீளவும் ‘நீண்ட புஜங்களுடையவனே!
அரசனுக்கு இப்பொழுது பரேதகாரயங்கள் எவை
செய்யவேண்டுமோ, அவைகளை மனஞ்சுத்ததுடன் பொ
ழுதுபோகக் காமல ஏமாறுதலின்றி எல்லாவற்றையும்
நடத்துவாயாக’ என்றனா. பரதனும் ‘அப்படியே’
என்று வஸிஷ்டா சொன்ன வரததையைப் பூஜித்து
ருத்விகளுக்கும் புரோஹிதாக்கும் ஆசாரயாகனை

யும் மறறுமுள்ள எல்லோரையும் 'சீக்ரமாக நடத்துவீர
கள்' என்று த்வரைப்படுத்தினன. ராஜக்ருஹத்தில்
உள்ளே சவும இருக்கையால் வெளியிற்கொண்டு வைக
கப்பட்ட காரஹபதயம் முதலிய அகனிகளை, ருத்விககு
களும் புரோஹிதர்களும் விதியின்படி கொண்டு வந்தனா
பிறகு பரிசாரகர்கள் மரணமடைந்த மனைவனைப் பல
லக்கில எடுத்துவைத்து மனவருத்தமுற்றுக் கண்ணீரால்
தடைபட்ட கண்டங்களுடையவர்களாகித் தூக்கிக்கொ
ண்டு போயினா அப்பொழுது ஜனங்கள் பொன்னா
லும் வெள்ளியாலும் செய்யப்பட்ட புஷ்பங்களையும் பல
வித வஸ்தரங்களையும் வழியில் இறைத்துக்கொண்டு
அரசனுக்கு முன்னே சென்றனர். அப்படியே மறறுஞ்
சிலா சந்தனப்பொடிகளையும் அகிலஞ்ஞாணங்களையும்
குங்கிலங்களையும் ஸரஸ்மென்னும் தூபதரவயதையும்
பத்மகமென்னும் வாஸனையுள்ள காஷ்டஞ்ஞாணத்தையு
ம் தேவதாருஞ்ஞாணத்தையும் மறறுமுள்ள பலவகை
வாஸனாதரவயங்களையும் முன்னும் இரண்டு பக்கத்தி
லும் பிடித்துக்கொண்டு வருகிற பொனவெள்ளிமயமான
கும்ட்டிகளில் இறைத்துக்கொண்டிருந்தனா அனந்த
ரம் அவனிடம் போனபின்பு அரசனுடைய ருத்விகுகுக்ள்
ராஜசரீரத்தை அந்தப் பலலக்கினின்றும் எடுத்துச்
சிறையின்மேல் படுக்கவிட்டனா உதகாதா முதலிய
ருத்விகுகுக்கள் பரதனைக்கொண்டு மனைவனுக்கு அகனி
பாதானா செயவித்துப் பிதரு மேத்தத்திற்குரிய மந
தரங்களை ஜபித்தனா. அங்கு ஸாமவேதங்களையறிந்த
அந்த ருத்விகுகுக்ள் சாஸ்தரத் தவறாமல் ஸாமகானா
செய்தனா. அப்பொழுது அம்மனைவனது பார்யைகள்
வயது முதிர்ந்த பரிசாரகர்கள் சூழ்ந்து வரப்பெற்றுத்
தந்தமகஞ்சரியப்படி பலலக்குமீதும் குதிரை முகலிய வாஹ
னங்களமீதும் பட்டணத்தினின்றும் புறப்பட்டு அவனி

டம வந்து சேர்ந்தனா. அப்பொழுது ருதவிக்குகளும் மனவருத்தத்தினால் பரிதபித்துக்கொண்டிருக்கிற கௌஸலையை முதலிய ஸ்தரீகளும் பரதனும் அஸ்வமேதம் முதலான பலயாகங்கள் செயத அமமன்னவனுக்கு அபரதக்ஷிணமும் பரதக்ஷிணமும் செயதனா. அங்கு அநத துககஸமயத்தில் ஸ்தரீகள் துக்கத்தினால் பீடிக் கப்பட்டவாகளாகி கரௌஞ்சப பறவைகளபோல மன இரகக முண்டாகும்படி பலவாறாகப் புலம்பிக் கதறுங் கோஷம் செவிப்பட்டது. அனந்தரம் அநத மடநதையா மணிகள் கண்ணீர் பெருக்கிப் பரவசாகளாகி அடிக் கடி கதறலிட்டு வரஹனங்களில் ஏறிகொண்டு ஸரயூ நதியின கரையில் வந்திறங்கினா ராஜபாரையகளும் மந்தரிகளும் புரோஹிதர்களும் பரதனுடன் கூடி மன னவனுக்கு ஜலதாபபணஞ் செய்து பட்டணத்தில் பரவே சித்தாக கண்ணீர் பெருக்கிக் கதறிகொண்டே தரையில் படுத்துக்கிடந்தனா. இவ்வனம் மன வருத்தத்துடன் ¹ பத்துநாள ஆசௌசன கடத்தினா. எழுபத தாருவது ஸாககம் முற்றிற்று.

---

1 'ஷோபஸாஹேந ஹ்ருபாலாஸ' என்று கூத்தரியனுக்குப் பதினாறு நாள் வரையிலும் தீட்டுண்டாயிருக்கையில், ஓடுகுப் பத்து தினங்களில் தீட்டு கழிந்தமை யெப்படி யென்றால்— 'கூத்தரியஸது ஷோபஹேந ஸவகாமகிரதநீஸாஸி' (தனக்கு ஏறப்பட்ட காயங்களைத் தவறாமல் நடத்திப் பரிசுத்தனாயிருக்கும் கூத்தரியன் பத் தினங்களில் தீட்டு கழியப் பெறுவான்) எனனும் விசேஷசாஸ்த்ரத்தைப் பற்றிப் பத்து தினங்களில் தீட்டு கழிந்தமை உசிதமென்று கண்டு கொள்க.

[பரதன் பன்னிரண்டாவது நாள் சரீராத்
தஞ்செடதலும், பரத சத்ருக்னர்களை தந
தையை நினைத்துச் சோகிக்க வலிவடி
டாதிகள் ஸமாதானப்படுத்தலும்.]

அநந்தரம் பதது தினங்கள் கடந்தபோகையில்
பதினொன்றாவது நாள் ராஜபுதரனான பரதன் புணயாஹ
வாசனம் முதலியவற்றை நடத்தி ஆடுகளசந தீர்த்துப்
பன்னிரண்டாவது நாள் வருகையில் அந்நையதினஞ்
செய்யவேண்டிய ஸராததகாமங்களை நிறைவேற்றினன்.
மேலும், அந்த ராஜகுமாரன் பராஹ்மணர்களுக்கு
ரதனங்களையும் தனததையும் புஷ்கலமான அன்னத்
தையும் மேலான வஸ்துக்களையும் பலவகை உயரந்த
வஸ்துக்களையும் தானஞ் செயதன்ன மற்றும் புதல்
வனாகிய பரதன் தந்தையாகிய அம்மன்னவனுடைய உத
தரகரியையையுடத்தேசித்து ஆடும்நதைகளையும் மிகுந்த
வெள்ளியையும் நூறுநூறுகப் பசுக்களையும் தாஸதாஸீ
ஜனங்களையும் வாஹனங்களையும் மிகவும் பெரிய வீடுகளையும்
பராஹ்மணர்களுக்குத் தானஞ்செயதன்ன பிறகு
பதினமூன்றாவது நாள் காலையில் பரதன் அஸநிஸஞ்
சயனத்தினபொருட்டுத் தஹனஞ்செய்த இடத்திற்கு
வந்து சோகத்தினால் மனவருத்த முற்றுப் பெருங்குரல்
பாய்ச்சி ரோதனஞ் செயதன்ன அந்நன்ம அன்ன
பெருந்துயரமுற்றுத் தந்தையின் சிதைக்கருகில் அவ
னைக்குறித்து 'என்னப்பனே! நீ என்னை எவ்விடத்
தில் ஓப்புவித்தனையோ' அப்படிப்பட்ட எனதமையனா
கிய ராமன் அரணயஞ்சென்றானே! திகிலில்லாவிடத்
தில் கைவிட்டுப் போயினையே! மன்னவனே! என்னைப்
பெற்ற தந்தையே! அநாதையான கௌஸலையைக்குக்
கதியான புதல்வனே அரணயம்போக அனுப்பினையே!
பிள்ளையைப் பிரிந்து திக்கற்றிருக்கின்ற அன்னையாகிய
அந்தக் கௌஸலையையையுங்கூட விட்டு எங்குப் போ
யினே' என்று கதறினன். அப்பரதன், தன் தந்தை
யின் சரீரத்தை விட்டுத் தஹனஞ் செய்யப்பெற்றதும்

நன்றாக எரிந்து சிவந்து நீறு பூத்ததும் வெந்துபோன
எலும்புகளுடன் கூடியதுமான சிதா மண்டலத்தைக்
கண்டு உரக்கக் கதறி வருந்தினன். பரதன் அம்மனம்
அந்தச் சிதைவையக கண்டவுடனே ரோதனஞ் செய்து
மிகவும் தினனாகி, கயிறுகளால் மேலெடுக்கப்பட்ட இரத்நா
தவஜம் கயிறுறுத்து கீழே விழுவதுபோல பூமியில் விழும்
தான். அன்றதாம் அவன் அவவண்ணம் அவஸ்தைப்
படுவது கண்டு ஜனாதிசன் அனைவரும் புண்யக்ஷபத்தி
னால் கீழே விழுகத யயாதியை அவனது கௌஹித்ராக
ளான ரிஷிகள் எழுந்திருக்க எடுத்தாற்போல, தூய
நெறியுடையோனாகிய அவனை எழுப்பியெடுக்கும்பொரு
ட்டு அருகில் வந்தனா. சதருகனன் அதுவரையில் தைர
யத்தோடிருப்பினும் பரதன் விழுவதைக்கண்டவுடனே
தைரயமெல்லாம் அழிப்பபெற்று மன்னவனை சீனைத்து
மிகவுட வருந்தி மெய்மறந்து பூமியில் மூர்ச்சித்துவிழ்ந
தான் அந்த சதருகனன் அந்ததஸம்யங்களுக்கூரியபடி
இஷ்டங்களைக்கொடுத்து உபலாஸனஞ் செய்பவைகளான
தந்தைக்குள்ள அவவோ குணங்களையும் அவனது அவ
யவங்களையும் சீனைத்து மிகவும் வருத்தமுற்று மெய்ம்
மறந்து பித்தம் பிடித்தவனபோல பித்தமறத் தொடங்கி
‘மந்தரையிடத்தி னின்றுண்டானதும் கைகேயியாகிற
முதலையோடு கூடியதும் வரதானமாகிற ஜலம் நிரம்பி
யதும் மிகக் ஆழமுள்ளதும் கலக்கமுடியாததுமான
இந்தத்துக்க மென்னும் ஸமுதரம் என்களை மூழ்கச்
செய்து விட்டது. என்னப்பா! நீ எப்பொழுதும் ஆத
ரித்து மேனமைப்படுத்திவரும் ஸுகுமாரனும் பாலனு
மாகிய பரதன் புலம்பிக்கொண்டிருக்கையில், அவனை
விட்டு நீ எவ்விடம் போயினையோ? அண்ணா! போஜ்ய
பதாரததங்களிலும் பானதரவயங்களிலும் ஆடையா
பரணங்களிலும் ‘உனக்கு எது இஷ்டமோ அதை
எடுத்துக்கொள்’ என்று பலாதகாரஞ் செய்து எமக்கு

இஷ்டமானவற்றை நான்களே எடுத்துக் கொள்ளப்படி-
 செயது எங்கெல்லோரையும் ஆதரித்துவந்தனையே!
 அப்படி எந்தொரு இனிச செய்பவன் யாவன்? தாமக்-
 களை யுணராதவனும் மஹானுபாவனும் சிறந்த மன்ன-
 வனுமாகிய உன்னைப் பிரிந்தும் பூயி இரண்பிளவாகப்
 பிளந்து போகவேண்டியகாலம் நோந்திருப்பினும் பிள-
 வாதிருக்கின்றதே! ஆகையால் இப் பூயி பரளயகாலத்-
 திலும் பிளவாததுபோல தோற்றுகின்றது. தந்தையும்
 ஸவாககம் அடைந்து ராமனும் காட்டுக்குப் போகையில்
 எனக்குப் பிழைத்திருக்கச் சகதி யாதிருக்கின்றது?
 நெருப்பில் குதித்து பராணன்களை விடவேண்டுமேயன்றி
 வேறில்லை அண்ணனையும் தந்தையையும் இழந்த நான்
 இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களால் பரிபாஸிக்கப்பட்ட
 அயோத்யாபுரம் இவ்வுன்ம பாழடைந்திருக்கையில் எவ-
 வித்ததிலும் அதில் நுழையமாட்டேன் தபோவனத்
 திறகே போவேன்' என்று கண்ணீர் பெருக்கி அழுத்-
 தான். அவ்விருவரும் அங்ஙனம் புலம்புவதைக் கேட்டு
 அப்படிப்பட்ட அந்த வயஸனத்தையும் பார்த்து அவர்
 களைப் பிளரெடாந்து வந்தவர்கள் அனைவரும் மிகுந்த
 மனவருத்தமுற்றனர். பிறகு பாதசத்தருக்களாருவ-
 ரும் மனவருத்தத்துடன் புலம்பிப் புலம்பி மிகவும் ஆயா-
 ஸம் அடைந்து கொம்புகள் ஓடியப் பெற்ற வருஷப்புகள்
 பேரல், தரையில் விழுந்து புரண்டனர். பிறகு சிறந்த
 ஸவபாவ முடையவரும் வேதாந்தவீத்யைகளை யுணர்-
 தவரும் இந்தப் பாதாதிக்களின் தந்தையான தசரதனுக்-
 குப் புரோஹிதருமான வஸிஷ்டா தரையில் புரளுகின்ற
 பாதனை எழுப்பி எடுத்து 'ஸாமர்தயமுடையவனே! உன்
 தந்தைக்கு ஸமஸகாரஞ் செயது இன்றைக்குப் பதின-
 மூன்றாவது நாள்.¹ அஸதி ஸஞ்சயனகாமம் இன்னும்

1. தசாஹமத்தியில் செய்யுமபடி சாஸ்தரங்களில் ஏற்படுத்தப்-
 பட்ட ப்ரதானஸ்தி ஸஞ்சயனஞ் செயது பதினமூன்றாவது நாள்

நிறைவேற்றமளிக்க, நீ இவ்விஷயத்தில் இறங்காத தாமதிப்பதேன? பசி தாஹங்களும் சோக மோஹங்களும் ஜராமாணங்களுமாகிய இம்மூன்று¹ தவறதவறகளும் ஸமஸ்த பராணிகளுக்கும் ஸமானமாகவே ஸம பவிக்ரும. இவை உண்டாகப் பெருத பராணி ஒன்றுமே இல்லை இவைகளைப் பரிஹரிக்க முடியாதாகையால் இவைகளைப் பற்றி உன்னைப் போன்றவன் மூடனைப் போல இறங்காம புலம்புவது யுகதமன்று' எனறனா. தததவறகளை உணராத ஸுமந்தரனும் சதருகனை எழுந்திருக்க எடுத்த மனக்கலக்கர தீர்த்து ஸமஸ்த பராணிகளுக்கும் பிறப்பும சாவும் ஸவாபாவிக்களாகையால் அவைகளைத் தடுக்கத் தாமனறென்றும் ஆகையால் அவ்விஷயத்தில் வருத்தலாகாதென்றும் அவனது செவியிற் படுத்திச் சொல்லினன. மிகுந்த புகழுடையோராகவும் புருஷஸிம்ஹங்களுமான பரதசதருகனாகளும் எழுந்திருந்து வெயிலிலும் மழையிலும் அடிபட்ட இரத்ததவறங்களபோல வேறுவேறு பரகாசித்துக் கொண்டிருந்தனர். மந்தரிகள், கண்ணீர்களைத் துடைத்துக்கொண்டு அழுத்தனூல சிவந்த கண்களோடு தீன ஸவரமாகப் பேசுகின்ற அந்த ராஜகுமாரர்களை, மற்றை அஸ்திஸஞ்சயனாகி கரையங்களைச் செய்யும்பொருட்டுத் தவரைப்படுத்தினா. எழுபத்தேழாவது ஸாககம் முற்றிற்று.

சேசாசாரத்தினபடி செய்யவேண்டிய ஸதஸ்சோதனமாத்ரஞ் செய்ப்பட்டதாகையால் பதினமூன்றாவது நாள் அஸ்திஸஞ்சயனஞ் செய்யவேண்டுமென ஸமருதிக்ரு வ்ரோதமில்லை யென்று தெரி

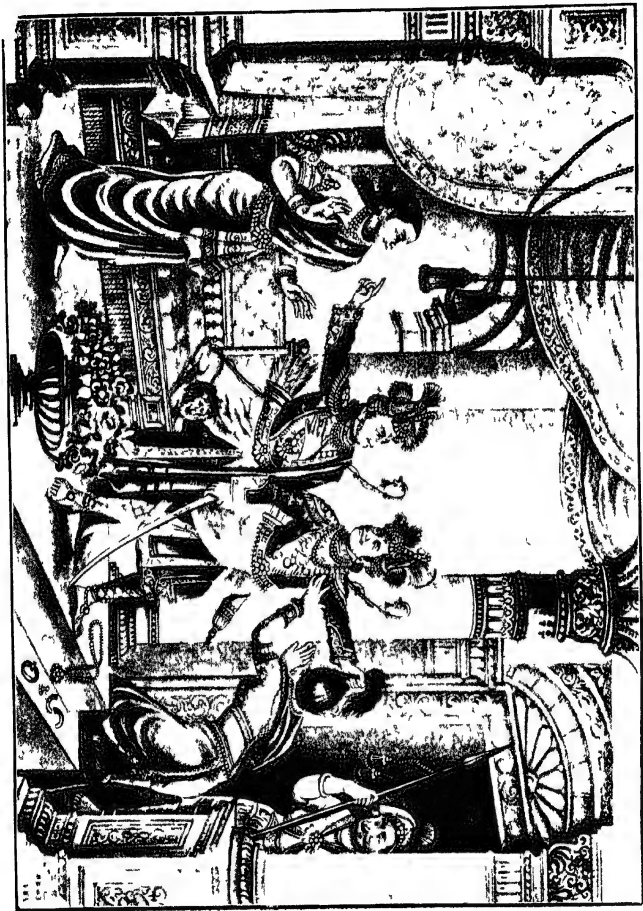
1. த்வரத்வம்-இரட்டை. ²இவ்விண்ணடிபண்ணி தர்மங்களுக்குத் த்வரதவறகளைன்று பெயர்.

{ சத்ருக்னன் மந்தரையைச் சிஷித்தலும்,
கைகேயி மந்தரையை ஸமாதானப்
படுத்தலும் }

அபரகரியைகளை நிறைவேற்றி கருஹத்திற்குப் போனபின் புலக்ஷ்மணனது தம்பியாகிய சத்ருகனன் சோகத்தினால் வருந்தி ராமனிடம் போக முயன்றிருக்கிற பரதனைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தனன் — ‘மனவருத்த முண்டாகும் பொழுது ஸம்ஸதபராணிக ளுக்குத் திக்காக்கிக் காக்குமபடியான ராமன் தனக்கு வருத்த முண்டாகும் பொழுது தனக்குத் தான் திக்காக்கிக் காததுக்கொளவா னென்பது சொல்லவேண்டுமோ? அப்படிப்பட்ட ராமன் தான் மிகுந்த பலமுடையவனு யிருந்தும் கடைசியில் ஓர் அபலையால் அரண்யம் போகும் படி துரத்தப்பட்டானே! இதென்ன விசிதரம்! ‘தகைதக்கு உட்பட்டவனாகையால் ராமன் என்னசெய்வான்?’ என்கிறாயோ, ஸரி; மிகுந்த பலமுடையவனும் பராகர மத்தீர சிறந்தவனுமாகிய லக்ஷ்மணனென்பா னொருவன் இருக்கிறுனல்லவா? அவனாவது தகைதையைத் தடுத்து ராமனை வனவாஸத்தினாலும் ஏன் விடுவிக் கவிலலை? ஸதரீக்கு ஸவரதீனப்பட்டுத் தகாத வழியிற் செல்கின்ற மன்னவனை, நயாயநயாயங்களை ஆலோசித்து இப்படிப் பட்ட அனாததம் உண்டாவதற்கு முன்னமே சிஷித்திருக்கவேண்டும்’ என்றனன். இங்ஙனம் லக்ஷ்மணனுக்குப் பின்பிறந்தவனாகிய சத்ருகனன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் கூனியாகிய மந்தரை அப்பொழுது தான் விரும்பின் பரதாபிஷேகத்தை உதிப்பாத்ததுக கொண்டு ஸம்ஸத ஆபரணங்களையும் அணிந்து தெய்வர தீனமாகப் பரத சத்ருகனாகின்றிருக்கிற கருஹத்தின் கீழ்வாசற்படியின் அருகில் வந்து சேர்ந்தனள். அவள் அப்பொழுது மேலான கலவைச் சாந்து பூசிக் கைகேயி

கொடுத்த ராஜயோக்யங்களான வஸ்த்ரங்களைத் தரித்துப் பல்வகை ரத்னங்களிழைக்கப்பட்ட அரதந்த்ரானேக வித ஆபரணங்களையும் அணிந்து விளங்கி நின்றன. மேலும், அவள அற்புதமான அனேக அரைநாண் மாலைகளாலும் மறறுமுள்ள மேலான பலவகை ஆபரணங்களாலும் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு கயிற்றூற் கட்டுண்ட பெண்வானரம்போல பரகாசித்தனாள். அப்பொழுது த்வாரசபாலகாகள், மிகவும் பாபஸ்வபாவ முடையவளும் தயையற்றவளுமான அம்மந்தரையைப் பார்த்து,

சதருக்ன
 னிடம் ஒப்புவித்து 'எவளுக்காக ராமன் அரண்யஞ் சென்றானே, எவளால் உங்கள் தந்தை சரீரத்தை இழந்தனரோ, அப்படிப்பட்ட பாபிஷ்டையும் கொடுத்தனமையுடையவளும் இவளே இவளுக்கு உன் மனம் போனபடி சிணை செய்வாயாக' என்று மொழிந்தனா. நெறி தவறாத சதருக்னனும் அவர்கள் சொன்னது கேட்டு மிகவும் வருத்தி அரதப்பூரத்திலுள்ளவா எல்லோரையும் பார்த்து 'எவளால் எனனுடன் பிறந்தார்களும் தந்தைக்கும் இப்படிப்பட்ட கொடுஞ்ஞயரம் உண்டாயிற்றே, அப்படிப்பட்ட இவள தன் கொடுஞ்செயலுக்குத் தகுந்த பலனை இப்பொழுது அனுபவிப்பாளாக' என்றனாள். அவள் இங்ஙனஞ் சொல்லி, தோழிகள் சூழப்பெற்ற அக்கூனியைப் பலாத்காரமாகப் பிடிக்கையில், அவள் அம்மாளிகை முழுவதும் பரதித்வனி உண்டாகும்படி உரக்கக் கூச்சலிட்டனாள். அனந்தரம் அவளுடைய தோழிகள் அனைவரும் சத்ருக்னன கோபித்திருப்பது கண்டு மிகவும் பரிதபித்துக்கொண்டே மூலைமூலையாகச் சிதறி ஒடிப்போயினாள். அங்ஙனம் ஒடிப்போன அவளது ஸமஸ்த ஸகீஜனங்களும் மற்றவர்களும் ஒருவருக்கொருவா ஏகாந்தமாக 'இவள் ஆரம்பித்த விதங்கண்டால் நமமெல்லோரையும் மிகுத்தமாட்டாள்'

1024. சதருகன்ன மரதரையைச் சிஷித்தலும், பரதன
கைகேயியைத் தூறுதலும், கைகேயி மரதரையை
ஸுமாதானப்படுத்தலும்

தோற்றுவித்தது பெரும் புகழுடைய கௌஸல்யாதேவி மிகவும் தையுடையவள், இனிய உரைகளை உரைக்குந் தனமையள்; மேலும் தாமங்களை உணராதவள். ஆகையால் நாம் அவளைச் சரணமடைவோம். அவளே நமக்குத் தகுந்த கதியாவாள்' என்று பேசிக்கொண்டனர். அப்பொழுது பகைவரைத் தபிக்கச் செய்யுந் தனமையுடைய அரதச் சதருகனன கோபத்தினால் கணக்கச் சிவக்கப் பெற்று, கூச்சலிடுகின்ற அக்கூனியைப் பிடித்துத் தரையில் விழுத்தள்ளி இழுத்துக்கொண்டு போயினான். அவன் அங்ஙனம் இழுத்துக்கொண்டுபோகையில், அப்பொழுது அவளது மேனியிலுள்ள சிதர்வசிதாங்க ளான பலவித ஆபரணங்கள் ஆங்காங்குத் தரையில் சிதறின. அப்பொழுது அப்பூஷணங்கள் சிதறி இறைத்திருக்கையால் காரதி விளங்கப்பெற்ற அரத ராஜகரு ஹம் முழுவதும் சரத்காலத்தில் மாசு மறுவின்றி பரகாசிக்கின்ற நக்ஷத்ரங்களோடு கூடின ஆகாயம்போல மிகவும் பரகாசித்தது. மிகுந்த பலமுடையோனாகிய அரதப் புருஷ சிகாமணி மிகவுங் கோபமுற்று, பலாத்காரமாக அவளை இழுத்துக்கொண்டு, விடுவிக் கவந்த கைகேயியை அதட்டிப் புருஷமாகப்பேசினான். கைகேயி, மனவருத்தத்தை விரைவச் செய்வனவாகிய அரதக் கடின வாக்யங்களைக் கேட்டு மிகவும் வருந்தி, 'சதருகனன் என்ன செயவானோ' என்னும் பயத்தினால் நடுநடுக்கமுற்றுத் தனபுதலவனாகிய பாதனைச் சரணமடைந்தான். பாதன் அக் கைகேயியின் அவஸ்தையைக் கண்டு கோபித்திருக்கின்ற சதருகனை இங்ஙனம் மொழிந்தான் — 'ஸமஸ்த பராணிகளிலும் ஸத்ரீகளை ஹிம்ஸிக்கலாகாது. ஆகையால் பொறுத்துக்கொள்வாயாக. ராமன் தாரமிகனாகையால், நான் தரையை

கொலவேனாயின ¹ மாதருகாதகனென்று எனனை அவன
 கிகதிப்பான். அவன அப்படி கிகதிகமாட்டானாயின,
 இரதப பாபிஷ்டையாகிய துவீட்ட ஸவபாவையை இக
 கைகேயியை நானே கொன்றுவிடுவேனே ! 'மாதரு
 ஹதயை கூடாதேயனறிக கெடுதிகளுக்கெல்லாம் மூல
 மாகிய இககூனியை ஏன கொல்லலாகாது' எனபாயா
 யின, சொல்லுகிறேன், கேள். இககூனியையாயினும்
 காம கொன்றோமென்று ராமன கேட்பானாயின, தாமஸவ
 பாவனாகையால், அவன் 'ஸதர்வதஞ் செயதாய்' என்று
 உனனோடாவது எனனோடாவது என்னளவும் பேச
 மாட்டான். இது கிச்சயம்' என்றனன். லக்ஷ்மணனுக்
 குத தம்பியான சதருகனன், இப்படி பரதன் சொன்னது
 கேட்டு உடனே கோபத்தினினும மீண்டு அம்பரதரை
 யையும் விட்டுத் தொலைத்தனன். அவனும் கைகேயியின்
 பரதத்தில் வீழ்ந்து மிகுந்த மனவருத்தத்துடன் பரித
 பித்துப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு மனஇரக்க முண
 டாகும்படி அழுதனள் சதருகனன் பிடித்திழுத்த
 தனால் மூச்சிதது வருந்தி, வலையில் அகப்பட்ட பெண
 கரௌஞ்சப பறவைபோல மிகவும் பயந்து இன்னம்
 என்னவருமோவென்று நாற்புறமும் உற்றுப்பார்க்கின்ற
 அககூனியைப் பார்த்து, பரதனுக்குத் தாயாகிய கை
 கேயி மெல்ல ஸமாதானப் படுத்தினள். எழுபத்தெட்
 டாவது ஸாககம் முற்றிற்று.

பரதன் ராஜ்யத்தைக் கைக்கொள்ளாமல் |

ராபனைத் திருப்பி அழைத்துவரப்
 போகமுயன்று வழிபைச செவ்வைப்படுத்த
 தும்படி சட்டளையிடுதல்

அனந்தரம் பதினான்காவது நாள் விடியற்காலத்தில்
 ராஜனுக்குப்பட்டாபிஷேகம் நடத்தும் திகாரிகள் அனை

வரும் வந்து கூடிப் பரதனைப் பார்த்து மொழிந்தனர். —
 'நமக்குப் பரமகுருவாகிய தசரதமஹாராஜன ஜயேஷ்ட
 குமாரனான ராமனையும் மஹாபலனாகிய லக்ஷ்மணனையும்
 அரண்யத்திற்கு அனுப்பித் தானும் ஸ்வாகதத்திற்குப் போ
 யினன். ராஜகுமாரனே! மிகுந்த புகழுடையவனே!
 அப்பொழுது நீ எங்களுக்கு ராஜாவாயிருக்கவேண்டும்.
 இந்த ராஜ்யம் இதுவரையில் நாதனற்றதாயினும் தெய
 வாதீனமாக இதிலுள்ள பரஜைகள் எவரும் ஒருவராக
 கொருவா தரோஹனு செய்மாதிருக்கின்றனர். ராஜகுமா
 ரனே! பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய பதாரததங்க
 ளெல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு வந்து மந்தரி
 முதலானவர்களும் பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்களும் உன
 னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். புருஷஸிகா
 மணி! தந்தை பாட்டன் நான் தொடங்கிப் பரம்பரையாக
 வந்திருக்கிற இந்த ஸ்திரமான ராஜ்யத்தைப் பரிகர
 ஹிதது அபிஷேகத்தை நடத்திக்கொண்டு எங்களைப்
 பாதுகாப்பாயாக' என்றனர் பரதன் தனது நியமத
 தைத் தவறாதவனாகையால் பட்டாபிஷேகத்தின் பொ
 ருட்டு ஸீததப்படுத்தப்பட்ட பதாரததங்க ளெல்லாவற்
 றிற்கும் பரதக்ஷிணஞ்செய்து ராஜாபிஷேகஞ்செய்யு மதி
 காரமுடைய அந்தப் புருஷர்களெல்லோரையும் பார்த்து
 மொழிந்தனன் — 'எமது வம்சத்தில் மூத்தவன் அரசு
 புரிவதன்றோ வழக்கம்? அப்படியிருக்க ஸமஸதமும்
 தெரிந்த ப்ரௌடர்களாகிய நீங்கள் என்னைப் பார்த்து
 இப்படிப்பட்ட வார்த்தை சொல்வது உசிதமன்று. எங்க
 ளுக்குப் பெரிய தமையனாகிய ராமனே ராஜாவாகவேண்
 டும் நான் அவனுக்குப் பதிலாகப் பதினான்கு ஸமவதஸ
 ரங்கள் வனவாஸஞ் செய்கிறேன். நான் வனத்திற்குச்
 சென்று எனது ஜ்யேஷ்ட பராதாவாகிய ராமனை அழை
 ததுக்கொண்டு வருகிறேன். சதுரங்கங்களோடு கூடிய

பெரும ஸேனையை ஸித்ததப்படுத்திவீரர்களாக, அதனுடன்கூடப் போகிறேன். இப்பொழுது பட்டாபிஷேகத்திற்காக ஸித்ததப்படுத்தப்பட்ட இந்த தரவயங்களுள்ள வறறையும் ராமாபிஷேகத்தின்பொருட்டு முன்னிட்டுக் கொண்டு வணத்திற்குப் போகின்றனன். பூஜயனாகிய அந்தப் புருஷ சிகாமணியை ராமனை அவ்வணத்திலேயே அபிஷேகங்கொண்டருளச் செய்து யாகசாலையினின்று ¹ தரேதாகனியைக் கொண்டுவருவதுபோல அவனை வணத்தினின்றும் இவ்விடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு வருகின்றனன். இவள எனக்கு ஸ்வரதமான தாயாரே யாயினும் தாயிருக்கவேண்டிய சீலமையில் இல்லை; ஆகையால் தாயென்னும் போமாதரமுடைய இவளது கருத்தாடேறும்படிநான் என்னவஞ்செய்யமாட்டேன் இவளபிபராயத்திற்கு விருத்தமாக நானே புகழுடியாத அரண்யத்தில வாஸஞ் செயப்போகிறேன். ராமனே அரசனாகப் போகிறான். சிற்பிகள் மேடு பள்ளங்களை ஸம்மாகச்செய்து வழியைச்சீர்திருத்தும்படி கட்டளையிடுவீர்களாக. மேலும், வழிகளில் தூக்கஸ்தலங்களைச் சோதித்தறிந்து அங்கு ஜனங்களை நடத்த வல்லரான் ² ரக்ஷாபுருஷர்களும் பினரோடாவார்களாக' என்றனன். இங்ஙனம் ராமனைக்குறித்து நிகரிலலாததும் மேனமையை விளைக்க வல்லதுமான வராததைக்களைச் சொல்லுகிற அந்த ராஜகுமாரனைப் பார்த்து ஜனங்களெல்லோரும்

1 தக்ஷிணிகனி காரஹபத்யாகனி ஆஹவனீயாகனி என்று யாகத்தில வழங்கிவரும் இம்மூன்றகனிகளே தரேதாகனியென்று சொல்லப்படுகின்றன யாகசாலையில்தென்புறத்திலிருக்கும் அக்னி தக்ஷிணிகனி, கருஹபதியோடு சோந்திருக்கும் அக்னி காரஹபத்யாகனி ஆஹவனஞ் செய்யும் அக்னி ஆஹவனீயாகனி ஆஹவனம் ஹவிஸஸைக் கொடுத்தல். “தக்ஷிணயீ கிராஹபத்யாஹவனீயென்த்யோயீ நய: | அயீ சித்யமிஷ்டரேதா” என்று நாமலிங்கானுஸாஸனத்திற்சொல்லப்பட்டது 2. ரக்ஷாபுருஷாள்—காப்பாளாள், காக்கவல்ல புருஷாள்.

‘நீ தசரத மன்னவரது குமாரர்களான உங்களுள் மூத தவனாகிய ராமனுக்கு ராஜ்யம் கொடுக்க விரும்புகின்றனீ. இப்படிப்பட்ட உன்னிடத்தில் கையுற தாமரைப் பூவுமாகி விளங்கும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி நிதயவாஸஞ் செய்வாளாக’ என்றனா ராமனை அழைத்துக்கொண்டு வரவேண்டுமென்னும் பரதிஜைஞ் விஷயமாக ராஜகுமாரனான பரதன் சொன்ன நிகரில்லாத அவவாரததையைக் கேட்டவுடனே மேனமைக்கிடமாகிய ராஜாபிஷேகஞ் செய்யு மதிகாரிகளுக்கு அந்தப் பரதனைப்பற்றிப் பரமஸநதோஷத்தினால்¹ முகத்திற கலங்காரமான கண்களினினனும் ஆரத்த பாஷ்பத்துளிகள் உதிராதன். அவர்களும் மந்தரிகளும் மற்றுமுள்ள ஸபிகர்களும் பரதன் சொன்னதைக் கேட்டுத் துக்கத்தை விட்டு ஸநதோஷத்துடன் அவனைப்பார்த்து, ‘புருஷசிகரமணி’ உனது கட்டளையின்படி ராஜபக்தியுள்ள ரக்ஷகர்களை மரக்கத்தைக் காப்பதற்கும் சிற்பிகளை வழி ஏற்படுத்துவதற்கும் இதோ அனுப்பிவிட்டோம்’ என்றனா. எழுபத்தொன்பதாவது ஸாககம் முற்றிற்று.

—

—●—●—●— { அயோத்யைமூதல கங்கைவரையிலு முள்ள மாசக்கலை தச சோதிருத்தல } —●—●—●—

பிறகு அந்தரத்த பூபரதேசங்களின் இயற்கையறிந்தவர்களும் ஆழமுள்ள நடைவாங்கிணறு முகலியவற்றினின்று ஜலந்தூக்குவதற்கு வேண்டிய ஸுதரங்களைச் செய்ய வல்லவர்களும் சேணியர்களும் தமது கரையமாகிய மரக்க ரக்ஷணத்தில் வல்லவரான ரூரர்களும் பூமியைத் தோண்டி ஸுரங்கம் முதலியவற்றை இயற்றுவவர்களும் பெரிய காலவாய முதலான இடங்களைத்

1 ‘ஆநநேதரஸம்ஹவா’ என்று மூலம் இங்கு ஆநநேதர சப்தம் முகத்திற்கு அலங்காரமான கண்களைச் சொல்லுகிறது. பரதனைப் பாரக்க நோந்த கண்களே முகத்திற்கு அலங்காரமான கண்கள் மற்றவை பீலிசகண்களேயென்று கருதது

தாண்டுவதற்குக் கொம்பு கொடிகளால் யந்தரங்களைச் செய்பவர்களும் வலைமுதலான யந்தரக்காரர்களும் கூலி வேலைக்காரர்களும் சிற்பிகளும் அதிகாரமுள்ள ராஜபுருஷர்களும் ஓடம் முதலான யந்தரங்களைச் செய்யத் தெரிந்தவர்களும் சச்சரங்களும் மேடுபள்ளங்களை நிரவி வழியைச் செவ்வைப் படுத்த வுணராதவர்களும் வழிகளில் குறுக்காகத் தடைசெய்யும் வருஷங்களை வெட்டுகிற வேலைக்காரர்களும் கிணறு வெட்டுபவர்களும் மாடமாளிகை கட்டத் தெரிந்த சுண்ணாம்பு வேலைக்காரர்களும் மூங்கில்களால் பாய புட்டிற்கூடை முதலியவற்றை மிடைய வல்லவர்களும் மறறை வேலைகளில் ஸாராதய முடையவர்களும் மரக்கத்தில் பலகால் நடந்து அனுப்பமுடையவர்களும் முன்னே புறப்பட்டுச் சென்றனா அளவில்லாத அப்பட்டணத்து ஜனக்கூட்டமானது ராமனைப் பராக்ருவ குதூஹலத்தினால் அவனிநுக்கு மிடத்தைக் குறித்துப் பெரிய வேகத்துடன் போகும்போது பூரணிமையின்னது மிகவும் பெருகின ஸமுதரம்போல பரகாசித்தது வழியைச் செவ்வைப்படுத்தவல்ல அந்தவேலைக்காரர்கள் அந்த வயாபாரத்தைத் தந்தமக் குரியபடி பங்கிட்டுக்கொண்டு மணவெட்டி, புட்டில், கோடாலி, வாள், உளி, ரம்பம், முதலான பற்பல கருவிகளை எடுத்துக்கொண்டு முன்னே போயினர். அவர்கள் வழியில் படர்ந்திருக்கிற கிளைகளையும் கொடிகளையும் புதர்களையும் மெட்டைமரங்களையும் சிறுச்செடிகளையும் கற்களையும் மற்றுமுள்ள பலவகை வருஷங்களையும் வெட்டிப் பூக்கூடாத இடங்களில் மரக்கத்தை ஏற்படுத்தினர். சிலாவிருஷங்களினறிப்பால்வனமான இடங்களில் கிழலுண்டாகும் பொருட்டு வருஷங்களை நாட்டினர். சிலா ஆங்காங்கு வழிகளில் தடையான செடி கொடி மரங்களைக் கோடாலி கலலுளி வாள் (அரிவாள்) இவைகளைக் கொண்டு வெட்டி வழிகளைச் சீர்திருத்தினர். மேலும், பவிஷ்டங்களான சிலா வேருன்றி அறுக்கமுடியாத விலாமிச

சை முதலியவற்றின் புதர்களைக் கொளுத்தினா நடந்து போகமுடியாமல் மேடுபள்ளமான இடங்களை ஸுகமாகப் போகும்படி சமமாகச் செய்தனா. மற்றுஞ் சிலாவழியில் குறுகுகாயிருந்த பாழுங்கிணறுகளையும் பெரிய பள்ளங் களையும் மண்களால் தூரத்துவிட்டனா வேறு சிலா பள்ளங்களை நீர்விச சமமாக்கினா. இன்னுஞ் சிலா சேனை தாண்டுவதற்கு அணைகட்டவேண்டிய ஜலபாதேசங்களில் அணைகளைக் கட்டினா சிலாபொடி செய்யதக்க சிறு கற்கள முதலியவற்றைப் பொடிசெய்தனா. சிலா பிளக்க வேண்டிய பெருங்கற்களைப் பிளந்தனா. சிலா ஏரி குளம் முதலிய ஜலம் நிறைந்த அந்தந்த இடங்களை வழியின் ஸௌகரியத்திற்காக வெட்டிவிட்டனா சிலா சீகரகாலத்திலேயே பெருகிவரும் சிறிய பரவாஹங்களைக் கட்டி ஜலம் சிரமபத தேக்கக் கரை ஏற்படுத்தி ஸமுதரம் போல பெரியவைகளும் பல உருவமுடையவைகளுமான பல ஜலாதாரங்களை ஏற்படுத்தினா. சிலா ஜலமில்லாத இடங்களில் மனிதர்களும் யானை குதிரை முதலியவைகளும் இழிந்து தண்ணீர் குடிக்க ஸுகமாயிருக்கும் பொரு-டுப் பலவிதமாகச் சிறந்த நடைவாங்கியும் வெட்டு வித்து அதன் கரைகளில் இளைப்பாறுமபடித் திண்ணை முதலிய கட்டடங்களையும் ஏற்படுத்தினா. இவ்வண்ணம் அவர்களால் ஸௌயம் போகிறதற்காக இயற்றப்பட்ட அவவழியானது சுண்ணாம்பிட்டுக் கட்டளைச் செய்யப்பட்டு மழமழப்பான பூமியை யுடையதும் ஜலம் பாயச்சுவதால் குளிராது தளிராதுப் பூத்த பலவருஷங்களமைந்ததும் மதமேறிக் கலகலவென்று கூவுகின்ற பற்கைகளுடைய தும் பதாகைகளால் அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டதும் சந்தனத்தண்ணீர் தெளிக்கப்பெற்றுக் குளிராது அழகான விடுதிகளுடையதும் பலவகைப் புஷ்பங்கள் இறைக்கப் பெற்றதுமாகித் தேவமாரக்கம்போல மிகவும் பரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. அங்கனம் வழி ஏற்படுத்தினபின்பு அவர்களுக்குத் தலைவர்களான அதிகாரிகள் தாமெல

லோரும் ஒன்றுகூடி மிகவும் ருசியுள்ள பழங்கள் நிறைந்
 து சிறந்த பாதேசங்களில் மஹானுபாவனாகிய பாத
 னுகுமனக்களிப்பை விளைப்பவைகளும் தாமே அலங்கரித்
 துக் கொண்டிருப்பவைபோன்றவைகளுமாகிய அழகான
 இடங்களில் தங்கக் கலசங்களை அமைத்து மகர தோர
 ணங்களையும் மேற்கட்டுக்களையும் கட்டி தவஜங்களையும்
 நாட்டி மற்றும் பலவகை அலங்காரங்களும் செய்து சிங்
 காரித்தனர். வாஸ்து சாஸ்திரங்களை யறிந்தவா சிறந்த
 நகரத் தளங்களுள்ள சுபமுஹூர்த்தங்களிலுமஹானுபாவனா
 கிய பாதன் தங்குவதற்காகக் கூடாரங்களை அடித்து ஸ்தா
 பித்தனர். அந்தக் கூடாரங்கள் முழுமையும் நொய்ய
 மணலிடப்பெற்றுச் சுற்றிலும் அகழியால் சூழப்பெற்று
 இரதரகிலபாவத்ததை சிகரத்து மேலான வீதிகள் ஏறப்
 படுத்தப்பெற்றுத் தேவாலயங்களாலும் மன்னவா இழியும்
 விடுதிகளாலும் நிறைந்து சுண்ணாம்பு தத்து வெருத்த
 மதிட்சுவருடையனவாகி தவஜங்களால் அலங்காரஞ் செய
 யப்பெற்று செவ்வைப்படுத்தின ராஜ வீதிகள் அமைந்து
 புராக்குடிகள் உள்ளவைகளும் மிகவும் உயரத்திருக்கையால்
 ஆகாயத்தில் படர்கின்றவை போன்றவைகளுமான ஏழு
 நிலைகளுள்ள மெத்தை மேடைகளால் விளக்கமுற்று இந்
 தரப்பட்டனம்போல மிகவும் அழகாயிருந்தன பல வரு
 ஷங்கள நிறைந்த காடுகளடாந்து, சூளிரந்து நிரமல
 மாகிய நன்னீர் பொருந்திப் பெருத்த மீன்கள் நிரம்பிப்
 பெருகி வருகின்ற கங்காத்தியளவும் இவ்விதமான விடுதி
 கள் ஏற்படுத்தப்பட்டு விளங்கின. அதற்கப்புறம் அஸாத்ய
 மாகையால் ஏற்படுத்தவில்லை. இங்ஙனம் வல்லவரான சிற
 பிகளால் இயற்றப்பட்ட அழகான அந்த ராஜமராக்கமா
 னது இரவில் சந்தரனோடும் நகரக் கணங்களோடும்
 கூடிவிளங்குகிற ஆகாயம்போல நிரமலமாய பாகாசித்துக்
 கொண்டிருந்தது. எண்பதாவது ஸாககம் முற்றிற்று.

[பரதன சோகித்தலும், வலிஷ்டா ஸம்மத
தர்ணைகொண்டு பரதசதருகனா முத
லியவர்களை ராஜஸ்டைக்கு வரவழைத்
தலும், அவர்கள் அனைவரும் ஸபை
க்கு வருதலும்]

அனந்தரம் ஸ்ரீராமனை அழைத்துக்கொண்டு வருவதன்பொருட்டு வலிஷ்டா முதலிய பலபுனிவர்களும் அன்றிரவெல்லாந் தூக்கமில்லாமல் மன்கள காரியங்களைச் செய்தனர். அப்படியே துன்பங்கள் தீருமபடி பல நற்செயல்களையும் இயற்றினார். பிறகு விடியற்காலமாகையில் வரக்கூடிய விசேஷங்களுையுணர்ந்த ஸூதரர்களும் மரகதர்களும் வந்து மங்கள் சபதங்களமைந்த நற்கவி களைப் பாடிப் பரதனைப் புகழ்ந்தனர். ஜாமங்களைத் தெரிவிக்கும் பேரிவாதயமும ஸவாணமயமான தண்டங்களால் அடக்கப்பட்டுப் பேரொலியுடன் ஒலித்தது. சங்குக்களும் பலவாக ஊதப்பட்டன. பலவாறான சபதங்களுையுடைய காஹலி முதலான வாதயங்களையும் வாசித்தனர். அந்த வாதயங்களின் தவணிகள் எல்லாம் ஒன்றாகக் கலந்து ஆகாயமெங்கும் பரந்து பரதனை யெழுப்பிச் சோகத்தினால் வருந்துகின்ற அந்த ராஜகுமாரனை மேலும் பெருஞ்சோகமுற்றுப் பரிதபிக்கச் செய்தன உடனே பரதன் விழித்து அந்தச் சபதத்தைக் கேட்டு 'நான் ராஜா அல்லேன். ராஜனைப் புகழ்வதுபோல எனனைப் புகழாதிருப்பீர்களாக' என்று மொழிந்து அதை மெல்லாம் நிறுத்தி, சதருகனை அழைத்து 'சதருகனா' கைகேயி உலகத்திற்குப் பெரிய அபகாரஞ் செய்தனள்; பார. தசரதம்ஹாராஜா துக்கங்கள் எல்லாவற்றையும்

1, 'தோ நாநஜீ முஹூராதரிம்' என்று மூலம் இதற்குக் சோவிந்தராஜா மூன்று விதமாகப் பொருள் கூறுகின்றனா அவற்றில முதலிரண்டு வாசியங்களால் இரண்டு விதம் கூறப்பட்டன மற்ற விதமாவது பரதனுடைய அபிஷேகத்திற்காக வலிஷ்டர் மங்கள் காரியங்களைச் செய்தாரென்பதே

எனமேல போகட்டுப போயினா. மஹானுபாவராகிய அந்த தாமபரபுவினுடைய இந்த ராஜயலக்ஷமியும் மன்ன வனுக்குப் பின்பு மூத்த குமாரனுக்குச் சேருந் தாமத நிலையே நிலைநின்றிருப்பது, அப்படிப்பட்டது இப்பொழுது ஜலத்தினிடையில் நடத்துகிறவனிலலாத ஓடம் போல அலைகின்றது. எவன் நம்மெல்லோராகும் மிகவும் பெரிய நாதனோ, அப்படிப்பட்ட ராமனையும் இந்த என் தாய் தாமதத்தைத் தவிர்த்து தானாகவே அரண்யத்திற்குத் தூரத்தினளே¹ என்றனன். இவ்வன்ம புலம்பி பாஜனைத் தப்பின பரதனைப் பார்த்து ஸதீகன் அனைவரும் மிக்க வருத்த முற்றுப் பெருங்குரல் பாய்ச்சிக் கதறினா. அந்தப் பரதன் அவ்வன்ம அழுதுகொண்டிருக்கையில், ராஜதாமங்களை அறிந்தவரும் பெருமபுக முடையவருமான வஸிஷ்டமாமுனிவா இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களில் தலைவரான தசரதமஹாராஜனது ஸபையுள் பரவேசித்தனா. ஸுவரணமயமாகி மிகவும் அழகு பெருந்திச சிறந்த ரதனங்களாலிழைக்கப்பட்டு ஸுதாமையென்னும் தேவஸபைபோல விளங்குகிற ராஜஸபையில் தாமஸவபாவராகிய ஸுமஹாஷி சிஷ்யகணங்களோடு பரவேசித்தனா. வேதங்களை யெல்லா முனாந்தவராகிய அம்முனிமன்னவா ஸுகமான பாய் பறப்பப் பெற்ற ஸவரணமயமான ஆஸனத்தில் உட்காரத்து நூதாக்களைப் பார்த்து 'தூதாக்களே! நீங்கள் விரைவாகச் சென்று அந்தணர்களையும் க்ஷத்ரியர்களையும் வைய்யர்களையும் மந்தரிகளையும் அந்தந்த இனத்தவர்களில் தலைவரையும் ராஜனுக்கு அந்தரங்கரான வேலைக்காரர்களோடு சதருக்கனையும் பெருமபுகழோனாகிய பரதனையும்¹ யுதாஜித்தையும் ஸுமந்தரனையும் மேலும் ராஜயத்தின் ஸ்ரித்தத்தை விமபுவா யாவா உளரோ அவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு வருவீர்களாக. நாம் எல்

1 விஜயனென்னும் மந்தரிக்கு யுதாஜித்தென்று மந்த்ரெரு பெயரென்று கோவந்தராஜர்.

‘லோருங் கலந்து ஸரமப்பட்டுச் செய்யவேண்டிய காரியம் ஒன்று உளதல்லவா?’ என்று ஆஜ்ஞாபித்தனா. அனந்தரம் அகத ஆஜ்ஞையின்படி ஜனங்களெல்லோரும் தந்தமது அதிகாரத்திற்குரியபடி ரதங்கள் மேலும் குதிரைகளமேலும் யானைகளமேலும் ஏறிவருகையில் அதனால் பெருந்தவனியொன்று உண்டாயிற்று பிறகு ஸபைக்கு வருகின்ற பரதனைப்பாராது பரஜைகள், தேவதைகள் தேவேந்தரனைக் கொண்டாடுவதுபோலும் முன்பு தசரதனைப் புகழுவதுபோலும் அவனைப் புகழ்ந்தனா. அப்பொழுது தியியெனகிற பெரிய மதஸ்யத்தோடும் நீயானையோடும் கூடிச் சிறிது டசையாத ஜலமுடையதாகி மணி சங்கு மன்றத்துன்று இவைகளோடு கூடி விளங்குகின்ற ஸமுதரத்தைச் சாராத் பெரு மடுவைப்போல் தசரத குமாரர்களான பரதசதருகனாகளோடும் வஸிஷ்டரோடும் ஸுமதநரன முதலானோர்களோடும் விளங்குகின்ற அசசபையானது முன்பு தசரதனிருந்த காலத்திற்போலவே மிகவும் பரகாசித்தது. எண்பத்தொன்றாவது ஸாககம் முற்றிற்று

 { பரதன் ராஜ்யத்தை அங்கீகரியாமல் பட்ட }
 ணகது ஜனங்களோடு ராமனிடம்
 போசப் புறப்படுதல்

புத்தியில் மிகுந்தவனாகிய பரதன் வஸிஷ்டர் முதலான பெரியோர்கள் நிறைந்து நியமத்துடன் கூடிய அகத ஸபையைப், பூணசந்தரன் பருஹஸபதி முதலான சிறந்த கரஹங்களோடு கூடின ராத்ரியைப்போல் ஸந்தோஷத்துடன் கண்டனன். அப்பொழுது மேனமைப்படுத்துகைக்குரிய ஸபிகாக்கள் ஸபையில் பரவேசித்து அவரவா கௌரவத்துக்குத் தகுந்தபடி ஆஸனங்களின்மேல் உட்கார்ந்திருக்கையில், அவர்களுடைய நத வஸ்த்ரங்களுடையவும் சந்தனம் முதலான பூச்

சுககளுடையவும் ஆபரணங்களுடையவும் காரதியினால் அமமேலான ஸபைமுழுமையும் விளங்கியது. அப்பொழுது அறிஞராகிய பெரியோர்கள் பரதாபிஷேகத்தைக் குறித்துக் குவியல்குவியலாக அவ்விடம் வந்து நிறைந்திருக்கையில் அந்த ஸபையிலும் அழகுபொருந்திச் சரத காலத்தில் பூரணசந்தரனுடன் விளங்குமராதரிபோல பரகாசித்தது. தாமங்களை யறிந்தவராகிய அந்தப் புரோஹிதர் நானுதேசத்தினின்றும் வந்த ராஜாக்களையும் பட்டணத்தில் தலைவரான பராஜகளையும் ¹ பரத்து மெதுவான வராததையுடன் பரத்தை நேரக்கி மொழிந்தனர் — 'என்னப்பனே' தசரதமஹாராஜன் ஸதய பரிபாலனமென்னும் தாமத்தைத் தவறாமல் நிறைவேற்ற முயன்று தனதானயங்களால் மிகவும் செழிப்புற்றதாகிய இப் பெரும் பூமியை உனக்குக் கொடுத்தது தான் ஸவாககத்திற்குச் சென்றான். அமமனவனபோலவே ஸதயத்தில் பரீதியுடையவனாகிய ராமனும் ஸதபுருஷர்களின் ஆசாரத்தை சினைத்து உதயமான சந்தரன் நிலாவை விட்டுப் பிரியாதிருப்பதுபோல தந்தையின் ஆஜனையைத் தவறாமல் அரண்யம் போயினன். உனதந்தையும் உன்பராதாவும் ² கண்டகங்களைப் போக்கி ஸுகத்தை விளைப்பதாகிய ராஜயத்தை உனக்குக் கொடுத்தனர் ஆகையால் மந்தரிகள் முதலிய அனைவரும் களிக்குமாறு நீ அதை அனுபவிப்பாயாக. சீகரத்தில் அபிஷேகஞ் செய்துகொள்வாய். வடதிசை ராஜாக்களும் மேற்றிசை ராஜாக்களும் கீழ்த்திசை ராஜாக்களும் ³ அபராத தேசத்து யவனர்களும் ஸமுதரத்தின் தீவிலுள்ள அரசர்களும் உனக்குக் கோடி கோடியாக

1. அவர்களைப் பார்த்தது அவர்களுடைய அனுமதிக்காக வென்றுணாக

2. கண்டகம்—சதரு

3. அபராத தேசத்து யவனர்கள்—அபராதமென்னும் தேசத்திலுள்ள துலகங்கள்

ரதனங்களைச் ¹ சுலகமாகக் கொண்டு வந்து கொடுப்பார்களாக' என்றனர் ² பரதனும் வஸிஷ்டரது வாகயத்தைக் கேட்டுச் சோகத்தில் மூழ்கி தாமிஷ்டனாகையால் மூத்தவனை அனுவாததிக்கவேண்டுமென னுரதாமததில்விருப்பமுற்று மனத்தினால் தமையனாகிய ராமனை ஸமரித்தனன் ³ ஹமஸததின் கண்டதவனிபோன்ற கண்டதவனியுடைய அபபரதன தான போகத்துக்குரிய யௌவனப்பருவத்திலிருப்பினும் ராஜ்யபோகத்தில் மனஞ்செல்லப்பெறாமல் தாமதகையே பாராட்டி ராமனை கினைத்துக் கண்ணீர்களால் வாரத்தை தழுதழக்கப்பெற்றுப் புலம்

1 சுலகம்-சுருகம், சுப்பம்

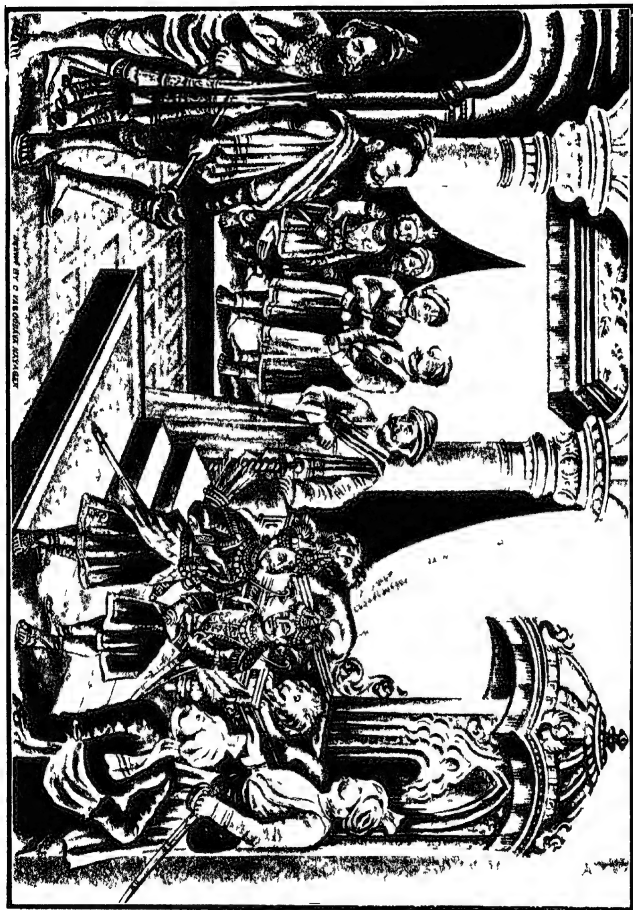
2 இதற்கு 'தம்' ருதவா ராவாவோ வாகயம் ஸோகோஹிபரிபலுத: 1 ஜகாம் பநஸா ராமந யாமஜ்ஞோ யாமகாங்க்ஷயா' என்று மூலம் (ததஸ்ருதவா) தாமாதாமங்களின் தாரதமயங்கள் தெரிந்தவராயினும் வஸிஷ்டர் அந்நனஞ் சென்ன வாரத்தையைக் கேட்டு (யாமஜ்ஞ:) பெரியோனை அனுவாததிக்க வேண்டுமென்கிற தாமந தெரிந்த பரதன (ஸோகோ-அஹிபரிபலுத:) சோகத்தால் மிகவும் அமிழத்தப்பட்டனை இப்பொழுது ஸாவஜ்ஞரும் அத்யத்வறிதருமான குருவும் தாபமெனும் வயாஜத்தினால் அதாமத்தையே சொன்னாரெயென்னுஞ் சோகத்தினால் நனகு அமிழத்தப்பட்டனை (யாமகாங்க்ஷயா) அதாமமான தன ராஜ்யாப்ஷேகத்தைக் கேட்ட பாபத்திற்கு பராயஸித்தமென்னும் புத்தியோடு, (மநஸா ராமம ஜகாம்) இப்படி ஆசாரயன சொன்ன வாரத்தையைக் கேட்ட பாபத்தை நீயே க்ஷமிக்கவேண்டுமென்று மனத்தினால் ராமனிடத்தில் பரபத்தி செய்தனன் (யாமகாங்க்ஷயா) ராஜ்யபரிபாலனரூப ஸாமானய தாமதத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான ராம கைங்காயமெனும் தாமத்தை ஆசைப்பட்டு இந்நனஞ் செய்தானென்று பொருள்

3. இதற்கு மூலம்—'ஸ வாக்ஷபகலபா வாசா கலஹம்ஸஸவரோ யுவா வல்லப ஸஹாய்யே ஜகாஹேச புரேஷிதம்' (வாக்ஷபகலபா) அதாமத்தை கினைத்தாவது ராமனை கினைத்தாவது கண்ணிருண்டாசப் பெற்றிருக்கை (கலஹம்ஸஸவர:) இதுவை அபிசிவேச வசேஷம் தோற்றுகிறது (யுவா) போககாலத்திலும் போகோபகரணமான ராஜ்யத்தை இழப்பதே யென்று ரிஷி வ்யப்புகிருர். (ஸஹாய்யே ஜகாஹே) 'கியமாதிகரம் ரஹஸி வோயயேத' என னும் கியமத்தையும் தவறினான் அதிகஞ்ஞானமான அதாமத்தைச் சொன்னாரென்று துக்கத்தில் மெய்யம் மறந்து ஏதாந்தமென்றும்

பிப புரோஹிதரை நிகதித்து மேலும் இங்கனஞ் சொல்லினன்.— ‘ப்ரஹ்மசர்யக தவரூமல் குருகுலவாஸம் அனுஷ்டிகது வேதாதயயனஞ் செய்தபின்பு ஸனாதகர் மமபெற்று வேதாததகனை யுணரது அதிற்சொல்லிய தாமங்களை அனுஷ்டிககுர தனமைபனாகிய ராமன்து ராஜ்யத்தை, சாஸதாததிறகுடபட்டு நடக்கவேண்டியவனாகிய எனனைப்போன்றவன் எவனதான் அபஹரிப்பான்? ¹ தசரதரிடத்தினின்று பிறந்தவன் தனது ஜயனுக்கு வரவேண்டிய ராஜ்யத்தை அபஹரிப்பானா? இந்த ராஜ்யம் ராமனுடையது. நானும் ராமனுடையவனே. இவ்விஷயத்தில் நீர் தாமதத்தையே சொல்லவேண்டும். மூத்

ஸபை யென்றும் விவேகஞ் செயப்பெற்றாமல் க்ரதித்தான். (புரோஹிதம் ஜடாஹே) இந்தக் குலத்திற்கு வரும் ஹிதகை, நீர் நனகு ஆலோசித்தீரென்று எடுத்தெறிந்தாற்போல க்ரதித்தானென்றபடி. (ஹூமய்யே) பலரும் ஒன்றுகூடி என்னொருவனுடைய ராமபார நதநாயத்தை ஏன் அழிகடிப் பாகக்கிறீர்களென்றான்

1 ‘ஃயம் டுஸரயாஜஜாதோ ஹவேத் ராஜ்யாபஹாரக:| ராஜ்யாஞ் சாஹஞ்ச ராமஸய யாமம் வகதுமிஹாஹவஸி’ என்று மூலம். (டுஸரயாஜஜாத:) ராமனைப்பிரிந்த உத்தரகூண்டத்திலேயே பராணன்களைத் தறந்த தசரதனது வயிற்றில் பிறந்தவன் (கயம் ராஜ்யாபஹாரகோ ஹவேத்) அவன் துறந்த ராஜ்யத்தை எப்படி அபஹரிப்பான்? ராமனைப் பிரிந்தமாதரத்தில் தசரதரைப்போல நான் பராணன்களை விடாமற்போயினும் அப்படிப்பட்ட தசரதரது வயிற்றில் பிறந்தமைக்கு ராமராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றுவேனா? என் ஸவருபத்தை ஆலோசிக்கினும் நான் ராஜ்யத்துக்குரியனலேனென்பது வெளியாகுமென்கிறான்—(ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸய) சேஷ வஸதுவைச் சேஷியாயிருப்பவன் காப்பாற்றவேண்டுமேமென்றி, அதை மறொரு சேஷவஸது காப்பாற்றக்கூடுமோ? அப்படி கூடுமாயின் நான் ராஜ்யத்தை ரக்ஷிப்பதுபோல ராஜ்யமும் எனனை ஏன் ரக்ஷிக்கக்கூடாது? ஆகையால் சேஷபூதனான சேஷமான ராஜ்யத்தை ரக்ஷிக்கத்தகாது. (யாமம்வகதுமிஹாஹவஸி) உலகத்தில் பெற்ற தகைகளையும் கிரகரித்து ராஜ்யஞ்செய்வா உளா. அவர்களைப்போல என்னை நினைக்

1038 பரத சதருகனாகள ஸபைக்கு வரது ராமலக்ஷ்ம
 னாகளைக் காட்டுக்கு அனுப்பினதைப்பற்றி வஸி
 ஷ்டர முதலானோரை நிரதிததல

தவ னும மேனமையுடையவ னும்தாமஸ்வபாவ னும திலீப
 நஹுஷாதி பூரவ ராஜாகளை நிகரத்தவ னும இப்படி
 ஸமஸதகுண ஸமருத்திபுடையவ னும கருதஸதகுலாலங்
 கார னுமாகிய ராமனே தசரதரைப்போல ராஜ்யம்
 பெறுதற்குரியவன். அசிஷ்டர்கள் செய்யத்தகுந்ததும்
 ஸவககாதகிறகுப் பொருந்தாததுமான இப்படிப்பட்ட
 பாபத்தைச் செயவேனாயின், நானொருவன் இஷுவாகு வம்
 சத்தின் முறைபைக கெடுத்த கொடுமபாவியாவே னன்
 னோ? எனதாயசெய்த இதழீசசெயலை நான் எள்ளளவும்
 அங்கீகரிக்கமாட்டேன். நான் இங்கிருந்தே புகக்கூடாத
 அரண்யத்திலிருக்கிற ஸ்ரீராகவனைக் கைகுவித்து நம்ஸ
 கரிககிறேன். நான் ராமனையே பின்னொடரந்து செல்
 வேன். புருஷஸரேஷ்டனாகிய அந்த ராமனே ராஜா
 வன்றி மறறெவரும் அல்லா ராமன் இந்த ராஜ்யத்திற்கு
 மாதரமே உரியவனென்பதில்லை, மூன்று லோகங்களுந்
 கும் அவன் ராஜ்யஞ் செய்வல்லவன். ஆகையால் இந்த
 ராஜ்யத்திற்கு நான்கிறி தும்உரியவன்லலேன்' எனறன்ன.
 இங்ஙனம் பரதன் சொன்ன தாமிஷ்டமான வராததை
 பைக்கேட்ட ஸபையிலுள்ளவர யாவரும் மிகவும் ஸந்தோ
 ஷித்து ராமனிடத்தில மனஞ்செல்லப்பெற்று ஆரத்தக்
 கண்ணீர் பெருக்கினார். மீளவும் பரதன் 'நான் பூஜ்ய

கவேண்டாம். இவ்விஷயத்தில் என் ஸவபாவத்தை அறிந்து 'ரக்ஷ
 னிவன் ரக்ஷபவஸ்துவி ி' எனனும தாமதத்தைச் சொல்லவேண்டுமே
 யன்றிச் சேஷவஸ்துவே மறறொரு சேஷவஸ்துவைக் காப்பாற்றக்
 கூடுமெனனும அதாமத்தைச் சொல்லவேண்டாம் (யாமம் வகது
 மிஹாஹவீ) ராமன் அரண்மனையில ராஜ்யத்துக்கரசனில
 னையே யெனனு மிவ்வளவுமாதரமே ஆலோசித்தீரன்றி அங்ஙனம்
 செய்தால் ராமனுக்குச் சேஷப்பட்ட என் ஸவஸூபம் நசித்துப்போ
 மென்று விசாரிக்காமற் போனீர். ஆகையால் இனி அங்ஙனஞ்
 சொல்லாமல் ராமன்குடியமெனனும தாமமே சொல்லவேண்டு
 மன்றி ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்யச் சொல்லத்தகாது.

னாகிய ராமனை எவ்வளவு வேண்டியும் அவனை வனத்தி
 னினறும் திருப்பி அழைத்துக்கொண்டு வர வல்லனாகே
 னாயின, பெருமைபொருந்திய லக்ஷ்மணனைப்போல நானும்
 அவவாணயத்திலேயே இருக்கப்போகிறேன். ஸத
 புருஷர்களும் குணங்களில் நிலைசிறந்தவர்களுமாகிய இந்த
 ஸபிகர்களின் கணமுன்னமே ராமனை வனத்தினின
 றும் திருப்பி அழைத்துக்கொண்டு வர எனனால் கூடிய
 வரையில் ஸமஸ்தோபாயங்களாலும் பரயதனஞ்செய்து
 பராக்கிறேன். ஆகையால் நீங்களெல்லோரும் எனனுடன்
 கூட்டவே வரவேண்டும். நான், முன்னமே வெட்டிக் கு
 வேலைசெய்ப்பவர்களையும் கூலிவேலைக்காரர்களையும் வழி
 மைச செவ்வைப்படுத்திக் காததிருக்கும்படி அனுப்பி
 யிருக்கிறேன். ஆகையால் இப்பொழுது நாம் பரயாண
 மாயப் புறப்பட்டுப்போகலாமென்றே எனக்குத் தோற்று
 கிறது' என்றான். தாமஸ்வபாவனாகிய பரதன் பரதா
 வினிடம் மிகுந்த பகதியுடன் இவ்வன்ம வஸிஷ்டாதி
 களைப்பார்த்து மொழிந்தது, ஆலோசனைகளில் தோந்த
 ஸுமந்தரன் அருங்கிருக்கக்கண்டு 'ஸுமந்தரனே! நீ
 எனதாஜனைஞாயின்படி எழுந்தருளென்று பரயாணமாயப்
 புறப்படவேண்டுமென்று ஆஜ்ஞாபித்து ஸைனயத்தை
 அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக' என்றான். ஸுமந்த
 ரனும் மஹானுபாவனாகிய பரதன் இவ்வன்ரு சொல்லக்
 கேட்டு மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்து தன கருத்தைப்
 பின்பென்று பரதன் அளித்த ஆஜ்ஞையைச் சேனையி
 லுள்ளவர்க்குத் தெரிவித்தான். அங்குள்ள பராஜ
 களும் ஸேனாதிபதிகளும் ராமனை அழைத்துக்கொண்டு
 வருவதற்காக பரயாணமாகும்படி ஸைனயத்திற்கு ஆஜ்
 னைஞ்செய்தானென்று செவியுற்று மிகுந்த ஸந்தோஷம்
 அடைந்தனர். பிறகு வீடுகள்தோறும் படைவீரர்களின்

பாரைகளெல்லோரும் ராமனிடம் போக பரயாணம்
 நேரிட்டதென்று தெரிந்து ஸந்தோஷத்துடன் தந்தமது
 பாததாக்களைக் கீரம் புறப்படுங்களென்று தவரைப்படுத்தினா.
 அந்த ஸேனாபதிகள், குதிரைகளும் வேகமுள்ள
 எருதுகள் பூட்டின வண்டிகளும் மிகக் வேகமுள்ள தோ
 களும் காலாட்களும் நிறைந்த ஸையம் முழுமையும்
 ஸீததமாகுப்படி ஆஜ்ஞாபித்தனா. பாதன ஸைய
 மெல்லாம் ஸீததமாயிருப்பது கண்டு குருவான வஸிஷ்ட
 ருடைய அனுமதிகராக அவரது ஸந்தானத்தில் 'ரத்த
 தை வேகமாகக் கொண்டுவருவாய்' என்று பக்கத்தி
 லிருக்கிற ஸுமந்தரனுக்கு ஆஜ்ஞாபித்தனன ஸுமந்த
 ரனும பாதனது ஆஜ்ஞையைச் சிரஸாவஹித்து ஸந்தோ
 ஷித்துச் சிறந்த குதிரைகள் பூட்டின ரத்ததைக்கொண்டு
 வந்தனன அப்பொழுது, ரகுவம்சத்திற் பிறந்தவனும
¹ அமோக தைய முடையவனும மஹா பரதாப முடைய
 வனும உறுதியும் உண்மையுமான பராகரம்முடையவனு
 மாகிய அப்பாதன, மிகவும் கம்பீரமான வாததைக்கீச
 சொல்லிமஹாரணயத்திலிருந் பெருமபுகழோ னுணதமை
 யனை ராமனை அருளபுரியச்செய்து அழைத்துக்கொண்டு
 வரமுயன்று ஸுமந்தரனைப் பாதது 'ஸுமந்தரனே! நீ
 கீரமாக எழுந்து ஸேனை தலைவரிடஞ் சென்று ஸைய
 யங்களைச் சித்தப்படுத்தச் சொல்வாயாக நான் உலகத்
 தின் க்ஷேமத்தை விரும்பி அரணயத்திலிருக்கின்ற அந்த
 ஸ்ரீராமனை அருளபுரியச்செய்து அழைத்துக்கொண்டு
 வர ஆவலுற்றிருக்கின்றேன்' என்றனன பாதன அவ
 ன்னம் கம்பீரமாக ஆஜ்ஞை செய்கையில் அந்த ஸுமந்த
 ரன தன் கருத்தெல்லாம் நிறைவேறப் பெற்றவனாகி
 பரஜைகளின் பரமுகர்களுக்கும் ஸேனாதயக்ஷர்களுக்கும்
 கணபாகளுக்கும் பாதனது ஆஜ்ஞையைத் தெரிவித்த
 னன. பிறகு வீடுகளதோறும் பராஹ்மண க்ஷத்ரிய

1. அமோகதையம்—அமோகமென்றால் வீணாகாததான் என்று
 பொருள். அதற்கைய தைய முடையவனென்க.

வைய்ய சூதராகள எல்லோரும் ஓட்டைகளமேலும் கோவேறு கழுதைகளமேலும் தோர்களமேலும் யானைகளமேலும் சிறந்த குதிரைகளமேலும் அவரவாக்குரிய படி ஏற்க்கொண்டு பரயாணமாய்ப்புறப்பட்டனா எண்பத்திரண்டாவது ஸாககம் முற்றிற்று.

{ பரதன ஸையனங்கனோடு புறப்பட்டுக் கூட
காந்தி தீர்த்தத்தில இளைப்பாறுதல் }

பிறகு பரதன மறறைநாள விடியற்காலத்தில் எழுந்திருந்து சிறந்த ரத்தத்தினமேல் ஏறிக்கொண்டு ராமனைப் பராக்குவகுஞ் ஹலத்தினால் சீகரமாகப் போயினன. மந்திரிகளும் புரோஹிதர்களும் அனைவரும் குதிரைகள் பூட்டப்பெற்று ஸூரய ரத்தத்தை நிகரத்த ரதங்களில் ஏறிக்கொண்டு அப்பரதனுக்கு முன்னே நடந்தனா பரதனது ஆஜனையின்படி ஸித்தஞ்செய்யப்பட்ட ஓண்பதினாயிரம் யானைகள், இக்ஷ்வாகு குலகுமாரனான பரதன போகையில், அவனைப் பினொருடாந்தன மிகவும் புகழ் பொருந்திய ராஜகுமாரனாகிய பரதன புறப்பட்டுப்போகையில், அவனைப் பினொருடாந்த அறுபதினாயிரம் தோகளும் பல ஆயுதங்களைத் தரித்தவர்களும் சிறந்த விலலாளிகளுமாகிய அறுபதினாயிரம் காலாட்களும் போயினா. ரகுவம்சத்திற பிறந்தவனும் ஸதயஸந்தனும் ஜிதேந்தரியனுமாகிய பரதன புறப்பட்டுப் போகையில் நூறாயிரங் குதிரைவீரர்கள் அவனைப் பின்பற்றிச்சென்றனா கைகேயியும் ஸுமீதரையும் மிகுந்த புகழுடைய கௌஸலையையும் ராமனை அழைத்துக்கொண்டுவரும்ஸந்தேஷத்தினால் மனன்குளிரப்பெற்று வேறுவேறுகூட சிறந்த வாஹனங்களில் ஏறிக்கொண்டு போயினா. (அவர்களில் கைகேயி தான் செய்த காரயத்திற்குப் பஸ்சாத்தாபம் அடைந்தவளாகி முந் தமுன்னம் நடந்தனள்.) பராஹ்மணக்ஷத்

ரிய வைஸ்யர்கள் அனைவரும் குவியல குவியலாக லக்ஷ
மணானேடு கூடிய ராமனைப் பாககுமபொருடடு மனக்
களிப்புறவராசி அந்த ராமனைப்பற்றின கதைகளையே
பேசிக் கொண்டு போயினா ¹ 'மேகம்போலகறுத்த நிற
முடையவனும நீண்ட புஜதண்டங்களமைந்தவனும நிலை
யான முயற்சியும் திடமான ஆஸ்ரிதாக்கூண வரகமும்
பொருந்தி உலகங்கடகெல்லாம சோகத்தைப் போக்குந
தன்மையனுமாகிய ராமனை எப்பொழுது பாப்போம்!
² ராமன் புலப்பட்டால் போதும் நாரததில் உதித்த
ஸூர்யன் உலகத்திலுள்ள இருட்டைமெல்லாம அழிப்

1. 'மேவஸ்யாமம் மஹாவாஹும ஸயிரஸததவ்ஜ, வரதம்
கடா ஈரக்ஷபாமஹே ராமம் ஜகதஸ்ரோகஸாயம்' என்ற மூலம்
(மேவஸ்யாமம்)மேசம்போல நூரஸதனயினும் அவனது ஸௌந்தர
யத்தை அனுபவிக்காமல் உபேக்ஷிக்கத் தரமுண்டெய்ய ¹ அடி
பட்டவனுக்கு மேகம்போல பாரத்தமாத்திலையே ஸமஸத ஸந
தாபங்களையும் போசகவல்லவன் (மஹாவாஹும) வரேதிக்கிப
போக்கி ஆஸ்ரிதாக்களுக்கு அந்த ஸௌந்தர பரஸதனை முரமுட
டாசக சொடுககவல்லவன் ஆனது பற்றியே 'ராமபிஷ்வரஸ்யாமம்
என்று ஸௌந்தரயத்தைச் சொல்லி 'ஸாஹஸதருஷ்யாஹணம்' என
று சதருசிரஸனஸாமாதயம் உடனே சொல்லப்பட்ட (ஸயிரஸத
த்வம்) தனதாஸ்ரிதாக்கள் தனக்கு பரதிகுலராயிருப்பினும் மனக்ஷலகக்
முருதவன் (ஜகதஸ்ரதம்) அந்தரங்கராலு மழிக்க முடியாத ஆஸ்ரித
ரக்ஷணவரத் முடையவன், (ராமங்கடா ஈரக்ஷபாமஹே) அவன் முகத்
தைடபாரச நேரினும் போதும், கைகேயிவாரததைக்களைக் கேட்டத
னாலுண்டான தாபங்களெல்லாம் விவருத்திடாகும் (ஜகதஸ்ரோச
நாஸம்) அவன் ஸமஸதலோகங்களுக்கும் சோகத்தைப் போக்குவ
னாயிருக்க நமக்குமாதரம் சோகம் எங்கிருந்துண்டாயிற்று? அவன்
ஸாவலோகங்களுடையவும் சோகத்தைப் போக்கும் ஸவபாவத்திற
கும் நமது சோகத்திற்கும் ஸம்பந்த மில்லையே நமக்கு எப்படி சோக
முண்டாயிற்றென்று கருத்து

2. 'ஜஷ்ட ஏவஹிநஸ்ரோகம்பநேஷயத்நாவவ' என்றமூலம்
(ஜஷ்டஏவ) பார்த்த மாதரத்திலேயே நமமைப் பாரத்த மரதஸ

பதுபோல அவன் புலப்பட்டவுடனே நமது சோகத்தை யெல்லாம் போகவல்லவன்' என்று இவ்வாறு அருக ரத்து ஜனங்களை ராமனைக் குறித்த அழகான கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டும் மனக்களிப்புறந்து ஒருவாக்கொருவா ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டும் சென்றார்கள் மேலும் எவ்வெவா ஸ்ரீ ராமனுக்கு அன்பர்களோ அவர்களெல்லோருப் வாதத்காரரும் பட்டணத்து ஜனங்கள் அனைவரும் ராமனைப்பற்றி ஸந்தோஷமுற்றுப் போயினா பின்னும் பதமராகம் முதலான ரதனங்களைச் சாணை பிடிப்பவர்களும் கம்பேலையில் கைதோரத குயவர்களும் நெசவுவேலைக்காரர்களும் மயிலிறகினால் குடை விசிறி முதலியன செய்பவர்களும் மம்பத்தினால் கடடைகளை அறுத்துப் பிழைப்பவர்களும் தந்தச் சுவா முதலியவற்றிற்கு மெருகிடுபவர்களும் மாம மணீ முதலியவற்றில் தொலை செய்பவர்களும் தந்த வேலைக்காரர்களும் ஸன்னகாரை வேலை செய்வோர்களும் சந்தனம் முதலான வாஸனாதரவங்களை வற்று ஜீவிப்பவர்களும் மிகுந்த புகழுடைய தங்க வேலைக்காரர்களும் கம்பளம் முதலியவற்றைத் தோயத்து அழுக்கெடுப்பவர்களும் எண்ணெய் தேயத்து ஸனஞ் செய்பவர்களும் உடம்பைப் பிடித்து நோ

மிதம் பண்ணுவேண்டிய அவநியமில்லை நமக்க கடைக்கண்களால் சடாக்கித் து இனியதொரு டேசுப பேசவேண்டிய அவநியமுமில்லை நாமும் ஒரு பரியதனஞ் செய்ப வேண்டிய அவநியமில்லை. அவன் தூரத்தில புலப்படினும் போகும் நமது சோகங்களெல்லாம் தொலையும். இதற்கு தருஷ்டாதம்—(தமஸஸாவஸ்ய லோகஸ்ய ஸமுஜ்யந்ஸிவ ஹஸகரஃ) தூரத்திலுதித்த ஸ்ராயன் ஸமஸத்தலோகங்களுடையவும் இருட்டைப் போக்குவதுபோல ராமன் தூரத்தில புலப்பட்ட மாதரத்திலேயே நமது சோகாதகாரங்களை யெல்லாம் பேக்குவானென்று கருத்து

யைத தீரப்பவர்களும் வைதயாகளும் வீடுகளில் அகில முதலான வாஸஸைப்புகை யீடுபவர்களும் பலவகை மத யஞ் செய்பவர்களும் துணி வெளுப்பவர்களும் தையற்காரர்களும் கராமங்களிலும் இடைச்சேரிகளிலும் உள்ள தலைவர்களும் வேஷங்கட்டியாடி ஜீவிப்பவர்களும் வரஸ்தரீகளும் செம்படவர்களும் ராமனைப் பாக்கும்பொருட்புபரதனைப் பின்சென்று போயினா யோகநிஷ்டர்களும் வேதவித்துக்களும் ஸதாசாரமுள்ளவர்களும் மாகிய பராஹ்மணாகள ஆயிரமாயிரமரக மாட்டுவண்டிகளில் ஏறிப் பரதன போகும்பொழுது பின் சென்றனா. இங்ஙனம் அவர்கள் எல்லோரும் நனகு அலங்காரஞ் செய்து நிரமலமான வஸ்துக்களை உடுத்திச் செஞ்சுந் தனதகை மேனிமுழுமையும் பூசிப் பலவகை வாஹனங் ளின்மேல் ஏறி மெதுவாகப் பரதனைப் பின்சென்று போயினா. ஸேனையிலுள்ளவா யாவரும் மயிறகூச்சலுண்டாகும்படி மனக்களிப்புறவராகி பராதாவினி டத்தில் பரீதியால் அவனை அகழ்த்துக்கொண்டு வரப் போகும் கைகேயி குமாராகிய பரதனைப் பின் சென்றனா அவர்கள், தோ பலர்க்கு குதிரை யானை முதலான வாஹனங்களமேல் ஏறி வெகுதூரம் போயினா. அங்ஙனம் போய் ராமனது நண்பனும் வீரனுமாகிய குஹ்ந பந்துஜனங்கள் சூழப்பெற்று மனஞ்சுக்கத்துடன் அங்குள்ள தேசத்தைப் பரிபாலித்துக்கொண்டு வாஸஞ் செய்கிற ஸநுநக்பேரபுரத்தின் ஸமீபத்திலுள்ள கங்கா கங்கையச சோரத்தனா பரதனைப் பின் செல்கிற அந்த ஸைனயமானது சகரவரக பக்ஷிகளால் அலங்கறிககப் பட்ட கங்கையின் கரையைச் சோரது அங்கே இழிந்தது பேச வல்லொகிய பரதன தன பின்னேவந்த ஸைன்யத்தையும் அழகிய ஜலத்தோடுகூட விளங்குகிற அக்கங்

கையையும் பார்த்து மந்திரிகள் எல்லோரையும் கோக்கி 'அவ்வா அபிபராயத்தினபடி என ஸ்னையத்தை யெல்லாம் அவகவகே இறக்குவீர்களாக. இப்பொழுது இறகு இளைப்பாறி நாளைத்தினம் இறந்தியைத் தாண்டு வோம் மேலும், நான் நதியுள்ளேயிழிந்து, ஸ்வாககஞ் சென்ற மஹாராஜருக்கு, அவரது ஊரத்தவதேஹ ஸ்னையத்தினப்பொருட்டு ஜலதரப்பணஞ்செய்ய விரும்புகின்றேன்' என்றனன் அவன் அவனனம் சொல்லுகையில் மந்திரிகள் அப்படியேயென்று மனஆக்கமுற்றுத் தந்தமது இஷ்டப்படி வேறு வேறாக அந்த ஸ்னையகளுக்கெல்லாம் விதித்தனை ஏற்படுத்தினர். பாதன மஹா நதியாகியகங்கையின்கரையில் அந்தந்தஜா தியவஸதை முதலிய பலவிதமான ஏற்பாடுகளைச் செய்து டேரா முதலான பரிசுவகனோடு விளங்குமாறு ஸ்னையை இறக்கி மஹா ஸுபாவனாகிய ராமனைத் திருப்பி அழைத்துவரும் விஷயத்தை ஆலோசித்துக்கொண்டே அங்கிருந்தனை. எண்பத்து மூன்றாவது ஸாககம் முற்றிற்று

◆◆◆பாதனுக்கு குஹன அதிதிபூஜை செய்தல்◆◆◆

அனந்தரம் கங்காநதியின் ஓரத்தில் இழிந்திருக்கிற ஸ்னையைப் பார்த்து ¹ நிஷாதாதிபதியாகிய குஹன பரபரப்புற்றுத் தன்படுத்துக்களைக்கோக்கி 'இங்கு ஸமுதரம் போல மிகவும் பரந்து இப்பெரும் ஸ்னைய புலப்படுகின்றதே. இதை எவ்வளவு தூரம் பார்த்தபோதிலும் இதன் முடிவு மனத்திலும் கீணக்க முடியாதிருக்கின்றது. தூரப்புகியாகிய பாதன தன் தாயசெய்தது போதாதென்று தானும் ராமனைப் பாதிக்கவந்தனை; இது நிச்சயம். ரதத்தில் இஷுவாகு வமசத்திற்குப் பரம்பரையாக ஏற்பட்டதும் பெரிய உருவமுடையதுமாகிய கோவிதாதவஜம் இதோ புலப்படுகின்றதே.

இரதப் பரதன் நமது செம்படவாகளைப் பரதன்மாவது செய்வான், அல்லது நம்மெல்லோரையும் கொன்றாவது விடுவான் அல்லது இக்கைகேயி குமாரன், ராஜாவா கைக்குரிபவனுசிப் ராமன் திருமபி வருவானாயின் தனக்கு ராஜயலக்ஷமி நிலைக்காதென்று நினைத்தும், அது அவனுக்கு எவ்விதத்திலும்பெற அஸாதயமாய்த் தனக்கே முழுமையும் நிலைநிற்க வேண்டுமென்று விருமபியும், அதற்காக, நத்தை ராஜயத்தினின்றும் துரத்திவிடுகையில் ஸஹாயஸம்பத்தியின்றித் தூரப்பலனாகித் தசரத குமாரனாகையால் தனக்குத் தாயாதியுமான ராமனைக் கொல்லவேண்டுமென்று வருகின்றனன். 'ஆனால் உனக்கு என்' என்கிறீர்களோ? தசரத குமாரனுசிப் ராமன் எனக்கு பரபுவம் நண்பவனுமாயிருப்பவன். ஆகையால் ராமனது பரயோஜனத்தை விருமபி நீங்கள் எல்லோரும் ஸித்தப்பபட்டுக் கங்காதீர்த்தில் கெட்டியாக சிலைபெற்றிருக்கவேண்டும் நம் செம்படவர்களெல்லோரும் கங்கா நதியில் குறுக்காக ஸையனங்களோடுகூடி மாமஸங்களையும் காய் கிழங்குகளையும் ஆஹாரஞ் செய்துகொண்டு காததிருப்பிராகளாக ஐரநூறு ஓடங்களை ஸித்தப்படுத்திக்கொண்டு ஓடம் ஓவ்வொன்றுக்கு யுத்தஸநநாஹ முற்ற வயதுள்ள செம்படவர்கள் நூறுபேர வீதம் காததுக்கொண்டிருப்பிராகளாக' என்று ஆஜ்ஞாபித்தனன். மேலும், அந்தக் குஹன் 'பரதன் ராமனிடத்தில் கொடுங்கருத்திலலாமல் மனக்களிப்புறநிருப்பானாயின், அப்பொழுது அவனுடைய இரத ஸையனமானது ஸங்கமாக இக்கங்காநதியைத் தாண்டிமாக. அப்படி இல்லையாயின், இவனைக் கொல்லவேண்டும்' என்றனன். அந்த வேடா தலைவனுன் குஹன் பட்டுவஸதரம் முதலியவற்றையும் மதஸங்களையும் மிருக மாமஸங்களையும் தேன்களையும் காணிக்கையாகக் கொண்டு பரதனை எதிரகொண்டு

சென்றன பிறகு பரதாபசரலியும் வணக்கமுடைய வலமாகிய ஸுமந்தரன், அங்ஙனம் குஹன் வருவது கண்டு வணக்கத்துடன் பரதனைப் பார்த்து 'இதோ வருகின்றான் பார இவன் இவனுள்ள வேடங்களுக்குப் பரபு, அனேகமாயிரம் பந்துக்களால் சூழப்பட்டவன் இவன் இததண்டகாரணம் ஸஞ்சாரத்தில் வல்லமையுடையவன், வயதுசென்றவன், உன் பரதாவாகிய ராமனுக்கு நண்பனுமாயிருப்பவன் கருதஸதகுலாலங்காரகனே! குஹனென்னும் பேருடைய இவ வேடாதலைவன் இப்படிப்பட்டவனாகையால் இவன் உன்னைப் பாரக்கத்தகும் ஆனதுபற்றி இவனுக்கு நீ தாஸனங் கொடுப்பாயாக, நமது ராம லக்ஷ்மணர்கள் எங்கிருக்கிறார்களோ அது இவனுக்கு நிஸஸாயமமாகத் தெருநதிருக்கும்' என்றன. ஸுமந்தரன் சொன்ன ஆகத சுபவராததையைக் கேட்டுப் பரதன் 'சீகரமாக என்னைக் குஹன் பாரக்கவரலாம்' என்றன குஹன் அனுஜைஞ் பெற்று ஸந்தஷ்டனாகிப் பந்துக்களால் சூழப்பட்ட வந்து பரதனைப் பார்த்து வணங்கி 'இததேசம் என வீட்டுப் புறக்கடைத் தோட்டம்போலவே! நீ வருவது தெரியாமையால் நாங்கள் எல்லோரும் மோசம் போயினம் அது எங்களுக்குத் தெரிந்திருக்குமாயின் எதிரகொண்டு வருவது முதலிய செயயவேண்டிய மாயாதைக்கீச செயதிருட்போம் நீ உன் ஸொந்த காலரகளான எங்கள் வீட்டில் இருந்துபோக வேண்டுமென்று நாங்கள் எல்லோரும் வேண்டுகின்றனம் எமது வேடங்கள் கிழங்கு களையும் காய்களையும் பச்சை மாமஸங்களையும் உலரந்த மாமஸங்களையும் தினைமுதலான பலவித வனம் தானயங்களையும் ஸீதகஞ் செயதிருக்கின்றனா இந்த ஸையம் முழுவதும் எனது இருப்பிடம் வந்து ஸுகமாகப் புசித்து இன்றிரவு முழுமையும் வஸீத்திருக்கவேண்டுமென்று பராததிக்கின்றனன் ஆகையால் நீ விரும்பின படி யெல்லாம் நாங்கள் செயய, காணுவித¹ காமங்களால்

பூஜிக்கப்பட்டு நாளையதினம் ஸனையத்துடன் புறப்பட
பெ போகலாம்' என்றனன் என்பதது நானகாவது
ஸாககம் முற்றிற்று.

குஹனே பரதனுக்கு நல்லவாரத்தை சொல்லுதல்

வேடா தலைவனாகிய குஹன இவ்நன்ம சொல்லுகை
யில், மிகவும் அறிவுடையோனாகிய பரதன அந்தக் குஹ
னேப்பாரத்து, யுக் த்களும் பரயோஜனங்களும் அமைந
திருக்குமாறு மறுமொழி கூறினன் — 'எனது ஐயனாகிய
ராமனது நண்பனே! நீ ஒருவனே அளவிடக்கூடாத
என்னுடைய இவ்வளவு ஸனையத்துக்கும் பூஜைகள்
செய்ய விரும்புகின்றாயே! அப்படி செயவேண்டுமென்று
மேனமேலும் நீ விரும்புவது, 'ராதரத்தினாலேயே எனக்
குப் பூஜைகளெல்லாம் செயதார்போலவே ஆயிற்று'
என்றனன் மஹாஜேஷஸன்யாகையால் கம்பீரனாக அப்
பொழுது ஸந்தோஷப் பெருக்கினால் மிக்க ஸ்ரீயுடன்
விளங்குகின்ற பரதன் வேடாதலைவனைக் குறித்து அவ
நன்ம மேலானமொழியைக் கூறி, மீளவும் வேடா தலை
வனான அவனைப்பாரத்து 'குஹனே! பரதவாஜாஸரமத்
திறகு எவ்வழியால் போயேன?' இததேசம் மிகவும்
புக அரிகாயிருக்கின்றது. மேலும் நன்கையச சோ
ந்த இவ்வோடையைத் தாண்டிவதும் கஷ்டம் என்ற
னன் அரண்ய வாஸியாகையால் அரண்ய ஸஞ்சாரத்
தில் வல்லவனாகிய குஹனும் சிறந்த அறிவுடையோ
னான ராஜகுமாரனது வாரததையைக் கேட்டுக் கைக்
ளைக் குவித்து 'ராஜகுமாரா! பெருமபுகமுடையவனே!
எமது செம்படவர்கள் விலலைத் தரித்து மிக்க மனவூக்
கத்துடன் உன் பின்னே வருகின்றனர். நானும் உன்
னைப் பின்பற்றி வருகின்றனன். ஆகையால் மராககத்
தைக் குறித்து நீ சிந்திக்கவேண்டாம் மமது ராமன

எவாகும் துககத்தை வினாகும்படியான கராயத்தைச் செயயமாட்டான மற்றும், எப்படிப்பட்ட கராயத்தையும் அனயாஸமாகச் செய்யுந் திறமையுடைவன அப்படிப்பட்ட ராமனுக்குக் கெடுதியைச் செய்ய நினைத்து நீ போகிருயல்லையே! உன்னுடன் வந்திருக்கிற இவ்வளவு பெரும் ஸேனையைப் பராகவும் எனக்குக் கொஞ்சம் ஸந்தேஹம் உண்டாகின்றது ராமனைப் பராக்கிறதற்கு மாதரமே போவாயின், இவ்வளவு ஸேனையே ஸேனையுடையதல்லையே' என்றனை பரதன் ஆகாயம்போல அழுகற்றவனாகையால் இவ்வளவு மொழிசின்ற குஹனைப் பார்த்து அவன் அவ்வளவு வினாவுதற்குச் சிறிதும் கோபமின்றி, மெதுவான வாகயத்துடன் 'ராமனுக்குக் கெடுதியை நினைப்பவனென்று உனக்கு ஸந்தேஹமுங்கூட உண்டாக நேரத்தா! நீ சங்கக்கிற கஷ்டம் எந்தக்காலத்தில் உண்டாகுமோ, அப்படிப்பட்ட கஷ்டகாலம் உண்டாகாதிருக்குமாக, தம்பிதமையனுக்கு தரோஹம் செய்யும்படியான கொடுமை உண்டாவது கலிகாலத்தினன்றோ? ஆகையால் என்னைக்குறித்து நீ ஸந்தேஹப் படத்தக்கதன்று ஏனென்றால்—ரகு குலாலங்காரானாகிய அந்த ராமன் எனக்குப் பெரிய தமையன். ஆகையால் அவன் எனக்குத் தகையைப்போலவே பாவிக்கத் தகுந்தவன் குஹனே! அரண்மனையில் வஸிக்கின்ற அக்கக் காகுதகனை ராமனைத் திருப்பி அழைத்துக்கொண்டு வருவதற்காகப் போகின்றனை ஆகையால் வேறுவிதமாக நீ நினைக்கலாகாது நான் உனக்கு ஸதயமாகச் சொல்லுகிறேன்' என்றனை அந்தக் குஹன் இவ்வண்ணம் பரதன் சொன்ன வாரதையைக் கேட்டு முகத்தெளியப்பெற்றுப் பெரும் ஸந்தேஹத்துடன் மீளவும் பரதனைப் பார்த்து ஒரு பரயதன்முமின்றித் தானாகவே வந்த ராஜ்யத்தையும் துறக்க விரும்புகின்றாயே! நீ எவ்வளவு தாமஸவபாவனோ? உன்னைப் போன்ற தன்யனை இப்புவனியில் எங்கும் இதுவகையில் நான் பராக்கவில்லை. நீ, வயஸனத்தில் அகப்பட்ட

ராமனைத் திருப்பிக்கொண்டு வந்து ஸுகமாயிருக்கச்
செய்ய விரும்புகிறாயாகையால் உன கீர்த்தி ஸார்வத்
மாக ஸமஸ்த லோகங்களிலும் வயாபிதது விளங்கும்'
என்றனன். அப்பொழுது குஹன் இங்ஙனம் வாரத்தை
சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே ஸூரியன் காரதி
குறையப்பெற்று அஸ்தமித்தனன். பிறகு ராதரியும்
நெருங்கியது குஹனால் மனக்களிப்புறுமபடி மிகவும்
புகழ்ப்பெற்ற அரதச் செல்வக்குமாரனாகிய பரதன்
ஸேனையை அரதநத இடங்களில் இறக்கச் சதருகன்
னும் தானுமாகப் படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டான்.
பரதன் காப்பையாவாய முடையவனாகையால் துக்கத்
திற்கு எவ்வளவும் தகாதவன், மஹாதைய முடைய
வன், சோகத்தை விளைக்கும்படியான பாபம் ஏதுஞ்
செய்யாத தாமபுத்கியுடையவன் இப்படிப்பட்டவனாயி
னும் அவனுக்கு ஸஹிக்கமுடியாததும் வாயாற்சொல்லக்
கூடாததும் நெஞ்சால் நினைக்கக்கூடாததுமான ராம
னைக் குறித்த சிந்தையாகிற அப்படிப்பட்ட சோகம்
ஸமபவீத ததல்லவா! ஸமீபத்திலுள்ள அரண்யம்நெருப்பு
பற்றி எரிகையில் அததீரினால் எரிக்கப்பட்ட வருஷத்
தை, அதன் பொருதில் அந்நி மறைவாகப்பற்றி மேன
மேலும் தபிக்கச் செய்வது போல, சிந்தையென்னுந் தீயி
னால் எரிக்கப்பட்ட பூப் பரிதபிக்கின்ற பரதனைச் சோகாகனி
யானது மேனமேலும் பரிதபித்து வருந்தச்செய்தது.
ஸூரியகிரணங்களால் உருக்கப்பட்ட இமயமலையினி
னும் பனிநீர் பெருகுவதுபோல, பரதனது ஸகலாவய
வங்களினினதும் சோகாக்கினியால் புழுக்ககீர் பெருகலா
யிற்று. கைகேயியின் மகனாகிய பரதனை அத்துயர்
மென்னும் பெருமலை அழுத்தி விட்டது. அத்துயர்

மேனும் பாவத்திற்கு இடைவிடாது நடக்கும்¹ ராமசிக
தையே குகைகளில் வெடித்துக் கிடக்கிற கல்குவியல
களும், பெருமூச்சுகளே பறபல தாதுகளும், இதரி
யங்கள் தந்தம் கரையங்களில் செல்லாதிருத்தலே மரக
கூட்டங்களும், மேனமேலும் வளரந்து வருகின்ற சோக
மும் ஆயாஸமும் மனோவபாதியுமே சிகரங்களும், மதி
மயக்கங்களே அளவிறந்த ஜகதுகளும், ஸந்தாபமே
ஒஷதிகளும் மூங்கில்களுமாயின புருஷசிகாமணியாகிய
அப்பரதன் மிக்க மனக்கலக்கமுற்றுப் பெருமூச்செறிந்து
பாஜனையுந் தப்பி இவ்நன்ம மிகுந்த ஆபத்தில் ஆழ
ந்து மனக்கவலையால் வருந்தி, கூட்டத்தினின்றும் பிரிந்த
வருஷபம்போல பரிதபிக்கிருந்தானன்றிச் சிறிதும்
மனக்கவலை தீரப் பெறவில்லை. மஹானுபாவனாகிய பா
தன் பரிவாரங்களோடு ராமனையே சிந்தித்துக்கொண்
டிருக்கையில், குஹன் வந்து அவனுடன் கலந்தான்.
பிறகு குஹனும் பரதனது நிலைமையைக் கண்டு மிக்க
மனவருத்தமுற்று ராமனைக் குறித்த வராததைக்களைச்
சொல்லி அப்பரதனை ஸமாதானப்படுத்தினான் என்பத
தைந்தாவது ஸாககம் முற்றிற்று

1 தயானைகள் இடைவிடாதிருக்கையால் உடைந்து சிதறின
கல்குவியலாகவும் சைசால் முதலிய அவயவங்கள் தந்தமது வடாபா
ரங்களேச் செய்யாமல் ஓடந்திருக்கையால் வருஷங்களாகவும், சோ
கங்களே மேனமேலும் வளரத் தந்திரமாயிருக்கையால் திடமுள்ள
சிகரங்களாகவும், மோஹங்கள் பரண்பயத்தை வளைக்கையால் சுரு
ஜங்களாகவும், ஸந்தாடங்கள் புகக்கூடாதிருக்கையால் மூங்கில
புதர்களாகவும், இவற்றோடு கூடிய சோகம் பொறுக்கமுடியாமல்
பெரும்பாசமாயிருக்கையால் மஹாபாவதமாகவும் ரூபித்கப்பட்டன.

—●—●—●— { குஹன, ராமனைக் குறித்து லக்ஷ்மணன்
துன்புற்றபு புலம்பினதைப் பரதனிடம்
கூறுதல் }.

1 அனந்தராம வனத்தில் நிதயவாஸஞ் செய்பவனாகிய குஹன, அளவிடவொண்ணாக மஹிமைபொருந்திய பரதனைப் பார்த்து, மஹாநுபாவனாகிய லக்ஷ்மணனுக்குத் கமைமயரிடத்திலுள்ள பகதியாகிற ரல்லஸவபாவத்தைச் சொல்லத் தொடங்கி 'அண்ணனைக் காக்கும் பொருட்டு வில்லையும் பாணத்தையும் கரித்துக் கண்கொட்டாமல் விழித்துக்கொண்டிருக்குங் குணவந்தனாகிய லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து நான் 'ரகுலத்திற்கு மனக்களிப்பை விளைக்கும் மஹாநுபாவனே' லக்ஷ்மண! இதோ உனக்காகப் படுக்கை ஸுகமாக ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றது நீ இதன்மேல் ஸுகமாகப் படுத்துக்கொண்டு ஸரமந்தீரப் பெறுவாயாக தாமஸ்வபாவனே! இதோ இருக்கின்ற நாங்கள் எல்லோரும் துக்கத்தை அனுபவிக்கத் தகுந்தவர்களே நீயோ ஸுகத்திற்கே உரியவனாகையால் ஸுகமாகப் படுத்து நிதரை செய்வாயாக அந்த ராமனைக் காப்பதற்கு நாங்களெல்லோரும் விழித்துக்கொண்டிருக்கின்றனம் இப்புவனியில் ராமனைக் காட்டிலும் இனியவன் எனக்கு எவனும்

1 'ஆசுசுக்ஷேய ஸத்ஸாவம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மநஃ | ஹரதாயாபரமேயாப ஸுஹோ மஹந் ஹோசரஃ' (அய) பரதன் ஐ அபிபராயந தெரிந்தபின், அல்லது—பரதனைத் தேற்றின பின் (லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மநஃ) ஸமுத்தத்தைக் கையால் அளக்க முடிவற்றன (ஸத்ஸாவம்) 'வாலயாத பரஹுதி ஸுஸக்ஷயஃ' என்று தமையனை அணுவாதத்திற்குக்குமேலான ஸவபாவத்தை (ஆசுசுக்ஷே) சொல்லினான் இதனால்—பகவதவிஷயோபதேசத்திற்குப் புதியவா பழைவரென்னும் பேதமில்லை சொல்லுவா ரெல்லோரும் குருக்களே, ஆதரமுள்ளவரெல்லோரும் ஸ்ரீரோதாக்களே யென்று தெரிவினந்த (ஆசுசுக்ஷே) சிறிது சொல்லினான், லக்ஷ்மணனது ஸதபா

இலலை ஆகையால் நீ ராமனுக்காக மன ஆகங்கொண்டு வருந்தி விழித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டிய அவர்யமில்லை உன்னெதிரில் நான் இது விஷயத்தில் அபத்தம் சொல்வேனோ? இந்த ராமனது அனுகரஹத்தினாலேயே, நான் இவ்வுலகத்தில் பெருமபுகழையும் பரலோகஸாதனமான தாமததையும் மேலும் நயாயப்படி நோத்தனாதிகளையும் பெற விரும்புகின்றேன் ஆனதுபற்றி நான் விலலை தரித்துப் பந்துக்களெல்லாருடன் கூடி, ஸீதையுந் தானுமாகப் படுத்தி விதரை செய்கின்ற எனதருமைத் தோழனாகிய ராமனைக் காதலுக்கொண்டிருக்கின்றனன் நான் எப்போதும் அரண்யத்தில் திரிபவனாகையால் இவ்வரண்யத்தில் எனக்குத் தெரியாதது ஒன்றும் இல்லை. நாங்கள் சதுரங்கஸையம் வந்து போராடினும் அதைப் பொறுத்தெதிராகவல்லோம்' என்றனன். மஹானுபாவனாகிய லக்ஷ்மணன் தாமததிலேயே மனஞ்சென்றவனாகையால் நாங்கள் சொன்னதைக் கேட்டு எங்குள்ளோரையும் கலவரத்தை சொல்லி ஸமாதானப்படுத்தி இங்ஙனம் மொழிந்தனன் - 'தசரத மஹாராஜா வயிற்றில் பிறந்த ராமன் ஸீதையோடு கூட நிலத்தில் படுத்திருக்கையில், என பரணன்களைத் தரித்திருப்பதே எனக்குக் கஷ்டமாயிருக்கின்றது? அன்றியும் மறறை ஸுகங்கள் தானும் எப்படி எனக்குப் பொருந்தும்? ஆகையால் நான் எப்படி படுத்துறங்குவேன்? குஹனே! எவன் தேவாஸுராத்ரிஸகல் பூதங்களாலும் யுத்தத்தில் எதிரிட வொண்ணாத

வததை வாயால் சொல்லக்கூடுமான வரையிலுமே சொன்னானைறி அசுரஞ்சையால் முழுமையும் சொல்லவல்லே டென்று பொருள் (அஹோ மஹநோசம்) வனத்திலுள்ளவருக்கங்களின் தாரதமயங்களை மாதரமறிந்தவன், இவனுடைய டாவத்தை அறிந்திவன் அல்லது ராமவீரஹத்தால் ஒரு புதரில் புருந்திருந்தனை, அந்த தேசத்திலுள்ளவா வரக்கண்டு வெளிப்பறப்பட்டு வந்தானென்படி.

சூரத்தனமையுடையவனே, அப்படிப்பட்ட மஹாபரா
கரமசாலியாகிய ராமன இப்பொழுது ஸீதையுடன்
கூடப் புறநடுக்கையில் படுத்திருக்கின்றன, பா.
தசரதா பெருந்தவன்கள் செய்து பறபல வரதங்களை
நடத்தி அனேக யாகப்பின்பு பண்ணி இவ்வனம் பறபல
வருத்தவர்களால் இப்பிள்ளையைப் பெற்றனா இவனொரு
வனே தந்தையைப்போல ஸமஸ்த லக்ஷணங்களும்
அமைந்தவன் இவன் அரண்மனை வந்த பின்பு, இனி
மஹாராஜா வெகுநாள் ஜீவித்திரா. இனிச சீகரத
திலேயே பூமி விதவையாகப் போகின்றது. இது நிச்ச
யம் அப்பா! இச்சமயம் அந்தப்பூர ஸதீர்கள் பெருங்
சூலுடன் புலம்பி அலுப்புகுற ஓயந்து போயிருப்பாரா
கள் ராஜமாளிகையும் ஒலி ஓயந்து நிர்ஸபதமாயிருக்க
குமென எண்ணுகின்றேன் கௌஸல்யையும் மன்ன
வரும் என தன்னையும் இன்னும் ஜீவித்திருப்பாராகளே
ன்று நினைக்கவில்லை ஒருநாள் ஜீவித்திருப்பாராகளா
யின, இன்றிரவு மாதரமே ஜீவித்திருப்பாராகள் என
தாயான ஸ்மிதரை இரண்டாறு குமாரனாகிய சதருக்
னனைப் பற்றி ஜீவித்திருப்பினும், இவளீரனைப்பெற்ற
மாதாவின் கௌஸல்யை மாதரம் இவளைப் பிரிந்த
வருத்தத்தினால் நாசமடைவது தவறாது விஞ்சிப்போ
யிற்று விஞ்சிப்போயிற்று எல்லா மபாழாய விட்டது.
என தந்தை தசரத மஹாராஜா ராஜ்யத்தில் ராமனுக்
குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யாமையால் தன கருத்து
நடேறப்பெறாமலே நாசமடைகின்றாரே. தந்தை மஹா
ராஜா மரணமடையும்பொழுது அவருக்கு அந்தந்த
காலங்களில் ஸமஸ்த ஸமஸ்காரங்களை நடத்துகிற பரத
சதருக்னதீயர்களானரே¹ கருதாரத்திகள் (எம் தந
தை மரணமடையும்படியான காலம் வரப்பெற்று மரண
மடைகையில், அவருக்கு பரேத காரியங்களில் செய்ய
செய்யவேண்டிய ஸமஸ்காரங்களைச் செய்பவானரே

1 பரயோஜனங் கைகூடப்பெற்றவா.

கவினையராயினா) எம் தந்தையின் ராஜதானியாகிய அயோத்யை மிகவும் அழகான நாகரிகத்தி னீதிகளும் நன்கு பகுத்து ஏற்படுத்தப்பட்ட ராஜ மராகங்களும் அமைந்து தனிகளாகின்ற மேடைகளும் தேவாலயங்களும் ராஜாக்களின் உபபரிக்கைகளும் விளங்கப்பெற்று மேலான வஸ்துகள எவ்வெவை உண்டோ அவையெல்லாம் சிறைந்து ரமணீயமாயிருக்கும். மேலும் அதில யானைகளும் குதிரைகளும் தேரங்களும் சிறைந்து வரதய தவனிகளின் பாதிதவனி யெழப பெற்றிருக்கும் பின்பு அநநகரத்தில் ஸமஸக மங்கலங்களும் சிரமபி ஜனங்களெல்லாரும் துஷ்டிபும புஷ்டிபும உண்டாகப்பெற்று சிறைந்து விளங்குவார்கள் அங்குத தேரட்டங்களும் ராஜாக்களின் உதயானங்களும் எங்கும் சிறைநதிருக்கும் அதில் ஜனங்கள் குவிபலகூடி என்றும் ஓயாமல் பல உதஸவங்களை நடத்திக்கொண்டிருப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட அநநகரத்தில் இன்புறவர்களான நே வாழ்வார்கள் நான்கள் இரதப்பதினான்கு ஸமவதஸரங்களென்னுங் கெடுவைக கடத்தின் பின்பு வன வாஸ பரதிஜனையைத் தீர்த்து க்ஷேமமாயிருக்கின்ற ராமனோடு கூட ஸுகமாக அயோத்யைமரகரம் போய்ச் சேருங் காலமும் நேருங்கொலோ? என்றுரைத்துப் புலம்பின்ன மிகவும் மஹானுபாவனாகிய அந்த ராஜகுமாரன் சின்று கொண்டே இவ்வனம் புலம்பிக்கொண்டிருக்கையிற்றானே அவவிரவு கடந்து சென்றது. அநந்த ரம நன்றாகப் பொழுது விடிந்து ஸூரியனும் சிரமலமாகப் புறப்படுகையில் அவவிருவரும் இக்கங்காரத்திக்குறையிலேயே ஜடைகளைத் தரித்துக் கொண்டனர். பிறகு நான் அவர்களை ஸுகமாகக் கங்கையைத் தாண்டிவித்தனன். மிகுந்த பலமுடையவர்களும் மேலான கஜ ராஜத்தை நிகரத்தவர்களும் பகைவரைப் பறக்கச் செய்பவர்களாகிய அந்த ராம லக்ஷ்மணர்கள் இருவரும் ஜடைகள் தரித்து மரவுரிகளை உடுத்துச் சிறந்த

1057. பரதன் 'இறுகுணமரத்தினகீழ் ஸீதையும ராம
லக்ஷ்மணராகளும் படுத்துக்கொண்டார்கள்' என்று
குறைய சொல்லக் கேட்டு மூர்த்தி அடைதல்.

பாணங்களையும் வில்லையும் கத்தியையும் பிடித்து மிக்க மனலுக்கத்தூடன் நாரபுறமும் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு ஸீதையுடன் கூடிப் போயினா. எண்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

— — — — —

 { குஹன பரதனுக்கு ராமன ஜலாஹாரஞ் செயது வீதையுடன் இங்குணமரத்தின் கீழ்ப்படுத்திருந்தது முதலான வருத தாரதங்களைக் கூறுதல். }

குஹன 'ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஜடைகளைத் தரித்து அரணயம் போயினா' என்று மிகவும் அபரியமான வார்த்தையைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், பரதன கேட்டு ராமன அங்ஙனம் ஜடைகள் தரித்துப் போனது பற்றித் தன கருத்தின்படி திருமபி வருவானோ மாட்டானோ வென்று அவ்வபரியங்கேட்ட அந்தக் கண்ணத்திலேயே அந்த இடத்திலேயே பெருஞ் சிந்தையில் ஆழ்ந்தனன். அதிஸாகுமாரனும் மஹாபலமுடையவனும் சிங்கத்தின் தோள்போன்ற தோள்களும் திரண்டுருண்டு நீண்ட புஜத்தண்டங்களும் செந்தாமரைமலர்போல அகன்ற முகிய கண்களும் விளங்கப்பெற்று இளம்பருவம் பெருந்திப் பராக் இனியனுமாகிய பரதன் சிறிதுநேரம் தெளிந்திருந்து மனத்தில வருத்தம் மீதாரப் பெற்றுப் பொறுக்கமுடியாமல் மாவெட்டியால் மிகவும் அடிக்கப்பட்ட யானையைப்போல திடீரென்று தரையில் வீழ்ந்தனன். அருகிலிருந்த சதருகனன் அவ்வவஸ்தையிலிருக்கிற பரதனை அணைத்துச் சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு மதிமயங்கிப் பெருங்குரலுடன் அழத்தொடங்கினான் அனந்தரம் பர்த்தாவையிழந்த வயஸனத்தினால் வருந்தி முகம் வாடி உபவாஸத்தினால் இளைத்திருக்கிற பரதனது தாய்மரங்களனைவரும் அவ்விடம் வந்தனா. அவர்களும்

கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டே, தரையில் வீழ்ந்திருக்கிற பரதனைச் சுற்றிக்கொண்டனா. அவர்களில் கௌஸலையைமாதரம் மனவருத்தத்துடன் பரதனருகிற சென்று அவனைக் கட்டிக்கொண்டனள். கனறினிடத்தில் மிகுந்த பரிதியுடைய பசு தன கன்றுக்குட்டியைப்போலவும் தமது அருமைக் குமாரனைப்போலவும்¹ தபஸவினியாகிய கௌஸலையை பரதனை அணைத்துச் சோகத்தின மிகுதியால் பரிதப்பித்துக் கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டே இவனை நோக்கி இங்ஙனம் வினாவினாள் — ‘மகனே! உனதேஹத்தை ராமவிரஹமெனும் வயாதி எதாயினும் பாதியாதிருக்கின்றதா? இப்பொழுது ராஜவம்சத்திலுள்ள எம்மெல்லோருடைய வாழ்வும் உன்னதீனமாகவே யிருக்கின்றது. குழந்தாய்! ராமன் தன தம்பியோடு அரண்யம் போயினன். தசரதமஹாராஜரும் மாணம் அடைந்தனா. ஆகையால் நீ ஒருவனே எங்கெல்லோராகும் திகழு ‘உன முகத்தில் தையததைப்பாராதாயினும் ராமன் கிருமபி வரமாட்டானா?’ எனனும் ஆசையுடன் உன்னைப் பார்த்துப் பிழைத்திருக்கின்றனா. மகனே! லக்ஷ்மணனைக் குறித்தாவது, போயும் வந்தும் என வயிற்றில் ஒருவனேயாகப் பிறந்து இப்பொழுது பாரையுற தானுமாக அரண்யம் போயிருக்கிற என குமாரனாகிய ராமனைக் குறித்தாவது உனக்கு எவராயினும் அபரிய வராததைப்பைக் கேட்பித்தார்களா எனா? என்று வினாவினா மஹாயஸஸவியாகிய அப்பரதன் முஹூர்த்த காலங்கழித்து முடிச்சை தெளிந்து ரோதனஞ் செய்துகொண்டே கௌஸலையைப்பார்த்து, ‘தாயே! நீ சொன்னது ஒன்றும் இல்லை’ என்று ஸமாதானப்படுத்திக் குஹனைப் பார்த்து, ‘குஹனே! என பராதாவான ராமன் ராதரி எங்கிருந்தனா? ஸீதாதேவி எங்கிருந்தனா? லக்ஷ்மணன் எங்கிருந்தனா? அன்றியே எதைப்புகித்து எங்குப் படுத்தி திரைபோ

1. தபஸவினி-தவமுடைய, அல்லது சோகத்தினால் வருந்தி இருப்பதற்கு மன இரக்கத்திற்கிடமான.

யினா? இவையெல்லாம் எனக்குச் சொல்வாய்' எனறான். வேடாதலைவனாகிய அந்தக் குறையும் ராமவருத்தநாதத்தைச் சொல்லும்படியான பாக்யம் கோரத்தேயென்று ஸந்தோஷித்துத் தனக்கு பரியனும் ஹிதனுமாகிய ராமன் தன்னிடத்திற்கு அதிதியாய் வருகையில் அவனுக்குத்தான் எப்படி உபசாராதிகள் செய்தானோ, ராமன் ஏதேது நடந்தினோ அதையெல்லாம் பரதனுக்குச் சொல்ல முயன்று 'தான் ராமபோஜனத்திற்காகப் பலவகை அன்னங்களையும் பக்ஷயங்களையும் பலவகைப் பழங்களையும் மேலும் ¹ சோஷ்ய லேஹபாதிகள் பலவற்றையும் ஸித்தஞ்செய்து கொண்டுபோய் ஸமாபித்தான். தானஞ் செய்யவேண்டுமேயன்றிப் பெற்றுக்கொள்ள லாகரதெனனும் ஷுத்திரிய தாமதத்தை நீனைத்து ராமன் அவைகளில் ஒன்றையும் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை ஸத்ய பராகரமனாகிய அந்த ராமன் அதையெல்லாம் என்னையே எடுத்துக்கொண்டு போகும்படி ஆஜனைச் செய்தான். ராஜனே! அம்மஹானுபாவன் எம்மைநோக்கி 'நண்பனே! ஷுத்திரியர்களான எங்களுக்கு எப்பொழுதும் ² பரதிகரஹிப்பது கூடாது. எப்பொழுதும் தானம் மாதரமே தகும் என்றுரைத்து ஸமாதானப்படுத்தினான் பெரும் புகழனாகிய ராமன் லக்ஷ்மணன் கொண்டு வந்து கொடுத்த ஜலத்தைப் பருகி ஸீதையுந் தானுமாக அன்றிரவு உபவாஸமிருந்தான் அனந்தரம் அப்போது ராமன் பருகி மிகுந்த ஜலத்தை லக்ஷ்மணனும் பாணஞ் செய்தான். ³ அம்முயவரும் வாக்கு வியமத்துடன் மனலூக கவகொண்டு ⁴ ஸந்தயாவந்தனஞ் செய்தனர். அதற்குப்

1. சோஷ்யம் உருஞ்சிச் சாப்பிடத் தக்கவை லேஹம் நக்கிச் சாப்பிடத் தக்கவை.

2. பரதிகரஹிப்பது-தானம் வாங்கிக் கொள்வது.

3. முயவருமென்கையால் வீணைக்கும் ஸந்தயா ஸமயத்தில தயான ஜபாதிகள் உண்டென்று தெரிகின்றது

4. முன்பு 'ததநீரோத்தராஸநமஸ ஸநீயாமநவாஸ்ய பநீ சிமாம், ஜலமேவாடிடே ஹோஜயம் லக்ஷ்மணேநாஹுதம் ஸவ்யம்

பிறகு லக்ஷ்மணன் தானே சீகரமாகச் சென்று தாப்பங்களைக் கொண்டு வந்து நன்றாகப் பரப்பி ராமனுக்காக ஸ்கமான படுக்கை ஏற்படுத்தினான். ராமனும் ஸீதையும் அழகியதான் அந்தப் படுக்கையில் சயனித்திருந்தனர். லக்ஷ்மணன் ராமனது பாதங்களைத் தானே அலம்பி ஸீதைக்கு ஜலங்கொண்டு வந்து கொடுத்துப் பாதங்களை அலம்பிக்கொள்ளச் செய்து பிறகு அப்புறம் சென்று தூரத்தில் காத்துக்கொண்டிருந்தான். ராமன் ஸீதை இருவரும் அன்றிரவு படுத்திருந்த அவ்விருகுண மரத்தடி இதுவே. அந்தப்புற படுக்கையும் இதுவே பரதபஞ்சிய லக்ஷ்மணன் நாண்டி படாதிருக்கும் பொருட்டு விரல்களுக்கும் உள்ளங்கைக்கும் கவசந்தரித்து, பாணம் நிறைந்திருக்கிற இரண்டு அம்பறத்தூணிகளையும் தோளின் பின்புறத்தில் கடடி, ஒரு பெரிய விலலை நானேறிட்டுக் கையில் பிடித்துக் கண்ணிமை கொட்டாமல் ராமனைச் சுற்றிக் காப்பாகத் திரிந்துகொண்டிருந்தான். பிறகு நான் அப்பொழுது ராமன் நிதரை செய்து கொண்டிருக்கையில் லக்ஷ்மணன் என்ன செய்துவிடுவானோவென்று சங்கித்து மேலான பாணங்களையும் விலலையும் தரித்து லக்ஷ்மணன் போன இடங்களெல்லாம் அடிதோறும் அவனைப் பின்பிட்டுச் சென்று என்படுத்துக்களும் தனுஸைப் பிடித்துச் சோமபலினி என்னைச் சூழ்ந்திருக்க,

என்று முதலில் ஸந்தயாவந்தனாடு செய்து பிறகு ஜலத்தைப் பாணஞ் செய்ததாகச் சொல்லியிருக்க இங்கு மாற்றிச் சொல்லுவதெப்படியெனில்—முன்பு சொன்னதே கரமம். இங்கு குஹன் கொண்டுவந்த அன்னத்தை ராமன் புசித்தவிலலை யென்றபோது மற்றதைப் புசித்தானென்று பரஸகதி வருகையில், அதைப்பற்றி முதலில் ஜலபானத்தைச் சொல்லிப் பிறகு ஸந்தயாவந்தனாடு சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் தோஷமில்லை யென்றறிக.

மஹேந்தரனைப்போன்ற ராமனைப் பரிபாலித்துக் கொண
டிருந்தனன். என்பததேழாவது ஸாககம் முற்றிற்று.

—

பரதன் இங்குணமரத்தினடியில் வீதை
யின ஆபரணத்தினின்றும் இறைந்த பொன்
பொடிகளையும், அவனது பட்டி வஸத்
ரங்குளின் நூலிழைகளையும் பாரத்
தச சோகித்தலும், ஸ்ரீராமபி
ரானுக்கு நோந்த துபைத்தை
கீனைத்துப் புலம்புதலும்

பரதன் தானும் மகதரிகளுமாகக் குஹன் சொன்ன
வாரத்தைக்கூறியெல்லாம நனருக்க கேட்டு அவவின்குண
மரத்தினடியிற் சென்று ராமன் சயனித்திருந்த படுக்கை
யைப் பார்த்துத் தாயமாகள் அனைவரையும் பார்த்து
மொழிந்தனன் — ‘இங்கு மஹானுபாவஞ்சிய ராமன் சய
னித்தனன் இவ்விடத்தில் அவன் படுத்திருந்தமை
யாலக்லைந்திருக்கிறது மஹாபாக்யம் பொருந்திய இக்ஷ
வாகு வம்சத்தில் பிறந்தவரும் மஹாபாக்யசாலியும் புத்
தியிற் சிறந்தவருமாகிய தசரத மஹாராஜரது வயிற்றில்
பிறந்த ராமன் தரையில் படுத்து கிதரை செய்யத் தகா
தவன். விலையுயர்ந்த வஸதரங்களை அடியில் விரித்து
மேலே சிறந்தமான தோலகளை அமைத்து மெத்தென்ற
பஞ்ச சயனங்களில் படுத்திருந்த புருஷஸ்ரேஷ்டனாகிய
ராமன் இப்பொழுது பூமியின்மேல் எப்படி படுக்கின்ற
னன்? விமானங்கள் போன்ற உப்பரிகைகளுடைய மாளி
கைகளின் மேற்புறங்களிலும், வலபியென்று சொல்லப்
படுகிற மேலமாளிகைகளிலும், பொன் வெள்ளிகளால்
இயற்றப்பட்ட தரையுடையவைகளும் பலவகைப் புஷ்
பங்களைத் தூவி அறபுதமாயிருப்பவைகளும் சந்தனஞ்ஞ
தூபங்களிட்டு நன்கு அலங்காரஞ் செய்ப்பட்டவை
களும் வெளுத்த மேகம்பேரல் பரகாசித்துக் கொண்டி
ருப்பவைகளும் குவியல்குவியலாய்க் கிளிகள் குலாவுத்
தல இனியவைகளும் ஜீவஜீவென்று குளிரத்திருப்பவை

கனம் அததர புலகு பன்னீர குங்குமப்பூ பச்சைக் கற
 பூரம் முதலான வாஸனையுடையவைகளும் பொன்னுலெ
 டிக்கப்பட்ட சுவருடையவைகளும் மேரு பாவதம்போல
 விளக்கமுற்றவைகளுமான உப்பரிகைகளிலும் பகைவ
 ரை அடக்கும் பராகரமசாலியாகிய அம்மஹானுபாவன
 படுத்திருந்தது, கீதங்களும் அதை அனுஸரித்த வீணை
 வாதயங்களும் முழங்க, இங்குமங்கும நடந்து செல
 கின்ற பரிசாரிகைகளின் கைவளை தோளவளை தண்டை
 அரைநாண்மால் முதலான ஆபரணதவனிகள் மே
 லெழ, மேலான மத்தளங்களின் ஒலி மீதூர, காலத்தில்
 ஸூதமாகத் தவற்திகள் பலரும் பெருமைக்கு உரிய கதய
 பரபந்தங்களையும் துதிகளையும் பாடித் தொழ, அவை
 களைச் செவியுற்றுத் துயிலுணர்ந்த பரந்தபனாகிய எம்
 மையன இவ்விடத்தில் புலப்படுக்கையில் படுத்திருந்தா
 னென்பது நம்பத்தகுந்ததன்று. இது எனக்கு உண்மை
 யாயத் தோற்றவில்லை. எனமனம் மயக்கமுறுகின்றதோ?
 அல்லது இதெல்லாம் ஸவபனமென்றே எனக்குத் தோ
 றறுகிறது. இல்லையாயின் ஒருகாலும் நேரக்கூடாதவை
 எப்படி நேரும்? அன்றியும், ராமனைப்போன்றவனுக்கு
 இப்படியும் ஸம்பவிகுமா? தசரதம்ஹாராஜரது வயிற்
 றில் பிறந்த ராமனும் வெறுந்தரையில் படுக்க நேரத்
 தே! ஆகையால் காலத்தைக்காட்டிலும் தெய்வம் சிறந்
 ததெனக்கூடாது காலமே மேலானதென்று தோற்று
 கிறது. இது சிஜம். விதேஹராஜன் திருமகளும் தச
 ரத சகரவாததியின் மருமகளும் இனிய காட்சியுடையவ
 ளும் ராமனுக்கு பரணனைக்காட்டிலும் பரியையுமாகிய
 ஸீதாதேவியும் அவவண்ணம் தரையில் படுத்தனளே!
 இதோ எனது ஐயன் படுத்தப் படுக்கை. எம்மையன
 புரண்டு திரும்பின் இடம் இது. இவ்விடம் கடினமா
 யிருக்கையால் சரீரத்தை இப்படியப்படி திருப்பும்
 பொழுது இப்படுக்கையிலுள்ள தாப்பங்களெல்லாம்

கலைதிருக்கினறன. ¹ மேலான இப்படுகையில் ஸீதை வழி நடந்துவந்த ஆயாஸத்தினால் ஆபரணங்களைக் கழற ருமலே படுத்தாளென்று நினைக்கின்றனன ஆனது பற்றியே ஆங்காங்கு அவளது பொன்னாபரணங்களி னின்று இறைந்த தங்கத்துகள்கள பற்றியிருக்கின்றன. அப்பொழுது ஸீதையின் மேல் பட்டாடை இறகு வைத் திருந்ததென்று ஸபஷ்டமாகத் தெரியவருகின்றது. ஆனதுபற்றியே ஆங்காங்குப் பட்டுநூலிழைகள் ஒட் டிக்கொண்டு விளங்குகின்றன மன இரக்கத்தை விஹைககுத் தசையிலிருக்கின்ற அந்த ஸீதை பாததாவே தெய்வமென்றிருப்பவளாகையால் தான் இளமபருவ முடையவளும் ஸுகுமாரையுமாயிருந்தும் இப்படிப்பட்ட புல படுக்கையில் படுத்து வருத்த மறியா திருக்கின்றனள். இதனால் பதிவரதைகளுக்குக் கணவனுடன் பதிப்பது எப்படிப்பட்டதாயினும் ஸுகமாகவே யிருக்குமென்று நினைக்கின்றேன். ராமன பாரையேயோடு கூட அராதன போல இப்படிப்பட்ட புல படுக்கையில் என நிமித்தமா கப் படுத்தானல்லவா? ஆ! ஐயோ! நான் மன இரக்க யில்லாதவனாயிருக்கின்றேன் ராமன சகரவாததிகளின் வம்சத்தில் பிறந்தவன்; ஸமஸதலோகங்களாலும் கொ ண்டாடப்பட்டவன்; ஸமஸதலோகங்களுக்கும் மனக் களிப்பை விளைவிப்பவன், கருரெய்தலபோன்ற அழகான கருநிறமுடையவன், செந்தாமரைபோல சிவந்த கண் களுடையவன், பராக்ஷப் பதினாயிரங் கண்கள் வேண்டிப் படி இனிய காட்சியுடையவன் இப்படி ஜனமத்தினு லுங் குணங்களாலும் பராஜைகளை ரஞ்ஜிப்பிக் குத் தன் மையாலும் ஸாமுதரிக லக்ஷணங்களாலும் ராஜ்யத் திற்கு உரியவனாகிய அந்த ரகுநல்லங்காரான ஸுகத் தை அனுபவிக் கத் தகுந்தவனேயன்றித் துக்கத்திற்குச்

1. புற்படுக்கையை மேலானபடுக்கையென்பது எப்படி யெனில் பர்த் தாவுடன் கலந்து படுக்கும் படுக்கையாகையால் புலப்படுக்கையாயினும் அவளுக்கு அது மேலாகத் தோற்றினமை பற்றிச் சொல்லுகிறது.

1 தும தஞ்சைவனல்லன. அப்படிப்பட்ட ராமன ஸுகத்
 தை விளைவிப்பதும் ஓப்பிலலாததுமான அப்படிப்பட்ட
 ராஜ்யத்தைத் துறந்து வெறுததையில் எப்படி பதித்
 திருந்தனன்? மஹானுபாவனும் சுப லக்ஷணங்களமைந்
 தவனுமாகிய லக்ஷ்மணன் தமையனாகிய ராமனை இப்ப
 டிப்பட்ட ஸங்கட காலத்தில் கைவிடாமல் பின் செல்கின்
 றனன்; ஆகையால் அவனன்றோ தனயன்! ஸீதையும்
 பாததாவைப் பின்னொடர்ந்து அரண்யஞ் சென்றாளா
 கையால் அவளும் பரயோஜனம் கைகூடப்பெற்றவளா
 யினள். நாமெல்லோரும் அம்மஹானுபாவனைப் பிரிந்
 திருக்கின்றனம். அவன் நம்மைக் கைப்பற்றுவானோ
 மாட்டானோவென்று ஸந்தேஹமாயிருக்கின்றது. தச்சா
 தன் ஸவாககத்திற்குப்பேராய ராமனும் அரண்யமபோ
 கையில், இப்பூயி ஓட்டுகிறவனிலலாத ஓடம்போல பர
 தான் நாயகனிலலாமல் பாழடைந்தாற்போல எனக்குத்
 தோற்றுகின்றது. இப்படி ராஜ்யமெல்லாம் அநாயகமா
 யிருப்பினும் எந்தப் பகைமன்னவனும் ராமனது புஜ
 பலத்தினால் காககப்பட்டிருக்கின்ற இந்தப் பூயியை
 அவன் அரண்யத்திலிருந்த போதிலும் கைப்பற்றுவ
 தற்குமனத்திலுங்கூட நினைக்கமாட்டான். இப்பொழுது
 அயோதயைமதிள காப்பவரினறிக குலமஸ்தானங்களுக்
 கேற்ற காப்புமில்லாதிருக்கின்றது, இதினான குதிரை
 களும் யானைகளும் அவைகளைப் பாதுகாக்கும் வேலைக்
 காரர்களெல்லோரும் ராமனிடத்தில் மனஞ்சென்றிருப்
 பதால் கட்டுத்தறியில் கட்டுவாரிலலாமல் அலைகின்றன,
 பட்டணத்து வாசல்களெல்லாம் கதவு மூடப் பெருதிருக்
 கின்றன; ஆனதுபற்றிப் பெ அப்பட்டணம் தஞ்சை காப்
 பினறிக கருவிகள் குறையப்பெற்று பலமெல்லாம் ராம
 னைப் பிரிந்தமையால் வறுததமுற்று வெளியில் காப்ப
 வா சுற்றிக் காததிருக்கவும் பெருமல் தூததசை
 யடைந்திருப்பினும் பகை மன்னவர்கள் ராம பயத்தி
 னால் விஷங் கலந்த பகையங்களைப்போல கைப்பற்ற
 னா. நான் இது முதலாக

நித்யமும் கரய கிழங்குகளை ஆஹாரஞ் செய்து ஜடைகள் தரித்து மரவுரி உடுத்து வெறுந்தரையிலோ, அல்லது புற்களைப் பரப்பியோ படுக்கப்போகின்றன. மேலும், ராமன் செய்த பரதிஜனையை அவனுக்கில்லாத படி நான் எடுத்துக்கொண்டு ராமனுக்காக இதுவரையில் சென்றதுபோக இனி அவன் இருக்கவேண்டிய கடைசி காலம் வரையில் ஸுகமாக வனவாஸஞ் செய்யப் போகின்றன. இப்படி செய்வதனால் ராமனது பரதிஜனையும் பெரியதாகாது. என பராதாவான் ராமனுக்காக நான் அரண்ய வாஸஞ் செய்கையில் சதருகனன் எனனை அனுஸரித்துக் கூட இருப்பான். பூஜயனாகிய ராமன் லக்ஷ்மணனோடு கூட அயோதயையைப் பரிபாலித்து வருவானாக. அயோதயையில் பராஹ்மணர்கள் ராமனுக்கு அபிஷேகம் நடத்துவார்களாக. எனது இஷ்ட தேவதைகள் நான் விரும்பின இவ்விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவார்களா? நான் தலைவணக்கி நமஸ்காரஞ்செய்து பறபல விதங்களால் அருள்புரியச் செய்யினும் அருள்புரியானாயின, அப்பொழுது நான் ராமனிருக்கும் காலம் முழுமையும் வனத்தில் வஸித்து அவனை அனுஸரித்தேயிருக்கப் போகின்றன. தம்பியும் தாஸனுமாகிய எனனை இந்த ¹ அனுஸரணமாதரத்திற்காவது ராமன் உபேக்ஷிக்கமாட்டான்' என்று புலம்பலுற்று வருந்தினன். என்பதத்தெட்டாவது ஸாககம் முற்றற்று.

 பரதன் கங்காததியைத் தாண்டிப் பரத்
 வாஜாஸ்ரமத்திற்குப் போதல்

ரகுலகுமாரனாகிய பரதன் அன்றிரவெல்லாம் அதக் கங்கையின் கரையிலேயே இருந்து விடியற்காலத்தில் எழுந்திருந்து சதருகனைப் பார்த்து 'சதருகனா! எழுந்திரு. இன்னும் படுத்திருக்கிறாயென? சீகரமாக வேடா

தலைவனான குஹனை அழைத்து வருவாயாக. உனக்கு நனமை உண்டாகுமாக. அவன நம் ஸைனயத்தை இந்நதியைக் கடக்கச் செய்வான்' எனறனன். அவனால இவனும் எழுப்பப்பட்ட தம்பியாகிய சத்ருகன்னும் ¹ 'நான் நீ நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற அபபெரியோனை யே சிந்தித்து விழித்துக்கொண்டே யிருக்கின்றனன், நூங்கவிலலை' எனறனன். அநதப் புருஷஸ்ரேஷ்டாக னிருவரும் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே குஹன பரதனைப் பாரக்கத் தகுந்த வேளை அறிந்து உளளே புகுந்து அவனைப் பாரத்துக் கைக்களைக் குவித்து 'கருதஸ்த குலாலங்காரணே! இனறிரவு ² நதிதீரத்தில ஸுகமாக வஸித்திருந்தாயல்லவா? உனக்கும் உன ஸைனயத்திற்கும் முழுவதும் ஆரோக்யமா?' என்று வினாவினன். ராமனிடத்தில் மனஞ்சென்ற பரதன், குஹன ஸனேஹத்துடன் சொன்ன அவ்வாரததையைக் கேட்டு அவனைப் பாரத்து 'வேடா தலைவனே' என்க றுக்கு ராதரி ஸுகமாகவே இருந்தது. இதுவே யன்றி வேண்டிய பூஜைகளெல்லாம் உனனால் நன்கு நடந்தன. உனது செம்படவர்கள் ஓடங்கள் பலவற்றைக் கொண்டுவந்து நாங்கள் இக்கங்கா நதியைத் தாண்டிப் படி செய்யவேண்டும்' எனறனன். அநநதரம் குஹன், பரதன் தவரையுடன் செய்த ஆஜனஞையைக் கேட்டு மீள்வும தனப்பட்டனத்தில் புகுந்து தனபநதுக்களைப் பாரத்து 'விழித்துக்கொள்ளுங்கள். எழுந்திருங்கள். உங்களுக்கு எப்போதும் சுபம் உண்டாகுமாக. ஓடங்களை இழுத

1. இஃகு அபபெரியோனென்கிறது ராமனை. இதனால் சரம்பாவ ஸிஷ்டனாயிருப்பவனுக்கு பரதம்பாவத்தில் அபிஷேகம் தனது சேஷியின் தருபதிகமாகவேயென்று தெரிகின்றது. சரம்பர்வஸிஷ்டை—பாகவதாபிமானத்திலொதுங்குகை. ப்ரதம் பர்வம்—பகவதவிஷயம்.

² நதிக்கரையில்.

துக்கொண்டு வாருங்கள். பரதாதிகளை ஆற்றைத் தாண்டு விப்போம்' எனறனன். அவன் அங்ஙனஞ் சொல்ல, ராஜரஜனையாகையால் அவர்கள் எழுந்த வேகமாகச் சென்று நார்புறங்களில் எல்லாத் துறைகளினின்றும் ஐந்தாறு ஓடங்களைக் கொண்டு வந்தனர். அவ் வோடங்களேயன்றி ஸவஸ்திகமென்பபடுகிற ராஜாஹ்மான ஓடங்களையும் இழுத்துக்கொண்டு வந்தனர். இந்த ஸவஸ்திக ஓடங்களில் நான்கு மூலைகளிலும் பெருமணிகள் கடடியிருக்கும். இவைகளில் பலகைகளால் சுவர்களும் அவற்றில் உரியபடிச் சாளரங்களும் ஏற்பட்டிருக்கையால் வேண்டிய வளவு காற்று வீசிக்கொண்டிருக்கும் மேலும், அவை இருமபாணிகளிடமிடத் திடமாக நிருமிக்கப் பட்டிருப்பவை. மற்றும், அவை பதாகைகளால் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும். பிறகு ஸவஸ்திகமென்பபடும் அவ்வோடங்களில் மிகவும் அழகாய் விளங்குகின்ற ஓர் ஓடத்தைக் குஹன் கொண்டுவந்தனன். அதில் கீழேல்லாம் வெள்ளைக்கமபனிகள் பரப்பப் பட்டிருந்தன. மணி முதலியவற்றால் அது களிப்புண்டாகும்படி கண்கணவென்று தவனிசெய்து கொண்டிருந்தது. அவ்வோடத்தின்மேல் பரதனும் மஹாபலமுடையவனாகிய சதருகனும் ஏறிக்கொண்டனர். கௌஸலையையும் ஸுமிதரையும் மற்றுமுள்ள ராஜமடந்தையர்களும் ஏறிக்கொண்டனர். புரோஹிதரான வஸிஷ்டரும் பிள்ளும் பெரியோரான பராஹ்மணர்களும் அதன்மேல் முதலில் ஏறினர். பிறகு ராஜபதனிகளான கௌஸலயாதிகள் ஆரோஹித்தனர். பிறகு வண்டிகளும் கடைச்சரக்குகளும் ஏற்றப்பட்டன. இப்படி ஓடமேறிப் புறப்படுகையில் ¹ தாம் இழிந்திருந்த விடுக்களில் தீயிட்டுப் பட்டபடுவென்று எரிப்பவர்களின் சபதமும், ஓடமேறுவதற்கு நான் நானென்று முற்பட்டத துறைக்கு

1 ராஜபடங்கள் தாம் மற்றோரிடத்திற்குப் போகும்பொழுது முன்பிருந்த இடத்தில் செவ்வப் பெருக்கின் பொருட்டி் நெருப்பிடுவது வழக்கமென்று தெரிகிறது

வருபவர்களின் கூக்குரலும், கங்காதீர்த்தத்தில் நீராடுபவர்களின் அலையொலியும், தந்தம் உபகரணங்களை என னுடையது என னுடையதென்று அவஸரப்பட்டு எடுப்பவர்களின் கலகல சபதமும் சோரது பெருந்தவனியாகி ஸவாககத்தை அளாவியது. அப்பொழுது, ஓடங்களுக்குக் கரற்றில் வேகத்துடன் போவதற்காக தவஜனங்கள் கட்டப்படடிருக்கையால், அவை செம்படவர்கள் ஏறின மாதரத்தில் அவர்களின் பரயதனமொன்றையும் எதிர்பாராமல் அதிவேகத்துடன் ஏறின ஜனங்களெல்லோரையும் இழுத்துக்கொண்டு போயின. அவைகளில் சில ஓடங்கள் ஸதரீகளே நிறைந்திருந்தன. சிலவற்றில் குதிரைகள் நிறைந்திருந்தன. மற்றுஞ் சிலவற்றில் மிகுந்த விலையுள்ள தோகளும வண்டி முதலியவைகளும் அவைகளிற் கட்டும் கோவேறுகழுதைகளும் எருதுகளும் நிரம்பியிருந்தன. அனந்தரம் அவவோடங்கள் அக்கரை சோரது ஏறின ஜனங்களை இறக்கித் திருமபி வரும் பொழுது குஹனது பந்துக்களான செம்படவர்கள் பரயின் லிக்குவாயிருக்கையால் அவவோடங்களை ஜலபரவாஹத்தில் வேடிகைக்காக விசிதரமாகச் செல்லுமபடி திருப்பினர். ¹ க்ருஹங்களோடு கூடிய யானைகள் யானைப்பாகர்களால் தூண்டப்பட்டு ஜலத்தில் இழிந்து நதியைக் கடந்து செல்லுமையில், கடந்துசெல்லும் பாவதங்கள் போல விளங்கின. சிலா ஓடங்களை ஏறித் தாண்டி

1 'ஸவைஜயந்தாஸது டஜா' என்று மூலம். அரசர்கள் யானைகளின் முதுகில் கருஹத்தை நிரமாணஞ்செய்து அதிலிருந்து பரயாணமாய்ப் போவதுண்டாகையால் 'ஸவைஜயந்தா டஜா' என்பதற்கு க்ருஹங்களோடு கூடிய யானைகளென்று பொருள் கூறப்பட்டது. இதற்கணுணமாகவே 'ஸவீவஜா இவ பாவதா' என்று த்ருஷ்டாந்த வாக்யத்தில் 'வீவஜ டதேன' என்னுந் தாதுவைப்பற்றி நடக்கும் பாவதங்கள் போலென்று பொருள் செய்யப்பட்டது அன்றியே

னர் சிலர்தெப்பங்களுல் தாண்டினர். சிலர் சிறிய வாயுள்ளவைகளாகிக் கும்பமெனப்படுகிற குடங்களால் நீந்திக்கடந்தனர். சிலர் கைகளால் நீந்திச் சென்றனர். கங்கா ஸ்னானஞ்செய்து பரிசுத்தமாகிய அந்த ஸ்னனயம் செம்படவர்கள் தாண்டுவிக்க அநந்தியைத் தாண்டி மைத்ர மென்னும் முஹூர்த்தத்தில் மேனமையுள்ள பரயாகவனம் போய்ச்சேர்ந்தது. மஹானுபாவனாகிய பரதன் ஸ்னனயத்தையெல்லாம் ஸமாதானப் படுத்தி அவரவர்க்கு வேண்டிய ஸ்தானங்களில் ஸுகமாக இறங்கும் படி விதிக்களேற்படுத்தி மிகவும் வயதுசென்ற ரிஷிதில் கராகிய பரதவாஜரைக் கண்டு நமஸ்காரஞ்செய்ய வஸிஷ்டர் முதலான ருத்விககுக்களால் சூழப்பட்டிக் கால் நடையாகவே சென்றனன் அப்பரதன் நான்கு வேதங்களை யெல்லா மோதினவரும் மஹானுபாவரும் பருஹஸபதி குமாரராகையால் தேவதைகளுக்குப் புரோஹிதரும் பராஹ்மணைத்தமருமாகிய பரதவாஜ மஹாஷியின் ஆஸ்ரமத்திற்குச் சென்று அவரு அழகான பாணசாலைகளும் வருஷஸமுஹங்களும் அமைந்து விளங்குகின்ற தும் பெரிதாயிருக்கையால் தனஸேனை இறங்கத் தகுந்த தும் அமமஹாஷியினுடையதுமான ஒரு பெரிய வனத்தைக் கண்டனன் என்பததொன்பதாவது ஸாககம் முற்றிற்று.

{ பரதன் பரதவாஜரைக் காணுதலும்,
ஒருவாக்கொருவா 1 குசல
பரஸ்நமம் }

புருஷஸ்ரேஷ்டனும் தாமங்களை அறிந்தவனுமாகிய அந்தப் பரதன் கூப்பிட்டு தூரத்திலேயே பரதவாஜாஸ்ரமத்தைக் கண்டு ஸ்னனயத்தையெல்லாம் நிறுத்தி விட்டு

தவஜத்தோடு கூடிய யானைகள் மாவெட்டியால் தூண்டப்பட்டு ஜலத்திலிருந்து நதியைத் தாண்டுமபோது தவஜத்தன் கூடிய பாவதங்கள் போல் பரகாசித்தனவென்று பொருள் கொள்க.

1. குசலபரஸ்நம்-கேசம்ம விசாரித்தல்

ஆயுதங்களையும் ஆபரணங்களையும் கழற்றிப் பேர்கட்டு, வஸ்தரங்களை யெல்லாம் அவிழ்த்து வைத்து. ¹ மேலும் அரையிலும் இரண்டு பட்டுவஸ்தரங்களை உடுத்துப் புரோஹிதராகிய வஸிஷ்டரை முன்னிட்டுக்கொண்டு மந்தரிகளோடு கூடிக் காலநடையாகவே ஆஸ்ரமத் திறகுப் போயினன். பரதவாஜாஸ்ரமம் தூரத்தில் புலப் படும்பொழுதே ரகுவம்சவருத்தாரத்தங்களை அறிந்த அப் பரதன் மந்தரிகளை நிறுத்திப் புரோஹிதரை முன்னிட்டுக்கொண்டு பரதவாஜரைப் பாரக்கப் போயினன். பிறகு மஹா தபஸ்வியாகிய பரதவாஜரும் வஸிஷ்டரைப்பாரத் தவுடனே சிஷ்யர்களைப்பாரத்து 'அாகயங் கொண்டு வாருங்கள்' என்று சொல்லிக்கொண்டே சீகரமாக ஆஸனத்தினின்றும் எழுந்திருந்தனா மஹாதேஜஸவியாகிய பரதவாஜா, வஸிஷ்டருடன் கூடிவந்து பரதன் அபிவாதனஞ் செய்கையில் வஸிஷ்டருடைய ஸந்திதானத்தினால் அவனைத் தசரத குமாரனென அறிந்தனா. பிறகு தாமங்களை யறிந்த அந்தப் பரதவாஜா கரமமாக வஸிஷ்டருக்கும் பரதனுக்கும் அாகயங்களைக் கொடுத்து உடனே பழங்களைக் கொடுத்து, பிறகு 'கருஹத்தில் எல்லோரும் க்ஷேமமா?' என்று வினாவி, பின்பு 'அயோ தயை க்ஷேமமா? ஸையமும் பெரக்கிஷ்டமும் பதரமா? ஸனேஹிதர்களும் மந்தரிகளும் க்ஷேமமாயிருக்கிறார்களா?' என்று விசாரித்தனா. ஆனால் தசரத மஹாராஜன் மரணமடைந்தானென்றறிந்தவராகையால் ராஜ விஷயவே எடுக்கவில்லை வஸிஷ்டரும் பரதனும் பரத

1 முன்பு பரதன் மரவுரி உடுத்துக்கொண்டதாகச் சொல்லியிருக்க இங்குப் பட்டு வஸ்தரந் தரித்தானென்பது எப்படி யென்றால் முன்பு மரவுரி உடுத்துவதாக பரதிஜ்ஞை மாதரஞ் செய்தானாகையால் பரதவாஜாஸ்ரமத்திறகு வந்தபின்பே அதை அனுஷ்டித்தான் என்று தெரிகின்றது.

1070, பரதன் வஸிஷ்டா முதலானவர்களோடு பரதவா
ஜாஸரமத்தில் பரவேசித்து பரதவாஜ மஹாஷி
யைக் காணுதல்.

வாஜரைப பார்த்து ¹ 'உமது சரீரத்தில் ஆரோக்யமா? அக்னி காரயங்கள் நன்கு நடக்கின்றனவா? வருஷங்கள் கனரூயிருக்கின்றனவா? சிஷ்யர்கள் கேஷமமா? வனத்திலுள்ள மருகங்களும் பக்ஷிகளும் கேஷமமா?' என்று வினாவினா. மஹா தபஸவியாகிய பரதவாஜர் அவயிருவரையும் பார்த்து 'எல்லாம் கேஷமமே' என்றுரைத்து உடனே ராமனிடத்திலுள்ள ஸனேஹானுபந்தத்தினால் பரதனைப்பார்த்து 'நீ ராஜ்யபரிபாலனம் பண்ணும் ஸமயத்தில் அதைவிட்டு இப்பொழுது இங்கேன வந்தனை?' எனக்கு எல்லாவற்றையும் விசதப்படுத்திச் சொல்வாயாக காரணந்தெரியாமையால் எனமனம் தெளிவற்றிருக்கின்றது. பகைவரைப் பறந்தோடச் செய்பவனும் ஸமஸத பராணிகளுக்கும் மனக்களிப்பை விளைவிப்பவனுமாகிய எவனைக் கௌஸல்யாதேவி பெற்றறனளோ; எவன் தமபியோடும் பாரையோடும் வெகுகாலம் அரண்யவாஸஞ் செய்யுமபி. தூரத்தப்பட்டனனோ; மேலும் தந்தையாகிய தசரகன் ஒரு பெண்பிள்ளைக்குட்பட்டுப் 'பதினான்கு ஸமவதஸரங்கள் அரண்யத்தில் இருப்பாய்' என்று எந்தப் பெருமபுகழோனை ஆஜனாபிததானோ; ஒரு பாபத்தையும் அறியாத அந்த ஸ்ரீராமனுக்கும் அவன் தமபியாகிய லக்ஷ்மணனுக்கும், நீ ராஜ்யத்தைப் பெற்று அகண்டகமாக அதை அனுபவிககவேண்டுமென்னும் கினைவால் பாபகாரமேதுஞ் செய்ய விரும்பாயல்லவா?' என்று வினாவினா. பரதவாஜர் இங்ஙனம் கேட்கையில், பரதன் கண்ணுறு கண்ணீருமாகி மனவருத்தத்தினால் வராததை தழதழக்கப் பெற்று அம்முனிவரை நோக்கி

1. ஸமான வயஸஸைப்பற்றி வலிஷ்டா நமஸ்காரஞ் செய்ய வில்லை யென்றுணாக

2 'பூத பவிஷ்யத் வரத்தமானங்களை அறிந்தவரும் மஹா மஹிமையுடையவருமாகிய நீருங்கூட என்னை இவ்வளம் நினைப்பிராயின, நான பாழாயவிட்டனன. எனனால் தோஷ்மேதேனும் உண்டாகுமோ வெனகிற ஸந்தேஹமும் எனக்கில்லை. ஆகையால் நீர் இப்படி காண்கடோரமாக என்னை அருளிச்செய்யலாகாது. எனதாயே இவ்வளவும் செய்யினும், நான இல்லாதபோது அவள் சொல்லிச் செய்த இக்கராயம் நான ஸம்மதித்ததுமன்று. இதனால் நான ஸந்தோஷம் அடைபவனுமல்லேன். அவள் வாரத தையை நான அங்கீகரிக்கவும் இல்லை. நான புருஷஸ்ரேஷ்டனாகிய அந்த ராமனை அருளபுரியச் செய்து அயோதயைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் அவன் பாதங்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து கொண்டிருப்பதற்காக வந்தவன். நீர், நான இப்படிப்பட்ட நினைவோடு இவ்விடம் வந்ததாக நினைத்து எனமீது அருளபுரியவேண்டும். மஹானுபாவரே! மஹிபதியாகிய ராமன் இப்பொழுது எங்கிருக்கின்றனன்? எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்று வினாவினான் வஸிஷ்டர் முதலான ருதவிகளுக்கும் 'பரதனிடத்தில் அருளபுரியவேண்டும்' என்று பராரத்திகையில், பிறகு பகவானாகிய பரதவாஜா மனந்தெளிந்து பரதனைப் பார்த்து, 'புருஷஸ்ரேஷ்டனே! தமையனுக்குத்தொண்டு பூண்டிருந்ததலும் இந்தரியங்களை அடக்கிப் பெண்ணாசை பொருளாசை மண்ணாசைகளைத் துறந்திருப்பதும், பெருயோகனை அனுஸரித்து அவர் சொற்படி நடப்பதும் ஆகிய இவையெல்லாம் ரகுவம்சத்திற்குப் பிறந்த உனக்குத் தகுந்தவையே. நான யோகமஹிமையால் உன் மனத்திலுள்ள இவ்விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டே இருக்கின்றனன். ஆயினும் அது மாறாமல் நிலைநிற்க வேண்டுமெனவும் உனக்குப் பெரியோனை அனுஸரிப்பதா

2. பூதம்—இரந்தகாலம். பவிஷ்யத்-வருங்காலம், வரத்தமானம்—கிழகாலம்.

லுண்டான கோத்தி நாற்றிசையிலும் வளரவேண்டுமெனவும், இவ்வாறு வினாவினன. தாமதகளை யறிந்த ராமனும் ஸீதையும், லக்ஷ்மணனும் என்கிருக்கிறார்களோ அது எனக்குத் தெரியும் உனது அண்ணனாகிய ராமன சிதரகூடமென்னும் மஹாபாவதத்தில் இருக்கின்றனன. அவ்விடத்திற்கு நானையதினம் போகலாம். இன்றையதினம் நீ உன் மந்தரிகளோடுகூட இங்கிருப்பாயாக. நீ எல்லாம் நனகநீந்தவன், விரும்பியவற்றைக் கொடுப்பதில் வல்லவன் ஆகையால் நான் விரும்பின்படி செய்வாயாக' என்றனர். ராஜகுமாரனும் பெரும்புகழுடையோனுமாகிய பரதனும் மிகவும் கம்பீரமான புத்தியுடையவனாகையால் மஹாவிச் சொன்னதற்கு நிரம்பவும் ஸந்தோஷித்து 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று சொல்லி அப்படியே அன்றிறவு அம்முனிவரது ஆஸ்ரமத்திலிருக்க மனங்கொண்டனன் தொண்ணூருவது ஸாககம் முற்றிற்று.

●—◆— { பரதவாஜா பரதனுக்கும் அவனது ஸைன்
யத்திற்கும் ஆதிதயஞ் செய்தல் }

அப்பொழுது அவ்வாஸரமத்திலேயே இறங்குமபடி மனத்தில் நிச்சயித்திருக்கிற கைகேயியின் புதலவனான பரதனைப் பார்த்து பரதவாஜமுனிவர் 'போஜனமீருன அதிதிஸத்காரம் பெறவேண்டு' மென்று பாராததிதனார். பரதனும் அவரைப் பார்த்து 'முனிவர்களாகிய தமக்கு அரணயத்தில் கிடைக்கும்ளவு அரகயத்தையும் பாதயத்தையும் காய கிழங்குகளையும் கொடுத்தது எமக்கு¹ ஆதிதயஞ் செய்யப்பட்டதே. இன்னும் என்?' என்றனன். பிறகு பரதவாஜா மனத்தில் நகைத்து அநகையை வெளியிடும் முகவிகாஸத்துடன் பரதனைப் பார்த்து 'என்னிடத்தில் உனக்கு பரீதி உளதென்று எனக்குத் தெரியும். ஏதாவதொரு உபசாரத்தைப் பெற்று நீ ஸந்தோஷிப்பாய் ஆயினும், புருஷ திலகனே!

1. ஆதிதயம்-அதிதி ஸத்காரம், விருந்து.

உன்னுடன் வந்திருக்கிற இந்த ஸைனயங்களுக்கெல்லாம் விருந்து செய்ய விரும்புகின்றனன். என பரீதி எப்படிப்பட்டதோ, அதற்குத் தகுந்தபடி நீ அனுமதி செய்வதே யுகதம். ¹ புருஷல்லாமனே! ஸைனயத்தை யெல்லாம் தூரத்தில் ஏன் நிறுத்திவிட்டு நீ மாதரம் இவ்விடம் வந்தனை? ஸைனயத்துடன் ஏன் வரவில்லை? என்று வினாவினா. பரதன் கைகூப்பித் தவத்தையே தனமாக வுடைய அம் முனிவரைப் பார்த்து 'மிகுந்த மதியுடைய வரே! நீ கோபிப்பிரென்னும் பயத்தினால் ஸைனயத்துடன் கூட வரவில்லை. மஹானுபாவரே! ராஜாவாவது ராஜகுமாரனாவது ஸைனயங்களோடு பரயாணஞ் செய்யுங் காலத்தில் தமது தேசங்களில் தாபஸாசனங்களுக்கும் இடங்களைத் தவிர்த்து அவர்க்கு அந்த ஸைனயங்களால் பாதை உண்டாகாதபடி வேறு வழியில் நடந்து செல்ல வேண்டும். மிகுந்த பரபாவமுடையவரே! இம்மஹா ஸைனயம் மேலான குதிரைகளும் காலாட்களும் வெற்று மனிதர்களும் மதித்துச் சிறந்த யானைகளும் நிரம்பப் பெற்று மிகவும் விஸ்தாரமுள்ள பூமியைப் பட்டாந்து என னுடன் வருகின்றது அவையெல்லாம் இவ்விடம் வந்து ஆஸாரமங்களிலுள்ள வருஷங்களையும் குளங்களையும் நிலங்களையும் பாணசாலைகளையும் பாழ் செய்யாதிருக்க வேண்டுமென்னும் இக்காரணத்தைப்பற்றியே நானொரு வனே வந்தேன்' என்றனன் அம்மஹாஷி 'இவ்விடம் ஸைனயத்தை வரவழைப்பாய்' என்று ஆஜஞாபிக்கையில், உடனே பரதன் ஸேனையை அவ்வாஸாரமத்திற்கு வரச்செய்தனன். பிறகு பரதவாஜா பரிசுத்தமான அக்னிஹோதர கருஹத்திற்குள் சென்று மூன்றுதரம் ஆசமனஞ்செய்து இரண்டு தடவை வாயைத் துடைத்து, ² ஆதிதயம் ஸித்தப்படுத்தும்பொருட்டு ³ ஆஹ்வான மகதரத்தைச் சொல்லி விஸ்வகாமாவை இங்ஙனம்

1 புருஷஸ்ரேஷ்டனே.

2 ஆதிதயம்-அதிதி ஸதகாரம், விருந்து.

3 அழைப்பதற்கு உரிய மந்தரம்.

அழைத்தனா ¹ 'காண ஸர்வ சிலப கர்த்தாவான விஸ்வ
காமாவையும் கருஹாதிகளை உடனே கிருமிகுமபடியான
த்வஷ்டாவையும் அழைக்கின்றேன. பரதனுக்கும் அவ
னது ஸைனயத்திற்கும் ஆதிதயஞ் செய்ய விருமபுகின்ற
னன. அவவிஷயத்தில் விஸ்வகாமா இதற்கு வேண்டிய
கருஹம் முதலியவற்றை ஸித்தப்படுத்துவானாக அபபடி
யேயம் வருண குபேராகள மூன்று திகபாலகாகளையும்
தேவேகதரன முதலான தேவதைகளையும் அழைக்கின்
றனன ஆதிதயஞ் செய்ய விருமபுகின்றேன, அவ
விஷயத்தில் அவரவர்கள் வந்து ஸித்தப்படுத்துகிற
அன்னபானாதிகளைக் காததிருக்கவேண்டும். பூ மி யி
லும் ஆகாயத்திலும் கிழக்குமுகமாகவும் மேற்கு
முகமாகவும் பாய்கிற நதிகளனைவரும் ஒரே ஸமயத்தில்
இவ்விடம் வருவார்களாக. அவர்களில் சிலாகாஜயிராகி
களால் செய்யப்பட்ட மைரேயமென்னும் மதயத்தைப்
பெருக்குவார்களாக. சிலாநன்கு பகவமாகச் செய்யப்
பட்ட கௌடி, பைஷ்டி, மாதவீ என்று மூன்றுவிதமான
மதயத்தைக் கொடுப்பார்களாக. மறுஞ் சிலா கருமபு
ரஸம்போல மதுரமான குளிரந்த ஜலத்தைப் பெருக்கு
வார்களாக. மேலும், காணஞ் செய்வதற்காக ² தேவ
கந்தரவ ஜாதியிற் பிறந்த விஸ்வாவஸுவையும் ஹாஹா
ஹூஹூ எனப்பவர்களையும் அபபடியே தேவஜாதியாக
ளான அபஸரஸத்ரீகளையும் கந்தரவ ஜாதியாகளான

1. 'ஆஹ்வயே விஸ்வகாமாண மஹந் தவஷ்டார மேவச்' என்று
மூலம் விஸ்வகாமாவென்றும் தவஷ்டாவென்றும் வேறென்று
வயாக்யானஞ் செய்து பிறகு 'இருவரும் ஒருவனே, தவஷ்டாவுக்கு
விஸ்வகாமாவென்பது விசேஷணம் விஸ்வகாம சப்தம் தொழிலைச்
சொல்லுகிறது தவஷ்டாவென்ற பெயர். இதனால் அஸ்ர வர்ஷ
கர்மாவான மயின அழைக்கவில்லை, தேவ விஸ்வகாமாவான தவஷ
டாவையே அழைக்கிறேனென்று பொருள் இதற்காகவே ஏவ சப்
தம் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறதென்று மற்றொரு விதமாக வயாக்யானஞ்
செய்திருக்கிறார் கோவிந்தராஜா

2. மனுஷ்ய கந்தாவாகள்தேவகந்தாவாகளென்று இருவகையுண்
டாகையால் இங்கு தேவகந்தாவ ஜாதியிலென்று கூறப்பட்டது

அபஸாஸதீர்களை யும் அழைக்கின்றன. மேலும், நாட்
யத்திற்காக கருதாதி விய்வாதி மிய்ரகேசி அலம்புஸை
நாகதநதை ஹேமை ஹிமை அதிரிகருதஸதலை ஆகிய
இவர்களை அழைக்கின்றன. தேவேந்தரனை அடுத்தி
ருக்கும் அபஸாஸதீர்களை யும், பரஹ்மாவின் டிமிருக்கும்
அபஸாஸதீர்களை யும், அவரது கூத்துப் பாட்டுக்குரிய
உபகரணங்களுடன் காஞ்சாயரான தும்புருவையும் வர
வேண்டுமென்று அழைக்கின்றன. உயரத ஆடையா
பாணங்களை இலைகளாகவும் சிறந்த மடந்தையாகளைப்
பழங்களாகவு முடையதும் உத்தர குருதேசத்தில் தே
வராஹமாகி விளங்குவதுமான சைதாரத மென்னும்
குபேரனது உதயானம் இவரு வருமாக. மிருத மஹி
மைபொருதிய சந்தான இவ்விடத்தில் எனக்காக
பக்ஷய போஜய சோஷய லேஹயங்களென்று நான்கு
வகைப்பட்ட அன்னங்களையும் அவற்றில் ஒவ்வொன்றும்
பலவிதமாகவும் அளவின்றியுமிருக்கும்படி நிரூபிப்பா
னாக. மேலும், அந்த சந்தான ஓஷதிகளுக்குப் பரபுவா
கையால், செடிகளினின்றும் அப்போது நழுவின விசித்ர
மான பூமலைகளையும் ஸுரை முதலான பானதாவயங்
களையும் பலவகைப்பட்ட மாமஸங்களையும் கொடுப்பா
னாக' என்று ஆஹவான மந்தரங்களை ஜபித்தனா.
யோக பரபாவத்தோடும் ஜஞானத்தோடும் வரத உப
வாஸாத்ருபமான தவத்தோடும் அழைத்தபடி வராத
பக்ஷத்தில் தண்டிக்கும்படியான ஒப்பில்லாத மஹிமை
யோடும் கூடி அமமுனிவா சீக்ஷா சாஸதரத்தின்படி
ஸவரங்களை ஸபஷ்டமாகவும் தவறுதலின்றியும் உச்ச
ரித்து இம்மந்தர வாக்யங்களை ஜபித்தனா. அமமுனி
வா இவ்வனம் கிழக்குமுகமாகிக் கைகூப்பி மனத்தில்
தயானிததுக கொண்டிருக்கும்பொழுதே அந்தத் தேவ
தைகள் அனைவரும் வேறுவேறாக அவவாஸாரமத்திற்கு
வந்து சேர்ந்தனா. பிறகு காரணானது மலய தாத்துர

பாவதங்களில் திரிந்து புழுககததைப் போக்குற தனமையுடன் நல்ல வாஸனை அமைத்து ஸமஸத பராணிகளுக்கும் ஸுகமாகவும் மங்கலமாகவும் வீசிக்கொண்டிருந்தது. பிறகு ஆகாயத்தினின்றும் இடைவெளியின்றி ஓயாமல் மலர் மழைகள் பொழிந்தன. நாற்றிசையிலும் தேவதுருதுபி வாதயகோஷம் செவிப்பட்டது. காற்றுகள் மிகவும் இனிதாக வீசின அபஸரஸதரீகள் ஆடினா தேவ கந்தாவர்கள் பாடினா வீணை முதலிய வாதயங்களும் ஒலிக்கலாயின இங்ஙனம் வீணாதி வாதயங்களாலுண்டான அந்தச்சபதமானது ஸவரங்களில் ஏற்றக்குறையிலலாமலும் ஸருதியோடொத்ததும் லயத்தோடு கூடியதுமாகி ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் முள்ள ஸமஸத பராணிகளுடையவும் செவியிற புலப்பட்டது மனிதர்களனைவாக்கும் செவிக்கினிதாகிய அந்த திவ்ய காந்தவனி சிற்றவுடன் பரதனது ஸைனயத்திலுள்ளவா விஸ்வகாமாவுடைய சிமாணத்தைக் கண்டனா. நாற்புறத்திலும் ஐந்துயோஜனை தூரம் பூமி மேடு பள்ளமில்லாமல் ஸமமாகி நீலமபோலும் வைடூயமபோலும் விளங்குகின்ற இளம் புறகள் நிறைந்து திகழ்ந்தது. அவ்விடத்தில் விலவம் விளா பலர் மாதனை நெல்லி மா முதலிய மரங்கள் காயத்துப் பழுத்து மிகவும் அழகாய் விளங்கின. உத்தர குருதேசத்தினின்றும் ஸவாககத்திலுள்ளவார்களின் அனுபவத்திற்குத்தகுந்தசைதாராதமென்னும் உதயானம் வந்து சேர்ந்தது. திவ்ய நதிகளும் ¹தீரங்களில் பல வருஷங்கள் விளங்கப்பெற்று அவ்விடம் வந்து பெருகின. நாற்புறமும் தாழ்வாரங்கட்டிய வெளுத்த சிலமுள்ள பெரிய மாளிகைகளும் யானை கட்டத்தகுந்த கெட்டாரங்களும் குதிரை லாயங்களும் மேடைகளும் உப்பரிகைகளும் அழகிய புஷ்பாதி தோரணங்களும் அங்குத தோன்றின மேலும்

அழகிய தோரணங்கள் நாட்டப் பெற்று வெண்மேகங்களை நிகாத்து திவ்யமான கற்பக மாலைகளால் அலங்காரஞ் செய்யப்பெற்று திவ்ய சந்தன ஜலங்கள் தெளிக்கப்பெற்று நாற்சதுரமாகி நெருக்கமில்லாமல் விசாலமுமாகி அழகான ராஜகருஹமும் ஒன்றுண்டாயிற்று. அம்மாளிகையில் பலவகைப் படுக்கைகளும் ஆஸனங்களும் வாஹனங்களும் கிரம்பியிருந்தன. அதில் திவ்யமான சரக்கரை முதலிய ரஸங்களும் திவ்யமான நல்லுணவுகளும் திவ்ய வஸ்தான்களும் விளங்கின. பின்னும், அதில் வல்லாவகை அன்னங்களும் அப்பம் முதலான பலவகைப் பண்டங்களும் ஸித்தமாயிருந்தன. பாத்ரங்கள் நன்கு தூலக்கப்பெற்று நிரூகிகென்று பரகாசித்தன. இவ்வளவேயன்றி அதில் போஜன ஸநாநாதி ஆஸனங்களும் வேறுவேறாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன மேலான துப்பட்டிப் பரப்பப்பெற்று நிதரை போவதற்குரிய சிறந்த படுக்கையும் அதில் விளங்கியது. மஹானுபாவனாகிய அந்தக் கைகேயியின் பிள்ளை பரதன் மஹாஷியிடம் அனுமதி பெற்றுப் பலவகை உததம் தரவயங்கள் நிறைந்திருக்கிற அம்மாளிகையுட்பரவேசித்தனன். புரோஹிதர்களும் மந்தரிகளும் அப்பரதனுடன் அதனுள் புகுந்தனர். அவர்கள் அந்த கருஹம் நிரூமித்திருக்கிற நீரமையைப் பாராத்து மிகவும் ஆநந்தித்தனர். இவ்வளவேயன்றி அங்கு திவ்யமான ராஜ ஸம்ஹாஸனமொன்றும் வீசிறியும் சாமரமும் குடையும் அமைத்திருந்தன. பரதன் அவற்றைக் கண்டு மந்தரிகளுடன் வலஞ்செய்தனன் மற்றும், அவன் அவவாஸனத்தை ராஜனைப் போல பூஜித்து அதில் ராமன் உட்காரதிருப்பதாகப் பாவித்து அவனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து தான வெண்சாமரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு அதன்கீழ் மந்தரிகள் உட்காராத தகுந்த ஓராஸனத்தில் உட்காராதனன். மந்த

தரிகளும் புரோஹிதர்களும் கரமப்படி உட்காராதனா. பிறகு தண்டநாயகனென்கிற ஸேனாதிபதியும் அவனுக்குப் பிறகு ¹ சிபிரநியந்தாவான பரசாஸதாவும் உட்காராதனா. ² பிறகு அவ்விடத்தில் ஒரு முஹூர்த்த காலத்தில் பரதவாஜ முனிவரின் ஆஜனையின்படி பாயஸங்களைச் சூடுகவுடைய ஆறுகள் பரதனது முன்னிலையில் பெருகின. அந்ததிகளின் இரண்டு கரைகளிலும் அம்மஹாஷியின் அனுகரஹத்தினால் வெள்ளை பூசப் பெற்று மிகவும் அழகாகச் சிறந்த மாளிகைகள் தோன்றின அம்முஹூர்த்தத்தில் தானே பரஹ்மாவினால் அனுப்பப்பட்டவர்களும் திவ்யாபரண பூஷிதர்களும் இருபதினாயிரம் அபஸரஸதரீகள் வந்தனா. பிறகு ஸவாஸூபரணங்களையும் ரதஸூபரணங்களையும் முதது மாலைகளையும் பவழ மாலைகளையும் அணிந்து விளக்கமுற்ற இருபதினாயிரம் பெண்கள் குபேரனால் அனுப்பப்பட்டு அவ்விடம் வந்து சேராதனா. புருஷன் எவனாயினும் தம்மை ஆலிங்கனம் பண்ணினமாதரத்தில் காதலுற்று மதிமயங்கும்படியான அழகு பொருந்திய இருபதினாயிரம் அபஸரஸதரீகள், தேவேந்தரனால் அனுப்பப்பட்டுக் கூட்டங் கூட்டமாக நந்தவனத்தினின்று வந்தனா. நாரதர் தும்புரு கோபா என்னும் இம்முன்று கந்தாவ ராஜர்களும் ஸூர்யனபோல பளபளவென்று விளக்கமுற்றுப் பரதன் முன்னே வந்து பாடினா பிறகு பரதவாஜரின் ஆஜனையின்படி அலம்புனை மீஸரகேஸரி புண்டரீகை வரம்னை என்னும் அபஸரமடந்தையா பரதனுக்கு முன்னே வந்து நாடயஞ் செயதனா தேவ உதயானமாகிய நந்தனுகளிலும் குபேரனது சைதிராதமென்னும் உதயானத்திலும் எந்தெந்தப் புஷ்பமாலை

1. சிபிரம் ஸேனையினர் இறங்குவதற்காக வஸ்தரங்களால் இயற்றப்பட்ட இடங்கள் டேராவென்று வழங்கிவருபவை அவற்றை இயற்றி மேல் விசாரணை செய்கிறவன் சிபிரநியந்தா இவனே பரசாஸதாவென்று சொல்லப் படுவான். பரசாஸதா—சிவாமகன், இதை இப்படிச் செய்யவேண்டுமென்று வேலைக்காரர்களுக்குச் சியமிக்கிறவன்.

கள் உண்டோ, அவையெல்லாம் பாதவாஜரது பரபா வத்தினால் பரயாகக்ஷேதரத்திலுள்ள அவரது ஆஸ்ரம வருக்ஷங்களில் புலப்பட்டன. இதுவரையிலும் பரதனுக்கு உபசாரமாகையில், இனி ஸைனிகாகளுக்காகவும் பாதவாஜரின கட்டளைப்படி விலவமரங்கள் மத்தளம் வாசித்தன, தாளிமரங்கள் தாளம் பேரட்டன; அரசமரங்கள் காட்யமாடின. பிறகு முனிவரது மஹிமையால் தேவதாரு பீன மஞ்சாடி புற்கை முதலிய மரங்கள் மகிழ்ச்சிகொண்ட குள்ளர்களும் குறள்களுமாகித் திரிந்தன. சிமசுபை நெல்லி நாவல இவைகளும், மற்றும் கானகத்தில் எந்தெந்த விருக்ஷங்கள் உள்ளனவோ அவைகளும், மல்லிகை மாலதி ஜரதி இவைகளும் மற்றும் கானகத்தில் எந்தெந்த பூங்கொடிகள் உள்ளனவோ அவைகளும் பெண்ணுருவம் தரித்துப் பாதவாஜரது ஆஸ்ரமத்தில் விருதுண்ணும் பரதனது ஸௌ ஜனங்களைப் பார்த்து 'மஹா ஜனங்களே' மத்யம வேண்டியவா மத்யத்தைப் பானஞ் செயவீர்களாக. பசியுடையவா பாயஸம் உண்பீர்களாக. மாமஸம் வேண்டியவா பரிசுத்தமான மாமஸத்தைப் புசித்து மகிழ்வீர்களாக. ஒன்றிலும் குறை செய்யவேண்டாம். எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவும் புசிக்கலாகும்' என்றுரை செய்தன. ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஏழெட்டுப் பெண்கள் வீதம் வந்து சூழ்ந்துகொண்டு அழகான நதிக் கரைகளில் எண்ணெய் தடவி உடம்பைப் பிடித்து ஸ்னானஞ் செய்வித்தனா. அழகான கண்களையுடைய சில மடந்தையர் பாதங்களைப் பிடித்து ஸ்னானஞ் செய்தவர்களின் உடம்பிலாரத்தைத் துடைத்து அலங்கரித்து ஏகாந்தத்தில் மத்யபானஞ் செய்வித்தனா பாதவாஜரது மஹிமையினால் ஏற்பட்ட சில வேலைக்காரர்கள் யானைகள் குதிரைகள் கோவேறு கழுதைகள் ஒட்டைகள் காளையு முத்தலான வாஹனங்களைக் காப்பவராகி கரமப்படி அவ்வவைகளுக்கு வேண்டிய ஆஹாரங்களைக் கொடுத்தனா மிகுந்த பலமுள்ள அந்த வாஹன பாலா

கள் இஷ்டவாகு குல திலகஞ்சிய பரதனது படை வீரர்களின் யானை முதலான வாஹனங்களைத் தினனும்படித் தூண்டி, அவைகளுக்குக் கரும்புகளையும் தேன்கலந்த பொரிகளையும் ஆஹாரமாக அளித்தனா குதிரைக்காரன தன குதிரை இன்னதென்று அறிந்திலன். யானைக்காரன தன யானை இதுவென்று தோன்றப்பெறுதிருந்தனன அந்த ஸேனையிலுள்ளவா எல்லோரும் மதகரமான தரவயங்களால் மதித்து மதய பானத்தினால் மெய்மறந்து புஷ்ப சந்தனங்களால் மனக்களிப்புறறு விளங்கினா. அவர்கள் விரும்பின பதார்த்தங்களை யெல்லாம் இஷ்டப்படி அனுபவித்து மிகவும் திருப்தியடைந்து செஞ்சந்தனம் பூசி ஓவ்வொருவனும் பல அபஸர மடந்தையருடன் கூடி மஹாரந்தமடைந்து 'நாம அயோதயைக்கும் போகோம். தண்ட காரணயத்திற்கும் போகோம். இங்கேயே இருப்போம் பரதனக்ஷேமமாயிருப்பானாக. நாமனும் அப்படியே ஸுகமாயிருப்பானாக' என்றனா. காலாட்களும் படை வீரர்களும் யானைக்காரர்களும் குதிரைக்காரர்களும் யானை குதிரைகட்டும் வேலைக்காரர்களும், அம்முனிவா செயதஸதகாரத்தினால் மதித்துத் தமக்கு நாதரிலலையென்றே நினைத்து ஸ்வதந்தரங்களாகி இங்ஙனம் உரைசெய்தனா. பரதன பின்னோடுவந்த ஸேனாஜனங்கள் ஆங்காங்கு ஆயிரமாயிரமாக மனக்களிப்புறறுக் கூச்சலிட்டுக் கொண்டு 'இதுவே ஸவரக்கம் மறஞ்ஞென்றும் அன்று' என்றனா அந்த ஸைய ஜனங்களெல்லோரும் பூமால்கள் சூடி ஆயிரமாயிரமாகக் கும்பல கூடி ஆடுதல பாடுதல சிரித்தல நாற்புறமும் ஓடித் திரிதல முதலிய பல சேஷ்டைகளைச் செய்தனா அனந்தரம் அவர்கள் அம்ருதம் போன்ற அன்னங்களை யதேஷ்டமாகப் புசித்தும் தருபதியடையாமல் அங்கு மிகுந்துள்ள திவ்ய பக்ஷயங்களைப் பார்த்து மேனமேலும் புசிக்க நினைத்தனா. அந்த ஸேனையிலுள்ள பரிசாரகர்களும் தாஸிகளும் படை வீரர்களது பாரையையும் மற்றும் அங்குள்ள ஸதரீக

னும் அனேகமாயிரங் கணக்குள்ள அனைவரும் புதிய
 வஸ்தரங்களை உடுத்தி யிகவு மகொழுத்திருந்தனர்.
 அங்கு யானைகளும் கழுதைகளும் ஓட்டைகளும் பசுக்க
 ளும் குதிரைகளும், விளையாட்டினபொருட்டு ஸேனா
 ஜனங்கள் கொண்டுவந்த மருகங்களும் பக்ஷிகளும் பரத்
 வாஜா மஹிமையாலுண்டான பக்ஷயாதிகளை உட்கொண்
 டு யிகவு ம்புஷ்டியடைந்தன. அதில எவனும் வேறே
 ஆஹாரம் எதையாயினும் தின்னவில்லை. அங்கு ஒரு
 மணிதனும் வெளுத்த வஸ்தரங் தரிககாதவனாவது பசித்
 தவனாவது அழுகக்கடந்த சரீரமுடையவனாவது தலை
 யில் தூள் படிந்தவனாவது புலப்படவில்லை எல்லோரும்
 வெளுத்த வஸ்தரங்களை உடுத்திப் பசிமென்பதறியாமல்
 எண்ணெய்தேயத்து ஸனாளுசெய்து பரிசுத்தமாகவிளங்
 கினா மேலும், ஆட்டுமாமஸங்களையும் பன்றிமாமஸங்
 களையும் சிறந்த வயளுஜன ஸமுஹங்களையும் நனருகப்
 பழுத்த பழங்களையிட்டுச் சரக்கரையுடன் காய்ச்சின ரஸா
 யனங்களையும் நனகு சமைக்கப்பெற்று வாஸனையும் ருசியு
 முள்ள பருப்பு வகைகளையும் வெளுத்த அன்னராசிகளை
 யும் இட்டு கிறைக்கப்பட்டுப் புஷ்பங்களால் விசித்ரமாக
 அலங்காரஞ் செயப்பபெற்று நாற்புறமும் கிரம்பின
 அனேகமாயிரம் ஸுவாண பாதரங்களைப் பாதத்து
 அந்த ஸேனாஜனங்கள் மிக்க ஆஸ்சாயம் அடைந்தனர்.
 அப்பொழுது அரண்யத்திலுள்ள கிணறுகள் அனைத்
 தும் பரமானனமாகிற சேறுகளால் கிறைத்திருந்தன.
 அங்கு முன்னம் திரிந்துகொண்டிருந்த பசுக்களும் எவ
 வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவு பாலேசு சுரந்தன. அங்
 குள்ள வருஷங்க ளெல்லாம் தேன்களைப் பெருக்கிக்
 கொண்டிருந்தன. அவ்விடத்து நடைவாழிகளெல்லாம்
 மைரேய மென்னும் மதயங்களால் கிறைந்திருந்தன.
 அதைச் சுற்றி நாற்புறங்களிலும் பாதரங்களில் நனகு

பசனஞ்செய்த மான மயில கோழி முதலியவற்றின மாம ஸவகள விளங்கின ஆயிரமாயிரமாக அன்னக்குடங்க ளும் வயஞ்ஜன மீடப்பெற்ற அனேக லக்ஷம் குடங்களும் கோடிகோடியாகப் பொன்மயமான போஜன பாதாங்க ளும், சுககு முதலிய ஸம்பாரங்கள் சோதது நனகு மணஞ் சோக்கப்பெற்ற தயிர நிரைந்த பெரிய குடங்க ளும் சிறிய குடங்களும் வாணுகளும் அங்குப் புலப் பட்டன. அந்தப் பாதாங்களெல்லாம் நனகு சுத்தஞ் செயப்பபட்டு விளக்கமுற்றிருந்தன. அங்குச் சில மடுக கள் மிகப் பழையதும் புதியதும்ல்லாமல் விளாங்கனி யின் பரிமளமுள்ள வெளுத்த மேலான கபித்தமென னும் மேரா நிறைந்திருந்தன. சில மடுக்கள் சுககு திப்பிலி மிளகுகளும் ஏலம் லவங்கம் தக்கோலம் நாகபுஷ்பங்க ளும் சாககரை இஞ்சி சீர்கங்களும் சோதது மணமீடப் பெற்ற ரஸாலமென னும் மேரா நிறைந்திருந்தன சில மடுக்கள் வெளுப்பான தயிர நிறைந்திருந்தன, சில மடுக கள் பாயஸம் நிரம்பியிருந்தன இவைகளுக்கு வயஞ்ஜன மாகச் சாககரைக் குவியல்களும் சாககரை கலந்த யவ கோதுமை அப்பங்களின் ராசிகளும் புலப்பட்டன அந்த ஸேனாஜனங்கள் நதித் துறைகளில் பாதாங்களில் அரை தது வைக்கப்பட்ட சீக்காய நெல்லிக்காய முதலிய வைகளையும் உளுத்தமா முதலிய உடம்புப் பொடிகளையும் காய்ச்சின சீக்காய முதலிய கஷாயங்களையும் எண்ணைய வெநீர் முதலிய நானாவகை ஸனாந்தராயங்களையும் கண்டனர். மேலும், வெளுத்ததுக் கூர்ச்சங்களோடு கூடின தந்த காஷ்டங்களும் கிணைங்களிலிடப்பட்ட வெளுத்த சந்தனக் குழம்புகளும் நன்றாகத் துடைக்கப் பட்டுப் பளபளவென்று விளங்குகின்ற கண்ணாடிகளும் சிறந்த வஸ்தாங்களும் அனேக மாயிரம் பாதுகை ஜதை களும் பாதாக்கை ஜதைகளும் மைச்சிமிழ்களும் சீப்புக ளும் மீசை முதலியவற்றைச் சரிப்படுத்தும் சிறிய கூர்ச்சங்களும் அலங்காரத்தின் பொருட்டு வைக்கப்

பட்ட கததி முதலான ஆயுதங்களும் தனுஸுகளும் கவசங்களும் விசிதரமான படுக்கைகளும் அறபுதமான ஆஸனங்களும் ராசிராசியாக விளங்குக கண்டனா. கழுதைகளும் ஓட்டைகளும் யானைகளும் குதிரைகளும் ஆஹாரம் தினற்பின ஜீரணமாகும்பொருட்டுத் தண்ணீர் குடிப்பதற்காக நீர் நிறைந்த மடுக்களும், இழிந்த ஸனானஞ் செய்வதற்குரிய துறைகள் பொருந்திக் கரு நெய்தலும் தாமரையும் நிறைந்த ஆகாசம்போல நிர மலமான ஜலங்கள் பொருந்தி ஸுகமாக ஸனானஞ் செய்ய தத்குரத் குளங்களும் நீலமும் வைடூயமும் போன்று பசுக்களின் பொருட்டு ஸித்தஞ் செய்ப்பட்ட இளம்புல கட்டுக்களும் புலப்பட்டன. அந்தப் படையிலுள்ளவா இதுவரையில் எங்கும் காணாததும் கேளாததும் யாது பாயதனமுமின்றி ஸித்தித்ததும் அறபுதமாயிருப்ப தால் ஸவபனத்தை நிகர்த்ததும் இப்படி யப்படியென்று சொல்லக்கூடாததுமாக அங்ஙனம் பரதனுக்காக மஹ ராஷி ஏற்படுத்தின அவவிருந்தைக் கண்டு மிகவும் ஆச சாயம் அடைந்தனா. நந்தனவனத்தில் தேவதைகள் விளையாடுவதுபோல பரதவாஜஸ்ரீமத்தில் இவ்வண னம் அவர்கள் நானுவித விளையாட்டுகளைச் செய்து கொண்டிருக்கையில் அன்றிறவு கடந்தது அனந்தரம் அந்திகளும் தேவகந்தாவர்களும் அவவுத்தம் ஸதரீக் ளும் பரதவாஜ முனிவரிடம் அனுமதி பெற்று வந்த வழியே தத்தமிடத்திற்குப் போயினா. பொழுதுவிடிந்த பின்பும் மனிதர்கள் அவ்வண்ணமே மதயத்தால் மிகவும் மதங்கொண்டு அப்படியே திவயாகுருசந்தனப் பூசக்கக் ளுடன் பாகாசித்துக்கொண்டிருந்தனா. ¹ திவயங்க ளான பலவகை நற பூமாலைகள் மனிதர்களால் படுக்கை யில் துவக்கப்பட்டு வாடி மலர்கள் உதிரந்து தனித்

1. இதனால் இது இந்தாஜாலம்போலன்று, உண்ணமான பதார்த்தமே யென்று தெரிகின்றது.

தனியே சிதறியிருந்தன. தொண்ணூற்றொருவது
ஸாககம்

{ பரத்வாஜா பரதனுக்குச் சிதரகூடம் போம்
வழியைக் கூறுதலும், பரதன் பரத்வாஜருக்
குக் கௌஸல்யாதிகளை அறிவித்தலும்,
சிதரகூடம் போகப்பிறப்படுத்தலும், இடை
யில் யமுனாநதிக் கரையிலுள்ள வனத்தில்
ஸேனா சீவேசுரு செய்தலும் }

பிறகு பரதன் பரிவாரத்துடன் ஆதிதயம் பெற்று
அனறிரவெல்லாம் இருந்து ராமனைப் பாகக மன
விருப்பம்கொண்டு பரதவாஜரிடம் போயினன். பரதவாஜ
மஹாஷியும் அகனி காரயந தீரதவுடன் தன்னிடம்
வந்து கைகூப்பி நிற்கின்ற புருஷஸரேஷ்டனாகிய அநதப
பரதனைப் பார்த்து, 'பாமறறவனே! உனக்கு எமதாஸரம
ததில ராதரி ஸுகமாகக் கடந்ததனா! நான் நடத்தின
ஆதிதயததிறகு உனது ஜனங்களுலோரும் தருப
பதி அடைந்தாராகளா? எனக்கு இதைச் சொல்வாய்'
என்று வினாவினா மிகுந்த ஒளியுடன் விளக்கமுறறுத
தான புறப்படுமபொழுதே தனனைப்பாராக்கும்பொருட்டு
ஆஸ்ரமத்தினினறும் புறப்பட்டு வருகின்ற அமமஹாஷி
யைப் பார்த்துப் பரதன் கைகூப்பி நமஸ்கரித்து 'மஹானு
பாவரே! நானும் என மந்தரிகளும் எனது ஸேனாஜனங்
களும் குகிரை முதலான வாஹனங்களும் ஆகிய அனைவ
ரும் ஸமஸதமான² வாஞ்சித பதாரததங்களுடும் பெற்று

1. பரதவாஜமஹாஷி பரதனது மனஸஸைப் பரீக்ஷிக்க இஹ
னம் விருந்து செயதனா பரதனுக்கு ராமனிடத்தில் அன்பிலலையா
யின இந்தப் போகத்தில் மூழ்கியிருப்பானென்று ரிஷியின் அபிப
ராயம் பரதன் அந்நன்ம அதில கால தாழாமல் ராமனைப் பார்க்கப்
பறந்தானென்று தெரிகின்றது

2. வாஞ்சிதம்-விருமப்பபட்ட.

தருபதி அடைந்திருக்கின்றனம். எமது பரிசாரகர்கள் முதலாக நான்களெல்லோரும் இளைப்பாறி தேஹஸந்தாபமும் தீர்த்து ஸமருத்தமான அன்னபானங்களையும் உட்கொண்டு அழகான கருஹங்களில் மிகக் ஸுகமாக வஸித்திருந்தனம் நிஷிதிலகரே! உமயிடத்தில் இஷ்டப்படி போய்வர அனுமதி வேண்டுகின்றனன். எனது ஐயனிடத்திற்குப் போகின்றனன். என்னை ஸனேஹம் பெருந்திய கண்ணுல காடக்ஷிப்பீராக, நீரே யோகமஹிமையால எல்லாவற்றையும் அறிந்தவா, ஆகையால் பிதருவசன பரிபாலனமென்னும் தாமதத்தை ஆசரிக்கின்ற அமமஹாதீரனது ஆஸரமம் எதுவோ சொல்ல வேண்டும். அதற்குப் போகும் வழியாது? அது இவ்விடத்திற்கு எவ்வளவு தூரம்? இதை யெல்லாம் எனக்கு ஸவிஸ்தரமாகச் சொல்வேண்டும்' என்றனன் பரதன் அங்குதனம் வினாவுகையில், மஹாதேஜஸவியும் மஹாதபஸவியுமாகிய பரதவாஜா அண்ணைப்பாராகக் விருமபுகின்ற பரதனைப் பார்த்து, 'பரதா! இங்கிருந்து இரண்டரையோஜனை தூரம் நடந்து போகையில், முனிவா தவிர மற்றை எவரும் புலப்படாத அரண்யத்தில் அழகிய தாழ்வரைகளும் காடுகளும் அமைந்த சிதரகூடமென்னும் பாவதம் இருக்கின்றது அதன் வடபாகத்தில் மந்தாகினியென்னும் நதி பெருக வருகின்றது அதன்கரையில் வருஷங்கள் புஷ்பித்து நன்கடாந்து விளங்குகின்றன. நிரம்பப்பூத்து அழகான அரண்யங்களும் அங்கிருக்கின்றன. அப்பா! அந்த யின பக்கத்திலேயே சிதரகூடபாவதம் இருக்கின்றது. அதில் அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களின் பாணசாலை உளது. அதில் அவர்கள் வாஸஞ் செய்கின்றனர். இது நிச்சயம். ஸேனைகளுக்குத் தலைவனே! மஹாபாக்யமுடையவனே! இவ்விடத்திற்குத் தென்புறமாகப் போகும் மரக்கத

தில கொஞ்ச தூரம் ரத கஜ தூரங்கள் நிறைந்த
 ஸைனயத்தைக் கொண்டு போய அதற்குப் பின் தென
 மேற்காகச் செல்லும் கிளைவழியைப்பற்றி நடப்பாயாக.
 அரண்மனங்களில் வழி ஸூக்ஷ்மமாயிருக்குமாயை
 அதற்கு வலப் பக்கத்திலாவது இடப்பக்கத்திலாவது
 விஸ்தாரமாயிருக்கும் பரதேசத்தில் ஸேனையை நடத்
 திக் கொண்டு செல்வாயாக பிறகு ராமனைப் பாரப்பாய'
 எனறனா. பரயாணமென்று கேள்விப்பட்டு ராஜாதிராஜ
 னாகிய தசரதனது பாரையைக் கௌஸலையை முலாலான
 வாகள வாஸஸ்தானத்தை விட்டு வெளியே வரத்தகாத
 வராயினும் வாஹனங்களை விட்டு வந்தனஞ் செய்வதற்
 காக பரதவாஜமஹாஷியைச் சுற்றிக் கொண்டனா. அவா
 களில்¹வராததகத்தினாலும் ரிஷி தாஸனத்தினாலும் நடுக்
 கமுற்றுப் புதரசேகததால் இளைத்து தீனையாயிருக்குங்
 கௌஸலயாதேவி ஸூயிதரையுடன்கூட அமமுனிவரது
 பரதங்களைத் தனது ஹஸ்தங்களால் பிடித்துக்கொண்டு
 நமஸ்காரஞ் செய்தனள் பிறகு தன மனோரதமாடேற்ப
 பெருமல யாவரும் இகழ்வதற்குமாதரம் இடமாக நின்ற
 கைகேயி நாணத்துடன் வந்து அமமுனிவரைப் பணிந்
 தனள் அவள் அப்பொழுது மனம் புண்பட்டவளாகிக்
 கௌஸலயாதிகளைப்போல அமமாமுனிவா எதிரில்
 நிற்க முகமில்லாமல் அம்மஹானுபாவரை வலஞ்செய்யும்
 வயாஜத்தினால் அவவிடமிருந்து சென்று பரதனது அரு
 கில் போய் நின்றனள் பின்பு வரதங்களில் மனந் திடமா
 யிருக்கப்பெற்ற பரதவாஜா பரதனைப் பார்த்து 'ரகுல
 திலகனே!² உன் தாய்மாராகளில் அவரவர்களின் போ
 முதலியவற்றைத் தெரிந்துகொள்ள வரும்புகின்றேன்;

1 வராததகம் - கிழத்தனம்

2 ஸாவஜஞ்ஞான மஹாஷிசுக்கு கௌஸலயாதிகள் தெரிந்
 திருந்தும் பரதன் மூலமாகக் கைகேயியின் யோசனையை வெளிப்
 படுத்த வினாவினா.

சொல்வாய்' என்று வினாவினா. உண்மை பேசுகையாகிற தாமததில் நிலை கின்றிருப்பவனாகிய பரதன் வாரததை சொல்லுவதில் நிபுணனாகையால் பரதவாஜா சொன்ன வாரததையைக் கேட்டுக் கைகூப்பிக்கொண்டு 'மஹாநுபாவரே! இதோ தீனையாகிச் சோகததாலும் உபவாஸததாலும் இளைத்து தர்மதேவதைபோல புலப்படுகின்றாளே, இவள் என தந்தைக்குப் பட்டமஹிஷி. இவள் கௌஸல்யையென்னும் பேருடையவள். அத்திவிஷ்ணு தேவனைப் பெற்றாற்போல இவளே புருஷஸரேஷ்டனும் ஸிமஹிமபோல கம்பீரமாக நடப்பவனுமாகிய ராமனைப் பெற்றவள். மனவருத்தமுற்று அரண்யத்தில் புஷ்பங்களை உதிரத்த காணிகாரச செடியின் கிளை போல நடுக்கமுற்றுக கௌஸல்யையின் வலப் புஜத்தை அணைத்து நிற்கின்றாளே, இவள் ஸுமிதரை. வீராகளும் உண்மையான பராகரமமுடையவர்களும் அஸுரின் தேவதைகளபோல விளங்குகு குமாரர்களமாகிய லக்ஷ்மணசத்ருகனாகின்றவரும் இவளது புதல்வர்களே. எவளுக்காகப் புருஷஸரேஷ்டர்களான ராம லக்ஷ்மணர்கள ரக்ஷஸா நிறைந்த தண்டகாரணயத்திற்குத் தூரத்தப்பட்டு ஜீவராசமடைந்தவராகி இவ்வரண்யம் வந்து சோந்தாராகளோ, எவளுக்காக தசரதா பிள்ளைகளைப் பிரிந்து ஸவரககம் அடைந்தனரோ, அப்படிப்பட்ட கோபிஷ்டையும் நற்புத்தியிலலாதவளும் கட்டழகியென்னுஞ் செருக்குடையவளும் தாமததை விட்டுக் கேவலம் பொருளாசைமுற்றவளும் மிக்க கொடியவளும் நல்லவள போல மேலுக்குப் புலப்படுகின்றவளும் பாபத்தையே திடமாகக் கைப்பற்றினவளுமாகிய என தாய் கைகேயி பெண்பவள் இவளே இவளால்தான் நான் இம்மஹாவயஸனத்தை அனுபவிக்கிறேன்' என்றனன். அந்தப் புருஷ சிகாமணி கண்ணீரால் வாரததை தழுதழக்கப்பெற்று

இவ்வனம் சொல்லிக் கண்கள் சிவக்கப்பெற்று, சினந்த ஸாபமபோல பெருமூச்செறிந்துகொண்டிருந்தனன். புத்தியில் சிறந்தவராகையால் வரப்போகிற விஷயங்களை யெல்லாம் அறிமயல்லராகிய பரதவாஜமஹாவிஷியும் அவ னனம் மொழிந்த பரதனைப்பார்த்து பரயோஜனம் அமைந்திருக்குமாறு 'பரதா! நீ¹ கைகேயியிடத்தில் தோஷம் உளதென்று நினைக்கலாகாது. ராமன் க காட்டுக்கு அனுப்பின இது ஸுகததையே மேலவிளையும் பலனாக வுடையதாகப் போகின்றது. (இதனால் ஸுகமே விளையப்போகின்றதன்றிக் கெடுதலொன்றும் இல்லை) ராமன் அரண்யத்திற்கு அனுப்பினதால் இவ வுலகில் தேவதைகளுக்கும் தான்வாகளுக்கும் ஆதம் விதங்குகளான ரிஷிகளுக்கும் ஹிதமே உண்டாகப் போகின்றது' என்றனா பரதன் மஹாவிஷிக்கு மஸகாரஞ் செய்து அவரிடம் ஆசீர்வாதம் பெற்று அவர்க்கு பரதக்ஷிணஞ் செய்து ஸையததை அழைத்துப் பாயாணத்திற்கு ஸநராஹம் நடத்துமாபடி ஆஜ்ஞாபித்தனன் அநந்தரம் ஸையதக்ஷுள்ள ஜனங்கள் பல வகைப்பட்டவராகையால் கந்தமக்குத் திருந்தபடி ஸவாணகதினால் அலங்கரிக்கப்பெற்று ஸீததமாயிருக்கின்ற திவ்யமான பலவகைக் குதிரைகள் மேலும் பலவகைத் தோகளமேலும் ஏறிக்கொண்டனா. பிறகு பெண யானைகளும் ஆணயானைகளும் ஸவாணமயமான கயிறு களும் தவஜங்களுமுடையனவாகி வாஷாகாலத்தில் காஜலைசெய்கின்ற மேகங்கள்போல கழுத்தில் கடடிய மணியோசைபுடன புறப்பட்டன. பெரியனவும் சிறிய னவுமாகி மிகுந்த விலையுள்ள பலவகை மேலான வாஹ னங்கள் மனிதர்களால் தூக்கப்பட்டப புறப்பட்டன. காலாட்கள் காலநடையாகவே கூடப் போயினா. அநந தரம் அப்பொழுதே கொளஸலயை முதலிய ஸதரீகள்

1 கைகேயி தேவபரேரணத்தால் அந்நனஞ் செய்ததையும் ராவணவதாதிகளால் உலகங்களுக்கு ஸுகம் விளைவதையும் ஸர்வ ஜ்ஞரான மஹாவி அறிந்து இவ்வண்ணம் மொழிந்தாரென்றுணாக.

ராமனைப் பராககவேண்டுமென்னும் விருப்பத்துடன்
ஸந்தோஷமுற்றுச் சிறந்த வாஹனங்களமேல் ஏறிப்
போயினா ஸ்ரீமானாகிய பரதன், சந்தரஸூரயாகள
போல நிரம்ப ஒளியுற்றதும் வலிஷ்டாதிக்களால் ஆஜ்
னை செய்யப்பெற்றதும் அழகுள்ள துமாகிய பலலக்கின
மேல் ஏறிப் பரிவாரங்கள் சூழப்பெற்றுப் போயினன.
ரத கஜ தூதர்கள் நிறைந்து, அவ்விடத்தில் தெற்கு
முகமாகப் பெருகிச்செல்கின்ற கங்காநதியின் மேலண
டைக்கரையில் இழிந்திருந்த அமமஹாளேனையானது
மருகங்களும் பக்ஷிகளும் நிரம்பின பல வனங்களைத்
தாண்டி ஆங்காங்குப் பாவதங்களிலும் நதிகளிலும்
இளைப்பாறி, மேற்கிளம்பின மேகம்போல தென்கிசை
முழுமையும் பரந்து பரயாணமாய்ப் போய்ற்று. அப்
பொழுது யானைகளும் குதிரைகளும் படைவீரர்களும்
யிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் விளங்கப்பெற்ற அந்தப்
பரதஸையம் அமமஹாஸையத்தில் பரவேசித்து அந்
குள்ள மருக பக்ஷி ஸமுஹங்களைப் பயமுறுத்திக்கொ
ண்டு மிகவும் பரகாசித்தது தொண்ணூற்றிரண்டா
வது ஸாககம் முற்றிற்று.

—●—●—●— { பரதன் சிசுகூடத்தினை தாழ்வரையிலுள்ள
வனங்களில் புகுதலும், வனவாணமும்,
ராமாஸ்ரமத்தைத் தேடிதலும், புகையைப்
பிடித்து ஆஸ்ரமத்தை அறிந்து ஸையத்
தை அவ்விடத்திலேயே கிறுத்துவதும் } —●—●—●—

அமமஹாஸையம் போய்க்கொண்டிருக்கையில்,
அஸையத்திலுள்ள யானை முதலியவற்றின் கூட்டங்
களில் தலைமையுள்ள அந்தந்த ஜந்துக்கள் அந்த ஸேனை
யைக்கண்டு அச்சங்கொண்டு தந்தமதுகூட்டங்களோடு
நெடுநூரம் ஓடிப்போயின. காட்டுவரிசைகளிலும் மலை
களிலும் நதிகளிலும் கரடி புள்ளிமான கலைமான முத
லிய மருகங்கள் கூட்டங்கூட்டமாக நார்புறங்களிலும்
ஆங்காங்குத் திகைத்து நின்றமைமால் ஸையஜனம்

களுக்குப் புலப்பட்டன. தாமஸ்வபாவனாகிய அந்தத் தசரதகுமாரன மனக்களிப்புற்றுச் 'சதுரங்கமுள்ளதன் து பெரும் ஸைனயம் ரதகோஷங்களாலும் குதிரைக களைப்பு முதலியவற்றாலும் பேரொலி செய்துகொண்டு பரந்து வருகையில் பரயாணமாயப் போயினன் மஹானு பாவனாகிய பரதனது ஸைனயம் ஸமுதரபரவாஹம் போல அநிவிஸ்தாரமுடையதாகி, வாஷாகாலத்தில் மேகம் ஆகாயத்தைக் கவாவதுபோல பூமி முழுவதும் மறைத்தது அசசமயத்தில் பூமியானது மிகுந்த வேக முள்ள குதிரைக்கூட்டங்களாலும் யானைகளாலும் சூழப்பெற்று ரெடுரேம கண்ணுக்குத் தோற்றாமலே மிருகத்து ஸ்ரீமானாகிய அந்தப் பரதன் வெகு தூரம் அவனன்ம சென்று வரஹனங்கள் மிகவும் இளைப்புற்றி ருப்பது கண்டு ஆலோசனைகளில் ஸமாததராகிய வஸிஷ்டரை நோக்கி 'இததேசம் எவன்ம புலப்படு கிறதோ அதை ஆலோசித்துப் பாரதகால, பரதவாஜரி டம் நான் எப்படி கேட்டேனோ, அப்படியே இதோ புலப்படுகின்றது ஆகையால் பரதவாஜர் சொன்ன இடத்திற்கு ஸபஷ்டமாக நாம் வந்து சேரத்தன்ம இதோ இரதப் பாவதமே சிதரகூடம் இந்நதியே மந தாகினி இதோ தூரத்தில் கருமுகிலபோல கறுத்த வன்ம விளங்குகின்றது மேகம்போல புலப்படுகின்ற எனது யானைகள் இப்பொழுது அழகான சிதரகூட பாவத்தின் தாழ்வரைகளைக் கொற்றிக் குளம்பரிக்கின்றன. வாஷாகாலத்தில் ஜலத்தை முகந்து கறுத்திருக்கும் மேகங்கள் மழை பெய்வது போல, தாழ்வரையிலுள்ள வருஷங்கள் புஷ்பங்களைப் பொழிக்கின்றன, காண்பீர்' என்றுரைத்துப் பிறகு தம்பியைப் பார்த்து 'சதருக்கு' முதலைகள் நிறைந்த மஹாஸமுதரம்போல கார்புறங்களிலும் மிருகங்கள் நிரம்பியதாகிக் கின்னரர்களால் ஸகுகும தேசமாகிய இரதப் பாவதத்தைக்

1. சதுரங்கம்-தோ யானை குதிரை காலாட்களென்கிற நான்கு அங்கங்கள்.

காண்பாய சாககாலத்தில் மழையைப் பெய்து வெளுத்திருக்கும் மேகங்கள் காற்றால் ஏவுண்டு ஆகாயத்தில் மிக்க வேகத்துடன் உலரவுவதுபோல, இம்மானகள்ளின கூட்டங்கள் நமது ஸையங்களால் துரத்தப்பட்டு விரைவாய் ஓடுகின்றன, பார தென்னாடு மனிதர்கள் மேகம்போல கறுத்து விளங்குகின்ற தலைமயிகளை ஒரு விதமாக உயர் எடுத்துக் கட்டி அவற்றில் பூமலைகளைச் சூடுவதுபோல, இந்த வருஷங்களும் மேகம்போல கறுத்திருக்கும் தமது சிரஸ்களில் நிரம்பப் பூத்திருக்கிற புஷ்பங்களைச் சிரோபூஷணமாகத் தரித்திருக்கின்றன பயங்கரமாகப் புலப்படுகின்ற இவ்வரணயம் முன்பு மனிதர்களின் ஸஞ்சாரமேயின்றி நிலாபதமாயிருந்து, இப்பொழுது நமது ஸையத்திலுள்ள ஜனங்கள் நிரம்பப் பெற்று ஜனங்கள் நிறைந்த அயோத்யாபுரம்போலவே எனக்குப் புலப்படுகின்றது குதிரை முதலியவற்றின் குளம்புகளால் கிளம்பின தூள் ஆகாயம் முழுவதும் மறைத்து நிற்கின்றது இதனால் எனக்கு ராமாஸரமயிருக்கு மீடத்தைக் கண்டுபிடிப்பது அஸாத்யமாகையால் காற்று எனக்கு பரியஞ்செய்ய விருமபியதுபோல சீகரமாக அந்தத் தூளை அப்புறம் அடித்துக்கொண்டுபோய் விடுகின்றது. சதருகனா! சிறந்த ஸாரதிகள் ராமனைப் பாரக்கவேண்டுமென்னுங் குதூஹலத்தினால் அரணயத்தில் குதிரைகள் பூட்டின ரதங்களின் மீதேறி அவைகளைச் சீகரமாகவும் நன்றாகவும் ஓட்டுகின்றன, பார அழகான தோகைகள் அமையப் பெற்றுப் பாரக்க மிகவும் இனியவைகளாகிய இம்மயில்கள் ரதம் முதலியவற்றின் சபத்ததைக் கேட்டுப் பயந்து சீகரமாக இதோ தத்தமது இருப்பிடமாகிய இப்பாவத்ததைச் சேருகின்றன, பார.

இந்த பரதேசம் மிகவும் அழகாயிருக்கையால் எனக்கு இது ஸவாககமராககமோ எனனுமபடி தோற்றுகின்றது ஆகையால் இது ரிஷிகளின் வாஸஸ்தானமென்பது நிச்சயம் அடவியில் புளளிமரங்கள் பல பெண்மானகளோடு கூடிச் சரீரம் முழுமையும் புஷ்பங்களால் சிதரஞ்செய்யப்பட்டவைபோல அழகிய உருவங்களுடன் புலப்படுகின்றன நல்லது, புருஷஸரேஷ்டர்களாகிய ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக ஸைன்யத்திலுள்ளவா ஆங்காங்குச் சென்று அரண்யம் முழுவதும் தேடுவார்களாக' என்றனன். பரதன் சொன்னவார்த்தையைக் கேட்டுச் சூரர்களான புருஷர்கள் சிலர் ஆயுதங்களைக் கையிலேந்தி அவ்வரண்யத்தில் பரவேசித்து அதில் கொஞ்ச தூரத்தில் புகை யெழும்பக் கண்டனா அதைக் கண்டவுடன் அவர்கள் திருமயிப பரதனிடம் வந்து 'மனிதர்களில்லாத இடத்தில் அகனியிருக்க நேரது ஆகையால் இங்கேயே ராமலக்ஷ்மணர்களிருப்பது நிச்சயம் ஒருகால பரந்தபாகனும் புருஷசிகரமணிகளுமாகிய அந்த ராஜகுமாரர்கள் இங்கிலாமற பேயினும், இங்கு ராமனை நிகாதத உததம் தாபஸார்களாவது இருக்கவேண்டும். இதற்கு ஸந்தேஹமில்லை யென்று நினைக்கிறோம்' என்றனா பகைவரது பலத்தைப் பாழ் செய்ய வல்லவனாகிய பரதன், நயாயமுணாரதவர்கள் கொண்டாடுமபடி அவர்கள் உரைத்த அவவுரையைக் கேட்டு ஸேனாஜனங்களெல்லோரையும் பார்த்து 'நீங்கள் இங்குச் சபதஞ் செய்யாமலிருப்பீர்களாக. இதற்குமேல் நீங்கள் தாண்டி வர வேண்டாம். ராஜாக்களில் நானொருவனும், மந்திரிகளில் ஸுமந்தரனும் ருதவிகளுக்களில் குருவாகிய வஸிஷ்டரும் ஆகிய இம்மூவர மாத்ரமே போகின்றனம்' என்று ஆஜ்

ஞாபிததன்ன. இங்ஙனம் ஆஜ்ஞாபிகையில் அந்த ஸைனயத்திலுள்ளவா அனைவரும் அங்கேயே நிலைநின்றிருந்தனா பரதன் அந்தப் புகையின் நுனி புலப்பட்ட இடத்தில் கண்ணை நிலை நிறுத்திக்கொண்டு சென்றனன் அப்போது பரதன் நிறுத்திப்போன ஸேனாஜனங்கள் எதிரில் புகையின் நுனியைக் கண்ட மாதரத்தில் இனிச சீகரத்திலேயே பரியனாகிய ராமனைப் பாரக்க நேரலாமென்றநிறுது ஸந்தோஷ மடைந்திருந்தனா. தொண்ணூற்று மூன்றாவது ஸாககம் முற்றிற்று

ராமன் வீதைக்குச் சிதரகூடத்திலுள்ள
விசேஷங்களைக் காண்பித்தல்

அநந்தரம் அவ்விடத்தில் தேவதைபோன்ற ஸ்ரீராகவன் பாவதங்களிலும் அரண்யங்களிலும் பரீதியுடையவனாகையால் அந்தச் சிதரகூட பாவதத்தில் மாஸம் வஸித்திருந்து பரதன் வருமன்று ஸந்தோஷஞ் செயய விரும்பியும் தன் மனத்தைக் கொஞ்சம் விரோதப்படுத்த முயன்றும் தேவேந்தரன் சசிதேவிகுச் சொல்லுவதுபோல தன் பதனிகுச் சிதரங்களான சிதரகூட பாவதத்திலுள்ள விசேஷங்களைக் காண்பித்துக்கொண்டு இங்ஙனம் மொழிந்தனன் —
1 'கலயாணி' ரமணியமான இந்தச் சிதரகூட பாவதத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதனால் ராஜ்யங் கைசோரத்தாவது நண்பர்களைப் பிரிந்திருந்தலாவது என மனத்திற்கு எள்ளளவாயினும் வந்ததம் விளைக்கவில்லை மங்கலஸவபாவ முடையவளே! இப்பாவதம் பலவகைப் பக்ஷிகணங்களோடு கூடிக் கைரிகதாதுக்கள் நிறைந்து ஆகாயத்தில் உறைவனபோல மிகவுமுயரந்த சிகரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குகின்றது, இதைக் காண்பாயாக. பாவதங்களிற் சிறந்த இந்தச் சிதர

கூடம் பலவகைத் தாதுககள் நிறைந்திருக்கையால் இதில் சில பரதேசங்கள் வெள்ளியைப்போல மிகக் வெண்மை நிறமுடையவைகளும், சில ரகதம்போல சிவப்புநிறமுடையவைகளும், சில பொன்வாணமுடையவைகளும், சில மஞ்ஜிஷ்டை வாணமுடையவைகளும், சில இரதரநீலவாணமுடையவைகளும், சில புஷ்யராக வாணமுடையவைகளும், சில ஸபடிகவாணமுடையவைகளும், சில தாமழ்பூவாணமுடையவைகளும், சில நக்ஷத்ரவாணமுடையவைகளும், சில பாதரஸவாணமுடையவைகளும் மிகவும் பரகாசிக்கின்றன இரதச சித்ரகூடபாவதம் முனிவாசனின் ஸநிதானத்தால் கொடுமையும் பகையும் நீங்கி மிகவும் சாந்தகுணம் பொருந்திய பலவகை மானகளும் பெருப்புலிகளும் சிறுத்தைகளும் காடிகளும் பலவிதப் பறவைகளும் கூட்டங்கூட்டமாய் நிறைந்து மிகவும் விளங்குகின்றது மேலும் இதில் மாநாவல வேங்கை வெள்ளலத்தி முள்ளம் பலா கொன்றை அழிஞ்சில பவம் தினிசல பிலவம் திருதுகம் மூங்கில குமிழம் வேம்பு மாவலிங்கம் இருப்பை மஞ்சாடி இலங்கை நெல்லி கடம்பு பரம்பு இரதிரம் மாதுளை முதலிய மரங்கள் புஷ்பித்தும் பழுத்தும் சிழல நிறைந்தும் தழைத்தும் அழகாநிருப்பதால் இம்மலை மிகவும் அழகுபெற்றிருக்கின்றது நல்லொழுக்கமுடையவளே! அழகான இம்மலையின் தாமவரைகளில், பாரததவுடனே மயிரக்கூச்சலை விளைக்கின்ற கின்னரர்கள் தம்பதிகளாயக்கூடி ஒருவாக்கொருவா மனம்பொருந்தி ¹ விஹாரஞ் செய்வதைக் கண்ணுறுவாய் விதயாதரர்கள் மரக்கிளைகளில் வாள் முதலிய படைக்கலங்களுமும் சிறந்த யஸ்திரங்களுமும் தொங்கவிட்டிருப்பதைக் காண்பாய். விதயாதர ஸதரீநள கரீடை செய்யும் அழகான இடங்களையும் இதோ பாராய் சில இடங்களில் மேலிருந்து விழுகிற அருவிகளும் சில இடங்களில் பூமியைப்பிளந்து மேலகிளம்பி வருகிற அருவிகளும் சில இடங்களில்

ஸாதாரணமாய்ப் பெருகிவரும் நீரூற்றுகளாகும் பெருகப் பெற்ற இப்பாவதம் பலவாறு மதஜலத்தைப் பெருகக் கின்ற மதயானைபோல திகழ்கின்றது குலையினின்று வீசுகின்ற இககாற்றானது பலவகைப் புஷ்பங்களின் வாஸனையமைந்து காரணைந்தரியத்திற்கு மிக இனிப்பைக் கொடுக்கின்றதே! இது எவனைத்தான ஸந்தோஷப்படுத்தாது? ஸாவாங்கஸந்தரி' இவகு உன்னோடும் லக்ஷ்மணனோடும் கூடிப் பலலாஸனங்கள் இருப்பேனாயினும், அயோத்யையை விட்டுப்பிரிந்த சோகம் எள்ளவும் என்னைப் பாதிக்காது. அழகிய கோபமுடையவளே! பலவகைப் புஷ்பங்களும் பழங்களும் நிறைந்து பலவகைப் பக்ஷி ஸமுஹங்களும்டாந்து அற்புதமான சிகரங்களும்மைந்து அழகியதுமாகி ஜம்புலனைக்கும் ஆந்தம விளைக்கின்ற இப்பாவத்ததில் எனக்கு நிரம்பவும் பரீதி உண்டாயிருக்கின்றது இந்த வனவாஸத்தினால் தாமத்தில் தந்தையின் கடனைத் தீர்த்தலும் பரதனுக்கு பரியஞ் செய்கையுமாகிய இரண்டு பலன்கள் எனக்கு நேரிட்டன விதேஹராஜன திருமகனே! இந்தச் சிதர்கூடத்தில் மனோவாககாயங்களென்னும் மூன்று கரணங்களையும் தமவசமாகக்கின்ற பலவகை விநோதங்களையும் கண்டு என்னோடுகூட நீயும் மனக்களிப்புறுகின்றனையல்லவா? ராஜ குமாரத்தியே! என முப்பாட்டன் மார முதலிய முன்புள்ள ராஜாஷிகள், இந்த வனவாஸம் இமமையில் இன்பம் தருவது மாதரமேயன்றி மறுமையிலும் இது வாணுலகத்தைக் கொடுக்குமென்று மொழிந்தனா இமமலையில் சிலைகள் இருபுறமும் நிரம்பிக் கறுப்பு மஞ்சள் வெளுப்பு சிவப்பு ஆகிய பற்பல வாணங்கள் பொருந்தி அகன்று நூறுநூறு விளங்குகின்றன இந்தப் பாவத்ததில் இரவில தமது காரதியின் மிகுதியால் விளங்குகின்ற அனேகமாயிரம் ஓஷதிகள் அகனிஜவாலை

களபோல பரகாசிக்கின்றன. அழகிய கோபமுடையவ
 னே! இமமலையில் சில இடங்கள் குகைகள் நிறைந்திருந்
 கையால் சுருஹங்கள் போலவும், சில இடங்கள் செடிக
 ளும் கொடிகளும் அமைந்திருக்கையால் உதயானவனங்
 களபோலவும், சில இடங்கள் ஒரே பரையாகவும் பரகா
 சிக்கின்றன. இந்தச் சிதரகூடபாவதம் பூமியைப் பிளந்து
 மேலெழுந்ததுபோல துலங்குகின்றது இந்தச் சிதர
 கூடத்தினுடைய இந்தச் சிதரமானது எல்லாவற்றிலும்
 அழகாய்ப் புலப்படுகின்றது கோஷ்ட புஷ்பங்களும்
 புனனாக புஷ்பங்களும் தகர புஷ்பங்களும் பூரஜபத்
 ரங்களும் மேலில் பரப்பப்பெற்றுத் தாமரை யிதழ்க
 னோடுகூடிய காழுகாக்களின் அழகான படுக்கைகளைப்
 பார. மாதரசே! காழுகரால் மோந்து எறியப்பட்டு
 வாடிவதங்கின தாமரைப்பூமலையுடனும் அவர்கள் சரப்
 பிட்டெறிந்த பலவகைப் பழங்களும் புலப்படுகின்றன,
 பார. இந்தச் சிதரகூடம் வேர்களும், காய்களும் ஜல
 மும் மிகுந்திருக்கப்பெற்று அலகாபுரியையும் மானஸ
 மெனனும் ஸௌகந்திக் ஸரஸ்ஸையும் உத்தராகுருதே
 சங்களையும் அதிகரமித்துச் சிறந்து விளங்குகின்றது.
 பெணமனியே! ஸீதே! நான் உனனோடும் லக்ஷ்மணனோ
 டும் கூடி முன்னோ சென்ற வழியில் நின்று சிறந்த நிய
 மங்களைக் கைப்பற்றி இந்தப் பதினான்கு ஸமவதஸா
 காலத்தையும் விளையாடிக் கடத்திப் பிறகு குலதாமமா
 சிய பரஜாபரணத்தை வளர்த்திக்கொண்டு ராஜஸு
 கத்தை அனுபவிக்கப் போகிறேன்' என்றனன் தொண்
 னூற்று நான்காவது ஸாககம் முற்றிற்று

—●—●—●— { ராமன மந்தாகினியென்னும் நதியின்
அழகைக்காட்டி வலையை மகிழ்வித்தல். } —●—●—●—

ராமன அருங்கனம் மைதிலிகஞ்ச சிதரகூடத்திலுள்ள விசிதரங்களைக் காட்டி அனந்தரம் அப்பாவத்ததி னின்றும் வெளிப்புறப்படஞ்சென்று அங்கு மிகவும் அழகிய பரவாஹத்துடன் பெருகி வருகின்ற ரமணீய மான மந்தாகினியென்னும் நதியைக் காட்டினான் சிறந்த பின்புறமுடையவனும் பாவத்ததைப் பாரக்கும் ஸந்தோஷத்தினால் மலர்ந்து மாசுமறுவற்ற சந்தரனபோல அழகான முகமுடையவனும் விதேஹராஜன் திருமகளுமான ஸீதையைப் பார்த்து ராமன ஸந்தோஷத்தினால் கண்களிரண்டும் தாமரையிதழ்போல மலரப்பெற்று இவ்வனம் மொழிந்தனன் — 'மிகவும் அற்புதமான மணற்குன்றுகள் அமைந்து ஹம்ஸங்களும் ஸாரஸங்களும் நிரம்பப் பெற்றுத் தாமரைப் புஷ்பங்கள் நிறைந்து அழகாயிருக்கின்ற இமமந்தாகினி நதியைப் பாராய்! இந்நதி இரண்டு ¹ தீரங்களிலும் பலவகைப் புஷ்ப வருஷுங்களும் ² பலவருஷுங்களும் முளைக்கப்பெற்று எங்கும் விளங்குகின்ற குபேரனது மானஸமென்னும் தாமரை யோடைபோல முழுவதும் விளங்குகின்றது. மருகங்கள் குவியல் குவியலாக வந்து ஜலஞ்சூடிகையால் கலக்க முற்றுக குங்குமக் குழம்புபோல அழகான ஜலமுடைய இந்நதியின் துறைகள் எனக்கு இதில் ஸ்னானஞ்செய்யவேண்டுமென்னும் பரிநியை விளைக்கின்றன அன்பிற்கிடமாயிருப்பவளே! ஜடைகளையும் கருஷுணுஜினத்தையும் தரித்து மரவுரியை உத்தரீயமாக உடுத்தின் ரிஷிகள் தஞ்சை காலத்தில் இமமந்தாகினியில் நீராடுகின்றனர், காண்பாய் ³ விசாலாக்ஷி! இதோ கடுமையான விரதங்களுடைய சில முனிவர்கள் நியமத்துடன் கைகள் உயரத்திக் கதிரவனை நோக்கித் தவஞ் செய்கின்றனர். இந்நதியின் இருபுறங்களிலுமுள்ள வருஷுக்கள் காற்றினால்

1. தீரம்-கரை 2 பல வருஷம்-பலன்கள் நிறைந்த வருஷம்.

3 அகன்ற கண்களையுடையவளே!

அசைக்கப்பட்ட சிகரங்களை யுடையனவாகி இலைகளையும் புஷ்பங்களையும் உதிராக்கையில் இப்பாவதம் புஷ்பாஞ்சலி இறைத்துக் கைகளை அசைக்கக்கொண்டு நருதயஞ் செய்ய முயன்றவனபோல புலப்படுகின்றது இந்நதி சில இடங்களில் முத்துப்போல தெளிந்த நீருடையதும் சில இடங்களில் மணற்குன்றினையுடையதும் சில இடங்களில் ஸ்ரூணத்தின்பொருட்டு இறங்கின ஸித்தஜனங்கள் நிறைந்ததுமாகி விளங்குகின்றது, பார காற்றினால் உதிரக்கப்பட்ட புஷ்பங்கள் சில கரையில் விழுந்து நிறைந்திருக்கின்றன, மற்றுஞ் சில புஷ்பங்கள் ஜலப்ரவாஹத்தின் மத்தியில் வீழ்ந்து மிதக்கின்றன, பார. மங்கல ஸ்வபாவமுடையவளே! சகரவாகப் பறவைகள் ஸம்போகித்திறகாக ஒன்றுக்கொன்று இனியகுரலுடன் அழைத்து ஸம்போக காலத்திலுண்டாகும் அழகிய ஒலிகளை ஒலித்துக்கொண்டு ரதியின் பொருட்டு அரதப் புஷ்பராசியின் மீதேறுகின்றன, அழகுடையவளே! இந்நதிச் சிதரகூடம் மிகவும் ஏகாந்தமான போகஸ்தானமாயிருக்கையால் இதைப்பாரத்துக்கொண்டு இதில் வஸித்திருப்பது அயோதயையில் வஸிப்பதைக்காட்டிலும் அதிக ஸுகமாக எனக்குத் தோற்றுகின்றது, இந்நதி காமத்தை மிகவும் விளைக்கின்றமையால் இதைப் பாரத்திருப்பது உன்னைய பாரப்பதைவிட அதிக ஸுகமாயிருக்கிறதென்று நான் நினைக்கிறேன் ¹ தவமும் தம்முஞ்சமமும் பொருந்தி அதனால் பாபங்களை மெல்லாம போக்கின ஸித்ததர்கள் நிதமமும் ஸ்ரூணஞ்செய்கையால் இதன் ஜலம் கலங்கி அவர்கள்து பாதம் படுவதால் புனிதமாயிருக்கின்றது இதில் நீ என்னுடன் இழிகது நீராடுவாயாக மடந்தையா மணியே! நீ உன் ஸக்களுடன்கூடி கரீடிப்பதுபோல என்னுடன் இம்மந்தாக்கினியில் இழிகது இதிலுள்ள செந்தாமரைகளும் வெண்தா

1 தவமாவது-சாஸ்தரங்களில் சொல்லிய உபவாஸாதிக்களால் சரீரத்தைச் சோஷிச்சுச் செய்தல். தம்ம-வெளியிருநரியங்களை அடக்கிக்கொண்டிருத்தல். சமம்-உள்ளிருநரியமான மனத்தை அடக்கிக்கொண்டிருத்தல்.

மரைகளும் கீரில் மூழ்கி மறையுமாறு ஜலகரீடைசெய்வா யாக. மாதுசிரோமணியே! நீ இவ்வனத்திலுள்ள ஜந துககளைப் பட்டணத்து ஜனங்களைப்போலவும் இப்பாவ தத்தை அயோதயையப்போலவும் இந்நதியை ஸரயூந தியைப்போலவும் பரீதியுடன் பாவித்திருப்பாயாக. லக்ஷ மணனதாமஸவபாவனாகி எனது ஆஜனஞ்சையத்தவருமல நடத்துகின்றனன். நீயும் எனக்கு அனுகூலமாகி நடக்கின்றனை நீங்களிருவரும் எனக்கு மிகவும் களிப்பை விளைவிககின்றீர்கள். இப்படிப்பட்ட தாபியையும் பராயையையும் பெற்றிருப்பதைவிட ஸுகந்தநவது யாது? இங்ஙனம் மூன்று ஸந்திகளிலும் ஸனைஞ் செயது தேன வேர பழம் இவைகளை ஆஹாரஞ்செயது உன்னு டன கூடி இப்பொழுது அயோதயையையாவது ராஜ்ய ததையாவது கிளைக்கமாட்டேன். இம்மந்தாகினி மரு கஸமஹங்குள நிரம்பப்பெற்று மிகவும் அழகா யிருக்கின்றது. மேலும், இதில் ஆஸரம் மஹிமையால் யானை களும் ஸிமஹங்களும் வானரங்களும் மூன்றுகொன்று வைரத்தைவிட்டு ஜலங்குடிககையால் இது பாபத்தைப் போக்கவல்லதாயிருக்கின்றது பின்னும், இங்குள்ள விருக்ஷங்கள் நன்கு புஷ்பித்திருக்கையால் இது காமத்தை விளைக்கவற்று. இப்படிப்பட்ட இம் மந்தாகினியில் நீராடியும் இளைப்புத் தீர்த்து ஸுகப்பட்டாதவன் எவனும் இருக்கமாட்டான்' என்றனன். ரகுவம்சத்தை வளரச் செயயுந் தனமையனாகிய ராமன் காதலியுடன் இங்ஙனம் அந்நதியைப்பற்றிப் பொருந்தும்படி பலவாறு மொழிந்நது கண்மைபோல கறுத்து விளங்கும் அழகான அச் சித்ரகூடத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்தனன். தொண்ணூற்றைந்தாவது ஸாககம் முற்றிற்று.

ராமனும் ஸீதையும் மாமஸாஹாரஞ்செய
 கையில் வனத்திலுள்ள மருகங்கள்
 கலச்சமுறவது கண்டு அதனை காரணந
 தெரியதற்காக லக்ஷ்மணனை அனுப்ப,
 அவன் வருகூத்தினமேலேறிப் பரதன்
 ஸைனபத ஆடன வரக்கண்டு சங்கிததல

ராமன் அந்நன்ம ஸீதைக்குச் சிதரகூடபாவத்த
 தில் விளங்கும் அமரநதாசினி நதியின் அதிசயத்தைக்
 காட்டினபிறகு அம்மலையின் தாமவரையில் உட்காரந்து
 மாமஸத்தை ஊட்டி அவளை மனக்களிப்புறச் செய்ய
 முயன்று வீற்றிருந்தான் 'இது பரிசுததமானது, இது
 ராஸமுடையது, இது அகனியில் நன்கு பகவமாயிருந்
 தினதது' என்று இனிய உரைகளை மொழிந்ததுகொண்டு
 தாமஸவபாவஞ்சிய அந்த ராகவன் அவளுடனகூடி இங்
 கன்ம வீற்றிருந்தான். அந்நன்ம அம் மலேச்சாராவில்
 ராமன் உட்காரநதிருக்கையில் அருகில் வருகின்ற பரத
 னுடைய ஸேனைகளின் தூளும் சபதமும் மேலெழுந்தது
 ஆகாயமெங்கும் பரம்பிப் புலப்பட்டன இச்சமயத்தில்
 அந்தப் பெரும் சபதத்தைக் கேட்டுப் பயமுற்றுக கலங்
 கி அந்தந்த இனங்களில் தலைமையுள்ள மருகங்கள் தத்த
 மது இனங்களோடு மூலைக்குமூலை திரள் திரளாக
 ஓடின அந்த ராமனும் ஸைனயத் தாலுண்டான
 அந்த தவனியைக் கேட்டன, இனங்களில் தலை
 மையுள்ள மருகங்களெல்லாம் அதற்குப் பயந்து நாற்
 புறமும் ஓடுவதையும் கண்டன ராமன் பயந்தோடு
 கின்ற அந்த மருகங்களைப் பார்த்தும் அந்தப் பெருஞ்
 சபதத்தைக் கேட்டும் தேஜஸவியாகிய ஸுமிதரா
 புதரனை லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து 'ஆ! லக்ஷ்மண! இது
 என்? இதைக் காண்பாய். உனனால் ஸுமிதரை நல்ல
 பிள்ளையுடையவளாயினள். அப்படி ஸுமதரையின்
 வயிறு குளிரப் பிறந்த ஸதபுதரனே! பயங்கரமான மேக
 காஜனைபோல கம்பீரமாய் இன்னது இனியதென்று

தோன்றாமல் பெரும தவனி ஒன்று செவிப்படுகின்றது. காட்டில் யானைக்கூட்டங்களோ, அல்லது பெருங்கான கத்தி யுள்ள எருமைக கடாககளோ, அல்லது மறறை மருகங்களோ ஸிமஹங்களால் துரத்தப்பட்டுப் பயர தோடுகின்றன எவனேனும் ஓர் அரசனோ, அல்லது அரசனைப்போன்ற மறறவனோ, எவனேனும் ஒருவன் அரண்யத்தில் வேட்டையாடுகின்றானோ? அல்லது ஏதா யினும் ஒரு கொடிய ஜரது வனத்தில் திரிகின்றதோ? லக்ஷ்மண! இதைக் கண்டறிய வேண்டும் லக்ஷ்மண! பக்ஷிகளுக்கெவ்வூட இப்பாவதம் ஸஞ்சரிக்க அரிதா யிருப்பது கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாவற்றிலுங் காரணம் எதுவோ, அதை உள்ளதுள்ளபடி சீகரந தெரிந்து கொள்வாயாக' என்றன அந்த லக்ஷ்மணனும் அதைக் கேட்டு மிகுந்த தவறாபுடன் நன்கு புஷ்பித்திருக்கின்ற ஒரு வாலமரத்தினமேலேறி நாற்றிசையும் பராககத் தொடங்கிக் கீழ்த்திசையில் கண வைத்தனன் உடனே வடகிசையை நோக்கிப் பராககையில் ரதங்களும் குதிரைகளும் யானைகளும் நிறைந்து ஸநந்ததாகளான காலாட்களும் அமைந்து வருகின்ற ஒரு மஹாஸையம் புலப்பட்டது. அஸ்வங்களும் கஜங்களும் சூழப்பெற்று தவஜங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ரதங்கள் நிறைந்த ஒரு ஸேனை வருகின்றதென்று ராமனுக்குத் தெரிவித்து மீளவும் ராமனைப் பார்த்து 'இனி அகனியை அணைப் பாயாக லீதை குறைகஞ்ஞ புருவாளாக விலலெ டித்து நானேற்றி வைப்பாயாக. பாணங்களையும் கவ சங்களையும் எடுத்துக்கொள்வாயாக' என்று மொழிந்த னன் புருஷ்சிகாமணியாகிய ராமன் அவனைப்பார்த்து 'ஓ லக்ஷ்மண! நன்றாகப் பார இந்த ஸேனை யாருடைய தாக உனக்குத் தோற்றுகின்றது' என்று வினாவினன். இப்படி ராமன் கேட்கையில் லக்ஷ்மணன் கோபத்தினால்

1103 ராமனும் ஸீதையும் மாமஸாஹாரஞ் செய்கையில்
வனத்திலுள்ள மருகங்கள் கலகமுறுவது கண்டு
அதன காரணம் தெரிவதற்காக லக்ஷ்மணன்
வருஷத்தின் மேலேறிப் பரதன் ஸைன
யத்துடன் வரக்கண்டு சங்கித்தல்

அகணிபோல ஜவளிதது அரத ஸேனையை எரிப்பவன போல சுருசுருவென்று கண்ணுற்று, ராமனை நோக்கி 'கைகேயியின பிள்ளை பரதன் தாயின் வரத்தினபடி ராஜ்யாபிஷேகம் பெற்று அவ்வளவில் தருபதி அடையாமல் ராஜ்யத்தையெல்லாம் நிஷ்கண்டகமாகப் பெற விரும்பித் தாயா திகளாகையால் அதற்குக்¹ கண்டகமாகிய நமமைக கொல்ல எதிர்த்து வருகின்றனன் இது வெளிச்சம் இதோ மிகப்பெரியதும் காரதி விளங்கப் பெற்றதுமாகிய வருஷம் தவஜத்தில் புலப்படுகின்றது உயராத அடிபாகத்தையுடைய மலைபத்திமரத்தின் தவஜம் தேரினமேல் பரகாசிக்கின்றது (பருந்த அடிபாகத்தையுடையதும் கிளைகள் நிறைந்ததுமாகிய இந்த மலையக்திமரத்தின் தவஜம் மஹாஸையத்தில் தேரின மீது பரகாசிக்கின்றது) இத்தகுதிரைக்காராகளும்வே கமுள்ள குதிரைகளின் மீதறி இஷ்டப்படி இவ்விடம் வருகின்றனர். இந்த யானைப்பரகாசும் யானைகளின் மேலேறி மகிழ்ந்து விளங்குகின்றனர் வீரனே! ஆகையால் நாம் விலைப் பிடித்து மலையின்மேல் ஏறி சிற போம் அல்லது படைக்கலங்களைச் சித்தஞ் செயது கொண்டு இங்கேயாமினும் நிற்போம்² கோவிதாரத் தவஜமுடையவன் யுத்தத்தில் நங்கையில் அகப்படுவானா? பரதனைக் கண்ணுறுவேனா? ராகவனே! இவ்நாஸநே ஸீகையும் நீயும் நானும் இம்மஹாஸையத்தை அணுப விக்கின்றனம் ராகவனே! எவன் கிமித்தமாக நீ அழி வில்லாத ராஜ்யங் கைசோரப்பெற்றனையோ, அபட்டிப் பட்ட சதருவாகிய பரதன் இதோ வருகிறுக்கின்றனன் வீரனே! நான் இவனைக் கொன்றே தீருவேன் ராகவா! பரதனைக் கொல்வதில் தோஷமொன்றும் எனக்குத் தோற்றவில்லை. முதலில் அபகாரஞ் செய்தவனைக்

கொலவது அதாமமென்று சாஸதரம் விதிககவிலலை யன்றி² ராகவா¹ பரதன் நமககு முடிபு அபகாரஞ செய தவன் மனஆககந்தவறி அங்ஙனஞ செயதானல்லன்; தாமததைக கைவிட்டே அங்ஙனஞ செயதன்ன. இவ னைக கொன்ற பின்பு பூயியை முழுவதும் பாதுகாப்பா யாக, ராஜ்யத்தில் பேராசையுள்ள கைகேயி, இப்பொழுது யானையால் முறிககப்பட்ட வருஷம்போலயுத்தத் தில் எனஞல் அடிக்கப்பட்ட பிள்ளையை மிகக் மனவருத் தத்துடன் கண்ணுறுவாளாக கைகேயியை மந்தரை முதலிய அவளைச் சேரந்தவர்களுடும் மற்றுமுள்ள அவளது பந்துக்களுடும் கொன்றுவிடுகின்றனன். இன்றையதினம் பூயி கைகேயியென்னும் மஹாபாபத் தினால் வீடுபட்டுப் பரிசுத்தியைப் பெறுமாக ராமா¹ நீ மானத்தைக் காப்பாற்றுக தன்மையன், இததனை காலமாக உள்ளே அடக்கிக்கொண்டிருந்த இந்தக் கோ பத்தைபும அவமானத்தையும் இப்பொழுது பாணங் களின் வயாஜத்தால் உலராத புதாகளில் நெருப்பை யிடு வதுபோல் சதருஸையங்குளினமீது விடுகின்றனன். இப்பொழுது கூரான பாணங்களால் பகைவரது சரீரங் களைப் பிளந்து இந்தச் சிதரகூடத்தின் அடவிகளை யெல்லாம் குருதியால் மனைத்துவிடுகின்றனன் எனது பாணங்களால் மார்பில் அடிபட்டு விழுந்த யானைகளே யும் குதிரைகளேயும் எனஞல் அடியுண்ட காலாட்களே யும் இறகுள்ள புவி முதலிய கொடிய மருநங்கள் இழுத் துக் கொண்டிபோமாக நான் இது வரையில் பல யுத் தங்களில் எனது பாணங்களுக்கும் விலலுக்கும் வேண்டிய சதரு சரீரங்களை ஆஹாரமாகக் கொடுத்தது அவை களின் கடனைத் தீர்த்தேயிருக்கின்றனன் இப்பொழு தும் மஹா யுத்தஞ் செயது பரதனையும் அவனது ஸையங்களுமும் அடித்து பாணதிகளின் கடனைத் தீரக்கிந் தனன். இதற்கு ஸந்தேஹம் இல்லை' என்று மொழிந்த னன் தொண்ணூற்றாறுவது ஸாககம் முற்றிற்று

 { ராமன கோபித்துக்கொண்டிருக்கிற லக்ஷ் }

மண்ணை ஸமாதானப் படுத்துதல்

பிறகு ராமனோவென்றால் அறுநாளை மிகவும்கின்றது பரபரப்புற்றிருக்கின்ற லக்ஷ்மண்ணை ஸமாதானப்படுத்தி, அவனை நோக்கி இவ்வசனத்தையும் மொழிந்தனன்:— 'லக்ஷ்மண! பரதன் பெரிய வில்லாளி, மேலும், எல்லா முனாந்தவன். ஆகையால் அவன் மறநெருவா தூண்டு கோலின்றித் தானே வில்லும் கையுமாய் நமமிடம் வரும்? பாது நமக்கு தனுஸஸினாலாவது கத்தியாலாவது கேடயத்தினாலாவது கராயமென? லக்ஷ்மண! பிதா விடத்தில் உமமிஷ்டப்படி வனவாஸஞ் செய்கிறேனென்று ஸதயமாக பரதிஜைஞ் செய்து, என்னிடம் வந்த பரதனைக் கொல்லவேனாயின், 'அறுநாளை தந்தை பரதனுக்கு ராஜ்யம் கொடுக்கையில் ராமன் அவனைக் கொன்று ராஜ்யத்தை அபஹரித்தான்' என்று ஜனங்களால் சிந்திக்கப்படுவேனல்லவா? அப்படிப்பட்ட ராஜ்யத்தைக் கொண்டு நான் எனன் செய்யப்போகிறேன்? பக்துக்களாவது நண்பர்களாவது நாசமடைக்கையில் எந்த தரவயம் நேருமோ அதை விஷங்கலந்தது செய்யப்பட்ட பகஷ்யங்களைப்போல நான் எள்ளளவும் விருமபமாட்டேன் லக்ஷ்மண! தாமதத்தையும் சதனம் முத்தியிய அரத்தத்தையும் காமத்தையும் பூமியையும் உங்களுக்காக நான் விருமபுகிறேன்னறி வேறில்லை உனக்கு இதில் நம்பிக்கை இல்லாத பகஷ்த்தில் அப்படி பரதிஜைஞ் செய்கிறேன். ராஜ்யம் பல அநாததனங்களுடைய தாயினும், ஸஹோதரர்களுக்குப் பொருள் சோப்பதற்காகவும் அவர்களுடைய ஸுகத்தின் பொருட்டும் அதை விருமபுகிறேன்னறி எனக்காக அன்று. இது விஷயத்தில் ஸதயமாக ஆயுதத்தைப் பிடித்துச் சபதஞ் செய்கிறேன். நல்லியற்கையுடையவனே! கடல்குழந்த இம்மண்ணுலகம் முழுவதையும் பெறுவது எனக்கரிதன்று லக்ஷ்மண! ஆயினும் அதாமத்தினால் வருமாயின் இந்தர

பட்டததையும் வேண்டேன. சதருக்களது காவததைப் போக்குந தனமையனே! பரதனுக்கும் உனக்கும் சதருகன்னுக்கும் இல்லாத ஸுகம் எனக்கு எது உண்டா குமோ அதை அகனி பஸமஞ் செய்யுமாக. அது எப்படிப்பட்டதாயினும் நான் விரும்பமாட்டேன எனக்கு பரணனைக்காட்டிலும் பரியனும் பராதாககளிடத்தில் மிகுந்த பரிதியுடையவனுமாகிய பரதன் மாமாவின் கத்தினின்றும் அயோதயைக்கு வந்திருப்பான் வீரா! புருஷஸரேஷ்டனே! அந்நன்ம வந்து, நான் கந்தையின் ஆஜைஞயின்படி ஜடாவலகலங்களைத் தரித்து உன்னோடும் ஸீதையோடுங்கூடி அரண்மன வந்ததைக் கேட்டு ஜயேஷ்ட புதரனே ராஜ்யத்திற்குரியவனென்கிற குலதாமததை நினைத்து என்னிடத்திலுள்ள ஸனேஹத்தால் மனம் பொருமல சோகத்தினால் புலன்கள் கலங்கப்பெற்று நமமைப்பாக்க வந்தானன்றி வேறில்லை யென்றே எனக்குத் தோற்றுகின்றது அச்செல்வக குமாரன் மிகவுஞ் சினந்து தாயான் கைகேயியைப் பருஷமான அபரியங்களைப் பேசித் தந்தையையும் ஸமாதானப்படுத்தி எனக்கு ராஜ்யம் கொடுப்பதற்காகவே இங்கு வருகின்றான் இப்பரதன் இப்போது நமமைப்பாக்க விரும்புவது உசிதமாகவேயிருக்கின்றது இவன் மனத்திலுங்கூட நமக்கு அபகாரத்தை நினைக்கமாட்டான் இதற்கு முன்பு எப்போதாயினும் பரதன் உனக்கு அபகாரஞ் செய்திருக்கிறான்¹ அல்லது இப்படிப்பட்ட பாபத்தை விளைக்கும் வராததையாவது மொழிந்ததுண்டா? என பரதனிடத்தில் இவ்வாறு சங்கைப்படுகின்றனை? நீ பரதனைப்பார்த்து எள்ளளவும் பருஷமாவது அபரியமாவது மொழியலாகாது. ¹ அவனை அபரியமாகப் பேசினால் அது என்னைச் சொன்னதேயாகும். ஸக்ஷமண¹ ஏதேனும் ஓர் ஆபத்து நேருமாயின் அதற்கு

1 தன்னைப் பற்றினால் விஷயத்தில் பண்ணுகிற அபசாரம் தன்னிடத்தில் பண்ணின் அபசாரமேயாமென்று பகவான் அபிபராயப்படுவதாக இதனால் ஏற்படுகின்றது.

காகப் பிள்ளைகள் தமக்கு பராணனபோன்ற தந்தையை யாவது, அண்ணன் தம்பிகள் தமக்கு பராண ஸ்தான் மாகிய உபனபிறந்தவாகளையாவது எப்படி ஹிமஸீக கக்கூடும்? நீ ராஜ்யம் வேண்டுமென்னும் விருப்பத்தி தினால் பரதனை இங்ஙனஞ் சொல்வாயாயின, பரதன் வந்தவுடனே அவனைப் பார்த்து 'பரதா! ராஜ்யத்தை லக்ஷ்மணனுக்குக் கொடுத்ததுவிடுவாய்' என்று சொல்லு கிறேன் லக்ஷ்மண! நான் பரதனுடன் 'ராஜ்யத்தை இவனுக்குக் கொடு' என்று மனமின்றி வாய் மாதாத தினால் மொழிவேனாயினும், அவன் நீஜமாக 'அப்படியே கொடுக்கிறேன்' என்றுரைப்பானன்றி மற்றொரும உரையான்' என்றான். தாமஸ்வபாவனாகிய தமையனால் அங்ஙனம் மொழியப்பட்ட லக்ஷ்மணன் அந்த ராமனது ஹித்தத்திலேயே மனவூக்கமுடையவனாகையால் அவ னுக்கு என்னவினையுமோ என்று பயந்து முன்பின் பாராமல் மொழியினும் மனத்தில் அப்படிப்பட்ட கெட்ட எண்ணமில்லாதவனாகையால் அங்ஙனஞ் சொன்னதற்கு மிகவுறு வெட்கித்துத் தனது அவயவங்களில் தான் புகுந்தானோ வென்னும்படி அங்கங்களை யெல்லாம் மூடுக கிக்கொண்டு தலைவணங்கப் பெற்றிருந்தான். லக்ஷ் மணன் அவ்வாறததையைக் கேட்டு வெட்கித்து அவ னைப் பார்த்து 'நம தந்தை தசரதா தாமே உன்னைப் பராக் வந்தாரென்று எனக்குத் தோற்றுவித்து' என்று மறுமொழி கூறினான். அங்ஙனம் லக்ஷ்மணன் மற்றொரு பரஸ்தாவஞ் செய்கையில் தாமஸ்வபாவனாகிய ராமனும் அவன் நாணமுற்றிருப்பது கண்டு அதைப் போக்குவ தற்காக அதே பரஸ்தாவத்தைப் பற்றி, 'மஹாபாஹு வாகிய இந்தத் தசரதா நமமைப் பராக் இறகு வந்தா ரென்றே நானும் நினைக்கிறேன். அல்லது, அவா, நாம ஸுகத்திற்கே உரியவர்களென்றும் நமக்கு வன்மனங் கஷ்டமென்றும் சிந்தித்து நமமை வீட்டிற்கு அழைத்

துக்கொண்டு போவாரென்று நினைக்கிறேன் இதுவே
 நிஜம். அல்லது ஸ்ரீமானாகிய நம தந்தை தசரதா மிக
 வும ஸுகததையே அனுபவித்த இந்த ஸீதையைப்
 வது அடவியினின்று வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டு
 போவார். வீரோத்தமர்! நல்லகுலத்தில் பிறந்தவை
 களும் மனதுக்கினியவைகளும் வேகத்தில் வாயுவைப்
 போன்றவைகளும் ராஜாக்கள் ஏறதக்கூந்தவைகளு
 மான அசுசிறந்த குதிரைகள் இதோ பரகாசிக்கின்றன
 சிறந்த மதியுடையராகிய நம தந்தையாரது பட்டத்து
 யானையும் பெரிய சரீரமுடையதும் மிக உயர்வுடையது
 மாகிய சதருளுஜயமென்னும் அமமஹாகஜம் இதோ
 ஸேனாபதிதில் ஆடி அசங்கிக்கொண்டு வருகின்றது.
 மஹாபாஹுவே! உலகமெங்கும் புகழ்பெற்றதும் திவ்ய
 முமாகிய நம தந்தையது வெண்கொற்றக்குடைமாதரம்
 புலப்படவில்லை ஆகையால் இவ்விஷயத்தில் எனக்கு
 ஸந்தேஹமா யிருக்கின்றது. லக்ஷ்மண! நீ மரத்தினு
 லியிலிருந்து கீழ் இழிந்து வருவாயாக நான் சொன்ன
 படி செய்வாய்' என்று லக்ஷ்மணனுக்குச் சொல்லின
 யுத்தங்களில் வெற்றிபெறுதன்மையாகிய அந்த லக்ஷ்
 மணன் பிறகு மரத்தினின்றும் கீழே இழிந்து கைகூப்
 பித் தமையனுக்குத் திடீரென்று என்ன பயமரேருமோ
 வென்னுஞ் சங்கையால் அவனது பாஸ்ரவத்தில் வந்து
 நின்றனன் ராமாஸ்ரமத்திற்கு ஸேனையால் உபதர
 வம் கூடாதென்று பரதன் ஆஜ்ஞாபித்தமையால் அவ
 னது ஸைனயம் சிதர்கூடத்தின் நாற்புறத்திலும் மண்ட
 லாகாரமாக வஸிக்கிறதது யானைகளும் குதிரை
 களும் தோககளும் நிறைந்திருக்கிற அவவ்வுக்ஷவாகு வம்
 சத்தராகுசிய பரதன் து ஸைனயமானது ஓன்றரை
 யோஜனையூரம் அந்தப் பாவத்தின் தாழ்வரையைச்
 சுற்றிப் பரம்பி நின்றது. ஸைனயங்களை இறக்கி
 ஆஸ்ரமங்களுக்குக் கெடுத்தி செய்யலாகாதென்னும் நீதி

யை அறிந்தவனும் ராஜாவினிடம் வணக்கமமைந்த வேஷத்துடன் போகவேண்டுமெனனும் தாமததை முன்னிட்டுக் காவததைத் துறந்து விளங்குகின்றவனுமாகிய பரதன் ராமனை அருளபுரிபச செய்யும்பொருட்டு அழைத்துக்கொண்டுவந்த அசசேனையானது சிதராட்டத்தி னருகில இறங்கி மிகவும் பரகாசித்தது தொண்ணூற்றேழாவது ஸாககம் முற்றிற்று.

 பரதன் சதருக்னனோடும் குஹாதிகளோடு
 கூடப் பாதசாரியாய் ராமாஸீரமத்தைத் தே
 டிலும், அதற்கடையாளமான புகையைக்
 கண்டபின் மற்றவரை சிறுத்தித்தான குஹ
 சதருகனாகளோடு நடந வ செல்லுதலும்

பரமதராமிகனாகிய ராமனிடம் நடந்துசெல்லும் பாகயம் தன் பாதங்களுக்கு நேருக்கையால் பாதமுடைய வாகளில் சிறந்தவனும் பரபுவுமாகிய பரதன் ஸேனையை இறக்கித், தற்கையின் ஆஜனையை அனுஸரித்திருப்பவனாகிய ராமனிடம் பாதங்களால் நடந்துசெல்ல விரும்பினான். தான் உத்தேசித்தபடி அந்தந்த இடங்களில் ஸையம் இறங்கினவுடனே, பரதன் தாமஸன செய்மல விரயம்பொருந்திய வேஷம்பூண்டு தம்பியாகிய சதருகனை அழைத்து 'ஸௌமயா! இப்போது இக்காலாள கூட்டங்களோடும் ஒருவரோடொருவர கலந்திருக்கிற இவ்வேடங்களோடுகூடிச் சீகரமாக இவ்வனத்தில் நிற்பதற்கிலும் தேடவேண்டும். குஹன் பாணம வில கத்திகளைத் தரித்த பந்துக்கள் பலருடன் கூடித் தானே ககுதஸதகுலாலங்காரங்களாகிய ராமலக்ஷ்மணர்களைத் தேடுவானாக மந்திரிகளும் பட்டணத்து ஜனங்களும் ¹ குருக்களான பராஹ்மணர்களும் சூழ்ந்து வரப் பெற்று என்னும் இவ்வனம் முழுவதும் பாதசாரியாய்த்

திரிகின்றன ராமனையாவது மஹாபலனாகிய லக்ஷ்மணனையாவது மஹாபாக்யவதியாகிய ஸீதையைவது பாக்யமவரையில் எனக்கு துகக்கசாந்தி உண்டாகாது. சந்தரனபோல விளங்குவதும் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களுடையதும் அழகியதுமாகிய ராமனது முகத்தைப் பாராதிருக்கும்வரையில் எனக்கு துகக்கசாந்தி உண்டாகாது ¹ வஜரதவஜாங்குச கலசாரவிநதாதி ராஜ லக்ஷணங்கள் பெருந்தியராமனது பாதங்களைச் சிரஸில் தரிக்காதிருக்கும்வரையில் எனக்கு துகக்கசாந்தி உண்டாகாது. ராஜயத்திற்குரியனாகிய ராமன அபிஷேக ஜலத்தில் நனைந்து தம்பபன பாட்டன் பரம்பரையாக வந்த ராஜயத்தில் நிலைபெறுதவரையில் எனக்கு துகக்கசாந்தி உண்டாகாது அழகுகற்ற சந்தரனபோல விளங்குவதும் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களுடையதும் மிகுந்த ஒளியுடையதுமான ராமனது முகத்தைப் பாக்யப் பெற்ற லக்ஷ்மணனன்றோ ² ஸீதத்தாதன. ஸமுதாம முடிவான பூமண்டலம் முழுமைக்கும் பாததாவாகிய ராமனைப் பின்சென்றுபோகும் மஹாபாக்யமுடைய விதேஹராஜன் திருமகளான ஸீதாதேவியன்றோ நலவினையினள். குபேரன் நகதனவனத்தில் வஸிப்பதுபோல ராமன் இப்பாவத்ததில் வாஸஞ்செய்கின்றனன், ஆகையால் ³ இரதச சிதரகூடம் ஹிமவதபாவதம்போன்றதும் சிறந்த பாக்யம் பெற்றதுமாயிருக்கின்றது. மிகுந்த ஒளியுடன் விளங்குபவனும் ஆயுதம் பிடித்தவர்களில் சிறந்த

1. வஜரம்-வஜராயுதம்போன்ற ரேகை தவஜம்-த்வஜம்போன்ற ரேகை அங்குசம்-அங்குசம்போன்ற ரேகை அங்குசம் மா வெட்டி கலசம்-கலசம்போன்ற ரேகை. கலசம்-குடம் அரவிநதம்-தாமரைமலர்போன்ற ரேகை இதைப் பதமரேகையென்பர்

2. ஸீதத்தாதன-பாயோஜனம் கைகூடப் பெற்றவன்

3. 'சிரிராஜோபம்' என்றமூலம் சிரிராஜமென்றதற்கு ஹிமவதப் பாவதமென்று வியாக்கியானம் செய்து, அல்லது ஸ்ரீசிவாஸனுடைய ஸாநித்யம் பெற்ற வேங்கடாசலத்தைச் சொல்லுகிறதென்று கோவிந்தராஜர் வியாக்கியானித்திருக்கிறார்.

வனுமாகிய ராமன் வாஸஞ் செய்கையால், கருமருகங்
கள நிறைந்ததும் புகக்கூடாததுமான இவ்வரணயமும்
நலவினையுறந்து' என்றனன். மஹாதேஜஸவியும் மஹா
பாஹுவும் புருஷசிகாமணியுமாகிய பரதன் இவ்வுண்ம
சதருகன்னுகஞ்ச சொல்லி உடனே பாதசாரியாகவே
அமமஹாரணயத்தில் பரவேசித்தனன். பரதன் பேச
வல்லவனாகையால் ராமனிடம் விண்ணப்பஞ்செய்ய வேண
டியதைச் சிறுதித்துக்கொண்டே, அமமலையின் தாழ்
வரைகளில் முளைத்துப் புஷ்பித்த நுனிகளையுடைய
வருகூறுகளின் நடுவில் போயினன் அவன் அங்கு
சென்று அந்தச் சிதரகூட பாவதத்தில் புஷ்பித்திருக்க
ிற ஒரு வருகூறுதின் கீழ்ச சேரந்து அங்கு ராமாஸர
மத்தினினமும் புகை யெழுப்பிச் செல்வதைக் கண்ட
னன் பரதன் அதைக் கண்டவுடன் ஸந்தோஷத்தினால்
ஒளியுடன் பரகாசித்து ராமன் அங்கிருக்கிறுனென்ற
றிந்து ஆரத்தத்தின் மிகுதியால் மெய்மறந்தனன்.
அப்பொழுது பரதன் ஸமுதரத்தின் கரை சேர்தாற
போல் புலப்பட்டனன். அமமஹானுபாவன் சிதரகூ
டத்தில் ஸதபுருஷர்கள் நிறைந்த ராமாஸரமத்தைக்
கண்டு ராமனைத் தேடும்பொருட்டுத் தன்னுடன் வந்த
ஸேனாஜனங்களையும் நிறுத்திக் குஹனுடன் வேகமாகப்
போயினன் தொண்ணூற்றெட்டாவது ஸாககம் முற்

பரதன் ஸேனை இறங்கின இடத்திலுள்ள
தாயமாகளை அழைத்துவர வலிவுடரை
அனுப்பித் தானும் குஹனும் மந்தரிகளு
டன் சென்று ராமாஸரமஞ் சேருதல்

அங்குணம் ஸனையத்தை நிறுத்தினபின் பு தான
அங்கு ஷண்மீருந்து பரதன் ராமனைப் பார்க்கவேண்டு

மெனனும் குதூஹலத்துடன் சதருகனனுக்கு ராமர்
 ஸ்ராமத்தினை அடையாளமாகக் காட்டிக்கொண்டே
 பராக்கப்போயினன். தமையனிதத்தில் மிகுந்த பரிதி
 யுடையவஞ்சிய பரதன் வஸிஷ்டமஹாஷியைப் பார்த்து
 'நீர் எமது தாய்மராகளை வேகமாக அழைத்துக்கொண்டு
 வருவீர்' என்று சொல்லி அனுப்பித் தான் முனடி சீகர
 மாகச் சென்றான். ஸுமந்தரனும் சதருகனனுக்கு அரு
 கில பின் சென்றான். ராமனைப் பராக்கவேண்டுமென
 னும் விருப்பம்பரதனுக்குப்போல சதருகனனுக்கும் ஸு
 மந்தரனுக்கும் உண்டாயிருந்தது. ஸ்ரீமானாகிய பரகன்
 கொஞ்சதூரம் போனபின் புதாபஸாகளின் ஆஸ்ரமம்
 போல தீர்த்துக் கட்டப்பட்டதும் அகனிஹோதரரு
 ஹழமாகிய பாணசாலையையும், அதற்கு முன்னிலையில்
 பராக்க வந்தவரோடு ஸுகமாக உட்காரும் பொருட்டு
 ஏற்படுத்தப்பட்ட பாணசாலையையும் கண்டனை மற
 றும், அவன் அந்தப் பாணசாலைக்கு முனடி ராதரியில்
 வெளிச்சத்தின் பொருட்டு எரிப்பதற்காக வெட்டிப் போ
 கட்டிருக்கிற கட்டைகளையும், பூஜையின் பொருட்டு வீத்
 தப்படுத்திப் புஷ்பங்களையும், ராமனும் லக்ஷ்மணனும்
 நீராடுவதற்காக மந்தாகினிக்குப் போய்வரும் வழியில்
 அடையாளமாக இடையிடையே வருஷங்களில் தாப
 பங்களாலும் மரவுரிகளாலும் செய்யப்பட்ட குறிகளையும்,
 குளிர காயவதன்பொருட்டுக் குவைகுவையாகாட்
 டப்பட்ட ஆடுமாடுகளின் எரிமுட்டைகளையும் கண்ட
 னன். அப்பொழுது மஹாபாஹுவான் பரதன் மிகுந்த
 ஒளியுடன் அவைகளையெல்லாம் பார்த்து ஸந்தோஷம்
 டைந்து சதருகனனையும் மற்றுமுள்ள மந்தரிகளையும்
 பார்த்து 'பரதவாஜாசொன்ன இடத்திற்குவந்து சோந
 தோமென்று நினைக்கிறேன் மந்தாகினி நீதியும் அருகி
 ருப்பதாகவே தோற்றுகின்றது. இவ்வு வருஷங்களின்

நுனிகளில் மரவுரிகள் கட்டப்பட் டிருக்கின்றன இது லக்ஷ்மணன் ஸாயங்காலம் முதலிய அகாலங்களில் காய சிழங்கு ஜலம் முதலியன கொண்டு வரப் போய வரும் போது வழி நன்கு தெரிவதற்காக அடையாளஞ் செய ய்ப்பட்டிருக்கின்றது ஆகையால் இவ்வழியாகவே போ வோம் இம்மலையோரத்தில் மிகுந்த வேகமுள்ள யானை கள் தமது நீண்ட தந்தங்களுடன் ஒன்றுக்கொன்று பகைகொண்டு காஜிததுப் போசெய்ததாகத் தெரி கின்றது ¹ அரணயங்களில் நிஷிகள் காலே மாலைகளில் ஹோமஞ்செய்வதற்காக எப்போதும் காப்பாற்றி வரு சிற அக்னியினின்று புதைகண்மரக்க கிளம்புகின்றது இவ்வாஸரமத்தில் மகதரோபதேசம் முதலிய மேலான ஸம்ஸகாரங்களைச் செய்பவனும் மஹாஷிக்ளைப்போல விளங்குகின்றவனும் புருஷஸரேஷ்டனும் பூஜ்யனுமாகிய

1 'மேவாயாஹிமிஹந்தி தாபஸாஸஸததம் வநே| தஸயா ஸௌ ஹ்யஸ்யதே யஹிஸஸங்குலஃ க்ருஷணவாததமநஃ' இங்கு தாமத்துக்கு 'ஈங்குலஃ' எனலும் இவ்விசேஷணம் புதை ஓயாமல்கண் மாயக் கிளம்புவதைக் காட்டும் இதனால் இவ்வகனி பசனுகனியிலும் ஹோமாகனியிலும் வேறுபட்டு அக்னயாதிருக்குமபடியான காரண பதயாசனியென்று தெரிகின்றது பசனத்திற்கு வேண்டுவது ஜவா லைகளும் ஹோமத்திற்கு வேண்டுவது தணல்களுமாகையால் அவை களில் புதைக்கு பரவித்தியிலலை இதனால் 'ராமன் அக்னயாதானஞ் செயயாமையால் (அக்னயாதானம் - அக்னியைச் சத்தஞ் செய்து அணையவொட்டாமல் காததக்கொள்ளல்) இங்குச் சொன்ன அக்னி ஸ்ரௌதாக்கனி அன்று அப்பொழுது ஏற்படுத்திக்கொண்ட ஸமாத தாக்கனியே ராமனுக்கு ஸ்ரௌதாக்கனி உளதாயின, அப்போது 'ராமஃ கமலபதராக்ஷஃ புரோயஸமயாஹீரவீத் | அக்ஷ்ஹோதரம் வர ஜதவநீரே ஸாபயிரஜ்வலித பாவகம்' என்று சரயயாதரையில் அக்னி ஹோதரத்தை முன்னிட்டதாகச் சொல்லுமையால் வனம்போகும் போதும் அந்நன்ம சொல்ல வேண்டியவரும், அதிலலை பின்சென்ற

ராமனை மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் பராக்ரப போகிறேன்' என்றனன். பிறகு அப்பரதன் ஒரு முஹூர்த்த

பட்டணத்து வருத்தங்களும் அகனியோடு வந்ததாகவே சொல்லப்பட்டது ராமனுக்கும் அதுளதாயின் அந்நனமே சொல்ல நேரும் ஆகையால் ஸ்ரீராமதாசுனி இல்லையென்றே தெரிய வருகின்றது மேலும், 'ஃகிதம் வரதஸம்பநம் வராஜிநயரம்ஸம்' குரகம்ஸுநம் பாணிஞ்ச பஸ்யந்தி த்வாம் ஹஜாமபஹம்' என்று வந்த யாகதீக்ஷையை ஆசைப்பட்டதாகச் சொல்லுகையால் ராஜ்யாபிஷேகத்திற்கு முன்பு அவன் யாகஞ்செய்திலையென்று தெரிகிறது ஆகையால் இவ்வகனி க்ருஹ்யாகனியே அதைக் கொண்டு வந்ததாகவும் முன்பு சொல்ல வில்லையே யென்னவேண்டாம் அதை ஆதமஸுமாரோபணஞ் செய்து எடுத்துக்கொண்டு வரலாமல்லவா? ஆயினும் நாலே மாலைகளில் ஹோமஞ் செய்பவேண்டாமல்லவா? அது சொல்லவில்லையே மேலும், தமஸாதீரத்திலும் கங்கைக்கரையிலும் மரத்தடியிலும் யமுனைக்கரையிலும் ஸந்தயாவதனம் மாசரமே சொல்லப்பட்டது பின்னும் இந்த ஸ்ரீலோகத்திலுள்ள தாபஸசபத்தினாலும் வனசபத்தினாலும் காட்டில் ரிஷிகள் குளிர காய்வதற்காகவும் மிருட்டில் வெளிச்சத்திற்காகவும் காய்கிழங்குகள் பசுனஞ் செய்வதற்காகவும் வித்தஞ் செய்து வைத்துக் கொள்கிற அகனியே இஃது வென்று சொல்லக்கூடும் அப்போது 'ஆயாதம்' என்றால் வித்தப்படுத்திவதற்கென்று பொருள். ஆகையால் இவ்வகனி பசுனத்தினைக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட அகனியேயன்றி ஆதமஸுமாரோபணஞ்செய்தஸுமாரதாசுனியும் அன்று' என்னலாகாது ஏனென்றால்—'பராஹ்மீகப்ர வணம் வேஷி விஸாலாம் ஃபதபாவகாம்' என்று மேல் சொல்லப்படுகின்றது ஸம்ஸகார மில்லாத அகனிக்கு வேதிஸம்பநதம் பரவித்தமன்று 'பராஹ்மீகப்ரவணம்' என்றிதயாதி லக்ஷணங்கள் வேதிக்குச் சொல்லுகையால் வேதியிலுள்ள அகனியும் ஸம்ஸகருதமான தென்றே தெரியவருகின்றது இப்படி ஸம்ஸகருதமான அகனியை க்ருஹ்யாகனியென்பது விருத்தம் லௌகிகாகனியென்பது சிறிதும் சேராது ஆனால் காலேமாலைகளில் ஹோமஞ்செய்ததாக ஏன் சொல்லவில்லையென்றால் கேட்பாரில்லாமையால் மனம்போனபடி செல்லும் ஸ்வபாவரான மஹர்ஷி இச்சையும் பலனுமில்லாவிடின் ஒன்றைப் பலகாலஞ்

காலம் அந்தச் சிதர்கூடபாவத்தினில் நடந்து மந்தா கினிகஞ்சு சென்று தன்னுடன் வந்த ஜனத்தைப் பார்த்து 'புருஷஸுரேஷ்டனும் ஜனாதிபதியுமாகிய ராமன ஜன ஸஞ்சாரமில்லாத கானகஞ் சென்று வெறுந்தரையில் வீராஸனத்கில் உட்காரத்திருக்கின்றனன் இனி என ஜனமமும் என பிழைப்பும் சீ' ஏதுககு? ராமன ஸமஸத லோகங்களுக்கும் நாதன், மிகுந்த ஒளியுடையவன், இப் படிப்பட்டவன், கைகேயி என்ககாகச செயத காரியத்தி னால் ராஜ்யத்தைக் துறந்து பெரும் வயஸனத்கிலாழந்து

சொல்லவேண்டிய அவரீடமிலையென்றா? இதை மேலில் ஸுதீக்ஷ ணரீரமத்தில 'அயதேதீக்ஷிம் ஸுராஸ்ரீசைவ வைதேஹீ ராம லக்ஷ்மணௌ | காலயம் வியிவதீயாசய பபஸவீஸ்ரணே வநே' உட யந்தம் திருநகரம் உபுஷ்டவா விமதகலமஷாஃ | ஸுதீக்ஷண மலிமமயை வமிதீ வசநமவீருவந்' என்று சொல்லவும் போகிறா இங்கு ஹோ மஞ் சொல்லவிலையே யென்னவேண்டாம் உதயத்திற்கு முன்பு அகனிகாராயஞ் செய்ததாகச் சொல்லுகையாலும் 'அயீக்ஷிம்' என்ற ஒருமையாலும் ஒளபாஸனம் நனகு சொல்லப்பட்டதென்றுணாக இங்ஙனமே எல்லாவிடத்திலும் நடந்ததாக ஊற்றிக்கவேண்டும் பின் னும் இங்கு அகனிகாராயத்தில ராமன பரதான காததாவாகவும், வீதைக் கூட இருந்து நெருப்பு விசிறுவது முதலியன செய்வதாலும், லக்ஷ்மணன் ஸமித்த முதலியவற்றைக் கொண்டுவருவதனாலும் அன வயத்ததாகத் தெரியவருகின்றது 'தபஸவீஸ்ரணே வநே' எனப் தால ரிஷிகள நெருங்கி இடமில்லாத ஸங்கட பரதேசங்களிலும் தவ ருமல அனுஷ்டிக்கையால் ஸீரத்தையின் மிகுதி தோற்றுகின்றது ஆகப் பதினான்கு ஸமவதஸரங்களில் ராவணன் வீதையைக்கொண்டு போகும்னவும் சித்ரகூடம் முதலாகப் பஞ்சவடி யீருகவுள்ள பரதேசங் களில் எங்கு மாஸகணக்கிலும் ஸம்வதஸரக் கணக்கிலும் வெருகாலம் வவரித்திருந்தானோ அவவிடங்களில் வெளியில் ஸமாததாக்களிடையி லிதயமாகத் தரித்திருத்தலும் மற்றையிடங்களில் ஆதமாவிலோ அல லது ஸமித்திலோ ஆரோபணஞ் செய்து ஹோமகாலங்களில் அவ ரோபணஞ் செய்து காஸமாலங்களில் ஹோமஞ் செய்தலுந் தெரிய வருகின்றது

ஸமஸ்த போகங்களுையுமீழ்ந்து அரண்யத்திலிருக்கின்றனே! இவ்வனம் பலவிதமாகவே லோகங்களால் அபவாதப்படுகிற நான் ராமனை அருள்புரியச் செய்யும் பொருட்டு அவன்பாதங்களில் விழப்போகிறேன், ஸீதையின் பாதாரவிரதங்களிலும் விழப்போகிறேன்; அவ்விருவரும் அருள்புரியாராயின் லக்ஷ்மணனது பாதங்களிலும் விழப்போகிறேன்' என்று இவ்வனம் புலம்பிக் கொண்டே சென்று கச்சரதகுமாரனாகிய பரதன் அவ்வனத்தில் நிக விசாலமுற்றதும் பரிசுத்தமும் அழகுள்ள துமாகிய ராமனது பாணசாலையைக் கண்டனன். அது ஸாலம்பனை அஸ்வகாணம் முதலிய மரங்களின் தழைகளால் சிறைக்கப்பட்டதும் விசாலமுமாகியாகவேதிக்கைபோல மெத்தென்ற தாப்பங்கள் பரப்பப்பட்டதும் இரதர தனுஸஸூகங்கள் போன்று மிகச் சிறந்த யுத்தகராயங்களை ஸாதிப்பனவாகிப் பொன்பிழிகளிடப்பெற்று மிகுந்த வலியுற்றுப் பகைவரைப் பீடிக்கவல்ல பல தனுஸஸூகங்கள் திகழப் பெற்றதும், அம்பருத்தூணிகளில் ஸூரிய கிரணங்கள்போல தகதகவென்று மின்னும் முகமுடைய பயங்கரமான பாணங்கள் சிறைந்து ஸாப்பங்கள் சூழ்ந்த போகவதியென்னும் ஸாப்பங்கரம் போல விளங்குவதும், ஸவாணத்தால் செய்யப்பட்ட உறையுடைய கத்திகளாலும் அழகுக்காக இடையிடையில் பொற்புள்ளிகள் சீருமிகப்பெற்ற விசிதரமான கேடயங்களாலும் உடுமபுத்தோலால் செய்யப்பட்டுத் தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விசிதரமாகி ஓட்டத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறவை விரல்களின் கவசங்களாலும் பரகாசிப்பதும் இதர மருகங்களுக்கு ஸீமஹத்தின்குஹைபோல சதருக்களுக்கு பரவேசிக்க முடியாததுமாயிருந்தது. பரதன் அந்த ராமனது பாணசாலையில் விசாலமுற்றதும் அகனி எரியப்பெற்றதும் பரிசுத்தமுமாகிய அகனிவேதிகையைக் கண்டனன். அது வடகிழக்கு பாகத்தில் முறையே

1117. பரதசதருகனர்கள் ராமனுடைய பா6
வரது ஸீதா ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கண்டு கமஸகரிததல்.

தாழ்ந்திருந்தது பாணசாலையில் ஜடாமண்டலம் தரித்து
 அகனிபோல நாற்புறமும் துலங்கும்படி ஜவலித்துக்கொ
 ண்டு உட்கார்ந்திருக்கின்ற ராமனைப் பரதன் ஜடைகள்
 தரித்திருப்பதைப்பற்றி ராமனோ அன்றோ என்று ஒருமு
 ஹொரத்தகாலம் உற்றுப்பார்த்துப் பின்பு தனது அண
 ணனே யிவனென்று தெரிந்துகொண்டான் சிங்கத்தி
 னது தோள்களை நிகர்த்த கோள்களும் நீண்ட புஜ
 தண்டங்களும் செந்தாமரைமலர்போன்ற கண்களும்
 அமைந்து மஹாசகரவாததி லக்ஷணங்கள் பொருந்திக
 கடலசூழ்ந்த இவவுலக மனைத்திற்கும் நாதனாயிருந்தும்
 தாமாசரணத்தின்பொருட்டு கருஷ்ணாஜினத்தை உத்த
 நீயமாகப் போகட்டுங்கொண்டு நராததுணியையும் மா
 வுரியையும் அரையில் உடுத்தித் தபோவிசேஷத்தினால்
 ஜவலிக்கின்ற அகனிபோல நாற்புறத்திலும் பேரொ
 னியுடனபரகாசித்துக்கொண்டு தாபம் பரப்பின தரை
 யினமேல் ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடுங்கூட ஸாஸவ
 தபரஹமதேவனபோல உட்கார்ந்திருக்கின்ற பூர்வராமனைப்
 பரதன் கண்டனான் தாமஸ்வபாவனும் ஒளி வீளங்கப்
 பெற்றவனுமாகப் கைகேயியின் பிள்ளை பரதன் அங்ஙன
 மிருக்கின்ற ராமனைக் கண்டு துக்கமும் சோகமும்
 மேல்மேற்பெற்று அருகில் வந்தனன் அவன் ராமனைப்
 பார்த்தவுடனே மிக்க மனவருத்தமுற்றுக் கண்டத்தில்
 கண்ணீர்வந்து தடுக்கையால் பேசுசுக்கள் இன்னவை
 யென்று பிரியாமல் தழதழக்கவும் பெற்று மனவருத்தம்
 பொறுக்கமுடியாமல் புலம்பிப் பிறகு தையத்தை அவ
 லம்பித்து மேல்வருமாறு கூறினான் — 'எவன் ஸபையில்
 மந்தரிகள் முதலிய ஸபிகர்களால் சூழத்தகுந்தவனோ,
 அப்படிப்பட்ட இரதன் என்று ஐயன் இப்போது அரண்ய
 மருகங்களால் சூழப்பட்டிருக்கின்றான். எந்த மஹா
 னுபாவன் பலவாயிரம் விடையுள்ள மேலானவஸ்தாங்களை
 உடுத்திருந்தனனோ, அப்படிப்பட்ட இவன் இப்பொழுது
 தாமததை ஆசரிக்க முயன்று கருஷ்ணாஜினங்களை உடுத்த

திருக்கினறனன். எவன முனபு வ்சிதரமான பலவகைப் புஷ்பங்களைச் சிரஸில் முடித்துக்கொண்டிருந்தனனோ, அப்படிப்பட்ட இவன் இப்பொழுது சடைமுடியை எப்படி வஹிக்கலாயினன்? அனேக யாகங்களை விதிமுறைப்படி நடத்தித் தாமதத்தை ஸம்பாதிக்கத்தகுந்த ராமன் இப்போது வானபரஸ்தரைப்பேரல் சரீரஸ்ரம்பபட்டு ஸம்பாதிக்கவேண்டிய தாமதத்தை தேடுகின்றனன். எவனது சரீரம் மிகச்சிறந்த சந்தனத்தினால் முனபு பூசப்பட்டிருந்ததோ, அப்படிப்பட்ட இமமஹானுபாவனது சரீரம் இப்பொழுது புழுதிபடிந்து மலினமாயிருக்கின்றதே! ஸுகத்திற்கே தகுந்த ராமன் என்கிற ததமாக இப்படிப்பட்ட மஹா துக்கத்தை அனுபவிக்கின்றனன். இப்படி கொடியனாகிய எனனுடைய உலக சிந்தைக்கிடமான பிழைப்பு சீ! ஏதுக்கு?" என்று புலம்பினன். பரதன் தீனனாகித் தாமரைமலர்போன்ற முகம் வியாதது வாடப்பெற்று இவ்வளவு புலம்பிக்கொண்டே ராமனது பாதங்களில் விழ்ச்சென்று கண்ணீர் மறைக்கையால் ஒன்றும்தோற்றமல்ல பாதங்களில் விழப்பெறாமலே கதறிக்கொண்டு தரையில் வீழ்ந்தனன் மஹாபலனாகிய அந்த ராஜகுமாரன் பரதன் துக்கத்தினால் பரிதபித்து 'எமமையனே!' என்று மன இரக்கத்திற்கிடமாயிருக்குமாறு ஒருதர முரைத்துப் பிறகு ஒன்றுங் கூறுகிறதன்னை அப்பொழுது பரதன் பெருமபுகழாகிய ராமனைப் பார்த்து 'ஐயனே!' என்று ஒருதரம் உரக்கக் கூவிப்பிறகு கண்டத்தில் கண்ணீர் கிரம்பப் பெற்று ஒன்றுஞ் சொல்ல முடியாமல் திகைத்து நின்றனன். சதருகன்னும்கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டே ராமனது பாதாரச் சந்தனங்களில் வந்தனஞ் செய்தனன். அந்த ராகவன்னும, அப்பரத சதருகனாக விருவரையும் வாரி அணைத்துக் கண்ணீர்களைப் பெருக்கினன் பிறகு அவவரணயத்தில் அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் சந்தர ஸூரியாகள் பருஹஸ

பதியோடும் சுகரனோடும் சேருவதுபோல ஸுமந்தர
னோடும் குஹனோடும் சேருதனா கூட்டத்தில் தலைமை
யுள்ள யானைகளபோல விளங்குகிற அந்த ராஜகுமாரா
கள் அம்மஹாரணயத்தில் ஓடிவரக்கொருவா கலந்தி
ருப்பதைக்கண்டு அரணயவாஸிகளான அந்த ரிஷிக
ளனைவரும் மனைகளிப்பின்றிக கண்ணீர் பெருக்கினா.
தொண்ணூற்றொன்பதாவது ஸாககம் முற்றிறறு

 { ராமன பரதனைக் குஃலபரஸ்னம் பண்ணு
 தலும், அதன மூலமாக ராமன ராஜரீதியை }
 உபடு

ஜடைகளைத் தரித்துமரவுரி உடுத்திக் கைகூப்பித் த
ரையில் வீழ்ந்து பரலயகாலத்து ஸுராயனபோல கண்
கொண்டு காணமுடியாதிருக்கின்ற பரதனை ராமன கண்
டன்ன பிறகு ராமன, முகவொளி மழுங்கி இளைத்திருப்
பதுபற்றிப் பரதனைக் கண்டவுடனே தெரிந்துகொள்ள
முடியாமல் சிறிது நேரங்கழித்துக் கஷ்டப்பட்டறிந்து
கைகளால் வாரி யெடுத்திக் கொண்டனன் ரகுசுலாலங்
காரனாகிய அந்த ராமன அப்பரதனை உச்சி மேருது
கட்டியனைத்து மடியில் உட்காரவைத்து மனவூக்கத்
துடன் இங்ஙனம் வினாவினன் — ‘என்னப்பனே! நீ
அரணயத்திற்கு வந்தனையே! உன் தந்தை என்குப் போ
யினா? அவா பிழைத்திருக்கையில் நீ அரணயம் வரக்
கூடாதல்லவா? நெடுநாள கழித்து இவ்வரணயத்திற்கு
வெகு தூரத்திலுள்ள கேகய நகரத்தினின்றும் பரதன்
வரக்கண்டனன், ஸந்தோஷம் தேஹம் மிகவும் ஒளி
மாறியிருக்கையால் அடையாளந்தெரியாதிருக்கின்றது.
என்னப்பனே! நீ ஏன் வந்ததிற்கு வந்தனை? அப்பா!
மன்னவா பிழைத்திருப்பாராயின் நீ இவ்விடம் வரப்

பொறுக்கமாட்டாரே; நீ இவ்விடம் வந்ததனால் ஸந்தே
 ஹமாயிருக்கின்றது இப்பொழுது அவர் பிழைத்திருக்க
 கிறாரல்லவா? ராஜா துக்கத்தினால் வருத்தித் திட
 ரென்று லோகாந்தரஞ் செல்லாதிருக்கின்றாரா? அழகிய
 ஸவபாவ முடையவனே! பாலனாகிய உனக்குச் சார்வத்
 தமான ராஜ்யம் கைசோரத்திருக்கிறதா? (நீ பாலனாக
 யால் வல்லமையின்றிச் சார்வத்தமான ராஜ்யத்தை இழக்
 கத்திருக்கின்றாயா?) உண்மையான பராகரமமுடைய
 தந்தைக்குச் சுயநுஷ்ட செய்கின்றாயா? தசரதமஹா
 ராஜா சொன்ன வாரத்தை தவறாதவா; பல ராஜஸூயங்
 களும் பல அஸ்வமேதங்களுஞ் செய்து, காமத்தில்
 திடமான மனலுக்கமுடையவா, அப்படிப்பட்ட அம்
 மன்னவா கேஷமமா? அப்பா! பராஹ்மணாகளில் தலை
 வரும் எல்லா முனாந்தவரும் தாமத்தில் நிலைநிறவரும்
 மிகுந்த பராஹ்மதேஜஸஸூடையவரும் இக்ஷ்வாகு வம்
 சத்தரசர்களுக்குக் குலகுருவுமாகிய வஸிஷ்டமாமுனி
 யை முனபோல முறை தவறாமல் பூஜித்து வருகின்ற
 றாயா? அப்பனே! முன்பு துக்கத்திருந்த கௌஸலையை
 கேஷமமா? நற்பிள்ளையைப் பெற்ற ஸுமிதரையும் ஸுக
 மா? பூஜையையான கைகேயி தேவியும் ராஜ்யம் பெற்று
 ஸந்தோஷமுற்றிருக்கிறா எல்லவா? வணக்க முடையவ
 ரும் நற்குலத்தில் பிறந்தவரும் பலபேரிடத்தில் பல
 விசேஷாராதங்களைக் கேட்டவரும் அஸூயை யற்ற
 வரும் வஸிஷ்டர் உபதேசித்த அரத்தங்களை நன்கு
 ணர்ந்தவருமாகிய உன் புரோஹிதரை (அல்லது ஸூயஜ
 னரை) நன்கு பூஜித்து வருகின்றாயா? சாஸ்த்ரங்களை
 யுணர்ந்தவரும் மிகுந்த மதி யமைந்தவரும் கபட மறி
 யாதவரும் அகனிகேஹாதர காரயங்களில் ஏறப்பட்டவரு
 மாகிய உன் புரோஹிதர் அந்தந்த காலங்களில் நடத்
 தின ஹோமத்தையும் நடத்தவேண்டிய ஹோமத்தை

எப்போதும் உனக்குத் தெரிவிக்கின்றாரா? அப்பா! நீ தேவதைகளையும் தாய் தந்தையர்களையும் ஆசாரயர்களையும் தந்தைஷ்யப்போன்ற பந்துக்களையும் மூப்பினர்களையும் பண்டிதர்களையும் பராஹ்மணர்களையும் அவரவர்க்குரியபடி நடந்து பூஜித்து வருகின்றாயல்லவா? அப்பா! மந்தரமில்லாத உயரந்த பாணங்களும் மந்தரத்துடன் கூடிய திவ்யாஸ்தரங்களும் நீதிசாஸ்தரத்தில் வல்லமையும் அமைந்த ஸுதந்தவரேனனும் உபாதயாயரையும் வெகுமானிக்கிறாயா? உனக்கு நிகரானவர்களும் சூரர்களும் நூலகளை யுணரந்தவர்களும் புலனகளை வென்றவர்களும் நற்குலத்தில் பிறந்தவர்களும் முகத்தைப்பாராத தவுடனே மனக்கருத்தை யறியுந்திறமுடையவர்களுமான புருஷர்களை மந்தரிகளாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாயா? ரகுலகுமாரனே! நீதிசாஸ்தரத்தில் வல்லவர்களும் ஆலோசித்த விஷயத்தை வெளிவிடாமல் மறைக்குந்தன்மையுடையவர்களுமான மந்தரிகளுடன் ஏகாந்தத்தில் செய்யப்பட்டதும் நன்கு மறைக்கப்பட்டதுமான ஆலோசனையே அரசாங்களுக்கு வெற்றியைக் கொடுப்பதல்லவா? நிதரைக்குட்படாதிருக்கின்றாயா? தருந்த காலத்தில் விழித்துக்கொள்கிறாயா? மேலும், அரத்த ராதரிகளில் ஏகாந்தமாகப் பொருள ஸம்பாதிக்கு முபாயங்களை ஆலோசிக்கின்றனையா? நீ தனியே ஆலோசனை செய்யாமலும் பலருடன் கலந்து ஆலோசனை செய்யாமலும் தக்க மந்தரிகளுடன் மாதரங் கலந்து ஆலோசனை செய்கின்றனையா? நீ ஆலோசனை செய்த விஷயம் ராஜ்யமெங்கும் பரம்பி எல்லோரக்கும் தெரியாமல் வெளிப்படாதிருக்கின்றதா? ரகுலகுமாரனே! அறபமுயற்சியால் ஸித்திக்கத் தக்கதும் மிக்க பொருள விளையத்தக்கதுமாகிய ஒரு கராயத்தைச் செய்ய நிச்சயித்துத் தாமஸிக

காமல சீக்ரமாகவே அதைச் செய்து முடிக்கத் தொடங்குகின்றாயா? உன பகை மன்னவர்களுக்கு நீ ஆலோசித்த காரயங்களுெல்லாம், அவை நன்றாக முடிந்து சிறைவேறின பின்பாவது ஏறக்குறைய முடிந்து பயன்பெறும் ஸமயத்திலாவது மாதரமேயன றிச செய்து முடிப்பதற்கு முன்பே எள்ளளவும் தெரியாதிருக்கின்றனவா? அப்பனே! நீயாவது உன மந்தரிகளாவது ஆலோசித்த காரயங்களைப் பிறா ணஹத்தாலாவது யுகதியாலாவது இங்கிதம் முதலிய மற்ற காரணங்களாலாவது சிறிதும் அறியாதிருக்கிறார்களா? நீ மூரககர்கள் ஆயிரம்போகளைத் துறந்தாயினும் நன்கு ஆலோசித்துச் செய்யும் பண்டிதனொருவனையே விரும்புகின்றனையா? காரயஸங்கடங்களில பண்டிதனன்றோ நன்காராயந்து பெருநலம் விளையுமாறு செய்வான் அரசன் மூரககர்களை ஆயிரம் போகளையாவது பதினாயிரம் போகளையாவது அடுத்திருப்பானாயினும் அவர்களால் அவனுக்கு மகதரோபாயங்களில் ஸஹாயம் சிறிதும் உண்டாகாது பிறா சொன்ன அரத்தங்களை உடனே அறியுநதிறமுடையவனும் நிலைநின்ற புத்தியுடையவனும் விசாரத்தில் ஸமாதத்தனும் நீதிசாஸ்தரங்களில் தீரந்தவனுமாகிய மந்தரி ஒருவனாயினும் உள்ளுயின் ராஜனுக்காவது ராஜனைப் போன்றவனுக்காவது மிகுந்த ஐஸ்வரயத்தை விளைவிப்பான். சிறந்த பருதயர்களைச் சமையல் முதலிய சிறந்த காரயங்களிலும், நடுத்தரமானவர்களைப் படுக்கைபோடுவது முதலிய நடுத்தரமான காரயங்களிலும், கடையானவர்களைக் காலலம்புவது முதலிய கடையாயுள்ள காரயங்களிலும்

நன்கு பரீக்ஷிக்கப்பட்டவர்களும் கபட மற்றவர்களும் தகப்பன் பாட்டன் பரம்பரையில் வந்தவர்களும் பரிசுத்தர்களும் சிறந்தவர்களுமான மந்தரிகளை

யே சிறந்த கராயங்களில் எவுகின்றனையா? கைகேயியின
 குமாரனே! நீ பரஜைகளுக்கு உகரமான தண்டனை
 களைச் செய்து ராஜ்யத்தைப் பீடிப்பாயாயின, உனமநத்
 திகள் அதற்கு ஸம்மதிககாமல உன்னைத் தடுக்கின்றா
 களா? தூததானங்களை வரங்கிப் பணம் ஸம்பாதித்து
 யாகஞ்செய்ய விரும்புகின்ற பதிதனை ருதவிககுகள் சிக
 திப்பதுபோலவும், பலாதகாரஞ் செய்து அனுபவிகக
 விரும்புக காமுகனை ஸதரீகள் தூஷிப்பதுபோலவும்,
 கருமமான கராயங்களை விதித்துப்பணம் ஸம்பா திககிஞ்
 னிவனென்று உன்னை பரஜைகள் அவமதியாதிருக்கிறா
 களா? ஸாமம் முதலான உபாயங்களில் ஸமாததனும்
 குடிலநீதிகளை நனகறிந்தவனும் அந்தரங்க பருதயாகள்
 மேல இல்லாத தோஷங்களைச் சொலி அவாகளைத்
 தொலைப்பதில் ஊககமுற்றவனும் ராஜதண்டனைகமும்
 பயப்படாத சூரனும் அரசனது பரபுதவததையே அப
 ஹரிக்க விரும்புகின்றவனுமாகிய புருஷனை அரசன
 கொல்லாதிருப்பானாயின அவன் அரசனைத் தப்பாமல
 கொன்று விடுவான், அப்படிப்பட்டவன் உன்னிடத்தில்
 இல்லையனா? ராஜன செய்த ஸதகராயங்களால ஸந்தோ
 ஷிப்பவனும் வயவஹாரங்களில் கைதீரந்த சூரனும் அந்
 தந்த ஸமயங்களுக்குத் தகுந்தபடி தன் ஸையங்களைச்
 சோக்கவும் பிறா ஸையங்களைப் பிரிக்கவும் போது
 மான புத்தியுடையவனும் ஆபதகாலங்களில் தையம்
 மிகுந்திருக்கப் பெற்றவனும் உள்ளும் வெளியு மொக்கப்
 பரிசுத்தனாயிருப்பவனும் தா ஸவாயியிடத்தில் நமபிக
 கையுடையவனும் நற்குலத்தில் பிறந்தவனும் ஸவாயியி
 டத்தில் மிகுந்த பரீதியுடையவனும் கராயத்தில் வல்லவ
 னுமான புருஷனை ஸேனாபதியாகச் செய்திருக்கின்றன
 யா? மிகுந்த பலசாலிகளும் யுத்தத்தில் பலமுறை வெற்றி

கொண்டவர்களும் யாவாக்கும் பரதயக்ஷமான பௌருஷச செய்கையுடையவர்களும் சூரர்களுமான முகய புருஷர்களுக்கு உரிய வெகுமதிகளால் மாயாதை செய்கின்றனையா? ஸேனாஜனங்களுக்கு அநந்தநத காலங்களில் கொடுக்கவேண்டிய உணவையும் சம்பளத்தையும் காலந்தவருமல் அவரவாக்குத தகுந்தபடி கொடுக்கின்றனையா? படர்கள், நாம கொடுக்குமுணவுகளையும் சம்பளத்தையுங் கொண்டு ஜீவிப்பவர்களுக்கையால் கொடுக்கவேண்டிய காலத்தை அதிகரமிக்கும்படித்தில் பரபுவினமேல கோபங்கொண்டு கெடுதியைச் செய்ய முயல்வார்கள் அதைப் பெரிய அனாததமாகப் பெரியோர்களுக்கூறுகின்றனா பரதானமான க்ஷத்ரிய குலத்தில் பிறந்தவர்கள் அனைவரும் உன்னிடத்தில் மிகுந்த பரீதியோடிருக்கின்றார்களா? அவர்கள் மனப்பூர்வமாக உண்டயத்தில் தமது பரணனகளையாயினும் துறந்து உதவிசெய்ய வித்தமாயிருக்கின்றார்களா? பரதா! உனதேசத்திலேயே பிறந்தவனும் பிறரது அபிபராயங்களை அறியுநதிறமுடையவனுட ஸமாதத்தனும் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது மேனமேலும் புதிதுபுதிதாகத் தோற்றங் கொள்கின்ற புத்தியுடையவனும் தன்னிடஞ் சொன்னவற்றைச் சிறிதுந் தவருமல் செய்து நிரவறுப்பவனும் யுகதாயுகதங்களை யறிந்து சொல்லத் தெரிந்தவனுமாகிய புருஷனைத் தூதனாக வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனையா? நீ உனது சத்ருபக்ஷத்திலுள்ள மந்தரி முதலிய¹ பதினெட்டுத் தீர்த்தங்களையும் ஒவ

1 பதினெட்டுத் தீர்த்தங்களாவன—மந்தரி, புட்ராஹிதன, யுவராஜன, ஸேனாபதி, அந்தப்புரத்தவாசநகாப்பவன, அந்தப்புரத்தக் கார்யங்களை நிர்வாஹிப்பவன, சிறைச்சாலைக்கதிபதி; பொக்கிஷநகாப்பவன, அரசனது ஆஜனஞயை வெளியில் விளங்கச் செய்யுங்காரயக்மோஜகன; வயவஹாரங்களை விசாரிக்கும் பராடவிவாகன, ஸே

வொருவாக்கும் முமமுன்று சாராகளாக ஒருவாக்கொருவா முகமறியாதவர்களை அனுப்பி அவரது ரஹஸ்யங்களைத் தெரிந்து கொள்கின்றனையா? அப்படியே உன்பகூத்ததிலும் எப்பொழுதும் உன்னெதிரிலேயேயிருக்கிற மந்தரி புரோஹித யுவராஜர்களென்னும் மூவரைத் தவிர மற்றைப் பதினைந்து தீரத்தங்களையும் அப்படியே முமமுன்று முகமறியாத சாராகளை வைத்து அவரது ரஹஸ்யங்களை அறிகின்றனையா? சதருக்களைத் தொலை

னைகளுக்குப் படியும் சம்பளமும் கொடுக்கும் ஸௌநாயகன், ராதரிகளில் நகரசோதனஞ்செய்துகொண்டு பட்டணத்து வாசற்படிகளையும் கோட்டை முதலியவற்றையும் ரக்ஷிக்குங்காலத்தை விதிக்கும் நகராத்யக்ஷன், ஸேனையில் சேராமல் தனியே வேலைசெய்து தீர்ந்தவுடனே சம்பளம் வாங்கிக்கொள்ளும் மற்றை வேலைக்காரர்கள் அனைவாக்கும் சம்பளத்தை ராஜனிடத்தினின்றும் தான் ஒரேமொத்தமாக வாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்கு வேறுவேறுபட பங்கிட்டுக்கொடுக்கும் அதிகாரியாகிய காமாந்திகன், பரத்தினம் ஸபையை அவககரித்தல், ராஜன் மந்தரி முதலானவர்க்குத் தகுந்த ஆஸனங்களை ஏற்படுத்தல், ஸபிகார்களை அழைத்துக்கொண்டு வருதல், அஸபயார்களை வரவொட்டாமல் தடுத்தல், அவரவர்களுக்குத் தகுந்த இடங்களை ஏற்படுத்தல், ஸபையில் சபதமில்லாதபடி செய்தல், ஸபையைக் காததல் முதலிய காரியங்களைச் செய்பவர்களுக்கு சிவாஹக்கனியஸ்ப்யன் தாயபாசம் (பங்கு பிரித்தல்) முதலிய விவாதங்களில் விவாத விஷயங்களை நன்கு சோதித்து தாமசாஸதரத்தின்படி தீர்ப்பு செய்யுந் தாமாத்யக்ஷன், பிறா சொத்தைத் திருடுதல் முதலிய அபராதங்களைச் செய்தவர்களுக்கு ராஜாஜனையின்மீடிகைகால் வெட்டுவது முதலிய தண்டனைகளைச் செய்யும் ஜனங்களுக்கு சிவாஹக்கனன் தண்டபாலன், தன்னது ராஜபத்தின எலலைகளில் எல்லாத்திசைகளிலும் சதருராஜாள் வந்து ஆசுரமித்தல் முதலியவை உண்டாசாதபடி ரக்ஷிக்கும் ஜனங்களுக்கு சிவாஹக்கனன் ராஷ்டிராந்தபாலன் ஆகிய இருதப் பதினெண்மருமே பதினெட்டித் தீரத்தங்களெனப்படுவார்கள் தீரத்தம் உறை ஸ்வபகூத்தல மந்தரி புரோஹிதயுவராஜர்கள் மூவரும் தன்னெதிரிலேயே இருக்கையால் அவரது நடத்தை

பவனே ! உனனா துரத்தப்பட்ட சதருக்கள சிலகாலங்
 கழித்துத் திருமபி வருமபொழுது தூரப்பலாகனென்று
 அவர்களை லக்ஷயஞ் செய்யாமலிருப்பது கவிரந்து எப
 பொழுதும் அவர்களிட ததில மனலூக்கத்துடனிருக்கின
 றனையா? அப்பா! எாஸதிகரான பராஹ்மணாகளை அரு
 கில சேரவொட்டாமல் உபேகைச் செய்கின்றனையா? இவர்கள்
 மூரக்காகளாயினும் தமமைப பண்டிதர்களா
 கத் தாமே சீனைத்துக்கொண்டிருப்பவா, ஆகையால் தூ
 பபோதனை செய்து தாமலோபம் அதாமாசரணம் முத
 லிய பல அனாதகங்களை விளைப்பதில் வல்லவா, தூரப்
 புத்திகளான அநாஸதிகர்கள் ஸாததவிகர்களாகிய
 மஹாவி்கள செயதவைகளும் ஸஜஜனங்கள் ஆதரிககை
 யால் முகயங்களுமான தாமஸாஸதரங்கள் இருக்கை
 யில் அவைகளை விட்டு சிலையிலலாத கேவல தாக்க யுகதி
 களைக் கொண்டு பயன சிறிதுமின்றிப் பலவாகப் பேசு
 வார்கள். எனப்பா! அயோதயை பராகரமசாலிக
 ளான நமபூரவாகள வஸித்திருநத் நகரம் ஆகையால்
 உணமையான பேருடன் சதருக்களுக்குச் சிறிதும் புகக்
 கூடாதது, அதன் வெளிப்புறத்து வரசரபடிகள் மிகவும்
 சிடமாயிருப்பவை மேலும், அதுரத் கஜ தூரகங்கள்
 நிறைந்திருக்கப் பெற்றது, எப்பொழுதும் தத்தமது
 காமங்களில் மனலூக்கமுற்றவர்களும் ஜிதேந்தரியர்களும்
 மிகுந்த உதஸாஹ்முடையவர்களும் பூஜயர்களாகிய
 பராஹ்மணர்களும் க்ஷத்தரியர்களும் வைய்யர்களும் சூத்
 ரர்களும் பலவாயிரம் போ வாஸஞ்செய்யப்பெற்றது;
 நானாவித உப்பரிகைகளால் சூழப்பட்டது; விதவஜ்ஜனங்
 களால் விளக்கமுற்றது, மனக்களிப்புற ஜனங்களுடை
 யது, ஸகல ஸம்பதஸமருத்தியும் நிரம்பப் பெற்றது, அவ
 வயோதயாபுரத்தைப் பதரமாகப் பரிபாலித்து வருகின
 ருயா? நமது தேசம் அஸ்வமேதம் முதலிய மஹாயாகம்

யைத் தானே விசாரித்தக் கொள்கையால் அவர்களை விட்டு மற்றப்
 பதினைந்துபேர்களை மாத்தரம் சாராகளை வைத்து அவரது நடத்தை
 யைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

நடத்தின பரதேசங்களோடு கூடியதும் நல்ல அரசாட்சி மழை ஆரோக்யம் முதலிய குணங்களைப்பற்றித் தேசாத்ரதத்தை நெஞ்சிலும் நினைக்க நேராத ஜனங்கள் கிரமசியதும் தேவாலயங்களும் தண்ணீர்ப்பந்தல்களும் தடாங்கங்களும் விளங்கப்பெற்றதும் என்றும் ஸந்தோஷமுற்ற ஸதீ புருஷர்களையுடையதும் ஜனங்கள் கூட்டங்கூடி நடத்துகிற உதஸவங்களால் பரகாசிப்பதும் நன்கு உழப்பட்ட சிலங்கள் பொருந்தியதும் மிக்க பசுநிரையுடையதும் ¹ ஹிமஸைகளென்பது சிறிது மிலலாததும் மழையை எதிர்பாராதே ஆகவேண்டிய ரிப்பந்தமின்றி ஆற்று நீர்ப்பாயச்சலுடையதும் தோட்டம் முதலியவற்றால் அழகாயிருப்பதும் ² வயாகரம் முதலிய கொடிய ஜரதுக்களற்றதும் தண்ணீர் சுற்றி நார்புறத்திலுங்கூடத் திருநீ முதலிய ஸகல பயங்களும் நீங்கியதும் ஸவாணம் ரதனம் முதலியன விளையுமிடங்கள் நிறைந்ததும் பாபிஷ்ட ஜனங்களிலலாததும் நமது பூரவிகார்களால் பாதுகாக்கப்பட்டதுமாகி பாகுசித்துக்கொண்டிருக்கும் அப்படிப்பட்ட அததேசம் முழுவதும் ஸம்பதஸமருத்தியுடன் அரவிஸைமகள் சிறிதுரம்¹ ருமல் ஸுகமாயிருக்கின்றதா² அப்பனே! பவிர செயதல் பசுஸம் ரக்ஷணம் முதலியவற்றால் ஜீவிப்பவர்களாகிய வையாக்கள் அனைவரும் உன்னிஷ்டப்படி நடக்கின்றார்களா! வயாபாரம் நன்கு வளரந்து வருமாயின், உனைப்பற்றின ஜனங்களுக்கு ஸுகம் மேனமேலும் பெருகிவரும். நீ அந்த வையாக்களுக்கு அபிஷ்டங்களைக் கொடுத்தாக

1 ஹிமஸைகளாவன—ஈதிபாதைகள் அவையாவன 'அதிவ்ருஷ்டிரகாவ்ருஷ்டிர் மூஷிசாஸீஸலஹா: வயா: அத்யாஸநநாஸீச ராஜா நஷ்டபேதா சதயஸஸமூதா: ' என்று சொல்லப்பட்ட ஆறு விதமான ஈதிபாதைகள் (அதிவ்ருஷ்டி:) பெருமழை (அநாவ்ருஷ்டி:) முதலேமழையெய்யாமை. (மூஷிகா:) எலிகள், (ஸலஹா:) விட்டில்கள், (வயா: பகலிகள் (அத்யாஸநநாஸீச ராஜாந:) அரசர்கள் மிகவும் ஸம்பீதித்திருத்தல் (தொஷ்ட:) இந்த ஆறும் (சதய:) ஈதிபாதைகளென்று (ஸமூதா:) சீனைக்கப்பட்டன

2 வயாகரம்—புலி.

காதலும் அரிஷ்டங்களைப் போக்கியும் அவர்களைப் போ
 விதது வருகின்றாயா? அரசன் தாமதத்தில் நிலைநிறு
 தன தேசத்து ஜனங்களெல்லோரையும் தப்பாமல் காக்க
 வேண்டுமல்லவா? நீ உன் மனைவிகளை நலவராததைக்
 களால் மனக்களிப்புறச் செய்து அவர்களுக்கு அனுகூலமா
 யிருக்கின்றனையா? அவர்களுக்குப் பரபுருஷ ஸம்பாஷ
 ணைதிகள் நேராதபடி மிகவும் பதரமாக அவர்களைக் காக்க
 கின்றனையா? அவர்களிடம் நம்பிக்கையிலலாமல் ரஹஸ
 யங்களைச் சொல்லாதிருக்கின்றனையா? யானைகளுக்கு
 உதப்பதிஸ்தானமாகிய வனத்தை நன்கு ரக்ஷிக்கின்ற
 னையா? காட்டு யானைகளை வசப்படுத்திப் பிடிக்கவல்ல
 பெணயானைகள் உன்னிடமிருக்கின்றனவா? பிள்ளும்
 பெணயானைகளையும் குதிரைகளையும் யானைகளையும் ஸங்
 கரஹிப்பதில் இது போதுமென்னும் தருபதி உண்
 டாகப் பெருதிருக்கின்றனையா? ராஜகுமாரனே! நீ பரதி
 தினமும் விடியற்காலத்தில் எழுந்நிருந்து அலங்காரஞ்
 செய்துகொண்டு ஸபையில் ஜனங்களுக்கு தாசனங்
 கொடுக்கின்றனையா? வேலைக்காரிகளெல்லோரும் பய
 மினறி உன்னெதிரில் வாராதிருக்கின்றனார்களா?
 ஆனால் அவர்களுக்கு அடியோடு தாசனங் கொடுத்தி
 ராமனும் அடிக்கடி தாசனம் கொடுக்காமலும் அவா
 கள காயத்தை விசாரிக்குமளவே தாசனஞ் கொடுத்து
 மாயரதை குன்றாமல் பெருமதிப்புடன் இருக்கின்றனையா?
 நடுத்தரமாயிருப்பதே காயஸ்ததியை விளைக்க வல்
 லது உனது கோட்டைகளெல்லாம் தனதாயங்க
 ளாலும் பல்வகை ஆயுதங்களாலும் ஜலத்தினாலும்
 யந்திரங்களாலும் ஸம்பூரணமாகிச் சிறப்பினும் விலலாளி
 களும் நிறையப்பெற்றிருக்கின்றனவா? ரகுலகுமாரனே!
 உனக்கு வரவு அதிகமாகவும் செலவு மிகக் குறைவாகவு
 மிருக்கின்றதா? ராகவா! 1 நடா விடா காயகா முத்
 லிய அபாதரங்களில் உன் பொக்கிஷம் போய்ச் சேரா

1 நடா-கூத்தாடிகள், விடா-ஸதர்லோலங்கள், காயகா-பாட்டுப்

திருக்கிணறதா? உன் செலவு தேவதைகள் பிதருக்கள்
 பராஹ்மணாகள் ஆதிதிகள் படர்கள்¹ மிதர வாககங்
 கள் ஆசிய இவர்கள் விஷயத்தில் உபயோகப்பட்டு வரு
 கிணறதா? பரிசுத்தமான ஸ்வபாவமுடையவனும மனோ
 வாககாயன்களென்னும் மூன்று கரணங்களும் சுததமா
 யிருக்கப்பெற்றவனும பூஜ்யனுமாகிய புருஷன் தெய்வா
 தீனமாய்க் களவு செயததாகக் குற்றம் சாரத்தப்பட்டு
 எதிரில் கொண்டு வரப்படுவானாயின், அவனை நீதிசாஸ்த்
 தரங்களுணராத பணித்தாக்களைக்கொண்டு கேட்பித்து
 நன்கு விசாரணை செய்யாமல் பொருளாசையால் தண்ட
 டனை செய்யாதிருக்கின்றனையா? புருஷஸரேஷ்டனே!
 ஒருவன் திருடிவிட்டு ஓடிப்போவானாயினும் தகுந்த
 காலத்தில் பார்த்துத் திருடின வஸ்துவுடன் பிடித்துப்
 பணித்தாக்களால் விசாரிக்கப்பட்டுத் திருட்டே இவ
 னென்று நிச்சயிக்கப்பட்டவனையும் அவனிடம் பணம்
 வாங்கிக்கொண்டு பணத்தாசையால் அவனை விட்டு
 விடாமல் தண்டனை செய்கின்றனையா? ரகுவம்சத்திற்
 பிறந்தவனே! மிகவும் அறிஞர்களாகிய உன் மந்திரிகள்
 பணக்காரனுக்கும் ஏழைக்கும் விவாதம் வருகையில்
 பணத்திலாசையிலல்லாமல் அவர்கள் வயவஹாரத்
 தைப் பக்ஷபாதமின்றிப் பரீக்ஷிக்கின்றார்களா? சாகவா!
 ஒருவன் தனது போகபாகயங்களை மேலாக எண்ணி
 வயவஹாரங்களை நன்கு விசாரணை செய்யாமல் ஒருவ
 னிடம் பொய்யான குற்றம் சாரத்தித் தண்டனை விதிப்
 பானாயின், அவ்வாறு தண்டனைக்குட்பட்டவன் மன
 வருத்த முற்றுப் பெருகும் கண்ணீர் தணித்தவனது
 புதரன் பசு முதலிய எல்லாவற்றையும் அழித்துவிடும்.
 ரகுசுலத்திற் பிறந்தவனே! மூப்பினர்களையும் பாலகளை
 யும் பணித்த சிகாமணிகளையும் தனாதிகளைக் கொடுப
 பது நட்பைக் காட்டுவது நலவாரத்தைக்களைச் சொல்லு

வது ஆகிய இம்முன்னு உபாயங்களாலும் வசப்படுத்து
 கின்றனையா? ஆசாரங்களையும் வயது சென்றவர்களையும்
 தாபஸர்களையும் தேவதைகளையும் அத்திகளையும் நாற
 சந்தி வீதிகளில் தெய்வங்களுக்கிருப்பிடமான எல்லா
 மஹாவருஷங்களையும் யோகாபயாஸம் முதலியவற்றால்
 கருதாரததாக்களான பராஹ்மணர்களையும் வணங்குகி
 ன்றனையா? பொருளாசை கொண்டு தாமததையும் தாமத
 திலாசை கொண்டு பொருளையும், ஸுகத்திலும் காமத
 திலும் ஆசை கொண்டு தாமாரததங்களிரண்டையும்
 அழிவுறச் செய்யாதிருக்கின்றனையா? ஜயசீலங்களில்
 தலைவனே! அநதந்த காலங்களை அறிந்தவனே! வேண்
 டினவர்களின் விருப்பங்களை அளிப்பவனே! தாமாரதத
 காமங்கள் முன்றையும் பிரித்து அவ்வவற்றுக்குத்
 தகுந்த காலத்தில் தவறாமல் காமமாய் அனுஷ்டித்து
 வருகின்றனையா? எல்லா முனாரதவனே! ஸகல சாஸ்த
 ரங்களின் பொருள்களையும் நிரத பராஹ்மணர்களும் பட
 டணத்து ஜனங்களும் பள்ளிப்பட்டு ஜனங்களும் உன
 ஸுகத்தை விரும்புகின்றார்களா? தெய்வமும் பாலோ
 கமுயிலலைபென்றிருக்கை, பொய்பேசுக்கை, மிகச்சின்
 முறுக்கை, மனவூக்கமற்றிருக்கை, ஆலஸ்யங் கொண்டு
 கராயங்களை நிறைவற்றாமை, அறிஞரான பெரியோ
 ர்களைத் தாசனஞ் செய்யாமல் இறுமாந்திருக்கை, மதயம
 முதலியவற்றைக் குடித்து மதம் பிடித்துத் திரிகை,
 ஐம்புலன்களையும் அடக்காமல் அவற்றின் வழியே செல்லு
 கை, மந்தரிகள் வேண்டாமென்று தானொருவனே
 கராயாலோசனை செய்கை, நனமையுணராத மூடா
 ள்ளோடாராய்கை, ஆலோசித்து நிச்சயஞ் செய்த
 விஷயத்தைச் செய்யாமல் தாமஸஞ் செய்கை, தாம
 செய்த ஆலோசனையை மறைக்காமல் வெளிப்படுத
 லுக்கை, விடியற்காலத்தில் கண்ணாடியைப் பாராததல்
 முதலிய மன்கல பாயோகங்களைச் செய்யாதிருக்கை,

ஓரே காலத்தில் ஸ்கலசதருக்களோடும் யுத்தஞ்செய்யப்
பேரகை ஆகிய இப்பதினான்கு ராஜதோஷங்களையும் நீ
கைவிட்டிருக்கின்றனையா? மிகுந்த மதியுடையவனே!
1 தசவாககம் பஞ்சவாககம் சதுவாககம் ஸபதவாககம்
அஷ்டவாககம் தரிவாககம் மூன்று விதயைகள், இந்
தரியவசீகரணம், ஆறு குணங்கள், தெய்வத்தால் வ
ருந் துன்பங்கள் மனுஷ்யர்களால் வருந் துன்பங்கள்,
பேதஞ்செய்தல், விமசதிவாககம், பாகருதி மண்டலம்,
தண்டயாதரை, தண்டவிதானம், இருவகைப்பட்ட
ஸந்திவிகரஹங்கள் ஆகிய இவைகளை விதிப்படி நன

1 தசவாககமாவது—‘மதுமயாக்ஷோ லிவாஸவாப் பரிவா
உஸஸதரியோமடி’ தெளயநற்கம் வ்யூடாயாச காமஜோ உஸகோ
மண’ என்று சொல்லப்பட்ட வேட்டை குது பகலதாசகம் கீந்தித்
தல் ஸதரீஸேவை மத்யபானம் கூத்து பாட்டு வாதம் வீணைத்திரி
தல் என்று காமததாலுண்டாகுந் குணங்களாகிய இருதப்பத்தமே
தசவாசகரென்பபடிம் பஞ்சவாககமாவது— ‘ஒளகம்பாவதம்
வாருக்ஷமேரிணம் யாநவந் தயா’ என்று ஜல பாசகம் பாவத டாக
கம் வருக்ஷதுரிசகம் இரிணதாக்கம் (இரிணம் கிளாபூயி) மருதர்க்கம்
(மரு-ஜலமிலலாத பூயி) ஆகிய இவ்வைந்து டாக்கங்களும் பஞ்ச
வாககமென்பபடிம் சதுவாககமாவது— ‘ஸாமஜாந்சலேஷீச
உணயநீசேதி சதுவாயிம்’ ஸாம தான பேத தண்டங்களைன்கிற
இந்நான்கு உபாயங்களே, ஸாமம்-நலவார்த்தை தானம்-கொடுத்தல்-
பேதம்-ஒருவாக்கொருவா மனம் பொருந்தாசபடி தவேஷத்தை
விளைத்தல் தண்டம்-தண்டனை செய்தல், ஸபதவாககமாவது—
‘ஸவாமயமாதயாநீச ராஷ்ட்ரஞ்ச டுாஹ் கோஸோ வலம் ஸு
ஹுதி பரஸ்பரோபகாரீஷ் ராஜ்யம் ஸபநாகம் முசயதே’ அரசன
மந்திரி தேசம் டாக்கம் பொக்கிஷம் ஸேனை நண்பா என்னும் இவ்
வேழு ராஜ்யங்களுக்களே அஷ்டவாககமாவது—‘க்யஷிவானிஜ
யடுாஹ்ணி ஸேது குஞ்ஜரவநயம்| வநயாகரஃ கராஜாந் ஸுநியா
நாஞ்ச கீவேஸநம்| அஷ்டவாஹிம் ஸாஹ்யஸவஸிவ்யுத்தோ நலோ
பயேத்’ பயிர்செய்தல் வாததகம் டாக்கம் அணைகடுத்தல் யானை
பிடித்தல் பொன் வெள்ளி முதலியன விளையுமிடங்களை ஸங்கரஹித்
தல் சபபம் வாங்குதல் குணமான இடங்களில் இருப்பிடமேற்படுத்தல்
ஆகிய இவ்வெட்டுமே, தரிவாககமாவது—தர்மம் அததம் காமம்

காராயத்து விடவேண்டியவற்றை விடும் அனுஷ்டிக
கவேண்டியவற்றை அனுஷ்டித்தும் வருகின்றனையா?
சாஸ்தரங்களில் சாலஸிய லக்ஷணங்கள் பொருத்திய பந
தரிகள் மூவரையாவது நாலவரையாவது ஏற்படுத்திக
கொண்டு ரஹஸ்யமாக ஸ்வவொருத்தரோடு தனித்தனி
யே கலந்து பிறகு அவர்களெல்லோரையும் உட்கார
வைத்துக்கொண்டு ஆலோசனை செய்கின்றனையா?

எனும் இம்முன்று புருஷராததங்களே முன்னுவிதயைகளா
வன—வேதம், கருஷ்கோரக்ஷவாணிஜயங்கள், நீதிசாஸ்தரம் ஆகிய
ஐம்முன்று விதயைகள். கருஷ்பயிர கோரக்ஷ—பசுக்களைப் பாது
சாததல வாணிஜயம் -- வாததகம். விமசுதிவாககமாவது—
'வாலேவ்யுஷ்யோ ஐவரோயீ தயா ஜனாதிவஹிஷ்குத' லீரு
கோ லீருஜநகோ லுஸ்யோ லுஸ்யஜநஸ்தயா| விமகதபரஃபுதிநீ
சைவ விஷயேஷ்வதிஸக்திமாந| அநேகசித்தமநந்தரீச டேவஸூரீஹ
மண சநஃக| ஹைவோபஹதகநீ சைவ ஹைவசிரதசஞ்சை| ஐவாஸிக்ஷ
வ்யஸநோபெதோ வலவயஸநஸந்தல| அஹேஸஸயோ வஹுரிபுர
யுகதோ—காலேநயநீசஸ| ஸதயாயவயபேதநீசவிஸதி| புருஷா
ஆமீ| ஏதைஸஸநயிந சூராவீத சிஹுணியாதது கேவலம் பாலன,
கிழவன, தோக| ரோகமுடையவன, பந்துக்களால் பஹிஷ்காரு செய
பபட்டவன, பயந்தன பயந்த மந்திரி முதலான ஜனங்களுடைய
வன, வைராகபஸவபாவன, விஷய லோலன, ஒரு சிலேபான மனத
தோடு ஆலோசனை செய்யாதவன, தேவதைகளையும் பராஹ்மணா
களையும் சந்திப்பவன, தெய்வத்தால் அடிக்கப்பட்டவன—அதாவது
ஸாப்பாதிக்களால் அடியுண்டவன, தெய்வத்தையே நம்பிப் புருஷ
பரயதனஞ் செய்யாதவன உபபிஷ்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவன,
ஸைனயம் அழிந்து மனக்கவலை யுற்றவன, தேசாநரத்திலிருப
பவன, பல சகருக்களுடையவன, அகாலத்தோடு கூடினவன
அதாவது—கொடிய கரஹாதிக்களுடையவன, ஸதயமும் தாமமும்
இல்லாதவன ஆகிய இவ்விருபது புருஷர்களே இவர்களோடு ஸந்தி
செய்யலாகாத, த்தமே செய்யவேண்டும் இவைகளில் ஒவ்வொரு
றையும் பலவிதமாகக் கூறுவா. விஸ்தரயத்தால் எழுதுகிறீலோம்

நீ ஓதியுணராத வேதங்கள், அகனிஹோதரம் முதலிய அனுஷ்டானங்களால் பயன பெற்றிருக்கின்றனவா? நீ ஸம்பாதித்த பணங்கள் தானபோகங்களால் ஸபலம் செய்யப்படுகின்றனவா? உன் மனைவியாக ஸம்போக ஸுகத்தைக் கொடுப்பதனாலும் நற்பிள்ளையைப் பெறுவதனாலும் பயன படைத்திருக்கின்றனவா? நீ கேட்ட சாஸ்தரங்கள் உனக்கு நலவழியைக் காட்டிப் பயன பெருகின்றனவா? பரதா! வளராத வாழ்நாளைக் கொடுப்பதும் சிறந்த சீர்ததியை விளைப்பதும் தாமராத் தாமரைகளை அளிப்பதுமாகிய புத்தியை இப்பொழுது நான் சொல்லின்ன அது எனக்கு எப்படியோ அப்படியே உனக்கும் இருக்கின்றதா? நந்தனைத் தசரதா எவ்வண்ணம் நடக்கின்றாரோ, நமது முன்னோர்களான பாட்டன் மாரர்களும் எவ்வண்ணம் நடந்தனராகனோ, எது ஸன் மாரக்கத்துக் கிணங்கியும் நிரதைக்கிடமன்றியுமிருக்குமோ, அப்படிப்பட்ட நீதியைத் துறக்காமல் நீயும் நடந்துவருகின்றனையா? ரகுமசத்திற பிறந்தவனே! அறுசுவையும் பொருந்தி நன்கு அமைக்கப்பட்ட நல்லுணவை நீ யொருவனே உண்ணாமல் மிதராகளுக்கும் கொடுக்கின்றனையா? நண்பர்கட்கு அவர்கள் வேண்டிய தன்ம முதலியவற்றைக் கொடுக்கின்றனையா? அரசனாயிருப்பவன் இவ்வாறு மிகுந்த மதியுடன் தாமத தவறாமல் உரிய தண்டனை செலுத்தி பரஜைகளைப் பரிபாலனஞ் செய்வானாயின், அவன் இமமையில் ஸமஸத் பூமண்டலத்திற்கும் அதிபதியாகி மிகவும் ஆநந்தத்திலிருந்து சரீராத்மஜஞானம் பெறுக கடைசியில் இந்த லோகத்தை விட்டுப் பூரவிக ராஜரகளைப்போல ஸவாக்கஞ் செல்வான் நூருவது ஸாக்ம முற்றிற்று.

●—●—● { பரதன் ராமனுக்குத் தசரதன் மரண
மடைந்த வருத்தநாதத்தைக்கூறுதல். } ●—●—●

பரதன், இவ்வாறு ராமன் மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டு அவனைப் பார்த்து ' உனக்குப் பணி செய்கையாகிற பரம தாமதத்தை இழந்த எனக்கு ராஜ்ய பரிபாலன தாமதம் என்ன செய்யப்போகின்றது? புருஷஸரேஷ்டனே! ராஜனே! முததவனிநுகக் இளையவன் அரசனாயிருப்பதில்லை. அனாதியாக நடந்து வருகிற இந்நகரம் நங்குலத்து மன்னவரிடத்தில் எப்போதும் நிலைநின்றிருப்பது. ரகுசுலாலங்காரனே! நீ முததவனாகையால் என்னுடன்கூட ஸகல ஸம்பத்தும் நிறைந்த அயோத்யாபுரத்திற்கு வந்து நம் வம்சத்திற்குக் க்ஷேமம் உண்டாகும்படி நீ அபிஷேகஞ் செய்துகொள்வாயாக ராஜனாயிருப்பது கேவலமன்று, ராஜாவை மனுஷ்யனாக அறிவிலாமூடா சொல்லுவார்கள். தாமராததங்களை விளக்கவல்ல மன்னவன்செயல் அதிமானுஷமாயிருப்பதென்று பெரியோர்கள் சொல்வதுபற்றி அரசன் தேவனென்பதே எனக்கு ஸம்மதமாயிருக்கின்றது என்னப்பனே! நான் கேகயநாட்டிற்குப் போயிருக்கையில் நீயும் அரண்யத்திற்கு வருகையில் யாருக்குச் செய்யுந் தன்மையரும் ஸத்புருஷர்களால் கொண்டாடப்பட்டவரும் மேனமைப் படுத்ததுகைக்கு உரியவருமாகிய மஹாராஜா ஸவாகம் அடைந்தனா நீ வந்தபின்பு அவர் வெகுநாளிருக்கவில்லை. நீ ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் கூடிப் புறப்பட்டமாதரத்திலேயே, மஹாராஜா தூக்கச் சோகங்களால் பீடிக்கப்பட்டு ஸவாகக்கலோகஞ் சென்றனா. ஆண சிங்கமே! எழுந்திரு. சீகரமாகத் தந்தைக்கு ஜலதாபபணம் முதலிய செயல்களை நடத்துவாயாக, நானும் இந்தச் சதருகனனும் முன்பே ஜலதாபப

ணஞ்செய்து முடிததனம் 'நீங்கள் செயதிருக்க கா
 னும் செய்யவேண்டுமோ' என்னவேண்டாம். ரகுசுல
 குமாரனே! தந்தைக்கு பரியனாயிருக்கும் புதலவன கொ
 டுக்கிற ஜலதாபபணுதிகளே பிதருலோகத்தில் என்றும்
 பாழாகாமல் மிக்க பயனை விளைப்பவையாமென்று பெரி
 யோர்கள் கூறுகின்றனர். நீயே நந்தந்தைக்கு பரிய
 குமாரன். ஆகையால் நீ அரசனுக்கு அபரகரியைக்
 களைச் செய்யவேண்டும் உன் தந்தை மஹாராஜா உன்
 னைப் பிரிந்து உன்னைப்பற்றியே பலவாறு புலம்பி உன்
 னையே பராக் விரும்பி உன்னிடத்தில் பற்றின மனத்
 தைத் திருப்பிக் கொள்ள நேராமல் உன்னுடைய சோ
 கத்தினால் மிகவும் துக்கித்து உன்னையே சினைத்துக்
 கொண்டு லோகாரந்தரஞ் சென்றனர். நூற்றொன்றாவது
 ஸாககம் முற்றிற்று.

{ ராமன் தசரதன் துஞ்சினைதைக் கேட்டுப்
 புலம்புதலும், மந்தாகினியில் ஜலதாபப
 ணஞ் செயதலும், மீளவும் ஆஸ்ரமத்தில்
 புகுந்து வருந்தலும், அயோத்யா ஜனங்
 கள் ராமனோடு சேருதலும் }

ராமன் இவ்வாறு பரதன் மொழிந்த பிதருமரண
 வருத்தாரத்ததைக் கேட்டு மிகவும் துக்கத்தை விளைப்
 பதாகிய அதை எள்ளளவும் பொறுக்க முடியாமல்
 மூர்ச்சை யடைந்தான். பகைவரை அடக்கவல்ல அம்
 மஹா வீரன் யுத்தத்தில் இரதரன் பரயோகித்த வஜ்ரா
 யுதம்போல சிறிதும் பொறுக்கமுடியாத பரதன் சொன்
 ன கடின வருத்தாரத்ததைக் கேட்டுக் கைகளை உயர
 எழுப்பி, அரண்யத்தில் புஷ்பித்திருக்கிற வருஷத்
 தைக் கோடாலியால் வெட்டுகையில் அது திடீரென்று
 தரையில் வீழ்வதுபோல மெய்மறந்து கீழே விழுந்த

னன. கரையைக் குத்தி விளையாடி வருந்திப் படுத்து
 நிதரைபோகின்ற¹ குஞ்சரம்போல முாசசித்துக் கீழே
 விழுந்திருக்கிற ஜகதீசனும் மஹாவீரனுமாகிய ராம
 னைக் கண்டு பராதாக்களான அந்தப் பரத லக்ஷ்மண
 சதருகனாகளும் ஸீதையும் கதறிகொண்டு சோகத்தி
 னால் வருந்தி அவனை முாசசையினின்று தெளிவிக்கும்
 பொருட்டு அவயவங்கள் முழுதும் கண்ணீர் தெளித்த
 னா. ராமனும் சிறிதுநேரங் கழித்து முாசசைதெளிந
 து கண்களிரண்டிலும் நீர் பெருக்கி மிகவுந தீனமாகிய
 பல வாகயங்களைச் சொல்லத் தொடங்கினன. தாமஸவ
 பாவனாகிய ராமன மஹாராஜனாகிய தந்தை மரணம்
 அடைவது கேட்டுப் பரதனைப் பார்த்து, தாமம்
 அமைந்திருக்குமாறு இங்ஙனம் மொழிந்தன —
 'ஐயோ! என்னப்பன காலகதி அடைந்தனனே! என்
 செயவேன்? இனி அயோதயையில் எனக்கு என்ன
 காரயம்? இனி அப்படிப்பட்ட ராஜாதிராஜனைப் பிரிந்த
 அயோதயையை எவன் பாதுகாக்கப் போகின்றனன்!
 அம்மஹானுபாவன என்னைப் பிரிந்த சோகத்தினாலேயே
 மரணம் அடைந்தனன் காணும் அவர்க்கு ஸமஸ்காரஞ்
 செய்யப் பெற்றிலன். அம்மஹானுபாவருக்கு, இகழ்தத்
 துக் பிறப்பினையுடைய இப்படிப்பட்ட அஸதபுதரனாகிய
 எனனான் என்னபரயோஜனம்? பரதா! நீ காலத்தில் தந
 தைக்கு ஸமஸ்காரஞ் செய்யப்பெறாத பாபந் தொலைந்த
 வன். நீயும் சதருகனும் காலத்தில் ராஜாவுக்கு டரேச
 காரயங்கள் செய்யப்பெற்றீர்களாகையால் நலவினையு
 டையரானீர்கள் மஹாராஜா மரணமடைகையால் ப்ர
 தானனிலலாமல் கலக்கமுற்றதும் மனக்களிப்பற்றதுமா
 கிய அயோதயைக்கு நான் வனவாஸந தீரந்தபின்னும்
 பேசு விரும்புகிறிலேன். பகைவரைப்பற்றாதோடசசெய
 யும் பராகரமசாஸியே! என்னப்பன மரணம் அடைந்த
 னனே! இனி நான் அரண்மனையில் பதினான்கு ஸமவத

ஸரங்கன் கடத்தி அயோதயைக்குப் போனபின்னு அங்கு
 என்னைக் கரையங்களில் இது நன்று இது தீதென்று
 சிஷிப்பவா யாவா? முன்பு என்னப்பன், நான் அவரது
 ஆஜைஞயின்படி தவறாமல் நடக்கும் நடத்தைக்கு ஸந
 தோஷித்து என்னை மனக்களிப்புறச் செய்யும்பொருட்
 டிச செவிக்வினிய செஞ்சொற்களைக் கூறுவாரா இனி
 அப்படிப்பட்ட வராததைகளை எனக்கு எவா சொல்லப்
 போகின்றனா? யாரிடத்தில் கேட்கப்போகின்றனா?
 என்றிவ்வண்ணம் புலம்பினன் ராமன் அங்ஙனம் பரத
 னுடன் சொல்லிப் பூணசந்தரனபோன்ற முகமுடைய
 ஸீதையைப் பார்த்துச் சேகதத்தினால் வருந்தி 'ஸீதே!
 உன் மாமனா மரணம் அடைந்தனரே? லக்ஷ்மணா! நீ
 தந்தையிலலாதவனாயினேயே. பரதன் மன்னவா விண்
 னுலகடைந்தாரென்னும் தூக்கவராததையைச் சொல்
 வுகின்றானே' என்றான் ராமன் அங்ஙனஞ் சொல்லிக்
 கொண்டிருக்கையில் மிகவும் புகழ்பெற்ற அந்தக் குமா
 ரர்கள் அனைவர்க்கும் கண்களில் பலமடங்கதிகமாக நீர்
 பெருகதுண்டாயிற்று பிறகு அந்த அண்ணன் தம்பி
 கள் அனைவரும் ராமனைப் பலவாறு ஸமாதானப்படுத்தி
 லோகநாதனாகிய தந்தைக்குத் தரப்பண்ணச் செய்யும்படி
 உரைத்தனர் அந்த ஸீதையும் மாமனாராகிய மஹா
 ராஜா ஸவாகந் லோகஞ் சென்றது கேட்டுக் கண்ணில்
 நீர் தளும்பப் பெற்றுக் கணவனைப் பாராகக் கோர்திருந்
 தனர். ராமன் அங்ஙனம் கண்ணீர் பெருக்குகின்ற ஜனக்
 ராஜன் புதல்வியாகிய ஸீதையைத் தேற்றி மனவருத்த
 முற்றிருக்கின்ற லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து மிக வருத்தத்
 துடன் 'லக்ஷ்மணா! கபஸவிகளுக்கு யோக்யமாகிய இவ்
 குணப்பிணனாகைக் கொண்டுவருவாயாக ஸினுனத்
 தினபொருட்டு அரையில் உடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய
 நாரத்தூணியையும் மேலுத்தரீயத்தையும் எடுத்துக்
 கொடுப்பாயாக. மஹானுபாவராகிய என தந்தைக்

குத தாபபணஞ் செய்யப்போகிறேன். ஸீதை முன்னம் நடந்தது செல்வாளாக. அவளுக்குப் பின் நீ நடப்பாயாக. நான் உன்னைப் பின்னொடர்ந்து வருகின்றனன். மிகவும் ஸஹிக்க முடியாத துக்கத்தின் கீழ்க் தமாகப் போகும்போது ஸதரீகனையும் பாலாகனையும் இவ்வண்ணம் முன்னிடங்கொண்டு போகவேண்டுமல்லவா?'' என நன்ன அனந்தரம், அவர்களைக் குலகரமமாக அனுஸரிப்பவனும் ஆகமஸவருந் தெரிந்தவனும் மிகுந்த புத்தியுடையவனும் மருதுஸ்வபாவனும் உளவிரதரியமான மனத்தையும் வெளியிரதரியமான ஐம்புலன்களையும் அடக்கி வென்றவனும் ராமனிடத்தில் திடமான பத்தியுடையவனுமாகிய ஸாமந்தரன் ராமனையும் மற்றும் அந்த ராஜகுமாரர்களையும் ஸமாதானப்படுத்தி அவர்களைப் பிடித்து அழகியதான மந்தாகினியின் துறைக்கு மெல்ல மெல்ல அழைத்துக்கொண்டு சென்றனன் பெரும புகழாளரான அந்த ஸீதா ராம லக்ஷ்மணர்கள் அழகிய துறைகளுடையதும் ரமணீயமாகப் புலப்படுவதும் கரைகளில் என்றும் புஷ்பித்த அரண்மனகளுடையதும் வேகமாகப் பெருகி வருகின்ற பாவாஹம் பொருந்தியதுமாகிய அமமந்தாகினி நதிக்கு மனவருத்தத்துடன் சென்று ஸ்னானஞ் செய்து அங்குச் சேறில்லாத ஓர் அழகிய துறையிலிழிந்தது 'என்னப்பனே! இந்த ஜலம் உன்னைச் சேருமாக' என்று மொழிந்ததுகொண்டே மஹாராஜனுக்கு ஜலதாபபணஞ் செய்தனா. ராமன் இருகை சிரமப் ஜலமெடுத்ததுக்கொண்டு தேனதிசை முகமாகத் திரும்பிக் கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டே மன்னவனைக் குறித்து 'ராஜஸீமஹனே! பிதருலோகஞ்சேரந்த உமக்கு நானிப்பொழுது கொடுக்கும் அழகுகற்ற ஜலம் அக்ஷயமாகி உமக்குச் சேருமாக' என்று மொழிந்தது ஜலத்தை விட்டனன் அனந்தரம் தேஜஸவியா

1138. ராமலக்ஷ்மணாகளிருவரும் பரதாசனிய நதியில்
தகப்பனருக்கு ஜல தாபபணஞ்செய்தல்.

கிய ராமன் அம்மந்தாகினீ தீர்த்தினினதும் அக்கரைக்
 குச சென்று அங்குத தந்தைக்குப் பிண்ட பரதானஞ்
 செயதனன் "ராமன் இங்குணப்பிண்ணுகை இலந்தம்
 பழங்களுடன் கலந்து உருண்டைகள் செய்து தாப்பங்
 களைப் பரப்பி அவைகளின் மேலிடடு மனவருத்தத்தி
 னால் பரிதபித்துக் கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டு, 'மஹா
 ராஜனே! எமக்கு இவ்வு இவ்விவ்வுணப்பிண்ணுகை
 ஆஹாரமாயையால் இதையே இப்பொழுது ஸமாப்
 பித்தனம் ஆகையால் இதை பரிதியுடன் அழுது செய
 தருள் வேணும் புருஷன், தான் எதை ஆஹாரமாகக்
 கொள்கின்றானோ, அதையே அவன் தன் தேவதைக்
 குக்கும் ஸமாப்பிதகவேண்டும்' என்று மெழித்தனன்.
 பிறகு அந்தப் புருஷஸிம்ஹன் அவவழியாகவே அவ
 வாற்றின் கரையினினதும் புறப்பட்டு அதைத் தாண்டித்
 திரும்பிவந்து, அழகிய தாமவரைகளையுடைய சிதாசூட
 பாவத்ததினமேல் ஏறினான் பிறகு மஹிபாலனாகிய அந்த
 ராமன் பாணசாலையின் வாசற் றடியில் சோகதவுடனே
 பரத லக்ஷ்மணர்களிருவரையும் கைகளால் அழுகதக்
 கடடிககொண்டனன் அவ்வண்ணம் தம்பிகள் ஸீதை
 யுடன் ஸிம்ஹங்கள் காஜிப்பதுபோல் புலம்பிக்கொண
 டிருக்கையில் அதனுண்ணடாகும் தவனியால் அப் பாவ
 தத்தில் பரதிதவனி உண்டாயிற்று மஹா பவிஷ்டாக
 ளாகிய அந்த ராமன்கள் தந்தைக்குத் தாப்பணஞ்
 செய்து மனவருத்தத்துடன் புலம்புகையில் அப்பெருங்
 கோஷத்தைக் கேட்டுப் பரதனது ஸேனாஜனங்களாய்
 முற்றனர் அவர்கள் 'பாசன் ராமனோடு கலந்தனன்
 இது நிஜம் அவர்களே ஸ்லோரும கலந்து மரணமடைந்
 த தந்தையைக் குறித்து மனவருத்தப்படுகின்றனர்
 ஆகையால் இதோ புலப்படுகின்ற இப்பெருந் தவனி
 அவர்களுடையதே ஆகவேணும்' என்று ஒருவாக்கொரு

வர் சொல்லிக்கொண்டனா பிறகு அந்த ஸேனா ஜனங்களெல்லோரும் தமது வாஸஸ்தானங்களை விட்டு ஒரு மனத்துடன் அந்த தவனியுண்டாகுந்திசையைப் பிடித்து மிகக் வேகத்துடன் அந்த இடத்தைக்குறித்து எதிர்தேரடிப் போயினா. அரணயத்தில் வருகதுகின்ற ஸ்ரீராகவணைப் பராகக நடந்தே செல்லவேணுமாயினும் அவர்கள் நடக்கமுடியாத ஸுகுமாரர்களாகையால் நடப்பதரிதென்று அவர்களில் சிலா குதிரைகளினமேலும் சிலா யானைகளினமேலும் சிலா நனகு அலங்கரிக் கப்பட்ட தோகளினமேலும் ஏறிக்கொண்டு சென்றனர். மற்றுஞ் சிலா கால நடையாகவே சென்றனர். அந்த ஜனங்களெல்லோரும், ராமன் அரணயஞ்சென்று கொஞ்ச காலமே ஆயிருப்பினும் வெகுதூரமாகத் தம்மைப் பிரிந்துசென்றாரோல சினைத்து அவணைப் பராகக மிகக் மனவிருப்பங்கொண்டு அதிவேகத்துடன் அவவாஸர மத்திற்குப் போயினா. அவர்கள் அங்கு அவ்வண்ணம் தம்பிகள் சேருவதைக் காண விரும்பிப் பலவகை வாஸஸ்தானமேல் ஏறித் குளம்புகளுடையவும் சக்கரக் கடடுக்களுடையவும் சபதங்கள் பரமப், தவரையுடன் போயினா அங்ஙனம் நடந்துசெல்கின்ற யானை குதிரை முதலியவற்றின் குளம்புகளாலும் தோ முதலிய வற்றின் சக்கரக்கடடுக்களாலும் உறைக்கப்பட்ட பூமியானது வாஷ்காலத்தில் மேகங்களால் ஆகாயம் ஒலிப்பதுபோல பெரிதும் ஒலித்தது. அப்பொழுது அவ்வனத்திலுள்ள யானைகள் அந்த தவனிக் குப் பயந்து பெண் யானைகளால் சூழப்பட்டு மதஜலத்தினால் முழுவதும் பரிமளம் உண்டாகும்படி செய்துகொண்டு அவ்வனத்தினினும் மற்ருருவனம் போயின (அப்பொழுது அவை போயினும் அவைகளின் மதஜல வாஸஸ்தானம் அவ்வனம் முழுவதும் பரிமளித்துக்கொண்டிருந்தது) பனறிகளும் செந்நாயகளும் எருமைக்கடாககளும் ஸரப்பங்களும் குரங்குகளும் புலிகளும் கோகாணமென்கிற

மானகளும கவய மெனப்படுகிற ம்ருகவிசேஷங்களும் புளளிமாகைகளும் கூட்டங் கூட்டமாயப் பயந்தோடின. சகரவாகனங்களும் நீர்மானகளும் ஹமஸனகளும் நீர்க்கா கனகளும் பெருங் கொக்குகளும் ஆண்குயில்களும் கரௌஞ்ச பக்ஷிகளும் பயத்தால் பரஜனாதபி நாற்புற மும் பறந்தோடின. அந்த தவனியைக் கேட்டுப் பயந்தோடும் பறவைக கூட்டங்களால் ஆகாயம் கிரம்பி யிருந்தது பாதனது ஸௌஜனங்களால் பூயியும் கிரம்பியிருந்தது. ஆகையால் அவ்விரண்டும் கனகு பரகாசித்தன. பிறகு அந்த ஸௌஜனங்கள் அங் கனம் வேகமாகச் சென்று பாணசாலையில் பெரும்புகழும் பகைவரை அடக்கும் பராகரமும் பொருந்தின புருஷ ஸரேஷ்டனாகிய ராமன் தரையில் உட்காந்திருக்கக் கண்டனா அவர்களெல்லோரும் ஒன்றுகூடிக் கைகேயியை யும் மகதரையையும் தூறிக் கொண்டே ராமனருகிற் சென்று முகம் முழுவதும் கண்ணீர் கிரம்பப் பெற்று அவனெதிரே நின்றிருந்தனா அனந்தரம் தாமதகளை உணராதவனாகிய அந்த ராமன் மிகவும் மனவருத்த முற்றுக் கண்ணீர் நிறைந்த கண்களையுடைய அந்த ஜனங் களைக் கண்டு பிள்ளைகளைத் தகப்பனபோலவும் பெண்க ளைத் தாயபோலவும் பெருமையுடன் அணைத்துக் கட டிக்கொண்டனன் அப்பொழுது ராமன் சிலரைக் கட டிக்கொண்டனன் சிலர் ஸ்ரீராமனை நமஸ்காரஞ் செய் தனா. அந்த ராஜகுமாரன் ஸனேஹிகர்களையும் பக்துக ளையும் எல்லோரையும் அருகிறசென்று அவரவர்களுத் தகுத்தபடி ஸமமானித்தனன். அவ்விடத்தில் மஹாலு பாவர்களாகிய அந்த ராமாதிகளின் ரோதன தவனி பூயி யிலும் ஆகாயத்திலும் பாவதகுஹகளிலும் திசைக் களிலும் பரதிதவனியுண்டாகப் பெற்று மருதங்க கோஷம் போல கம்பீரமாகச் செவிப்படடுக்கொண்டிருந்தது. தூற்றிரண்டாவது ஸாககம் முற்றிற்று

{ கௌஸலையை முதலியவா நதிக்கரையில் }
 { ராமன தாபபண்ணுசெய்த இடத்தைப் பா }
 { தது வருந்ததலும், ராமன தாய்மரங்களோ }
 { மும் வலிவூடா மந்தரிகளமுதலானவாக }
 { னோமும் கலத்தலும். }

வஸிஷ்டா தசரதனது பாரையைகளை முன்னிடங்கொண்டு ராமனைப் பராககவேண்டுமென்னும் மனவிருப்பம் மிகப்பெற்று ராமாதிகளிருக்கிற அந்த இடத்தகை குறித்துப்போயினா, கௌஸலையை முதலிய ராஜபாரைகள் மெல்லமெல்ல மந்தாகினீந்திகுப போய்க்கொண்டிருக்கையில் ராமலக்ஷ்மணர்கள் இழிந்த அதனதுறையைக் கண்டனா அதைக் கண்ட கௌஸலையை முகம் வாடி வதங்கக் கண்ணீர் நிரம்பப் பெற்று மிக்க மனவருத்தத்துடன் ஸுமிதரையையும் மற்றுமுள்ள ராஜ பாரைகளையும் பார்த்து 'எவா பிறாககு மனவருத்தத்தை விளைக்குங் காரயங்களைச் செய்யாதவாக ளாயினும் தேசத்தினின்று துரத்தப்பட்டனர்களோ, அந்த அராதர்களாகிய ஸீதா ராம லக்ஷ்மணர்கள் இழிந்து ஸனாஞ் செய்த துறை இது, நிர்சயம் ஆகையால்தான் இது கலங்கியிருக்கின்றது ஸுமிதரே! உன்பிள்ளை லக்ஷ்மணன் என புதலவன் சிமித்தமாகச் சோம்பலின்றி எப்பொழுதும் இவ்விடத்தினின்று தானே ஜலங்கொண்டு போவதாகத் தெரிகின்றது உன்பிள்ளை இப்படிப்பட்ட இழிவான காரயத்தைச் செய்யினும் எள்ளளவும் நிரதைக்கிடமாகான், தமைபன தந்தையைப்போன்றவனாகையால் அவனுக்கு பரயோஜனகரமாக எந்தக் காரயஞ் செய்யினும் அது அவ்வளவு குணமேயாகும். இனிப் பரதனது வேண்டுகோளுக்குட்பட்டு ராமன் ராஜ்யம் பெற்ற பின்பு, இப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களுக்குத் தகரத் உன்பிள்ளையும், இழிவானதும் கஷ்டத்தைக் கொடுப்பதுமாகிய நடவடிக்கை

யுடன் கூடிய இச செயலை இனியாவது செய்ய நேரமல்ல
 ஸுகமுற்றிருப்பானாக' என்றனள் பிறகு நீண்டழகிய
 களையுடைய அக கௌஸலையை அனகுப் பூமியினமேல்
 தெற்கு நுனியாகப் பரப்பின தாப்பங்களின் மேல் தக
 தையினபொருட்டு ராமன் பகதியோடிட்ட பிண்டத
 லைதக கண்டனள். ராமன் மனவருத்தத்துடன் பூமி
 யின் மேல் பிதாவின நிமித்தமாக வைத்த அந்தப் பிண்
 டத்தைக் கண்டு கௌஸலயாதேவி மற்றுமுள்ள தசரத
 பகனிகளெல்லோரையும் நோக்கி 'இதோ இஷ்டவாகு
 வம்சத்திற்குப் பரபுவம் மஹானுபாவரும் தன் தந்தையு
 மாகிய தசரதருக்கு ராமன் சாஸ்தரங்களில் சொல்லிய
 படி கொடுத்த பிண்டத்தைப் பாருங்கள் தேவேந்த
 ரண நிகர்த்து ஸமஸ்த போகங்களையும் அனுபவித்த
 மஹானுபாவராகிய அம்மஹாராஜருக்கு இவ்வின்குணப்
 பிண்ணுக்கு எவ்வளவும ஆஹாரமாகக் கூடுமென்று
 நான் கிண்ககவிலலை நான்கு ஸமுதரங்களினிடையி
 லுள்ள ஸமஸ்த பூமண்டலத்தையும் ஆண்டனுபவித்து
 தேவேந்தரணபீபால் விளங்கும் பரபுவாகிய அம்மஹி
 பாலன் இவ்வின்குணப் பிண்ணுக்கை எவ்வளவு தின்று
 மகிழ்வான்? பெரிய ஜஸவாயத்துடன் கூடிய ராமன் தந
 தைக்கு இவ்வுணப்பிண்ணுக்கைப் பிண்டமிட வேண்டி
 வந்ததே! இதைக்காட்டிலும் உலகத்தில் துக்கமென
 பது மற்றொன்றும் எனக்குத் தோற்றவில்லை ராமன்
 ஸராதத்ததில் இவ்வுணப் பிண்ணுக்கிடுவது கண்டும
 ன் மனம் துயமுற்று ஆயிரம் சுக்கலாயப் பிளவா
 திருக்கின்றதேனோ? 'புருஷன் நான் எதை ஆஹாரமா
 கக் கொள்வானோ, அதுவே அவனது தேவதைக்கும
 ஆஹாரமாம்' என்று உலகத்தில் வழங்குவருகின்ற இந்
 தப் பழமொழி எனக்கு உண்மைபாகத் தோற்றுகின்
 றது' என்றனள் அந்தத் தசரதனது பார்பைகளை
 வரும் அவந்நம் மனவருத்தமுற்றுக் கதறுகின்ற கௌ
 ஸலையை நலவாரத்தைகளால் தேரச செய்து அவளை
 அழைத்துக் கொண்டுபோய் ஆஸரமத்தில் ஸவாககத்

தினினதும் வந்த தேவதைபோல விளங்குகின்ற ஸ்ரீராமனைக் கண்டனா. கௌஸலையை முதலிய தாய்மார்கள் ராமன் ஸமஸ்த பேசுதலையுந் துறந்த அரண்மனை விருப்பத்தைக் கண்டு மிகவும் வருத்திப் பெருங்குரலுடன் புலம்பிக்கொண்டு கண்ணீர் பெருக்கினா. ஸதயபரதிஜ்ஞாசிய அந்தப் புருஷஸிம்ஹன் ராமன் எழுந்த தாய்மார்கள் அனைவருடையவும் சுபமான பாதாரவிந்தங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு நமஸ்காரஞ் செய்தனன். மீண்ட கண்களையுடைய அந்தக் கௌஸலயாதிகளும் தமக்கு ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்த ஸ்ரீராமனது முதுகிலிருக்குந் தூசிகளை, மெதுவான விரல்களையுடையவைகளும் ஸபாசம் ஸுகமாயிருக்கப் பெற்றவைகளுமாகிய தமது கைகளால் துடைத்தனா. லக்ஷ்மணனும் அந்தத் தாய்மார்க ளெல்லோரையும் பார்த்து மிகுந்த மன வருத்தங்கொண்டு ராமன் வணங்கின பின்பு தானும் வரிசையாக அவர்களெல்லோராகும் நமஸ்காரஞ் செய்தனன். அந்த ராஜஸதீக்ளெல்லோரும் சுபலக்ஷணங்கள் பொருந்திய தசரத குமாரன் லக்ஷ்மணனிடத்தில ராமனிடத்திற் போலவே பரீதியுடன் நடந்துகொண்டனா. ஸீதையும் மனவருத்தமுற்றுக கண்களில் நிரம்ப நீர் தருமப்பெற்று மாயியார்களது பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு நமஸ்கரித்து அவர்கள் முன்பு நின்றிருந்தனர். கௌஸலையை வனவாஸத்தினால் இளைத்து மனக்களிப்பற்று வருந்துகின்ற அந்த ஸீதையைத் தாய்தன புதலவியை அணைத்துக் கட்டிக் கொள்வதுபோல, அணைத்துக்கொண்டு 'ஜனகமஹாராஜாது வயிற்றில பிறந்து தசரத சகரவர்த்தியின் மனாட்டுப் பெண்ணாக ராமனுக்குப் பத்தனியுமாகிய ஸீதை ஜனஸஞ்சாரயிலலாத வனத்தில் எப்படி தூக்கமுற்றிருக்கின்றனா? ஸீதே! வெயிலில் வதங்கின தாமரைபோலவும் வாடிவதங்கின

கருநெய்தலபோலவும், அழககடைந்த பொனபோலவும், மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட சந்தரன போலவும் காரதி குறையப் பிறற்றிருக்கிற உன முகத்தைப் பாராக்கையில், அகனி தனக்காய்ரயமான காஷ்டங்களைக் கொளுத்து வது போல, மனத்தில் வயஸனமென்னும் அரணியினி னுண்டான சோகாக்கனியானது என்னை மிகவும் தழுவிக் கின்றதே' என்றனன் இங்ஙனம் தரயான கௌஸலயை துச்சுத்தால் பரிதபித்துச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கை யில் பரதனுக்குத் தமையனாகிய ராமன அப்படியே வஸிஷ்டருடைய அருகிறசென்று அவருடைய பரதன் களைப் பிடித்துக்கொண்டு நமஸ்காரஞ் செய்தனன். அப்பொழுது ராமன், தேவேந்தரன் பருஹஸபதியை வணங்குவதுபோல, அகனிபோல மிகுந்த ஒளியுடன் விளங்குகின்ற புரோஹிதராகிப் வஸிஷ்டரை வணங்கி அவரோடு கூடவே உட்காராதனன் அங்ஙனம் அவ் விருவரும் உட்காராத பின்பு தாரமிகனாகிய பரதன், மந் தரிகளோடும் பட்டணத்திலுள்ள பரமுகர்களோடும் ஸேனாஜனங்களோடும் மிகவும் தாமிஷ்டர்களான மற் றை ஜனங்களோடுங்கூட ராமனது அருகில் உட்காராத் தனன். அப்பொழுது வீரயவந்தனாகிய அப்பரதன் ராம னது ஸமீபத்தில் உட்காராது தாபஸவேஷ்ட தரித்து மிகுந்த காரதியுடன் பரகாசிக்கின்ற ராமனைப் பாரத் துக்கொண்டு பரிசுத்தமாகி பரஹமதேவனது எதி ரில் மஹேந்தரனபோல கைகூப்பிக்கொண்டிருந்தனன் அப்பொழுது அங்குள்ள பூஜயர்களான ஜனங்களெல் லோராகும் 'இப்பொழுது இந்தப்பரதன் ராமனை நமஸ்கரித்து ஸத்காரஞ்செய்து நன்றாகப்பேசுவானா' என்று மிகுந்த குதூஹலம் வாஸதவமாகவே உண்டாயிருந்தது. பெருக தைர்யசாவியாகிய ராமன் மஹானுபாவனாகிய

லக்ஷ்மணன் தாமிஷ்டனாகிய பரதன் ஆகிய மூவரும்
ஸனேஹிதர்களால் சூழப்பட்டு யாகத்தில் ஸதஸயா
களால் சூழப்பட்ட காரஹபதயம் முதலிய மூன்றகனி
களிப்போல் மிகவும் பரகாசித்தனா. நூற்றுமூன்றாவது
ஸாககம் முற்றிற்று

பரதன் ராமனை ராஜ்யத்தை அங்கீகரிக்கும்)
டி வேண்டிதலு , ராமன் பிதாவின் ஆஜ
னையுத தாண்டலாசாதென்று ஸமாதா
னஞ் சொல்லுதலும்

ராமன் தனனைப்போல் ராஜ்யத்தைத் துறந்து
ஜடா¹ வலகலங்களைத் தரித்துவந்த பரதனைக் குருவான்
தன்னிடத்தில் பரீதிமுடையவனென்றறிந்து பாரதா
வான் லக்ஷ்மணனும் தானுமாக அவனை வினாவத்தொ
டங்கினான் — நீ ஜடைகளைத் தரித்து மாயுரிகளை உடு
த்து கருஷ்ணஜினத்தைப் போகட நிகொண்டு இவ்வா
ண்ய பரதேசத்திற்கு வக்கனையே! இதற்குக் காரணம்
யாது? நீயே இதைச் சொல்லக் கேட்க விரும்புகின்ற
னன், சொல்லுவாய் என்று வினவி, அவன் சோகத்
தால் மூன்றாம் தோன்றாதிருக்கையில், மீளவும் மஹானு
பாவனாய் ராமன் பரதனைப்பலாதகாரமாகப் பிடித்துக்
கட்டிக்கொண்டு 'நீ ராஜ்யத்தைத் துறந்து கருஷ்ண
ஜினத்தையும் ஜடைகளையும் தரித்து இந்நீட்சத்திற்கு
எங்கக் காரணத்தைப்பற்றி வந்தனைபோ, அதையெல
லாம் சொல்ல உரிபவனாயிருக்கின்றனை' என்று வினவு
கையில் பரதன் கைகூப்பிக்கொண்டு இவ்வண்மமொழிந்த
னன் — மஹாபாஹுவாகிய நம் தந்தை மூதசவனுக்கு
உரிபதாகிய ராஜ்யத்தை இளைப்பவனுக்குக் கொடுத்ததுச்
செய்யத்தகாத காயத்தைச் செய்து உன்னைக் காட்டுக்
குப் போகவிட்டுப் பின்பு புதரசோகத்தால் மிகவும் பீடி
க்கப்பட்டு ஸவாககம் அடைந்தனா. பரதப்பனே! கேவ
லம் பெண்டினையாகிய எனதாய் கைகேயி நூண்டின
மாதரத்திலேயே மஹாராஜன் தன் கீர்த்தியெல்லாம்
பாழாகும்படியான இம்மஹாகோர பாபத்தைச் செய்

தன்ன. இப்படிப்பட்ட மஹாபாபகாரயத்திற்கு முயன்ற
என தாயாகிய அபபெண்பிள்ளை, தான விரும்பின ராஜ
யத்தைப் பெருமலே விதவையாகிச் சோகத்தால் இளை
த்து மஹர்கோரமான நரகத்தில் விழுப்போகின்றனள்
அவளது வயிற்றில் பிறந்து வினா அபவாதத்திற்கா
ளாயிருக்கின்ற உன தாஸனாகிய என்னிடத்தில் அனுகர
ஹஞ்செய்ய வேண்டும் இப்பொழுதே நீ தேவேந்தரன்
போல அரசாட்சியின் நிமித்தமாக அபிஷேகங்கொண்
டருளவாயாக இந்த பரஜைகளும் விதவையான தாய
மரகளும் எல்லோரும் உன்னிடம் வந்திருக்கின்றனர்,
ஆகையால் அனுகரணிக்க உரியவனாயிருக்கின்றனை ரா
மா! நீ நமது வம்சத்தின் பெருமையைக் காப்பாற்று
பவன் ஆகையால் ஜயேஷ்ட கரமமாக வருவதுபற்றி
யும் உனக்கே தகுந்திருப்பதுபற்றியும் இந்த ராஜயத்
தைத் தாமத்தின்படி கைப்பற்றுவாயாக. அங்ஙனங்
கைப்பற்றி நண்பர்களனைவருடையவும் விருப்பத்தை
ாடேற்றுவாயாக. சிம்மலனா சந்தரன்போன்ற பாந்
தாவாகிய உன்னால் சரத்காலத்து ராதரிபோல் விளங்கு
கின்ற இரதப்புவனி முழுவதும்¹ வைதவயர் தீர்த்திருக்
குமாக இம்மந்தரிகளனைவரோடும் கூட நான் தலை
யால் வணங்கி யாசிக்கின்றனன், தம்பியும் சிஷ்யனும்
தாஸனுமாகிய என்னிடத்தில் அனுகரஹஞ் செய்ய
உரியவனாயிருக்கின்றனை. புருஷ ஸ்கனே! நமது பட்ட
ணத்தில் பரம்பரையாய் வந்தவர்களும் தந்தை பாட்டன்
மரர்களை ஸம்பந்தித்தவர்களும் பூஜைக்குரியவர்களுமா
கித் திரள்திரளாக இதோ வந்திருக்கின்ற இம்மந்தரி
முதலானவர்களெல்லோரும் ஸ்நாநச் சோக ஸ்ஞாஸல
கிற வராததையை உலலங்கனஞ் செய்யலாகாது' என்ற
னன் கைக்கேயியின் புதலவனாகிய பரதன் இங்ஙனஞ்
சொல்லி நீண்ட பாஹுதண்டங்களை நீட்டிக் கண்ணீர்
பெருக ராம்பாதங்களைத் தலைசாயத்து விசிப்படி பிடித்
துக்கொண்டு நமஸ்காரஞ் செய்தனன். மதித்த யானை

போல அடிக்கடி பெருமூச்சு விடுகின்ற பராதாவான அந் தப்பரத்தை ராமன அணைத்துக்கொண்டு இவ்வசனத் தை மொழிந்தன — ‘நற்குலத்தில் பிறந்து மிகுந்த ஸத்தவகுணம்பொருந்தித் தேஜஸஸூடன் விளங்குபவ னும மஹாவரதங்களை ஆசரிப்பவனுமாகிய உன்னைப் போன்றவன துச்சமான ராஜ்யத்திற்காக இப்படிப்பட்ட பாபகராயத்தை எப்படி செய்வான்? சதருக்களை அழிக கவல்லவனே! உன்னிடத்தில் தோஷம் சிறீதும் எனக் குத் தோற்றவில்லை. நீ¹ பாலயத்தினால், பூஜையையாகிய தாயைப் பழிக்கின்றனை, இது உனக்கு யுகதமன்று. பேரறிஞனே! பாபதூரனே! பெரியோர்கள் எப்பொழு தும் தமமைச சோந்த சிஷ்யதாஸாதிகளிடத்திலும் பாரையகளிடத்திலும் பிள்ளைகளிடத்திலும் மனம்தோ னறின்படி செய்யலாமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இது யாவாக்கும் தெரிந்த விஷயமே அழகிய ஸ்வபாவ முடையவனே! உலகத்தில் பாரையகளும் புதரர்களும் சிஷ்யர்களும் வியமித்தபடி நடக்கவேண்டியவர்களென்ப பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர். நாமும் அப்படியே தச ரதரது வியமனத்துக்கு உட்பட்டவர்களே யென்று நீ அறிவாயாக. நல்லியற்கையுடையவனே! மஹாராஜன் என்னை நாரததுணியை அரையாடையாகவும்கருஷ்ண ஜினத்தை மேலுத்தரீயமாகவும் உடுத்து அடவியில வஸித்திருக்கும்படியாவது அல்லது ராஜ்யத்தில் பெரிய போகத்துடன் வஸித்திருக்குப்படியாவது செய்ய அதி காரமுடையவன் நீ தாமத்தை யுணர்ந்து உணர்ந்த படி அனுஷ்டிப்பவர்களில் மேலானவன்; தாயிஷ்டனா கிய தந்தையிடம் உலகத்தார கொண்டாடுமபடியான கௌரவம் எவ்வளவுண்டோ, அவ்வளவு கௌரவம் தாயிடத்திலும் வைக்கவேண்டும். ரகுவம்சத்திற பிறந தவனே! காமசீலர்களான இந்த நம் தாயதந்தை கள் ‘என்னை அரண்யத்திற்குப் போ’ என்று வியமிககை யில் அவனைஞ் செய்யாமல் மற்றொரு விதம் எப்படி நடத்துவேன்? நீ அயோதயையிலிருந்து லோக பூஜய

மான ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றிப் பாதுகாத்து வர வேண்டும். நான் மரவுரி உடுத்தாத தண்டகாரணயத்தில் வாஸஞ் செயயவேண்டும் மஹாதேஜஸவியாகிய தசரதமஹாராஜன் பரஜைகளின் கண முன்னம் இங்ஙனம் ¹ விபாகம் ஏற்பாடு செய்து ஆஜைஞயும் கொடுத்து ஸவாககஞ் சேரத்தன்ன தாமஸவபாவனும் லோககுரு வுமாகிய மஹாராஜனே உனக்கு பரமானம், ஆகையால் உனக்குத் தந்தை கொடுத்த பாகத்தை விதிப்படி அனுபவிகக உரியவனாயிருக்கின்றனை நல்லியற்கையுடையவனே! நான் கண்டகாரணயத்தில் பதினான்கு ஸமவதஸரங்குளிருந்து மஹானுபாவராகிய தந்தை கொடுத்த பாகத்தை அனுபவிகக வேண்டியவன் மனிதர்களை வரலும் பூஜிக்கப்பட நி மஹானுபாவராகித் தேவேந்தரனை நிகர்த்த நமதந்தை எனக்கு எதை ஆஜைநாபித்தனரோ, அதுவே எனக்குப் பரமஹிதமென்று நினைப்பேனன்றி, தந்தை ஆஜைஞ் செய்யாத ஸரவலோகேஸவரதவம் நேருமாயினும் அதை எனக்கு ஹிதமாக நினைக்க மாட்டேன்' என்றனன். நூற்றாண்டாகவது ஸாகக்ம முற்றிற்று.

பரதன் ராமனை மீளவும் ராஜ்யத்தை அங்கீகரிக்கும்படி பராததித்தலும், ராமன் தத்தவாரத்தங்களைப் பராமரித்தல், ஸமாதானம் கூறுதலும்

புருஷஸிம்ஹராகளாகிய ராமாதிகள் இங்ஙனம் நண்பர்கள் சூழ இருந்து துக்கித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே அந்த ராதரி அதிகஷ்டத்துடன் கடந்தது பிறகு இரவுகடந்து நன்கு விடியற்காலமாகையில், அவ்வண்ணம் தம்பிகள் தந்தமது நண்பர்களால் சூழப்பட்டு மந்தாசினீருதியில் ² பராதக்காலஜபஹோமாதிகளை முடித்து ராமனிடம் வந்து சேரத்தன் அப்பொழுது அவர்களெல்லோரும் வெறுமனே உட்காரத்திருந்தார்களன்றி

ஒருவனாயினும் ஒரு மொழியாயினும் மொழியவில்லை. பிறகு பரதன் மாதரம் கணபாகளினிடையில் ராமனைப் பார்த்து இவ்வசனத்தை மொழிந்தனன் - 'நீ, ஒருவனது ராஜ்யத்தை மறநெருவன் எப்படி கைப்பற்றலாமென்ன வெண்டரா. நான் எனதரைய நலவாரத்தை சொல்லி யிருக்கின்றேன். இந்த ராஜ்யம் எனக்குக் கொடுக்கப் பட்டதென்பது வாஸ்தவமே, அதை நான் உனக்கே கொடுக்கின்றனன், நீ அங்கீகரித்து அக்ஷடகமான இந்த ராஜ்யத்தையெல்லாம் இஷ்டப்படி அனுபவிப்பா யாக. வாஷாகாலத்தில் பெரிய ஜலபாவாஹம் வர, அதன் வேகத்தால் உடைந்த அணைக்கட்டைக் கடடுவ தற்கு யாவாக்கும் தரயில்லையன்றா? அப்படியே இப் பெரும் ராஜ்யத்தை சிவஹிப்பது மிகவும் கஷ்டம், அதற்கு நீ தவிர மறநெருவனும் வல்லனல்லன் மஹி பதியே! குதிரையப்போல கழுதை நடக்கமுடியாது கருடனைப்போல கேவலமான ஒரு குருவி ஆகாயத்தில் பறக்க முடியாது அப்படியே உன் நடத்தையின்படி நடக்க எனக்குச் சகதியில்லை 'உனக்குச் சகதியில்லை யாயின் மறநெருவனுடைய உதவியால் சிவஹிக்கலா காதோ?' என்னில் சொல்லுகிறேன், கேள். ராமா! எவனால் பல ஜனங்கள் பிழைக்கின்றார்களோ, அவன் பிழைப்பு மேலானது, பிறரை அடுத்தது ஜீவிப்பவன் பிழைப்புமாதாம் மிகவும் நீசமானது (மற்றும், ஆலோ சித்துப்பாக்கையில் நீயே இதைப் பாதுகாப்பது யுகத் தாயிருக்கின்றது, இதைப்பற்றி சிறுபித்துச் சொல்லுகிறேன், கேள்) மஹாபாஹுவே! ஒரு புருஷன் விதை விதைத்து நீர் வாரத்து வளர்த்துக் கஷ்டப்பட, அந்தச் செடி கொஞ்சகாலத்தில் குள்ளாகளுக்கு ஏற அஸாத்யமாகும்படி கப்புவன கிளையுமாக வளரந்து பெரிய வருஷ மாகிக் காலத்தில் புஷ்பித்தும் பழங்களைப் பழக்காது போமாயின், அதற்கு அம்மரத்தை நாட்டினவன் அதன் பலன்களாலுண்டாகும் பரிதியை அனுபவிக்காமற் போவானல்லவா? இதுவே உபமானம் அதன் பொருளை நீயே

உணர்வாயாக நீ பெரியோனாகி எங்களுக்கெல்லாம் பாத
தாவாயிருந்தும் பட்டங்கடிகொண்டு பருதயாகளா
கிய எங்களைப் பாதுகாக்கமாட்டாயாயின கீழ்ச்சொன்ன
கதைமெல்லாம் விளையுமெனனும் இப்பொருளை நீயே
உணர்வாயாக மஹாராஜனே! சதருக்களையடக்கவல்ல
நீ ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகங் கொண்டருளி ஸூரியன
போல பரகாசித்துக்கொண்டிருக்கையில், பரமுகர்களா
ன பட்டணத்து ஜனங்களெல்லாரும் குவியல்கூடி உன
னைக்கண்டு மகிழ்வார்களாக காகுத்தனே! மதித்த
யானைகள் உன பிள்ளை வரப்பெற்று மனக்களிப்புறநக
காஜிக்குமாக மேலும், அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸதரீக
ளெல்லோரும் மனக்கலக்கத்தை யெல்லாந் துறந்து ஸந
தோஷமுறுவார்களாக' என்றன பலவகைப்பட்ட பட்
டணத்து ஜனங்களெல்லோரும் ராமனை இங்ஙனம் பரரா
தந்தித்துக்கொண்டே பாதன மொழிந்த வாரத்தைக்
கைக் கேட்டு 'நன்று நன்று' என்று கொண்டாடினார்.
இங்ஙனம் தன பராதந்தியை அங்கீகரிக்க வில்லையே
யென்று மனவருத்தங்கொண்டு 'என்னால் அண்ணன்
அரண்மனஞ்சென்று தந்தையும் மரணமடைந்தனரே'
என்று புலம்பிக்கொண்டிருக்கும் பெருமபுகழ்நாகிய பா
தனைப்பாதித்து ராமன் தான் நன்கு திருந்திய மத்யுடைய
வனும் தையமுடையவனுமாகையால் ஸமாதானப்படுத்
தினன் — 'புருஷன் ஸவதந்தான் அனந். ஆகையால்
தன்னிஷ்டப்படி கடக்கமுடியாது இங்கிருந்து மறந்
ரிடத்திற்கும், மறந்ரரிடத்தினின்று இவ்விடத்திற்கும்
புருஷனைத் தெய்வமே இழக்கின்றது ஆகையால் கை
கேயியைப்பற்றி நான் இவ்விடத்திற்கு அனுப்பப்பட்டே
னென்று சீலைக்கலகாது. மேலும் தந்தை மரண
மடைந்ததைப்பற்றி வருத்தமுறுவது யுகதமன்று பணக்
குவியல்களைப் பலவிதமாக ஸம்பாதித்தபோதிலும் அவை
யெல்லாம் கடைசியில் அழிப்பவையேயன்றி நிலைநிற்பவை

யல்ல, எவ்வளவு உயரந்த பதவியைப் பெற்றபோதிலும் கடைசியில் கீழ் விழுந்தே தீரவேண்டும், புதரமிதராதிக ளோடு கூடியிருப்பதெல்லாம் பிரிகையிறறானே வந்து முடியும், எவ்வளவு நலவாழ்க்கையும் மரணத்தில் வந்து முடியாமல் தீராது. வஸ்துஸ்வபாவம் இப்படிப்பட்ட தா கையால் தந்தையும் மரணமடைந்தனா நன்கு பழுத்த பழததிறகுச செடியினின்று தரையில் இற்று வீழ்கை யொன்றெழிய வேறு பயமில்லாததைப்போல், பிறப்புற மணிதனுக்கு மரணமடைவதைக்காட்டிலும் வேறு பய மில்லை திடமான தூண்களையுடைய மாளிகையானது காள செல்லசெல்லப் பழைபதாகிநசிப்பதுபோல், மணி தாகளும் மூப்பிறப்புகளுக்குட்பட்டு நாசமடைவார்கள், கடந்த ராதிரி மீளவும் திரும்பிவர நேராது. நிறைந்த யமுனையின் பரவாஹம் ஜலம் கிரம்பிய ஸமுதரத்திற்குப் போய்ச் சேருமேயன்றித் திரும்புவதில்லை வெயிறகாலத் தில் ஸூரியாகிரணங்கள் ஜலத்தை இழுப்பதுபோல் கடந துசெல்கின்ற இரவும் பகலும் ஸமஸ்த பராணிகளுடை யவும் வாழ்நாள்களை விரைவில் நசிக்கச் செய்கின்றன, நீ கிறகிலும் நடக்கிலும் உனது வாழ்நாள ஸ்னிததுக கொண்டே யிருக்கின்றது ஆகையால் உன்னைப்பற்றி யே நீ சோகிப்பாயாக உனக்கி இப்படியிருக்க மற் றொருவனைப்பற்றிச் சோகிப்பதேன்? மனுஷ்யன் போ கும்பொழுது மருதயுவும் கூடவே போகின்றது உட காரத்திருக்கும்பொழுதும் கூடவே உடகாரத்திருக்கின றது. வெகு தூரம் பரயாணமாய்ப் போய்வரும் பொழு தும் மருதயுவும் கூடவே போய்வருகின்றது. ஆகை யால் மருதயுவினின்று தவறிப்போவது எவ்விதத் திலும் ஸாத்யமன்று. 'காலாதரத்தில் நீ சொன்ன படி செய்கிறேன்' என்கிறாயோ? தேஹம் முழுவதும்

சதைமடிப்புகள் உண்டாயின; கறுத்த மயிரகௌல்லாம
 நரைமயிராயின; கிழத்தனம் வந்து தானும் ஜீரணித்த
 ன்ன இனிப்புருஷன் எந்த உபாயஞ்செய்து இவ்வனாத
 தங்களைத் தெர்லைக்க வல்லவனாவான்? ஆகையால் நன்றா
 கப் பிழைத்திருக்கும் காலத்திலேயே ஆதம் விசாரம்
 நடக்கவேண்டும் மனிதர்கள் ஸ்ராயன் உதயமாகும்
 பொழுதே தனம் ஸம்பாதிக்கும் காலம் வந்ததென்று
 ஸந்தோஷிக்கின்றனா, ஸ்ராயன் அஸதமிகமும்பொழு
 து காமஸுகங்களை அனுபவிக்கும்காலம் வந்ததென்று
 ஸந்தோஷிக்கின்றனா. இதுவன்றி எவரும் அவுத
 யாஸதமயகாலங்களால் தமது வாழ்நாள ஸ்ரீணிக்
 கின்றதென்று தெரிந்துகொள்வாரில்லை. அந்தந்த ருதுக்கள்
 புதிதுபுதிதாகத் தலைகாட்டும்பொழுது அவைகளில்
 மனிதர்கள் அந்தந்த போகங்களுக்குக் காலம் வந்த
 தென்று ஸந்தோஷிக்கிறார்களன்றி ருதுக்கள் சுழன்று
 சுழன்றேடுவதால் பராணிகளின் வாழ்நாள ஸ்ரீணிக்
 கின்றதே! அதைமாதம் அறிவாரில்லை. மஹாஸமுதரத்
 தில் ஒரு காஷ்டத்தோடு மற்றொரு காஷ்டம் எப்படி
 ஒன்றாகக் கூடுகின்றதோ, அங்ஙனஞ் சோந்து அவை
 கொஞ்சகாலத்தில் எப்படி வேறுவேறுகப் பிரிகின்றன
 வோ, அப்படியே பாரையகனும் புதராகனும் பந்துக்க
 ளும் பணங்களும் கொஞ்சகாலம் ஒருவரோடொருவா
 சேர்த்திருந்து காலம் வருகையில் ஒருவாக்கொருவா
 வேறுபட்டுப் பிரிகின்றனா, கடைசியில் பிரிவு நேரிடுக
 யே நிஜமன்றி ஸம்பந்தம் எவ்வளவும் ஸ்திரமன்று இவ
 வுலகத்தில் எந்த பராணியாயினும் தன்னிஷ்டத்தின
 படி பந்துக்களோடு கலந்திருக்கமுடியாது, ஆகையால்
 மாணமடைந்தவனைக்குறித்து எவ்வளவு சோகிதப்போ
 திலும் அவனை மீளவும் பிழைப்பிக்க முடியாது. வழி

நடந்தது செலகின்ற வழிப்போக்காகூட்டத்தை நோக்கி வழிநடந்து செலகின்ற மறறொருவன் 'நானும் உங்களைப் பினொருடாநதுவருகிறேன்' என்று சொல்லிப் பினொருடா வதுபோல, இதற்குமுன் பூரவர்கள் தொடங்கித் தமது தந்தை பாட்டன் முதலானோர் அனுஸரித்த (மரண) மாரக்கதையே புத்ராதிகளும் அனுஸரிக்க வேண்டுமென்பது நிச்சயம் அதை எவ்வளவும் தவற முடியாது. அம்மாரக்கதிற்கு வேறுபாடினல் ஆகையால் அது நேருமாயின் அகைப்பற்றி எங்ஙனம் சோக்கிகலாம்? சோகித்துப் பயனி லலையே வயது பரவாஹமபோல திருமபாமல போயக்கொண்டே யிருக்குந் தன்மைய தாகையால் பரலோக ஸுகததிற்கு ஹேதுவாகிய தாமத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தவேண்டி, தாமத்தினால் ஸாதிக்கக்கூடிய ஸுகததை அனுபவிப்பவர்களானோர் பரஜைகளென்பபடுவார்கள், மற்றவா மருகங்களே தாமஸ்வபாவராகிய அதற்கைய நம தந்தை தசரத மஹாராஜா மங்கலநரமான் ஸமஸ்த யாகங்களுமும் உரிய தக்ஷிணைகளுடன் நடத்தி அபபுனயாதீசயத்தினால் பாபங்களைப்பெல்லாம் துறந்து ஸவரக்கமடைந்தனா நம தந்தை பருதயாகளை நன்கு போஷிக்கையாலும் பரஜைகளை நீதிவழுவாமல் பரிபாலிக்கையாலும் தாமத்தின்படி பரஜைகளிடத்தில் பணம் வாங்குகையாலும் புனயாதமாவாகி ஸவரக்கஞ் சென்றனா நம தந்தை தசரதமஹாராஜா, பரஜைகளுக்கும் தனக்கும் இஷ்டமான குளம் வெட்டுவிப்பது முதலிய சுபகாரியங்களாலும் உரிய தக்ஷிணைகளுடன் யாகங்கள் செயத்மையாலும் கருதாராததராகி ஸவரக்கஞ் சென்றனா. அம்மஹாராஜா பலவகை யாகங்களைச் செய்து புஷ்கலமாக ஸமஸ்த போகங்களுமும் அனுபவித்து ஸவரக்கமடைந்தனா. என்னப்பா! ரகுலகுமாரனே! பூரவிகர்களைக்காட்டிலும் வெகுதூரம் பிழைத்திருந்து பலவகைப் போகங்களுமும் அனுபவித்து ஸஜஜனங்களால் பூஜிக்கப்பட்டு ஸவரக்கமடைந்தவராகிய நம தந்தையைக்

குறித்து எள்ளளவும் துகக்கவேண்டிய அவஸயமில்லை. நம் தந்தை ஜீரணமான மனுஷ்யதேஹத்தை விட்டு திவ்ய தேஹபராபதி முதலிய தேவதைகளின் ஸமருத்தியைப் பெற்று ப்ராஹ்மலோகத்தில் விளையாடிக் கொண்டுருக்கிறார்களவா? அப்படிப்பட்ட அவரைப்பற்றி வருத்தப்படுவதேன்? அப்படிப்பட்ட பதவியைப் பெற்ற தந்தையைக் குறித்து இப்படிப்பட்ட ஆறிஞனாநிநுப்பவன் எவனும் துகக்கத் தகாது. பெரியோர்களிடத்தில் கேட்டுத்தெரிந்து மிகவும் புத்திசாலியாகிய நீ எவ்வளவு மேனமையுற்றிருக்கின்றனையோ, அவ்வளவு மேனமையுற்றவன் இவ்விஷயத்தில் துகக்கலாகாது. தந்தை மரணமடைந்தாரென்றும், நான் அரண்யம் போனேனென்றும் இவ்வளவு பலவிதமாகச் சோகிப்பதையும் புலம்புவதையும் கண்ணீர் பெருக்குவதையும், எல்லா அவஸதைகளிலும் தீரனாயிருக்கும் புத்தியுடையோன் விட்டுத் துறக்கவேண்டுமல்லவா? நீ பேசுவதில் யாவரிலும் மேலானவன், உனக்கு நான் சொல்லவேண்டும்தில்லை, நீ மனக்கவலை தீர்த்திருப்பாயாக மனவருத்த முற்றவேண்டாம். நீ போய் நம்பட்டனத்தைப் பரிபாலித்துக்கொண்டிருப்பாயாக. அப்படியே ஜிஃதநதர்யாகிய தந்தை உனக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கின்றனா புண்யகாமாவாகிய அவரே என்னை என்கிருக்கும்படி நியமித்தாரோ, அங்கேயே இருந்து பூஜயாகிய அத தந்தையின் ஆஜைஞையைக் கராயத்தினால் சிறைவேற்றப் போகின்றனன். சதருக்களையடக்குத் திறமுடையவனே! அந்தத் தந்தையின் ஆஜைஞையை உல்லங்கனஞ் செய்தல் எனக்கு நயாயமாறு நீயும் அந்த ஆஜைஞையை எப்பொழுதும் கௌரவித்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும். அவரே நமக்குப் பரது, மேலும், அவர் நமக்குத் தந்தை ஆகையால், ரகுவம்சத்தில் பிறந்தவனே! நான் பதினான்கு ஸமவதஸரங்கன் வனவாஸமிருந்து அதனால் தாமஸவ பாவராகிய தந்தை அளித்த ஆஜைஞையைப் பாதுகாக்கின்றனன் புருஷஸரேஷ்டனே! பரலோகத்தைப் பெற விரும்புவோன் தாய்க்குக் கருத்தனமையைத் துறந்து

குருவினாஜைஞயினபடி நடக்கவேண்டும். புருஷஸிமஹ
னே! நம தநதை தசரதமஹாராஜருடைய சுபாசாரத
தையெல்லாமமனத்திலவைத்துக்கொண்டு ஸஹஜமான
ராஜததனமையை ஏற்றுக் கொள்வாயாக' என்றனன்.
மஹானுபாவனும் ஸமாததனுமாகிய ராமன் இங்ஙனம்
தன தம்பியைப் பார்த்துத் தநதையினாஜைஞயை அவர
யம் பரிபாலிக்கவேண்டுமென்னும் பொருளடங்கிய வச
னத்தைக் கூறிப் பிறகு முஹூர்த்ததகாலம் வெறுமனே
இருந்தனன். நூற்றைந்தாவது ஸாககம் முற்றிற்று.

— — — — —

 { பரதன் ராமனை மீளவும் பராததித்தலும்,
 வவ்விஷ்டரும் கௌஸல்யாதிகளும் மந்தரி
 முதலானவர்களும் ராமனை பராததித்
 தலும் }

இங்ஙனம் ராமன் பெரும்பொருளடங்கிய உரை
களைப் பேசி வாயை மூடிக்கொண்டிருக்கையில், பிறகு
தாரமிகனாகிய பரதன் மந்தாகினீதீரத்தில் ஸஹஜவாத
ஸலய சீலனாகிய ராமனைப் பார்த்து, தாமம் பொருந்திய
தும் மறநெரு முகமாக ராமனை மடக்கத்தொடங்குகை
யால் அற்புதமுமாகிய உரையை மொழிந்தனன் — 'சத்
ருக்களையடக்குந் திறமுடையவனே! ராமா! நீ எவ்வித
மாயிருக்கின்றனையோ, இப்படிப்பட்டவன் உலகத்தில்
எவன்தான் அகப்படுவான்? உன்னைத் தூக்கமும் தூக்கப்
படுத்தாது, ஸந்தோஷமும் ஸந்தோஷப்படுத்தாது
ஸாவஜ்ஞகையால் பெரியோர்களுங்கூட உன்னைப்
பூஜிக்கின்றனா ஆயினும் நீ அவர்களைக் கௌரவிக்ரும
பொருட்டு அவர்களை வினவி ஸந்தேஹங்களைத் தீரத்
துக்கொள்கின்றனை. செத்தவனிடத்தில் எப்படித் தவே
ஷம் உண்டாகாதோ, அப்படியே பிழைத்திருப்பவனிடத்
திலும் தவேஷமில்லாதிருத்தல், இல்லாதவஸதுகினிடத்
தில் பரீதி வையாதிருப்பதுபோலவே உள்ள வஸதுவி
னிடத்திலும் பரீதி வையாதிருத்தல் ஆகிய இப்புத்தி
எவனுக்குண்டாமோ, அவன் எதைப்பற்றிப் பரிதப்பி

பான்' எதுகமும் எவ்வளவுமபரிதபிக்கமாட்டான். ஆகையால் நீ சொன்னபடி எனக்கு துக்கலேசமும் இல்லை. 'அப்படியாயின, சோகவாரத்தைகளை ஏன் சொல்லுகிறாய்' எனகிளையோ? மனிதர்களுக்கதிபனே! ஆதம்¹ அனாதம்ஜனான முடையவன் எப்படிப்பட்ட வயஸனத்தில் அகப்படுவானாயினும் வருத்தப்படமாட்டான், அப்படியே நீயும் ஆதம் அனாதம்ஜனானமுடையவனாகையால் இந்த வயஸனத்திற்கு மனவருத்தமுறமாட்டாய். நீ வருத்தமுறுதிருந்தபோதிலும் உன் வயஸனத்தை நான் எப்படி பொறுத்திருப்பேன்? தேவர்களை நிகாததவனே! ஸ்ரீ ராகவா! நீ ஸத்தவகுணமமைந்தவன், மஹாதீரன்; ஸதயபரகிஜஞன்² (ஸாவஜஞன், ஸாவதாசி, மிகுந்த புத்தியுடையவன்) கழிகாலம் நிகழ்காலம் வருங்காலமாகிய மூன்று காலங்களிலுமுள்ள எல்லாவற்றையும் மறிந்தவன். இப்படிப்பட்ட நற்குணங்களோடு பாகாசிப்பவன் மேலும், பராணிகளின் பிறப்பையும் இறப்பையும் மறிந்தவன் இப்படிப்பட்ட உன்னை எம்மைப்போன்றவாக்கும் மிகவும் ஸஹிக்கமுடியாத எப்படிப்பட்ட துக்கமாயினும் வருத்தமுறச் செய்யமாட்டாது நான் தேசந்தரம் போயிருக்கையில் நீசத்தன்மையுடைய என தாய் என நிமித்தமாக நடத்தின பாபகாரியம் எனக்கு ஸம்மதமன்று ஆகையால் நீ கோபமின்றி எனக்கு அருள் புரியவேண்டும் நான் தரம்பாசத்தால் கடடுண்டிருக்கின்றனன், ஆகையால் பாபங்களை ஆசரிசஞ் தன்மையளான என தாய் தண்டிக்கத் தகுந்தவளாயிருந்தும்

1. அனாதமா - ஆதமாவைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதேஹம் முதலியது

2 ஸாவஜஞன்-எல்லாமறிந்தவன், ஸாவதாசி - எல்லாவற்றையும் கண்டவன், மிகுந்த புத்தியுடையவனென்பதற்குப் பொருள் வெளிச்சம் இம் மூன்று பதங்களும் ஒரே ஆதத்தத்தைச் சொல்லுகின்றன வாயினும் வயாததம்வல், தாதபாய பேதல்கொள்ளவேணும். ஸாவஜஞனென்று பூதகாலத்திலுள்ளவற்றின் ஜனானத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸாவதாசியென்பது வாததமான காலத்திலுள்ளவற்றின் ஜனானத்தைச் சொல்லுகிறது மிகுந்த புத்தியுடையவனென்பது

இப்பொழுது கொடிய தண்டனைகொண்டு கொலை செய யாதிருக்கின்றன. பரிசுத்த குலத்தில் பிறந்தவரும் ¹ பாவன கராயங்களைச் செய்பவருமாகிய தசரதரிடத்தி னின்றும் பிறந்து தாமங்களை அறிந்தவனுமாகிய நான தாமத்திற்குணங்காததும் உலகநிறத்தைக் கிடமுமாகிய கராயத்தை எப்படி நடத்துவேன? 'குரு, யாகா திகராயங் களை ஆசரித்தவா, வருத்தா, ராஜா, மரணமடைந்தவா, தந்தை, தெய்வம்போன்றவா' எனறே நமதந்தையைச் சபையில் சிந்தியாதிருக்கின்றன தாமங்களை யறிந்த வனே! தாராயினுயிருப்பவன எவன ஒருபெண்பிள்ளைக்கு பரியஞ்செய்வதற்காகத் தாமராததங்களிரண்டையுந் தவ றின இப்படிப்பட்ட பாபகராயத்தைச் செய்வான்? பராணி களுக்கு அந்திமகாலத்தில் புத்தி மயங்கிப்போமென்று பழையதொரு கேள்வியுண்டு. மஹாராஜா இப்படி அகராயத்தைச் செய்து அப்பழமொழியை உலகத்தில் எல்லோராகும் பரதயக்ஷமாககினா கைகேயி விஷத் தைப் பானஞ் செயவேனென்று கருரமாகக் காட்டின கோபத்தைப் பற்றியும், அக கைகேயியிடத்திலுள்ள மோஹத்தைப் பற்றியும், அன்றியே ஸாஹஸத்தினாலும் நந்தந்தையாரசெய்த தாமாதிசுரமத்தை, நீ நற்பொருளை நெஞ்சிற்கொண்டு திருப்புவாயாக. எந்தப் புதலவன தந்தைசெய்த தாமாதிசுரமத்தைச் சரிப்படுத்த விரும்பு வாணே, அவனே புதலவனென்று உலகத்தவர்களால் எண்ணப்படுவான் அப்படியல்லாதவன் புதலவனே அல் லன். நீ அப்படிப்பட்ட புதலவனுயிருப்பாயாக. தந்தை உலகத்தில் பண்டிதா நிகதிக்கும்படி செய்த பாபகராயத்தை நீ அனுஸரிககத்தகாது. நீ கைகேயியையும் என்னையும் நந்தந்தையையும் நமது நண்பர்களுயும் பந்துக களையும் ஸமஸ்தமான பட்டணத்து ஜனங்களையும் இந்த ராஜ்யம் முழுவதையும் பரிபாலிக்கவேண்டும. வனவாஸம்

பவிஷ்யதகாலத்திலுள்ளவற்றின் ஜஞானத்தைச் சொல்லுகிறது. இதை விவரிகிறது (கழிகாலம்) இத்யாதியான மேல்வாக்யம்.

1. பாவனம் - பரிசுத்தமான

எனகே? க்ஷத்திரியதாமம் எனகே? ஜடைகள் எனகே? ராஜ்யபரிபரலனம் எனகே? இப்படிப்பட்ட விருத்த கரையத்தை நீ எள்ளளவும் செய்யலாகாது பேரறிஞனே! பராஜகளைப் பாதுகாத்தல் பட்டாபிஷேகம் பெற்றே நடத்தவேண்டியதா யிருக்கின்றது, ஆகையால் க்ஷத்திரியனுக்கு இந்தப் பட்டாபிஷேகமே முதன்மையான தாமமன்றா? உபயோகமில்லாத எந்த க்ஷத்திரியனான தான போகங்களுக்கிடமாகையால் பரதயக்ஷபலமாகிய பரஜாபாலனமென்னும் தாமதத்தைவிட்டு அபரதயக்ஷமும் அங்கலோபாதிகள் நேருமாகையால் ஸம்சயிக்கக்கூடிய பலனுடையதும் லக்ஷணமில்லாமையால் கிருபிக்க முடியாததும் காலாந்தரத்தில் பலத்தைக் கொடுப்பதும் க்ஷத்திரியனுக்கு முதலில் இது ஆசரிக்கவேண்டுமென்று எந்த பரமாணத்தாலும் ரிசசயிக்கப் படாததுமாகிய தாபஸதாமத்தை ஆசரிப்பான? இனி மிகவும் ஸரமத்தை விளைக்குந் தாமதத்தையே ஆசரிக்கவேண்டுமென்று விரும்புவாயாயின், தாமத்தின்படி பரஹ்ம க்ஷத்திரியவையாய் சூதராகனென்னும் நான்கு வரணங்களுமும் தத்தமது தாமங்களை அதிகரமிககாதிருக்கும்படி பாதுகாத்து வருவதனால் ஸரமத்தை அனுபவிப்பாயாக. இதுவும் கஷ்டத்தை விளைக்குந் தாமமே ஆகும் தாமங்களை யுணர்நகவனே! தாரமிகர்கள் நான்காஸரமங்களிலும் கருஹஸதாஸரமமே சிறந்ததென்று மொழிவார்களன்றா? அப்படிப்பட்ட கருஹஸதாஸரமத்தை எப்படி நீ விட்டுத் துறக்கலாகும்? நான் விதையாலும் ராஜயத்திற்கு வருங் கரமத்தினாலும் பிறப்பினாலும் உன்னைக் காட்டிலும் சிறியவன் அப்படிப்பட்ட நான், எல்லா விதத்திலும் பெரியவனாகிய நீ இருக்கையில், எப்படிப் பூமியைப் பரிபாலிக்கலாகும்? 'உன்னைப்போல நானும் பாலனேயன்றா' என்கிறாயோ? நான் பாலனமாதரமேயன்று, புத்தியிலும் குணங்களிலும் உன்னைவிட நான் தாழ்வதன், ராஜயத்திற்கு வரவேண்டிய கரமதயம் கீழ்ப்பட்டவன்; உன்னை விட்டேனாயின் வெறும

னேயு மிருககமாட்டேன; இனி நீ யிலலாமல எப்படி ராஜ்யபரிபாலனஞ் செயவேன? தாமதங்களை யறிந்த வனே! நீ சிஜதாமத்தை அவலம்பித்து, பரதுக்களோடு கூடி அகண்டகமான உன தந்தையின் ராஜ்யத்தை யெல்லாம ஏமாறாமல நன்கு பரிபாலித்து வருவாயாக பராஜைகளெல்லோரும் வஸிஷ்டர் முதலிய மந்தர வித்துக்களான ருத்விகளுக்கும் இவகேயே உனக்கு மந்தரங்களோடு பட்டாபிஷேகம் நடத்துவார்களாக உலகங்களையெல்லாம வென்றபின்பு தேவதைகளால் அபிஷேகஞ் செய்யப்பட்ட இரதரணபோல நீ எங்குள்ள அபிஷேகஞ் செய்யப்பட்டு பராஜைகளைப் பரிபாலனஞ் செய்ய வேண்டிய சிமித்தமாக அயோத்யைக்குத் திரும்பி வருவாயாக ¹ கேவரிஷி பிதரு ருணங்க ள் மூன்றையுந் தீர்த்துக்கொண்டு சதருக்களை நன்றாகத் தழித்து நண்பர்களை ஸமஸ்த இஷ்டங்களாலும் தருபதியடையச்செய்து கொண்டு இப்படி ராஜ்யத்தையும் என்னையும் நீயே பரிபாலனஞ் செய்வாயாக பெரியோனே! இப்பொழுது நீ பட்டாபிஷேகம் பெற்றிருக்கக் கண்டு உனது நண்பர்களனைவரும் களிப்பார்களாக; இப்பொழுதே உன பக்கவரெல்லோரும் பயமுறறுப் பத்துத்திசைகளிலும் பறந்தோடுவார்களாக புருஷஸ்ரேஷ்டனே! எனக்கும் என தாய்க்கும் உண்டாயிருக்கிற லோகநிகதையைத் துடைத்துப்போகட்டுப் பூஜ்ய ராசிய தந்தையைப் பாபத்தில் விழாதபடி பாதுகாப்பாயாக. நான் தலைசாயத்து வணங்கி வேண்டுகின்றனன், மஹேஸ்வரன பராணிகளிடத்திலபோல நீ என்னிடத்திலும் பரதுக்களிடத்திலும் மறறை யெல்லோரிடத்திலும் அனுகூலஞ் செய்யவேண்டும். இனி நீ என்னுடைய இரத பராரதத்தனையைப் பின்னே தள்ளிவிட்டு இங்கிருந்து

1 பிறந்தமனுஷ்யன யாகங்களால் தேவதைகளுக்கும் பரஹ்ம சாயத்தினால் (வேதமோகுவதனால்) ரிஷிகளுக்கும் ஸந்தானத்தினால் பிதருக்களுக்கும் கடன்பட்டவனாகிருந் அம்மூன்று கடன்களையும் யாகம் முதலியவைகளைச் செய்து தீர்க்கவேண்டுமென்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன.

வனத்திற்கே போவாயாயின நானும் உனனோடு கூடவே வனத்திற்கு வருகின்றேன்' எனறன்ன. ராமன மிகவுந் தையமுடையவனாகையால் பரதன் மனவருத்தத்து டன தலை சாய்த்து வணங்கித் தான அருள புரியும்படி எவ்வளவு பராததித்தபோதிலும் தந்தையளித்த ஆஜை யில தானே விலைசினு அயோதயைக்குத் திருமப எண்ணு கொள்ளாதிருந்தன்ன ஜனங்களெல்லோரும் மிகவும் அற்புதமான ராமன் நிலைமையைக் கண்டு ஒரே காலத்தில் ஸந்தோஷத்தையும் துக்கத்தையும் பெற்றனா அயோதயைக்கு வரமாட்டானென்று துக்கத்தையும் பரதிஜைத் தவறெனென்று ஸந்தோஷத்தையும் அவர் அடைந்தனர் அப்பொழுது ராமனை நோக்கி யுகதிகள் பொருந்தச் சொல்லுகின்ற பரதினைக் கண்டு ருத்விககுக்கும் பட்டணத்து ஜனங்களில பரமுகாக்கும் மனமயங்கிக் கண்ணீர் பெருகுகின்ற தாயமாரும் மிகவும் கொண்டாடினா பிறகு அவர்களெல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து ராமனை நமஸ்கரித்து வணக்கத்துடன் பராததித்தனர். நூற்றாறுவது ஸாககம் முற்றிற்று.

[பரதன் சீழ்தந்தையதுகாமமோஹத்தைச் சீர்]

சிக்கையில், ராமன் அதை மறத்து அவர் தாமமே ஆசரித்தாரென்று வேறொரு யுகத் தையச் சொல்லுதல்

ஸ்ரீமானாகிய லக்ஷ்மணனுடைய தமையன் ராமன் பரதனது ஸந்தோதரம் முதலியவற்றால் பூஜிக்கப்பட்டு பரது மதயத்தில் அறவனம் பேசுகின்ற பரதினை நோக்கி இவ்வனம் மறுமொழி கூறினன் — 'இப்பொழுது நீ இவ்வனம் சொன்ன வராததை ராஜஸரேஷ்டராகிய தசரதம்ஹாராஜருக்குக் கைகேயியிடம் பிறந்த ஸதபுத்ரனாகிய உனக்கு யுகதமாயிருக்கின்றது. அப்பா' முன்பு நம் கந்தை தசரதம்ஹாராஜா கைகேயியை மணம்புரியும்பொழுது உன் பாட்டனரிடத்தில் கைகேயியிடம் பிறந்தவனுக்கே ராஜ்யம் கொடுக்கிறேனென்று ராஜ்ய சுலகமாகிற் மேலான பரதிஜைத் செய்தனர். மேலும்,

பரபுவாகிய அமமஹாராஜாதேவாஸாயுதத்ததில் உனதாய செயத பணிவிடைக்கு மிகவும் ஸந்தோஷித்து அவளுக்கு இரண்டு வரங்களைக் கொடுத்தனர். புருஷதிலகனே! பிறகு பெரும் புகழுடையவரும் பெணமணியுமாகிய உனதாய புருஷஸரேஷ்டராகிய மஹாராஜரால் சபதஞ் செயவித்துக்கொண்டு உனக்கு ராஜ்யம் கொடுக்கும்படிக்கும் எனனைக் காட்டுக கனுப்புமபடிக்கும் இரண்டு வரங்களைக் கேட்டனர். அப்பொழுது மஹாராஜா அவள் சிம்மித்தபடியே அவ்விரண்டு வரங்களை யுந் தந்தனா புருஷஸரேஷ்டனே! அங்ஙனம் தந்தைக்கேயிகு ராஜ்யங்கொடுத்தமையால் எனனை வரதானத்தின்படி பதினான்கு ஸமவதஸரங்கள் வனவாஸஞ் செயவாயென்று ஆஜ்ஞாபித்தனா. அப்படி ஆஜ்ஞாபிக்கப்பட்ட நானும் தந்தையின் வாரததையைக் கைப்பற்றி அவரது சொல்லை ஸகயமாகவதில் சிலைசினு எவா சொன்னபோதிலும் கேளாமல் எதிரிநிறிலக்ஷ்மணனோடும் ஸீதையோடும் கூடி நிரஜனமான அரண்யத்திற்கு வந்தனன் ராஜசிரோமணியே! நீயும் தந்தையின் கட்டளையை அப்படியே யென்று அங்கேகரித்துச் சீகரத்தில் அபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு தந்தையின் வாரததையை ஸத்யஞ் செயயவேண்டும் பரதா! நீ எனனைப்பற்றி, பரபுவம் தந்தையுமாகிய மஹாராஜராகைக்கேயியிடம் பட்ட கடனிலிசினும் விடுவித்து, தாமஜ்ஞராகிய அதந்தந்தையையும் உனது அனனையையும் ஸந்தோஷப்படுத்துவாயாக எனன்பபனே! முன்பு கையென்னும் க்ஷேத்ரத்தில் பிதருயாகம் நடத்தின் மஹானுபாவனாகிய கயன்பாடின பழமொழி செவிப்படுகின்றதல்லவா? 'தந்தையைப் புத்தென்னும் பேருடைய நரகத்தில் விழாதபடி ரக்ஷிக்கையாலும், தந்தையின் பேரால் இஷ்டரூபாத்நாதி காமங்களைச் செய்து பரலோகத்தில் தந்தைக்கு ஸுகததை உண்டாக்கிப்பாதுகாப்பதனாலும் புதல்வனுக்குப் புத்தரனென்னும் பேர உண்டா

யிற்று. நற்குணமுடையவர்களும் கலவியிற் சிறந்தவா
களுமாகிய புதலவர்கள் பலர் பிறப்பார்களாகவென
விரும்பவேண்டும். பலபுதரர்கள் உளராயின, அவர்கள்
எல்லோரும் கல்நது க்ஷேமமாயிருப்பார்களாயின, அவா
களில் ஒருவனாயினும் அந்த கயார்க்ஷேதரத்திற்குப் போ
வானல்லவா' எனறு கயன் சொன்ன பழமொழியைக்
கேட்டிருக்கிறோமல்லவா? ராஜகுமாரனே! பாபுதவ
முடையவனே! புருஷர்களிற் சிறந்தவனே! இங்ஙனம்
ராஜாஷிகளெல்லோரும் நிச்சயித்திருக்கின்றனர். ஆகை
யால் நம் தந்தையாகிய மஹாராஜருக்கு நாகமுண்டா
காதிருக்குமாறு நடத்துவாயாக மனிதர்களில் தலை
னே! பரதா! நீ அயோதயைக்குப்போய், சதருகனனோ
டும் வஸிஷ்டர் முதலிய பராஹ்மனோத்தமர்களோடும்
கூடி ஜனங்களைக் களிக்கச் செய்வாயாக ராஜனே!
இனி நானும் காலதாமதஞ் செய்யாமல் இந்த மீதாலக்ஷ
மணர்களிருவரோடும் கூடித் தண்டகாரணயத்திற்குப்
போகின்றனன். பரதா! நீ மனிதர்களைவாக்கும் ராஜ
னாயிருப்பாயாக, நான் வனத்திலுள்ள மருகங்களுக்கெல்
லாம் ராஜனாயிருக்கின்றனன்; நீ மனக்களிப்புடன் இப்
பொழுதே அயோதயைக்குப் போவாயாக, நானும்
மனக்களிப்புடன் இப்பொழுதே தண்டகாரணயத்திற்
குப் போகின்றனன். பரதா! வெண்குடை உடைய தலை
மேல் ஸூரிய கிரணங்களை படாதிருக்குமாறு தடுத்தாக
குளிரத்திருப்பதாகிய நிழலைச் செய்யுமாக நானும் எல்
லாவற்றிலும் சிறந்த இவ்வாணய வருக்ஷங்களின் நிழ
லைப்பற்றி ஸுகமாயிருக்கின்றனன் மிகவும் புத்தி
சாலியாகிய சதருகனன் உனக்கு ஸஹாயமாயிருக்கின்ற
னன். அறிஞனாகிய லக்ஷ்மணன் எனக்கு முகய ஸனே
ஹிதனாயிருக்கின்றனன் நாம் நாலவரும் பரஸ்பரஸஹா
யத்தால் நம் தந்தையாகிய மஹாராஜரது வாரததை
யை ஸத்யஞ் செய்யவேண்டும். பரதா! நீ மனவருத்தப்

படாதிருப்பாயாக' எனறனன. நூற்றேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

 { ராமன பரதனை ஸ்ருததரனாயிருக்கச்செய
 கையில், ஜாபாலி சாவாகமத்ததை அவ
 லம்பிதது ராமனை ராஜ்யத்தை அங்கீகரிக்க
 குமபடி பராததிததல.

பராஹ்மண ஸரேஷ்டராகிய ஜாபாலி அங்ஙனம் பரதனை ஆஸ்வாஸப்படுத்துகின்ற ஸகல தாமஜ்ஞாகிய ராமனைப் பார்த்து அதாமத்ததைத் தொடர்ந்த சாவாக மத்ததை அவலம்பிதது வைதிகதாமத்திற்கு வெகுதூரமான இவவுரையை மொழிந்தனா — 'ராகவா! நீ புகழத் தகுந்த புத்தியுடையவன்; மிகுந்த தையமமைந்தவன். இப்படிப்பட்ட உனக்கு ஸரமானய மனிதனைப்போல் இப்படி நிஷ்பரயோஜனமான புத்தி சிறிதும் உண்டாகா திருக்குமாக அதினின்று நன்கு திருமபுவாயாக. எந்தப் புருஷன் எவனுக்கு பரது? எவனுக்கு எதனால் எது உண்டாகக்கூடியது? எதுவும் இல்லை பராணி பிறந்த பொழுது ஒருத்தனாகவே பிறக்கின்றனன. சாகுமபொழுதும் ஒருத்தனை சாகின்றனன ஆகையால் எவனும் கூடப்பிறப்பதில்லை, கூடச்சாவதுமில்லை. ராமா! விஷயம் இப்படி யிருக்கையால் எவன் தாயென்றும் தந்தையென்றும் மிகவும் ஆஸகதி அடைவானோ, அவன் பைதயக்காரனென்றறிவாயாக ஒருவனுக்கு மறநெருவன் ஒன்றுமேயல்லன் ஒருவரோடொருவாககு எவ்வளவும் ஸம்பந்தமில்லை. ஒருவன் ஒரு கராமத்திற்குப் போகையில் நடுவில் இளைப்பாறும்பொருட்டு ஓரிடத்தில் வஸித்திருந்து மறறை நாள அவவிடத்தை விட்டு பரயாணமாயப்போவதுபோலவே, மனிதர்களும் ஸமஸாரயாதரை செய்துகொண்டு நடுவில் வாஸஸ தானத்தைப்போல தாயையும் தந்தையையும் கருஹத்

தையும் தனத்தையும் பெறுகின்றனா. ஆகையால் தாயதத்தை முதலானார் கேவலம் வாஸஸதானம் போனறவரேயன்றி மறறேதும்லலா ஆகையால் ஸத புருஷாகள இவ்விஷயத்தில் மனப்பற்று செயயாகள. புருஷஸரேஷ்டனே! அப்படிப்பட்ட மஹாபுத்திசாலியாகிய நீ தகப்பனது ராஜயத்தைவிட்டு துககத்தை விளைபபதும் யௌவனப பருவததிறகுத தகாததும் பல உபதரவங்கனையுடையதுமாகிய இந்தக கோணலவழியை (வானபரஸதவருத்தியை) அனுஸரிப்பது எவ்வளவுமதகாது ஸமஸத ஸமபததுககளும் விளங்கப்பெற்ற அயோதயாபுரத்திற்குப் போய அபிஷேகஞ் செயவிததுக்கொளவாயாக. பதிவரதை நியமத்துடன் தலைமயிர்களை ஒரு பினனலாகப் பினனிககொண்டு தன பாததாவை எதிர்பாரப்பதுபோல் அயோதயாநகரத்தின் அதிதேவதை நியமத்துடன் உனனை எதிர்பாரககின்றனள். ராஜகுமாரனே! நீ மிகவும் உததமங்கலான ராஜபோகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு ஸவாககத்தில் தேவேந்தரனபோல் அயோதயையில் விளையாடிககொண்டிருப்பாயாக உனக்குத தசரதனோடு எவ்வித ஸமபரதமும் இல்லை தசரதனுக்கும் உனனோடு எவ்வித ஸமபரதமும் கிடையாது. அமமன்னவன் வேறு, நீ வேறு ஆகையால் அததகைய நீ நான் சொன்னபடி செயவாயாக ஐந்துககளுக்குத தந்தை முகய காரணமன்று, ஸவலபகாரணமே ருதுகாலத்தில் தாய தரிதத சுகலசோணிதங்களை பரதானகாரணம். அதனாலேயே இவவுலகத்தில் புருஷன் ஜனமிககின்றனன் அம் மஹாராஜன் அவன் எங்குப் போகவேண்டுமோ, அவ்விடத்திற்கே போயினன் (பூதங்களில் லயமபெற்றனன்) இதுவேயன்றி விசேஷமொன்றுமில்லை. இது மரணமடைவோரனைவாக்கும் ஸவபாவம். நீயோவென்றால் இல்லாத ஸமபரதமொன்றை இழுத்து வைத்துக்கொண்டு

வருத்தப்படுகின்றன. பரதயக்ஷ ஸௌகயத்தை விட்டு எவரெவா கேவலம் பணம் ஸம்பாதிப்பதிலாவது கேவலம் தாமஞ் செய்வதிலாவது விருப்பமுறுவராகளோ, அவரவர்களை நோக்கியே நான் வருத்தப்படுகின்றனன். பரதயக்ஷஸுகங்களை யனுபவிக்கும் பிறரைப்பார்த்து எனக்கு வருத்தமில்லை ஏனென்றால்—அந்தப் பணத்திலும் தாமத்திலும் முயன்றவா இங்கு வருத்தமுற்றுக கெடுவதே யன்றிச் செத்ததின்பும துக்கத்தையே பெற்றுக கெடுவார்கள். இதற்கு ஓர் உதாஹரணஞ் சொல்லுகிறேன்; கேள் அஷ்டகாஸராததமென்றும் பரதயாபதிகமென்றும் இவ்வுலகத்தில் ஜனங்கள் ஸ்ராததகாமங்களைச் செய்கின்றனர் அந்தக் காமங்களெல்லாவற்றிலும் ஸுகமாகத் தாம் புஜிக்கவேண்டிய தமது அனனத்தைப் பிறர்க்கிடுவதால் உண்டாகும் அழிவை ஆலோசித்துப் பார செத்தவன் எனன் தின்னமுடியும்? அவனுக்காகப் பிறற்கிடும்னன் மெல்லாம் வயாததமே யல்லவா? இவ்வுலகத்தில் ஒருவன் புஜித்த அனனம் மற்றொருவன் தேஹத்துக்குப் போய்ச் சேருமாயின், அப்போது தேசாந்தரஞ் சென்றவனைக் குறித்து அவன் புதராதிகள் ஸ்ராதத போஜனங்களைச் செய்விக்வேண்டி வருமல்லவா? அங்ஙனம் பிறர்க்கிட்ட அவ்வனனம் அந்த தேசாந்தரஞ்சென்றவனுக்கு வழிச் சோருக்கக் கூடுமல்லவா? ஆயினும் அப்படி ஆவதில்லை. அப்படியே செத்தவனுக்கு அது அனனமாவது எவ்வளவும் ஸம்பவிக்ரது. ஆகையால், 'தேவதைகளை ஆராதிப்பாய், தானங்களைச் செய்வாய், யாகதீக்ஷை வஹிப்பாய்; தவஞ் செலுத்துவாய், பணத்திலரசையைத் துறப்பாய்' என்று தரவயம் ஸம்பாதிப்பதில் மிகவும் ஸமாததமான புத்தியுடையவர்கள் தானங்களைச் செய்யும்படி ஸவாதீனப்படுத்துவதற்கு உபாயங்களாக இந்தக் கருதங்களை ஏற

படுத்திவைத்தனா, மறநெனறுயிலலை ராமா! நீ
எவாககும மிகுந்தமதியுடையவன, பிதருவசனபரிபால
னஞ் செயயவேண்டுமென்று சினைக்கின்ற நீ பரலோகமே
யிலலை யென்று ஸிஸசயிப்பாயாக பரதயக்ஷஸித்தமான
ராஜயபோகாதிகளை அங்கீகரிப்பாயாக, பரலோகஸு-
கங்களைக் கொடுக்கு மென்னப்படுகிற பிதருவசன பரிபா
லனாதிகளை அப்புற தள்ளிவிடுவாயாக பரதனால் அருள
புரியுமபடி வேண்டப்பட்ட நீ பரதயக்ஷத்தைக் காட்டி-
லும் அதிகமொன்றுயிலலை யென்கிற ஸாவஜன ஸமமத
மான அந்தப் புத்தியை முன்னிட்டுக்கொண்டு ராஜ
யத்தை அங்கீகரிப்பாயாக நூற்றெட்டாவது ஸாககம்
முற்றிற்று

—

{ ராமன ஜாபாலியின் மத்ததை கிராகரித்து }
வைதிக மத்ததை ஸதாபித்தல் {

ஸதயத்தில புத்தியை நிலைநிறுத்தினவர்களில் ரா
மன மேலானவன், ஆகையால் அவன், ஜாபாலி சொன்ன
வாரததையைக் கேட்கும் வைதிக காமங்களில் மிகவும
தனக்குள்ள ஸரததையை விடாமல் தனபுத்தி சிறிதும்
கலங்கப்பெறாமல் அவரைப்பார்த்து மொழிந்தனன் - 'நீ
எனக்கு பரியங்களாகிய ராஜயாபிஷேகாதிகளில் விருப்
பமுண்டாகும்பொருட்டுச் சொன்னவாரததை செயயத்
தக்கதுபோல தோற்றுமேயன்றி வரஸதவத்தில் செயயத்
தகாததே. ஹிதம்போல தோறுகிறதன்றி அது அஹி
தமே. அதைச் செய்தால் பிறகு துக்கமே விளையும்.
இந்த மத்ததைப் பற்றி இதனால் மாயாதை தவறிப்பா
பாசாரங்களில் இழிந்து வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட
ஆசாரங்களுக்கிணங்காத பாபாசாரங்களை உட்கொண்
ட இம் மத்ததைப் பரவச்செய்யும் பாபிஷ்டனாகிய புரு
ஷனை ஸதபுருஷாகள் எள்ளளவும் வெகுமானிக்கமாட்
டராகா. 'நல்லவனென்றும் கெட்டவனென்றும் எப்படி
தெரிந்து கொள்ளலாம்' என்கிறீரா? நற்குலத்தில் பி
றந்தவனென்றும் துஷ்குலத்தில் பிறந்தவனென்றும் வீர
முடையோனென்றும் தன்னை ஆண்பிள்ளை யென்று வீணா

க நினைத்துக் கொண்டிருப்பவனென்றும் பரிசுத்தனென்றும் பரிசுத்தியிலலாதவனென்றும் அவனவனது ஆசாரமே தெரிவிக்கும். நான் துஷ்டனாகவே யிருந்து நல்லவன் போலவும் சுசியற்றவனாகிச் சுசியாயிருப்பவன் போலவும் சிஷ்ட லக்ஷணங்கள் இல்லாதவனாயினும் அந்த லக்ஷணங்கள் அமைந்தவன்போலவும் துச்சிலனாயினும் சிறந்த சீலமுடையவன்போலவும் நடித்துச் சுபமான வைதிக தாமததை விட்டு வைதிக கரியைகளையும் வேதவிதிகளையும்கடந்ததும் லோகங்கள் கெட்டுப் போவதற்குக் காரணமும் தாமம்போல மேலுக்குப் புலப்படுவதுமாகிய நீர் சொன்ன இந்த அதாமததைப் பற்றுவேனாயின், இப்படிப்பட்ட துராசாரனும் லோகதுஷ்கனுமாகிய என்னை உலகத்தில் காரயாகாரயன்களையறிந்த அறிஞனாயிருப்பவன் எவன் தான் வெகுமதிப்பான்? இதுமாதரமேயன்றி, நான் எனது வனவாஸ பரதிஜனையை விட்டு, நீர் '1 பரோக்ஷத்தை விவோய' என்றுரைத்த இந்தத்துராசாரத்தின்படி நடப்பேனாயின், இனி 'நான் சொல்லுவதை நீ ஆசரிப்பாயாக' என்று எவாக்கு உபதேசிப்பேன்? பரதிஜனைத் தவறின என வராததையை எவர்தான் கேட்பார்கள்? மேலும், ஸவாககத்தையாவது எந்த உபாயத்தால் பெறுவேன்? நீர் சொன்னபடி நான் செயவேனாயின், என்னைப் பார்த்து இவ்வுலகத்தவராவரும் இஷ்டப்படி நடக்கத் தொடங்குவார்கள். ஏனென்றால்—அரசன் எப்படி நடப்பானோ அப்படியே யன்றோ பராஜைகளும் நடப்பார்கள். ஆகையால் எனக்குமாத்ரமேயன்றி உலகத்தவரனைவரக்கும் அதனால் பரலோக ஹானி உண்டாகும். பூததையையே முகயமாக வுடையதும் ஸாஸவதமுமாகிய ராஜாக்களின் நடத்தையானது ஸதயமே வடிவாயிருக்கப்பெற்றது. இப்படி ஸதயமே

1 பரோக்ஷம் - அபரதயக்ஷம்; கண்ணுக்குத் தெரியாதது

ராஜாக்களின் நடத்தையாகையால் ராஜ்யத்திலுள்ள ஜனஸமுஹமும் ஸதயமே முகயமாயிருக்கப்பெற்றது. அந்த ஸதயத்திலேயே உலகமெல்லாம் சிலைசின் றிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட ஸதயத்தை எப்படி விடக்கூடும்? ரிஷிகளும் தேவதேவர்களும் ஸதயத்தையே மிகவும் சிறந்ததாக நினைதகர்களல்லவா. இவ்வுலகத்தில் ஸதயவாதி யாயிருப்பவன் ¹ பரமபதத்தைப் பெறுவான் உலகத்திலுள்ளோர் ஸாபதத்தைப் பாரததாறபோல பொய்யுரைப்பவனைப் பார்த்துப் பயப்படுகின்றார்கள் உலகத்திலு ஸதயமே பரம தாமம். அதுவே ஸவாககத்திற்குக் காரணமென்று கூறப்படுகின்றது ² ஸதயமே உலகத்தின் அரசனும் தெய்வமுமாகும் சிபாமகனை ராஸ்வரனும் ஸதயத்திலேயே சிலைசின் றிருக்கின்றன. செலவழும் ஸதயத்தையே எப்பொழுதும் ஆஸ்ரயித்திருக்கின்றது. ஸதயமே எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரம். ஸதயத்தைக் காட்டிலும் பரமகதி வேறொன்றுமில்லை தானங்களுக்கும் யாக்கங்களுக்கும் ஹோமங்களுக்கும் வருத்தி அனுஷ்டிக்கப்படுகிற தவங்களுக்கும் வேதங்களுக்கும் ஸதயமே ஆதாரம் ஆகையால் எப்பொழுதும் ஸதயத்தையே ஊக்கத்துடன் கைப்பற்றவேண்டிமென்றி அதை விடலாகாது ஒருவன் உலகத்தைப் பாதுகாப்பான், ஒருவன் குலத்தைப் பாதுகாப்பான், ஒருவன் நாகத்தில் வீழ்வான், ஒருவன் ஸவாககத்தில் பூஜிக்கப்பட்டிருப்பான்; இப்படி ஸதயம் தவறாதிருப்பவனுக்கு ஐஹிகாமுஷ்மிக பலன்களெல்லாம் முண்டாகும், ஸதயந்தவறுபவர்க்கு கசகமே ஸித்திக்கும். நான் எனக்குள் ஸதயஸந்தன்; ஸதயம் தவறுபவன்லலேன், மேலும், நீ சொன்னபடி செய்

1. பரமபதம்-மேலான பதவி

2. 'ஸத்யமேவேஸ்வரோ லோகே' என்று மூலம் ஈஸ்வரசபதம் அரசனையும் தெய்வத்தையும் சொல்லுமாகையால் இரண்டுபொருளையும் உட்கொண்டு (அரசனும் தெய்வமும்) என்று கூறப்பட்டது தெய்வமென்கிற பொருளையே மறுபடியும் விவரிக்கிறதேமேல (சிபாமகன்) இத்த்யாதியால்.

கிறேனென்று கைகேயியோடு ஸத்யத்தினமேல் சபதஞ் செயதிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட நான் ஸத்யமாகிய தந்தையினுஞ்ஞாயை எதற்காகப் பாதுகாக்காதிருப்பேன்? ஸத்ய பரதிஜஞ்ஞாயை நான் ராஜ்யத்திலுள்ள அபிலாஷத்தாலாவது இப்படிப்பட்ட மோசவாரத்தை களால் மயக்கமுற்றாவது அஜஞ்ஞானத்தாலாவது தமோ குணம் மிகப்பெற்றாவது, 'எது எப்படியாயினும் உனக்கு பரியமானவற்றை ஸத்யந தவருமல் செய்கிறேன்' என்று என தந்தை கைகேயிக்குச் சொன்ன ஸத்யவாக்யத்தின் மாயாதையைச் சிறிதும் பேதிககமாட்டேன் அஸத்யத்தையே பேசுதன்மையனும் பாபஸவபாவமுடைய வனும் மனம் விலை விரகப் பெறுதவனுமாகிய மனிதன ஹவய கவயங்களைக் கொடுத்தபோதிலும் தேவதைகளும் பிதருக்களும் பரிகரஹிக்கமாட்டார்களென்று நாம கேட்டிருக்கின்றனம் ¹ இந்த ஸத்யமென்னுந் தாமம் ஆதமாவைக் குறித்து இடைவிடாமல் நடப்பதென்று யான் எனக்குள் ஆலோசிக்கின்றனன் ² ஸத்புருஷர்கள் ஆசரிக்கின்ற இந்தச் சடை மரவுரி முதலிய பாரமும் ஸத்யத்திற்காகவே அங்கீகரிக்கப்படுகின்றதன்றி வேறில்லை. கூத்தரிய தாமதகில் அதாமமே அதிகமாயிருப்பது, தாமம் கொஞ்சமாகவே யிருக்கும்; அதை அஸ்பாகளும் கொடியர்களும் லுபதர்களும் ஆகிய பரபகாமாக்களே மதிப்பார்கள், ஆகையால் அதை நான் துறப்பேனன்றி ³ அதன்படிக்கு ராஜ்யத்தை அங்கீகரிக்கமாட்டேன். மனிதன் முதல் பரபத்தைச் செய்ய மனத்தில் விசசயித்துக்கொள்வான், பிறகு சரீரத்தால் அதைச் செய்வான் மேலும், நாக்கால் அபத்தஞ் சொல்லுவான், இப்படி மானஸிகங்களென்றும் காயிகங்களென்றும் வாசிகங்களென்றும் பரபங்கள்

1 ஸத்யமே ஆதமாவுக்கு உடனபிறந்த தாமமென்று கீனைக் கின்றேனென்று கருத்து.

2. சடை முதலியவை ஸத்யத்திற்கு அடையாள மாகையால் அவற்றைப் பெரியோர்கள் ஆதரிக்கின்றார்களென்று கருத்தது.

3. அதன்படிக்கு-அந்த கூத்தரிய தாமத்தின் படிக்கு.

மூன்று வகைப்பட்டிருக்கும். பூமியும் தானத்தாலுண்டாகுங் கோத்தியும் பெளருஷத்தாலுண்டாகும் புகழும் செல்வமும் தரிகரணசுத்தியோடு ஸதயத்திலேயே நிலைநின்ற புருஷனையே அடைய விரும்புகின்றன அப்படிப்பட்ட புருஷன் ஸவாககத்திலிருப்பானாயினும் இவை அவனைப் பின் செல்லுகின்றன ஆகையால் ஸதயத்தையே அவலம்பிக்கவேண்டும் நீர மிகவும் மேலானதென்று சிசுசயிததுக்கொண்டு 'இது மங்கலகரம். இதைச் செய்வாய்' என்று யுகதிகள் பொருந்திய வாக்யங்களை உரைத்திரே, அது எவ்வளவும பூஜிக்கத்தக்கதன்று, ஆகையால் ¹ பரோக்ஷமான பரலோகத்தை அப்பிறம் தள்ளிப் பரதயக்ஷமான இஹலோக போகத்தைமாதரம் கைப்பற்ற வேண்டுமென்பது செல்லாது. மேலும், பரதன வேண்டிப்படி ராஜ்யத்தை அங்கீகரிப்பாயென்றீர் நான்தகையீடம் இங்ஙனம் வனவாஸஞ் செய்வதாக் பரதிஜைஞ் செயது இப்பொழுது தகையின் வாரததையைத் திறந்து பரதனுடைய வசனத்தின்படி எங்ஙனஞ் செயவேன்? நான் எனது தகையீனெதிரில் ஸதிரமான பரதிஜைஞ் செய்கிருக்கின்றன அப்பொழுது தேவியான கைகேயியும் அதற்கு மிகவும்ஸந்தோஷமுற்றனள். அப்படிப்பட்ட பரதிஜைஞ்யை இப்போது விடுவது யுகதமன்று. எனக்குக் காரயங்களும் அகாரயங்களும் 'இவை செயயத் தகுந்தவை, இவை செயயத் தகாதவை'யென்று நனருகத் தெரியுமாகையால் ஸரத்தையுடன் வஞ்சனையின்றிப் பரிசுத்தனாகி வனவாஸஞ் செலுத்திக்கொண்டே காட்டிலுள்ள ஆஹாரங்களை நியமத்துடன் உட்கொண்டு அதனால் பஞ்சேந்தரியங்களுக்கும் தருபதியை உண்டாகச் சிப்பரிசுத்தங்களான புஷ்ப பல மூலங்களால் பிதரு தேவதைகளுக்கும் தேவதைகளுக்கும் தருபதியைச் செயது இங்ஙனம் பிதருவசனப்பரிபாலனமென்னும் லோகயாத்ரைபை நடத்திக்கொண்டு காலத்தைக் கழிக்கின்றன. அஷ்டகாதிகளில் சொல்லிய காமங்கள் நிஷ்பலங்களென

நீர், அதிலலை. ஜனங்கள் இந்தக் காம பூயியிலிருக்கும் வரையில் சுபகாமங்களை அவர்யஞ் செய்யவேண்டும். அப்படியே அகனியும் வாயுவும் சந்திரனும் இக்காமபூயியிலிருக்குப்பொழுது நடத்தின காமங்களுக்குப் பலமாக¹ அகனிதவ வாயுதவ சந்தரதவங்களைப் பெற்றவராயினர் ஆகையால் காமங்கள் பரயோஜனமற்றவையல்ல தேவேந்தரன் நூறுயாகங்கள் செய்து தேவலோகத்திற்கு அதிபதியாயிருக்குந் தனமையைப் பெற்றனன் மஹாவிசும்பன் கொடுமையான தவங்களைச் செய்து ஸவாககமடைந்தாராகள்' என்றனன். இங்ஙனம் பயங்கரமான தேஜஸஸைபுடைய அந்தராலகுமாரனராமன், ஜாபாலி சொல்லிய நாஸ்திகயவாதங்களைக் கேட்டுப் பொறுக்கமுடியாமல் அவரது வசனங்களை நிர்தித்துக் கொண்டு மீளவும் அவரைப் பார்த்து மொழிந்தனன் — 'ஸத்யம் தாமம் பராக்ரமம் பூததயை பரியபாஷணம் பராஹ்மண பூஜை தேவதாசசனம் அதிதி ஸத்காரம் இவையெல்லாம் ஸவாககத்திற்கு மராககமென்று ஸத புருஷர்கள் சொல்லுகின்றனர் ஆனதுபற்றியே பராஹ்மணர்கள் இவ்வாதத்தை உள்ளபடி இங்ஙனம் தெரிந்துகொண்டு எல்லோரும் ஐகமதயத்துடன் பராக்கின்றிச் சாஸ்தரந் தவருமல் தத்தமது வாணஸரமங்களுக்குத் தகுந்த காமங்களெல்லாவற்றையும் ஆசரிசுதுக் கொண்டு ஸவாககாதிலோகங்களைப் பெற விரும்புகின்றனர் உமது புத்தி வேத்தத்திற்கிணங்காத மராககத்தில் ஈலீசின் றிருக்கின்றது, மேலும், நீர் வைதிகவேஷத்தைத் தரித்து அந்தரங்கத்தில் மஹாநாஸ்திகராகிச் சரிவாகமத்தை அனுஸரித்த இந்த நாஸ்திக புத்தியைப் பிறாக்கு உபதேசித்துக்கொண்டு திரிகின்றவர்; பின்னும், தாமமராககத்திற்கு வெளிப்பட்டவர்; இப்படிப்பட்ட உமமை எனதத்தை தமதருகில் வைத்துக்கொண்டாரல்லவர், அவர்செய்த இந்தக்காரயத்தைச் செய்யத்

1 அகனித்வம் — அகனியாயிருத்தல். வாயுத்வம்-வாயுவாயிருத்தல்' சந்தரதவம்-சந்த

தகாத காரயமென்று நான நிகதிககினறனன திருடனை
எப்படி நிராகரிககவேண்டுமோ, அப்படியே வேதபாற்மய
னாகிய புத்தன் நிராகரிககத தகுந்தவனல்லவா? இவவுல
கத்தில் நாஸதிகனையும் அந்தப் புத்தனோடு ஸமமாகவே
அறிவீராக. ஆகையால் எவன பராஜைகளால் நாஸதி
கனாகி அவைதிகனென்று சங்கிககவேண்டியவனாயிருந்
திறுனோ; பண்டிதாயிருப்பவன அவன முகத்திலும்
விழிககலாகாது. உமக்கு முன்பட்டவாகளும் உமமைக்
காட்டிலும் மேலானவாகளுமாகிய பலர் அனேக சுபகா
மங்களைச் செய்து இஹபரலோகங்களிரண்டையும் வெ
ன்று எப்பொழுதும் ஆகாயத்தில் காஹ நக்ஷத்ராத்ரி
ருபங்களைப் பெற்று விளங்குகினறனா. (இப்படியிருப்ப
தால் பரதயக்ஷமொன்று மாதரமே பரமாணமென்ப
தில்லை. வேதங்களும் பரமாணமே. அதுவும், பெரியோர
கள் அனைவரும் அவறறை அங்கீகரிக்கையால் ஏற்படுகின
றது. பெரியோர்கள் அவறறை அங்கீகரிப்பதற்குக்
காரணம் அபௌருஷேயமாயிருக்கையே [புருஷனால்
ஏற்படுத்தப்படாமையே.] அததனைமைதான எப்படியென
றால் இடைவிடாமல் அனைவரும் அதயயனரு செய்து
கொண்டிருக்கையில், இஹறறை இன்னவன இயற்றின
னென்று ஒருவாக்கும் தெரியாமையால் அததகைய வே
தங்களில் விதிக்கப்பட்ட காமங்கள் எல்லாம் ஸபலங்க
ளே. அகனி ஸூராயன சந்தரன நக்ஷத்ரங்கள் முதலிய
பதவிகளைப் பெற்று அவரவர்கள் அந்தந்த பலன்களை
அனுபவிப்பது பரதயக்ஷமாக ஏற்படுகின்றதல்லவா.
இதற்கு எவ்விதத்திலும் விரோதம் சொல்லமுடியாதல
லவா வழிப்போக்கனை உத்தேசித்து மறறொருவனுக்
குப் போஜனமிடுவது அனுபவத்திலும் இல்லை; சாஸத
ரங்களிலும் விதிக்கப்படவில்லை. ஆகையால் அந்நன்ம
ஏன செய்யக்கூடாதென்று கேட்க இடமில்லை) ஆனது
பற்றியே பராஹ்மணர்கள் சுபகாமங்களையும் யஜ்ஞாதி
ஹோம காரயங்களையும் தபோ தானாதி காரயங்களையும்
தாமத்தில் நிலைநிறுத்தவார்களும் ஸதபுருஷ

ஸஹவாஸஞ் செய்பவர்களும் மிகுந்த வொளியுடன் விளங்குபவர்களும் தானமென்னுந் குணத்தை முகயமாக உடையவர்களும் ஹிமஸையைத் தவிராதவர்களும் நிரமலஸவபாவர்களும் மாகிய முனிஸ்ரேஷ்டர்கள் உலகங்களுக்கெல்லாம் பூஜிக்கத்தகுந்தவர்' எனறன்ன இங்ஙனம் ரோஷத்துடனுரைக்கும் மஹானுபாவனும் மஹாபலனுமாகிய ராமனைப் பார்த்து அந்த பராஹ்மணர நலவாரத்தை சொல்லிக்கொண்டு யதார்த்தமும் ஆஸ்திகமத்தையெடுத்துரைப்பதும் ஸதபுருஷர்களுக்கு ஹிதமுமாகிய உரையை உரைத்தனா — 'ராமா' நான் நாஸ்திகர கூறும் வாரத்தைகளைச் சொல்லவில்லை, நான் நாஸ்திகனும்லலேன பரலோகம் முதலியது ஒன்றுமே இல்லையென்பதுமில்லை. நாஸ்திகவாதிகள் எவராயினும் நேரிடுகாலத்தில அவர்களனைவரையும் உனனைப்போலவே ஆஸ்திகனாகிக கண்டித்துக்கொண்டிருந்தனா. பின்னும் தாமஸங்கட்காலம் வந்தபொழுதுமாத்ரம் காரயஸித்தியின் பொருட்டு நாஸ்திகவாதியாவேனென்றி வராஸ்தவத்தில் அப்படிப்பட்டவனென்று 'ராமா' இப்பொழுதுமெதுவாக அப்படிப்பட்ட ஸங்கடகாலம் இதோ வந்ததாய்கால நாந நாஸ்திகவாதம் செய்யும்படிக்கு நேரிட்டது. உனனை உயோதயைக்குத் திருப்பவேண்டுமென்றும் உனனை அருளபுரியச் செய்யவேண்டுமென்றும் இங்ஙனம் உரைத்தேனென்றி மறறெனையுமில்லை' எனறனா நூறறென்பதாவது ஸாககம் முற்றிற்று.

{ வலிஷ்டர் ஜாபாலிவசனத்தின்பிராயத் }
 { தைச சொல்லி ராமனது கோபத்தைத் }
 { தீர்த்தது மனு முதலாகத் தசரதன வரையி }
 { லுமுள்ள அரசர்களின் பூவாசாரத்தைச }
 { சொல்லிப் பெரியவனே ராஜ்யத்திற்குரிய }
 { வனென்று தெரிவித்து அதன மூலமாக }
 { ராமனைத்திருப்பப் பார்த்தல். }

ராமன ஜாபாலியின் நாஸ்திகவசனங்களைக் கேட்டுக் கோபித்துக்கொண்டிருப்பதை அறிந்து வலிஷ்டர் அவ

னைப் பாரத்து மொழிந்தனா—‘ஜாபாலியும், இந்த ஜனங்கள் பாலோகத்திற்குப் போவார்களென்றும் புண்யம் திருகையில் அங்கிருந்து இவவுலகத்திற்குத் திரும்பி வருவார்களென்றும் அறிவாராகையால் நாஸ்திகரானது. அவர் உன்னை எப்படியாயினும் அயோதயைக்குத் திருப்பவேண்டுமென்று வீரும்பி இவவுரை கூறினா. லோகநாதனே! நான் லோகோதபத்திபாகாரததையெல்லாம் இகோ சொல்லுகிறேன், கேள். முனபு எல்லாம் ஜலமாகவேயிருந்தது. அதில் பூமி ஸருஷ்டிக்கப்பட்டது. அதில் ஸவயம்புவாகிய பரஹ்மாவும் தேவதைகளும் உண்டானார்கள் பிறகு பரஸித்தனாகிய நாராயணன் வராஹரூபங்கொண்டு அந்த ஜலங்களினின்றும் பூமியை எடுத்தனன் அந்த பரஹ்மாவும் திருந்தின் மதியுடைய தனபுத் தரகளாகிய மரீசி முதலானவர்களோடுகூடி இந்த ஜகததையெல்லாம் படைத்தனன் பரபரஹ்மத்தினின்றும் பரஹ்மதேவன் உண்டாயினன். அந்த பரஹ்மதேவன் பரவாஹ்மபோல நித்யமாயிருப்பவன், பிறர்களைக்காட்டிலும் அவன் வெகுகாலம் வாழ்ந்திருப்பவன், தனது ஸதானத்தினின்றும் மேலாகுததைப் பெறுகையால் நாசயிலலாதவன். அந்த பரஹ்மதேவனிடத்தினின்றும் மரீசி உண்டாயினா மரீசியின் பிள்ளைகஸ்யபா கஸ்யபரிடத்தினின்றும் விவஸவான் (ஸூரியன்) உண்டாயினன். அந்த விவஸவானுக்குவைவஸவதம்னுபிறந்தனா அந்த வைவஸவதரே முனபு ராஜாவாயிருந்தனா அவர்க்கு இக்ஷ்வாகு பிறந்தனன். வைவஸவதம்னு ஸம்ருத்தமான இப்பூமண்டலத்தை யெல்லாம் இந்த இக்ஷ்வாகுவுக்குத் தான் முதலில் கொடுத்தனா அந்த இக்ஷ்வாகுவே அயோதயைக்கு முதன்மையான மன்னவென்றுணர்வாயாக. இக்ஷ்வாகுவுக்கு ஸ்ரீமானும் குஷ்டியென்று பரஸித்தனாகிய ஒரு புதல்வன் உண்டாயினன். பிறகு குஷ்டிகு வீரனாகிய விசுக்ஷியென்பவன் பிறந்தனன் விசுக்ஷிகு மஹாதேஜஸவியும் பரதாபசாவியுமாகிய பாணன் பிறந்தனன். பாணனுக்கு மஹாபா

ஹும்பும பெருங்கோத்தி யுடையோனுமாகிய அனரணயன பிறந்தனன ஸதபுருஷாகளிற சிறந்தவனாகிய இவ வனரணயன மஹாராஜனாகி ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்யும் பொழுது அனுவருஷடியினறி மழைநன்றாகப் பெய்து கொண்டிருந்தது, தூரபிஷ்டம் உண்டாகவில்லை. திருடன் ஒருவனும் புலப்படவில்லை. அனரணயனுக்கு கீண்ட புஜங்கனையுடைய பருதுவென்பவன் பிறந்தனன அந்த பருதுவுக்கு மஹாராஜனாகிய தரிசனகு ஜனமித்தனன. வீரனாகிய அந்த தரிசனகு ஸதயஸந்தனாகையால் சரீரத்தோடு ஸவாககம் சேரத்தனன தரிசனகுவுக்குப் பெருமபுகழனாகிய யுவனாஸவனென்பவன் பிறந்தனன. அவன் மஹாதேஜஸவியாகி தூரதுவென்னும் ராக்ஷஸனைக் கொன்றதனால் தூரதுமாரனென்னும்போ பெற்றனன. யுவனாஸவனுக்கு நுமனாகிய மாரதாதா பிறந்தனன. மாரதாதாவுக்கு மஹாதேஜஸவியாகிய ஸுஸந்தியென்பவன் ஜனமித்தனன ஸுஸந்திக்கு தருவஸந்தியென்னும் பரஸேனஜிதனென்றும் இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தனர். அவர்களில் தருவஸந்திக்குச் சதருக்களை யழிப்பவனும் பெருமபுகழ்னுமாகிய பரதன் பிறந்தனன. மஹாபாஹுவாகிய பரதனுக்கு அஸிதனென்பவன் உண்டாயினன அவ்வஸிதனுக்குப் பக்கத்து தேசத்தரசர்களாகிய ஹைஹயரென்னுஞ் சிலரும் தாலஜங்கரென்னுஞ் சிலரும் சூரர்களாகிய சசிபிந்துக்களென்னுஞ் சிலரும் சதருக்களாயிருந்தனர் அந்த அஸிதன் அவர்களெல்லோரையும் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து தோற்றுப்போகையால் அரணயத்திற்குத் துரத்தப்பட்டனன. அவன் அழகான ஹிமவத பாவத்ததிற்குச் சென்று அங்கிருந்து துரத்துவார்களென்று சினைத்து ¹ முனிவருத்தியை அவலம்பித்து விரகதனாயினன. அவனது பரையைகளிருவரென்றும், அவய்ருவரும் அப்பொழுது காப்பிணிகளாயிருந்தாராக ளென்றும் கேள்வி. அவர்களிலொருத்தி தன் சககளத்தி

யின காப்பததை யழிகுமபொருட்டு அவளுக்கு விஷம் கலந்த பஞ்சய ததைக கொடுத்தனன். அப்பொழுது பருகு வமசத்திற பிறந்த சயவனரென்னும் மஹாவி அந்த ஹிமவதபாவத்ததில் வலித்திருந்தனா விஷத்தினன் கா லிகையென்னும் அஸிதனது பாயை அமமுனிவரிடஞ் சென்று நமஸ்கரித்தனன் அந்த பராஹ்மணா பிள்ளை பிறக்கவேண்டுமென்று வரம் வேண்டுகிற அந்தக் காலிக திபைப் பார்த்து 'உனக்கு மஹாமதியும் ஸகலலோகபா ஸித்ததனும் தாமிக்கனும் ஸதாசாரமுடையவனும் வம சத்தை வளரச்செய்பவனும் சதருக்களை யழிப்பவனு மாகிய புதல்வன பிறப்பான்' என்றனா பிறகு அந்த ராஜபதனியும் மிகவும் ஸந்தோஷமுற்று அமமுனிவர்க்கு பாதக்ஷிணஞ்செய்து பூஜித்து அவரிடம் அனுமதி பெற்று வீட்டிற்கு வந்து தாமரைவித்தம்போன்ற கண கள் பொருந்தித் தாமரையினுள் சிறம்போன்ற நிற முடையவனுமாகி பரஹ்மதேவன்போல விளங்குகின்ற குமாரனைப் பெற்றனன் அவனது காப்பததை அழிக்க விரும்பிச் சக்களத்தி விஷமிட்டாளல்லவா! அந்தக் குமாரன் . . . வவிஷத்தோடுகூடவே பிறந்தானாகையால்¹ ஸகரனென்று போபெற்றனன் ஸகரனென்னும் அம மன்னவன் யஜுஞ்சீக்ஷகொண்டு புலப்படாமற்போன தனது யாகாஸவததைத் தேடுமபொருட்டு, பாவகாலத் தில் ஜலவேகத்துடன் அலைமோதிகொண்டு பராஜை களைப் பயமுறுத்துவதுபோன்ற ஸமுதரத்தைப் புதல்வா களைக் கொண்டு வெட்டுவிகத்தன்ன அந்த ஸகரனுக்கு அஸமஞ்ஜனென்னும் புதல்வன் இருந்ததாகக் கேட்டி ருக்கின்றனம் அவன் பாபகாமங்களைச் செயததனால் தந்தை அவனை பராணனகளோடு கூடவே ஆரணயத் திற்குத் தூத்திவிட்டனன் அஸமஞ்ஜனுக்குப் பராக ரமசாலியாகிய அமசுமானென்பவன் பிறந்தனன் அம சுமானுடைய புதல்வன் திலீபன் திலீபனுடைய புதல் வன் பகீரதன். அவன் பிள்ளை க்குதஸ்தன். அமமன

னவனூலதான கீனுகள காருத்ஸ்தர்களுென்று பரஸித்தி பெற்றீர்கள். கருதஸ்தன பிள்ளை ரகு. அவனூலதான உனனீச் சோரதவாகள் ராகவாகளுென்று கூறப்படுகின றனா. ரகுவுகருத தேஜஸ்வியாகிய புதலவனூருவன பிறதனன. அவன ¹ பரவருததனெனனும் புருஷாத னெனனும் கலமாஷ்பாதனெனனும் ஸௌதாஸனென னும் உலகத்தில் பரஸித்தி பெற்றனன, கலமாஷ்பாத னுகருச சகுகணனெனனும் புதலவன பரஸித்தனா யிருந தனன. அவன ² அரதக கலமாஷ்பாதனது பராகர மத்திலகப்பட்டு ஸௌனயங்கனோடு நாசமடைந்தனன. சகுகணன பிள்ளை ஸுதாஸனன. அவன குரனும் செல் வம் கிறைந்தவனுமாயிருந்தன ஸுதாஸனனபிள்ளை அகனிவாணன அவனபிள்ளை சீகரகன. அவனபிள்ளை மரு. அவனபிள்ளை பரஸுஸருகன. அவனபிள்ளை மிக வுந தேஜஸ்வியாகிய அம்பரீஷன அவனபிள்ளை உண மையான பராகரமமுடைய நஹுஷனென்பவன அவன பிள்ளை பரமதாராயிகனாகிய நாபாகன. அவனுக்கு அஜ னெனனும் ஸுவரதனெனனும் இரண்டு பிள்ளைகள் அஜ னுக்கு தாமாதமாவாகிய தசரதமஹாராஜன பிறந்த னன அரதத தசரதனுக்கு ராமனென்று நாற்றிசை யும் புகழ்பெற்ற நீ மூத்தகுமாரனாகப் பிறந்தனே ராஜ னே! நீ இங்ஙனம் ஜயேஷ்டகுமாரனாகையால் நீயே ராஜாவாக வேண்டுமானதுபற்றி நீ உன்னுடைய ராஜ யத்தைக் கைப்பற்றி பரஜைகளைப் பரிபாலனஞ் செய்வா யாக இக்ஷுவாகு ராஜாக்களைவரினும் நாணிப்பொழுது நிருபித்தபடி ஜயேஷ்டகுமாரனே ராஜனாவது வழக்க மாயிருக்கின்றது. மூத்தவனிருக்கையில் இளையவனுக் குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வதில்லை. மூத்தவனுக்கே பட்டாபிஷேகம் நடப்பது வழக்கம். பெருமபுகழனே! மூத்த குமாரனாகிய உனக்கும் உனனீ ஸம்பந்தித்த ரகு

1. 'பரவருத' என்று மூலம்.

2. கலமாஷ்பாதன வலிஷ்ட சாபத்தால் ராக்ஷஸனுயினன். ஆகையால் அவன தன புதலவனையே அடித்துக் கொன்றன

வமசத்தவர்க ளனைவாகுகும பரம்பரையாக வந்த மூத்த வனுக்கே பட்டாபிஷேகமென்னுந் குலதாமததை இப் பொழுது நீ முதலில் கெடுப்பது உனக்குத் தகாது பெருமபுகழ்னே! உன தந்தையைப்போல நீயும், சிறந்த வஸ்துக்கள் பலவும் நிறைந்ததும் பலவகைத் தேசங்கள் பொருந்தியதுமாகிய இப்பூமண்டலத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்வாயாக' என்று மொழிந்தனா நூற்றுப்பத்தா வது ஸாககம் முற்றிற்று.

— { வலிஷ்டர் ஆசாயராகியதன் வசனத்தைக்
கடக்கவாராதென்பதும், ராமன் தந்தையின்
வாரத்தை இதைக்காட்டிலும் மேலென்ப
தும், பரதன் துஸ்தண்டில்சயனமும், ராமன்
ஸமாதானம் கூறுதலும் }

புரோஹிதராகிய வலிஷ்டர் அப்பொழுது ராமனுக்கு குலதாமததைச் சொல்லியும், அந்த ராமன் தந்தையின் ஜனங்களுக்கு அக்குலதாமதம் விருத்தமென்று நீனைத்து வெறுமனே யிருக்கிறானென்று தெரிந்துகொண்டு மீளவும் தாமத தவறுதிருக்குமாறு அவனை நோக்கி மற்றொரு வசனத்தை மொழிந்தனா — 'காகுதஸதனே! ராகவா! பிறப்புற்ற ஓவ்வொரு புருஷனுக்கும் ஆசாயன தந்தை தாய் என்னும் இம்மூவரும் குருக்களாகின்றனா. புருஷதிலகனே! தந்தையும் தாயும் இப்புருஷனது தேஹமாதரத்தைப் பிறப்பிக்கின்றனா ஆசாயன அவனுக்கு ஜனூனத்தைக் கொடுப்பவனாகையால் அந்தத் தாய்தந்தைகளைக் காட்டிலும் மேலானவனென்று சொல்லப்படுகின்றனா. சதருக்களைத் தபிக்கச் செய்வனே! நான் உன தந்தைக்கும் உவக்கும் ஆசாயனாகையால் நீ என வாரத்தையின்படி நடக்கவேண்டும். அப்படி நடப்பாயாயின் ஸஜஜனங்கள் செல்லும் மரக்கத்தை உல்லங்கனஞ் செய்யாதவனாவாய். என்னப்பனே! இந்த பராஹ்மணர்களும் பட்டணத்து ஜனங்களும் கூத்திரியர்களும் வைச்யர்களும் உன்னுடையவர்கள். இவர்களைக் காப்பது உனக்கு தாமதம். அந்த தாமதத்தை

அனுஷ்டித்து வருவாயாயின, நீஸதபுருஷர்கள் செல்லுமமராககத்தைமீறி நடவாதவனாவாய். வயதுசென்றவனும் பரமதாயிஷ்டையுமாகிய தாயகஞ்ச சுஸுருஷைசெய்பாதிருப்பது எவ்வளவும யுகதமன்று. ஆகையால் அவளது வராததையினபடி நடந்துகொண்டிருப்பாயாயின, ஸனமராககத்தை அதிகரமித்தவனாகா இருப்பாயாகவனே! நீஸதயதத்தையும் தாமதத்தையும் அனுஷ்டிப்பதில் சூரன அப்படிப்பட்ட நீ 'எனதாயை ஸமாதானப்படுத்தினேன், நீ பட்டங்கடடிக கொள்வாயாக' என்று உனனை வேண்டுகின்ற பரதந்து வராததையை நிறைவேற்றுவாயாயின, ¹ உனது ஆதமாவைப்போன்ற பரதனை உல்லங்கனஞ் செய்பாதவனாவாய்' என்றனா இவ்வனம் ஆசாரயராகிய வஸிஷ்டா இனிதாக மொழிகையில், புருஷஸுரேஷ்டனாகிய ராமன் உட்காரநிருக்கிற அந்த வஸிஷ்டரைப் பாரதன் மறுமொழி கூறினான் - 'தாயதநகைகள் முதலில் பிள்ளை பிறக்கவேண்டுமென்று நடத்தின் வரதோபவாஸ தேவதாரசசனாதிக்களுக்கும் பிள்ளை பிறந்த பின்பு தமது சகதிகுரியபடி முலைபாலகொடுத்து அன்னவஸதாரதிகளை யளித்து நலங்கிடநீ ராட்டி எப்பொழுதும் இனியவுரைகளை யுரைத்து நானொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்து வந்த உபகாரங்களுக்கும் நாம் செய்யுங் கைமமாறு யாதொன்றுமில்லையன்றோ ஸமஸத தாமதங்களுக்கும்

1 'ஆதமாநநாதிவாததேயா: ஸத்யயாமபராகரம்' என்றமூலம் ஆதமாநம்-ஆதமாவைப் போன்ற தன்னைப் போன்ற பரதனை என்று உடாரியின் வயாசயானம் ஸதயதாமங்களில் கீலேகின்றி டகையாகிற தன்ஸவபாவதையென்று வேறு சிலா கூறுகின்றனா தனக்கு அஸாதாரணதாமமாகிய ஆஸ்ரித பாரதநதாயத்தை உல்லங்கனஞ் செய்பாதவனாவென்று ஆசாரயாகள் அருள்ச செய்யயும்படி, அதுவன்றோ ஸாவேஸ்வரனுக்குஸவதஸவரித்தமானஸவபாவம்(ஸதயயாமபராகரம்) என்பது தருஷ்டா நத்ததிறகாக்ச சொல்லப்பட்டது எபட்டியாலுஸத்யம் பேசுகை அதிகரமிக்கத் தக்கதன்றோ, எப்படியாலுஸதாமம் அதிகரமிக்கத்தக்கதன்றோ, அப்படியே ஆஸ்ரிதபாரதநதாயமும் அதிகரமிக்கத்தக்கதன்றென்று பொருள் இவ்வனம் கோவிந்தராஜா.

ஸரதனமான இப்படிப்பட்ட தேஹத்தை நாம் பெற்ற தற்குக் காரணம் தாயதந்தைகளே. ஆகையால் அவர்களே ஆசாரயனைக்காட்டிலும் மேலானவர்கள் அந்தத் தசரதமஹாராஜர் என்னைப் பெற்ற தந்தை. ஆகையால் அவர்களு நானசெய்த பரதிஜைஞையை எவ்வளவும் பொய் செய்யலாகாது அவர்களே முதலில் நான் பரதிஜைஞைசெய்து விட்டேனாகையால் அதைத் தவறித் தாய வாரதந்தையையாவது தம்பியின் வாரதந்தையையாவது நான் செய்வது யுகதமன்று' என்றனை இங்ஙனம் ராமன் மொழிகையில், மிகவும் கம்பீர மனமுடைய பரதன் மிகவும் மனம் தபிக்கப்பெற்றுத் தனதருகிலிருக்கின்ற ஸுமந்தரனைப்பாராதது 'ஸாரதி' எனக்கு இங்குத் தரையின்மேல் தாப்பங்களைச் சீகரம் பரப்புவாயாக. எனதையனாகிய ராமன் என்மீது அருளபுரியாதிருக்கும் வரையிலும் அவர்க்குக் குறுக்கே படுத்திருக்கப்போகிறேன் 'வட்டிக்காகத் தனது பணங்களைமேலலாம் கடன கொடுத்த பராஹ்மணன், கடன வாங்கிக்கொண்டவன் வாசலில் குறுக்காக ஆஹார மின்னி முகத்தை மூடிக்கொண்டு படித்திருக்கும் விதமாக நானும் ராமன் அயோதயைக்குத் திரும்பி வராதிருக்கும் வரையில் ஆஹாரத்தை விட்டு முகத்தில் துணியைப்போகட்டு மூடிக்கொண்டு பாணசாலையின் வாசலில் படுத்துக் கொள்கிறேன்' என்று சொல்லி, அந்த ஸுமந்தரன் தாப்பங்களைப் பரப்பாமல் ராமனது அனுமதியை எதிர்பாராதுகொண்டிருப்பதைக் கண்டு மனவருத்த முற்றிருக்கிற அப்பரதன் தானே தாப்பங்களைக் கொண்டு வந்து பரப்பிப்படுத்துக் கொண்டனன் மஹாதேஜஸவியும் ராஜாஷிகளில் தலைவனுமாகிய ராமன் பரதனைப் பாராதது 'என்னப்பனே! உனக்கு நான் என்ன அபகாரஞ் செய்கிறேனென்று எனக்குக் குறுக்காகப் படுத்துக் கொள்வாய்? பராஹ்மணன்மாதாமே தன்னிடம் கடன வாங்கிக்கொண்டு ஏமாற்றப் பராக்கிறவன் வாசலில் குறுக்காகப் படுத்துக் கொள்ளத் தகுவானன்றி அபிஷிததர்களாகிய க்ஷத்ரி

யர்களுக்கு இங்ஙனம் குறுக்காகப்படுத்துப் பீடிப் பது விதிக்கப்பட்டதன்றே. புருஷஸிம்ஹனே! ரகு குல குமாரர் எழுந்திரு. பயங்கரமான இந்த வரதத்தை விட்டு இறங்குநது புறப்பட்டுச் சீகரம் பட்டணங்களிற் சிறந்த அயோதயைக்குப் போவாய்' எனறன்ன பரதன் அப்படியே அந்த தாப்பங்களில் உட்காராதேயிருநது பட்டணத்து ஜனங்களையும் பள்ளிப்பட்டு ஜனங்களையும் பாரத்து நீங்கள் எனதண்ணனுக்குப் புத்தி சொல்லி அவனைத் திருத்தப்பாராமல் என வெறுமனே இருக்கின்றீர்கள்? (நீங்களாயினும் எனதண்ணனைத் திருத்த மாட்டீர்களா?)' எனறன்ன. அந்தப் பட்டணத்து ஜனங்களும் நாட்டுப் புறத்து ஜனங்களும் அம்மஹானு பரவனைப் பாரத்து 'ராமன் ஸதயஸந்தனென்று நான்கள் நன்கறிவோம். அவன் சொல்லுது நன்றாகவே யிருக்கின்றது இம்மஹானுபாவன் தந்தையின் வரதத்தையில கானே தவறாமல் சிலையுறறிருக்கின்றனன் ஆனது பற்றியே அவனைச் சீகரத்தில் திருப்ப எமக்கு ஸதய யில்லாதிருக்கின்றது' எனறனர் ராமனும் அவர்கள் சொன்ன வரதத்தையைத் தெரிந்துகொண்டு பரதனைப் பாரத்து 'தாமத்தில் கண் வைத்த உனது நண்பர்கள் இங்ஙனம் சொல்லுகின்றனர், அறிவாய் மஹாபாஹுவே! ரகுவம்சத்திற் பிறந்தவனே! என வார்த்தையையும் பெளர ஜானபதாக்கின் வரதத்தையையும் இரண்டையும் கேட்டு இனிச் செயய வேண்டியது இதுவென்று நன்கு விசயித்துக் கொளவாய். (கூதரியர்களுக்குத் தகாத பராயோபவேசத்தைச் செய்தாயாகையால் அதற்கு பராயஸ்சித்தமாக) எனையும் ஜலத்தையும் பரிசிப்பாயாக (இனி மேல் இங்ஙனஞ் செயயேனென - தற்குச் சபகமாக) ஜலத்தையும் பரிசித்து எனையும் பரிசிப்பாயாக' எனறன்ன அனந்தரம் பரதன் எழுந்திருநது ஜலத்தைப் பரிசித்து, பிறகு அவருள்ள வர்களை நோக்கி 'பராஹ்மணர்களும் மந்திரிகளும் பட்டணத்து ஜனஸமுஹங்களும் நான் சொல்லும் வார்த்தை

யை மனலூககததுடன் கேட்பாராகளாக. எனக்கு ராஜ்யம் வேண்டுமென்று நான் தந்தையை யாசிக்கவில்லை. எனக்கு ராஜ்யம் வருவதற்காக இவ்ஹனம் செயவாயென்று என தாயையும் நான் விதிக்கவில்லை. தாமம் மிகுந்திருக்கின்ற அண்ணனாகிய ராமனை அரண்யம் போகுமபடியனுப்புவதற்கு நான் எள்ளளவும் அனுமதிக்க வேயில்லை. ஆகையால் தந்தையின் வாரததையை நான் செய்யவேண்டிய அவஸ்யயில்லை ராமன் அரண்யத்திற்குப் போக வேண்டியதுயில்லை ஆயினும் தந்தையின் வாரததையை அவஸ்யஞ் செயயவேண்டுமாயின், அதன்படிய அரண்யத்தில் அவஸ்யம் வஸிக்கவேண்டுமாயின், அப்பொழுது ராமனுக்குப் பதிலாக நானே வனத்தில் பதினான்கு ஸம்வதஸரங்குள வாஸஞ் செயகிறேன் ராமன் எனக்குப் பதிலாக ராஜ்யபரிபாலனஞ் செயவானாக. அப்போது இருவரும் தந்தை வசனத்தின்படி நடந்தவர்களாவோம்' என்றன்ன தாமஸவபாவனாகிய ராமன் தம்பி சொன்ன யதாரதத் வசனத்தைக் கேட்டு ஆசசாயப்படடுப் பெளர ஜானபதாகளை நோக்கி 'என்தந்தை பிழைத்திருக்கும்பொழுது எதை விகரயம் செய்தாரோ, எதைக் குதுவை வைத்தாரோ, எதை விலைக்கு வாங்கினாரோ, அதை மாற்றுவதற்கு நானுயினும் பரதனுயினும் எவ்வளவும் வல்லரல்லோம். எனக்கு வனவாஸததைக் குதுவை வைத்து அகற்கு விலைப்பணமாக ராஜ்யத்தை வாங்கிக்கொண்டு உனக்குக் கொடுத்தனா அதை மாற்ற ஸாதயமன்று நான் வனவாஸஞ்செயய வல்லனாயிருக்கின்றேன் சகதனாகாமற்போயினும் எனக்குப் பதிலாக மற்றொருவனை வனவாஸஞ்செயய அனுப்புவது எனக்குத் தகரது. அது மிகவும் அதமபக்ஷமாகையால் தந்தைக் கிடமாகும். அசகதாகளன்றோ அவ்ஹனஞ் செயயவேண்டும் கைகேயி யுகதமாகத்தானே சொல்லினாள். தந்தையும் நல்ல தாம காரயததையே செய்தனா. நாங்குளிருவரும் அவ்ஹனஞ் செயயாமற்போவோ அதமபக்ஷத்தைக் கைப்பற்றுவோமாயின், தந்தை

தைக்கு அஸதயம் நேரும் பரதன் பொறுமை யுடையவ
 னென்றும் பெரியோர்களைப் பூஜிக்குதனமையென்றும்
 அறிவேன. ஸதயஸக்தனும் மஹானுபாவனுமாகிய இர
 தப் பரதனிடத்தில் உள்ளதெல்லாம் நனமையேயன்றிச்
 சிறுதும் தீமை கிடையாது. நான் கெடு தீரகதவுடன
 வனத்தினின்று வந்து தாமசீலனாகிய இரதத் தம்பி பரத
 னோடு கூடிப் பூயிகஞ்ச சிறகத் பதியாகி நனகு பரிபால
 னஞ் செய்கிறேன்' என்று சொல்லி, பரதனைப் பார்த்து
 'கைகேயி மன்னவனை வரம் வேண்டினள் அவளது
 வாதையினபடி நானும் நடந்துகொண்டேன் நீயும் என
 வராதையினபடி நடந்து பட்டங் கட்டிக் கொண்டு தந
 தையை அஸதயதோஷத்தினின்றும் தப்புவிப்பாயாக'
 என நன் னூற்றறுப்பதென்றருவதுஸாககம் முற்றற்றறு

—●— { ராமன் பரதனை ஸமாசானப் படுத்தி அயோ } —●—
 தயைக்குப் புறப்படுத்தி யனுப்பதல்

ஒப்பில்லாத ஒளியுடன் விளங்குகின்ற அண்ணன்
 தம்பிகளாகிய அரத் ராம பரதர்களின் சோதனை மயிராக
 கூச்சலை விளைக்குமபடி அறபுதமாயிருந்தது. ஆகை
 யால் அவவிடம் வந்திருந்த மஹாஷிகள் அரதச் சோத
 தியைக் கண்டு மிகவும் ஆச்சரியமடைந்தனர் இதற்கு
 முன்பே கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் அங்கு மறைந்திருந்த
 ராஜாஷிக்கூட்டங்களும் ஸித்ததார்களும் தேவாஷிகளும்,
 மஹானுபாவர்களும் அண்ணன் தம்பிகளும் கஞ்சுதஸத்
 குலதிலகர்களாகிய அரத் ராம பரதர்களைக் கண்டு
 'எமக்கு இவ்விருவரின் ஸம்பாஷணத்தைக் கேட்கவே
 இவ்விருவரிடத்திலும் பரீதி உண்டாகின்றது. ஆகை
 யால் இப்படிப்பட்ட தாமஜ்ஞர்களும் தாமானுஷ்டானத்
 தில் சூரர்களாகிய இவ்விரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்ற
 வனே தனயனாவான்' என்று கொண்டாடினா. பிறகு
 அரத் ரிஷிக் கூட்டங்கள் ராவணவதத்தை விரும்பி எல்
 லோரும் ஒரு மிடற்றினராகி ராஜஸரேஷ்டனாகிய பரத
 னைப்பார்த்து 'பரதா! நீ மஹாகுலத்தில் பிறந்தவன், மிக
 வும் அறிஞனாயிருப்பவன்; பெரிய ஆசார ஸம்பத்துடைய

வன, மிகவும் பெரும புகழ் பெற்றவன்; உன் தந்தை ஸுகமாயிருக்க விரும்புவாயாயின, ராமன் சொன்னபடி நடத்தவேண்டும் ராமன் எப்பொழுதும் தந்தைக்குக் கடன்படாதிருக்கவேண்டுமென்று என்கள் விருப்பம், தசரதன் கைகேயியினகடனைத் தீர்த்துக்கொள்வதனால் ஸவாககம் பெற்றனன் நீங்கள், அவ்வரசன் கைகேயிக்குக் கொடுத்த வரத்தை அபத்தஞ் செயலீர்களாயின, அவன் ஸவாககம் பேசுகப்பெறான்' என்றனா. இப்படி மஹாவிதிகளும் கந்தாவாகளும் ராஜரிஷிகளும் பரதனுக்கு இந்தமட்டுஞ் சொல்லி அப்பொழுதே எல்லோரும் தத்தமகிருப்பிடங்களுக்குப் போயினா. அழகிய காட்சியுடையோனாகிய ராமன் அவர்களது சுபவரத்தையெக கேட்டு மிகவும் மனக்களிப்புற்று முகத்தில் ஸந்தோஷம் நன்கு விளங்கப்பெற்று அந்த ரிஷிகளெல்லோரையும் பூஜித்தனன். பிறகு அப்பரத்தேவனொருவன் தன் விருப்பம் கொஞ்சமாயினும் ஈடேறாதிருப்பது கண்டு அவயவங்களுெல்லாம் விலவிலத்துப்போகவும் வராததைகள் தழதழக்கவும் பெற்றுக் கைகூப்பிக்கொண்டு மீளவும் ராமனைப்பாராத்து மொழிந்தனன் — 'அரசார்களுக்கு ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்கையே தாமம்; மூத்தவன் பட்டாபிஷேகம் பெறுவது எமது குலத்தில் இடைவிடாமல் நடந்து வருந்தாமம், இவ்விரண்டு தாமதங்களையும் ஆலோசித்து, என தாயவேண்டுகோளையும் பாராத்து அந்நன்ம செய் உரியவனாயிருக்கின்றனை. மிகவும் பெரிதான இந்த ராஜ்யத்தை ரக்ஷிக்கவாவது, உன்னிடத்தில் பரீதியுடைய ¹ பெளர ஜானபதர்களை மேனமேலும் பரீதியுறச் செய்யவாவது நானொருவன் வல்லனல்லேன், நம் பந்துக்களும் ஸேனாதிபதிகளும் நண்பர்களும் நம்மிடத்தில் நல்ல மனமுடைய மற்றவர்களும், உழுது ஜீவிககுறுகுடிகள் மேகத்தை எதிர்பாரப்பதுபோல, உன்னையே அரசனாகும்படி எதிர்பாரக்கின்ற

1 பெளரா-பட்டணத்து ஜனங்கள். ஜானபதர்-ஜனபதத்து ஜனங்கள் - ஜனபதம் - தேசம் - நாட்டுப்புறத்து ஜனங்களென்க.

னர் மிகுந்த அறிவுடையவனே! நீ அப்படிப்பட்ட இரத ராஜயத்தைக் கைப்பற்றி நிலைநிறுத்துவாயாக. இரதக் கோஸல ராஜயத்தை மாதாமே அனறு; காகுத் ஸதனே! நீ இரத லோகத்தையெல்லாம் பரிபாலிக்க வல்லவன்' எனறுரைத்துத் தான் பரக்கச்செய்த உபாயங்களுெல்லாம் வீணாகையில, ¹ கதயந்தரமில்லாமையால் இனிமையுடன் மொழிய வல்லனாகிய அப்பரதன் அப்பொழுது பராதாவாகிய ராமனது பாதங்களில் வீழ்ந்து பலவாறு பாராத்தித்தனன். கறுத்த சரீரகாந்தியுடையவனும் தாமரைமீதழ்போன்ற கண்களுடையவனும் மதித்த ஹம்ஸத்தின் கண்டஸவரம் போன்ற கண்டஸவரமுடையவனுமாகிய அந்தப்பரதனை ராமன தானே எடுத்து மடிமேலிடடுக்கொண்டு 'உனக்கு ஸஹஜமான புத்தியும் குருசிகைஷ்யாலுண்டாகும் புத்தியும் இதற்கு முன்னமே ஸித்தமாயிருக்கின்றன, அப்பனே! ஆகையால் நீ இப்பூமண்டலத்தையெல்லாம் பரிபாலிப்பதற்கு மிகவும் வல்லனாகின்றனே. நீ பரதான் மந்தரிகளோடும் ஸனேஹிதர்களோடும் புத்தியிற் சிறந்த உபமந்தரிகளோடும் கூடி ஸரவகாரயங்களையும் நன்காலோசித்து எப்படிப்பட்ட பெரிய காரயங்களாயினும் நடத்துவாயாக. காந்திசந்தரனை விட்டொழிந்தாலும் ஒழியும்; ஹிமவதபாவதம் பனிகளை இழந்தாலும் இழக்கும், ஸமுதரம் தன கரையை மீறினாலும் மீறும்; அவ்வளவே யன்றி நானமாதரம் தந்தைக்குச் செய்த பரதிஜ்ஞையை உல்லங்கனஞ் செய்யமாட்டேன். என்னப்பனே! 'பெண பிள்ளையின் பேராசையால் நேரிட்ட பரதிஜ்ஞையைத் தவறுவது யுகதமே' என்கிறாயோ? விஷயங்களிலுள்ள காமத்தினாலோ, ராஜ்யஞ் செலுத்தவேண்டு

மெனனும் பேராசையாலோ, உன தாய் உனக்காக இந்
தக கராயஞ் செய்தனள்; அதை நீ மனத்தில வைக்க
லாகாது, நீ அவளைத் தாயைப்போலவே பார்த்து நட
க்கவேண்டும்' என்று மொழிந்தனன். தேஜஸஸீனா
ஸூர்யனபோன்றவனும் எதிரிலலாத தேஜஸஸூர்ன
விளங்கி மேனமேலும் வளர்ந்து வருந்தனமையினால்
பரதமையினனது சநத்ரனோடொத்த காட்சியுடையவ
னும் அனைவராலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவனுமாகிய ராமன்
இங்ஙனஞ் சொல்லுவதைக் கண்டு பரதன் அவனை
நோக்கி 'ஐயனே! ஸவர்ணமயமாகி விளங்குகின்ற இப்
பாதுகைகளின்மேல் உனது பாதங்களையிடடு ஏறுவா
யாக. இவையே ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் யோகக்ஷே
மங்களை நடத்தவல்லவை' என்றனன் மஹாதேஜஸவி
யாகிய அந்தப் புருஷஸரேஷ்டனும் அந்தப் பாதுகை
களின் மேலேறி மீளவும் இறங்கி மஹானுபாவனாகிய பர
தனுக்குக் கொடுத்தனன். அனந்தரம்பரதன் அந்தப்
பாதுகைகளை நமஸ்கரித்து ராமனைப் பார்த்து மொழிந்
தனன் — 'வீரோத்தம! ரகுலகுமாரனே! நான் பதி
னான கு ஸமவதஸரங்கள் ஜடைகளைத் தரித்து மரவுரி
களை உடுத்திக் கரய கிழங்குகளை ஆஹாரமாக உட
கொண்டு பரதப்பனாகிய உன் பாதுகைகளின்மேல் ராஜ
யதந்தரங்களை யிடடுப்பட்டணத்திறகு வெளியில் வரஸஞ்
செய்து உன்னை யெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன்.
ரகூத்தமனே! பதினான கு ஸமவதஸரங்கள் நிரம்பிப் பதி
னைந்தரவது ஸமவதஸரத்தின் முதனா உன்னைப்பாரே
னாயின் தப்பாமல் அகனியில் குதித்து விடுவேன்' என்ற
னன். ராமன் 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்றொப்புக்
கொண்டு அந்தப் பரதனைப் பரீதியுடன் கட்டிக்கொண்டு
சத்ருகன்னையும் அனைத்துக் கட்டிப்பரதனைப்பார்த்து
'ரகுமன்னவர்களில் மேனமையுற்றவனே! தாயாகிய
கைகேயியைப் பாதுகாப்பாயாக, அவளமேல் கோபஞ்

செய்யாதே. இப்படிக்கு எனமீதும ஸீதைமீதும ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன்' என்றிங்ஙனஞ் சொல்லிக் கண்களிரண்டிலும் நீர் நிரும்பப் பெற்றுத் தம்பியாகிய பரதனை விடைகொடுத்தனுப்பினன். பரதாபசாரியும் தாமதங்களை யறிந்தவனுமாகிய அப்பரதன் நன்கலங்கரிககப்பட்ட அரதப் பாதுகைகளை விசேஷமாகப் பூஜித்து ராமனை பரதக்ஷிணஞ் செய்து அவைகளை ராஜாக்களுக்கும் உததமகஜமான சதருஞ்ஜயத்தின் சிரஸில் வைத்தனன் பிறகு ராமன் ஹிமவதபாவதம்போல ஸவதாமத்தில் சலியாமல் ஸதிரமாயிருப்பவனாகையாலும் ரகு, வம்சத்தை வளரச் செய்பவனாகையாலும் எவா தூண்டினாலும் அசையாமல் குருக்களையும் மந்தரிகளையும் அரதஜனங்களையும் தம்பிகளாகிய பரத சதருக்களாகியும் அவரவர்களுத் தகுந்தபடி காமந்தவருமல் பூஜித்து எல்லோரையும் விடை கொடுத்தனுப்பினன் தாயமாகக் கண்ணீர் கண்டதில் வந்தடைக்கப் பெற்று மனவருத்தத்தினால் ராமனைப் பார்த்துப் போய்வருகிறோமென்று விடை பெற்றுக் கொள்ள வல்லமையற்றிருந்தனா. அரத ராமன் தானே தாயமாக எல்லாராகும் நமஸ்காரஞ் செய்து கண்ணீர் பெருக்கிக் கொண்டே தன பாணசாலையுள் பரவேசித்தனன் நூற்றுப்பன்னிரண்டாவது ஸாககம் முற்றிற்று.

பரதன் அயோத்யையுள் பரவேசித்தல்

பிறகு பரதன் அப்பொழுது சதருஞ்ஜயத்தின் சிரஸிலிருக்கின்ற ராமபாதுகைகளைத் தனசிரஸிலிட்டுக் கொண்டு பரம ஸந்தோஷத்துடன் சத்ருக்களும் தானும் மாகரத்தத்தின் மேலேறினன். வஸிஷ்டரும் வாமதேவரும் திடமான வரதமுடைய ஜாபாலியும் ¹ மந்தரகராயனும்

1. மந்தரம்-ஆலோசனை.

1188 பரதன ஸ்ரீராம பாதுகைகளைச் சிரஸில தரித்து
வஸிஷ்டாதிதகளை முனனிட்டுக்கொண்டு சிதரகூடத்தி
லிருந்து அயோதயைக்குப் போதல.

களில் வல்லராகையால் பூஜிக்கப்பட்ட ஸமஸ்த மகத்ரி
களும் முன்னே போயினா. அப்பொழுது அவர்கள் ராம
னது வாஸஸ்தானமாகையால் மஹாபாவதமான சித்ர
கூடத்திற்குப் பரதக்ஷணமாகக் கிழக்கு திசையைப் பிடித்
து ஸீதாராமர்களின் ஜலகரீடைகளால் ரமணீயமான
மகதாகினீ நதியைச் சேர்ந்தனர். அப்பொழுது பரதன்
ஸைனயங்களோடு கூடப் பலவகையுடன் அழகாகப் புலப்
படுகின்ற அனேகமாயிரங்கணக்குள்ள கைரிகதாதுக
களோப் பரததுக கொண்டே அப்பாவதத்தின் பக்கத்து
வழியாகப் போயினான். அப்பொழுது பரதன் சித்ர
கூடபாவதத்தின் ஸமீபத்தில் பரதவாஜ முனிவா வாஸஞ்
செய்கின்ற ஆஸரமத்தைக் கண்டான். அப்பரதன்
சிறந்த மதியுடையவனாகையால் அப்பொழுது அந்தப் பர
தவாஜாஸரமத்திற்குச் சென்று ரதத்தினின்று இறங்கி
அமமுனிவரது பரதங்களில் வந்தனஞ் செய்தான்.
பிறகு பரதவாஜரும் அவனது வரவுக்கு மிகவும் ஸந்தோ
ஷமடைந்து. அப்பரதனை நோக்கி ¹ 'என்னப்பா! நீ
போனகாரியம் ஆயிற்று? ராமனைப் பார்த்தாயா?' என்று
வினாவினா புத்திசாலியாகிய பரதவாஜ இறங்கினகேட
கையில், பிறகு உடன்பிறந்தவனிடத்தில் மிகுந்த பரி
தியுடைய பரதன் அவரை நோக்கி 'ராமன் பராகரமம்
திடமாயிருக்கப் பெற்றவனன்றா ² ஆகையால் நானும்
கூடாடிய வஸிஷ்டரும் ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றவர
வேண்டுமென்று வேண்டுகையில், அவன் மிகவும் ஸந
தோஷித்து வஸிஷ்டரைப் பார்த்து 'தந்தை கைகேயிக
காகப் பதினான்கு ஸமவதஸரங்கள் நான் ஆரண்யத்தி
லிருக்கும்படிக்குச் செய்த பரதிஜ்ஜையை யதார்த்த
மாகப் பரிபாலனஞ் செயவேன்னறி விடமாட்டேன்'

1. 'அபிக்ருத்யம் க்ருதந்தாத ராமேணச ஸமாபதம்' என்றுமூலம்.
(உன கார்யம் ராமனாலசெய்யப்பட்டதா? நீ ராமனோடு கலந்தனையா?)
என்று பதத்தின்மேல் பொருள் இதன் தாத்பாயத்தை உட்கொண்டு
(ராமனைப் பார்த்தாயா? நீ போனகார்யம் ஆயிற்று?) என்று கூறப்
பட்டதென்றுணாக.

என்றன. அவன் இப்படி உரைக்கையில், மஹாபராஜ
 ஞ்ரும வாக்யங்களை யறிந்தவருமாகிய வஸிஷ்டர் வாயா
 ரப பேசவல்லனாகிய ராமனைப் பார்த்து மிகுந்த பொரு
 ளமைந்திருக்குமபடி 'ராமா ! நீ சிறந்த அறிவுடைய
 வன் ஆகையால் ஸுஷ்ரணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு
 உனக்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட இந்தப் பரதகைகளை நீ
 உன் பாதங்களில் சாரத்திக்கொண்டு கொடுப்பாயாக.
 இவையே அயோதயையில் சின்று எமது யோகக்ஷேமங்
 களை நடத்தவல்லவை' என்றனா. வஸிஷ்டர் இங்ஙனஞ்
 சொல்லக் கேட்ட ராமன் கிழககு முகமாக நின்று அந்தப்
 பரதகைகளினமேல் அடிகளை வைத்து எனக்கு ராஜ்ய
 ரக்ஷணத்திற்காக அவைகளைக் கொடுத்தனன். மிகவும
 மஹானுபாவனாகிய ராமனிடம் அனுஜனையுப பெற்று
 மங்கலகரமான அப்பரதகைகளை எடுத்துக்கொண்டு
 திரும்பி அயோதயைக்கே போகிறேன்' என்றனன்.
 மஹானுபாவனாகிய பரதன் சொன்ன இந்தச் சுபவாக்
 யத்தைக் கேட்டு பரதவாஜ மஹாவுயும் அவனைப் பார
 தது மிகவும சுபமான வாக்யத்தை மொழிந்தனா:—
 'புருஷஸிம்ஹனே ! நல்ல ஸ்வபாவமும் நல்ல நடவடிக்
 கையு முடையவர்களில் நீ மேலானவன்; ஆகையால் பள
 ளத்தில் ஜலந் தேங்குவதுபோல உன்னிடத்தில் முத்த
 வனைப் பின் செல்லவேண்டுமென்னுமநன்மை நிலைநின்றி
 ருக்கின்றது ஆகையால் இது ஓராச்சாயமன்று. மஹா
 புஜனாகிய உன் தந்தை தசரதனுக்கு தாமங்களை யுணர்ந்
 தவனும் தாமங்களில் விருப்பமுடையவனுமாகிய இப்
 படிப்பட்ட ஸதபுதரன் நீ இருக்கிறாயாகையால் அவன்
 மரணமடையவில்லை, இன்னும் பிழைத்தேயிருக்கிறான்'
 என்றனா. மஹானுபாவராகி அம்முனிவா இங்ஙனம்
 மொழிகையில் பரதன் கைகூப்பிப்பரதங்களைப் பிடித்துக்
 கொண்டு விரயத்தினால் விடை பெற்றுக்கொள்ள முயன்
 றமை தோற்றநின்றனன். பிறகு ஸ்ரீமானாகிய பரதன்
 பரதவாஜ மஹாவுியை அடிககடிவலஞ் செய்து மந்திரிக

ளோடுகூட அயோத்யைக்குப் போயினன. மிகவும் பரப்
புள்ள அநதப் பாதஸையம் பலலகுகளோடும் வண்
டிகளோடும் குதிரைகளோடும் கூடி மீளவும் திரும்பி
அப்பரதனைப். பினசென்றது. பிறகு அவாகளெல்லோ
ரும் அலைகளின் வரிசைகளால் அழகாகப் புலப்படுகின்ற
திவபந்தியாகிய யமுனையைத் தாண்டி அழகிய ஜலத்து
டன விளங்குகின்ற கங்காநதியை மீளவும் கண்டனர்.
அப்பரதன் பந்துக்களோடும் ஸேனைகளோடும் அழகிய
ஜலபரவாஹம் நிறைந்த அக்கங்காநதியைத் தாண்டி
ராமணீயமான ஸ்ருங்கிபேரபுரத்திற்குப் போயினன.
அவன் ஸ்ருங்கிபேரத்தினின்றும் புறப்பட்டு மீளவும்
அயோத்யையைக் கண்டனன். பரதன் தந்தையாலும்
பராதாவாலும் துறக்கப்பட்ட அவவயோத்யையைக்
கண்டவுடன் துக்கத்தினால் மிகவும்பரிதபித்துக்கொண்டு
ஸாரதியைப் பார்த்து 'ஸாரதி' அப்படிப்பட்ட அயோத்
யை ராமவியோக துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டுக் கலங்கி
நலங்குலைந்து உருவம் மாறி ஆநந்தமிறிந்த தீனையாகி
ஒலியற்று விளங்காதிருக்கின்றது, பா' எனறனன்.
நூற்றுப்பதினமூன்றாவது ஸாககம் முற்றிற்று.

—●— { பரதன் அயோத்யை கிராந்தமாயிருப்பது } —●—
கண்டு சோகித்தல்.

பெருங்கோத்தியுடையவனும் ஸமாததனுமாகிய பர
தன் செவிக்கினிய கம்பீரதவனியுடைய ரத்ததின மே
லேறிச் சென்று சீகரமாக அயோத்யாபுரியுள் பரவேசித்
தனன். அப்பொழுது அநதப்பட்டணம் முன்பு மனிதா
களும் யானைகளும் உலாவப்பெற்றிருப்பதுபோய்ப் பூனை
களும் கோட்டானகளும் திரியப்பெற்று, ஒளியினறி
இருள் மூடப்பெற்ற கருஷ்ணபக்ஷத்து ராதரிபோல

வும், முனபு மிகுந்த ஒளிரிவெள்ளத்துடன் பரகாசித்துக்
கொண்டிருந்து புதிதாகக் கிளம்பின அங்காரகனூல
பீடிககப்பட்டுத் தனியாகப் பரிதபிக்ஞா சந்தர்பதனி
யாகிய ரோஹிணி போலவும், தண்ணீரெல்லாம் வெயிலில்
வறறி வெந்நீராகிக் கலங்கிப்போகையில் பக்ஷிகள் அந்த
வெப்பம்பொறுக்கமுடியாமல் மிகவும் பரிதபிக்கவும் சிறு
மீன பெருமீன முதலை முதலிய ஜலஜந்துக்களெல்லாம்
மறையவும் பெற்றுச் சிறுத்திருக்கிற ஒரு மலையாறுபோல
வும், முதலில் புகையின் றிப் பொனபோல விளங்கிப் பின்பு
தயிர முதலிய ஹவிஸஸ்களை யிடுகையில் மழுங்கின
யாகாகனிஜவாலைபோலவும், மஹாயுத்தத்தில மேலான
வீரர்கள் முடிசைக் கவசங்கள் முறிய யானைகளும் குதி
ரைகளும் நேவுபடத் தோகளும் கொடிமரங்களும்
ஒடிந்துவீழ ஆபத்தையடைந்த ஸேனைபோலவும், முத
லில் காற்றின் வேகத்தினால் நுரைகளோடும் பெருங்
கோஷத்தோடும் ஸமுத்தரத்தினின்றும் கிளம்பி உடனே
அக்காற்றின் வேகம் அடங்கிப்போகையில் நுரைகளும்
சுபதமுமின்றி ஓய்கின்ற நீரலைபோலவும், யாகம் முடியுந்
தினம் நடக்க உத்தமர்களான ருத்விக்ஞா யாகத்திற்கு
வேண்டிய ஸாமானகளை யெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு
போசுகையில் சந்தடியின்றிச் சூனயமாகிய யாகவேதிகை
போலவும், தமக்கு நாயகனாயிருந்த காரையெருது தம்
மை விட்டுப்போகையில் தொழுவத்தினிடையில் அகப்
பட்டு அதையே நினைத்துக்கொண்டு முன்னிட்டுவைத்த
யசுமபுலையுந் தினனாமல் வருந்திய ஆகிரைபோலவும்,
மிகுந்த நீரோட்டத்துடன் விளங்கி எரிவனபோன்ற
பதமராகம் முதலிய சிறந்த ஜாதிரதனங்களின்றிய
முத்துமலைபோலவும், புணயமெல்லாம் அழிகையில் திட
லென்று ஸ்தானத்தினின்றும் சலித்து ஆகாயத்தி
னின்றும் நழுவிக்கீழே விழுந்து ஒளிப்பெருக்கை யிழந்த
கக்ஷத்ரம்போலவும், வஸந்தகாலத்தின் முடிவில் புஷ்

பறகள நிறைந்து வண்டுகள் மதித்து ஜங்காரஞ்செய்யப்
 பெற்றிருந்து வேகத்துடன் படாதெரிகின்ற காட்டுத்
 தீயால் கொளுத்தப்பட்டு வாடி வதங்கின காட்டுக்
 கொடிபோலவும் புலப்பட்டது. மேலும், அந்தப்பட்ட
 ணம் மாரகத்தில ஜனஸஞ்சாரயினறிக் கடைகள்
 மூடப்பெற்று கரயவிகரயாதிகளற்று சிஸஸபதமாக ஓயந
 திருக்கையால் மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட சந்தரனை
 யும் நகூதரங்களை யுமுடைய ஆகாயம் போலவும், மேல்
 மறைவிலலாத இடத்தில் சிறந்த மதயங்களுல்லாம
 பாழாகவும் மதய பாதரங்களை உடையவும் களகுடித்து
 மதித்த ஜனங்கள் அடிபட்டோடவும் பெற்று ஸமஸகார
 மொன்றுமில்லாத பானபூயியைப்போலவும், பூயியெல்
 லாம பிளந்து பள்ளமாகிப் பாதரங்களும் உடைந்து
 ஜலமெல்லாம செல்வழிந்து முறிந்து தரையில் வீழ்ந்த
 தண்ணீர்ப்பந்தலபோலவும், தனுஸஸில் ஏற்றப்பட்ட தும
 இரண்டு நுனிகளிலும் விலலுடன் சோத்துக் கடடும
 பொருட்டு ஸீததப்படுத்தின கயிறுகளுடைய தும அகன்
 மதும யுத்தகாலத்தில் சதருக்களது பாணங்களை பட
 டுந்துது விலவினினறும் கீழே விழுந்ததுமாகிய நாண
 போலவும், யுத்தத்தில் ஸமாததனாகிய குதிரைப்பாகன
 மேலேறி நடத்துகையில் மேல்வழிநடக்க முடியாமல்
 இளைப்புற்று அலங்காரங்களெல்லாம எடுக்கப்பெற்று
 தூரப்பலமான பெணகுதிரைக்குடடிபோலவும், ஜலம்
 ஸமருத்தமாயிருக்கும்பொழுது பல மீனகளும் ஆமைக்
 ளும் நிறையப்பெற்றிருந்து ஜலம் உலாந்துபோகையில்
 அவையெல்லாமற்றுக் கருநெய்தலகளும் பறிக்கப்பெற்
 றுக் கரைகளும் உடைந்து விஸதாரமாகிய கடைவாவி
 போலவும், சந்தனம் முதலிய வாஸனைப் பூச்சுக்களொன்
 றுமினறிச் சோகத்தினால் பரிதபித்துக் களிப்பற்று
 இளைத்திருக்கின்ற ¹ துககிதனுடைய தேஹம்போலவும்,

வாஷாகாலம் முதிர்ந்து வருகையில் ஸூரியன் மேக மண்டலத்தில் புகு கறுத்த மேகங்களால் மறைக்கப் பட்ட அவனுடைய தேஜஸஸுபோலவும் புலப்படுகின்ற அயோதயையுள் பரதன் பரவேசித்தனன். தசரதனது செல்வக்குமாரனாகிய அநதப் பரதன் ரத்ததிலிருந்து கொண்டே அம்மேலான ரத்தத்தை நடத்துகின்ற ஸாரதியைப் பார்த்து மொழிந்தனன் — 'முனபு அயோதயையில் கீதவாதயங்களினொலி கம்பீரமாகி நரபுறமும் பரநது செவிப்படடுகொண்டிருந்தது இப்பொழுது ஏனோ அநத தவனி அங்ஙனமே செவிப்படாதிருக்கின்றது' மோகதமாதரத்தில் மத்ததை விளைக்கும்படியான மதய கந்தமும் பூமாலைகளின் வாஸனையும் புகைக்கப்பட்ட அகுருதூபங்களின் மணமும் முனபோலப் பட்டணம் முழுவதும் நிரம்பி நரபுறமும் வீசாதிருக்கின்றதே. ராமன் அரண்யம் போகையில் இப்பொழுது இவ்வயோத வரபுரத்தில் பல்க்கு முதலிய மேலான வாஹனங்களின் தவனியும் குதிரைகளின் இனிய கனைப்புகளும் மதித்த யானைகளின் காலனைகளும் ரதங்களின் பேரொலிகளும் செவிப்படாதிருக்கின்றன. ராமன் அரண்யம் போகையில், யௌவனப்பருவம் நிறைந்தவா அனைவரும் துக்கத்தினால் பரிதபித்துச் சந்தனம் அகுரு முதலிய வாஸனைப் பூசுக்ககளையும் மிகவும் மேலான பூமாலைகளையும் அனுபவியாதிருக்கின்றனா. பட்டணம் முழுவதும் ராம சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருப்பதுபற்றிப் புருஷாௌ பலவகைப் பூமாலைகளை அணிந்து விளையாடுவதற்கு வெளிப்புறப்படாதிருக்கின்றனா. உதஸவங்கள் எவையும் நடக்கவில்லை. எனதையனாகிய ராமனோடு கூடவே அயோதயையின் காரதியும் போன்றபோலிருக்கின்றது. இது வாஸதவம். விடாமழையுடன் கூடிய சுகலபக்சத்தூ ராதரிபோல இவ்வயோதயை எள்ளளவும் விளங்கா

திருக்கின்றது. எனதண்ணனாகிய ராமன மஹோதஸ வம்போல வந்து வெயிறகாலத்து மேகம்போல இவ வயோதையையிலுள்ள ஜனங்களுக்கு எப்போது ஸந்தோஷத்தை விளைக்கப்போகின்றனன்? நன்கு அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு மிடுக்குடன் நடக்குந் தனமையரான யௌவனப்பருவ முடையவா முன்பு எப்பொழுதும் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பாராக, இப்பொழுது அவர்கள் அந்நன்ம ஸஞ்சரிக்காமையால் அயோதையையிலுள்ள ராஜமாரகங்களுல்லாம் விளங்காதிருக்கின்றனவே' எனநன்ன பரதன் இந்நன்ம பலவாறு ஸாரதியைப் பார்த்துச் சொல்லிக்கொண்டே மஹாராஜரிலலாமை யால் ஸீமஹயிலலாத குறைபோல புலப்படுகிற தந்தையின் மாளிகையுள் பரவேசித்தனன். அப்பொழுது மஹானுபாவனும் தீரனுமாகிய பரதன் தேவாஸுர யுத்தத்தில்தேவதைகள் தோல்வியடைந்து ஸுராயனும் ராஹுவரால் அடிபட்டிருக்கையில் ராதரி பகலென்னும் பிரிவினையினறிய தீனம்போல ஒளியற்று ஜனஸஞ்சார யிலலாத அவ்வந்தப்பரததை யெல்லாம் பார்த்து மிகவும் வருந்திக் கண்ணீர் பெருக்கினன். நூற்றுப்பதினான்காவது ஸாக்கம் முற்றிற்று

—◆◆◆— { பரதன் அயோதையை விட்டு நந்திகரமத்
தில் ராமபாதுகைகளை முன்னிட்டு ராஜ்ய
பரிபாலனஞ் செய்தல். } —◆◆◆—

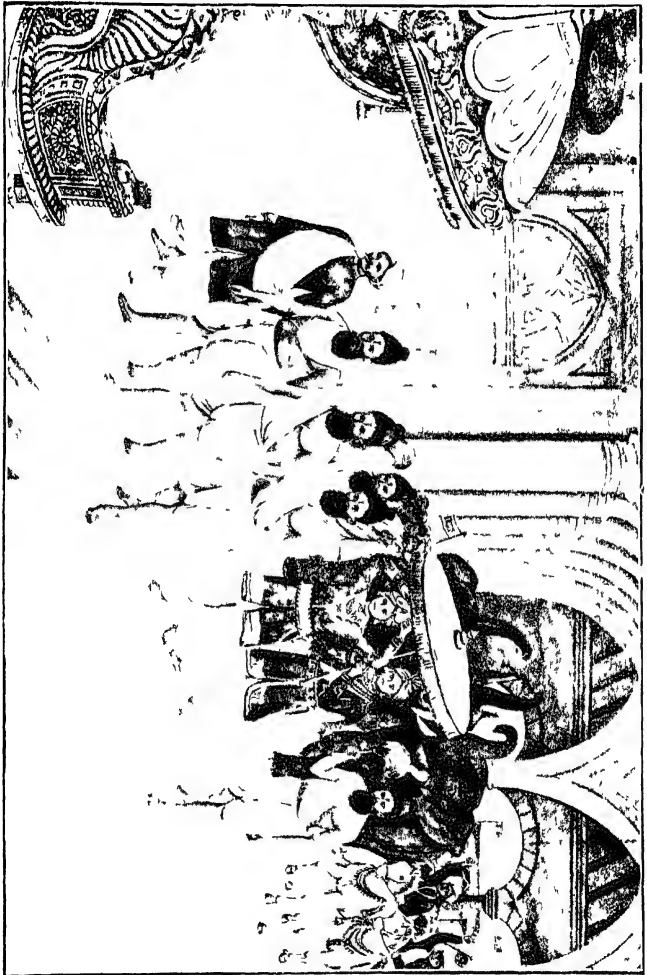
பிறகு வரதன்களில் நிலைசின்ற பரதன் அயோதையில்தாமரர்களைவிட்டு மனவருத்தத்துடன் வஸிஷ்டா முதலான பெரியோர்களைப் பார்த்து 'கான் இப்பொழுது நந்திகரமம் போகிறேன். இப்பொழுதே உங்களெல்லோரிடத்திலும் விடைபெற்றுக்கொள்கிறேன். அங்கு ராம வியோகத்தாலுண்டாகிற இம்மனவருத்தங்களை யெல்லாம் பொறுக்கவல்லேனேயன்றி இங்கு எள்ளளவும் பொறுக்கமாட்டேன். எனதந்தை ஸவாககம் அடைந்த

னரலலவா; எனதண்ணனும் அரண்யம போயினன; மஹா யசஸ்வியாகிய அந்த ராமனேயனரு ராஜாவாக வேண்டும், ஆகையால் ராஜ்யத்திற்கு ராமன் வருமவரை ம அவனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்க னா? எனறன. மஹானுபாவனாகிய பரதன் சொன்ன இந்தச் சுபவாக்யத்தைக் கேட்டு மந்திரிகளெல்லோரும் புரோ ஹிதராகிய வஸிஷ்டரும் அவனைப்பார்த்து 'பரதா! உடன் பிறந்தவனிடத்திலுள்ள ஸனேஹத்தினால் நீ இப் பொழுது சொன்ன வராததை மிகவும் புகழ்த்தருந் தாகவே யிருக்கின்றது; இப்படிப்பட்ட வராததை உனக் கே தகும். நீ எப்பொழுதும் பந்துக்களிடத்தில் மிகவும் பரீதியுடையவன், மேலும் அண்ணன் தம்பிகளிடத்தில் ஸனேஹம் விளங்கப்பெற்றவன், இங்ஙனம் பூஜிக்கத் தருந் மாரக்கத்தில் முயன்றிருக்கிற நீ சொல்லும் வராத்தையை எவன் ஸம்மதிக்கமாட்டான்?' எனறனர். அவனும் தான் விரும்பினபடி இனிதாக மந்திரிகள் மொழிந்த உரைக்கைக் கேட்டு ஸாரதியைப் பார்த்து ரதம்ஸி ததப்படுத்துவாயென்று ஆஜ்ஞாபித்தனன். அச் செல்வக்குமாரன் முகத்தில் ஸந்தோஷம் பொங்கிவழியப் பெற்றுத் தாய்மரங்களெல்லோராக்குமரமஸகாரஞ்செய்து சத்ருகன்னும் தானுமாக ரதத்தின்மேலேறினன். இங்ஙனம் பரத சத்ருகனாகளிர்வரும் மிகுந்த மனக் களிப்புடன் ரதத்தின்மேலேறி மந்திரிகளும் புரோஹித ரும் சுற்றிச் சூழ்ந்துவரப்பெற்றுச் சீகரமாகப் போயி னா. அவர்களில் குருக்களாகிய வஸிஷ்டா முதலிய பராஹ்மணர்களெல்லோரும் முன்னதாகக் கிழக்குமுக மாக நடந்து நந்திகரம் மிருக்குமிடத்திற்குப் போயி னா. பரதன் போனவுடனே அவன் வாருங்களென கழைக்காமற் போயினும் ரத கஜ தூதர்கள் நிறைந்த

ஸைனயமெல்லாம் அவனைப் பின்சென்று பேரயிறு
 அயோதயையிலுள்ள ஜனங்களெல்லோரும் அந்நன்மே
 அவனைப் பின்னொடர்ந்தனர் உடன் பிறந்தவரிடத்தில்
 பரீதியுடையவனும் தாமஸ்பாவனுமாகிய பரதன் ரத்த
 திலிருந்தே ராமபாதுகைகளைச் சிரத்திலிடிகொண்டு
 சீகரமாக நந்திகராமத்திற்குப் போயினன். பிறகு பர
 தன் சீகரமாக நந்திகராமத்திற்குள் பரவேசித்து
 ரத்ததின்னிறும் வேகத்துடன் ழீர்த்து வஸிஷ்டா முதலிய
 குருக்களைப்பார்த்து 'எனதண்ணன் இரத ராஜ்யத்தை
 என்னிடத்தில் தான் ¹ நிக்ஷேபமாகவே வைத்திருக்க
 கின்றனன் ஆகையால் இதை முழுவதும் அவனுக்குத்
 திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டியதே. நிக்ஷேபமாக வைத்
 ததை ரக்ஷிக்கை முதலிய ஸ்வாதந்தராயம் எனக்கில்லை.
 ஸ்வாண்மயமாகி விளங்குகின்ற இப்பாதுகைகளே இதன்
 யோகக்ஷேமங்களை நிறைவேற்றவல்லவை' என்றனன்.
 பிறகு, ராமன் தனக்குப் பதிலாகக் கொடுத்த பாதுகை
 களைப் பரதன் சிரஸினால் வஹித்து மனவருத்தத்துடன்,
 கூட்டங்கூடி நிற்கிற பரஜைகளெல்லோரையும் பார்த்து
 'இரதப் பாதுகைகளுக்கு வெண்கொத்தக்குடையும்
 சாமரங்களும் பிடிப்பீர்களாக இவை பூஜிக்கத்தகுந்த
 ராமனது பாதங்களாகவே பாவிக்கத் தகுந்தவை.
 இரத எனதண்ணனது பாதுகைகளாலேயே ராஜ்
 யத்தில் தாமம் நிலை நின்றிருக்கும். எனதையன்
 ஸனேஹத்தினால் என்னிடத்தில் இவைகளை வைப்
 பாக வைத்தனன் ஆகையால் நான் அரத ராகவன்
 வரும் வரையில் இவற்றைப் பாதுகாதது வருவேன.
 ராமன் வரத்துடன் சீகரமாக இரதப் பாதுகைகளை அவ்
 னது பாதங்களுக்கு நானே இட்டு அப்பாதுகைகளுடன்
 கூடிய அவனது பாதங்களைக் காணப்போகிறேன். இரத

1. நிக்ஷேபம்-பாது காத்து வைக்குமபடி ஒருவன் மற்றொருவ
 னிடம் கொடுத்தவஸது, இதை ந்யாஸமென்றஞ சொல்லுவா.

ராஜ்யபாரம எனனிதம் வைப்பாக வைக்கப்பட்டிருக்கிற தாகையால் ராமன் வந்தவுடனே இந்த ராஜ்ய பாரததைப் பெரியோனாகிய அவனுக்குத் திருப்பிக்கொடுத்துத் தந்தைக்குச் செய்வதுபோல அவனுக்குச் சுயருஷைச் செய்துகொண்டிருப்பேன். அங்ஙனம் ராமனுக்குப் பரதிரிதிகளாகிய இம்மேலான பாதுகைகளையும் ராஜ்யத்தையும் அயோத்யாபுரியையும் ராமனிதம் ஒப்புவித்து எனதாய் கைகேயியாலுண்டான அபகீர்த்தியைப் போக்கிக்கொள்கின்றனன் ராமன் பட்டாபிஷேகம் பெற்றிருக்கையில் அது கண்டு ஜனங்கள் மயிரகக்கூச்சலுள்ள சரீரமுடையவர்களாகிக் களித்தபின்பு எனக்கு ராஜ்யத்தைக் காட்டிலும் நான்குமடங்குமேலான ஸந்தோஷமும் கீர்த்தியும் விளையும்' என்றனன். பெருமபுகழனாகிய அநதப் பரதன் இங்ஙனம் புலம்பிக்கொண்டு மனக்களிப்பினை விருந்தி மந்திரிகளுடன் நந்திகராமத்தில் ராஜ்யம் நடத்திக்கொண்டிருந்தனன். வீரனும் பரபுவுமாகிய அநதப் பரதன் ஜடைகளையும் மரவுரியையும் தரித்து முனிவேஷத்தைக் கைப்பற்றி அப்பொழுது ஸேனைகளுடன் நந்திகராமத்தில் வஸித்திருந்தனன். உடன்பிறந்தவரிடத்தில் பரீதியுடையவனாகிய பரதன் ராமன் து வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு அவனதாஜனாயினபடி நடந்து தனபரதிஜனையாடேற்றமுயன்று ராமபாதுகைகளுக்கு அபிஷேகஞ்செய்வித்து அப்பொழுது நந்திகராமத்தில் வஸித்து ராஜசாஸனங்களை யெல்லாம் அநதப் பாதுகைகளுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டிருந்தனன். அப்பொழுது அங்ஙனம் அநதச் செல்வக்குமாரன் நந்திகராமமசோந்தபின்பு அண்ணனது பாதுகைகளுக்கு அபிஷேகஞ் செய்வித்து எப்பொழுதும் அவைகளுக்குட்பட்டு ராஜ்யஞ் செய்து வந்தனன். ராஜ்யபரிபாலனகாரியம் எதாயி

1198. நகதிகராமததில் ஸ்ரீராம பா துகாபட்டாபிஷேகம்.

னும நேருமபொழுதும் எவராயினும் பெரிய காணிகைகளைக் கொண்டு வந்த பொழுதும் பரதன் அவைகளை முதலில் பாதுஷகருக்கு நிவேதனஞ்செய்து அதற்குப் பின்பு தான் ஸவீகரித்து நடத்தவேண்டிய காரியங்களை உரியபடி நடத்திக்கொண்டு வந்தனன். நூற்றுப் பதினைந்தாவது ஸாககம் முற்றிற்று.

{ ராமன் சிதரகூடத்தை விட்டு மறநேரே ராஸ் }
ரமத்திற்குப் போதல்

பரதன் புறப்படடுப் போனபின்பு ராமன் அந்தத் தபோவனத்திலேயே வஸித்திருந்து அங்குள்ள நிஷிகள் பயப்பட்டு மறநேரார்ரமத்திற்குப் போக விருப்பமுற்றிருப்பதை அவர்கள் இங்கிதாதிகளால் கண்டறிந்தனன். முன்பு சிதரகூடத்திலுள்ள நிஷ்யாஸரமத்தில் ராமனை மிகவும் அடுத்திருந்த நிஷிகள் அனைவரும் அவ்வாஸ்ரமத்தை விட்டுப் போக விருப்பங்கொண்டிருப்பதை ராமன் நடைகளால் ஊஹித்துத் தெரிந்துகொண்டனன். அவர்கள் சங்கைப்பட்டுக் கண்களாலும் புருவநெறிப்புக்களாலும் ராமனை நிரத்தேசித்து ஒருவாக்கொருவா மெதுவாகக்கொச்சகொச்சவென்று சொல்லி ராமனைக் குறித்து ரஹஸ்யமாக என்னென்னவோ கதைகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர் ராமன், அவர்கள் அங்குமே ஆஸ்ரமத்தை விட்டுப் போக விருப்பமுற்றிருப்பது கண்டிதனனால் எதாயினும் அபராதம் நேரிட்டதோவென்று சங்கித்துப் பிறகு குலபதியாகிய நிஷியைப் பார்த்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு மொழிந்தனன்:—' மஹானுபாவரே! நிஷிகளுக்கும் மனக்கலக்கத்தை விளைக்கும்படியான கெட்ட நடவடிக்கை இதற்கு முன்பு என்னிடத்தில் எதாயினும் இருக்கக் கண்டாகளில்லையென்று! ஆனால்

இவாகளெல்லோரும் விகார முற்றிருக்கிறார்களே; இது வென? என தமபி லக்ஷமணன் தனக்குத் தகாத கராய மெதாயினும் மன ஆக்கதவநீச செயயப புலப்படவில்லை யன்றா? உங்களுக்கும் சுஸுருஷை செயதுகொண்டு எனக்கும் சுஸுருஷை தவறுதிருக்கின்ற எனபதனியாகிய இந்த ஸீதை உங்களிடத்தில் நடத்தவேண்டிய விதிப்படி நனகு நடக்கவில்லையா என்ன? என்று வினாவினன். பிறகு வயதாலும் தவத்தாலும் முதிர்ந்திருக்கிற அந்தக் குல பதி கிழத்தனமையால் நடுக்கமுற்று பராணிகளிடத்தில் தயை மிகுந்திருக்குதனமையாகிய ராமனைப்பாராத்து மொழிந்தனா — ‘என்னப்பா! விதேஹராஜனது வயிற்றிற்பிறந்தஸீதைமங்கலஸபாவமுடையவள, மங்கலானுஷ்டானத்தில் மன ஆக்கமுடையவள. அப்படிப்பட்ட அவள தாமத தவறுவது எங்ஙனே? அதிலும் விசேஷித்து ரிஷிகள் விஷயத்தில் அங்ஙனம் தவறுவது எப்படி நேரிடும்? உனைப்பற்றி ராக்ஷஸர்களால் ரிஷிகளுக்கு இவ்வுபதரவங்கள் உண்டாகின்றன அவைகளுக்குப் பயப்பட்டு ரிஷிகள் ஒருவாக்கொருவா ஏகாதமராக எதோகதைகளைப் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவ்வுபதரவங்களைக் கேட்பாயாக.—என்னப்பனே! இங்கு ராவணனுடைய தமபி கரணென்னும் ஒரு ராக்ஷஸனுண்டு. அவன் மிகவும் தீரமுடையவன்; யுத்தத்தில் யாவரையும் வெல்லவல்லவன்; கருரன், நரமாமஸங்களைப் பக்ஷிக்குதனமையன், மிகுந்த காவங்கொண்டவன், பாபஸவபாஷன். இத்தனமையாகிய அவன் ஜனஸ்தானத்திலவாஸஞ் செய்யும் முனிவர்களனைவரையும் அடித்தோட்டுகின்றனன்; அப்பனே! இங்கு நீ வந்திருப்பதையும் பொறுக்க முடியாதிருக்கின்றனன். என்னப்பனே! நீ இந்த ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்து எதுமுதல் வாஸஞ் செய்கிறாயோ, அது முதலாக ராக்ஷஸர்கள் முனிவரைப் பலவாறு பீடிககின்

றனர். அந்த ராக்ஷஸர்கள் பார்த்த மாதரத்தில் ஜுஹுவைப் பார்த்த தகவல்களும் கொடியவைகளும் பயத்தை விளைவிப்பவைகளும் பலவகைப் பட்டவைகளும் உலகத்திலுடையபெரிய உருவங்களைக்காட்டி லும் வேறு வேறுவைகளும் விகாரமான கண்களுடையவைகளும் மான தமது உருவங்களைக் காட்டிப் பயப்படுத்துகின்றனர். அவ்வாறாக முனிவர்களின் முன்னே வந்து நின்று அவர்களில் சிலரமேல் அமங்கலங்களுமா, அசுரதமங்களுமாகிய தரவயங்களை எறிந்து மற்றுஞ்சிலரைப் பிடித்து அடிக்கின்றனர். அற்ப புத்திகளாகிய சில ராக்ஷஸர்கள் அந்தந்த ஆஸரமங்களில் தெரியாதபடி மறைந்திருந்து அங்குள்ள முனிவர்களை ஹிமலி ததுக்கொண்டுவிளையாடுகின்றனர். ஹோமஞ்செய்யும்பொழுது வந்து ஸருகபாதரம் முதலிய யாகத்திற்கு வேண்டிய வஸ்துக்களை அப்புறம் எடுத்தெறிந்து யாகங்களையே ஜலங்கொட்டியினைத்து ஜலகலசங்களை உடைத்துப் பொடியாகக்கொண்டனர். ஆகையால் நிஷிகளெல்லோரும் அந்த துஷ்டர்கள் ஸஞ்சரிகுமபடியான இவ்வாஸரமங்களை விட்டு வேறிடத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று இப்பொழுது எண்ணத் தூண்டுகின்றனர். ராமா! துஷ்டர்களாகிய அந்த ராக்ஷஸர்கள் முனிவர்களுக்குச் சரீரஹிமஸையையும் செயவர்கள், ஆகையால் இவ்வாஸரமத்தை விட்டுப்போகின்றனம் இவ்விடத்திற்கு வேகுதாரத்தில் காயகிழங்குகள் ஏராளமாயிருக்கப்பெற்ற விசித்தரமான ஒரு வனமிருக்கின்றது; அங்கு நாங்கள் முன்னே வஸித்திருந்த ஆஸரமம் இருக்கின்றது. நானும் மற்றமுள்ள நிஷிக்கூட்டமும் மீளவும் அவ்விடத்திற்கே போகின்றனம் அப்பனே! இங்கிருப்பாயாயின, கரன் உனக்கும் எதாவது கெடுதியைச் செய்வான். உனக்கு அபிபராயம் உண்டாயின நீயும் எங்கனோடுகூட இவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டுவருவாயாக. ரகுலகுமாரனே! நீ ஸாவகாலமும் ஸகநாஹத்துட னிருந்தபோதிலும் ஸமாததனயினும் இப்பொழுது இங்குப் பாரையுடன் வாஸஞ்செய்கை

யால உனக்கு நித்யம் எனனுண்டாகுமோ வென்று ஸந்தேஹமாயிருக்கின்றது, ஆகையால் நீ இங்கு வாஸஞ் செய்வது துக்கத்திற கிடமாகவேயிருக்கின்றது' என்றனா ராஜகுமாரனாகிய ராமன், பரயாணமாயப்போகஸித்தமாயிருக்கிற அந்தக் குலபதியைப் பார்த்து 'நானிருக்கும்பொழுது உங்களுக்குப் பயமென? நானே சுற்றிலுங்காத்தாக்கொண்டிருந்து உங்களை ரக்ஷிக்கிறேன்' என்று இது முதலிய பல உத்தரங்களைச் சொல்லி அவரைத் தடுக்கப் போவதுடன் முயன்றும் வல்லனாகவில்லை. அக்குலபதி ராமனைப்பற்றி ஸந்தேஹிதது ஸமாதானங்களைச் சொல்லி ஒப்புவித்து அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு தமமைச்சோகை நிவிஸமூஹங்களுடன் அவ்வாய்ரமத்தை விட்டுப்போயினா. ராமன் அந்தநிவிஸமூஹத்துடன் கொஞ்சதூரம் அங்கிருந்து பின்சென்று வழிவிட்டுனுப்பிக் குலபதிக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து அந்த நிவிகள் மிகுந்த பரீதியுடன் உபதேசித்த விஷயங்களை அப்படியேயென்று அங்கீகரித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு பரிசுத்தமாகிய தனது பாணசாலையில் வாஸஞ் செயயப்போயினான். ஸமர்த்தனாகிய ராமன் நிவிகளில்லாமை யால் அவ்வாய்ரமத்தை உடனே விட்டுத் துறக்கவேண்டியதாயிருந்தும் அமமுனிவரிடத்திலுள்ள பரீதியைப் பற்றி அவர்கள் வஸித்திருந்த இடமென்று அதை ஒரு கொடிப் பொழுதும் விடாதிருந்தனன் ராமன் நிவிகளைப்போல நடந்த நடவடிகையைப் பார்த்து நிவிகளும் அவவண்ணம் குணஸமருத்தி யுண்டாகப்பெற்ற அந்த ராகவீனயே அனுஸரித்திருக்காராகையால் அவர்களிடத்தில் அந்த ராமனும் மிகவும் பரீதி உண்டாகப்பெற்று அவர்கள் வாஸஞ்செய்த இடமாகையால் அதைக்ஷணகாலமும் பிரியாதிருந்தனன். நூற்றுப்பதினாறு வது ஸாககம் முற்றிற்று.

—◆— ராமன அதரியினூர்மததில் பரவேசித்தல் —◆—

அந்த ரிஷிகளெல்லோரும் போனபின்பு ராமன ஆலோசனைசெய்து பலகாரணங்களைப்பற்றி அப்பொழுது அவ்வாஸ்ரமத்தில் வாஸஞ்செய்ய விருப்பமுறுதிருந்தனன். அந்த ராகவன், 'நான் இந்த ஆஸ்ரமத்தில் தானே பரதனையும் பட்டணத்தினங்களையும் எனது தாயமாமகனையும் கண்டனன். அவர்களைக்குறித்து நிதயமும் துக்கித்துக்கொண்டே யிருக்கின்றனன். மேலும், அவர்கள் வந்திருந்த இந்தபரதேசமோ அவர்களை என் ரிணைவிலே மேனமேலும் மூட்டுவித்து என்னைப் பாதித்துக்கொண்டேயிருக்கின்றது. மஹானுபாவஞ்சிய அந்தப்பரதனது ஸைன்யம் இங்கிறங்கி யிருந்ததாய்கையால் யானே குதிரைகளின்¹ கரீஷங்களால் ஆஸ்ரமமெல்லாம் பாழாயிருக்கின்றது. ஆகையால் இதைவிட்டு வேறு இடம் போவோம்' என்றாலேசித்தது ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் பரயாணமாய்ப் போயினன். பெருமழைமுகைய அந்த ராகவன் அதரிமஹாஷியின் ஆஸ்ரமத்திற்குச் சென்று அவரை நமஸ்கரித்தனன். அம்முனிவரும் ராமனைத் தன்குமாரனைப்போல பாராட்டினார். அம்மஹாஷி ராமனுக்குத் தாமே யிருந்த கௌரவத்துடன் அதிக ஸதகாரமெல்லாம் செய்து லக்ஷ்மணனையும் மஹாபாக்யசாலினியாகிய ஸீதையையும் இனியவசனங்களால் ஆதரித்தனார். தாமதங்களை உணராதவரும் ஸமஸ்த பராணிகளுக்கும் ஹிதஞ் செய்பவருமாகிய அம்முனிவர் ஸகல ஜனங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டவரும் வயது சென்றவளுமாகிய தன்பத்னி அருகிலிருக்க அவனையும் அழைத்து அவளுந் தாமுமாக அந்த ஸீதாராமலக்ஷ்மணர்களை இனிய உரைகளால் ஆதரித்தனார் அந்த ரிஷிஸுரேஷ்டர் ஸீதையைப்பார்த்து 'அனஸூயை யிருந்த மாஹாத்மய முடையவன், பெருந்தவமுடையவன், தாமானுஷ்டானத்தில் நிலை நின்றவன், ஆகையால் அவளுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்வாய்' என்றனார். மேலும் அம்முனிவர் தாமதங்களை

1. கரீஷம்—உலாந்த சாணி.

குறைவற அனுஷ்டிககுநதன்மையளாகிய அநதத தாபஸ்யைக குறித்துராமனைப்பாராத்து 'தேரஷமற்றவனே! இவ்வனஸூியை முனபு பதது¹ வதஸரங்கள மழையில் லாமல் மஹாஷ்டாமம் உண்டாகி உலகமொல்லாம் இடைவிடாமல் எரிந்துபோய்க கொண்டிருக்கையில், நிஷிகளுக குக காய கிழங்குகளை ஸருஷ்டிததுக கனகாநதியையும் பரவஹிக்குமபடி செயதனள இவள கடுமையான தவததுடன் கூடி ஸகலநியமங்களாலு மலங்காரமுற்றவள். இவள பததாயிரம் ஸமவதஸரங்கள் பெருந தவஞ செயதவள். கருசசரம் சாரதராயணம் முதலிய பல வரதங்களை ஆசரிதது ஸனானஞசெயதவள்; நிஷிகளுககு நேரிடுந தபோவிகனங்களை யெல்லாம் போக்கினவள் முனபு ஒருகாலத்தில் தேவகாரயத்தினபொருட்டு தவரைப்பட்டுப் பதது ராதரிகளை ஒரு ராதரியாகச் செயதனள. பாபமற்றவனே! அததகையளான இவள உனக்குத் தாயைப்போல கௌரவிககத் தகுநதவள். பிறாககு நனமையை விளைப்பவைகளுமா பிறரால் ரிவஹிககமுடியாதவைகளுமான காரயங்களைச் செய்யுநதன்மையாளாகி அஸூியையற்றிருப்பதுபற்றியும் இதர ஸதரீகளுககு அசகயமான இவளது பாதிவரதயகாமங்களைப்பாராத்து இவளுககே தகுமென்று வியப்புறனுப் பிறா அஸூியைப் படத்தகாதவளாயிருப்பது பற்றியும் இவள உலகமெங்கும் அனஸூியையென்று பரஸீத்தியடைநதனள. ஸமஸ்தபரணிகளுககும நமஸகரிககத் தகுநதவள், பெருமபுகழுடையவள், வயது முதிர்நதவள், எப்பொழுதும் கோபமற்றிருப்பவள். இப்படிப்பட்ட அனஸூியையை அனுஸரித்து ஸீதைநமஸகாரஞசெயவரளாக' என்றனா, அமமுனிவா அஹநனஞ சொல்லிககொண்டிருக்கையில். ராமன கேட்டு அப்படியே யென்று மொழிந்தது தாமங்களை யறிந்த ஸீதையைப் பாராத்து இச சிறந்த வுரையை மொழிந்தனன — 'ராஜபுதரீ! இமமுனிவா மொழிந்த வாரத்தையைக கேட்டனை யல்லவா. ஆகையால் உனது

நன்மையின் பொருட்டுச் சீகரமாகத் தவம் பொருந்திய மஹானுபாவையாகிய இந்த அனுஸூயையை அடுத்தது வணங்குவாயாக' எனறன. ஸீதையும் தனமேனமையை விருமபுகின்ற ஸ்ரீராகவன மொழிந்த அவவுரையைக் கேட்டு தர்மஜனையாகிய அவ வதரி மஹரிஷியின் பாயையைக்கு பாதக்ஷிணஞ் செயதனள். கட்டு குலைந்து மடிப்புறற் சரீரமுடையவனும் வயது சென்றவனும் கிழத்தனம் மேலெழுகையால் தலை மயிராகளெல்லாம் நரைத்திருக்கப்பெற்றவனும் பெருங்காற்றில்கப்பபட்ட வாழைமரம்போல ஓயாமல் நடுக்கமுற்ற அங்கங்களுடையவனும் மஹானுபாவையும் பதிவரதையுமாகிய அனுஸூயைக்கு ஸீதை தனபேரைச் சொல்லிக்கொண்டே மனலூக்கத்துடன் நமஸ்காரஞ் செயதனள். நிரதைக்கிடமல்லாத அந்தத் தாபஸிக்கு ஸீதை நமஸ்காரஞ்செய்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் கைகூப்பிக்கொண்டு 'உமக்கு ஆரோக்யமா' என்று வினாவினாள். அநந்தரம் அனுஸூயை மஹாபாக்யவதியும்பரமதாமிஷ்டையுமாகிய ஸீதையைப் பார்த்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் நலவாரத்தைகளால் ஸமாதானப்படுத்திக்கொண்டு மொழிந்தனா:— 'நீ பாக்யவசத்தினால் பாதிவரதய தாமதத்தை மனலூக்கத்துடன் கைப்பற்றி நடத்துகின்றனே. ஸீதே! அழகிய விலாஸமுடையவளே! பந்து ஜனங்களையும் அஹங்காரத்தையும் ஐஸ்வரயத்தையும் விட்டு, பதினான்கு ஸமவத்ஸரங்கள் அரண்யத்தில் வஸிக்கும்படி தகப்பனால நியமிக்கப்பட்ட ராமனைப் பினரெட்டாந்து வந்திருக்கின்றனையே! இது உன் பாக்யமே' எந்த ஸதரீகள் பாததாரகரத்திலிருப்பினும் அரண்யத்திலிருப்பினும் பாபிஷ்டனாயினும் புண்யஸ்வபாவனாயினும் கைவிடாமல் அவனிடத்தில் ப்ரீதி உண்டாகப் பெற்றிருப்பாரோ; அவாக

குச சிறந்த லோகங்கள் நேரிடும. துஷ்ட ஸவபாவனா-
யினும் இஷ்டப்படி நடப்பவனாயினும் பணமற்றவனாயினும்
சிறந்த ஸவபாவமுடைய மாதர்களுக்குப் பாத்ராவே பா-
மதெயவதம். விதேஹராஜன புதலவியே! நான் எவ்வளவு
ஆலோசித்துப் பாரக்கிலும் பாததாவைக்காட்டிலும்,
பெருந்தவம்போல அழிவின்றி யிருந்து ஸாவாவஸதை
களிலும் காக்கும்படியானபந்து எவனும் எனக்குத் தோ-
ற்றவில்லை மனமதனுகுடபட்ட மனமுடையவர்களும்
பாததாக்களைத் தங்கிழடக்கி இஷ்டப்படி நடப்பவர்களும்
பாபுருஷனை விரும்பித் திரிவோர்களுமாகிய துஷ்டஸதரீ-
களுக்கு இநதக குணதோஷம் தெரிகிறதில்லை அறநன்ம
காமபராதினைகளாகித் துஷ்ட காரயன்களுக்குடபட்டு
நடக்கும் ஸதரீகள் இவ்வுலகத்தில் அபகீர்த்தியைப்
பெற்றுத் தாமத்தினின்று நழுவின படியால் பாலோகத்-
தை இழந்தவர்களாகி நரகத்தில் விழுவார்கள். உல-
கத்தில் நல்லவை கெட்டவைகளை யறிந்த உன்னைப்
போன்ற குணம் பொருந்திய உத்தம ஸதரீகள் தாமத-
களை அனுஷ்டித்தவர்களபோல ஸவாககஞ் சென்று
விளையாடக்கொண்டிருப்பார்கள். ஆகையால் நீ இப்-
பொழுது போலவே என்றும் பாததாவை யனுஸரித்-
திருக்கும் நியமத்தை யுடையவளாகிப் பதிவரதைகளின்
ஏறபாட்டை யனுஸரித்துப் பாததா வுடன் கலந்து அவ-
னுகந்த தாமத்தை ஆசரித்து வருவாயாக. அதனால்
கீர்த்தியையும் தாமத்தையும் நீ பெறுவாய்' என்றனள்.
நூற்றுப்பதினேழாவது ஸாககம் முற்றிற்று.

வீதை, அனஸூயை உபதேசித்த பாதி
 வரதய தாமத்தைக் கேட்டு ஆநந்தித்தத்
 தன ஸவயமவரத்தை அவளுக்குக்
 கூறுதல்.

அனஸூயை இங்ஙனஞ் சொன்னதைக் கேட்டு
 வீதை அஸூயை யற்றவளாகையால் அவை யெல்லாவற்
 றையும் குணமாக மனத்திற் கொண்டு அவளை மேனமைப
 படுத்தி மெதுவான உரையுடன் அவளை நோக்கி மொழி
 யத் தொடங்கினள் — 'பூஜிக்கத் தகுந்த நீர் எனக்கு
 இங்ஙனஞ் சொல்லுவது ஓராச்சாயமன்று. ஸதீர்குப
 பதியே குருவென்பது எனக்கும் தெரிந்த விஷயமே.
 பூஜிக்கத் தகுந்தவரே! ஒருகால எனபாததா நன்னடத்
 தை யற்றவனாயிருப்பினும், நான் நல்லவென்னும் கெட
 டவென்னும் பேதம் பாராட்டாமல் அவனுக்கு உபசா
 ரஞ்செய்ய வேண்டியவளே அப்படியிருக்க, குணங்
 களில் புகழ்பெற்று தயாளுவும் ஜிதேந்தரியனுமாகி என
 னிடத்தில் விலைவின்ற பரீதியுடையவனும் தாமஸவபாவ
 னும் தாயைப்போல பரியஞ்செய்பவனும் தந்தையைப்
 போலமேனமேலென ஹிதங்களை நடத்துபவனும் பரீதிக
 கிடமுமாகிய பாததாவப்பணிவதற்குச் சொல்லவேண்டு
 மோ? மஹாபலனாகிய ராமன் கௌஸஸையிடத்தில் எப்
 படி இருப்பானோ, அப்படியே மஹாராஜருடைய பாரைய
 களாகிய மறறை ஸதீர்களிடத்திலும் இருப்பான். தந்
 தையிடத்தில் மிகுந்த பரீதியுடையவனும் தாமங்களை
 யுணர்ந்தவனுமாகிய அவவீரன், தன் தந்தையாகிய
 மஹாராஜர் ஒருகால கண்ணாறகண்ட ஸதீர்களுக்குங்
 கூடத் தன் மேனமையைப் பாராமல் துறந்துவிட்டுத்
 தாய்க்குப்போல சுயருஷை செய்பவன். நான், இங்ங
 னம் பயங்கரமாகி ஜனஸஞ்சாரமில்லாத வனத்திற்கு
 வரும்பொழுது எனக்கு என மாயியாரான கௌஸஸைய
 யும் பாதிவரதயத்தைக்குறித்து உபதேசித்ததன்
 பெருமபொருளடங்கிய அதை விடாமல் மனத்திலேயே

கிறுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. முன்பு என விவாஹ காலத்தில் அகனியின முன்னிலையில் என தாய பாதிவ ரதயோபதேசத்தால் எனனைத் திருத்தி யிருக்கிறன; அதையும் மறக்காமல் மனத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக் கின்றன. தாமதங்களை யாசரிக்குற தன்மையரே ! நீர் சொன்ன வாக்யங்களால் அவை யெல்லாம் என்னினவில புதிது செய்யப்பட்டன ஸதநீக்குப் பதிசுஸருஷையைக் காட்டிலும் வேறொரு தவமவ் திக்கப்படவில்லை ஸாவிதரீ தேவி பதிசுஸருஷை செயது ஸவாககத்திலும் மேனமையுற்றிருக்கின்றன நீரும் அப்படியே பதிசுஸருஷை செய்கைமால் ஸவாககத்தை அடையப் போகிறீரென்பது நிச்சயம் ஸமஸத ஸதநீகளிலும் உத்தமையான ரோ ஹிணீதேவி ஆகாயத்தில் சிறிது பொழுதாயினும் சந்த ரனைப் பிரிந்து புலப்படுகிறதில்லை. மேலும், பல புண்ய ஸதநீகள் இங்ஙனம் பாதிவரதயத்தை எப்படிப்பட்ட ஸங்கடத்திலும் தவறாமல் திடமாக அனுஷ்டித்துத் தம் து புண்யகாமத்தினால் ஸவாககத்தில் பூஜிக்கப்படுகின்றார்கள்' என்றனள் பிறகு அனஸூயையும் ஸீதை மொழிந்த வாரததையைக் கேட்டுப் பரம ஸந்தோஷமடைந்து உச்சிமோரது அவள மனக்களிப்புறுமபடி மேலவருமாறு மொழிந்தனள் — 'பரிசுத்தமான புன்னகையுடையவளே ! பலவகை நியமங்களைச் செயது நடத்தின பெருந்தவம் எனக்கு இருக்கின்றது அந்தத் தபோபலத்தைப் பற்றி நீ விரும்பியவற்றைக் கொடுக்க வல்லாயிருக்கின்றேன்; ஆகையால் உன்னை எதாவது வரங்கேட்குமாபடி வேண்டு கின்றனன் மைதிலீ ! உன் வாரதத்தை, பொருந்தியதும் அழகியதுமாயிருக்கின்றது. அதைக் கேட்டு எனக்கு மிகவும் ஸந்தோஷமாயிருக்கின்றது உனக்குத் தகுந தது எது ? நான் எது செய்யவேண்டும் ?' என்று வினா

வினா ஸீதையும் அனஸூயையின் வாரததையைக் கேட்டு ஆச்சாயப்பட்டுப் புனனகை முகத்தில விளங்கப் பெற்று அவளைப்பார்த்து 'இந்த வாரததையே போதுமானது நான் விரும்பியதையெல்லாம்செய்தாற்போலவே' என்று தபோபலமுடைய அவவனஸூயையைக் குறித்து மொழிந்தனள். தாமங்களை யறிந்த அந்த அனஸூயை, ஸீதை அங்குள்ளு சொல்லு கையில் மேனமேலும் ஸந்தோஷமுற்று 'உன் வாரததையைக் கேட்டு எனக்கு மிகவும் ஸந்தோஷமாயிருக்கின்றது, உன்னிடத்தில் எனக்குண்டான இந்த ஸந்தோஷத்தைப் பயன்பெறச் செய்கிறேன். ஸீதே! இதோ திவ்யமான சிறந்த பூமாலையும் ஆடையாபரணங்களும் குங்குமம் சக்தனம் முதலிய அங்கராகங்களும் கஸ்தூரி முதலிய பரிமளங்கள் சோந்த அனுலேபனங்களும் இருக்கின்றன ஸீதே! நான் கொடுக்கிற இந்தப் பூமாலை முதலியவை உனது அவயவங்களை விளங்கச்செய்யும் இவை உனக்குத் தகுந்தவை. மேலும், இவை என்றும் அழகுமாறாமல் விளங்கும் ஜனகராஜன் குமாரத்தியே! நீ திவ்யமான இவ்வங்கராகத்தைப் பூசிக்கொண்டு லக்ஷ்மீதேவி அழிவில்லாத ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை விளங்கச் செய்வதுபோல, உன் பாததாவை விளங்கச் செய்வாய்' என்றனள். அந்த ஸீதை அங்குள்ள அனஸூயையால் பரீதியுடன் கொடுக்கப்பட்ட மேலான வஸ்தரத்தையும் அங்கராகத்தையும் ஆபரணங்களையும் பூமாலைகளையும் வாங்கிக் கொண்டனள். அனந்தரம் பெரும் புகழுடையளாகிய ஸீதையும், அனஸூயை பரீதியுடன் கொடுத்த வஸ்தராதிகளை அங்கீகரித்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு தவததையே தனமாகவுடைய அவளைப்பணிந்திருந்தனள். வரதங்களில் திடமான மனங்கொண்ட அனஸூயை அங்குள்ள தனனைப் பணிகின்ற ஸீதையைப் பார்த்து ஓரினிய கதையைக்கேட்க முயன்று இங்குள்ள வினாவத் தொடங்

கிளள. 'ஸீதே! பெருமபுகழனாகிய ராமன உன்னை
 ஸ்வயம்வரத்தில் பெற்றானல்லவா; இந்தக் கதை எனக்
 குக கேள்வியுண்டு. மைதிலீ! அக்கதை யெல்லாம்
 ஸவிஸ்தரமரக்க கேடக விருமபுகிளறன்ன. ஆகையால்
 நீ அனுபவித்தபடியே அதை யெல்லாம் எனக்குச்
 சொல்லவேண்டும்' என்றனள. அனஸ-லியை இங்ஙனம்
 வினாவுகையில் ஸீதை தாமசாரினியாகிய அவளைப்
 பார்த்து 'கேளீர்' என்றுரைத்து அந்தக் கதையை
 மொழிகதனள — 'ஸீதரும் தாமஜனருமாகிய மிதிலாதி
 பதி ஜனகரென்பவா க்ஷத்திரியதாமத்தினபடி நயாயக்
 தவருமல பூமியைப் பரிபாவித்து வந்தனா. அம்மன்ன
 வா கலப்பையைக் கொண்டு யாகத்தின் பொருட்டான
 கேஷதரத்தைச் சீர்திருத்துவதற்காக உழுதுகொண்டி
 ருக்கையில் பூமியைப் பிளந்து கொண்டு நான பிறந்து
 அம்மன்னவாக்குப் புதலவியாயினன. அப்பொழுது
 யாகமந்தரப்படி ஓஷதியின் விதைகளைப் பிடிபிடியாக
 எடுத்தது விதைத்துக் கொண்டிருக்கிற அம்மன்னவா
 புழுதிபடிகத புனமேனியளாகி மேல தோன்றியிருக்கிற
 என்னைப் பார்த்து மிகவும் வியப்புற்றனா. அநந்தரம்
 அவ்வரசா பிள்ளை யில்லாதவராகையாலும் புதரஸனே
 ஹதகினாலும் என்னை மடிமேலிட்டே தன புதலவியென
 று சொல்லிக்கொண்டு என்னிடத்தில் மிகுந்தஸனே
 ஹத்தை வைத்தனா. அப்பொழுது ஆகாயத்திலும்
 'மன்னவனே! இது இப்படியே. இச்சிறியவள தாமத
 தினபடி உன்குமாரத்தியே ஆகினறன்' என னும் அமா
 னுஷ வாக்கு செவிப்பட்டது அநந்தரம் தாமஸவபா
 வராகிய என தந்தை மஹாராஜா ஆகாசவாணியைக்
 கேட்டுஸகதோஷித்துஎனனைஎடுத்ததுகொண்டுபெரும
 கேஷமத்தைப் பெற்றனா. புண்ய காமாவாகிய அம்மன்ன

னவா தன மூத்தபாராயை' பிள்ளை வேண்டுமென்றாசைப்
 பட்டுக் கொண்டிருந்தாளாகையால் எனனைக் கொண்டு
 போய் அவளிடம் கொடுத்தனா. அவளும் தாயைப்போல
 வே ஸனே ஹததுடன் எனனைப் போஷித்து வந்தனள்.
 .என தந்தை எனக்குப் பாததாவை வரிககவேண்டும்
 வயது வந்ததைக் கண்டு மனத்தில சிந்தையுற்றுப்பணத்
 தை யிழந்த தரிதானபோல வருத்தமுற்றனா உலகத்
 தில் பெண்ணைப்பெற்ற தந்தை தேவேந்தரனைப் போன
 றவனாயினும் தனக்குச் சரியானவரிடத்தினின்றும் தாழ்
 நதவரிடத்தினின்றும் திரஸ்காரம் பெறுவான். அம்
 மன்னவா அந்தத் திரஸ்காரம் தனக்கு இனிச சீகரத்தி
 லேயே உண்டாகுமென்று தெரிந்துகொண்டு துக்க
 ஸமுதாததில் வீழ்ந்து தெப்பயிலலாதவன் ஸமுதாத
 தின் கரை சேரவல்லவனாகாததுபோல அவ்வருத்த
 மென்னும் ஸமுதாததின் கரையைச் சேராதிருந்தனா
 அம்மன்னவா, நான் அயோனிரையாயிருப்பதை நீனை
 தது எவ்வளவு ஆலோசித்தும் குலம் நடத்தை முதலிய
 வற்றால் எனக்குத் தகுந்தவனும் றுபலாவனாய்திகளால்
 உரியவனுமாகிய பாததாவைத் தேட வல்லராகவில்லை.
 இங்ஙனம் ஓயாமல் ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கையில்,
 புத்தியில் மிகுந்தவராகிய அவரக்கு 'என குமாரத்திக்கு
 ஸ்வயம்வரம் நடத்தலாம்' எனனும் புத்தி உண்டாயிற்று.
 முன்பு மஹாபாண்டித்தில் தேவதைகள் ஸந்தோஷித்து
 வேண்டிக்கொள்கையில் வருணன் ஜனகருக்கு உத்தம
 மான தனுஸஸையும் அழியாத பாண்டுகளையுடைய
 அம்புருத்தூணிகளையும் கொடுத்திருந்தனன். அவ
 னிலு மிகுந்த பளுவும் உற்பபுமுடைய தாகையால்
 ஸாதாரணமனுஷ்யர்களுக்கு எவ்வளவு கஷ்டப்பட்ட
 போதிலும் அதை அசைக்கவுறுகூடச் சகயயிலலாதிருக்

தது. ஆகையால் அரசர்கள் ஸ்வபனத்தில் அதை வளைத்து நானேற்ற வல்லராகவில்லை. அனந்தராம ஸதயவாதிபாகிய என தந்தை அரசர்களெல்லோரையும் வரவழைத்து அவர்கள் கூட்டத்திடையில் அவ்விலைக் காட்டி 'எவன் இவ்விலை மேலெடுத்து நானேற்றுவானோ அவனுக்கு என புதல்வி பாரையயாவான் இதற்கு ஸந்தேஹயில்லை' எனறனர். ராஜாகளெல்லோரும் உருவத்தில் பாவதம்போன்ற அவ்விலைப்பார்த்து அதை மேல்தூக்கவும் முடியாமல் நமஸ்காரஞ் செய்து போயினர் அனந்தராம வெகுநேரம் கடந்த பின்பு ரகுலகுமாரனும் மஹாகாந்தியுடன் விளங்குகின்றவனும் உண்மையான பராகரமமுடையவனுமாகிய இந்த ராமன், தன் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனுடன் விஸ்வாமிதரரை முன்னிட்டுக்கொண்டு யாகம் பராக்ஷ வந்தனன் தாமஸ்வபாவரகிய விஸ்வாமிதரரும் என தந்தையால் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டு அவரைப் பார்த்து 'அண்ணனுந் தம்பியுமாகிய இந்த ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் தச்சதச்சரவாதிகியின் குமாரர்கள், உன்னிடமிருங்குத் தனுஸைப் பராக்ஷ விரும்புகின்றனர். உனக்கு தேவதைகள் கொடுத்த அந்தவிலை ராஜகுமாரனாகிய இந்த ராமனுக்குக் காட்டுவாயாக' எனறனர். அந்த பரஹ்மணரால் இங்ஙனம் சொல்லப்பட்ட ஜனகரும் அவ்விலை வரவழைத்துக் காட்டினார் ராமன் மிகுந்த வீரம் முடையவனாகையால் ஒரு கிரிஷ்பபொழுதிலேயே சீக்ரமாக மஹாஸாரம்பொருந்திய அவ்விலைவளைத்து நான்குயிறறை ஏற்றிப் பூரித்தனன் ராமன் அங்ஙனம் பூரிகையில் அந்த தனுஸை வேகம் பொறுக்காமல் இடையில் இரண்டாகப் பிளந்தது. அதிநின்று இடி வீழ்ந்தாற்போல பயங்கரமான ஒரொலி உண்டாயிற்று. பிறகு

ஸதய பரதிஜ்ஞராகிய என தநதை அவவிடத்திலேயே எனனை ராமனுக்குக் கொடுப்பதாக நிச்சயித்து ஜலகல சததை எடுத்துக் கொண்டனா. அப்பொழுது ஜனகா எனனை ராமனுக்குத் தாரைவாரத்துக் கொடுக்கப் புகுகையில் 'அயோதயாதிபதியும் தனக்கு பரபுவும தநதையுமாகிய தசரதனுடைய அபிபராயந தெரி யாமல் நான அங்கீகரிக்கமாட்டேன்' என்று ராக வன மொழிந்தனன். அனநதரம என தநதை வருத்த ராகிய என மாமனா தசரதமஹாராஜரை வரவழைத்து அவருடைய அபிபராயத்தினமேல் ஆதமஜ்ஞனாகிய ராம னுக்கு எனனைக் கொடுத்தனா இதுவேயன்றி, என தநதை பதிவரதையும இனிய காட்சியுடையவனும் என தங்கையுமாகிய ஊமியினையை லக்ஷ்மணனுக்குப் பாரைய யாகக் கொடுத்தனா. அப்பொழுது அநத ஸவயமவரத் தில் இவவிதமாக நான ராமனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட னன். நான பராகரமசாலிகளில் தலைவனாகிய என பாத தாவிடத்தில் தாமத்தின்படி அனுராகமுண்டாகப் பெற்றிருக்கின்றேன்' என்றனள். நூற்றுப்பதினெட் டாவது ஸாககம் முற்றிற்று

[ராமன் அன்றிரவு அமமுனிவரது ஆஸ்ர
மத்திலிருந்தவிடியற்காலத்தில் அப்பொழு
து செய்யவேண்டிய சடங்குகளைத்தீர்த்துக்
கொண்டு தண்டகாரணயத்திற்கு பரயாண
மாயப் போதல்

தாமங்கனையறிந்த அனஸூயை அநதப் பெருங்கதை முழுவதையுங் கேட்டு ஸீதையை உச்சிமோந்து கைக ளால் அணைத்துக் கட்டிக்கொண்டு அவளை நோக்கி மொழிந்தனள் — 'அக்ஷரங்களும் பதங்களும் ஸபஷ்ட மாகப்பெற்று வியப்புறுவிக் கவல்ல இனிய உரைகளைக்

கூறினே. ஸவயமவரத்தை நடந்தபடி முழுவதும் கேட்டனன மதுரமாகப் பேசுந தனமையளே! உன கதையைக் கேட்டு நான் மிகவும் ஸந்தோஷிக்கின்றனன. பேரெளியனாகிய ஸ்ரீராமன் மங்களமான இரவு கிட்டப் பெற்று அஸதமித்தனன ஆஹாரத்திற்காகப் பக்ஷிகள் பகலெல்லாந் திரிந்து ஸந்தயாகாலத்தில் நிதிரிகளும் பொருட்டு வருஷங்களில் அடங்கிக் கலகலவென்று செய்யும் தவனி செவிப்படுகின்றது. இதேர இமமுனிவர்கள் ஸாயங்காலஸனாநுசெய்து நனைந்து ஜலகலசங்களை எடுத்துக்கொண்டு நீரில் நனைந்த மரவுரிகளுடன் குவியற்குவியலாக வருகின்றனர். ரிஷிகள் அக்னியை வளர்த்தி விதிப்படி ஹோமங்களைச் செய்கையில் புறாவின கண்டமபோல கொஞ்சம் சிவந்திருக்கின்ற ¹ தூமமானது காற்றால் கலைக்கப்பட்டுப் புலப்படுகின்றது. திசைகள் ஸபஷ்டமாகத் தெரியாதிருக்கின்றன, ஆகையால் இவ்விடத்திற்கு தூரத்திலிருக்கிற இலையுதிர்ந்த வருஷங்கள் நார்புறங்களிலும் இலைகளடாந்தாற போல புலப்படுகின்றன இரவில் திரியும் ஜரதுக்கள் நார்புறமும் திரியத் தொடங்குகின்றன இந்தத் தபோவனத்திலுள்ள மருகங்களும் அக்னிவேதிகளின் ஓரங்களில் படுக்கின்றன, பார. ஸீதே! ராதரியும் நக்ஷத்ரங்கள் விளங்கப் பெற்று வளரந்து வந்தது. சந்தானும் உதயமாவெனனும் போரவையைப் போர்த்துக்கொண்டு யத்தில புலப்படுகின்றனன. ஆகையால் நீ இனிப்போய் ராமனுடன் கூடி இருப்பாயாக. நான் அனுமதி கொடுக்கின்றேன் நீ இனிதாகக் கதைகள் சொல்லக்கேட்டு நான் மிகவும் ஸந்தோஷமுற்றனன. ஸீதே! நீ என கண்முன்னமே அலங்காரஞ் செய்துகொள்வாயாக. திவயா

லங்காரங்களுல அழகு விளங்கப்பெற்று எனக்கு மனக்
 களிப்பை விளைப்பாயாக' என்றனள். தேவகன்னிகை
 போன்ற ஸீதையும் அப்படியே கனகு அலங்காரஞ் செய
 துகொண்டு அவ்வனஸூயைக்குத் தலைவணங்கி நமஸ்
 காரஞ்செய்து ராமனிடம் போயினள் பேசுபவர்களில்
 வல்லனாகிய ராமனும் அந்நன்ம அலங்கரித்துக்கொண்டு
 வந்த ஸீதையைப் பார்த்து அந்தத் தாபஸி செய்த பரீ
 திதானத்திற்கு (பரீதியுடன் கொடுத்த அலங்காரத்திற்
 கு) மிகவும் ஸந்தோஷித்தனன் பிறகு ¹ மைதிலியான
 ஸீதை தபஸவினியாகிய அனஸூயை தனக்கு பரீதி
 யுடன் ஆடையாபாரணங்களையும் புஷ்பமாலைகளையும்
 கொடுத்தது முதலான வருத்தாததத்தை யெல்லாம்
 ராமனுக்குத் தெரிவித்தனள். மனிதர்களில் எவராகும்
 பெறக்கூடாத ஸதகாரம் ஸீதைக்குண்டானது கண்டு
 ராமனும் மஹாரதனாகிய லக்ஷ்மணனும் மிகவும் ஸந்தோ
 ஷித்தனர். அநந்தரம் சந்தர்ப்பைப் போன்ற முகமுடைய
 ராகவன தபஸஸித்தியுடைய நிஷிகளால் பூஜிக்கப்பட்
 டுப் பெரும் பரீதியுடன் பரிசுத்தமாகிய அந்நிரவெல்லாம்
 அங்கேயிருந்தனன். அவ்விரவு கடந்தபின்பு அவ்வனத்
 திலுள்ளநிஷிகள் விடியற்காலத்தில் ஸனானஞ் செய்து
 ஹோமாதிகளை நிறைவேற்றிக்கொள்கையில் புருஷ
 ஸரேஷ்டர்களாகிய ராமலக்ஷ்மணர்கள் அவர்களிடஞ்
 சென்று 'போய் வருகிறோம்' என்றனர். தாமானுஷ்டா
 னத்தில் நிலைநின்றவர்களும் வனசாரிகளுமாகிய அம்
 முனிவர்கள் அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து அவ
 வனத்தில் தாங்கள் காயகிழங்கு முதலியன கொண்டு
 வரப்போகும்போது உண்டாகும் ராகுஸ்பாகையைச்
 சொல்லத்தொடங்கி 'ராமா' இம் மஹாரண்யத்தில் புரு
 ஷர்களைத் தினனாக தன்மைமாகளும் பலவகை உருவங்

கொள்ள வல்லாகளுமாகிய ராக்ஷஸர்கள் இருக்கின்றனா. ரகதத்தையே ஆஹாரமாகவுடைய கருரமருகங்களும் பல இருக்கின்றன. ராமா! இம் மஹாரண்யத்தில் ராக்ஷஸர்கள் சோகது காமானுஷ்டான சீலர்களான முனிவர்களை அசுசிகளாயிருக்கும்பொழுதும் பராகாமியிருக்கும்பொழுதும் பிடித்துப் பணிக்கின்றனா; ராகவனே! அவர்களைத் தொலைப்பாயாக? ராமா! மஹாஷிகள் அரண்யத்திலுள்ள பழம் முதலியவற்றைக் கொண்டு வரப் போயவரும் மார்க்கம் இது நீ இவ்வழியாகவே புகக்கூடாத வனத்தில் பரவேசிப்பது யுகதம்' என்றனா. சதருக்களை வெல்ல வல்லனாகிய அகத ராமன, இங்ஙனம் தவஞ்செய்யுந் தன்மையரான அவ்வகதன் முனிவர்கள் வணக்கத்துடன் கைகூப்பிக்கொண்டு பாராத்தித்து மங்களாசரணஞ் செய்யப்பெற்று ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் கூட ஸ்ரீராமன் மேகமண்டலத்தில் பரவேசிக்குமாறு தண்டகாரண்யத்தில் பரவேசித்தனன். நூற்றுப்பத்தொன்பதாவது ஸாககம் முற்றிற்று.

அயோதயாகாண்டமும்

முற்றுப்பெற்றது

ஸ்ரீ ஸீதாஸமேத ஸ்ரீ ராமசகதராய பரபரஹ்மணே நம:.

